

Mark Finley

TVIRTAS PAMATAS

Korespondencinė Biblijos mokykla

Užsisakykite nemokamą kursą
vienu iš šių būdų:

- Siųskite SMS numeriu:
8 681 43016*
- Registruokitės internetu:
www.gerizenklai.lt

ir gaukite 24-ių temų kursą paštu.

* Rašydami SMS, nurodykite savo vardą, pavardę,
tikslų adresą, kuriuo siųsti šias pamokas.

Mark Finley

TVIRTAS PAMATAS

Kasdieniniai skaitiniai suaugusiems

SEPTINTOSIOS DIENOS
ADVENTISTŲ BAŽNYČIA
K A U N A S

Versta iš leidinio:
Solid ground
by Mark Finley

Iš anglų k. vertė Jonlanta Kriūnienė

© Septintosios dienos adventistų bažnyčia, 2020

ISBN 978-609-8290-03-5

Ši knyga skirta

*Tenei,
mylinčiai žmonai ir tarnavimo bendražygei,
kuri kasdien skatina mane sekti paskui tas svajones,
kurias Dievas pažadina mano širdyje.*

*Debei, Rebekai ir Markui jaunesniajam,
kurių nuoširdus draugiškumas bei rūpinimasis
savo tėte reiškia daugiau nei galima perteikti
žodžiais.*

*Mamai ir Tėčiui,
kurių nesvyruojanti meilė per ilgus metus liudijo
man, kokia yra Dievo meilė.*

PRATARMĖ

Jėzus. Tai yra viskas. Viskas, apie ką kalbėjo Markas Finlis (Mark Finley), viskas, apie ką rašoma šioje knygoje.

Markas Finlis visą savo gyvenimą vedė žmones pas Jėzų viešuose evangelistiniuose susirinkimuose bei per televizijos laidą „Parašyta“. Ir štai dabar, siekdamas to paties tikslo, jis parašė šią knygą. Tačiau ši knyga skirta ir tam, kad padėtų mums kiekvieną dieną pradėti su Jėzumi. Pastorius Finlis trokšta, kad mes kiekvieną dieną sutiktume Jėzų, bent kiek laiko skirtume šlovinimui, o paskui praleistume su Jėzumi dieną.

Nieko negali būti galingiau šioje bažnyčioje – ar mūsų gyvenimuose, – kaip kasdien sutikti Jėzų ir pakviesti Jį praleisti su mumis dieną mūsų darbe, namuose, automobilyje ar kad ir kur mes būtume.

Velniui nesvarbu, kaip mes leidžiame laiką tol, kol esame pernelyg užsiėmę, kad rastume jo Jėzui. Aš tikrai norėčiau jus paskatinti kiekvieną dieną praleisti su Jėzumi. Raskite laiko perskaityti vieną iš šių puslapių, o paskui leiskite Jėzui jums kalbėti. Pradėdami dieną su Juo, pakvieskite Jį į savo širdį.

Aš taip džiaugiuosi, kad pastorius Finlis dovanojo mums šią priemonę. Tikiuosi, ji puikiai pasitarnaus jums, trokšiantiems šiais metais geriau pažinti Jėzų.

*Donas C. Šneideris (Don C. Schneider),
Septintosios dienos adventistų bažnyčios
Šiaurės Amerikos divizijos prezidentas*

ANT TVIRTO PAMATO

Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prapliupo liūtys, ištvoino upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos. (Evangelija pagal Matą 7, 24–25)

1976 metų liepos 28 dieną Tangshano vietovėje, Kinijoje, pagal aukų skaičių didžiausias dvidešimtojo amžiaus žemės drebėjimas pražudė 240 000 žmonių. Daugelis iš jų buvo kaimiečiai, gyvenę varganose trobelėse ant silpnų pamatų. Tą patį galima pasakyti apie galingą, 8, 6 balo pagal Richterio skalę, žemės drebėjimą, kuris 1920 metų gruodžio 16 dieną nusinešė 200 000 gyvybių. Tas pats braižas visame pasaulyje. Kad ir kur tai įvyktų – šiaurės Peru, Centrinėje Amerikoje ar pietų Turkijoje, – jeigu pastatas prastas, nuostolis bus didžiausias. Silpni pastatai neatlaiko žemės drebėjimų.

Tas pats principas tinka ir mūsų dvasiniame gyvenime. Kol viskas klostosi gerai, kai kurie žmonės visiškai gerai jaučiasi. Gerais laikais jie, atrodo, klesti, bet vos tik užklumpa sunkumų audra, jų gyvenimas sugriūva. Kodėl? Mat jų dvasinė patirtis remiasi į silpną jų pačių žmogiškų gebėjimų pamatą. Kol jie pajėgia susidoroti su savo problemomis – viskas gerai. Tačiau, kai problemos pranoksta jų vidines jėgas, šie žmonės suklumpa. Neturėdami tvirto pamato, jie negali atlaikyti gyvenimo seisminių sukrėtimų.

Dievas suteikia tvirtą pamatą – Savo Žodį. Mąstydami apie Šventojo Rašto tiesas, mes tampame brandžiais krikščionimis. Dievo Žodis suteikia mūsų tikėjimui jėgos ir stabilumo. Jis įgalina mus atsilaikyti ir siaučiant nuožmiausioms gyvenimo audroms. Jis palaiko mus, kai viskas aplinkui griūva. Elena Vait tai išsakė tokiais žodžiais: „Valgydami ir gerdami mes pastipriname savo kūną. Tai tinka ir dvasiniam gyvenimui: tai, apie ką mąstome, suteikia mūsų dvasinei prigimčiai moralinę paramą ir stiprybę“ (Kelias pas Kristų, p. 83).

Užpildykite savo protą Dievo Žodžiu. Atverkite savo širdį Jo Dvasios įtakai per Žodį. Taip elgdamiesi išsiugdysite tvirtą kaip uola tikėjimą, kuris atlaikys bet kokią audrą.

BRANGŪS PAŽADAI

Drauge Jis mums padovanojo ir brangius bei didžiulius pažadus, kad per juos taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geiduliai. (Petro antras laiškas 1, 4)

Milijonai žmonių visame pasaulyje liudija apie tai, kaip pasikeitė jų gyvenimas studijuojant Bibliją. Biblijos žavesys universalus. Ji kalba visų etninių grupių, kultūrų bei laikų pranašiesiems vyrams bei moterims.

Skaitydamas jos puslapius, girtuoklis tampa blaivininku, vagis – sąžiningu, prostitutė – skaisčia, o narkomanai – tyrais. Pyktis, kartėlis ir priešiškumas užleidžia vietą gailestingumui, atlaidumui ir tolerancijai. Savanaudiškumą išstumia nesavanaudiška tarnystė. Atnaujinamos jau beyrančios santuokos. Užsimezga nutrūkę ryšiai. Atgaunama paminta savigarba. Dievo Žodyje silpnas randa stiprybę, kaltas – atleidimą, sutrikęs – naują džiaugsmą, o nusivylęs – viltį. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri įkvėpė Biblijos autorius, įkvepia ir tuos, kas ją skaito.

XX amžiaus septintojo dešimtmečio pradžioje Teksas Vatsonas nukeliavo į Pietų Kaliforniją ieškodamas to, ką jis vadino „absoliučia laisve“. Jis pradėjo sukiotis aplink apleistą Čarlzo Mansono „šeimos“ rančą. Teksas pasirodė besąs gabus mokinys – jis naudojo didelius kiekius narkotikų ir perėmė Mansono gyvenimo filosofiją. Mansonas mokė savo pasekėjus būti laisvais kaip laukiniai gyvuliai – gyventi, meluoti ir žudyti.

Po to, 1969 metais, įvyko Tate–La Bianca skerdynės. Septyni šaltakraujiški, nuožmūs žudikai sukrėtė visą tautą. Vienas iš jų buvo Teksas. Psichiatrai diagnozavo, kad jis yra „pamišėlis, visiškai nesugebantis atlaikyti išbandymų“. Sėdėdamas Los Andželo kalėjime, jis įsitverdavo į grotas ir klykdavo.

Šiandien viskas kitaip. Teksas Vatsonas yra naujas žmogus. Jis kali vidutiniškai griežto režimo San Luiso Obispo kalėjime (Kalifornija), studijuoja Bibliją ir išmintingai atsakinėja į kameros draugų klausimus. Vatsonas vadovauja organizacijai „Beribės meilės tarnavimas“. Tai ne paviršutiniškas kalinio atsivertimas. Teksas – „pavyzdingas kalinys“ jau 15 metų. Šventoji Dvasia, veikdama per Bibliją, pakeitė jo gyvenimą. Studijuodamas Dievo Žodį, apmąstydamas ir taikydamas jį savo gyvenime, Vatsonas pasikeitė.

Jei Dievas padarė tai jam, Jis gali tai atlikti ir mums. Kai neįkainuojami Dievo Žodžio pažadai taps mums brangūs, jie pakeis mūsų širdies gelmes. Atraskite šią gyvenimą keičiančią jėgą patys.

ANTRASIS PRISILIETIMAS

Jėzus vėl palietė rankomis jo akis, ir jis visiškai praragėjo – tapo sveikas ir viską ryškiai matė. (Evangelija pagal Morkų 8, 25)

Kuris iš šių dviejų teiginių tiksliau išreiškia jūsų jausmus?

„Biblijos studijos man yra maloniausias užsiėmimas per visą dieną. Aš laikiu jų kaip nieko kito.“ Arba: „Biblijos studijos yra gana nuobodžios, neįdomios ir neteikia jokio džiaugsmo. Aš prisiverčiu tai daryti, nes žinau, kad taip reikia, bet tikrai jų nelaukiu su entuziazmu.“

Kartais mums reikia antrojo prisilietimo. Šiandien Biblijos eilutės kalba apie aklą, kurio akis Jėzus palietė du kartus, ir tik tada žmogus visiškai praragėjo. Mums taip pat reikia praragėti naujomis akimis. Štai du galingi Biblijos studijų principai, kurie padės jums atrasti Dievo Žodyje naujus tiesos deimantus. Taikant šiuos du paprastus principus, jūsų požiūris į Biblijos tyrinėjimą pasikeis. Malonių Biblijos studijų „akys“ – tai įsivaizdavimas ir susitapatinimas.

Skaitydami Šventojo Rašto istorijas, pamėginkite kiekvieną pasakojamą sceną įsivaizduoti. Teiškyla jums prieš akis suparalyžiuotasis, virpantis nuo galvos iki kojų, ir jo link žengiantis Jėzus. Įsivaizduokite sausakimšą turgaus aikštę Jeruzalėje. Jėzaus akimis pažvelkite į alkaną minią, sėdinčią ant žolėtų Galilėjos ežero šlaitų. Užuoat skubėję skaityti, kad kuo greičiau suprastumėte esmę, stabtelėkite akimirksniui ir stebėkite šias svarbias scenas. Įsivaizduodami kiekvieną sceną, pamėginkite susitapatinti su jos personažais.

Įsivaizduokite, kad esate moteris, sučiupta svetimaujant. Įsivaizduokite, kad jūs – tas vagis ant kryžiaus. Arba įsivaizduokite, kad esate romėnų šimtininkas, kuris nukryžiuoja Jėzų. Įsiskverbkite į šių personažų vidų. Ką jūs jaustumėte jų vietoje? Ką jūs mąstytumėte, atsidūrę tokioje situacijoje, kaip jie? Kas, jei būtumėte Danielius, neteisingai pasmerktas ir įmestas į liūtų narvą? Ką išgyventumėte, jei būtumėte Mozė, pastatęs koją į prasiskyrusią Raudonąją jūrą? Įsigilinkite į Biblijos personažų mintis bei jausmus. Atsidurkite jų kailyje. Verkite, kai jie veikia. Džiaukitės, kai jie džiaugiasi. Te jūsų dvasia triumfuoja sulig jų pergalėmis ir sielvartauja dėl jų pralaimėjimų. Regėjimas naujomis akimis pavers Biblijos studijas jaudinančiu tikėjimo nuotykiu.

GYVASIS ŽODIS

Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją. Jis prasiskoerbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis. (Laiškas hebrajams 4, 12)

Helena Keller užaugo pasaulyje, apribotame aklumo ir kurtumo. Ji tapo kone nesuvaldomas, didžiausių aistrų gainiojamas „laukinis vaikas“.

Vieną dieną, Helenai žaidžiant su nauja lėle, jos kantrioji auklė Anė Sullivan (Anne Sullivan) padėjo žaislą Helenai ant kelių ir kelis kartus jos delne išvedžiojo raides l-ė-l-ė. Tačiau Helena nesuprato. Auklei stengiantis susieti daiktą ant mergaitės kelių su ženklais ant jos delno, Helena pradėjo širsti. Ji numetė lėlę ant grindų, ir ši sudužo į šipulius.

Vėliau mis Sullivan nusivedė nesutramdomą mergaitę keliu iki šulinio. Kažkas pumpavo vandenį. Pakišusi Helenos ranką po šalta srove, auklė išvedžiojo jos delne žodį „v-a-n-d-u-o“. Staiga mergaitė viską suprato. Vėliau Helena prisiminė: „Man atsiskleidė kalbos paslaptis. Aš supratau, kad „v-a-n-d-u-o“ reiškia kažką nuostabiai vėsaus, kas tekėjo mano ranka. Tas gyvas žodis pažadino mano sielą, suteikė jai šviesos, vilties, džiaugsmo ir išlaisvino ją!“

Šio laukinio vaiko siela, uždaryta jos aptemusiame pasaulyje, atradus gyvą žodį, išsiveržė į laisvę. Dievo gyvasis Žodis, Biblija, apšviečia aptemusius mūsų protus bei išlaisvina mus. Tą pakylėjančią gyvojo Žodžio teikiamą laisvę galite išgyventi ir Jūs. Paskaitykite vis po kelias Šventojo Rašto eilutes. Apmąstykite pasirinktą ištrauką keldami šiuos klausimus: Ką šioje Šventojo Rašto vietoje Dievas sako man asmeniškai? Ko ši vieta mane moko apie Dievo charakterį? Ar joje kas nors pasakyta apie mano paties dvasinį gyvenimą?

Tokius apmąstymus geriausia pradėti nuo psalmių. Imkite po vieną psalmę, perskaitykite kelias eilutes. Leiskite Šventajai Dvasiai paveikti jūsų protą. Palūškėkite. Maldoje atsiliepkite į tai, ką Dievas jums pasakė per Šventąjį Raštą. Jūsų malda gali įgauti šlovinimo, dėkojimo, prašymo, išpažinimo, atgailavimo ar užtarimo formą. Leisdami gyvajam Žodžiui formuoti jūsų mintis, tapsite laisvas ir galėsite artimiau pažinti Dievą. Taigi leiskite šiam gyvajam Žodžiui jau šiandien iš tiesų jus išlaisvinti.

STULBINANTIS TIKSLUMAS

VIEŠPATIES žodžiai tyri lyg sidabras, grynintas lydykloje, septynis kartus valytas. Tu, VIEŠPATIE, mus ginsi, saugosi mus nuo šios kartos per amžius. (Psalmynas 12, 7–8)

Kokių konkrečių įrodymų mes turime, kad Biblija yra istoriškai tiksli? Ar esama patikimos informacijos apie Šventajame Rašte minimus vardus, vietas ir geografines vietas? Pastarųjų 200 metų atradimai demonstruoja Dievo Žodžio pagrįstumą. Archeologija neįrodo, kad Biblija įkvėpta Dievo, tačiau suteikia pagrindo tuo tikėti. Pademonstruodama daugybės biblinių detalių tikslumą, ji paremia mūsų tikėjimą. Per pastaruosius du šimtmečius buvo padaryta aibė svarbių archeologinių atradimų. Štai tik keletas iš jų.

Moabitų akmuo, rastas 1868 metais Jordanijoje, patvirtina, kad moabitai iš tikrųjų puldinėjo izraelitus, kaip aprašyta Karalių antroje knygoje 1 ir 3 skyriuose. Tai svarus šio konkretaus įvykio įrodymas, peržengiantis Biblijos ribas. Po Izraelio karaliaus Ahabo mirties 853 m. pr. Kr. Moabo karalius užpuolė Judo karalių Juozapatą. Stebuklingai įsikišus Dievui, izraelitai „pakilo ir puolė moabitus, o tie ėmė bėgti“ (Karalių antra knyga 3, 24). Moabitų akmenų tiksliai aprašytas moabitų sutriuškinimas bei jų pasitraukimas, minimas Biblijoje.

Vienas iš labiausiai stulbinančių dvidešimtojo amžiaus atradimų buvo Lachišo laišakai, rasti 1932–1938 metais. Šiuose neįtikėtiniuose dokumentuose, aptiktuose už 24 mylių (apie 38 km) nuo Beršebos, kalbama apie tai, kaip 586 m. pr. Kr. Nebukadnecaras užpuolė Jeruzalę. Juose detalai aprašytas Jeruzalės žlugimas iš Babilono perspektyvos. Lachišo laišakai patvirtina šio istorinio fakto, Jeruzalės žlugimo, tikslumą. Jie liudija, jog įkvėptieji pranašai Metraščiuose, Izaijo pranašystėje ir Jeremijo pranašystėje pagrįstai kalbėjo apie Babilono išpuolį prieš Jeruzalę.

Kitas kone neįtikėtinas atradimas yra molinis Kyro cilindras. Jame rašoma apie Persijos karalių Kyrą, apie tai, kaip jis įveikė Babiloną ir 539 m. pr. Kr. išlaisvino žydų belaisvius. Šis archeologinis atradimas ypač reikšmingas, prisiminus, jog daugiau kaip 150 metų iki Kyro gimimo Izaijo pranašystėje 44, 27–28 ir Izaijo pranašystėje 45, 1 jis pavadintas Dievo išrinktuoju „kerdžiumi“, kuris išvaduos Izraelį.

Šie atradimai, kaip ir daugelis kitų, vis patvirtina Biblijos tikslumą bei patikimumą. Jie aiškiai kalba apie Dievą, kuris paliudijo apie Save pasauliui. Jie įtaigiai liudija, kad galime visiškai pasitikėti Šventojo Rašto vientisumu. Šlovė Dievui už Jo tvirtą Žodį!

KAIP ATLAIKYTI LAIKO IŠBANDYMĄ

Žolė nudžiūsta, gėlė nuvysta, bet Dievo žodis tveria amžiais. (Izaijo pranašystė 40, 8)

Dievo Žodis atlaikė šimtmečių išbandymą. Per ilgus amžius jis pasirodė esąs patikimas. Archeologiniai senovės rankraščių atradimai bėgant metams nušviesdavo Biblijos autentiškumą.

1798 metais Napoleonas su 38 000 karių įžengė į Egiptą. Jis atsivedė ir šimtus dailininkų, kalbininkų bei mokslininkų, kad šie padėtų jam geriau suprasti to intriguojančio krašto istoriją. Visur krito į akį praeities reliktai su savo kitados didžiulės civilizacijos paslaptimis. Paminklus ir šventyklų sienas puošė keisti įrašai, kurie vertė didįjį karžygį susimąstyti apie jų užkoduotą slaptą žinią.

1799 metais vienas iš Napoleono karių atkasė žemėje maždaug 120 cm ilgio ir 76 cm pločio juodą akmenį, kuris vėliau atskleidė šimtmečiais neįmintą egiptiečių hieroglifų paslaptį. Toji plokštė, vadinama Rozetos akmeniu, dabar yra Britų muziejuje, Londone. Rozetos akmeny trimis kalbomis užrašytas senovinis potvarkis: hieroglifais (egiptiečių paveikslėlių raštu), egiptiečių kalbos rankraštiniu šriftu ir graikų kalba. Graikišką tekstą mokslininkai išvertė greitai, tačiau hieroglifai jiems sukėlė daug problemų. Po dvidešimties metų, 1822 m., nuostabus jaunas prancūzų egiptologas Žanas Fransua Šapoljonas (Jean-Francois Champollion) sudrebino pasaulį įmindamas senovinį kodą. Perskaitę įrašą mokslininkai galėjo patikrinti abejonių kėlusias Biblijos vietas. Štai vienas stulbinantis pavyzdys.

Šventajame Rašte maždaug 50 kartų paminėta hetitų tauta, aptariant jos santykius su Abraomu, Dovydu ir Saliamonu. Šie bibliniai pasakojimai vaizduoja hetitus, kaip vieną iš galingiausių senovės imperijų. Tačiau apie juos neliko nė menkiausios užuominos jokiuose senoviniuose istoriniuose raštuose. Kritikai samprotavo, jog negali būti, kad tokia galinga imperija išnyktų iš istorijos, nepalikusi jokio pėdsako. Taigi jie tvirtino, jog tokios tautos veikiausiai išvis nebuvo. Tačiau tada buvo rastas Rozetos akmuo. Milžiniškas monumentų ir kolonų muziejus, nusidriekęs Nilo pakrantėje ir šimtmečiais saugojęs nesuprantama kalba užkoduotas savo paslaptis, dabar atvėrė duris. Užrašai ant tų kolonų ir rūmų sienų daugelyje vietų kalbėjo apie politinius bei karinius faraono Ramzio II ir „hitų“, arba hetitų, karaliaus konfliktus. Šiandien hetitų vieta istorijoje jau išaiškinta.

Biblijos teiginiai yra patikimi. Mes galime drąsiai pasitikėti, kad Dievo Žodis mus ves, nukreips, mokys, diegs tikėjimą bei teiks viltį ateičiai. Dvidešimt pirmojo amžiaus pasaulyje sparčiai kintant moralinėms vertybėms, Dievo Žodis vis dar išlieka patikimas.

PALAIKANTIS ŽODIS

Branginu širdyje Tavo žodį, kad Tau nenusidėčiau. (Psalmynas 119, 11)

Ditrichas Bonheferis (Dietrich Bonhoeffer) buvo drąsus vokiečių pastorius, pasipriešinęs nacių režimui. Gestapas jį nužudė prieš pat Antrojo pasaulinio karo pabaigą. Tačiau prieš mirtį pastorius Bonheferis dar spėjo išsiųsti iš kalėjimo keletą laiškų.

Parašyti prieš pat jo egzekuciją, šie dokumentai leidžia pažvelgti į dvidešimtojo amžiaus kankinio sielą. Juose atsispindi Dievo Žodžiu pasitikinčio ir saugiai besijaučiančio žmogaus asmenybė. Po vieno sukrečiančio išgyvenimo, kai sprogimas vos nenušlavė nuo žemės paviršiaus kalėjimo, Bonheferis rašė: „Oro atakos [...] paprasčiausiai grąžina mane prie maldos ir Biblijos studijų“.

Savo paskutiniosiomis dienomis, žvelgdamas mirčiai į akis, Bonheferis rašė apie tai, kiek džiaugsmo jam teikia Šventasis Raštas. Dievo Žodis kasdien maitino jo dvasinį gyvenimą. Viename iš savo paskutiniųjų laiškų jis rašė: „Aš skaitau Bibliją tiesiog nuo viršelio iki nugarėlės“. Jo žodžiai spinduliuoja mėgavimąsi Žodžiu. Jis pridūrė: „Aš kasdien skaitau psalmes ir tai darau jau daugelį metų. Žinau jas ir mėgstu labiau už bet kurią kitą knygą“.

Biblija sustiprino Bonheferį prieš didžiausią jo gyvenimo išbandymą. Per Dievo Žodį jis įgavo dvasinių jėgų bei nenustelbiamos drąsos. Jo tikėjimas buvo neįveikiamas, nes rėmėsi į Dievą, kuris apsidreiškia per Savo nekintantį Žodį. Elena Vait rašė: „Jei Dievo Žodis būtų tyrinėjamas taip, kaip reikia jį tyrinėti, žmonės būtų ištvermingesni ir tauresni, jų siekiai būtų pastovesni, o tai retai galima pamatyti šiais laikais“ („Kelias pas Kristų“, p. 84). Biblija suteikia neįprastos dvasinės jėgos. Ji suteikia gelmę mūsų dvasiniam gyvenimui.

Ditrichas Bonheferis atrado milžinišką pamaldaus Dievo Žodžio studijavimo naudą. Tą pačią galimybę Dievas siūlo ir mums. Praeities dvasios milžinai tvirtą tikėjimą išsiugdė ne atsitiktinai. Jų gyvenimas buvo išsaknijęs Dievo Žodyje. Jų tikėjimas buvo tvirtas, nes tvirtas buvo jų maldos gyvenimas.

Tas pat tinka ir mums šiandien. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri įkvėpė Šventąjį Raštą, įkvėpia ir mus, skaitančius Dievo Žodį. Šiandien mums mąstant apie Dievo Žodį, sustiprės ir mūsų tikėjimas.

TIESA, VERTA VISKO

Pašventink juos tiesa! Tavo žodis yra tiesa. (Evangelija pagal Joną 17, 17)

XV amžiaus pradžioje gabus jaunas Prahos universiteto dėstytojas surado anglų reformatoriaus Džono Viklifo (John Wycliffe) raštus. Įsigilinęs į Šventąjį Raštą, Janas Husas asmeniškai įsitikino, kad Bohemijos bažnyčiai žūt būt reikalinga reformacija. Praėjus keleriems metams po išventinimo į kunigus, jis buvo paskirtas Betliejaus koplyčios Prahoje rektoriumi. Šios koplyčios fundatoriai ragino pamokslauti žmonėms jų gimtąją kalbą. Nors Husas buvo žemos kilmės ir anksti neteko tėvo, jis degė nenumaldomu žinių troškimu. Buvo neįprastai šviesaus proto ir išskirtinių bendravimo įgūdžių. Į universitetą jis buvo priimtas labdaringos paramos dėka, bet veikiai tapo vienu iš Prahos universiteto mokslininkų.

Baigęs pagrindines studijas, Husas ėmėsi dvasinių mokslų ir netrukus užmezgė ryšius su karaliaus rūmais. Be to, jis tapo to paties universiteto, kuriame ir mokėsi, profesoriumi. O visoje Europoje Janas Husas išgarsėjo kaip pamokslininkas. Jam pradėjus skelbti, jog daugelis bažnyčios doktrinų neatitinka Šventojo Rašto, per visas Europos bažnyčias nusirito šoko banga.

Remdamasis vien Šventojo Rašto autoritetu, Husas drąsiai ragino bažnyčių narius reformuoti savo gyvenimą bei tikėjimą. Jis atkakliai gynė savo poziciją, teigdamas, jog „Šventojo Rašto priesakai, priimti protu, turi vadovauti sąžinei. Kitaip tariant, Dievas, kalbantis per Šventąjį Raštą, o ne bažnyčia, kalbanti per dvasininkiją, turi būti vienintelis patikimas vadovas“ („Didžioji kova“, p. 102).

Huso pamokslavimas sukėlė didžiulį Romos katalikų bažnyčios pasipriešinimą. 1415 metais Prahoje jis buvo nukankintas už savo tikėjimą – sudegintas ant laužo.

Net žvelgdamas mirčiai į akis, Janas Husas nė kiek neabejojo, kad tiesa, kuria jis tikėjo, kurią skelbė ir dėl kurios buvo pasirengęs numirti, vieną dieną triumfuos. Dievas kviečia mus ir šiomis dienomis uoliai paklusti Jo tiesai moralinio ištvirtimo amžiuje. Egzistuoja keletas dalykų, dėl kurių neverta eiti į kompromisą. Tiesiog pernelyg didelę tektų sumokėti kainą.

STIPRYBĖ MŪSŲ KASDIENINĖMS REIKMĖMS

Atmink Savo pažadą man, Savo tarnui, kuriuo davei man vilties. Net kančioje esu paguostas, nes Tavo pažadas mane gaivina. (Psalmynas 119, 49–50)

Dievo Žodis suteikia mums viltį sunkiu metu. Jis paguodžia, kai užklumpa negalia. Jis dovanaoja gyvenimą nevilties akimirka.

Pastorius Piotras Rumackikas kalėjo sovietų gulage dėl savo tikėjimo. Jis suprato, kad net juodžiausioje bedugnėje Dievas suteikia jėgų mūsų kasdieninėms reikmėms.

Kai kalėjimo prižiūrėtojai atėmė iš pastoriaus Bibliją, jo gyvenimas tapo kone nepakenčiamas. Po kelių dienų vienas kalinys padavė jam sąsiuvinį ir pasakė: „Štai, perskaityk šį eilėraštį“. Pastorius pažvelgė ir negalėjo patikėti savo akimis. Tai buvo eilėraštis apie Kristaus kančias Golgotoje. Skaitant jo dvasia raudėjo. Jis pradėjo vartyti puslapius ir rado daugiau Šventuoju Raštu pagrįstų eilėraščių bei gausybę ištraukų iš Biblijos. Jų buvo pilnas sąsiuvinis.

Nepažįstamasis pareiškė „Tai tau, gali pasilikti“ ir nuėjo. Tas sąsiuvinis su Biblijos ištraukomis ir Šventojo Rašto tiesomis guodė Piotrą dar penkerius metus. Jis suteikė jam daug brangių akimirkų bendraujant su Dievu.

Vėliau šis pastorius savo nuostabai sužinojo, kad sąsiuvinį jam dovanojęs kalinys anksčiau buvo ateistas. Mongolijos aukštumose vėlai vakare ganydamas avis jis susidomėjo krikščioniškomis radijo laidomis. Jos pakeldavo dvasią ir įkvėpdavo jį vienui. Kad greičiau praslinktų laikas, jis įrašinėjo tas laidas į kasetę, o paskui jų ištraukas perrašinėjo į sąsiuvinį. Vieną iš savo sąsiuvinį jam kažkaip pavyko pasiimti į kalėjimą. Tada tas žmogus ir pajuto norą padovanoti jį Piotriui. Pastoriui šis Mongolijos kerdžius atrodė kaip tie varnai, kurie nešiojo maistą dykumoje atsidūrusiam pranašui Elijui. Dievas rado būdą pasirūpinti jo poreikiais. Visa galinga gulago sargyba negalėjo sutrukdyti Dievo Žodžiui prasiskverbti į jo širdį. Kamos grotos neužkirto Dievo Žodžiui kelio. Dievo Žodžio nesukaustė kalėjimo grandinės. Gyvasis Dievo Žodis teikia stiprybės mūsų kasdieninėms reikmėms įvairiausiose mūsų gyvenimo situacijose.

Skaitydami brangiuosius Šventojo Rašto pažadus, mes taip pat sakome: „Nes Tavo pažadas mane gaivina“.

ŠVENTASIS RAŠTAS APREIŠKIA JĖZŲ

Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane. (Evangelija pagal Joną 5, 39)

Kiekviena knyga turi pagrindinę temą. Pagrindinė Biblijos tema – Jėzus Kristus. Tai istorija apie tobulą Dievo sukurtą pasaulį, maišto nuodėmę, nepaklusnumo pasekmes bei mylinčio Dievo pastangas žūt būt išgelbėti Savo prarastus vaikus. Biblija – tai pasakojimas apie Jėzų, kuris atėjo į žmonių veiklos areną, kad išgelbėtų juos, negalinčius išsigelbėti savo jėgomis. Ego-centriškame pasaulyje Jėzus apreiškė nesavanaudišką Dievo meilę. Pasaulyje, kuris Jo nemylėjo, Jėzus mylėjo besąlygiškai. „Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai“ (Laiškas romiečiams 5, 8).

Esu matęs, kaip ši neįtikėtina meilės istorija paliečia milijonų gyvenimus visame pasaulyje per mūsų evangelistinius susirinkimus „Parašyta“. Mūsų susirinkime Madrase, Indijoje, viena vietinė Biblijos mokytoja pasiprašė pasiskiriama dirbti į pavojingiausią miesto vietą – ispaniškai kalbančiųjų kvartalą, pagarsėjusį gangsteriais, vagimis, narkomanais ir girtuokliais. Vieną dieną jai lankant to rajono gyventojus, Jėzus pasibeldė į vietinės gaujos vado širdį. Jis pasipriešino jai ir pareiškė: „Sene, dink iš čia su savo Jėzumi“.

„Jaunuoli, – atsakė ji, – pasakyk man, kodėl tu nemyli Jo taip, kaip aš.“ Gaujos vadeiva pradėjo keiktis ir šūkauti. Ji kantriai iš klausė. Kai vyras nurimo, ji papasakojo jam apie Jėzų, kuris pakeitė jos gyvenimą. Apie Jėzų, kuris pripildė jos širdį meilės, džiaugsmo bei ramybės. Atšiaurus, kietaširdis gaujos vadas pravirko. „Senute, eime su manim pas mano vyrus – papasakosi ir jiems apie Jėzaus meilę“.

Šventojo Rašto Kristus pakeitė ir šio abejojusio žmogaus širdį. Iš Šventojo Rašto puslapių plūstanti meilė keičia ir mūsų gyvenimus. Mes niekaip negalime pakeisti Dievo meilės mums. Visos mūsų nuodėmės nesukliudys Jam mus mylėti.

Biblija kalba apie tokią stulbinančią, netikėtą, sau lygių neturinčią, pagarbią baimę keliančią meilę, kad, jeigu leistume, toji meilė pakeistų mūsų gyvenimą.

DAUGIAU JOKIŲ PRIEŠŲ

O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo me nusidėjėliai. (Laiškas romiečiams 5, 8)

Martynas Niemoleris (Martin Niemöller), vokiečių protestantų teologas, ilgus mėnesius sėdėjo viename iš Hitlerio kalėjimų. Tomis dienomis jis gvil-deno gyvenimo ir mirties klausimus. Mąstydamas apie didžiulę Dievo mei-lę jam, jis perversino savo gyvenimą. Jis tyliai meldėsi: „Viešpatie, daugiau nebegaliu priešintis Tavo meilei. Priimu Tavo atleidimą. Tikiu, kad esu Tavo vaikas“. Niemolerį kankino mintis, kad jis to nevertas, ir kaltės jausmas. Jis jautėsi netikęs, nuodėmingas ir nutolęs nuo Dievo. Tačiau sunkiomis kalėjimo sąlygomis jis dvasiškai pasikeitė.

Pagaliau išėjęs iš kalėjimo Niemoleris įžvalgiai pastebėjo: „Prisireikė daug laiko, kol supratau, kad Dievas nėra priešas Savo priešams“. Šią tiesą nuostabiai suformulavo apaštalas Paulius: „O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai. Tad dar tikriausiai dabar, kai esame nuteisinti Jo krauju, būsime Jo išgelbėti nuo rūšios bausmės. Jeigu, kai dar buvome priešai, mus sutaikino su Dievu Jo Sūnaus mirtis, tai juo labiau mus išgelbės Jo gyvybė“ (Laiškas romiečiams 5, 8–10).

Kai mes buvome Jo priešai, Jis buvo mūsų draugas. Kai atgręžėm Jam nugaras, Jis atsisuko į mus veidu. Kai bėgome nuo Jo, Jis bėgo pas mus. Jo malonės šlovė pasireiškia tuo, kad Jis priima nepriimtinius, atleidžia tai, kas nedovanotina, ir myli nemylimus. Kadangi mums atleista, mes galime atleisti kitiems. Kadangi esame mylimi, galime mylėti.

Ši mintis didingai išreikšta Elenos Vait knygoje „Kelias pas Kristų“: „Su kuo palyginti tokią meilę? Dangiškojo Karaliaus vaikai! Koks brangus pažada-s! Tema giliausiems apmąstymams! Sau lygių neturinti meilė pasauliui, nusigrėžusiam nuo Jo! Ta mintis nuramina sielą, o protas paklūsta Dievo valiai“ (p. 15). Tokia yra gerosios malonės naujienos Evangelija.

Besąlygiška, nesikeičianti Dievo meilė yra pagrindinė Biblijos tema. Atsi-vertę Jo Žodį, mes akis į akį patiriame Jo meilę.

JAU NEBE VIENIŠI

Kadangi tu Man brangus, vertingas ir mylimas, Aš atiduodu už tavo kraštus ir mainais už tavo gyvybę tautas. (Izaijo pranašystė 43, 4)

Klara Anderson San Franciske dirbo tarnaitė. Ji buvo labai švelni ir dora moteris. Vieną dieną, išdirbusi pas tą patį šeimnininką 15 metų, ji dingo. Atrodė, tarsi skradžiai žemę prasmego. Po kelias dienas trukusių paieškų miesto socialinės tarnybos departamento darbuotojai per stebuklą ją rado.

Klara merdėjo iš bado kalnų oloje, toli nuo San Francisko. Ji pasakė: „Aš noriu mirti. Palikite mane“. Kai žurnalistas ėmė iš jos interviu, moteris paaiškino: „Suprantate, aš niekam nereikalinga. Esu tik tarnaitė, viena iš tūkstančių vergiškai triūsiančių žmonių. Mano gyvenimas nieko vertas. Neturiu artimų giminaičių, šeimos ir draugų. Esu tokia vieniša, kad nenoriu gyventi. Nėra nieko, ką laikyčiau sau artimu, nieko, su kuo galėčiau pasikalbėti, nieko, kam norėčiau atverti širdį. Taigi palikite mane numirti, nes aš niekam nerūpiu“.

Visoms tokioms Klaroms Anderson yra gera žinia. Kai kas myli jus labiau, nei galėjote įsivaizduoti. Kurdamas jus Dievas nenaudojo šablono. Visatoje nėra antro tokio žmogaus kaip jūs. Susijungdami genai ir chromosomos sukūrė unikalią biologinę jūsų asmenybės struktūrą. Jūs esate vienetinis Dievo kūrinys. Jūs esate Jam ypatingi. Praradęs jus, Jis neturės kuo jūsų pakeisti. Dievas žvelgia į jus ir sako, kad esate Jam brangūs. Jūs esate gerbiami. Jūs esate mylimi.

„Jis rūpinasi kiekvienu taip, tarsi šioje žemėje daugiau nieko nebūtų“ („Amžių ilgesys“, p. 480) ir „Jis žvelgia į Savo vaikus su meile, kuri yra neišmatuojama ir amžina“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 482).

Tomis dienomis, kai jaučiatės vienišas, prisiminkite, kad visatos Kūrėjas be galo jus myli. Tomis gyvenimo akimirkomis, kai jums atrodo, kad visos viltys žlugo, prisiminkite, kad visatos Kūrėjas yra geriausias jūsų draugas. Jis trokšta, kad būtumėte amžinai laimingi. Jis domisi visais jūsų gyvenimo klausimais. Jis trokšta, kad jūsų gyvenimas būtų tikslingas.

Jo planai jūsų gyvenimui yra didesni, šaunesni ir kilnesni, nei galite įsivaizduoti. Šiandien pat apsispręskite išlįsti iš savo tamsaus nevilties požemio į skaisčią, šiltą Jo meilės saulėkaitą. Trumpai tariant, jūs esate Jam svarbūs. Leiskite Jam užpildyti jūsų širdį ir džiaukitės.

PALAIMINTAS UŽTIKRINTUMAS

Ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, apvalę širdis nuo nešvarios sąžinės ir nuplovę kūną švariu vandeniu! (Laiškas hebrajams 10, 22)

Viena iš nuostabiausių krikščioniškų giesmių yra garsioji „Palaimintas užtikrintumas“. Muziką jai parašė misis Džozef Knap (Joseph Knapp). Jos vyras buvo didmiesčio gyvybės draudimo kompanijos prezidentas. Kartą misis Knap pasikvietė pas save į namus žymią giesmių kūrėją Fani Krosbi (Fanny Crosby). Knap norėjo, kad viešnia paklaustų naujosios melodijos, kurią ji buvo sukūrusi.

Knap atsėdė prie pianino ir pradėjo skambinti. Grodama ji paklausė Krosbi, kokios mintys jai kyla – kokie žodžiai prašosi pagal šią melodiją. Krosbi atsakė: „Misis Knap, jūsų vyras rūpinasi gyvybės draudimu. Mano dangiškasis Tėvas teikia užtikrintumą. Ši melodija man tarsi kalba: Palaimintas užtikrintumas, Jėzus yra mano“.

Žodis „užtikrintumas“ reiškia vidinį pasitikėjimą. Užtikrintumas – tai saugumo jausmas. Be to, tai priklausymo ir priimtino pojūtis. Kristuje mes esame priimami kaip Dievo vaikai. Kristuje esame visiškai tikri, kad mūsų kaltę nuplauta, o nuodėmės atleistos. Kristuje nė kiek neabejojame, kad amžinojo gyvenimo dovana priklauso mums.

Laiškas hebrajams liudija, jog mes, kaip Dievo vaikai, galime „išstbulinti viltį iki galo“ (Laiškas hebrajams 6, 11) „giliu tikėjimu“ (Laiškas hebrajams 10, 22). Dievas, savaime suprantama, nenori, kad Jo vaikai skendėtų nežinomybėje. Išgelbėjimo planas siūlo kur kas daugiau negu nervingą nerimą mūsų išgelbėjimo atžvilgiu. Dievas trokšta, kad mes būtume užtikrinti.

Šėtonui nepatinka, kai Dievo vaikas tikėjimu priima Kristų ir gauna palaimintą užtikrintumą, kad jam atleista, kad jo kaltės nebėra. Elena Vait rašė: „Šėtonas pasiruošęs pavogti Dievo dovanojamą palaimintą užtikrintumą. Jis trokšta atimti iš sielos kiekvieną vilties kibirkstėlę, kiekvieną šviesos spindulėlį. Bet jūs neturite leisti jam to padaryti. Neklausykite gundytojo, bet sakykite: „Jėzus mirė, kad aš galėčiau gyventi. Jis myli mane ir nenori, kad aš žūčiau. Aš turiu užjauciantį dangiškąjį Tėvą. Nors aš piktnaudžiavau Jo meile, iškvodamas Jo duotas palaimas, aš kelsiuos ir eisiu pas Tėvą“ („Kelias pas Kristų“, p. 51–52).

Palyginime apie sūnų palaidūną tėvas priėmė jį atgal į namus. Kai tėvas užmovė jam ant piršto žiedą, paklydęs sūnus įgijo visišką užtikrintumą savo tėvo meile. Mes, kaip tas sūnus palaidūnas, taip pat randame Tėvo širdyje meilę, priėmimą bei atleidimą. Koks pasitikėjimas, koks saugumas, kokia viltis, koks palaimintas užtikrintumas!

ATLEISKITE, KAIP IR JUMS ATLEISTA!

Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus. (Laiškas efeziečiams 4, 32)

Džekė sėdėjo viename kambario gale, tarybos nariai – kitame. Tarp jų atsivėrusi praraja atrodė kone neįveikiama.

Džekė buvo užaugusi savo gimtojo miesto bažnyčioje, tačiau ryšiai su ja nutrūko po to, kai ji paliko savo pirmąjį vyrą ir iškėkėjo už kito. Dabar, po 20 metų, ji norėjo persikrikštyti. Ji atgailaudama raudėjo ir prašė atleidimo.

Stoją tylą. Taryba gerai žinojo jos situaciją ir kiek skausmo tai suteikė bendruomenei. Kaip nutiesti tiltą per bedugnę?

Supratau, jog reikia kažką pasakyti. Kalbėjau maloniai, bet tiesiai. „Ji pakankamai prisikentėjo. Nebesukelkime jai daugiau skausmo. Paulius patarė jums būti vieni kitiems maloniems, gailestingiems, atlaidiems, „kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus“ (Laiškas efeziečiams 4, 32). Jei Dievas, būdamas tobulas, mus priima ir mums atleidžia, mes galime atleisti Džekei.“

Virpančiomis lūpomis ir lūžinėjančiu balsu ji ištare: „Žinau, kad negerai pasielgiau. Ilgus metus jaučiausi kalta. Kartais toji kaltė mane kone varė iš proto. Prašau, priimkite mane“.

Aš pastebėjau vieno vyresniojo akyse ašaras. Paskui pamačiau, jog verkia jau daugelis bažnyčios tarybos narių. Netrukus visi vienbalsiai, chorą atsakė: „Žinoma... Žinoma, mes tave priimsim“. Šilumos, meilės ir priėmimo atmosfera užpildė kambarį. Tarybos nariai patikino Džekę, kad ją myli. Kai kurie ją apkabino. Kiti šiltos krikščioniškos draugystės ženklą paspaudė jai ranką.

Aš stovėjau atokiau ir dar kartą pripažinau, jog mūsų bažnyčia dar niekada neatrodė tokia tikra bažnyčia, kaip šią akimirką. Čia veikė Dievo meilė. Čia, Dievo šeimoje, apsireiškė Golgota.

Merdėdamas ant kryžiaus Jėzus meldėsi: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Evangelija pagal Luką 23, 34). Atleidimas yra gailestingumo gestas atžvilgiu tų, kurie padarė jums ką nors bloga. Jis atleidžia kitus nuo mūsų pasmerkimo, nes Kristus atleido mus nuo savojo. Jis padeda traktuoti kitus taip, kaip jie nėra verti, nes Kristus žiūri į mus taip, kaip mes nesame verti. Krikščionybės esmė yra atleisti, kaip Kristus atleidžia, priimti, kaip Kristus priima, ir mylėti, kaip Kristus myli.

NESITEISINKITE

Todėl gėdijuosi visko, ką esu pasakęs, ir atgailauju dulkėse ir pelenuose. (Jobo 42, 6)

Buvo pats intensyvių kompanijos derybų su sąjungos lyderiais įkarštis. Kompanijos pareigūnai tvirtino, kad darbuotojai piktnaudžiauja nedarbingumo privilegijomis. Sąjunga tai neigė.

Vieną rytą prie derybų stalo kompanijos atstovas atsivertė vietinio laikraščio sporto puslapį. Jis bedė pirštu į miesto golfo turą laimėjusio darbuotojo nuotrauką. „Šis žmogus, – pareiškė atstovas, – dar vakar tvirtino sergantis. Bet štai jis dabar laikraštyje greta antraštės, skelbiančios jo puikų golfo varžybų rezultatą“.

Minutėlei stojo tyla, paskui prabilo sąjungos narys. „O, – tarė jis, – bet pagalvokite, koks galėjo būti rezultatas, jeigu jis būtų buvęs sveikas!“

Gudrus manevras! Mes galime neigti, galime mėginti nuslėpti savo melą ar netinkamą elgesį. Bet paprastai taip toli nenuveinama. Mūsų nuodėmės mus vis tiek pasiveja. Išminčius aiškiai pasakė: „Kas slepia savo kaltes, tam nesiseks“. (Patarlių knyga 28, 13).

Tušti pasiteisinimai iš tiesų nėra svarūs atsakymai. Nepagrįstais samprotavimais kartais slepiamos šlykščiausios nuodėmės.

Džonas Veinas Geisas (John Wayne Gacy) jaunesnysis buvo apkaltintas nužudęs daugybę vaikų savo namuose Čikagoje. Jis tvirtino esąs nekaltas, nors urve po jo namu buvo rasti 27 lavonai. Kaip jis reagavo, stebėdamas mirtinos injekcijos sukeltą agoniją? Geisas atsakė: „Dievas mato, savo širdyje aš nieko nenužudžiau“.

„Man tai nebūdinga.“ „Aš nieko negalėjau su savimi padaryti.“ Tokie pasiteisinimai pastaruoju metu skamba itin dažnai.

Šventasis Raštas kviečia mus į kai ką visiškai skirtinga nei nevykę pasiteisinimai.

Kultūroje, kuri dažnai neigia gėrio ir blogio realybę, Dievas ragina drąsiai bei nuoširdžiai pulti ant kelių ir atgailauti. Atgaila yra gilus gailėjimasis dėl nuodėmės. Ji žeidžia, nes aš sužeidžiau Dievo širdį. Tai rauda dėl savo nuodėmių, nes Dievas rauda dėl jų. Tai liūdėjimas dėl savo nuodėmės, nes Dievas dėl jos liūdi. Tai skausmas dėl nuodėmės, nes ji įskaudino Dievą.

Pasiteisinimai tik sustiprina kaltės jausmą. Atgaila veda į atleidimą. Atleidimas padeda išgyti, o išgijimas suteikia pilnatvę.

KAI KAS ŽINO JŪSŲ VARDĄ

Jam sargas atkelia vartus, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda. (Evangelija pagal Joną 10, 3)

Peteris Maršalas (Peter Marshall), gimęs Škotijoje, buvo vienas iš Amerikoje garsių tarnautojų. Jis leido Dievo balsui vesti jį per gyvenimą. Vieną naktį vaikystėje grįždamas namo jis nusprendė sutrumpinti kelią ir pasuko per viržiais apaugusią dykynę. Ta vieta buvo žinoma dėl klinčių karjerų. Vietovę jis gerai pažinojo, tad manė, jog kelią ras nesunkiai.

Nors naktis buvo nežvaigždėta ir labai tamsi, jis patraukė tarp uolų bei viržių. Tolumoje kartkartėmis pasigirsdavo avių bliovimas, krūmokšnius šiu-reno vėjas. Retsykliais iš viržių triukšmingai purpteldavo koks paukštis. Kita vertus, berniukas jautėsi visiškai vienišas naktį.

Staiga jis išgirdo kažką sunerimusiu balsu šaukiant: „Peteri!“

Sustojęs vaikas tamsioje atsiliėpė: „Aš čia. Kas jūs? Ko jūs norite?“

Tačiau niekas neatsakė, tik vėjas dvelkė virš dykumos. Berniukas nusprendė, kad jam pasigirdo, ir žengė toliau. „Peteri!“ – išgirdo jis vėl, tik šįsyk dar griežčiau. „Peteri!“

Vaikas sustojo kaip įbestas ir įsispitrijo į tamsą. Kas gi ten? Jis palinko į priekį, atsitūpė, paskui parpuolė ant kelių. Pagrabaliojęs ranka priešais save, Peteris pajuto tik orą. Tarpeklis! Puslankiu apsigraibęs aplink save jis suprato, jog atsidūrė klinčių duobės pakrašty. Dar vienas žingsnis, ir jis būtų užsimušęs. Dar vienas žingsnis... Jei nebūtų išgirdęs Dievo balso, jo gyvenimas būtų baigęsis. Toje nykioje dykynėje Kažkas jį pažinojo, Kažkas juo rūpinosi.

Dievas žino mūsų vardus. Mes nesame kažkokia kosminė migla visatoje. Dievas mus sugalvojo. Dievas mus padarė. Dievas mus sukūrė. Mes esame Jo. Jis mumis rūpinasi. Jis mus myli. Jis mus pažįsta asmeniškai. Mes Jam svarbūs. Kartais galime jaustis vieni, tačiau Jis visada čia pat, pašauks mus vardu, pakvies į saugų Savo rankų glėbį. Pakvies mus namo.

Elena Vait rašė: „Jėzus pažįsta kiekvieną iš mūsų ir žino mūsų silpnąsias vietas. Jis žino visų mūsų vardus. Jis žino, kuriame name mes gyvename ir kiekvieno gyventoją vardą. Kartais Jis duoda Savo tarnams nurodymą keliauti į tam tikro miesto tam tikrą gatvę ir susirasti tam tikrą namą, kuriame gyvena viena iš Jo avių“ („Amžių ilgesys“, p. 479).

Jėzus taip mus myli. Mūsų rūpesčiai – Jo rūpesčiai. Mūsų vargai – Jo vargai. Kai skauda mums, skauda ir Jam. Mes – Jo vaikai. Jo interesai susiję su mūsų sielais. Jis atkreipia dėmesį į viską, kas mus domina. Tesidžiaugia jūsų širdis jau šiandien Jo asmeniškai, artima, meilės kupina globa.

ŽIŪRĖDAMI Į JĖZŲ

Ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse, žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir ištobulintoją Jėzų. Jis vietoj Sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje. (Laiškas hebrajams 12, 1–2)

Prieš kurį laiką gavau laišką iš moters, kuri prarado du mažamečius sūnelius – 3 metų ir 16 mėnesių. Abu jie nuskendo kiemo gale buvusiam tvenkiny.

Po sunkaus širdgėlos laikotarpio ji įstengė vėl atsistoti ant kojų. Ji pradėjo įdėmiai žvelgti į Jėzų.

Moteris suprato, kad jos gyvenimas bus šio to vertas, tik jeigu Dievas ją kaip nors panaudos. Ji atidavė savo gyvenimą į Jo rankas ir ėmė visiškai Juo pasitikėti. Ją apėmė karštas troškimas priartėti prie Dievo, gyventi su Juo kiekvieną dieną. Jai atrodė, jog tai padės jaustis arčiau savo dviejų žuvusių sūnelių.

Laiške moteris rašė: „Dabar aš alkstu ir trokštu Dievo, nes myliu Jį. Žinau, ką reiškia visiškai nuo Jo priklausyti, ieškoti Jo visa širdimi, mylėti Jį iki sielos gelmių. Žinau, koks jausmas [...], kai Dievas paliečia sielą ir jus paguodžia. Žinau, koks jausmas padėti galvą ant Jo krūtinės.“

Ši moteris savo sunkiausią gyvenimo valandą įdėmiai žvelgė į Jėzų.

Kaip mes galėtume žiūrėti į Viešpatį? Jėzaus matymas Šventajame Rašte suteikia dvasinių jėgų visai mūsų esybei. Evangelijose Jėzus gydo ligonius, padaugina duoną, prikelia numirusius, atleidžia nuodėmes, išvaro demonus ir numaldo audras. Jis suteikia sveikatą, laimę bei viltį. Jis nugali nelaimes, demonus bei mirtį. Jis įveikia liūdesį, kančias ir ligas. Jis triumfuoja prieš nuodėmę ir šėtoną. Jo stebuklai atskleidžia Jo jėgą. Jo palyginimai atspindi Jo karalystės mokymą. Jo pamokslai liudija apie Jo amžinuosius principus.

Jėzaus gyvenimas kalba apie Dievo meilę dvasiškai žlugusiems. Jis atspindi Viešpaties malonės galią atpirkti. Jis ieško. Jis gelbėja. Jis atleidžia. Jis keičia. Jis atnaujiną širdis.

Mums žvelgiant į Jėzų, Dievas išpildys Savo nuostabų pažadą, kurį davė Antrame laiške korintiečiams 3, 18: „Mes visi, atidengtu veidu Viešpaties šlovę atspindėdami, daromės panašūs į Jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas.“ Iš tiesų, ilgalaikis charakterio pasikeitimas įvyksta tada, kai Dievo Dvasia įdiegia mūsų protams gyvenimą keičiančius principus, kuriuos studijuojame Šventajame Rašte. „Egzistuoja toks mąstymo dėsni: protas po truputį prisitaiko prie tų, kurias jis pratinamas apmąstyti“ („Patriarchai ir pranašai“, p. 596). Vienoje senoje giesmėje sakoma: „Pažvelk į Jėzų – Jis be nuodėmės; Tėve, suteik man Jo gyvybės. Pridenk mano gyvenimą, mano nuodėmę ir vargą Jo gyvybe, baltesne už sniegą“. Žvelgdami į Jėzų, mes keičiamės. Tad kasdien pakelkime akis į Jį ir tapkime vis panašesni į brangų Jėzų, kuriuo taip žavimės.

SUSIETI SU DIEVU

Jie – tauta, kurią Sau sukūriau, kad skelbtų Mano šlovę. (Izaijo pranašystė 43, 21)

1975 metais Harvardo gydytojas Herbertas Bensonas (Herbert Banson) parašė knygą „Relaksacijos reakcija“ (*Relaxation Response*), kuri tapo perkaamiausia. Jis sukūrė paprastą techniką, padedančią žmonėms ištvirti stresą. Jis mokė atsipalaiduoti, sutelkiant dėmesį į kokią nors teigiamą vaizdinį mintyse. Daugeliu atvejų rezultatai buvo itin geri. Žmonėms sulėtėjo pulsas, kvėpavimas, ėmė mažiau išsiskirti su stresu susijusių hormonų. Daktaras Bensonas sugebėjo padėti net tiems, kurie skundėsi miego sutrikimais.

Ir štai daktaras Bensonas pastebėjo kai ką labai įdomaus. Tam tikrai pacientų grupei „relaksacijos reakcija“ pasitarnavo labiau nei kitiems. Jų sveikata buvo geresnė, jie greičiau atsigaudavo. Tai buvo tikintys žmonės, teigė, jog nukreipę mintis į Dievo gerumą, jaučia, kaip Jis priartėja. Žmonės, mąstę apie pagarbią baimę keliančią Dievo meilę ir jėgą, buvo sveikesni už kitus. Daktaras Bensonas pradėjo tyrinėti, kas vyksta su šiais žmonėmis, kai jie patiria Dievo Artumą. Mokslininkai naujai pažvelgė į smegenų veiklą. Jie stebėjo, kaip reaguoja stimuliuojamos skirtingos smegenų dalys. Jie aptiko smegenyse religinės patirties sritį – mažą migdolo formos struktūrą, vadinamą amigdala.

Neurologas Rvanas Džozefas (Rhwan Joseph) padarė išvadą: „gebėjimas patirti religinius išgyvenimus turi neuroanatoninį pagrindą“. Kitaip tariant, mes turime religiją savo galvose.

Daktaras Bensonas tai suformulavo dar įtaigiau. Savo knygoje „Amžinasis gydymas“ (*Timeless Healing*) jis rašo: „Mūsų genetinis kodas sukuria tikėjimą Begaliniu Absoliutu kaip mūsų prigimties dalimi“. Toliau daktaras teigia: „Mes susieti su Dievu“. Tai atitinka Bibliją. Pranašas Izaijas skelbė: „Jie – tauta, kurią Sau sukūriau, kad skelbtų Mano šlovę.“ (Izaijo pranašystė 43, 21).

Kaip mūsų raumenys yra užprogramuoti mankštintis, o mūsų širdys efektyviai funkcionuoja laikantis neriebios dietos, taip mūsų smegenys yra susietos su Dievu, kad Jį šlovintų. Mūsų smegenys specialiai skirtos šlovinimui. Kai šloviname Dievą, elektriniai smegenų impulsai stimuliuoja pozityvių cheminių medžiagų – endorfinų – gamybą. Šie endorfinai teikia sveikatą ir gyvybę. „Išgydymo tarnavime“ pasakyta: „Niekas geriau nepalaiko kūno ir sielos sveikatos, kaip dėkingumo ir šlovinimo dvasia“ (p. 251). Mes esame užprogramuoti šlovinti. Tebūna jūsų širdis jau šiandien kupina gyvybę teikiančio, sveikatą palaikančio ir gerovę kuriančio šlovinimo.

DIEVO MEILĖ PRASISKVERBIA Į RUSIJOS KALĖJIMĄ

Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? [...] Tačiau visa mes lengvai nugalime per Tą, kuris mus pamilo. (Laiškas romiečiams 8, 35. 37)

Dievo meilė pasiekia žmones visose gyvenimo aplinkybėse. Nusivylus, ištikus nelaimei ar net mirties akivaizdoje – Dievo meilė visada čia pat. Ašarose, tragedijoje ir siaube – Dievo meilė šalia. Ligoje, kančiose ir liūdesy – Dievo meilė su mumis. Rūpesčiuose, troškimuose ir kare – Dievo meilė niekuomet neapleis.

Dievo meilė prasiskverbia į kalėjimus. Sovietų Sąjungoje Dievo meilė pasireiškėdavo neprasčiausiose vietose. Kai krikščionys būdavo įkalinti dėl savo tikėjimo, Dievo meilė vis tiek triumfuodavo.

1983 metais Sovietų Sąjungoje buvo nuteista 27 metų Valentina už tai, kad platino krikščionišką literatūrą. Jauna tikinčioji su žavia šypsena ir tvirtu tikėjimu atsidūrė Sibiro darbų kolonijoje. Dėl didelio mirtingumo joje ši kolonija buvo vadinama „mirties slėniu“. Jos kaliniai buvo visiškai izoliuoti nuo išorinio pasaulio. Ši vieta buvo skirta sugniuždyti žmogaus dvasią.

Tačiau Valentina suprato, jog Dievas yra aukščiau gulago. Ji sutiko čia kitą krikščionę – Natašą. Naktimis dvi jaunos moterys išlisdavo iš barakų ir susitikdavo po atviru dangumi. Tai buvo gražiausios jų bendravimo akimirkos.

Temperatūra nukrisdavo žemiau 40 laipsnių, ir jų guminiuose darbinuose batuose šalo kojos. Tačiau jų širdys buvo šiltos.

„Mes kelias minutes giedodavome ir meldavomės, paskui grįždavome į savo barakus truputį sušilti ir vėl susitikdavome lauke, – prisimena Valentina. – Kartais mes stovėdavome tylėdamos ir tik žvelgdavome į dangų. Mums nebuvo nieko brangesnio už dangų.“

Per penkerius savo įkalinimo metus Valentina nesijautė apleista Dievo. Priešingai, ji patyrė Jo ypatingą artumą. Jai dažnai kas nors atsiųsdavo laišką su citatomis iš Šventojo Rašto, ir šios eilutės tarsi atsakydavo į kokią nors ypatingą jos klausimą ar poreikį. Atrodė, kad Pats Dievas Tėvas bendrauja tiesiogiai su ja.

1987 metais išėjusi iš nelaisvės Valentina apibendrino savo patirtį šiais žodžiais iš Laiško romiečiams 8, 35–37: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? [...] Tačiau visa mes lengvai nugalime per Tą, kuris mus pamilo.“

Valentina buvo ne tik išgyvenusioji. Ji buvo daugiau kaip nugalėtoja. Kalėjime ji patyrė Dievo meilę. Ji buvo didesnė už siaubingą gulago izoliaciją. Ji buvo stipresnė už supančią neapykantą.

Kad ir kokioje situacijoje jūs būtumėte šiandien, Dievo meilė čia pat. Primkite šią dievišką realybę ir gyvenkite užtikrinti, kad Jis jums rūpinasi.

MEILĖ, KURI SIEKIA TOLI

Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis dėl mūsų pavertė nuodėme, kad mes Jame taptume Dievo teisumu. (Antras laiškas korintiečiams 5, 21)

1995 metų gruodžio 31 dieną Niujorko ugniagesys veteranas Džonas Klancis (John Clancy) vedė savo įgulą į negyvenamą degantį pastatą žemutinio Manheteno narkomanų rajone. Ugnis įsisiautėjo, ir ugniagesiai sunerimo, kad viduje dar gali kažkas būti, nors šiame name lankėti tik valkatos, narkomanai, alkoholikai ir prostitutės. Taigi Klancis su kolegomis nusprendė žengti į šį pragarą ir apieškoti namą. Per dūmus beveik nieko nesimatė.

Staiga įgriuvo antrojo aukšto lubos ir prispaudė Klancį. Bendradarbiai kaip įmanydami stengėsi jį išlaisvinti, tačiau, kai pagaliau ištraukė, jau buvo per vėlu. Klancio kūnas buvo apdegęs neatpažįstamai. Paskutiniąją 1995 metų dieną buvo paskutiniąją šio drąsaus ugniagesio gyvenimo dieną. Jis paliko šeštame mėnesyje nėščią žmoną ir judviejų drauge planuotą ateitį.

Džonas Klancis buvo įsitikinęs, kad kiekviena gyvybė yra vertinga, ir buvo pasirengęs rizikuoti savąja, kad išgelbėtų pastate galėjusius būti žmones. Savo namų saugumą jis iškeitė į pavojingai siautėjančias liepsnas. Jis žengė į ugnį, kad išgelbėtų gyvybes ir prarastų savąją. Jo atsidavimas pareigai jam kainavo gyvybę. Jis negalėjo stovėti nuleidęs rankas, kai žinojo, jog miršta kiti.

Tyrimas parodė, jog tai buvo tyčinis padegimas. Gaisrą sukėlė vienas iš perėjūnų, eilinį kartą užsukusių į tą pastatą, – Edvinas Smitas. Džonas Klancis stengėsi išgelbėti žmogų, kuris padegė namą. Jis atidavė gyvybę už padegėją.

Prieš du tūkstančius metų kitas žmogus žengė į mirties liepsnas, kad išgelbėtų mus. Mirdamas Kristus savanoriškai prisiėmė mirties prakeikimą. Šiandien Biblija skelbia: „Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis dėl mūsų pavertė nuodėme, kad mes Jame taptume Dievo teisumu“. Jėzus nebuvo nė karto nusidėjęs, tačiau Jis tapo nuodėme už mus. Jis Savo noru prisiėmė visą gėdą bei kaltę už mūsų nuodėmes.

Jis mirė tokia mirtimi, kokios buvome verti mes, kad mes galėtume gyventi tokį gyvenimą, kokio yra vertas Jis. Kentėdamas ant kryžiaus Jėzus buvo atskirtas nuo Tėvo. Savo žodžiais „Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Mane apleidai?!“ (Evangelija pagal Matą 27, 46) Jėzus išreiškė Savo visiškos vienvietės jausmą. Jis negalėjo matyti per kapo angos duris. Nuodėmė uždengė Tėvo veidą. Mūsų Gelbėtojas patyrė mirtį, kuria mirs nusidėjėliai.

Jėzaus meilė nuėjo ilgą kelią. Kad išgelbėtų mus, Jis iškentė pragariškas kančias. Tokios meilės akivaizdoje viskas, ką galime padaryti, tai pulti Jam po kojų ir šlovinti Jį amžinai. Jis vertas mūsų nuoširdžiausio šlovinimo.

GYVENIMO AUDROSE

Todėl Jis turėjo visa kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailėstingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis Kunigas ir galėtų permaldauti už tautos nuodėmes.
(Laiškas hebrajams 2, 17)

Anglijos garlaivį „Arielis“ blaškė audra. Įgula ragino keleivius slėptis savo kajutėse. Tačiau vienas priėjo prie kapitono su keistu prašymu. Jis norėjo būti pririštas prie denio stiebo.

Kapitonas apstulbęs spoksojo į šio nedidelio vyruko vėjų nugairintą veidą. Ilgai prašomi įgulos nariai patenkino jo norą.

Garlaivis iplaukė į patį audros verpetą. Keturias valandas įnirtingai siautė bangos. O keistasis keleivis stovėjo savo vietoje nejudėdamas, bejėgis. Jis žinojo, jog teks iškęsti siaubą. Jis žinojo, jog turėdamas kitą išeitį, tikrai nebūtų pasilikęs ant denio.

Tačiau, kaip vėliau tvirtino, jis norėjo savo akimis pamatyti audrą. Pajusti vėtrą, patirti jos smūgius ir susiliesti su ja. Štai kodėl jis norėjo būti pririštas prie stiebo. Po šio įvykio keleivis, žinomas dailininkas Džozefas Malordas Viljamas Turneris (Joseph Mallord William Turner) grįžo į savo studiją ir nutapė garsųjį paveikslą, perteikiantį siaubingą gamtos stichijos jėgą. Jis tapo vienu iš didžiojo menininko šedevrų.

Tik pats išgyvenęs audrą, šis dailininkas galėjo suprasti, kaip ji šėlsta. Jis nutapė šedevrą, nes buvo asmeniškai patyręs žvarbų vėją ir kiaurai merkiantį lietų, pajutęs, kaip siūbuoja laivas, kaip taškosi sūrūs bangų purslai, girdėjęs siaubingą griaustinį nakties tamsoje.

Prieš visiškai mus atpirkdamas, kad būtų tobulas Gelbėtojas, Jėzus turėjo išgyventi tai, ką išgyvename mes. Jam taip pat reikėjo patirti audros siautulį. Jam teko susidurti su visais gyvenimo sunkumais. Jam reikėjo pajusti visą gyvenimo sielvartą ir būti draskomam visų gyvenimo kančių. Jei jaučiatės vienišas, Jėzus jus supras, nes Jis irgi jautėsi vienišas, kai žmonės Jį atstūmė.

Gal jus kažkas išdavė? O gal įskaudino? Jėzus taip pat jautėsi įskaudintas, kai Jį išdavė vienas iš geriausių draugų. Gal jūsų kūną varsto skausmai? Jėzus taip pat kentėjo, kai kabėjo ant kryžiaus. Gal susiduriate su pagundomis, kurios jums atrodo neįveikiamos? Jėzus patyrė atkakliausius šėtono gundymus, Jis jus supranta. Visuose tuose sunkumuose Jis liko ištikimas. Mes galime ateiti pas Jį su visa savo širdgėla, nusivylimais, skausmu ir pagundomis. Jis sustiprins mus, kad triumfuotume, kaip ir Jis triumfavo. Mes turime užjaučiantį Gelbėtoją, kuris supranta mus ir kuris yra šalia, kad kasdien teiktų stiprybės atlaikyti didžiausius gyvenimo sunkumus.

IŠGELBĖJANTI MALONĖ

Nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės, o nuteisinami dovanai Jo malone dėl Kristaus Jėzaus atpirkimo. (Laiškas romiečiams 3, 23–24)

2001 metų rugsėjo 11-oji, antradienis. Keturios teroristų grupuotės užgrobė keturis lėktuvus ir panaudojo juos kaip mirties įrankius. Amerikos oro linijų lėktuvas perskrodė Niujorko dangų ir įsirežė į vieną iš Pasaulio prekybos centro bokštų dvynių. Po kelių minučių kitas lėktuvas įsirežė į antrąjį bokštą. Trečias lėktuvas nukrito Pentagono, o ketvirtasis atokioje vietovėje netoli Šanksvilo, Pensilvanijos valstijoje.

Vienas iš labiausiai man įstrigusių vaizdų buvo grupelė pavargusių gaisrininkų, kurie, visi suodini, išniro iš Pasaulio prekybos centrą gaubiančių dūmų. Jie tempė iš griuvėsių trapų senuką. Antraštė didžiulėmis raudonomis raidėmis skelbė: „Išgelbėjanti malonė“, paantraštė: „Žvelgdami mirtinam pavojui į akis, jie rizikavo savo gyvybe, kad išgelbėtų kitus“.

Toji nuotrauka prabilo į mano širdį. Tie, kas buvo silpni ir gležni, būtų niekaip neišsikapanoję iš degančio pastato. Jiems reikėjo pagalbos. Jiems reikėjo žmogaus, kuris rizikuotų savo gyvybe. Jiems reikėjo gelbėtojo. Be žmogaus, kuriam jie rūpėtų, kuris būtų pasirengęs pulti į liepsnas ir, jeigu reikia, numirti, jie neturėjo vilties.

Mes taip pat esame pasmerkti liepsnomis. Mat „visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“ (Laiškas romiečiams 3, 23) ir „Atpildas už nuodėmę – mirtis“ (Laiškas romiečiams 6, 23).

Patys išsigelbėti mes negalime. Neįtikėtina Evangelijos „geroji naujiena“ paprasčiausiai yra tokia – Jėzus šoko į liepsnas. Jis išgyveno patį pragarą. Kabėdamas ant kryžiaus, Jis prisiėmė visą nuodėmės pasmerkimą. Mano nuodėmės. Jūsų nuodėmės. Jėzus patyrė visą sielvartą, kurį pagaliau išgyvens nusidėjėliai. Jis paragavo mirties „už kiekvieną“ (Laiškas hebrajams 2, 9). Koks Gelbėtojas! Koks Išvaduotojas! Koks Atpirkėjas!

Savo vaizduotėje regiu amžinybės laikraštį, išėjusį mūsų pirmąją dieną danguje. Pirmajame puslapyje – milžiniška nuotrauka. Jėzus kruvinomis rankomis ir sumuštu antakiu neša ant rankų mane. Kai *jūs* žvelgiate į tą nuotrauką, Jis neša jus. Raudona antraštė skelbia „Išgelbėjanti malonė“, ir daugybė atpirtųjų šlovindami puola ant kelių. „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!“ (Apreiškimas Jonui 5, 12).

Per amžių amžius. Amen.

IŠVADUOTIEJI

Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina. (Laiškas filipiečiams 4, 13)

Ana įsitraukė į nuožmią kovą. Jos kuklus butelis buvo Honolulu narkomanų rajono centre. Aš sutikau Aną, kai Havajuose skaičiau paskaitas apie Biblijos pranašystes. Ji, atrodo, nebeturėjo jėgų priešintis narkotikų pardavėjams, kurie kasdien ragino ją nusipirkti dar vieną dozę. Dažnai jai nusvirdavo rankos, ir ji nuolaidžiavo savo stiprėjančiam įpročiui.

Baigiantis vienam iš mano evangelistinių susirinkimų, ji paprašė pagalbos. „Pastoriau, aš tokia silpna! Tiesiog nebeturiu jėgų priešintis!“

Aš priminiau jai Dievo pažadą: „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina“ (Laiškas filipiečiams 4, 13), ir Anai tai buvo nuostabus atradimas. Jos akys vėl sublizgo. Jėzus tikrai jai padės! Jis suteiks Savo jėgos ir ją išvaduos. Du mano bendradarbiai kone kasdien lankė Aną. Tame narkomanų rajone pasklido žinia: „Palikite Aną ramybėje! Ji žengia tiesiu keliu.“

Anos atradimas gali galingai pakeisti ir jūsų gyvenimą!

Gyventi krikščioniškai nereiškia iš pradžių atsiduoti Kristui, o paskui patirti nesėkmę. Tai nėra nesibaigianti kova su pagundomis savo jėgomis. Mūsų Viešpats išgelbėjęs mus nepaliko mūsų vienų beviltiškoje kovoje su velniu. Kristus, atperkantis mus iš nuodėmės pasmerkimo, išvaduoja mus ir iš nuodėmės galios. Gelbėtojas, kuris numirė, kad mums atleistų, gyvena, kad mums suteiktų galią. Mes patys savęs negelbėjame – mus gelbėja Dievas. Mes negalime išsivaduoti patys – mus išlaisvina Kristus. „Daugelis mano, jog dalį darbo jie gali atlikti patys. Jie patikėjo, kad Kristus atleidžia nuodėmes, bet dabar savo pačių pastangomis reikia gyventi teisingai. Jėzus sako: „Be Manęs jūs negalite nieko nuveikti“. Mūsų augimas malone, mūsų džiaugsmas, mūsų naudingumas – visa priklauso nuo mūsų sutarimo su Kristumi“ („Kelias pas Kristų“, p. 65–66).

Kovodami vieni esame bejėgiai. Priešas pernelyg stiprus. Jo pagundos ima viršų. Gyvasis Kristus siūlo atlikti už mus tai, ko patys mes niekada negalėtume padaryti. Jis siūlo mums Savo jėgą, Savo stiprybę. Kai atversime Jam savo širdis, Jis išvaduos mus iš kaustančių nuodėmės grandinių. Kristuje, per Kristų, Kristumi, su Kristumi mes iš tiesų išlaisvinami. Jis – mūsų galingasis Išvadotojas.

TU IŠGELBĖJAI MAN GYVYBĘ

Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo Save už mane. (Laiškas galatams 2, 20)

Stenlis Preimnatas (Stanley Praimnath) sėdėjo prie savo rašomojo stalo aštuoniasdešimt pirmajame Pasaulio prekybos centro pietinio dangoraižio aukšte. Staiga už lango dangų sudrebino reaktyvinio lėktuvo 767 riaumojimas. Jis numetė telefoną ir palindo po stalu. Plienai įsirežė į plieną – įgriuvo lubos. Sproginėjo elektros laidai. Po kabinetą išsimėtė rašomieji stalai ir spintelės. Pakilo dūmų debesis. Stenlis pradėjo raudoti, paskui melstis.

Žmonės tūkstančiais bėgo iš pastato. Siaubingai apdegę ir kruvini jie klu-pinėjo aptemusioje laiptų šachtoje.

Brajanas Klarkas (Brian Clark), bėgdamas iš aštuoniasdešimt ketvirtojo aukšto, išgirdo pagalbos šauksmą. Tai buvo Stenlis, kuris vargais negalais iššliaužė iš griuvėsių, bet dabar jam kelią pastoję nuvirtusi siena.

Brajanas nustumė nuolaužas ir išvirtusias duris. Pagaliau jis pasiekė į nevilį puolusį žmogų. „Lipk per sieną!“ – sušuko Brajanas. „Aš negaliu“, – atsakė Stenlis. „Turi tai padaryti“, – paragino jį Brajanas. Stenlis yrėsi į priekį, kol pavyko išnirti iš nuolaužų, ir Brajanas jį galutinai ištraukė. Du nepažįstami žmonės apsikabino kaip broliai. Kai jie pagaliau ištrūko iš pastato, su ašaromis akyse Stenlis pažvelgė į Brajaną ir pasakė: „Draugaukime. Juk tu išgelbėjai man gyvybę“.

Kai pagalvoju apie tą stulbinančią meilę, kuri mane išgelbėjo, manoji širdis taip pat šaukia: „Viešpatie, aš noriu su Tavim bendrauti, nes Tu išgelbėjai mano gyvybę!“ Krikščioniško gyvenimo esmė yra draugystė su Dievu. Kai du žmonės myli vienas kitą, jie trokšta būti drauge. Išsiskyrimas yra skausmingas. Kai mes gerai suvokiame Dievo meilę ir atsidavimą mus gelbėjant, mūsų širdys atsako meile. Mes trokštame būti su Juo. Mes norime leisti laiką bendraudami su Juo. Mes nenorime atsiskirti nuo Jo meilės nė akimirkai. „Kaina, sumokėta už mūsų atpirkimą, yra didžiulė mūsų Dangiškojo Tėvo auka, atiduodant Sūnų mirčiai už mus, turi priversti kiekvieną susimąstyti, kuo jis gali tapti per Kristų. [...] „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame!“ (Jono pirmas laiškas 3, 1). Kaip didžiai vertinamas žmogus!“ („Kelias pas Kristų“, p. 15).

Dievas mus labai vertina. Jis mus be galo myli. Jis karštai trokšta būti su mumis. Jo meilė prasiskverbia į mūsų kietas širdis ir traukia mus prie Jo. Per Golgotą mes esame skolingi Jam savo gyvenimus. Mes bent jau galime atiduoti Jam gyvenimus, kuriuos Jis atpirko ir suteikė mums.

ĮVERTINKITE KAINĄ

Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. (Laiškas filipiečiams 3, 7)

Niekas negali atimti iš jūsų to, ką jūs jau atidavėte. Paulius sąmoningai apsisprendė viską, ką turi, atiduoti Kristui. Nieko nėra vertingesnio už Kristų. Nieko nėra vertingesnio už Kristaus meilę ar brangesnio už Jo malonę. Greta bendravimo su Kristumi visa kita atrodo nereikšminga. Apaštalo žodžiuose „Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu“ žodis „nuostolis“ originalo kalba reiškia „šlamštas“, „atmatos“ ar „šiukšlės“. Kristus toks neįtikėtinai brangus, kad visi šio pasaulio turtai palyginus yra šlamštas.

1934 metų gruodžio 8 dieną kinų banditai nužudė du presbiterionų misionierius – Džoną ir Betę Stamus (John ir Betty Stam). Banditai sudegino jų namus iki pamatų. Praėjus kelioms dienoms po tragedijos, poros draugai krikščionys tarp griuvėsių rado misis Stam Bibliją. Parašėte ji buvo užrašiusi: „Viešpatie, aš atsisakau savo tikslų bei planų, visų savo troškimų, vilčių bei ambicijų ir priimu Tavo valią mano gyvenimui. Atiduodu Tau save, savo gyvenimą, viską, ką turiu, kad būtų Tavo amžinai. Aš pavedu Tau visas savo draugystes, savo meilę. Visi žmonės, kuriuos aš myliu, mano širdyje užims antrą vietą. Pripildyk mane Savo Šventosios Dvasios ir užantspauduok mane. Veik mano gyvenime bet kuria kaina dabar ir visada. Man gyvenimas – tai Kristus, mirtis – tik laimėjimas.“

Kristus užpildo tuščią širdį. Kristus praturtina skurdo nualintą sielą. Kristus pakeičia šio pasaulio mėsą Savo neįkainuojamos, neprilygstamos meilės žavesiu.

Elena Vait trumpai tai išreiškė šitaip: „Atsiduodami Dievui, būtinai turime atsisakyti visko, kas mus nuo Jo skiria“ („Kelias pas Kristų“, p. 42). Pagrindinis klausimas krikščionio gyvenime yra „Kam priklauso tavo širdis?“

Jėzaus mokymuose yra keletas stulbinančių paradoksų. Štai vienas iš jų: Visą atiduodami mes viską ir gauname. Šiandien Kristus siūlo mums visą Save. Savo malonę. Savo atleidimą. Savo gailestingumą. Savo jėgą. Savo drašą. Savo paguodą. Savo viltį. Savo amžinybės pažadą. Savo buvimą dabar ir per amžius. Palyginus su tuo, ką Jis mums duoda, visa, ką mes atiduodame, tėra šlamštas. Kokie mainai!

DIEVAS ĮKVEPIA MŪSŲ PASIRINKIMUS

Arba, jei jums nepatinka tarnauti VIEŠPAČIUI, rinkitės šiandien, kam tarnausite, [...] bet aš ir mano šeima tarnausime VIEŠPAČIUI. (Jozuės knyga 24, 15)

Mano draugo Bilo tėvas kovojo su blogu ipročiu. Anksti ryte Bilas mitydavo, kaip tėvas žingsniuoja priešais šeimos ūkinį pastatą, grumdamasis su siaubinga pagunda pakramtyti tabaką. Dažnai vyriškis paimdavo tabaką į ranką, o paskui švysteldavo jį toli į kukurūzų lauką. Dabar jis buvo jau laisvas. Su tabako kramtymu buvo baigta.

Tačiau maždaug vidurdienį Bilas pastebėjo, kad tėvas vaikštinėja palenkęs galvą tarp kukurūzų, tarsi kažko ieškotų. Ko jis ten dairosi? Ar tik ne tabako, kurį ryte išmetė?

Ir štai mano klausimas. Jei būtumėte Dievas, ar leistumėte tam žmogui surasti tabaką? „O ne! – kažkas atsakys. – Dievas tikrai to neleistų!“ Bet Dievas leido. Kodėl? Mat Jis suteikė Bilo tėvui tą pačią pasirinkimo teisę po pietų, kaip ir iš ryto. Dievas nemanipuliuoja laisva valia. Dievas leidžia rinktis. Kai apsisprendžiame stoti gėrio pusėn, tai būna Šventosios Dvasios įkvėptas pasirinkimas.

Mes neišvengsime šėtono pagundų savo valios jėga. Mes nugalėsime jas Dievo jėga. Tai dažnai ignoruojama ir labai neteisingai interpretuojama tiesa. Mes negalime nugalėti nuodėmės savo gyvenime be Dievo. O Dievas nenugalės nuodėmės mūsų gyvenime be mūsų. Išgelbėjimo plane mūsų bendradarbiavimas su Dievu būtinas. Šventajai Dvasiai paveikus mūsų protą, mes apsisprendžiame atsisakyti tam tikros konkrečios nuodėmės, kuri žeidžia Dievą. Tada Šventoji Dvasia duoda jėgų ją nugalėti. Mes nenugalėsime nuodėmės vien savo apsisprendimu. Jėzus tai aiškiai pasakė: „Nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti“ (Evangelija pagal Joną 15, 5).

Tarkim, esu didelėje auditorijoje. Patalpoje visiškai tamsu. Išėjimą rasti neįmanoma. O jeigu turėčiau kastuvą? Kiek laiko prisireiktų, kad išneščiau visą tamsą? Kiek pastangų pareikalautų šis darbas? Ar sugebėtume atsikratyti tamsos, jei tris valandas plušėtų 100 žmonių? O kas, jeigu jūs nukreiptumėte mano ranką prie elektros jungiklio ant sienos? Kas, jeigu padėtumėte man jį paspausti? Kambarį iš karto užlietų šviesa. Kodėl? Mano piršto judesys, kad ir koks silpnas, sujungtų elektros laidus su energijos šaltiniu. Kai mūsų valia stoja į teisingą pusę, mes susijungiamo su begalinės jėgos šaltiniu. Į mūsų gyvenimą plūsteli Dievo jėga. Įvyksta dramatiškas, stebuklingas pasikeitimas.

Kristus trokšta pripildyti jūsų gyvenimą Savo jėgos. Jis trokšta įkvėpti jūsų pasirinkimus. Ir Jis tai padarys jau šiandien. Kodėl nepasidavus Jo Dvasios vedimui dabar pat?

NEIKAINUOJAMAS LOBIS

Dangaus karalystė panaši į dirvoje paslėptą lobį. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą. (Evangelija pagal Matą 13, 44)

Koloradas garsėja savo turtinga sidabro ir aukso kasyklų istorija. Vienas iš sėkmingiausių Kolorado kalnakasių ankstyvuoju Vakarų laikotarpiu buvo žmogus, vardu Horacijus Taboras (Horace Tabor). Iš vietovės, esančios netoli Kripl Kryko, jo vadinamos „neprilygstamąja kasykla“, jis uždirbo milijonus. Aptekęs pinigais, jis pradėjo gyventi, kaip nori. Taboras išsiskyrė su žmona ir vedė aukštuomenės gražuolę Beibi Do (Baby Doe). Tačiau netrukus juos ištiko nesėkmė. Krito aukso ir sidabro kainos. Taboras paskendo skolose. Gyvenimo pabaigoje jis mirė sugniuždytas ir vargšas. Pasakojama, jog prieš mirtį jis pasakė Beibi Do: „Tikėk neprilygstamąja kasykla. Niekada jos neapleisk. Ji suteiks tau viską, ką aš praradau“.

Nors veikiai jo žmona neteko teisės naudotis šia kasykla, dėl kažkokios priežasties Beibi Do nusprendė apsisistoti apgriuvusiame sandėliuke netoli jos, ir išgyveno ten (leidus naujiesiems kasyklos savininkams) iki savo mirties 1935 metais. Neprilygstamoji kasykla išseko. Jei Beibi Do būtų vis tiek tikėjusis iš jos pasakiškų turtų, jos viltys būtų žlugusios.

Tačiau viena kasykla niekada neišseks. Egzistuoja vienas gerovės šaltinis, kuris duoda vis daugiau ir daugiau. Tai begalinės tiesos kasykla. Dievo malonės turtai niekada nebus išsemti. Jėzus – tai paslėptas lobis. Mūsų Gelbėtojas brangiau už viską, ką mes turime.

Kažkas pasakė, kad auka – tai atiduoti mažesnės vertės dalyką ir mainais gauti vertingesnį. Pavyzdžiui, kai žmogus meta rūkyti, jis atsisako ne tokio jau vertingo dalyko – cigarečių, kurios sukelia vėžį bei širdies ligas, o už tai gauna kai ką vertingesnio – gerą sveikatą. Jėzaus meilė yra neįkainuojama. Jo malonė neprilygstama. Priimdami Jėzų, mes gauname ramybę, atleidimą, jėgą ir tikslą. Pagalvokite apie tai. Kai Kristus įžengia į mūsų gyvenimą, mes gauname vidinę ramybę. Jis suteikia mums ramaus saugumo jausmą. Jis išvaduoja mus iš kaltės jausmo dėl praeities nesėkmių. Jis nutildo kaltinančius smerkiančios sąžinės balsus. Kristuje mes gauname jėgą. Jis suteikia antgamtinę jėgą gyventi. Jis stipresnis už mus saistančius įpročius.

Malonės jėga didesnė už nuodėmės jėgą. Kristuje mes įgyjame naują tikslą gyventi. Kristus suteikia mums naują kryptį mūsų gyvenime. Jis suteikia gyvenimui naują prasmę. Nėra didesnio lobiaus. Nėra nieko vertingiau. Nėra nieko brangiau. Kristus – kasykla, kuri niekada neišseks.

TRYŠ PAULIAUS „NE“

Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami [...], bet mūsų tinkamumas iš Dievo. (Antras laiškas korintiečiams 3, 5)

Todėl ir nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai, jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos atsinaujina. (Antras laiškas korintiečiams 4, 16)

Mes nežiūrime to, kas regima, bet kas neregima. (Antras laiškas korintiečiams 4, 18)

Apaštalas Paulius buvo pasinėręs į Kristų. Šiose Šventojo Rašto vietose jis iškalbingai skelbia tris „ne“. Pirmajame „ne“ apaštalas teigia, kad mes nesame savaime tinkami. Žodis „tinkamas“ reiškia „toks, kokio reikia pasiekti tikslą ar patenkinti poreikį“. Jį galima pakeisti žodžiais „gebantis“ ar „sugebantis“. Kristus yra vienintelis, kuris gali patenkinti mūsų didžiausius poreikius. Bet koks mėginimas patenkinti giliausias sielos reikmes be Kristaus pasmerktas nesėkmei. Malonumas negali pasotinti mūsų sielos alkio. Populiarumas irgi. To nepadarys ir prestižas. Valdžia nepatenkins širdies poreikį. Iš tikrųjų juos patenkinti gali tik Jėzus. Jis – mūsų tinkamumas. Mes nesame savaime tinkami išsigelbėti ar vieni kovoti su priešu. Apaštalas teigia: „Mūsų tinkamumas iš Dievo“ (Antras laiškas korintiečiams 3, 5). Kristus yra mūsų tinkamumas. Jis ir mūsų pasitikėjimo šaltinis.

Antrasis Pauliaus „ne“ – tai tvirtinimas, kad mes nenuleidžiame rankų. Mūsų išorinis žmogus gali sunykti. Mus gali apnikti ligos. Negalios gali suardyti mūsų išorinį pavidalą. Savo duoklės pareikalauja ir senatvė. Širdies ligos, vėžys, diabetas gali nualinti mūsų kūną. Tačiau kad ir kas mums nutiktų, mumyse veikia Kristus. Jis – mūsų drąsa. Jis – mūsų pasitikėjimas. Jis – mūsų paguoda. Jis dovanoja mums šviesesnio rytojaus viltį. Mes nenuleidžiame rankų. Kristus pakelia mūsų dvasią.

Ir štai apaštalas prieina prie savo trečio ir paskutiniojo „ne“. „Mes nežiūrime to, kas regima.“ Kristus yra mūsų regėjimas. Jis pakelia mūsų žvilgsnius nuo to, kas aplinkui, prie to, kas virš mūsų. Jis pakelia mūsų žvilgsnius nuo to, kas yra, prie to, kas bus. Jis pakelia mūsų akis nuo laikinų dalykų prie amžinybės dalykų.

Antrojo pasaulinio karo metais priešo lėktuvai kiekvieną naktį bombardavo Londoną. Visur dunksojo vien degantys griuvėsiai. Vienas mažas berniukas iš savo slėptuvės su siaubu stebėjo tolumoje sproginėjančias bombas. Jis stovėjo visas virpėdamas ir verkdamas. Tačiau priėjęs tėvas atgrėžė vaiką į save ir tvirtai pasakė: „Atsisuk į mane. Žiūrėk į mane.“

Nors bombos krito toliau, berniukas buvo įsikniaubęs į savo tėvą ir likusią nakties dalį jau nebedrebėjo; siaubas pranyko iš jo veido.

Šiandien ir kiekvieną dieną Jėzus ragina mus: „Atsigręžkite į Mane. Nukreipkite savo žvilgsnius į Mane. Žiūrėkite į Mane. Aš esu jūsų tinkamumas. Aš – jūsų pasitikėjimas. Aš – jūsų regėjimas. Pailsėkite ant Mano rankų. Būkite saugūs Mano meilėje. Išsaugokite viltį Mano glėbyje.“

ESU ĮSITIKINĘS

Aš juk esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje. (Laiškas romiečiams 8, 38–39)

1556 metais vienas jaunuolis, vardu Klaesas, patyrė dramatišką atsivertimą. Belgijoje, savo namuose, studijuojant Šventąjį Raštą, jį apstulbino Dievo meilė. Vaikinas padarė išvadą, jog išgelbėjimas imanomas tik per tikėjimą Kristumi. Kristus pripildė jo širdį ir spinduliavo iš jo veido, o jaunuolis tiesiog negalėjo tylėti. Kristus, kurį jis taip karštai pamilo, paskatino dalytis ta meile su kitais.

Šešioliktojo amžiaus Europoje bažnyčia buvo susijungusi su valstybe, ir valstybinė bažnyčia netoleravo nė menkiausio nuklydimo. Už tai, kad metė iššūkį bažnyčios požiūriui į išgelbėjimą, Klaesas buvo suimtas ir nuvežtas į šiaurės vakarų Belgijos uostą Gentą. Prieš sudegindami jį ant laužo, valdininkai dar mėgino pakeisti jo įsitikinimus. Klaesas žinojo, jog vienintelis būdas išvengti egzekucijos yra išsižadėti savo įsitikinimų. Tačiau jis to nepadarė. Vaikino neišgąsdino prieš jį grėsmingai sukilusi galinga valstybė. Jis nesileido perkalbamas.

Klaeso paklausė: „Kuo tu tiki?“ Jis atsakė: „Aš tikiu tik Jėzų Kristų, tikrą gyvąjį Dievo Sūnų, ir nėra kito išgelbėjimo nei danguje, nei žemėje“. Klaesas nenuleido akių nuo Dievo Avinėlio, kuris praliejo Savo kraują už jį. Tai buvo jo saugumas ir jėga. Tai buvo jo tikslas. Jį didžiai guodė Jėzaus pažadas: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Evangelija pagal Matą 28, 20).

Jėzus atėjo pas Klaesą tada, kai šiam išmušė sunkiausia valanda. Ir Klaesas galėjo džiaugtis Viešpatyje savo Dievu. Paskutinėmis jo gyvenimo akimirkomis, prieš pat egzekuciją, mūsų Viešpats suteikė jam neįprastą ramybę. Klaesas rašė: „Mano širdis šokinėjo krūtinėje iš džiaugsmo prieš Viešpatį, mano Dievą, taip, kad visi mano nuogastavimai ir nerimas išnyko tarsi dulės, nupūstos nuo lapo“.

Klaesas žengė į mirtį saugomas Jėzaus meilės. Jį gaubė tobula ramybė.

Visi pragaro demonai kartu negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės. To negali padaryti ligos. To negali padaryti jokia tragedija. Nelaimės ir klaidos ne tokios galingos, kad atskirtų mus nuo Dievo meilės. Skyrybos, ligos, sutrikimas, nelaimės ir net mirtis neįstengs mūsų atskirti nuo Dievo meilės. Tamsiausiomis akimirkomis Dievo meilė vis dar čia pat. Jūs, kaip ir Klaesas, galite sušukti: „Viešpatie, Tu esi ištikimas Savo pažadui“.

TRIUMFAS KRISTUJE

Dėkui Dievui, kuris mus visuomet veda Kristaus pergalės eisenoje ir per mus visur skleidžia mielą Savo pažinimo kvapą. (Antras laiškas korintiečiams 2, 14)

Jos vardas buvo Soetgen. 1559 metais ji buvo suimta dėl savo tikėjimo ir atskirta nuo šeimos, įskaitant jos vyrą Klaesą. Kai Klaesas buvo nužudytas, Soetgen išgyveno baimę ir vieatvę. Iš savo kalėjimo vienutės Gente (Belgijoje) ji žvelgė į pro šalį tekančią gyvenimą ir žinojo, kad jau niekada nebebus jo dalis. Ji jautė, kad jau nebepamatys savo vaikų. Su ašaromis akyse ji parašė laišką, kupiną šaltakraujiško užtikrintumo, ir padaršino juos. Šis laiškas išliko per šimtmečius ir kviečia mus būti ištikimus šiandien.

Ji rašė: „Kadangi Viešpats panoro paimti mane iš šio pasaulio, paliksiu jums paminklą – ne iš sidabro ar aukso, nes šios brangenybės pranyksta. Jei būtų įmanoma, norėčiau dovanoti brangakmenį jūsų širdžiai – tiesos žodį“.

Paskutiniuosius savo valandomis Soetgen negalvojo apie savo kančias ir jau čia pat laukiančią mirtį. Ji troško, kad jos vaikai būtų ištikimi Kristui, kurį ji mylėjo. Ji troško, kad jie patirtų Jo malonę ir būtų ištikimi Jo tiesai. Jos laiską tęsia šie įtaigūs žodžiai: „Pavedu jus Viešpačiui [...]. Tesaugo Jis jus iki gyvenimo pabaigos. Teveda jus į Naująją Jeruzalę, kad pamatytume vieni kitus su džiaugsmu prisikėlimo dieną.“

Bejėgiškumas galėjo sugniuždyti Soetgen. Ji tiesiog galėjo pulti į neviltį. Tačiau ji parašė laišką, kupiną meilės ir pasitikėjimo.

Prieš pat mirtį Soetgen gavo savo dukters Betgen laišką. Taip, jos brangi maža mergaitė vis dar šliejosi prie Kristaus. Taip, tas pats tikėjimas vis dar degė jos širdyje. Taip, jos gyvenimas buvo kupinas tos pačios meilės Kristui.

1560 metų lapkričio 27 dieną Soetgen buvo sudeginta, kaip vadinamoji eretikė. Atsisveikindama ji virpančia ranka užrašė savo vaikams tokius žodžius: „Taigi pavedu jus Viešpačiui ir Jo malonės darbui“.

Nėra nieko brangiau už mūsų bendravimą su Kristumi. Nėra svarbesnio ryšio. Pažinti Jį – svarbiausias uždavinys gyvenime. Per šimtmečius iš drėgno Belgijos kalėjimo aidu ataidi ištikimosios kankinės liudijimas, raginantis mus pirmiausia ieškoti „Dievo karalystės ir Jo teismo“ (Evangelija pagal Matą 6, 33).

IŠ ŠIRDIES VIEŠPAČIUI

Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms. (Laiškas kolosiečiams 3, 23)

Peteris Bekjenas (Pieter Beckjen) užsidirbdavo pragyvenimui perplukdydamas žmones ir jų turtą per Amstelio upę. Kartais su kitais tikinčiaisiais jis nuplaukdavo Amsterdamo kanalais atokiau, kad galėtų slapta pasimelsti. Kai Peteris su žmona susilaukė pirmojo kūdikio, pora mėgino jį paslėpti, kad nebūtų priversti pakrikštyti valstybinėje bažnyčioje. Tačiau kaimynai ilgainiui juos išdavė teismo pareigūnams.

Peteris buvo tardomas, apkaltintas „ramybę drumsčiančiais nusikaltimais prieš dieviškąją ir pasaulietinę valdžią“ ir pasmerktas „sudeginti ant laužo, [...] konfiskuojant visą jo turtą“.

Norėdami paskutinį kartą pamėginti palaužti jo tikėjimą, pareigūnai įmetė šį darbštų keltininką į kalėjimą. Tačiau jiems nepavyko. Peteris buvo sudegintas 1569 metų sausį.

Jo artimas draugas Vilemas Jansas (Willem Janss), sužinojęs apie planuojamą egzekuciją, panoro padrasinti savo bičiulį ir atvyko iš netoliese esančio miestelio į bausmės vietą. Deja, Amsterdamo vartai jau buvo uždaryti. Vilemui teko papirkti vartininką, ir šis jį įleido.

Jis nuskubėjo į egzekucijos vietą ir suspėjo kaip tik tuo metu, kai Peteris buvo vedamas ant laužo. Vilemas sušuko: „Narsiai kovok, brangus broli!“

Kas suteikė Peteriui tokį mirtį įveikiantį tikėjimą? Kodėl jis norėjo uoliai ir nedvejodamas stoti už Viešpatį? Yra viena svarbi priežastis. Jis tikėjo, kad Jėzus buvo daugiau nei geras žmogus. Jis tikėjo, kad Jėzus yra Dievas ir Jo amžinojo gyvenimo pasiūlymas realus. Atstumti Jėzų reikštų atstumti amžinąjį gyvenimą. Peteris patikėjo Gelbėtojo žodžiais Mortai: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, neragaus mirties per amžius (Evangelija pagal Joną 11, 25–26). Amžinasis gyvenimas yra niekada nesibaigiantis gyvenimas džiaugsmą teikiančiame Dievo Tėvo, Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus ir Šventosios Dvasios Artume.“

Praeities kankiniai žvelgė toliau, nei siekia laužo liepsnos – į amžinybę. Tikėjimu jie laikėsi Dievo pažadų.

Štai pažadas, kuris priklauso šiandien ir mums: „Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Mane, neragaus mirties per amžius“ (Evangelija pagal Joną 11, 26). Mūsų gyvenimai „su Kristumi yra paslėpti Dieve“ (Laiškas kolosiečiams 3, 3). Jo duotas prisikėlimo pažadas ne tuščias. Mes galime būti visiškai tikri, kad Jis išpildys Savo žodį.

DAUGIAU NEGU NUGALĖTOJAI

Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? [...] Tačiau visa mes lengvai nugalime per Tą, kuris mus pamilo. (Laiškas romiečiams 8, 35. 37)

Vienas žmogus, vardu Dirkas Petersas (Dirk Pieters), kalėjime laukdamas savo bausmės, parašė jaudinantį paguodos laišką moteriai, kurią jis vadino „mano mylimoji sesuo ir žmona Velmot (Wellemoet)“. Jis pamėgino išsakyti jo širdį gaivinusią viltį. Dirkas pacitavo Kristaus žodžius: „Taip ir jūs dabar nusiminė, bet Aš jus vėl pamatysiu; tada jūsų širdys džiūgaus, ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatims“ (Evangelija pagal Joną 16, 22).

Dirkas pamėgino atkreipti žmonos dėmesį į būsimąjį džiaugsmą, kai jie vėl susitiks Kristaus Artume. Jis rašė: „Raginu tave, [...] mano mylimiausioji, [...] artinkimės teisinga širdimi, kupina tikėjimo ir užtikrintumo. [...] Pavedu tave Dievui“.

Jis įveikė savo sielvartą. Jis nesileido sugniuždomas esamų aplinkybių. Jis citavo raminančius Pauliaus žodžius: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? [...] Tačiau visa mes lengvai nugalime per Tą, kuris mus pamilo“ (Laiškas romiečiams 8, 35.37).

Dirkas žvelgė į amžinąją realybę. Jis žvelgė anapus grotų ir kalėjimo sienų. Jis sugebėjo patvirtinti, kad absoliučiai niekas – nei gyvenimas, nei mirtis, ničniekas visoje kūrinijoje negali tikinčiojo atskirti nuo Dievo meilės Jėzuje Kristuje. Tuo Dirkas sugebėjo pasidalyti savo sunkiausią valandą.

Kai mūsų gyvenimas eina į pabaigą, Jėzaus pažadėtas amžinasis gyvenimas tampa mūsų vienintele viltimi. Žvelgdami mirčiai į akis, mes suvokiame, kad Jėzaus pažadas apie amžinybę viską pakeičia. Jausmas, kad šis gyvenimas – dar ne pabaiga, įkvepia mums naują viltį.

Elena Vait rašė: „Tokia laimė, kurios ieškome tik sau, nejausdami pareigos kitiems, – nepastovi ir greitai praeina. Ji išnyksta, o sielą slegia vienvėris liūdesys. Tačiau tarnavimas Dievui teikia džiaugsmą ir pasitenkinimą. Krikščionis nepaliktas klaidžioti neaiškiais keliais. Jis nėra paliktas nereikalingiems sielvartams ir nusivylimams. Jei neturime malonumų šiame pasaulyje, vis dėlto galime būti linksni, laukdami būsimąjo gyvenimo“ („Kelias pas Kristų“, p. 117).

Kristuje mes žvelgiame į „anapusinį“ gyvenimą. Per Tą, kuris mus myli, esame daugiau nei nugalėtojai. Niekas mūsų negali atskirti nuo Jo meilės. Žvelkite į Jį kasdien, ir teprisipildo jūsų širdis drąsos. Žvelkite į Jį kasdien, ir teprisipildo jūsų gyvenimas džiaugsmo. Žvelkite į Jį kasdien, ir teprisipildo jūsų siela vilties.

VISADA UŽTARIANTIS

Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų. (Laiškas hebrajams 7, 25)

Kai Jokūbas de Ruras (Jacob de Roore) buvo suimtas ir 1569 metais atvežtas į Brugesą (Belgija) kalėjimą, jo likimas buvo nulemtas. Jis išdrįso skelbti religinius įsitikinimus, kurie ne visiškai atitiko bažnyčios tradicijos. O 1569 metais bažnyčia turėjo galią atimti gyvybę tiems, kurie jai kėlė grėsmę. Pažinojusieji šį žmogų apibūdino jį kaip dievobaimingą, inteligentišką, malonų ir iškalingą. Jis sąžiningai ir sunkiai dirbo, mylėjo savo šeimą ir niekada niekam nebuvo padaręs nieko bloga. Jokūbas buvo audėjas, vėliau užsidirbdavo pragyvenimui gamindamas žvakes. Jokio oficialaus teologinio išsilavinimo jis neturėjo.

Pagrindinis Jokūbo kaltintojas buvo pranciškonų vienuolis Friaras Kornelis (Friar Cornelis). Jokūbas ištvermingai atlaikė ilgus tardymus, kurie vyko prieš jo egzekuciją. Jis paprasčiausiai pasitikėjo paprastu Šventojo Rašto mokymu kaip savo autoritetu.

Laukdamas egzekucijos, Jokūbas užrašė šiuos žodžius: „Mano karštai mylima ir išrinktoji žmona, noriu, kad žinotum, jog mano protas viską puikiausiai iškentė [...], išskyrus tai, kad labai liūdžiu dėl tavęs ir vaikų, kadangi myliu tave ir juos iš visos širdies – taip, jog nieko nėra po dangumi, dėl ko panorėčiau jus palikti. Tačiau dėl Viešpaties ir Jo neregimų turtų mes turime išsižadėti visko.

Nesikrimsk dėl mūsų laukiančių išbandymų, o verčiau atmink, kaip ištikimai nuo pat pradžių turėjo kentėti nekaltas Avinėlis, Kristus Jėzus. Juk Viešpats pasakė: „Kas tik užgauna jus, tas užgauna Mano akies vyzdį“ (Zacharijo pranašystė 2, 12).

Jokūbas mirė 1569 metų birželio 10 dieną. Jis buvo kupinas drąsos ir tikėjimo, kad Jėzus jį užtaria danguje. Nors iš jo tyčiojosi ir šaipėsi, Jokūbas, kaip ir jo Mokytojas, išliko tvirtas. Nors jį mušė ir kankino, jis liko ištikimas. Nes mirdamas Jokūbas sėmėsi drąsos iš savo dangiškojo Vyriausiojo Kunigo.

Jėzus yra daugiau nei mūsų pavyzdys. Jis – daugiau negu mūsų mirštantis Gelbėtojas. Jis – mūsų gyvasis Atpirkėjas, mūsų Išvaduotojas, mūsų Vyriausiasis Kunigas. Jo jėga, drąsa ir tvirtybė šiandien gali būti mūsų. Tesuvokia jūsų tikėjimas Jo pažadų realumą. Atverkite Jam savo širdį. Leiskite Jo stiprybei plūsti į jūsų sielą. Tikėkite, kad Jo jėga dabar pat priklauso jums.

Jūsų visagalis Užtarėjas yra jūsų pusėje. Jis galingesnis už visas pragaro jėgas. Džiaukitės Jo visa nugalinčia stiprybe šiandien.

KODĖL NIEKAS NIEKO NEDARO?

O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo me nusidėjęliai. (Laiškas romiečiams 5, 8)

Jaunasis Braunas gyvena prieš 100 metų viename miestelyje netoli Londono su savo turtingais tėvais. Nors būdami agnostikai, jo tėvai nusprendė, kad sūnus turi bent kartą gyvenime nueiti į bažnyčią. Papuošę jį mažų juodu kostiumėliu, parišę kaklaraištį, jie liepė auklei jį nusivesti. Jie sėdo į karietą ir grįstomis gatvelėmis berniukas pirmą kartą išvažiavo į bažnyčią.

Pamokslininkas kalbėjo apie Žmogų, prikalta prie medinio kryžiaus. Jis vaizdžiai pasakojo, kaip viny s pėrvėrė to Žmogaus rankas, kaip į Jo galvą įsmigo erškėčių dygliai, kaip Jo veidu tekėjo kraujas, o ietis pėrvėrė šoną. Pamokslininkas apibūdino agoniją to Žmogaus akys ir liūdesį Jo balse, kai Jis meldė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“. Pasakojo apie Gelbėtojo nevirtį, kai Jis sušuko: „Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Mane apleidai?“ Prisiminė Jėzaus tikėjimą, atsispindėjusį Jo žodžiuose: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu Savo dvasią“.

Šis pamokslas sukrėtė Brauną. Kodėl niekas nieko nedaro? Nejaugi bendruomenė negali vieningai pakilti ir nuimti tą Žmogų nuo kryžiaus? Įpusėjęs pamokslui Braunas pravirko. Ašarodamas jis apsidairė ir apstulbo – visi aplinkui buvo patenkinti ir ramūs.

„Kas tiems žmonėms atsitiko, aukle? – paklausė Braunas. – Kodėl niekas nieko nedaro, kad nuimtų tą Žmogų nuo kryžiaus?“

„Braunai, Braunai, nusiramink, – atsakė auklė, paliesdama jo petį. – Tai tik pasakojimas. Per daug nesijaudink. Tiesiog ramiai klausykis. Kai grįšime namo, šią istoriją greitai užmirši.“

Ar kryžius jums tik istorija? Ar tai paprasčiausiai daiktas, apie kurį giedama, rašoma, pamokslaujama, kuriami eilėraščiai, bet kuris beveik neturi galios pakeisti gyvenimus? Kokia yra kryžiaus galia? Kokia viso to prasmė? Kryžius apreiškia Dievo meilės gelmes, tačiau jis apreiškia ir siaubingą nuodėmės prigimtį. Prie kryžiaus mes matome, kokia šlykšti iš tikrųjų yra nuodėmė. Nuodėmė tokia siaubinga, kad ji sugriovė nekaltojo Dievo Sūnaus gyvenimą. Dievas toks geras, kad prisiėmė visą nuodėmės siaubą, kad išgelbėtų jus ir mane.

Nuodėmė naikina viską savo kely. Kai iš tikrųjų suvoksime, kaip nuodėmė pražudė teisų Dievo Sūnų, mes trokšime nuo jos nusigręžti visiems laikams. Nuodėmė nužudė mūsų geriausią Draugą. Juk jūs nenorite turėti nieko bendra su tuo, kas nužudė jūsų geriausią draugą. Nuodėmė atėmė gyvenimą iš To, kuris myli jus labiau už viską pasaulyje. Juk jūs nesiglebėsciuojate su tuo, kas nužudė jūsų mylimą vyrą ar žmoną.

Kodėl jau šiandien pat neįsipareigojus atsisakyti visko, kas atskiria jus nuo Jėzaus? Nuodėmė pražudys jus, kaip pražudė Jį. Kadangi Gelbėtojas jus taip myli, apsispręskite atsisakyti visko, kas kelia Jam skausmą.

ATLEIDŽIANTI ŠIRDIS

Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus. (Laiškas efeziečiams 4, 32)

Kerol nenorėjo patikėti, kad jos vyras susitikinėja su kita moterim. Skyrybos jai atrodė siaubinga perspektyva. Po 25 metų, jos nuomone, laimingos santuokos, jos vyras Tomas palieka ją dėl daug jaunesnės moters. Vyro meilės nuotykis atėmė iš Kerol visas emocijas jėgas.

Jų jauniausias sūnus tais metais ketino vesti. Kerol jau laukė, kol vėl liks namuose vienu du su Tomu. Ji manė, jog tai bus metas, kai jų meilė atsinaujins. Ir dabar ji negalėjo suprasti, kodėl taip atsitiko. Kodėl Tomas nusprendė ją palikti po to, kai ji tiek daug atidavė, po to, kai ji nugyveno savo gyvenimą dėl Jo? Pamažu jos klausimai virto kartėliu, paskui – pykčiu. Tai neteisinga! Tai tiesiog neteisinga!

Po skyrybų Kerol visiškai sugniuždė vienatvė ir gili depresija. Kuo daugiau ji mąstė apie tai, kas nutiko, tuo labiau ją ėmė pyktis. Vieną naktį, apimta nevilties, ji šaukėsi Dievo, kad padėtų išsikapanoti iš šios nepakenčiamos situacijos.

Veikiai ji jau įstengė viską apgalvoti ramiai. Jos vyras sugriovė jos praeitį, bet ji neleis jam sugriauti jos ateities. Kad ir ką jis padarė, kad ir kokią nuoskaudą ji jaučia, ji *apsispręs* jam atleisti.

Kerol prisiminė Laišką efeziečiams 4, 32: „Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus“. Ji apsisprendė leisti šiems žodžiams prasiskverbti į savo sielą, pakeisti savo širdį ir padaryti ją nauju žmogumi.

Jei Kristus galėjo atleisti *jai* nuodėmes tada, kai ji dar buvo *Jo* priešas, ji galės atleisti *Tomui*, nors jis jau tapo *jos* priešu. Jei Jėzus galėjo ištiesti ranką jai, kai ji nebuvo to verta, ji galės ištiesti ranką Tomui, kai jis to nevertas. Ji paprašysianti Jėzaus suteikti jai naują požiūrį ir pakeistą dvasią. Per Jį ji taps minkštos širdies, maloni ir atleidžianti.

Apsisprendusi atleisti, Kerol patyrė neįtikėtiną vidinę ramybę. Ji vis dar buvo vieniša, tačiau jos įskaudinta širdis nurimo. Ji tvirtai tikėjo, kad gali atiduoti savo gyvenimą į Dievo rankas.

Atlaidumas – gydanti jėga. Kai atlėgsta kartėlis ir atslūgsta pyktis, prasideda Dievo terapija. Tada Jo Dvasia padaro su mūsų gyvenimu kai ką nuostabaus. Atleisti – tai nereiškia pateisinti tą blogį, kurį kažkas mums padarė. Atleisti – tai nebesmerkti mums nusikaltusio žmogaus, kadangi mūsų nesmerkia Kristus. Kai tikrai suvokiame, kiek mums atleido Kristus, negalime pasielti kitaip, kaip tik atleisti tiems, kurie nusikalto mums. Kai suprantame Jo atleidimą, atleidžiame ir patys.

GYDANTI ATLAIDUMO JĖGA

Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums. (Evangelija pagal Matą 6, 14)

Naomė lankėsi pas daktarą Viljamą Vilsoną (William Wilson) daugiau kaip metus. Vaikystėje patyrusi smurtą, ji kovojo su savo nesuvaldomo pykčio prie-
puoliais, nors jau buvo vidutinio amžiaus moteris. Jos niršto protrūkiai būdavo
tokie nuožmūs ir alinantys, kad vienu metu gydytojai rekomendavo net operuotis.

Kartą daktaras Vilsonas išklausė eilinio Naomės pasakojimo apie visus
tuos žmones, ant kurių ji širdo. Jis jautėsi bejėgis prieš šį įsisenėjusį priešišku-
mą. Tačiau staiga jam dingtelėjo – jeigu ši moteris įstengtų savo širdy *atleisti*
tiems, kas jai nusikalto, galbūt ji pradėtų sveikti. Jis suprato, jog gebėjimas
atleisti ateina tik iš Dievo. Naomei reikėjo Dievo!

Tačiau šis sprendimas pasirodė visiškai neįmanomas. Šiaip ar taip jis buvo
garsus psichiatras. Jo kabineto sienas puošė diplomai, apdovanojimai, profe-
sinius nuopelnus liudijantys pažymėjimai. Kaip toks paprastas dalykas galėtų
pakeisti situaciją?

Ir vis dėlto jis turi pamėginti. Daktaras Vilsonas pasikalbėjo su Naome apie
tai, kaip ją įkalina jos pačios priešiškumas ir kartėlis. Naomė pravirko. Dakta-
ras Vilsonas pasiteiravo apie jos religinius įsitikinimus. Naomė troško pažinti
Kristų. Ji tiesiog nežinojo, kaip Jį priimti.

Daktaras Vilsonas paaiškino, kaip ji galėtų gauti atleidimą, kurį Jėzus siūlė
nuo kryžiaus. Priėmusi Jėzaus atleidimą, Naomė pradėjo keistis. Dabar ji su
daktaro Vilsono pagalba galėjo ugdytis atlaidumą, kaip vaistą nuo jos chroniško
pykčio. Tai buvo skausmingas procesas. Naomė turėjo susiliesti su skausmin-
gais praeities dalykais ir sąmoningai atleisti.

Tačiau dabar ji turėjo gydymo priemonę. Dabar ji turėjo Kristaus suteiktą
atleidimą. Ilgainiui Naomė išsivadavo iš jos emocinį gyvenimą ardžiusio pyk-
čio. Pirmą kartą per ilgus dešimtmečius ji pradėjo mėgautis sveikais santykiais
su bendradarbiais ir šeimos nariais.

Vienintelis galingiausias emocinio gydymo principas yra atleidimas. Kai
kas nors mus skaudžiai įžeidžia, sutrinka mūsų emocinė pusiausvyra. Pažeid-
žiamas mūsų sugebėjimas pasitikėti. Sutrikdomas mūsų saugumo jausmas.
Atleidimas – Dievo gydantis balzamas mūsų įskaudintoms širdims. Kabėda-
mas ant kryžiaus, neteisėtai apkaltintas ir žiauriai nukryžiuotas, Jėzus meldėsi:
„Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Evangelija pagal Luką 23, 34).

Atleidimas atveria proto duris ir įleidžia Dievo meilę tiems, kurie neteisin-
gai su mumis pasielgė. Atleidimas nėra emocija; tai apsisprendimas. Ar yra
žmogus, kuris jums kuo nors nusikalto, kuris jus labai įskaudino? Puoselėjate
kam nors neapykantą? Pats metas apsispręsti atleisti. Pyktis, pasipiktinimas
ir kartėlis jus prazudys. Jeigu Jėzus galėjo atleisti tiems, kurie nepelnytai jį
nukryžiuavo, ir jūs galite atleisti tiems, kurie neteisėtai jus įžeidė. Dabar pat
paprasykite Šventosios Dvasios padėti jums atleisti kiekvienam, kas jums kada
nors padarė ką nors bloga.

KAI NEGALITE ATLEISTI

I DALIS

Juk Tu, VIEŠPATIE, geras ir atlaidus, kupinas ištikimos meilės visiems, kurie Tavęs šaukiasi. (Psalmynas 86, 5)

1985 metais prezidentas Ronaldas Reiganas (Ronald Reagan) apsilankė Bitburgo vokiečių karių kapinėse ir padėjo prie paminklo vainiką. Tai turėjo būti susitaikymo ženklas, tam tikras atsisveikinimas su skaudžiais Antrojo pasaulinio karo prisiminimais.

Tačiau tas vainikas sukėlė tarptautinį nepasitenkinimą, kadangi tose kapinėse buvo palaidoti 49 Hitlerio esesininkai, kurie dalyvavo žydų žudynėse.

Susitaikymas yra gerai, kalbėjo žmonės, tačiau prezidentas Reiganas neturįs teisės atleisti už tai, kas buvo padaryta žydams. Esą tai galėjo padaryti tik patys žydai. Kaip kitados rašė poetas Džonas Draidenas (John Dryden): „Atleidimas priklauso nukentėjusiajam“.

Tik nukentėjusysis turi teisę atleisti. Eseistas Lancas Moras (Lance Morrow) paaiškino: „Prezidentas Reiganas galėjo atleisti Džonui Hinkliui (John Hinkley) už tai, kad šovė į jį. Tačiau jis negali atleisti, pavyzdžiui, Ali Agcai už tai, kad šovė į popiežių Joną Paulių II. Tai gali padaryti tik pats Jonas Paulius.“

Kai kuo nors nusikalstame kitam žmogui, Šventoji Dvasia dažnai paragina mus atsiprašyti. Kai kurie žmonės jaučiasi kalti metų metais. Tarp jų ir kitų žmonių iškyla sienos. Jų sąžinė smerkia juos už tai, kad jie įžeidė šeimos narį ar draugą. Ką nors įžeidę iš tikrųjų mes įleidžiame vieną iš Dievo vaikų. O dar tiksliau – mes įleidžiame Patį Viešpatį. Atminkite: „Atleidimas priklauso nukentėjusiajam“.

Pirmasis žingsnis gydančią dvasią yra išpažinti savo nuodėmę Dievui. Parašyta: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes“ (Jono pirmas laiškas 1, 9). Kai susikrimtę ateiname pas Dievą ir prašome mums atleisti, Jis išlaisvina mus iš nuodėmės pasmerkimo. Mūsų moralinės kaltės nebelieka. Apaštalų darbų knygoje 24, 16 Paulius išsakė amžinąją tiesą: „Todėl aš stengiuosi visuomet turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones“. Egzistuoja skirtumas tarp moralinės kaltės ir psichologinės kaltės.

Nuo moralinės kaltės Dievas mus atleidžia vos tik išpažįstame nuodėmę. Jis nelaukia, kol susitaikysime su kitu žmogumi. Nors Dievas jau būna atleidęs, psichologinė kaltė dažnai išlieka tol, kol atsiprašome žmogaus, kuriam padarėme ką nors bloga. Kadangi Dievas jau būna atleidęs, mus apima troškimas, kad atleistų ir žmogus, kuriam nusikaltome. Kai kas nors paprašo mūsų atleisti skriaudą, o mes – įsižeidę, skaudančia širdimi – nuoširdžiai atleidžiame, dažnai užsimezga nauji santykiai. Pralaužiamos užtvaros, sugriūva sienos. Ir mes kartu džiaugiamės gydančiu atleidimo balzamu.

KAI NEGALITE ATLEISTI

II DALIS

Net, atvirkščiai, jūs turėtumėte jam atleisti ir jį paguosti, kad pernelyg didelis nusiminimas jo nepražudytų. (Antras laiškas korintiečiams 2, 7)

Širdgėla ir įniršis buvo užvaldę Elžbietą ir Franką Morisus (Morris) po to, kai girtas vairuotojas suvėžino jų sūnų Teda. Tomio, jaunuolio, kuris buvo kaltinamas jų sūnaus nužudymu, teisme judviejų pyktis dar labiau išaugo. Jie sužinojo, kad vieną naktį Tomis nusigėrė iki sąmonės netekimo, šoko į automobilį, pasileido keliu ir trenkėsi į Tedo mašiną.

Frankas Morisas pasinėrė į visas juridinio proceso smulkmenas, laukdamas dienos, kai Tomis bus pripažintas kaltas. O Elžbieta tai galvodavo apie savižudybę, tai įsivaizduodavo, kaip Tomis sės į elektros kėdę, o ji pati paspaus jungiklį.

Poros kančios nesibaigė ir po to, kai Tomis sėdė į kalėjimą. Jie laikė save krikščionimis, tačiau jų neapykanta išgąsdino juos pačius. Elžbieta pradėjo melsti išlaisvinimo.

Vieną dieną ji išgirdo Tomį kalbant Tedo mokykloje – tai buvo jo perauklėjimo programos dalis. Jis, atrodė, nuoširdžiai gailėjosi, ir Elžbieta sutelkusi drąsą priėjo prie jo po to pasikalbėti. Sužinojusi, kad jo ničniekas kalėjime nelanko, ji nusprendė jį aplankyti.

Apsilankymas prasidėjo keliomis įtampos akimirkomis. Paskui Tomis staiga pratrūko: „Misis Moris, aš labai gailiuosi. Prašau, atleiskite man“.

Elžbieta nutirpusi spoksojo į savo sūnaus žudiką. Anksčiau ji troško atsikratyti niršto bei širdgėlos, tačiau visi žmogiški jausmai šaukė: „Keršto!“

Tačiau tą akimirksnį įvyko kažkas, kas ją sujaudino bei ištirpdė bet kokią nenorą atleisti. Ji išgirdo žodžius, kuriuos Žmogus ištarė nuo kryžiaus. Atrodė, jog jie apsupo ją: „Tėve, atleisk jiems... Tėve, atleisk jiems.“

Staiga ji pajuto galinti atleisti, nes jai atleista. Elžbieta pradėjo tyliai melstis: „Brangus Dieve, Tu irgi praradai Savo vienintelį Sūnų. Tačiau Tu atleidai tiems, kas Jį nužudė“.

Elžbieta Moris atleido Tomiui ir paprašė atleidimo už tą neapykantą, kurią ji puoselėjo ilgą laiką.

Kristaus atleidimas yra malonė, tirpdanti mūsų ledines širdis. Kristaus gailestingumas mus nuginkluoja. Kad ir kaip mes Jį skaudinome, Jo meilė mus laimi.

Kai mes su meile atleidžiame mums nusikaltusiam žmogui, jo širdis sušyla. Ji nustebina džiaugsmas. Ji apstulbina mūsų gailestingumas.

Šiandien tepasiekia jūsų maloningas atlaidumas kiekvieną jums nusikaltusį. Atleiskite kiekvienam, kuris jus iškaudino, ir pamatysite, kaip grius sienos. Jus nustebins gydanti jėga jūsų gyvenime ir aplinkinių žmonių gyvenimuose.

NUO ŽMOGŽUDŽIO IKI SŪNAUS

Jei tu, VIEŠPATIE, paisysi nuodėmių, tai kas, VIEŠPATIE, kas išliks gyvas? Bet Tu turi galią atleisti. (Psalmynas 130, 3–4)

Vakar aš papasakojau jaudinančią istoriją apie tai, kaip Elžbieta Moris atleido Tomiui, kuris girtas sukėlė avariją, pražudžiusią jos sūnų. Dabar norėčiau šią istoriją užbaigti. Elžbieta ir toliau lankė Tomį kalėjime. Ši dievobaiminga moteris įtikino vaikina, kad Dievas gali padėti jam išbristi iš alkoholizmo, kuris tęsiasi jau aštuonerius metus. Tomis pradėjo intensyviai studijuoti Bibliją.

Kartą Elžbietos vyras Frankas nusivežė Tomį į renginį „Motinos prieš girtus vairuotojus“. Frankas nebuvo tikras, kad jam pavyks užmegzti pokalbį su tuo jaunuoliu, tačiau pakeliui Tomis entuziastingai pasakojo, ką sužinojo iš Biblijos. Buvo akivaizdu, kad jis atsidavęs Kristui.

Staiga vaikiną pareiškė: „Norėčiau pasikrikštyti“. Tuo metu jie kaip tik važiavo pro Franko bažnyčią. Pats Frankas savo bendruomenės ir buvo įgaliotas krikštyti žmones. Tas momentas atrodė tiesiog siūstas apvaizdos.

Du vyrai iš lėto įžengė į tuščią šventyklą. Frankas nuvedė Tomį į krikšto kambarį ir jį panardino į vandenį. Pakėlęs ranką ir kartodamas „Vardan Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“, Frankas prisiminė, kaip šią ceremoniją atliko savo sūnui.

Išlipęs iš vandens, Tomis apsikabino Franką ir sukuždėjo: „Prašau, atleiskite man ir jūs“. Krikšto vanduo vis dar tekėjo nuo Franko. Tyliai atsakęs: „Aš tau atleidžiu“, jis pajuto, kaip per jį srūva brangus Kristaus atleidimas.

Žiūrint žmogaus akimis, Tomio šansai visiškai atsistoti ant kojų nebuvo dideli. Jis augo problemiškoje šeimoje ir buvo traumuojamas psichologiškai. Nuo šešiolikos metų piktnaudžiavo alkoholiu.

Tačiau Tomiui labai pasisekė. Jis sugebėjo atsikratyti šio įpročio. Jis susirado gerą darbą ir karštai siekė tarnauti Viešpačiui.

Kodėl? Didžia dalimi dėl to, kad Elžbieta ir Frankas Morisai jam tapo kaip tėvai, kurių jis niekada neturėjo. Mat Elžbieta jį lankė kiekvieną dieną. Mat jie paprašė teisėjo leisti Tomiui kiekvieną sekmadienį praleisti jų namuose. Mat jis pradėjo jų namuose valgyti, melstis, studijuoti. Mat Frankas paprašė jo padėti tvarkant namo aplinką.

Ši gedinti pora atrado sūnų žmoguje, kurio visi žmogiški instinktai ragino neapkęsti.

Ar atleidimas ką nors kainuoja? Visiškai nieko! O ar verta atleisti? Paklauskite Elžbietos ir Franko Morisų.

GEROSE RANKOSE

Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje. (Laiškas efeziečiams 1, 3)

Viljamas P. Vilsonas (William P. Wilson), atsistatydinęs nusipelnęs Duko universiteto psichiatrijos profesorius, yra visame pasaulyje žinomas šios srities specialistas. Jo straipsniai apie psichoterapiją buvo publikuojami svarbiausiuose klinikiniuose žurnaluose. Jo veikalus įdėmiai studijavo daugelis medikų bendruomenės specialistų.

Vilsonas atkreipė pasaulio dėmesį ir kaip ištikimas krikščionis – jis taikė Biblijos išvalgas psichoterapijos srity. Jo vaikai dažnai jautė priėmimo, meilės, saugumo ir džiaugsmo poreikį savo gyvenime. Knygoje „Malonė augti“ („The Grace to Grow“) jis papasakojo Peterio istoriją.

Peteris gimė su sunkiu regos sutrikimu. Net nešiodamas akinius, kurių stiklai buvo daugiau kaip centimetro storio, jis tematė šešėlius. Vaikystėje jis taip ir neišmoko skaityti. Nuolat pajuokiamas mokykloje, veikiai jis liovėsi ją lankęs.

Būdamas 10 metų, jis pradėjo vogti nebrangius daiktus nedidelėse krautuvelėse. Dvidešimt vienerių jis jau buvo patyręs vagis. Vagiliavimas teikė jam pasitenkinimo, jis jautė savo jėgą, jautėsi galįs kontroliuoti situaciją. Kai Peteriui buvo trisdešimt, jo garažas jau buvo pilnas iš įvairių viso miesto parduotuvių prisivogtų daiktų. Nors jis jų nenaudojo, net neišpakuodavo, vogė toliau.

Atidžiai išstudijavęs Peterio problemą, Vilsonas stengėsi puoselėti jo saviarbę Šventojo Rašto tiesų pagalba. Per metus Peterio požiūris į save iš esmės pasikeitė. Jis drąsiai grąžino pavogtus daiktus. Jis pradėjo skaityti didelėmis raidėmis išspausdintą Bibliją. Jo gyvenime vyko stebuklingi, netikėti pasikeitimai.

Gydytojams, teisininkams ir neeiliniams vyriausybės darbuotojams pusiau neraštingas Peteris liudijo apie Dievo malonę savo gyvenime. Laikydamas savo Bibliją per 15 cm nuo veido jis skaitydavo paguodžiančią žinią iš Laiško efeziečiams: „Iš meilės, palankios Savo valios nutarimu, Jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų tapti Jam išūniais Savo malonės kilnumo šlovei. Ja Jis apipylė mus dėl Mylimojo“ (Laiškas efeziečiams 1, 5–6).

Dvasinės Pauliaus Laiško efeziečiams išvalgos pakeitė Peterio gyvenimą. Jos pakeitė jį, jos gali pakeisti ir jus. Štai penkios tiesos iš Laiško efeziečiams, pirmo skyriaus:

1. Mūsų Viešpats išsirinko mus prieš pasaulio sukūrimą (4 eilutė).
2. Mūsų Viešpats lėmė mums būti Jo vaikais (5 eilutė).
3. Mūsų Viešpats mus priima (6 eilutė).
4. Mūsų Viešpats mus atpirko (7 eilutė).
5. Mūsų Viešpats suburs mus į vieną šeimą (10 eilutė).

Tesidžiaugia jūsų širdis. Teatgyja jūsų dvasia. Jūs esate išrinktieji Kristuje. Kristus jus priima. Jūs būsite suburti kartu su Kristumi. Yra apie ką giedoti, nes mes geros rankose.

PYKTIS PRAŽŪTINGAS

Nes kaip jis galvoja savo širdyje, toks jis ir yra. (*Patarlių knyga 23, 7. Burbulio vert.*)

Džonas Hunteris (John Hunter), garsus aštuonioliktojo amžiaus britų gydytojas, kentė anginos priepuolius. Jo nevaldomas pyktis būklę vis pablogindavo. Tačiau užuot sprendęs šią problemą, daktaras Hunteris tik dejavo: „Mano gyvenimas priklauso nuo kiekvieno niekšo, kuris nusprendžia mane įsiutinti“.

Ir, žinoma, vieną dieną toks „niekšas“ jį iš tiesų įsiutino. Londono šv. Jurgio ligoninės tarybos narys įtraukė jį į karštą ginčą. Ištrūkęs daktaras Hunteris tenuėjo iki kito kabineto – ten jis krito negyvas.

Kartą kinų filosofas Konfucijus pasakė: „Piktas žmogus visada pilnas nuodų“. Konfucijaus teiginys psichologiniu požiūriu teisingas. Pikta, kupina kartėlio, neatleidžianti dvasia paskatina organizme sveikatai kenksmingų cheminių medžiagų gamybą.

Tad kaip įveikti pyktį? Ar yra Šventajame Rašte vietų, kurios padėtų su juo susidoroti? Taip, yra. Bibliniai principai padeda pažvelgti į pyktį iš naujos perspektyvos. Pyktis – tai emocija. Mes ne visada galime iš anksto būti tikri, kad nesupyksime. Tačiau mes galime apsispręsti neleisti pykčiui mus kontroliuoti. Apaštalas Paulius pasakė nuostabius žodžius apie pyktį: „Rūstaudami nenusidėkite!“ (Laiškas efeziečiams 4, 26). Kitaip tariant, supykę neleiskite, kad ši emocija jus užvaldytų. Neleiskite, kad pyktis imtų viršų. Atvirai pripažinkite, kad supykote. Būkite sąžiningi su Dievu. Atiduokite savo pyktį Dievui.

Neigti kai mes pykstame, reikštų užgniaužti šią emociją ir sukelti dar didesnę fiziologinę bei emocinę traumą. Nederamai išliejus savo pyktį ant kitų, atsiranda tik dar daugiau sienų, ir žmonės susvetimėja. Atskleidus savo pyktį Dievui, sąžiningai išdėsius, ką mes jaučiame, mūsų širdys atsiveria ir priima dangišką išgydymą.

Kai Kainas įtūžo ant savo brolio Abelio, Dievas paklausė: „Dėl ko tau taip pikta?“ (Pradžios knyga 4, 6). Šį klausimą naudinga būtų iškelti ir mums. Sąžiningai išpažinę savo pyktį Dievui, mes irgi galime paklausti: „Dėl ko man taip pikta?“ Išsiaiškinus pykčio priežastį, apaštalas Paulius ragina kuo greičiau ją panaikinti: „Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės! Ir nepalikite vietos velniui“ (Laiškas efeziečiams 4, 26–27).

Jei tučtuojau nesusidorosime su savo pykčiu, pasinaudodamas juo, velnias ims mus kontroliuoti. Kai jaučiate, kad jumyse užverda pyktis, išliekite jį Dievui. Paprašykite Jo, kad apreikštų pykčio priežastį. Išpažinkite Jam savo pyktį. Jei reikia, eikite pas žmogų, ant kurio pykstate, ir pasistenkite susitaikyti. Atminkite – pyktis nėra jūsų draugas. Nekontroliojamas jis jus pražudys.

Jei įmanoma, spręskite šią problemą. Atminkite, supykti – dar nieko bloga. Blogai tada, kai pyktis jus užvaldo, o jūs nieko nedarote.

JIS MANE IŠGELBĖJO

Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes Jis išgelbės Savo tautą iš nuodėmių. (Evangelija pagal Matą 1, 21)

1914 metais sero Ernesto Šekltono (Ernest Shackleton) ekspedicijos į Antarktiką metu Vedelio jūroje atsitrengęs į ledkalnį sudužo jo laivas „Ištvermė“ („Endurance“). Įgula dreifavo keletą dienų, kol išlipo Dramblio saloje.

Šekltonas su vyrais įrengė stovyklą, kur jie galėjo susidėti savo atsargas ir pamėginti ištverti artėjančią žiemą. Tačiau veikiai jis suprato, jog niekas jų neieškos. Juk niekas nežinojo, kur jie yra. Jie buvo atkirsti nuo pasaulio ledinio, audringo vandenyno. Liko vienintelė viltis: kas nors turi perplaukti atšiaurų vandenyną ir pakviesti pagalbą.

Šekltonas paruošė 6 metrų ilgio gelbėjimo valtį kelionėn. Iš savanorių jis pasitelkė penkis žmones. Kad pasiektų norvegų banginių medžiotojų stotį ledinėje Pietų Virdžinijos saloje, jie turėjo perplaukti 1482 kilometrus audringos jūros.

Tai atrodė neįmanoma, plaukiant atvira valtele audringiausiu metų laiku. Tačiau Šekltonas su savo vyrais leidosi į kelionę. Ilgas dienas jie gūžėsi po laikina drobine priedanga, nukreipę valtį į nuožmias bangas ir meldamiesi, kad vėjas nenuplėštų jų mažų burių. Jie ištverė alkį, troškulį ir stingdantį šaltį – jų miegmaišiai suledėdavo, ledinis vanduo tekėdavo jų nugaromis.

Po septyniolikos kelionės dienų, kai jie jau merdėjo nuo troškulio, toluomoje pasirodė Pietų Virdžinijos uolos! Šekltonas pasiekė savo tikslą. Veikiai laivas jau plaukė gelbėti likusių žmonių.

Pažvelgęs į mūsų sunkią padėtį ir pamatęs, jog esame izoliuoti saloje, apsuptoje akimi neapbrėptų vandenų, Dievas Pats šoko į tą priešišką jūrą. Jis prisiėmė beribį ledinį žmonijos blogį.

Jėzus paliko Savo saugius namus. Paliko angelų šlovinimą bei garbinimą ir amžinybės didybę. O svarbiausia Jėzus paliko Savo artimą bendravimą su Tėvu. Jėzus egzistavo su Tėvu per amžinybę. Ar kada nors buvote išsiskyrę su mylimu žmogumi kelioms dienoms, mėnesiams, metams? Jūs žinote, kaip tai skausminga. Jūs žinote, kokią vidinę tuštumą tai atveria.

Jėzus rizikavo viskuo, ateidamas į žemę. Jis drąsiai pasitiko visą šėtono gundymų galybę. Jis patyrė svilinančią šėtono neapykantą. Jėzus paaukojo šią stulbinančią auką dėl vienos priežasties. Jis pernelyg jus mylėjo, kad liktų danguje, kai jūs tuo metu buvote pražuvęs. Jis pernelyg jus mylėjo, kad liktų su Tėvu, kai jūs tuo metu buvote nuodėmės nelaisvėje. Jis paniro į ledinį šio nuodėmingo pasaulio vandenyną, kad mus išgelbėtų. Koks Gelbėtojas! Koks Atpirkėjas! Koks Išvaduotojas! Jis vertas amžinos tarnystės ir meilės.

GERESNIS RYTOJUS

Kai nuėjės paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas Save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš. (Evangelija pagal Joną 14, 3)

Vienas iš didžiausių mūsų psichologinių poreikių yra viltis. Į neviltį puolę žmonės nėra laisvi ir gali pridaryti nenusipėjamų dalykų sau ir kitiems. Kažkas yra pasakęs: „Be maisto galima pragyventi kelias savaites, be vandens – kelias dienas, o be vilties – tik kelias akimirkas“. Viltis pakylėja mūsų dvasią. Viltis padrąsina mūsų širdį. Viltis įkvepia mus kabintis į gyvenimą sunkiausiu metu. Kartais viskas, ko reikia, kad išgyventume, tėra maža vilties kibirkštėlė, kad vieną dieną bus geriau negu šiandien.

Jėzus suteikė Savo mokiniams tvirtą pagrindą viltis. Prieš pat nukryžiovimą Jis padrąsino juos šiais žodžiais: „Tegul neišsigąsta jūsų širdys!“ (Evangelija pagal Joną 14, 1). Kitaip tariant, nebūkite kupini nerimo. Kitaip tariant, nesileiskite užgožiami rūpesčių ir užvaldomi baimės, nes Jėzus pasakė: „Vėl sugrįšiu ir jus pas Save pasiimsiu“ (Evangelija pagal Joną 14, 3).

Jėzus prižadėjo sugrįžti. Jėzus prižadėjo pasiimti mus į geresnę vietą, kurią Jis dabar ruošia. Ateitis Jo rankose. Paskutinis žodis priklausys Jam.

Egzistuoja vienas įvykis, kuris yra pakankamai didelis ir pakankamai šlovingas, kad nustelbtų mūsų būgštavimus. Egzistuoja vienas įvykis, kuris yra pakankamai ryškus, kad užgožtų mūsų nerimą ir įveiktų mūsų rūpesčius – tai Jėzaus Kristaus antrasis atėjimas. Jis pažadėjo, kad mes Jį pamatysime: „...Išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe“ (Evangelija pagal Luką 21, 27). Jėzus įsiterps į istorijos eigą. Jis pažadėjo sugrįžti.

Mūsų Viešpaties pažadas sugrįžti ataidi per visą Šventąjį Raštą. Kiekvienai Senojo Testamento vietai apie Jėzaus pirmąjį atėjimą tenka aštuonios vietos apie antrąjį atėjimą. Kristaus antrasis atėjimas Biblijoje minimas daugiau kaip 1500 kartų. Jis figūruoja kas 25 Naujojo Testamento eilutės. Pažadas, kad mūsų Viešpats sugrįš, suteikia mums tvirtą viltį šiais nežinomybės laikais. Šventasis Raštas užtikrina, kad istorija baigsis šlovingu Jėzaus pasirodymu, o ne kažkokiu siaubingu branduoliniu, biologiniu ar cheminiu karu. Ateitį valdys ne grybo pavidalo debesis, o Kristaus šlovės debesis.

Perskaitykite kupinus pasitikėjimo Pauliaus žodžius iš Laiško Titui 2, 13: „Laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės apsireiškimo“. Palaimintoji viltis gali padėti mums žvelgti aukštyn, kai ištinka tragedija. Ji gali padėti žvelgti aukštyn sergant ir išsekus, ištikus nelaimei ir mirčiai, sutrikus ir prislėgtiems depresijos. Palaimintoji viltis pakylėja mus nuo to, kas yra prie to, kas bus. Ji nukreipia mūsų žvilgsnius ne į žemiškus sunkumus čia, apačioje, o į dangaus šlovę ten, aukštybėse.

Mūsų Viešpaties sugrįžimas pasėja mūsų širdyse vilties sėklą. Laikykitės tos vilties. Puoselėkite ją. Branginkite ją. Tepersismelkia jūsų širdis šios minties realybe: *Kad ir kas mane ištiktų šiandien, mane mylintis Gelbėtojas turi man suplanavęs daug šviesesnį rytojų.*

TURĖKITE ŠVIESESNĘ ATEITĮ

Dievas mus tam ruošia, suteikdamas Dvasią kaip laidą. (Antras laiškas korintiečiams 5, 5)

Naujojo Testamento autoriai suteikia mums unikalią būsimosios karalystės, amžinojo gyvenimo perspektyvą. Jie žvelgia į amžinąjį gyvenimą, kaip į kažką, kas jau prasidėjo jų viduje. Meilę, džiaugsmą bei ramybę jie laiko to gero gyvenimo, kuriuo mes mėgausimės būsimąjoje karalystėje, pavyzdžiais.

Paulius tai apibendrina Laiške romiečiams 5, 21. Jis priešpastato senąjį gyvenimą be tikėjimo naujam. Apaštalas rašo: „Kaip nuodėmė viešpatavo mirtimi, taip malonė viešpatautų teisumu amžinajam gyvenimui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

Anksčiau viešpatavo nuodėmė. Žiaurumas, neapykanta ir savanaudiškumas lėmė mirtį. Tačiau dabar viešpatuoja malonė. Ji viešpatuoja per teisumą, per tas gerąsias savybes, kurias išugdo Dvasia. Ir ji veda į amžinąjį gyvenimą. Tai Jėzaus Kristaus gyvenimo kokybė. Tai kai kas, ką galime pradėti patirti jau dabar. Tai kai kas, kas ves mus per ugnį ir dūmus – visą kelią lig pat Kristaus antrojo atėjimo.

Prieš dvidešimt šimtmečių gyvojo Dievo Sūnus atidavė Save už silpnus ir nuodėmingus žmones. Jis atidavė Save, nes pasaulis buvo kupinas nuodėmės siaubo. Jo pečius užgulė visos šio pasaulio tragedijos ir iš lėto sugniuždė Jo gyvybę.

Štai koks mūsų Gelbėtojas, kuris veikia ateis! Jis yra Tas, kuris šlovingai pasirodys debesyse. Jis yra Tas, kuris pasiūlys mums nuostabiausią ateitį.

Metas tą ateitį palaikyti sava. Metas pareikšti į ją pretenzijas. Nepasiduokite jus gąsdinančiam siaubui. Neleiskite, kad neapykanta paskatintų jus atsakyti tuo pačiu. Siekite šviesesnės ateities. Dievas nuėjo ilgą kelią, kad tai taptų imanoma. Jis paaukojo didžiausią auką, kad tai patektų tiesiai į jūsų rankas.

Dabar viskas priklauso nuo jūsų. Jūs galite pasirinkti gyventi su mylimuoju Dievo Sūnumi. Jūs galite dabar pat apsispręsti būti tarp tų, kurie sveikins Jį šlovingai sugrįžusį. Jūs galite atverti savo širdį, kad būtumėte tikri, jog vėliau, tą svarbią dieną, bus atviras ir jūsų rankų glėbys.

Laikykites palaimintosios vilties. Atiduokite savo gyvenimą į šio palaimintojo Gelbėtojo rankas.

NAUJAS TERORAS, SENAS KARAS

Ir užvirė danguje kova. Mykolas ir Jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai, bet jie pralaimėjo, ir nebeliko jiems vietos danguje. (Apreiškimas Jonui 12, 7–8)

Tą dieną, kai keleiviniai lėktuvai įsirežė į Pasaulio prekybos centrą ir Pentagoną, pasaulis pasikeitė. Neapsakomas sielvartas dėl tokio poelgio sukaustė mus visus. 2001 metų rugsėjo 11 diena sukėlė mums dar nepatirtą siaubą, dar neišgyventą širdgėlą. Tai buvo naujo tipo karas. Pareigūnai pavadino jį „naujuoju terorizmo karu“. Tačiau iš tikrųjų tai labai labai senas karas. Keista, bet jis prasidėjo dar danguje.

Mąstydami apie dangų, mes galvojame ne apie karą, o apie taiką. Mes galvojame ne apie liūdėsį, o apie džiaugsmą; ne apie terorą, o apie ramybę. Kaip ten galėjo kilti karas?

Begalinės išminties Dievas suteikė pasirinkimo teisę visoms pagal Savo atvaizdą sukurtoms būtybėms. Atimti pasirinkimo teisę būtų reikę atimti dalį to, kas mus daro unikalius. Tai būtų reikę pašalinti dalį Dievo atvaizdo.

Dievas vertina laisvę. Kai nėra galimybės rinktis, nėra galimybės mylėti. Kai nėra galimybės mylėti, negali būti ir amžinosios laimės. Meilės neįmanoma išreikalauti per prievartą.

Prieš tūkstančius metų vienas iš Dievo kūrinių pradėjo puoselėti keistus jausmus. Jis ėmė abejoti Dievo išmintimi ir teisingumu. Jo vardas buvo Liuciferis, „Aušros sūnus“. Jis užėmė garbingą vietą šalia Dievo sosto. Bet štai dabar jis leido į savo sielą įsismelkti pavydui.

Liuciferis gėidė visų Dievo privilegijų, ypač ovacijų ir šlovės. Šios mintys jam tiesiog nedavė ramybės. Pavydas jo širdyje virto nuodais, ir jis pradėjo tikėti, kad patirs visišką pilnatvę tik tuo atveju, jei bus pašalintas Dievas.

Liuciferio pavydas peraugo į tokią neapykantą, kad jis panoro stoti į karą su Dievu, su Kristumi ir Jo angelais. Jis įtikino kitas dangiškas būtybes, kad Dievas kažką slepia, kad Jis neteisus, kad Juo negalima pasitikėti, kad jiems bus geriau atsiskyrus nuo Dievo.

Liuciferis pavaizdavo Dievą kaip priešą. Visas jo nepasitenkinimas ir susierzinimas buvo sutelktas į vienintelį dalyką – kaip ištrūkti iš Dievo kontrolės. Jis įsikėlė sau į galvą, kad reikia žūtibūt nuversti Dievą; kad verta pradėti kovą, kurios jis negalėjo tikėtis laimėti; kad verta sugadinti patį dangų.

Tą pirmąjį didįjį kosminį mūšį Liuciferis pralaimėjo. Dievas išmetė jį iš dangaus. Dievui atiteko pergalė, o Liuciferis pralaimėjo. Ir kiekvieną kartą, kai susiremia Dievas ir Liuciferis, Dievas laimi, o Liuciferis pralaimi. Dievas dar nėra pralaimėjęs nė vienų grumtynių su Liuciferiu. Tariamų atsitraukimų gali būti, tačiau karą vis tiek laimės Dievas. Galite dėl to rizikuoti savo gyvybe. Jūs – Nugalėtojo pusėje.

PASIPRIEŠINKITE BAIMEI

Atbudęs Jis sudraudė vėtrą ir įsakė ežerui: „Nutilk, nurimk!“ Tuo pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu. (Evangelija pagal Morkų 4, 39)

Mažas žvejų laivelis popiečio saulėkaitoje plaukė per Galilėjos ežerą. Į šią kelionę Jėzus su Savo mokiniais leidosi jau ne kartą, tačiau šiandien viskas buvo kitaip. Staiga kilo audra, ir ežeras įsisiautėjo. Bangos pliekė vėjo blaškomą laivelį. Patyrę žvejai puolė į paniką ir jau neabejojo, kad visi nuskęs.

Tačiau Jėzus uždėjo ranką ant laivelio stiebo. Atsigręžęs į įnirtingai švilpiantį vėją, Jis ramiai ištare du žodžius: „Nutilk, nurimk!“

Ir staiga viskas pasikeitė. Tamsūs debesys išsisklaidė. Nurimo vėjas ir bangos. Ežeras tapo lygus kaip stiklas.

Mokiniai sėdėjo apstulbę ir žvelgė į skaidrų mėlyną vandenį. „Kas gi Jis toks? Net vėjas ir marios Jo klauso!“ – sušuko jie (Evangelija pagal Morkų 4, 41).

Kas tai galėjo būti? Tas, kuris Savo rankomis sutramdo stichijas. Tas, kuris gali pakeisti pavojingiausias situacijas. Tas, kuris valdo visą gamtą. Tas, kuris ištaria žodį, ir Jam paklūsta vėjai bei bangos.

Jėzus sukuria ramybę. Ir Jėzus žada suteikti ramybę kiekvienam iš mūsų.

Šiame pasaulyje vyksta siaubingi dalykai. Mums kelia pastoja problemos. Tačiau Jėzus jau nugalėjo visą blogį šioje žemėje. Jis įveikė chaosą išorėje ir chaosą viduje. Jis stipresnis už bet ką, kas gali mums kelti pavojų. Štai kodėl Jis gali suteikti mums ramybę.

Už Jėzaus Kristaus ramybės slypi didžiulė jėga. Tai kai kas, į ką galime pretenduoti sunkiausioje situacijoje, kai mus apima nerimas ar kankina rūpestis.

Mūsų mintyse apie daugelį reiškinių slypi baimė. Ir mūsų mintyse apie daugelį reiškinių slypi ramybė. Štai kodėl apaštalas Paulius Laiške filipiečiams priminė mums didįjį pažadą.

Egzistuoja ramybė, kuri pranoksta bet kokį supratimą. Mūsų širdis gali pasitikėti net tada, kai mūsų protas nesupranta. Mes galime ateiti pas tą Kristų, kuris nuramino audrą, ir iškloti prie Jo kojų visą savo nerimą, rūpesčius, nuogastavimus bei įtampą. Kaip tai padaryti? Paprasčiausiai tereikia sąmoningai apsispręsti visiškai pasitikėti Juo savo gyvenime. Sutelkti dėmesį ne į savo problemas, o į Jo ramybę. Leisti tikėjimui išstumti mūsų baimę.

TRIUMFAS PRIEŠ BAIMĘ

Aš sakiau jums: „Nenusigąskite ir jį nebijokite. VIEŠPATS, jūsų Dievas, eina pirma jūsų, Jis Pats kovos už jus, kaip matėte Jį darant dėl jūsų Egipte“.
(Pakartoto Įstatymo knyga 1, 29–30)

Yra sena patarlė: „Kai žiūrime į tai, kas vyksta aplinkui, daugėja problemų. Kai žiūrime į Jėzų, problemos išnyksta“. Šiuose žodžiuose – daug tiesos. Jie tikrai nereiškia, kad įtikėjus Jėzų mūsų gyvenime nebebus sunkumų, tačiau jie reiškia, kad mus traumuojanti ir mūsų gyvenimą valdanti baimė nugalėta.

Geriausias būdas atsikratyti neigiamais dalykais savo nualintame gyvenime yra susitelkti į tai, kas teigiama. Didžiausia teigiamybė yra Dievas. Jis didesnis už mūsų problemas. Jis geresnis už mūsų nesėkmes. Jis žada daugiau, negu mūsų rūpesčiai. Jis paprasčiausiai viską nustelbs, jei įdėmiai į Jį išsižiūrėsime. Jei prisiartinsime prie Jo tiek, kad Jis iš tikrųjų galėtų mus paliesti. Jei prisiartinsime prie Jo tiek, kad girdėtume Jo balsą.

Džeimsas Martynas (James Martin) yra Niujorko dvasininkas ir rašytojas. Po 2001 metų rugsėjo 11 dienos teroristų atakos jis desperatiškai norėjo kažkuo padėti. Jis troško paguosti ir patarti išlikusiesiems, taigi laukė Čelsio Pirse, kol bus įmanoma prieiti arčiau. Sužinojęs, kad šventikų, tarnautojų ir rabinų yra daugiau negu reikia, Džeimsas vaikščiojo tarp JAV karinių mašinų, policijos automobilių, gaisrinių ir savivarčių. Pagaliau impulsyviai paklausė vieno policininko, ar jie galėtų kaip nors panaudoti dvasininką iš prekybinio miesto rajono.

Vos uždavęs šį klausimą, Džeimsas pajuto kažką ledinio savo viduje, kažką netikėta – laukinį išgastį. Juk jam atsivers neįtikėtinų žudynių scena, iš griuvėsių ištraukti sumaitoti kūnai.

Pareigūnas atsakė „taip“. Tučiuojau pasirodė policijos automobilis, kuris nuvežė jį prie Pasaulio prekybos centro. Važiuojant į pietus, sulig kiekvienu kvartalu Džeimso baimė stiprėjo. Gatvėse matėsi vis mažiau žmonių. Priekyje nuo teroristų išpuolio vis dar rūko dūmai.

Atvykęs prie sugriautų, sumaitotų bokštų, Džeimsas rado žmones, kuriems reikėjo psichologinės pagalbos. Jis rado išsekusius savanorius ir sukrėstus gelbėtojus, kurie turėjo ką papasakoti. Jis rado žmones, kurie tiesiog buvo dėkingi už jo buvimą šalia. Džeimso baimę nustelbė kažkas kitas. Čia buvo Dievas. Meilė, malonė ir gailestingumas buvo galingesni už šiuos rūkstančius griuvėsius. Būtent į tai jis ir nusprendė žiūrėti. Tai suteikė jam perspektyvą. Dėl to jis jautėsi saugus.

Kaip jūs galite jaustis saugūs šiandien? Nenuleisdami akių nuo malonės, nuo ramybės Kunigaikščio, nuo mūsų visagalio Dievo, kuris yra mūsų prieglobstis sunkiu metu.

Iškllokite savo nerimą ir būgštavimus Tam, kuris geriausiai jus supranta. Išsakykite Jam, ką jaučiate. Jis pakankamai didelis, kad visa tai apimtų. O tada, prašau, ženkite Jo keliu. Neleiskite, kad jums kelią pastotų pavojai. Neleiskite, kad pasaulio pavojai atskirtų nuo jūsų Tą, kuris taip mylėjo pasaulį.

PRIEGLOBSTIS PER AUDRĄ

„Sakys VIEŠPAČIUI: „Mano Dieve, mano prieglauda ir tvirtovė, Tavimi pasitikiu!“ (Psalmynas 91, 2)

Tą dieną prisiminsiu visą savo gyvenimą, nors ji prasidėjo kaip bet kuris kitas birželio penktadienis mano gimtajame Norvičo mieste, Konektikute. Dangus buvo giedras ir skaistus. Mėlynoje žydrynėje ramiai plaukė purūs balti debesėliai.

Tada buvau paauglys ir po pietų mėgdavau su draugu pažvejoti. Tačiau tą dieną žuvis nekibo. Gal ji žinojo kažką, ko mes nežinojome?

Vėliau dangus ėmė niauktis. Staiga, tiesiog nepastebimai pakilo vėjas. Virš mūsų galvų nudundėjo griaustinis. Dangų perskrodė žaibas, ir prapliupo lietus. Per kelias minutes mus permerkė iki paskutinio siūlo. Mes supratom, kad tai ne eilinė audra. Po gausios liūtis upė patvino, vanduo užliejo gatves. Galingai draskėsi vėjas. Mes atsidūrėme uragano gniaužtuose ir neturėjom kur pasislėpti. Mes blaškėmės ieškodami prieglobsčio. Pagaliau radome pastogę po dideliu tiltu. Vanduo dar buvo pakankamai žemai, taigi galėjome bent laikinai ten prisiglausti.

Kilus bet kokiai audrai, mes instinktyviai ieškome saugios vietos. Mes ilgimės prieglobsčio. Tai ypač pasakytina apie didžiules gyvenimo audras. Neužmirškite, kad yra pažadėta absoliučiai saugi vieta. Pats Dievas pažadėjo stoti šalia mūsų. Tai prieš daugelį metų suprato žydų pranašai. Perskaitykite šią psalmę: „[...] sakys VIEŠPAČIUI: „Mano Dieve, mano prieglauda ir tvirtovė, Tavimi pasitikiu!“ [...] Savo sparnų plunksnomis Jis tave uždengs, – po Jo sparnais rasi prieglaudą. Jo ištikimybė yra dengiantis skydas. Nereikės tau bijoti nakties siaubo, nei strėlės, iššautos dieną“ (Psalmynas 91, 2–5).

Koks gražus, raminantis mūsų galingojo Viešpaties vaizdas. Po Jo sparnais mes randame prieglobstį. Jo ištikimybė kaip skydas. Jis yra Tas, kuris gali pašalinti „nakties siaubą“.

Kad apibūdintų mūsų Dievo apsaugą, psalmistas pasirinko senovės karybos terminus. Jo apsauga yra galingesnė už stipriausias karines pajėgas. Pasitikėjimas Jo jėga suteikia stipresnę apsaugą negu stipriausia armija. Jo meilė apsupa mus gynybiniu skydu, kuris tvirtesnis už bet kokius senovės šarvus.

Nors kartais mes galime ko nors išsigąsti, baimė mūsų netraumuoja. Nors kartais mums gali kilti rūpesčių, jie mūsų neparayžiuoja. Nors kartais mus gali apimti nerimas, jis mūsų nesukausto. Tėvo rankose esame saugūs bei ginami dabar ir per amžius.

TIKĖJIMAS MŪSŲ DIENŲ PASAULYJE

Mes čia gyvename tikėjimu, o ne regėjimu. (Antras laiškas korintiečiams 5, 7)

Greitai į priekį žengiantis dvidešimt pirmojo amžiaus pasaulis atrodo kaip nešamas audros. Mano gimtojoje Kalifornijos valstijoje miesto transporto keleiviai ginklais ėmėsi spręsti transporto kamščių problemas. Etiketą gatvėse tapo gyvybės ar mirties klausimu.

Narkotikų platintojai jau pasiekia žemesniųjų klasių moksleivius. Visur tarpsta smurtas ir žiaurumas. Šlykščiausia pornografija iš tamsių užkaborių persikėlė į mūsų svetaines. Tarptautinės teroristų grupuotės mirtinus biologinius virusus paverčia masinio naikinimo ginklais. O vienas mažas kompiuterinis virusas gali sustabdyti visą ekonomiką.

Vienas animacinio filmo herojus, Čarlzas Braunas, kartą pasakė: „Turiu naują filosofiją. Ruošiuosi bijoti tik vieną kartą per dieną“.

Kaip mes nugyvename dieną pačiame audros verpete? Kaip mums užauginti sveikus vaikus? Kaip mums surasti bent kiek ramybės?

Naujajame Testamente randame nurodymą, kuris siūlomas kaip priešnuodis stresui ir nerimui. Tai daug sykių kartojo apaštalai: gyvenkite tikėjimu.

Naujajame Testamente apie tikėjimą kalbama daugiau negu apie bet kurią kitą savybę – jis minimas 483 kartus. Jėzus Kristus nurodė jį luošiams, akliems, išdidiems ir palūžusiems kaip vienintelę viltį. Apaštalai sukonzentravo apie jį savo rašomas Evangelijas. Pavyzdžiui:

- „Teisusis gyvens tikėjimu“ (Laiškas galatams 3, 11).
- „Mano teisusis gyvens tikėjimu“ (Laiškas hebrajams 10, 38).
- „Gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų“ (Laiškas galatams 2, 20).
- „Mes čia gyvename tikėjimu, o ne regėjimu“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 7).

Kas yra tikėjimas? Kaip jį apibūdinti? Ką turi galvoje Biblijos autoriai vartodami tokius pasakymus, kaip „Teisusis gyvens tikėjimu“?

Naujajame Testamente tikėjimą reiškiantis žodis yra galingas, dinamiškas, kupinas gyvybės. Jis reiškia pasitikėjimą, pasikliovimą. Biblijos autoriai visada kalba apie tikėjimą, turėdami galvoje kažką, kuomet mes tikime. Tikėjimą galima apibūdinti taip: Tikėjimas yra Dievo duotoji dovana, kuri veda į pasitikėjimu pagrįstą bendravimą su mūsų dangiškuoju Tėvu kaip su gerai pažįstamu draugu. Tai tvirtas pasitikėjimas, kad Jis visada darys mums gera ir niekada nepakenks. Tai paskatina mus tikėti, kad galiausiai viskas išeis į gera net sunkiausiomis aplinkybėmis, nes Dievas mumis taip rūpinasi. Tikėjimo kupinas gyvenimas – tai gyvenimas kiekvieną valandą, kiekvieną dieną, nuolatos pasitikint. Būtent į šį pasitikėjimo gyvenimą aš kviečiu jus šiandien.

KAI DIEVAS SUSITEPĖ RANKAS

Norėjo parodyti Savo teisingumą dabarties metu, pasirodydamas esąs teisas ir nuteisinantis tą, kuris tiki Jėzų. (Laiškas romiečiams 3, 26)

Po 2001 metų rugsėjo 11 dienos teroristų išpuolių Jungtinės Valstijos pradėjo ruošti atsaką. Iš pradžių kai kuriems amerikiečiams atrodė, kad užteks kelių sparnuotųjų raketų. Mūsų pavojingi karo lėktuvai skraidė į Persijos įlanką. Mes turėjome žvalgų lėktuvų, kuriuos galėjome siųsti į Afganistaną, ir jie būtų suradę ten vienintelį kalną taku kinkuojantį kupranugarį.

Tačiau veikiai supratome, kad tai neturi būti tik greitas atkirtis. Mūsų tikslas nebuvo laimėti karą su terorizmu per atstumą. Mes panorome labiau prisiartinti. Mes ketinome susitepti rankas. Turėjo būti ir aukų.

Naujasis karas su terorizmu reikalauja laiko. Jis reikalauja didžiulio atsidaavimo. Ir tai liudija apie Dievo reakciją į terorizmą, Jo reakciją į Liuciferio iššūkį. Tai svarbiausias sėkmės komponentas, kovojant su blogiu šiandiniame pasaulyje. Tai Dievo atsakymas. Tai Jo žingsnis prieš pavydą, priešišumą ir neapykantą. Taip Jis reaguoja, kai yra laikomas priešu.

Paprastai tariant, Dievas nekariavo per atstumą. Jis prisiartinio. Jis susitepė rankas. Štai taip Jis išipareigojo Jėzaus Kristaus asmeny. Ir štai gera žinia, kurios galime laikytis terorizmo akivaizdoje. Apaštalas Paulius teigia: „Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris atidavė Save už mūsų nuodėmes, kad nuo dabartinio blogo amžiaus išgelbėtų mus“ (Laiškas galatams 1, 3–4).

Dievas nori išgelbėti mus „nuo dabartinio blogo amžiaus“. Jis nori išgelbėti mus nuo jo teroristų. Kaip Jis tai daro? Jis atiduoda Save už mūsų nuodėmes. Jis padaro tai Kristuje ant kryžiaus. Jis tampa auka. Jis sugeria į Savo kūną viską, ko mes bijome. Jis sugeria į Save visą neteisingai nukreiptą pasaulio neapykantą.

Ar Dievas nurodinėja mums per atstumą? Anaipol! Jis atėjo pralieti už mus Savo kraujo! Ar Dievas ieško būdo mus pasmerkti ir palikti ten, kur esame? Jokiu būdu! Jis mirė, kad atpirktų mūsų nuodėmes. Ar Dievui reikia kontroliuoti kiekvieną, kad jis būtų laimingas? Tikrai ne! Jis paaukojo Savo gyvybę, kad dovanotų mums laisvę. Ant kryžiaus Dievas pademonstravo Savo meilę, gailestingumą ir teisingumą. Tai buvo Jo atsakas į terorizmą. Jis atskleidė, kokia šlykšti yra nuodėmė.

Būdamas smurto auka ant kryžiaus, Dievas pademonstravo, kad smurtas ir prievarta nėra atsakymas. Jis rodo mums, kodėl turi teisę būti mūsų aukščiausiuoju Viešpačiu. Šią teisę Jam suteikia Jo meilė, Jo pasiaukojanti meilė.

Taigi tikrasis mums kylantis klausimas šiandien yra: Kur mes esame Dievo meilės atžvilgiu? Ar Dievo meilė pripildė jūsų gyvenimą? Ar jūs atskleidžiate Jo meilę šeimoje, mokykloje, darbe, savo kasdieniniame bendravime? Dievo meilė galiausiai vis tiek laimės. Tepripildo ji jūsų gyvenimą šiandien ir teplūsta į kiekvieną jus supantį žmogų.

PASIŠVENTIMAS: BLĖSTANTI TIESA

„Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka Manimi.“ (Evangelija pagal Morkų 8, 34)

Sociologas Stefanas Kohenas (Stephen Cohen) neseniai užbaigė išsamią studiją apie šiuolaikinę pasaulietinę Amerikos kultūrą. Savo darbe jis sutelkė dėmesį į jo vadinamuosius „vidutiniškai susijusius“ žydus, iš kurių didžioji dauguma nėra nei ateistai, nei griežtai besilaikantys religinių tradicijų. Visuose jo duotuose interviu labiausiai išryškėja tai, ką jis vadina „aukščiausiuoju aš“. Šiandien savasis „aš“ viešpatauja; juo matuojami visi dalykai. Aukštesnio kriterijaus nėra.

Kiti sociologai identiškas pažiūras aptiko ir tarp daugelio šiandieninių krikščionių. Būtent šitaip mąsto žmonės. Viską valdo egocentrizmas. Mes nebeieškome didžiųjų priešasčių ar didžiųjų tiesų. Mes nesidairome kažko didesnio už save pačius. Mums reikalinga tai, kas atitinka mūsų užmojus, tai, šalia ko mes jaučiamės patogiai. Savasis „aš“ mūsų laikais turi tokią valdžią, kurią mūsų protėviai vargu ar būtų supratę.

Dėl šios situacijos mes kai ką praradome. Egzistuoja tiesa, kuri blėsta pasaulyje, ir šio elemento mūsų gyvenime vis labiau trūksta. Jis vadinamas *pasišventimu*. Tikrą pasišventimą šiandien sunku surasti. Mes vengiame didelių pažadų. Mes nenorime reikšmingai save investuoti.

Aišku tik viena: net atsitiktinai paskaitinęjus Naująjį Testamentą, nesunku suprasti, kad Jėzus ragino Savo pasekėjus pasišvesti. Jis pašaukė Matą iš įtakingo ir pelningo mokesčių rinkėjo posto šiais trim įsakmiais žodžiais: „Sek paskui Mane“. Šventajame Rašte pasakyta: „Šis [Matas] atsikėlė ir nuėjo paskui Jį“ (Evangelija pagal Matą 9, 9). Kristus kreipėsi į Savo mokinius: „Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka Manimi“ (Evangelija pagal Morkų 8, 34). Pasišventimas, savęs išsižadėjimas ir atsidavimas dažnai pamirštami šiandieninėje lengvabūdiškoje, prisitaikančioje krikščionybėje – krikščionybėje be kryžiaus. Į kompromisą einanti krikščionybė be pasišventimo stokoja svarumo. Jai trūksta nuoširdumo. Ji stokoja jėgos. Jai trūksta tikro džiaugsmo.

Jėzus taikliai pasakė: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas prazudys savo gyvybę dėl Manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės“ (35 eilutė). Ilgalais pasitenkinimas kyla iš konkretaus tikslo. Be pasišventimo reikalui, kuris didesnis už mus, negali būti tikro tikslo. Kai pasineriame į kažką didesnę už mus, atrandame raktą į tikrą gyvenimo laimę.

Nėra didesnio pasišventimo, kaip atsidavimas Kristaus darbui. Nėra didesnio tikslo, kaip apreikšti kitiems Dievo meilę. Išdalydami save, atrandame tikrąją gyvenimo prasmę. Kuo didesnis jūsų pasišventimas, tuo kilnesnis jūsų gyvenimas. Kristui atsidavę žmonės patiria pilnatvę, nes jie visiškai pasinėrę į Jį bei Jo misiją pasaulyje. Atsidavę Jam, apgaubti Jo meilės, jie yra motyvuojami didingesnio regėjimo.

Šiandien kviečiu jus į šį didingesnį tikėjimo regėjimą.

PASIŠVENTIMAS IR BAŽNYČIOS LANKYMAS

Sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. Nepraleiskime savųjų susirinkimų, kaip kai kurie yra pratę, bet raginkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau įžvelgiate besiartinančią dieną. (Laiškas hebrajams 10, 24–25)

Pasišventimas yra blėstanti tiesa mūsų šiandieniniame pasaulyje. Pasišventimas nyksta ir bažnyčioje. Ir vis dėlto tai vienas iš tų dalykų, kurių mums reikia labiausiai. Be jo mes tiesiog badaujame.

Laiško hebrajams autorius rašo: „Sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. Nepraleiskime savųjų susirinkimų, kaip kai kurie yra pratę, bet raginkime vieni kitus“ (Laiškas hebrajams 10, 24–25).

Nepraleiskite susirinkimų. Kodėl? Mat tai vienas iš būdų augti dvasia. Šitaip esate skatinami „mylėti ir daryti gerus darbus“. Kad būtumėte maitinami, jūs turite pasišvęsti. Eidami iš vienos bažnyčios į kitą, jūs nepasisotinsite. Negausite dvasinio peno ir stoviniuodami vestibulyje. Nebūsime pamaitinti ir atsirinkinėdami pamokslus.

Kad iš tiesų būtumėte puoselėjamas, turite *priklausyti* kokiai nors bendruomenei. Kad augtumėte, kad užmegztumėte santykius, kurie jus palaikytų, įkvėptų ir suteiktų atsakomybę, turite būti glaudžiai susijęs su tikinčiųjų grupe.

Šiandien mes tai užmirštame. Mes nenorime, kad mums kas nors vadovautų. Mes nenorime paklusti bažnyčios kūno taisyklėms.

Mes turime daug laisvės, bet iš tikrųjų jos stokojame. Mūsų sielos badauja. Mes negauname pakankamai gero peno. Mes negirdime to, ką turime (bet nenorime) girdėti.

Štai trys konkretūs dalykai, kuriuos galite atlikti, kad gautumėte iš bažnyčios didžiausią dvasinį palaiminimą:

1. Įsipareigokite lankyti bažnyčią kiekvieną savaitę. Neregularus maitinimasis kenksmingas jūsų kūnui, o neregularus bažnyčios lankymas nepasotins jūsų sielos.

2. Parenkite savo širdį šlovinimui per maldą. Dievas suteiks jums dvasinį palaiminimą, kurio jūsų širdžiai reikia labiausiai. Laukite palaiminimo. Tikėkite, kad Dievas kalbės jums per muziką, maldas ir pamokslus. Lankykite bažnyčią su džiugiu lūkesčiu, o ne genami nemalonaus pareigos jausmo.

3. Būkite aktyvus pamaldų dalyvis, o ne nuobodžiaujantis žiūrovas. Atsineškite savo Bibliją. Sutelkite dėmesį į giesmių žodžius. Įsitraukite į maldų dvasią. Konspektuokite pastoriaus pamokslus.

Pasišvęskite tam, kad būtumėte palaiminti jau šią savaitę. Dievas nustebins jus kur kas didesniu palaiminimu, negu galėjote įsivaizduoti.

TERORIZMO SĖKLOS

Tebūna toli nuo jūsų visokie šiurkštumai, piktumai, rūstybės, riksmas ir piktžodžiavimai su visomis piktybėmis. (Laiškas efeziečiams 4, 31)

Kaip atsiranda teroristai? Ką jie mąsto? Kokios mintys sukasi jų galvoje? Teroristai – tai žmonės, kurie išmoko neapkęsti. Jie sutelkia dėmesį į priešą. Jie įsitikinę, kad dėl jų nesėkmių kaltas priešas. Priešas jų akyse – visų jų problemų priežastis. Kartėlis, priešiškusimas bei pyktis – štai terorizmo sėklos. Kai šias sėklas apima neapykantos liepsnos, teroristai pasiryžta žūtibūt sunaikinti savo įsivaizduojamą priešą. Terorizmas prasideda prote. Kai neapykanta pereina į širdį, gimsta teroristai.

Mes galime palikti velniui vietos savo širdyse, kaip kad Adomas su Ieva paliko jam vietos Edeno sode – ir pasekmės buvo siaubingos. Jis įsitvirtina, kai mes pasiduodam neapykantai, kai sukoncentruojame savo gyvenimą ne aplink Dievą, o aplink save. Paulius ragina: „Ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, apvalę širdis nuo nešvarios sąžinės ir nuplovę kūną švarių vandeniu!“ (Laiškas hebrajams 10, 22).

Atsikratykite neapykantos, priešiškusimo ir pavydo. Žodis „apvalę“ – vienas iš stipriausių Biblijoje. Jis reiškia „atsiriboję nuo“. Dievas sako: „Atsiribokite nuo kartėlio, pykčio ir neapykantos“. Teroristai – tai žmonės, išreiškiantys šias savybes didesniu, globaliniu mastu. Tai tiesiog žmonės, kurie turi dramatiškai išreikšti savo neapykantą.

Kosminis karas tarp gėrio ir blogio vyksta tiesiog dabar mūsų giliausiose mintyse, mūsų impulsuose. Ir mes turime tvirtai nuspręsti, kokią užimsime poziciją Dievo meilės atžvilgiu.

Laiške hebrajams aiškiai pasakyta, ką daryti, kad stotume į teisingą pusę. Jame Jėzus Kristus vaizduojamas kaip didysis Vyriausiasis Kunigas – Tas, kuris išteisina tikėjimu atsiliepiantįs žmones, Tas, kuris gali kovoti su nuodėme mūsų viduje. Paskui laiške skaitome: „Ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, apvalę širdis nuo nešvarios sąžinės“ (Laiškas hebrajams 10, 22).

Prieikime arčiau. Mums reikia prisitarti prie To, kuris gali apvalyti mūsų širdis nuo priešiškusimo ir pavydo. Mums reikia prisitarti su tyra ir sąžininga širdimi. Dievas nekovoja su blogiu per atstumą. Jis nesiuntė griausmo iš dangaus. Dievas priėjo arčiau. Dievas Pats įsitraukė į mūsų gyvenimą.

Mes turime reaguoti taip pat. Gal jūs laikėte Dievą per atstumą? Gal jūs tik linktelėjote pritardami teisingam tikėjimui? Metas atlikti kai ką daugiau. Juk vyksta karas. Ir šį karą mes turime laimėti savo širdyse.

Aš raginu jus prieiti arčiau. Pasinerkite į Dievo darbą; užmegzkite tikrus, nuoširdžius, tiesioginius, atvirus santykius su Dievu. Kad apvalytume savo širdžių gelmes, reikia kovoti – sunkiai kovoti. Tačiau Jėzus žada šios kovos pergalę. Tai dalis tos kovos, kurioje priešas buvo sąmoningai sutriuškintas ant kryžiaus. Taigi prašau, prisitartinkite. Prisitartinkite prie To, kuris pelnė teisę būti jūsų Gelbėtoju, jūsų Nugalėtoju, jūsų Atpirkėju.

GEBĖJIMAS GREITAI ATGAUTI JĖGAS

Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina. (Laiškas filipiečiams 4, 13)

Pastaraisiais metais mes sužinojome apie žalingą streso poveikį imuninei sistemai. Stresas nualina kūną. Bet ar žinote, kad yra tyrimas, kuris atskleidžia ir kai ką daugiau? Jis parodė, jog stresas kartu su įsitikinimu, jog problemą įmanoma išspręsti, priešingai, *sustiprina* imuninę sistemą. Tas pats stresas, lydimas kitokio požiūrio, daro visiškai kitokią psichologinį poveikį.

Mišel Ruter (Michel Rutter) Raito saloje (Didžiosios Britanijos pakrantėje) ir Londone stebėjo 125 vaikus. Visi jie buvo psichinę negalią turinčių tėvų atžalos. Kaip jie vystysis aplinkoje, kuri tiesiogine prasme buvo siaubinga?

Po 10 metų Ruter išsiaiškino, jog daugelis šių vaikų jautėsi puikiai. Sugėbantys greitai atsigauti vaikai teigiamai reagavo į stresines situacijas. Jie kažko imdavosi. Pažeidžiami mažyliai sugebėjo iškęsti siaubingą situaciją, nes tikėjo, kad jų veiksmai duos rezultatų.

Buvo atlikti ir du svarbūs tyrimai su afrikiečių–amerikiečių ir ispanų paaugliais Čikagoje. Mokslininkai analizavo esminį skirtumą tarp tų, kurie prisitaikė prie aplinkos, ir tų, kurie ne. Kas tai buvo? Jie pavadino šį skirtumą „stipresne pažintine motyvacija“. Paprastai tarient, jų pažiūros buvo pozityvesnės. Jie buvo įsitikinę, jog gali pakeisti aplinką.

Ar žinote, kad ta pati būtina savybė, tas pats įsitikinimas akcentuojamas Naujajame Testamente? Taip, Kristus ir Jo apaštalai suprato, kas yra sugebėjimas greitai atgauti jėgas, dar gerokai prieš tai, kai buvo atlikti šie psichologiniai tyrimai. Ir jie ypatingai nušvietė šią temą. Paulius buvo žmogus, gerai patyręs priešišumą. „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina“ (Laiškas filipiečiams 4, 13).

Apaštalo pasitikėjimas tvirtai rėmėsi jo tikėjimu Kristumi. Kristus stiprino jį ir padėjo pasitikti tokius sunkumus, kaip įkalinimas ar laivo sudužimas, su džiaugsmu ir gebėjimu greitai atgauti jėgas.

Pagal Naująjį Testamentą, būtent tikėjimas įgalina mus patikėti, kad mūsų veiksmai duos teigiamų rezultatų net sunkiausiomis aplinkybėmis. Tikėjimas yra pagrindinė gebėjimo greitai atgauti jėgas sudedamoji dalis. Tikėjimas – tai pasitikėjimas, kad Dievas didesnis už mūsų problemas. Tikėjimas – tai įsitikinimas, kad Dievas ne tik nori ir gali išspręsti mūsų problemas, bet ir kad Jis jas *išspręš*.

Jūsų aplinka gali būti nepalanki. Aplinkui gali rasti daug kliūčių. Jūs galite būti kilę iš nedarnios šeimos. Galite turėti fizinių trūkumų ar blogų įpročių. Tačiau Dievas didesnis už visa tai. Gal jaučiatės bejėgis? Dievas didesnis už jūsų įprotį. Gal jus engia žmonės? Dievas tiki jumis kur kas labiau. Gal esate laikomas netikėliu? Dievas puoselėja didelius lūkesčius. Gal jaučiatės apleistas? Dievas viską atidavė, kad galėtumėte priklausyti Jam. Geresnio asmens šalia jūsų tiesiog negali būti. Ar ne metas atsakyti į tai bent trupučiu tikėjimu? Ar ne metas atsakyti su tokiu tikėjimu, kokį galite sutelkti. Pasakykite Dievui: „Štai aš. Aš noriu veikti. Noriu prisiimti atsakomybę. Noriu daryti geresnius pasirinkimus. Aš noriu, nes Tavo dėka vyksta geri dalykai“.

PRAEITIS – MŪSŲ ŠIRDGĖLA

Palaiminti liūdintys; jie bus paguosti. (Evangelija pagal Matą 5, 4)

Po 2001 metų rugsėjo 11 dienos žmonės visoje Amerikoje ieškojo būdų numaldyti savo širdgėlą. Daugeliui tas skausmas atrodė nepakenčiamas. Su-tuoktiniai prarado savo antrąsias puses, vaikai neteko tėvų, o tėvai – vaikų. Draugai, kolegos ir kaimynai artimai pažinojo žmones, kurių neliko tarp gyvųjų per akimirksnį.

Nors greitai veikiančio vaisto nuo tokios siaubingos netekties sukkelto gniuž-dančio skausmo nėra, krikščionys psichologai rėmėsi mažiausia trimis esminiais principais, kurie paspartino emocinį sveikimą. Štai jie:

1. *Išliekite širdį.* Suraskite žmogų, kuriam galite patikėti savo išgyvenimus. Gedėjimas yra natūrali reakcija į netektį. Senajame Testamente tragiška ne-tekstis paprastai buvo lydima raudojimo ir dejavimo. Izraelitai dramatiškai išreikšdavo savo sielvartą. Šiandieninėje labiau santūrioje visuomenėje tokie vieši širdgėlos išliejimai paprastai būna nepriimtini. Tačiau susirasti petį, ant kurio galėtumėte išsiverkti, išreikšti savo sielvartą, išsakyti jausmus, yra gyvybiškai svarbu, siekiant užgydyti praeities žaizdas.

2. *Supraskite širdgėlos ciklą.* Daugelio žmonių išgyvenamos emocijos yra gana lengvai nuspėjamos ir normalios. Praėjus kelioms savaitėms po 2001 metų rugsėjo 11-osios, aš kalbėjausi su moterimi, kurios vyras žuvo viename iš lėktuvų. Ji papasakojo, jog iš pradžių neigė šį faktą. Ji nenorėjo patikėti, kad jos vyras buvo viename iš sudužusių lėktuvų. Ji pyko ant oro linijų tarnybos. Ji buvo visiškai sutrikusi. Neigimas, pyktis, sutrikimas, o dažnai ir kaltės jaus-mas yra normalios emocijos tragišką netekties akimirką. Tokio emocijų ciklo galima tikėtis. Tiesa, jos ne visada užplūsta ta pačia tvarka. Jų eiliškumas ne visuomet nuspėjamas, bet paprastai visos šios emocijos pasireiškia. Iš anksto joms nusiteikus, bus lengviau susidoroti, kai jos užplūs.

3. *Priimkite realybę.* Dievas ne visada įsiterpia, kad užkirstų kelią blogiui, tačiau vis tiek viskas Jo rankose. Mes gyvename pasaulyje, kur ir geriems žmonėms nutinka blogų dalykų. Gėrio ir blogio kovoje būna aukų. Dievas leidžia blogiui eiti savo vaga, tačiau Jis visada yra tarp kenčiančiųjų. Jis yra ten, kad paguostų tuos, kurie gedi. Jis yra ten, kad padrąsintų sutrikusius. Jis yra ten, kad sustiprintų silpnuosius. Jis yra ten, kad įkvėptų viltį palūžusiems.

Per savo širdgėlą mes galime tikėjimu įsikibti Jam į ranką. Mes galime leisti, kad Jo šviesa perskrostų mūsų tamsą, ir Jo pažadai padrąsintų mūsų širdis. Mes galime tikėtis geresnių laikų.

NAUJOS PRADŽIOS DIEVAS

Laiduoju tikrai žinąs, ką užsimojau dėl jūsų, – tai VIEŠPATIES žodis, – dėl jūsų gerovės, o ne dėl žalos! Noriu jums suteikti vilties sklidiną ateitį. (Jeremijo pranašystė 29, 11)

Dievo planai mums yra geresni, nei galime įsivaizduoti. Jis – šviesesnio rytojaus Dievas. Jis – daug žadančios ateities Dievas. Dievas gali surinkti mūsų išblaškytas svajones ir sukurti mūsų gyvenime kažką nuostabaus. Jis turi nuostabų sugebėjimą atnaujinti gyvenimus. Jis – naujos pradžios Dievas.

Viena jauna moteris, kurią pavadinsiu Lesli, atsiuntė į mūsų laidą „Parašyta“ neįtikėtiną laišką. Jis liudija apie Dievo galią visiškai pakeisti mūsų gyvenimą.

„Esu atsidavęs Dievo vaikas, – rašė ji, – tačiau taip buvo ne visada. Mano tėvai išsiskyrė, kai man buvo dešimt metų. Šeimoje patyriau smurtą ir, sulaukusi keturiolikos, išėjau iš namų. Iki aštuoniolikos metų leidau dienas tai psichiatrinėse ligoninėse, tai pataisos įstaigose. Paskui ištekJau, bet po kelerių metų išsiskyrė. Pradėjau piktnaudžiauti narkotikais ir alkoholiu. Įsivėliau į blogas kompanijas. Aš nekenčiau savęs ir netikėjau Dievą. Užsiiminėjau prostitucija, kad užsidirbčiau pinigų narkotikams. 1993 metais, būdama benamė, ištekJau už narkomano. Kelis kartus norėjau nusižudyti. 1994 metais, po antrųjų skyrybų, pasijutau priėjusi liepto galą. Nusprendžiau kreiptis į narkomanų reabilitacijos įstaigą.

Ten sutikau Džoną. Išrašyti iš tos įstaigos mes persikėlėme gyventi į butą ir abu susiradome darbus. Atrodė, viskas klostosi puikiai. Vienintelė problema buvo ta, kad nebuvo kam užimti narkotikų ir alkoholio vietos. Po keturių mėnesių mes vėl į juos įnikome.

Vieną vakarą pasiginčiję mes ėmėme aiškintis, ką žinome apie „aukštesniąją jėgą“. Paskui atsiklaupėm ir sukalbėjome nuoširdžiausią maldą savo gyvenime! Kitą dieną, kai Džonui kilo pagunda išgerti alkoholio, jis išgirdo balsą – tokį aiškų, tarsi kažkas kalbėtų jam prie pat ausies: „Tu prašei Manęs tai pašalinti, ir Aš pašalinau“. Nuo tada prasidėjo mūsų kelionė namo. Nuo tada pradėjome skaityti Bibliją ir žiūrėti krikščionišką televiziją. Mes siuntėme paaukojimus į įvairius televizijos tarnavimus, ir vienas iš jų – „Parašyta“.

Kelionė į tiesą prasidėjo 1995 metų liepą. Rugpjūtį mes gavome paštu lankstinuką, kviečiantį į Apreiškimo knygos seminarą vietiniame viešbutyje. Dideliam mūsų džiaugsmui, visi pamokslai buvo paremti brangiuoju Dievo Žodžiu. Mes nepraleidome nė vieno susirinkimo. Atviromis rankomis, protais ir širdimis priėmėme visas mums dėstomas tiesas. Daugiau sužinoti apie savaitę buvo toks džiaugsmas. Visa tai atrodė labai prasminga, ir mes džiaugėmės, kad Dievas pasidalys Savo meile ir tiesa su tokiais nevertais žmonėmis, kaip mes. Apvaizdos ranka nuvedė mus į Jo likučio Septintosios dienos adventistų bažnyčią. 1995 metų pabaigoje mes susituokėme ir buvome pakrikštyti. Mes džiaugiamės savo naujuoju gyvenimu, viltingai laukdami Kristaus antrojo atėjimo. Dėkoju jums už tai, kad prisidėjote prie mūsų atsivertimo istorijos.“

Koks liudijimas! Dievas „Savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome“ (Laiškas efeziečiams 3, 20). Jo jėga didesnė už mus sukausčiusį blogį. Jo jėga didesnė už šlykščius mus pavergusius įpročius. Atverkite Jam širdį jau šiandien. Teplūsta vidun Jo jėga. Jis – naujos pradžios Dievas.

DAUGIAU NEI ODA IR KAULAI

O dabar šitaip kalba VIEŠPATS, kuris tave sukūrė, Jokūbai, – kuris tave padarė, Izraeli: „Nebijok, nes Aš išpirkau tave; pašaukiau tave vardu, ir tu esi Mano.“ (Izaijo pranašystė 43, 1)

Ar jūs kada nors pagalvojote, kaip Dievas galėjo jus taip pamilti? Ar Dievui jūsų trūktų, jei būtumėte prarastas amžinai? Tarp milijonų milijonų angeliškų būtybių ir nesuskaičiuojamos aibės išgelbėtųjų ar Dievas bent jau pastebėtų, kad jūsų nėra?

Jūs esate toks vienintelis. Jūs – ne tik kaulus aptraukusi oda. Jūs nesate biologinis atsitiktinumas. Kai susijungė genai ir chromosomos, kad suformuotų unikalią biologinę jūsų asmens struktūrą, Dievas atmetė bet koki šabloną. Antro tokio, kaip jūs, visatoje nėra. Jei Dievas jus praras, niekas kitas jūsų nepakeis. Jo širdyje amžinai liks tuštuma. Dievas ilgėsis jūsų meilės. Niekas kitas negalės Jį mylėti taip, kaip jūs. Jo širdyje yra vieta, kuri gali būti užpildyta tik jūsų meilės.

Tarkim, moteris turi 10 vaikų. Vienas iš jų, septynmetis berniukas, ant pievelės žaidžia su kamuoliu. Jo vyresnysis brolis išspiria kamuolį į gatvę. Septynmetis išpuola paskui jį, ir vairuotojas per vėlai nuspaudžia stabdžių pedalą. Jis partrenkia berniuką, ir šis žūsta.

Aš, kaip pastorius, esu pakviečiamas į vaiko laidotuves. Susimąščius, kuo galėčiau paguosti motiną, man kyla, mano nuomone, nuostabi idėja. Kad padėčiau jai įveikti širdgėlą, nusprendžiu aptarti su ja visus berniuko mirties privalumus. Uždėjęs ranką jai ant peties, sakau: „Mamyte, aš tikrai apgailestauju dėl to, kas nutiko jūsų sūnui. Žinau, kad sielvartaujate. Bet, kiek žinau, jūs turėjote 10 vaikų. O dabar liko devyni? Su devyniais jums bus daugiau pinigų ir daugiau laiko.“

Įvertinkite tai, kad dabar turėsite dešimčia procentų daugiau laiko pailsėti, dešimčia procentų daugiau pinigų, dešimčia procentų daugiau laisvos vietos, dešimčia procentų daugiau visa ko. Pagalvokite, kiek tas vaikas atėmė iš jūsų laiko ir energijos. Kiti devyni jūsų vaikai tikrai jums pakeis žuvusį sūnų.“

Ar toji motina su manimi sutiktų? Veikiausiai ji atsakytų: „Man nereikia nieko kito. Tik Džo. Man trūksta Džo. Mano širdis ilgisi Džo. Prie stalo stovi tuščia Džo kėdė.“

Jei motina turi 10 vaikų, argi ji myli kiekvieną iš jų mažiau negu tuo atveju, jeigu ji turėtų tik tris? Kiek vaikų sugeba mylėti motinos širdis? Vieną? Du? Dvidešimt? Kas idėjo tą gebėjimą mylėti į motinos širdį? Mylintis Dievas. Ir tas pats mylintis Dievas, kuris pažadino motinos širdyje meilę, turi begalinį sugebėjimą mylėti.

Dievo meilė yra beribė. Jos užtenka visiems aplinkui. Užtenka jums. Užtenka man. Užtenka mums visiems.

KARALIŠKOJI GIMINĖ

Tam, kuris mus myli ir nuplovė Savo krauju mūsų nuodėmes, ir padarė iš mūsų karalią bei kunigus Savo Dievui ir Tėvui, – Jam šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen. (Apreiškimas Jonui 1, 5–6)

Girdėjau tokį pasakojimą apie Antrojo pasaulinio karo mirties lagerius. Vieno iš lagerių geležinkelio stotyje karininkai mėgino atskirti tvirto sudėjimo vyrą nuo moters ir vaikų. Vienas tėvas, karališkos šeimos narys, stebėjo šią sceną ir klausėsi draskomos šeimos išgaščio klyksmų. Jis suprato, kad ir jis gali nebepamatyti savo mažamečio sūnaus. Vyriškis atsiklaupė prie berniuko ir suėmė jį už pečių. „Mišeli, – tarė jis, – kad ir kas nutiktų, noriu, kad visada atmintum vieną dalyką. Tu esi ypatingas. Tu – karaliaus sūnus.“

Neilgai trukus po to tėvas ir sūnus buvo išskirti ir nuvaryti į atskiras lagerio dalis. Daugiau jie nebesusitiko. Vėliau Mišelis sužinojo, kad jo tėvas žuvo dujų kameroje. Jam teko eiti per gyvenimą vienam ir pamėginti įsitvirtinti šiame pasaulyje.

Tačiau paskutinieji tėvo žodžiai visada išliko jo atminty. Jie tapo jo gyvenimo švyturiu. „Tu – karaliaus sūnus.“

Mišelis nusprendė, jog, kad ir kas nutiktų, jis elgsis kaip karaliaus sūnus.

Ar jums dar neatsiskleidė šios didžiulės tiesos realybė? Ar ji nelemia jūsų veiksmų? Ar neformuoja jūsų elgesio? Jūs esate visatos Karaliaus vaikas. Jūsų venomis teka karališkas kraujas. Jūs – karališkosios dangaus šeimos narys. Priimdami Jėzų, kaip savo asmeninį Gelbėtoją, mes „atgimstame“ į Dievo šeimą. Per Kristų mes esame priimami į dangiškąją karališkąją giminę. Šią tiesą aiškiai išsakė apaštalas Paulius: „Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai“ (Laiškas efeziečiams 2, 19).

Kokia privilegija! Mes esame Dievo šeimos nariai. Koks pašaukimas! Mes turime naują tapatybę.

Dalis Dievo šeimos yra danguje, tačiau dalis yra čia, žemėje. Šventasis Raštas kalba apie tuos, kurie priėmė Jėzų, kaip Dievo šeimos dalį. Trečiajame Laiško efeziečiams skyriuje pasakyta: „Dėl to aš klaupiوسي prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą“ (Laiškas efeziečiams 3, 14–15).

Tešoka iš džiaugsmo jūsų dvasia. Jūs – Dievo šeimos narys. Tesuvokia jūsų siela šią šlovingą dvasinę tiesą šiandien pat. Jūsų dangiškasis Tėvas yra visatos Kūrėjas. Jūs esate Karaliaus sūnus ar dukra. Kodėl nesielgus kaip princui ar princesei?

KAI DIEVAS UŽDEGA ATGIMIMO UGNIS

Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė Šventosios Dvasios ir ėmė drąsiai skelbti Dievo žodį. (Apaštalų darbai 4, 31)

Malda turi didžiulę galią. Mokiniams pasimeldus, ant jų nužengė Dievo Dvasia. Prisipildę Dievo Dvasios jėgos, jie pradėjo visur skelbti Jo Žodį. Atsivertę pirkliai ir ūkininkai, valstiečiai ir kareiviai, mokesčių rinkėjai ir žvejai. Vagys tapo sąžiningi. Prostitutės – skaisčios. Žmogžudžiai – švelnūs. Naujojo Testamento krikščionybė padarė didžiulę įtaką pirmojo šimtmečio pasauliui.

Per visą istoriją dvasiniai atgimimai keitė visuomenę. Norėčiau pateikti jums pavyzdį, kas gali nutikti, kai iš tikrųjų nužengia Dievo Dvasia.

Visa tai prasidėjo vieną naktį, kai jaunas Velso studentas dvasininkas, vardu Evanas Robertsas (Evan Roberts), negalėjo užmigti. 1904 metų pavasarį pirmosiomis valandomis po vidurnakčio jį kelis kartu prižadino „Dievo artumo ir bendravimo su Juo jausmas“. Vaikinas su keliais draugais pradėjo reguliariai melstis, ir paaiškėjo, kad Dievas kažką nori nuveikti. Vienas iš grupelės pareiškė esąs įsitikinęs, kad Dievas dovanos jiems Velse 100 000 sielų.

Evanas Robertsas pradėjo pamokslauti jaunų žmonių susirinkimuose. Jis ir kiti užsidedę skelbė Kristaus mokymą visoje šalyje.

Kai kuriuose miestuose visos bažnyčios buvo sausakimšos nuo šeštos valandos vakaro iki pirmos valandos nakties, ir taip kiekvieną dieną visus metus. Žmonės išpažino savo kaltes Dievui ir vieni kitiems. Neteisybė buvo kompensuota, nuosavybė ir pinigai sugrąžinti. Per aštuoniolika mėnesių, nuo 1905 iki 1906 metų, nusikalstamumas, atrodo, išnyko. Viena retame teismo posėdyje teisėjas nutraukė bylą ir atvedė teisiamąjį pas Kristų. Policininkai ir prisiekusieji giedojo Dievui giesmes.

Atgimimas pasiekė net Velso kasyklas. Kalnakasiai nustojo keiktis. Darbiniai poniai turėjo išmokti visiškai naują žodyną. Plūdimaši pakeitė švelnus paraginimas.

Dvasinės Velso atgimimo bangos nusirito per visą pasaulį.

Dievas trokšta, kad ant jūsų nužengtų Jo Dvasia. Jis trokšta, kad jūs keistumėte pasaulį. Jūs galite tai padaryti. Per jus veikianti Dvasia atliks Savo darbą. Dvasia, kuri keičia jūsų gyvenimą, per jus pakeis ir aplinkinių gyvenimus. Kai Dievas uždega jūsų gyvenime atgimimo ugnį, Jo Dvasios vėjai nuneša atgimimo kibirkštis, kad apšviestų ir aplinkinius žmones.

Velso atgimimo metu iš Londono atkeliavo du žurnalistai. Atvykę į nuošalų Velso kaimelį, jie paklausė policininko, kur vyksta atgimimas. Pareigūnas išsitęsė visų ūgiu ir atsakė paprastai: „Jei norite išsiaiškinti atgimimo vietą, pažvelkite, kas yra už šios uniformos. Jis mano širdyje.“

Atgimimas visada prasideda kieno nors širdyje. Šiandien jis gali prasidėti jūsų širdyje. Šiandien jis gali prasidėti jūsų gyvenime. Šiandien Dvasia trokšta jumoje atlikti kažką ypatinga.

UŽTARIMO JĖGA

Daug gali karšta teišiojo malda. (Jokūbo laiškas 5, 16)

Prieš kurį laiką vienas dvasininkas pamėgino paguosti moterį, kurios vyras atgimimo metu išvyko iš miesto. Jis buvo karštas agnostikas ir pareiškė, kad negrįš, kol nenurims „religinės aistros“. Žmona vylėsi, kad atgimimas padės jos vyrui pagaliau atsiversti, tačiau dabar, atrodo, šansų nebeliko.

Tarnautojas pakvietė moterį į jo vedamą rytinę maldą. Ji nubraukė ašaras ir nusprendė ateiti.

Maldos grupė greitai nusprendė pasimelsti, kad tas vyras sugrįžtų. Jie su užsidegimu pasitiko šį iššūkį ir prašė Dievo sugrąžinti nuklydusį vyrą ir atvesti jį pas Kristų.

Jau tą patį vakarą visi apstulbo, pamatę jį susirinkime. Jis papasakojo įdomią istoriją.

Vyriškis jau buvo nukeliavęs apie 30 kilometrų į kalnus, kai staiga sustojo kaip įbestas. Toliau negalėjo žengti nė žingsnio. Staiga jis suprato, kaip siaubingai pasielgė. Jis pajuto esąs nusidėjęs, kuriam reikia Dievo malonės. Žmogus nedvejodamas nė minutės nusprendė grįžti.

Vyriškis pasakė bendruomenei: „Dabar aš žinau, kad turiu atgimti iš aukšto, kitaip niekada nepamatysiu dangaus karalystės.“ Šis neabejotinai išgelbėtas žmogus atsisėdo tarp kitų tikinčiųjų. Visa bendruomenė verkė iš džiaugsmo. Tą patį vakarą jis priėmė Kristų kaip savo Viešpatį ir Gelbėtoją.

Užtarimo malda yra galinga. Ji keičia situaciją. Dievas vertina žmogaus laisvę. Jis viską daro, kad pasiektų kiekvieną dar prieš mums pradedant melstis, tačiau Dievą varžo žmonių pasirinkimai. Jis niekada nepažeis individualios pasirinkimo laisvės. Jis daro įtaką, bet ne spaudimą. Jis apkaltina, bet neverčia.

Kai mes meldžiamės dėl kokio nors žmogaus, Dievas per mus išlieja Savo Dvasią, kad jį pasiektume. Užtarimo malda atveria naujus kelius Dievui veikti. Ji suteikia Dievui dar vieną galimybę. Tai tiksliai išreiškė Elena Vait: „Tai dieviškojo plano dalis – duoti mums atsakymą į tai, ko meldžiame tikėdami. Jei neprašytume – negautume“ („Didžioji kova“, p. 491).

Kai žmonės meldžiasi, kažkas vyksta. Dviejų ar trijų žmonių nuoširdi malda keičia situaciją. Dievas girdi. Dievas atsako. Dievas juda. Dievas paliečia gyvenimus. Ar turite maldos partnerį? Ar reguliariai lankote maldos susirinkimus? Kodėl nepaprašius Dievo padėti jums susirasti maldos partnerį? Kodėl nepradėjus užtarimo tarnavimo savo gyvenime? Jeigu jau esate užtarėjas, paskatinkite prie jūsų prisijungti kitus. Susiraskite, su kuo melstis, susirašykite, už ką melsitės, ir stebėkite, ką darys Dievas. Būsime apstulbinti.

NAUJASIS RYTOJUS

Laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės apsireiškimo. (Laiškas Titui 2, 13)

Šiandien mums reikalinga stipri viltis, kuri palaikytų mus, kai horizontą užtemdys nežinomybės debesys. Į mūsų pasaulį veržiasi bauginantys pavojai. Paprasčiausias lagamino atidarymas, kelionė lėktuvu ar traukiniu, važiavimas per miestą tapo nauju stresu. Mes baugščiai dairomės per pečius.

Šiandien mums reikalinga viltis, nes mūsų protuose kyla grėsmingi klausimai: Kas bus ateity? Nejaugi paskutinis žodis priklausys teroristams? O gal kam kitam? Ar pasaulis baigsis sprogitu? O gal mūsų laukia kažkas geriau?

Aš tikiu, kad ateitis kai ko kito rankose. Tas kitas kurį laiką planavo geresnę pabaigą. Jėzus Kristus, baigiantis Jo žemiškajam tarnavimui, davė Savo mokiniams pažadą. Jis yra užrašytas: „Žmogaus Sūnus išsiųs Savo angelus, tie išrankios iš Jo karalystės visus papiktintuosius bei nedorėlius“ (Evangelija pagal Matą 13, 41).

Jėzus pažadėjo sugrįžti, sunaikinti visą blogį ir pakeisti jį teisumu. Ateitis Jo rankose.

Kodėl aš tuo tikiu net teroro ir tragedijų metu? Nes Jis paliesdavo raupsuotuosius ir sugrąžindavo jiems sveikatą. Nes Jis paliesdavo aklujų akis ir sugrąžindavo jiems regėjimą. Nes Jis paliesdavo paralyžiuotuosius bei demonų apsėstuosius ir sugrąžindavo juos į pilnavertį gyvenimą. Nes Jis ištardavo žodį, ir numirėliai atgydavo.

Taip, aš tikiu, jog Jis yra Tas, kurio rankose ateitis. Paskutinis žodis priklauso Jam.

Vienas įvykis yra pakankamai didelis, pakankamai šlovingas, kad nustelbtų viską, ką gali padaryti teroristai. Vienas debesis yra pakankamai skaistus, kad nustelbtų visus savižudžių išpuolių dūmus bei liepsnas. Jėzus pažadėjo, kad mes pamatysime „Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe“ (Evangelija pagal Luką 21, 27).

Po to, kai Jėzus pirmą kartą įsiterpė į istoriją, pasaulis jau nebebuvo toks pat. Kai Jis sugrįš, Jo karalystė apims visą pasaulį. Tada *visi* sergantys ir kenčiantys bus išgydyti. Tada visi „mirusieji Kristuje“ sugrįš į gyvenimą.

Šis pažadas gali suteikti mums tvirtą viltį ateičiai. Šventasis Raštas užtikrina, kad žemiškoji istorija pasibaigs šlovingu Jėzaus pasirodymu. Ne atominės bombos sprogo sukeltas debesis, o Kristaus šlovės debesis valdys ateitį. Mes galime džiaugtis viltimi, kad mūsų Viešpats sugrįš.

BOLONĖS SUMUŠTINIO PAMOKOS

Aš ieškau ne savo valios, bet valios To, kuris Mane yra siuntęs. (Evangelija pagal Joną 5, 30)

Yra toks pasakojimas apie vieną konstruktorių, kuris kiekvieną dieną priešpiečiams suvalgydavo Bolonės sumuštinį. Jis visada valgydavo tą patį sumuštinį. Kartą užkandžiaudamas su draugu, suvalgęs pusę sumuštinio, jis liovėsi ir sumurmėjo: „Negaliu pakešti Bolonės sumuštinį!“ Po akimirkos mirtinos tylos jis pakartojo: „Negaliu pakešti Bolonės sumuštinį!“

„Kodėl nepaprašai savo žmonos? – geranoriškai paklausė draugas. – Esu tikras – ji tau paruoštą ką nors kita.“

„Aš pats įsidedu šį sumuštinį!“ – burbtelėjo vyriškis.

Daugelį „Bolonės sumuštinį“ savo gyvenime mes įsidedame patys. Priešingai daugeliui populiarių teorijų, mes nesame visų pirma visuomenės blogybių aukos. Dievas sukūrė mus protingomis, mąstančiomis būtybėmis. Jis suteikė mums pasirinkimo teisę.

Apgyvendindamas mūsų pirmuosius tėvus rojaus sode, Dievas suteikė jiems teisę rinktis. Jiems nebuvo lemta patirti nesėkmę, jie nebuvo kažkokio kosminio sąmokslų aukos ar Dievo už virvelių tampomos marionetės. Dievo atvaizdo esmė yra gebėjimas priimti moralinius sprendimus. Laisvė rinktis bei atsakomybė už savo pasirinkimus – štai kas yra būti žmogumi. Dievas taip vertina mūsų pasirinkimo teisę, kad net leidžia mums priimti neteisingus sprendimus. Teisingi pasirinkimai atneša gerų rezultatų. Neteisingi – blogų.

Biblijos istorijoje gausu neteisingų pasirinkimų pavyzdžių. Kaino nesuvaldomas pyktis paskatino jį nužudyti brolių. Tuo poelgiu jis sugriovė savo likusį gyvenimą. Dovydo nesuvaldomas gašlumas paskatino jį svetimauti su Batšeba. Nors jam buvo atleista, jo poelgis sugriovė šeimos narių santykius. Judo nesuvaldoma aistra pinigams paskatino jį pigiai parduoti savo Viešpatį. Jo neįprastais talentais apdovanotas gyvenimas baigėsi pernelyg greitai. Blogi pasirinkimai lemia siaubingas pasekmes.

O dabar prisiminkite Juozapą, Danielių ir Paulių. Jų teisingi pasirinkimai davė neįtikėtinų rezultatų. Juozapo apsisprendimas atsisipirti Potifaro žmonos kerams pakeitė Egipto istorijos eigą. Danieliaus apsisprendimas atsisakyti babiloniečių vyno pakeitė Babilono istorijos eigą. Pauliaus apsisprendimas nesilankstyti prieš ciesoriaus status pakeitė Romos istorijos eigą.

Dievas nesuteiks didesnės dovanos, kaip teisę rinktis. Teisingi pasirinkimai gali pakeisti jūsų gyvenimą į gerąją pusę. Atminkite, jog šiandien gyvenime mes dažniausiai „Bolonės sumuštinį“ pasiruošiame patys. Apsispręskite priimti teisingus sprendimus ir gyventi pilnavertį gyvenimą – tokį, kokio jums linki Dievas.

TEKRENTA UGNIS

Bet kas gali ištvirti Jo atėjimo dieną ir kas gali išsilaikyti Jam pasirodžius? Juk Jis – lyg lydytojo ugnis. (Malachijo pranašystė 3, 2)

Vienas iš garsiųjų Amerikos atrakcionų praeityje buvo Josemito nacionalinio parko ugnies fejerverkas. Vasaros vakarais turistai iš viso pasaulio susirinkdavo pažiūrėti dramatiško šou. Kai išmušdavo lygiai devynias, nuskambėdavo balsas: „Tekrenta ugnis!“ O per 900 m virš slėnio balsas atsakydavo: „Ugnis krenta!“

Liepsnojančios žarijos pažirdavo į tamsią vasaros nakties bedugnę. Jos krisdavo stačios balto granito kalnų sienos kaskadomis. Nė vienas, matęs tą reginį, jo neužmirš.

Per visą Šventąjį Raštą ugnis simbolizuoja Dievo Artumą. Kai patiriate liepsningąjį Dievo Artumą, jūsų gyvenimas pasikeičia visiems laikams. Mozė įžengė į Dievo Artumą liepsnojančiame krūme (Išėjimo knyga 3, 2–6). Vyriausiasis kunigas patyrė Dievo Artumą tarp kerubų žemiškosios šventyklos Šventų Švenčiausioje (Išėjimo knyga 25, 22). Elijas metė iššūkį Baalo pranašams ant Karmelio kalno, ir krito ugnis. Pirmojoje karalių knygoje 18, 38 ši scena apibūdinama žodžiais: „Tada nužengė VIEŠPATIES ugnis“. Dievo Artumo ugnis sunaikino Elijo aukurą. Žmonės puolė kniūbsti ir sušuko: „VIEŠPATS yra Dievas“.

Sekminių ugnis padarė Petrą galingu Evangelijos skelbėju. Vienoje vietoje ir per vieną dieną buvo pakrikštyta daugiau kaip 3000 žmonių. Ugnis ir toliau krito ant šių pirmųjų mokinių, „Dievo žodis klestėjo, ir mokinių Jeruzalėje greitai daugėjo“ (Apaštalų darbai 6, 7). Mokiniai apvertė pasaulį aukštin kojomis. Dvasios jėga pakeitė ne tik juos, bet ir jų šeimas, draugus, bendruomenes.

Dievas trokšta, kad Jo ugnis vėl kristų. Jis trokšta sunaikinti nuodėmės liekanas mūsų širdyse, kad Jo Artumo ugnis apšviestų pasaulį. Jis ilgisi dienos, kai pasaulis bus Jo meilės liepsnose. Tai įvyko Sekminių dieną ir įvyks vėl. O Dieve, tekrenta ugnis!

STEBUKLAS MIRTININKŲ EILĖJE

Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja. (Antras laiškas korintiečiams 5, 17)

Semas Tanhilas (Sam Tannyhill), papasakojęs savo istoriją, stovėdamas mirtininkų eilėje, yra dramatiškas pavyzdys, kaip Dievo Žodžio jėga visiškai pakeičia žmogaus gyvenimą. Semo vaikystė buvo anaip tol ne ideali. Jo tėvai išsiskyrė, kai berniukui buvo penkeri, ir jam teko keliauti iš namų į namus, kuriuose jis jausdavosi nemylimas ir nepageidautinas. Būdamas dešimties, Semas pradėjo daryti smulkius nusižengimus – parduotuvėje nusigvelbdavo dešimties centų vertės prekes, naudodavosi svetimais daiktais. Visa tai vedė į sunkesnius nusikaltimus.

Pagaliau Semas buvo apkaltintas sukčiavimu ir uždarytas į kalėjimą. Po penkerių metų jis išėjo į laisvę, tačiau praslinkus vos dviem savaitėms, apiplėšė nedidelį restoraną Ohajyje. Įsitempęs padavėją į automobilį, jis spruko iš miesto. Kitą dieną buvo rastas žiauriai sumaitotas jos lavonas.

Šįsyk Semas buvo suimtas ir nuteistas mirti elektros kėdėje. Kalėjime jį aplankė keli krikščionys. Vienas iš jų turėjo Bibliją, kurią jam buvo padovanojęs devynmetis sūnus. Tas krikščionis pasakė Semui: „Mano berniukas leido ją atiduoti tau su viena sąlyga: turi ją perskaityti“.

Nors iš pradžių Semas nelabai domėjosi Biblija, po kurio laiko iš neturėjimo ką veikti ją atsivertė. Veikiai jis tiesiog pasinėrė į Šventąjį Raštą. Savo dvasinę kelionę jis apibūdino taip.

„Taigi pradėjau nuo Evangelijos pagal Matą ir perskaičiau visą tą dalį, vadinamą Naujuoju Testamentu. [...] Taip, aš buvau [...] žmogžudys, tačiau Biblijoje skaičiau apie žmones, kurie irgi buvo pažeidę įstatymą. Paskui aš susirūpinau. Mat norėjau gauti tą sielos ramybę, kurią žadėjo Dievas, bet neišmaniau, kaip į Jį kreiptis. Nejaugi Jis tikrai girdi, kai meldiesi? Ir ar atsakys Jis žmogui, kuris niekada su Juo nebendravo? [...]

„Taigi aš pamėginau melstis. Mano maldos niekada neperžengė mano kameros sienų. Aš meldžiau pagalbos, bet kabinausi į pasaulį abiem rankom. [...] Nusprendžiau [...] daugiau nebemėginti. [...] Tris dienas nebuvo labiau apgailėtinos sielos šioje žemėje už mane. [...]

„Aš atsiklaupęs nuoširdžiai išpažinau visas savo padarytas blogybes, kurias tik galėjau prisiminti, o paskui paprašiau Dievo pagalbos. Aš paprašiau Jo, kad pasigailėtų manęs, jei kurias nors savo nuodėmes pamiršau, ir įtrauktų jas į sąrašą, nes esu kaltas ir dėl jų.

„Norėčiau pasakyti, kad gyvenime dar nebuvau patyręs tokio nuostabaus jausmo. Aš norėjau šaukti pasauliui. Taip, aš tikrai pajutau Dievo Dvasią ir Jo meilę savo širdyje. [...]

„Dabar aš sėdžiu vienutėje ir laikiu savo eilės mirti, tačiau čia esu daug laisvesnis negu tada, kai laisvai vaikščiojau gatvėmis. Aš nebijau mirties. Mirti man – tai žengti dar vieną žingsnį arčiau mano Jėzaus. [...]“

„Galiu tvirtai pasakyti, jog nėra tokios juodos nuodėmės, kurios Jėzaus Kristaus kraujas neišbalintų kaip sniego.“

Kristus vis dar priima beviltiškai nuodėmingus žmones. Jis vis dar užtikrina mus: „Ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu“ (Evangelija pagal Joną 6, 37). Jeigu šiandien jūs jau esate pašventęs Jam savo gyvenimą, ar neverta atsiduoti Jėzui iš naujo? Jei dar nesate Jam pasišventęs, kodėl to nepadarius šiandien? Jo glėbys jums atviras.

GYVYBĘ TEIKIANTI ŽODŽIO JĖGA

Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu. (Petro pirmas laiškas 1, 23)

Robertas Vongas (Robert Wong) yra vienas iš šviesiausių, džiugiausių mano sutiktų žmonių. Turėjau galimybę pasišnekučiuoti su juo pakeliui į Honkongą. Jis papasakojo man įsimintiną istoriją apie tai, kaip 15 metų išsėdėjo komunistų kalėjime. Jis buvo nuteistas už krikščionišką veiklą.

Pirmuosius ketverius metus misteris Vongas praleido vienutėje. Kitus ketverius metus jam buvo leidžiama kartą per mėnesį penkioms minutėms pasimatyti su šeimos nariais.

Šiam žmogui pasakojant apie savo likimą, aš stebėjausi jo gera nuotaika ir optimistišku požiūriu į gyvenimą. Nepastebėjau nė menkiausio kartėlio ar pykčio. Šis žmogus tiesiog spinduliavo Kristaus Dvasią.

Negalėjau atsistebėti – kodėl? Kas jį palaikė per ilgus įkalinimo metus?

Misteris Vongas papasakojo, kas tai buvo. Belaisviai tame kalėjime niekada nebuvo vadinami vardais. Kiekvienas iš jų turėjo numerį. Taip buvo lengviau nustatyti jų tapatybę. Kartą, vaikštinėdamas po kalėjimo kiemelį, misteris Vongas išgirdo sargybinių šaukiant: „Kaliny 105!“

Kažkodėl šis skaičius vis sukosi ir sukosi jo galvoje. Staiga jis prisiminė, jog 105-oji buvo viena iš jo mėgstamų giesmių kinų giesmyne „Duok man Bibliją“. Kartą per mėnesį jam buvo leidžiama parašyti trumpą, iš 100 kinų ženklų, laiškėlį šeimai. Kitą kartą siųsdamas laišką misteris Vongas užbaigė jį skaičiumi 105. Kai namiškiai jį aplankė, vienam iš jų pavyko jam perduoti Bibliją.

Niekada neužmiršiu to, ką pasakė Robertas Vongas: „Štai kas mane palaikė!“

Dievo Žodis padėjo jam viską iškęsti. Prieš tai jis tik kartodavo ir kartodavo įsimintas vietas. Tačiau dabar savo rankose jis jau laikė brangiąją knygą. Dievas išliko Robertui Vongui labai realus. Jis išliko kaip spinduliuojantis Artumas net tais kalėjimo metais.

Biblijoje slypi neįtikėtina gyvenimą keičianti jėga. Šventoji Dvasia, kalbanti per Dievo Žodį, keičia mūsų gyvenimus. Dievo Žodis stiprina mus gyvenimo sunkumuose. Jis įgalina mus įveikti gyvenimo kliūtis. Jis padrąsina mus gyvenimo nusivylimuose. Jis įkvepia mus, susidūrus su gyvenimo iššūkiais. Jis pakelia mus, suklupusius gyvenimo kely. Dievo Žodis – tai dvasinė duona, kuri maitina mūsų sielas (žr. Evangelija pagal Matą 4, 4). Tai gyvybės vanduo, kuris numaldo vidinį troškulį (žr. Evangelija pagal Joną 7, 37). Tai šviesa, perskrodžianti tamsą ir vedanti mus gyvenimo kely (žr. Psalmynas 119, 105).

Robertas Vongas atrado Dievo Žodyje neįtikėtiną jėgą. Tai įmanoma ir jums. Kodėl neskyrus šiandien 30 minučių, kad paprasčiausiai apmąstytumėte gyvenimą keičiančias Dievo Žodžio vietas?

KETURI DALYKAI, KURIŲ NETURI KRIKŠČIONYS!

Jeigu Jis nepagailejo nė Savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?! (Laiškas romiečiams 8, 32)

Prieš daugelį metų eilinis fabriko darbininkas susitaupe pinigų, kad leistųsi į prabangią kelionę. Bilietui jis paaukojo visas savo santaupas. Žmogus su nerimu laukė išvykimo dienos.

Kadangi pinigų jau nebebuvo, jis suprato, jog laivo restorane maitintis negalės. Taigi prieš išvykdamas nusipirko kelis sūrelius ir traškučių.

Pirmosios kelionės dienos klostėsi sklandžiai. Vyriškis grožėjosi didingais vandenyno vaizdais, gėrėjosi ryškiaspalviais saulėlydžiais, ilsėjosi laivo baseine. Tačiau štai sūreliai ir traškučiai jam jau pradėjo įgristi. Uosdamas iš restorano sklindančius kvapus ir klausydamasis, kaip kiti keleiviai giria gardų maistą, jis rijo seilę. Daugiau žmogus nebegalėjo kentėti.

Jis neryžtingai paklausė vyriausiojo virėjo: „Sere, kiek kainuoja šie patiekalai?“

„Gal galėčiau patikrinti jūsų bilietą?“ – paprašė virėjas. Pažvelgęs į bilietą, jis nustebęs atsakė: „Nejaugi jums niekas nepasakė, kad maitinimas įeina į jūsų bilieto kainą? Jūs už juos jau sumokėjote!“

Vargšas žmogus gyveno neišnaudodamas savo privilegijų. Panašiai elgiasi ir daugelis krikščionių. Begalė krikščionių jaučiasi kalti, nesaugūs, patiria baimę. Mūsų Viešpats siūlo mums kur kas daugiau.

Šias krikščioniškas privilegijas apaštalas Paulius apibūdino kalbėdamas apie keturis dalykus, kurių krikščionys *neturi*.

Kristuje nėra pasmerkimo. Laiške romiečiams 8, 1 pasakyta: „Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje“. Jėzuje nebeliko jokio pasmerkimo. Nutildyti visi kaltinantys balsai. Mums atleista, dovanota, mes esame išlaisvinti nuo kaltės dėl nuodėmių. Kadangi Kristus užnešė mūsų kaltę ant kryžiaus, mums nebereikia jos nešiotis mus smerkiančioje sąžinėje. Jis buvo pasmerktas, kad mes nesmerktume savęs.

Kristuje nėra vergijos. Laiške romiečiams 8, 15 pasakyta: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti“. Mes, kaip krikščionys, galime klysti, tačiau nebesame nuodėmės vergijoje. Mes turime naują Šeimnininką. Nuodėmė nebeviešpatauja mūsų gyvenime ir jo nebevaldo. Kristus nutraukė vergijos jungą.

Kristuje nėra visiško pralaimėjimo. Laiške romiečiams 8, 28 pasakyta: „Be to, žinome, kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą“. Mes, kaip krikščionys, jau nebesame piktojo rankose. Mes nesame kaip rudens vėjo blaškomi lapai, kurie skrajoja į visas puses. Visą kontroliuoja Dievas, ir viskas išeis į gera.

Kristuje nėra atskyrimo. Laiške romiečiams 8, 35 klausama: „Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės?“. Apaštalas išvardija vargą, priespaudą, persekiojimą, badą, nuogumą, pavojų, kalaviją. Kristaus meilė prasiskverbia į mūsų tamsą sunkiausiu momentu. Kristuje nebėra kaltės ir sutrauktas vergijos jungas. Kristuje viskas išeina į gera, ir niekas negali mūsų atskirti nuo Jo meilės.

VYRIAUSIASIS STRATEGAS

Nuolatos menu VIEŠPATIES Artumą; Jam esant mano dešinėje, niekada nedrebėsiu. (Psalmynas 16, 8)

Jį vadino broliu Andrium. Andriaus pareiga buvo platinti Biblijas anapus vadinamosios Europos geležinės uždangos.

Kartą, 1961 metais, brolis Andrius sėdo į savo mažą senutėlį „Volkswageną“ ir su draugu Hansu išvažiavo iš Olandijos į rytus. Važiuodami per vešlius Vokietijos slėnius bei pievas, jie meldėsi, kad paslėptos Biblijos, kurias jie vežė, saugiai patektų į Rusijos tikinčiųjų rankas.

Keliaujant per Lenkiją jų pulsas padažnėjo. Ar jiems pavyks prasprūsti su savo šventuoju kroviniu pro apmokytus šunis ir sovietinės pasienio sargybos kontrolę.

Taip! Jiems pavyko! Šlovindami Dievą savo širdyse Andrius ir Hansas skubėjo į Maskvą. Pasiekę savo kelionės tikslą, jie susirado Baptistų bažnyčią ir antradienio vakarą pasirodė maldos susirinkime.

Dabar jie turėjo būti tikrai atsargūs. Kam jiems patikėti savo paslėpta lobį? Jie įtarė, kad tarp susirinkusių tikinčiųjų yra ir KGB šnipų. Kartais net pastoriai buvo verčiami išduoti Biblijos platintojus. Jie tyliai pasimeldė, prašydami Dievo vedimo. Po pamaldų brolis Andrius ir Hansas stoviniavo fojė ir įdėmiai žvelgė į per duris pasipylusių 1200 tikinčiųjų veidus. Staiga jie pastebėjo liesą, pliktelėjusį maždaug 40 metų vyriškį.

„Štai mūsų žmogus!“ – sušnibždėjo Hansas. Andrius linktelėjo.

Stipriai plakant širdims, jie prisiartinėjo prie nepažįstamojo ir atsargiai pristatė. Ir koks tai buvo siurprizas! Tas žmogus buvo atkeliavęs net iš Sibiro, tikėdamasis gauti savo bažnyčiai Bibliją. Tiesą sakant, nukeliauti šį ilgą kelią iki Maskvos jam buvo liepta sapne.

Iš pradžių jis abejojo, nes Biblijos tais laikais buvo retas daiktas. Tačiau įsakymas buvo griežtas, ir jis nebedelsė.

Išgirdęs šią neįtikėtiną istoriją, Hansas atsakė: „Jums buvo liepta nukeliauti 3000 kilometrų į vakarus, kad gautumėte Bibliją, o mums buvo liepta nukeliauti 3000 kilometrų į rytus, kad jas išdalytume. Ir štai šįvakar Maskvoje mes iš karto atpažinome vieni kitus.“

Brolis iš Sibiro buvo susijaudinęs – net pernelyg susijaudinęs. Andriui su Hansu teko jį greitai nuraminti, kad neišduotų jų šlovingosios paslapties. Ar galite įsivaizduoti džiaugsmą jo širdyje, kai kitą rytą jis leidosi namo su tuzinu neįkainuojamų Biblijų?

Dievas yra vyriausiasis Strategas. Jis atveda tiesos ieškotojus pas Savo tiesos liudytojus. Kai ateiname pas Jį su atvira širdimi, taip pat galime būti absoliučiai tikri, kad Jis mus ves. Mes ramiai galime atiduoti savo gyvenimą į Dievo rankas.

PABAIGOJE – JĖZUS

Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis atskleistų Jo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per Savo pasiųstą angelą Jis padarė jį žinomą Savajam tarnui Jonui. (Apreiškimas Jonui 1, 1)

Dailininkas ir karikatūristas Tomas Nastas (Thomas Nast) parodose pagarsėjo vienu savo įdomiu eksperimentu. Jis paėmė 1,8 m ilgio ir 60 cm pločio drobės ir sudėjo jas horizontaliai ant stovų. Paskui greitai nutapė peizažą su žaliomis pievomis, galvijais, žvyrkeliais, tulumoje stūksančiais nameliais, skaisčiu dangumi ir pavieniais debesiukais. Tai buvo įprastinė nuotaikinga scena. Kai dailininkas atsitraukė, žiūrovai ėmė ploti.

Tada Nastas pradėjo dėti taškus keliomis tamsesnėmis spalvomis, vos paliesdamas drobę. Veikiai jo potėpiai ėmė atrodyti neapgalvoti. Jis užtemdė skaisčių dangų, laukus ir pievas. Tamsūs brūkšniai visiškai sugadino buvusį peizažą. Paveikslas atrodė piktas ir abstraktus. Nastas žingtelėjo atgal ir pareiškė: „Baigta“. Auditorija nežinojo, kaip reaguoti – ploti ar verkti? Tada Nastas paprašė padėjėjų apversti drobę vertikaliai. Ir staiga visi pamatė nuostabų vaizdą – per tamsias uolas, įrėmintas krūmų bei medžių, ritasi krioklio vandenys. Tai buvo stulbinanti kompozicija.

Paskutiniųjų laikų paveikslas gali atrodyti gana bauginantis ir chaotiškas – pasipils nelaimės, gaus lemties trimitai, žemę alins negandos. Tai primins tamsių debesų virtines ir telžiančius lietus ant drobės.

Tačiau Jėzus pavers paveikslą reikiama puse. Jis apvers visą planetą taip, kaip ji turi būti. Jėzus stos, kaip Alfa ir Omega, kaip skaisti Aušrinė Žvaigždė, kaip išgelbėti atžygiuojančių dangaus armijų Vedlys – štai kas pavers pasaulio pabaigos paveikslą šlovingu ir viltingu.

Jėzus yra Apreiškimo Jonui knygos Didvyris. Apreiškime Jonui 4, 11 Jis vaizduojamas kaip visagalis Kūrėjas. Visas dangus gieda, šlovindamas Jį tokiais žodžiais: „Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sutvėrei, Tavo valia visa yra ir buvo sutverta“. Apreiškime Jonui 5, 6 Jėzus – nužudytasis „Avinėlis“. Apie Jį sakoma: „Atpirkai Dievui Savo krauju žmones iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių. Iš jų Tu padarei mūsų Dievui karalystę bei kunigus, ir jie karaliaus žemėje“ (Apreiškimas Jonui 5, 9).

Štai koks yra Apreiškimo Kristus. Jis – visagalis Kūrėjas. Jis – mylintis, nuodėmes atleidžiantis Gelbėtojas. Jis – gailestingas, teisingas Teisėjas.

O svarbiausia – Jis yra šlovingas ateinantis Karalius.

Apreiškimo Jonui knygoje Jėzus atverčia pasaulį į teisingą padėtį. Visa žmonijos istorija juda į didingą ir šlovingą kulminaciją. Istorija turėjo pradžią, turės ir pabaigą. Tai nėra tik atsitiktinių įvykių rinkinys. Mūsų planetai buvo skirtas tam tikras laikotarpis. Jėzus yra istorijos pradžia ir jos pabaiga. Jėzus yra Tas, kuris viską sustato į savo vietas. Šlovė Jo vardui.

DAUGIAU NEGU ŽMOGUS

Jėzus tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu!“ (Evangelija pagal Joną 8, 58)

Prieš keletą metų, kai Lu Valasas (Lew Wallace) dirbo teisininku Jungtinių Valstijų vidurio Vakaruose, vienas jo draugas ateistas pareiškė, kad per kelerius metus visos baltaodžių bažnytelės, išsibarsčiusios po Indianą, bus tik prisiminimas. Esą religija neturinti ateities.

Tuo metu Valasas nesumetė, ką atsakyti. Jis suprato, jog beveik nieko nežino apie Dievą ar Bibliją. Šiuo klausimu jis neturėjo savo nuomonės. Taigi jis nusprendė į ją pasigilinti. Jis nutarė patyrinėti Bibliją, paieškoti patikimų įrodymų ir padaryti atitinkamą išvadą.

Kadangi jam atrodė, jog tai bus gana nuobodus užsiėmimas, Valasas sumanė šiek tiek jį pajavairinti, iš savo turimų žinių sukurdamas istoriją apie Jėzų. Iš pradžių jis ketino pavaizduoti Jėzų kaip žmogų – žinoma, keistą žmogų, – bet tiktai žmogų. Tačiau patyrinėjęs istorinį Jėzaus gyvenimo kontekstą ir peržvelgęs Evangelijų pasakojimus, Valasas pradėjo išvelgti kur kas daugiau. Istorija, kurią jis rado Biblijoje, atskleidė daugiau negu žmogišką planą. Kuo labiau Valasas gilinosi, tuo labiau įsitikino Kristaus dieviškumu. Jam tapo aišku, jog pasauliui reikalingas Gelbėtojas, ir Valasas neįsivaizdavo geresnio už Jėzų.

Tyrinėdamas Bibliją jis atrado ne tik istoriją; jis atrado Jėzų. Valasas, kaip ir ketino, parašė pasakojimą apie Kristų – iš dalies tam, kad išreikštų savo naujuosius įsitikinimus. Savo kūrinį jis pavadino „Ben-Hur“. Šis romanas atsidūrė perkamiausių knygų sąrašė, o vėliau pagal jį buvo pastatytas vienas iš nuostabiausių Holivudo filmų.

Valasai suvokimas, kad Jėzus buvo daugiau negu paprastas žmogus, viską pakeitė. Jeigu Jėzus yra tik žmogus, Jis – mums pavyzdys ir dar kai kas daugiau. Jeigu Jis tik žmogus, Jis neturi galios atleisti nuodėmes, keisti gyvenimus ar prikelti mus iš numirusių. Jėzaus žodžiai ano meto religiniams lyderiams yra vienas iš svarbiausių Jo teiginių apie Save: „Pirmiau, negu gimė Abraomas, Aš Esu!“ (Evangelija pagal Joną 8, 58). Pasakymas „Aš Esu“ reiškia savaime egzistuojantįjį. Tą, kuris neturi nei pradžios, nei pabaigos. Amžinąjį. Apreiškęs Savo šlovę Mozei degančiame krūme, visagalis Dievas pasakė Savo vardą: „Aš Esu“ (Išėjimo knyga 3, 14). Šie dieviškojo Kristaus ištarti žodžiai atskleidžia mums visą Jo esmę.

Jis asmeniškai ramina kiekvieną iš mūsų:

Aš Esu atleidimas, kurio ieško jūsų protas.

Aš Esu užtikrintumas, kurio ilgisi jūsų siela.

Aš Esu meilė, kurios trokšta jūsų širdis.

Aš Esu jėga, kuri sutrauko nuodėmės jungą.

Aš Esu viltis, pakelianti jūsų dvasią.

Aš Esu kiekvieno poreikio tenkintojas.

Kad ir koks būtų jūsų poreikis, dieviškas Kristus šiandien sako: „Aš Esu tai, ko jums reikia. Ieškokite Manęs ir atrasite viską, ko geidžiate.“

KAŽKUR GALIU BŪTI SAUGUS

Dievas – prieglobstis nuo seno, žemėje Jo amžinos rankos. Nuvarė priešą tau nuo kelio. (Pakartoto Įstatymo knyga 33, 27)

Kai pirmą kartą ją pamačiau, mano viduje kažkas įvyko. Ji pėdino šaligatviu keistai vilkdama kojas, jos akys buvo nudelbtos į žemę. Jos žili plaukai ir gilios raukšlės liudijo apie ilgus nuvyventus metus. Tačiau buvo dar kai kas. Jos veidas buvo vėjų nugairintas, senos drapanos – nešvarios, plaukai nesusukuoti. Ji stūmė seną pirkinių vežimėlį, prikrautą plastikinių maišelių ir kartoninių dėžių, o paskui ją driekėsi nemaloningas jos kūno smarvės šleifas.

Aš reguliariai ją matydavau mūsų priemiesčio bendruomenėje „Tūkstantis ažuolų“, Kalifornijoje. Ir kiekvieną kartą man suspausdavo širdį. Mano paaukyls sūnus papasakojo, kad ji be tikslo klaidžioja nuo Venturos iki Niuberio parko, iki „Tūkstančio ažuolų“ bei Vestleiko ir atgal. Ji neturėjo gyvenamosios vietos, neturėjo kur prisiglausti.

Aš nežinojau jos situacijos. Gal ji prarado visus savo pinigus per alkoholizmą. Gal serga psichine liga. Gal patyrė savo tėvų ar vyro smurtą. Kad ir kokia būtų jos valkatavimo priežastis, šios moters nelaimė man kėlė siaubą. Ir štai kodėl. Giliai širdyje kiekvienas iš mūsų trokštame kažkam priklausyti. Benamiai žmonės neturi kur pasidėti. Jie niekam nereikalingi. Tai iš karto pajunti. Štai dėl ko sunku nukreipti akis į šalį.

Kartais, net gyvendami gražiamame svajonių name su keturiais miegamaisiais, mes vis dėlto ieškome vietos, kur būtume saugūs ir jaustumės patenkinti. Mes trokštame turėti namus, ilgimės vietos, kur jaustumės reikalingi.

Per visą Šventąjį Raštą Dievas ragina mus atrasti tikruosius namus Jame. Jame mes randame prieglobstį, globą ir saugumą. Įsiklausykite į šiuos guodžiančius žodžius: „Dievas – prieglobstis nuo seno“ (Pakartoto Įstatymo knyga 33, 27); „Dievas – mūsų prieglauda ir stiprybė“ (Psalmynas 46, 2).

Mes nesame benamiai klajūnai. Mes nesame niekam nereikalingi gatvės valkatos. Mes nesame amžini perėjūnai. Kristaus širdyje yra vieta, skirta būtent jums. Jame galite rasti paguodą ir saugumą. Jame nurimsta mūsų nenumaldomas ilgesys. Man patinka viena sena giesmė:

„Jėzaus širdyje dega meilė tau,

Pati tyriausia ir švelniausia, pati giliausia ir tikriausia;

Kodėl tu vienišas, kodėl ilgiesi draugiško žvilgsnio,

Kai Jėzaus širdis kupina visa ko?“ (Alike Pugh ir C. H. Forrest)

Jėzuje mes esame tikruosiuose namuose, kur nurimsta visos mūsų aistros.

NUTILDŽIUS KALTINTOJUS

Jei mūsų širdis imtų mus smerkti: Dievas didesnis už mūsų širdį ir viską pažįsta. (Jono pirmas laiškas 3, 20)

Joana yra sėkminga verslininkė, jau įpusėjusi aštuntą dešimtį. Ji turi puikų darbą, gražius namus ir nuostabią šeimą. Tačiau viduje ją kažkas graužia. Ji nerami, nepatenkinta ir slegiama kaltės. Iš praeities užsilikęs kaltės jausmas tiesiog ją persekioja. Jos galvoje nė minutei nenutyla kaltinantys balsai. Ne-pageidautinas nėštumas ir abortas vis dar be galo ją slegia. Nutrukę ryšiai jai virto amžina emocine trauma. Jos jaunystės moralinė klaida liko su ja per visą gyvenimą. Kartais Joana nusistebi: Ar turėsiu aš kada nors ramybę?

Štai pagarbią baimę kelianti tiesa apie Dievo meilę: Jo meilė didesnė už mūsų nesėkmes. Jo malonė didesnė už mūsų nuodėmę. Jo gailestingumas didesnis už mūsų klaidas. Jo atleidimas gali nutildyti kaltinančius balsus mūsų prote.

Kristus atėjo, kad išgelbėtų nusidėjėlius. Tik nusidėjėliai turi teisę į Jo malonę. Tik tiems, kurie suklupo, reikia atsikelti. Prisiminkite Mariją Magdalėną. Ji buvo nusidėjusi daugybę kartų. Marija garsėjo savo moraliniu ištvirtumu. Net Jėzus pasakė: „daugybė jos nuodėmių“ (Evangeliija pagal Luką 7, 47). Vis dėlto jos svetimavimas Jėzuje buvo atleistas. Pagalvokite apie Petrą. Jis tris kartus išsižadėjo Viešpaties. Mokinys Sekminių dieną pamokslavo tūkstančiams, tas, kuris atvirai keikėsi, piktžodžiavo ir išsižadėjo savo Viešpaties. Tačiau ir jam buvo atleista.

Dievo gailestingumas jokia būdu nesumažina nuodėmės; jis padidina Dievo malonę. Buvo atleista ir Marijai, ir Petru, ir ant kryžiaus merdėjančiam vagiui. Bus atleista ir jums, ir Joanai. Kaltinantys balsai gali būti nutildyti. Dievas pernelyg mus myli, kad nekovotų dėl mūsų išgelbėjimo ir leistų mums pražūti. Jo meilė vis dar šaukia mūsų širdis. Ar atsiliepsite į Jo meilę šiandien?

PERTEIKTI ŽINIĄ

O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai. (Laiškas romiečiams 5, 8)

Vašingtone, Nacionalinėje meno galerijoje, kabo įdomus paveikslas. Jaudinančioje Antrojo pasaulinio karo scenoje dailininkas pavaizdavo mūšio lauke dvi viena kitos link judančių tankų grupes. Sąjungininkai puola nacistų pajėgas. Iš tankų pabūklų pliūpteli ugnis; susiremia ir pėstininkai. Dėmesį patraukia vienas likęs karys paveikslo centre. Du sąjungininkų padaliniai atskirti vienas nuo kito. Priešo kulka nutraukė jų telefono liniją. Mūšio įkarštyje – vienišas karys, atsakingas už nutraukto ryšio atnaujinimą. Iškėlęs virš galvos rankas, jis taiso laidą.

Vos užbaigus darbą, kulkos perskrodžia jo kūną, ir krūtinė paplūsta krauju. Dailininkas pavadino paveikslą vieninteliu žodžiu „Per“. Vienišas karys paaukojo gyvybę, kad būtų perteikta žinia. Ryšys atnaujintas!

Vienišas Žmogus kabėjo ant kryžiaus tarp žemės ir dangaus, kad būtų perteikta žinia. Dievas jus myli! Sukilęs angelas paskelbė, kad Dievo Įstatymas neteisingas. Šis angelas tvirtino, jog Dievas yra despotas, o Jo reikalavimai nepagrįsti. Jis pareiškė, kad Dievas nemyli Savo kūrinį.

Kryžius iškalbingai atsako į réksmingiausius šėtono argumentus. Kryžius atskleidžia dvi amžinąsias tiesas – kokia yra mirtina nuodėmė ir koks geras Dievas. Nuodėmė sunaikino nekalčiausią iš kada nors gyvenusių žmonių. Nuodėmė pražudė Dievo Sūnų. Nuodėmė sunaikins visus, kurie su ja žaidžia. Nuodėmė – mirtinai pavojinga. Jeigu ji tokia baisi, kad pražudė Jėzų, kodėl manome, kad ji negali pražudyti ir mūsų, jeigu jai nuolaidžiausime?

Kryžius atskleidžia, koks neįtikėtinai geras yra Dievas. Kryžius apreiškia Jo stulbinančią meilę. Jis aiškiai kalba visatai apie Dievą, kurio meilė neturi ribų, apie Dievą, kurio meilė nukeliaus bet kokią kelią, kad tik mus išgelbėtų. Dievo žinia pasiekė mus per kryžių. Jūs esate tokie brangūs dangui, kad Pats Jėzus prisiėmė visą nuodėmės pasmerkimą, kad jus išgelbėtų. Tai sunku suvokti, tačiau tai tiesa. Jėzus verčiau nusprendė Pats atlikti visą bausmę už nuodėmes, net jeigu tai reikė amžiną atsiskyrimą nuo Tėvo, negu prarasti mus. Jis nusprendė verčiau Pats palikti dangų, negu leisti, kad mes ten nepatektume.

Tokiai meilei atsispirti aš neįstengiu. Aš tegaliu pasiduoti nuo kryžiaus kalbančiai meilei ir amžinai šlovinti Jėzų.

NEBEPASMERKTI

Laimingas, kuriam atleistas nusižengimas, kuriam dovanota nuodėmė. Laimingas žmogus, kurio VIEŠPATS nelaiko kaltu, kurio dvasioje nėra apgaulės.
(Psalmynas 32, 1–2)

XX amžiaus septintojo dešimtmečio pabaigoje Amerikos žiniasklaida sutelkė dėmesį į veteranus, grįžtančius iš Vietnamo karo. Tačiau grįžo namo vienas veteranas ir iš kito karo. Dvidešimt penkerius metus jis slapstėsi Filipinų kalnuose. Šis japonas, Antrojo pasaulinio karo veteranas, vis dar vilkintis savo sudriskusią uniformą, buvo trapios išsekusios žmonijos pavyzdys. Dvidešimt penkerius metus jis gyveno baimėje, nežinodamas, kad karas jau baigėsi. Toli nuo civilizacijos jis vienas klaidžiojo per džiungles ir vos išgyveno.

Kai pagaliau buvo surastas Filipinų džiunglėse, žmogus negalėjo patikėti, kad karas baigtas. Jis manė, jog ši žinia – tik prieš apgaulė, norint jį sučiupti.

Kitos įkalintos sielos taip pat šiandien vis dar gyvena netikėjimo požemiuose ir nešioja sunkias kaltės naštas. Tačiau karas baigtas, bičiuli. Jėzus paleidžia pasmerktus kalinius į laisvę.

Nedovanota kaltė pražūtinga mūsų fizinei, protinei ir dvasinei sveikatai. Jei su ja nekovosime, ji kaip akmenėlis, įkritęs į batą, brūžins mūsų sąžinę.

Kartais vidiniai smerkiantys balsai gali kankinti mus kaip demonai. Tačiau yra būdas įveikti kaltės jausmą. Naudinga žinoti, jog egzistuoja mažiausia trys kaltės rūšys. Yra kaltė, kurią išgyvename, kai nepasiekiamo užsibrėžto tikslo arba nepateisiname kito žmogaus lūkesčių. Antra, egzistuoja kaltė, kuri kyla, kai nesusiklosto santykiai su kitu žmogumi. Aš galiu jaustis kaltas dėl savo žodžių ar veiksmų, kurie įžeidė kitą asmenį. Trečia, mano kaltės jausmas gali prabusti žinant, kad nusidėjau ar pažeidžiau Dievo Įstatymą.

Šias tris kaltės rūšis vadinu psichologine kalte, kalte dėl santykių su žmonėmis ir moraline kalte. Psichologinės kaltės priežastis – mano paties išsikeltų reikalavimų neįvykdymas. Kaltė dėl santykių su kitais žmonėmis atsiranda, kai dėl manęs nutrūksta bendravimas su žmogumi, kurį vertinu. Moralinė kaltė kyla, kai nusižengiu savo sąžinei pažeisdamas Dievo Įstatymą. Šią kalte užtraukia nuodėmė.

Jėzus yra atsakymas į kiekvieną iš trijų kaltės rūšių. Jis – mano tobulybė. Kai man nepavyksta įvykdyti neįmanomus reikalavimus, kuriuos sau išsikėliau, aš pasitikiu Juo. Jis – mano paguoda, kai žodžiais ar veiksmais įžeidžiu kitą žmogų. Aš kreipiuosi į Jį, kad suteiktų man malonės atsiprašyti. Kai mano širdis smerkia mane už Dievo Įstatymo pažeidimą, aš puolu ant kelių, išpažįstu nuodėmę ir atgailauju.

Jei žengsime šiuos tris žingsnius, kaltės nebeliks. Pripažinkite savo nuodėmę. Išpažinkite ją Jėzui ir priimkite atleidimą. Jis išvaduoja kaltės belaisvius. Jis pakeičia mūsų kaltę Savo atleidimu. Jis pakeičia kaltinimą priėmimu. Jis pakeičia pasmerkimą malone. Jo pažadas vis dar galioja. „Jis vėl mūsų pasigailės, kojomis sutryps mūsų kaltes. Tu įmesi į gelmes visas mūsų nuodėmes“ (Michėjo pranašystė 7, 19).

PASITIKINTI ŠIRDIS

*Nedorėlis turės daug kentėti, o tą, kuris pasitiki VIEŠPAČIU, lydės ištiki-
ma meilė. Būkite linksmi VIEŠPATYJE ir džiūgaukite, teisieji. (Psalmynas
32, 10–11)*

Kontrereformacijos laikais Anglijoje valdžia persekiojo Ričardą Kameroną (Richard Cameron) už jo įsitikinimus. Pareigūnai nukirto Kameronui galvą bei rankas ir nuvežė jo tėvui, už tą patį nusikaltimą kalintį Škotijoje. Jie paklausė: „Ar šios rankos ir galva tavo sūnaus Ričardo? Ar jas atpažįsti?“

Tėvo skruostais ritosi ašaros. Jis švelniai paėmė savo sūnaus plaštakas bei galvą ir suspaudė glėby. Jo lūpos virpėjo. Jis tyliai ištare: „Taip, pažįstu. Tai mano sūnaus, mano brangaus sūnaus. Tačiau Viešpats užtikrina man gailestingumą per visas mano gyvenimo dienas. Viešpaties valia yra gera, ir Jis nepadarys nieko bloga nei man, nei mano artimiesiems.“

Net prieš niekšybę – Kamerono sūnaus nužudymas – nepakirto šio žmogaus tikėjimo Dievu. Jis turėjo pasitikinčią širdį. Jis prisiminė Dievo paraginimą: „Būkite stiprūs ir drąsios širdies visi, kurie pasitikite VIEŠPAČIU!“ (Psalmynas 31, 25).

Kaip tėvas galėjo žiūrėti į sumaitotas, kruvinas savo sūnaus kūno dalis ir nepulti į neviltį? Kaip imanoma išgyventi tokią siaubingą emocinę traumą? Yra vienintelis būdas. Tai ne kažkokia neįtikėtina vidinė stiprybė. Tai ne kažkokia neįprasta jėga. Tai pasitikinti širdis. Tai absoliutus pasitikėjimas, kad vieną dieną Dievas viską sustatys į savo vietas.

Kai mes visiškai pasitikime Dievu, Jis suteikia nepaaiškinamų dvasinių jėgų. Iš visatos sosto dieviška jėga plūsta į mus. Jame mes gauname dvasinių jėgų iškęsti prieš atakas. Pasitikėjimo gyvenimas – tai jėgos, stiprybės, nesudrebinamo tikėjimo gyvenimas. Tai tvirto atsilaikymo prieš blogį gyvenimas. Tai gyvenimas Dievo Artume, Jo pažadais, per Jo jėgą. Būtent į pasitikėjimo kupiną gyvenimą Jis kviečia jus šiandien. Toks gyvenimas įgalins jus drąsiai pasitikti visus šėtono išpuolius.

NUO NERIMO IKI ŠLOVINIMO

Nieku perdaug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. (Laiškas filipiečiams 4, 6)

1961 metų Padėkos dieną verslininkas ir šlovinimo giesmių atlikėjas Merilas Vomachas (Merrill Womach) savo mažu nuosavu lėktuvėliu pakilo iš nedidelio oro uosto Beven Marše, Oregono valstijoje. Vos pakilęs į orą, lėktuvas staiga ėmė suktis ir per apledėjusias medžių šakas krito iš 90 metrų aukščio ant žemės. Atgavęs sąmonę, Merilas pamatė aplinkui siaučiančias liepsnas. Jam pavyko išsiropšti iš nuolaužų, tačiau jis stipriai apdegė rankas, kojas, krūtinę ir galvą. Nieko nematydamas, jis klupinėjo per gilius pusnis netoliese gaudžiančio greitkelio link. Laimė, du žmonės matė, kaip krito jo lėktuvas ir atskubėjo į pagalbą. Irdamasis jų link, Merilas priminė siaubūną – be akių, nosies ir burnos. Jo galva buvo sumaitota ir ištūnusi.

Vyriškai atsargiai paguldė jį ant užpakalinės automobilio sėdynės ir nuvežė į ligoninę. Gulėdamas Merilas jautė klaikų skausmą. Tačiau, kaip jis vėliau prisiminė, „nutiko neįtikėtinas dalykas – pajutau, kad aš giedu“.

Prisivertęs atmerkti vieną akį, jis pažvelgė į rankas ir ėmė suprasti, kaip siaubingai jos apdegė. Tačiau automobiliui lekiant 97-uoju greitkeliu, noras giedoti išliko. „Mano galva buvo ištūnusi, o skausmas darėsi vis stipresnis ir stipresnis, – prisiminė jis. – O aš vis tiek jaučiau, kad giedu! Tai buvo sena evangelinė giesmė, kurią išmokau dar vaikystėje. Nesuprantu, kodėl man norėjosi ne dejuoti iš skausmo ir gailėti savęs, o giedoti, tačiau taip buvo.“

Priekyje sėdėję du vyrai nuščiuvę klausėsi negalėdami patikėti. Iš sutraiškinto ir pajuodusio Vomacho veido plaukė žodžiai: „Aš suradau brangųjį Gelbėtoją ir štai esu laimingas; man atleista ir esu laisvas. Jo Dvasia gyvena manyje ir laimina mano sielą; šlovė Dievui – mano širdyje ramybė“.

Greitoji pagalba pasitiko jų automobilį prie Kolierio memorialinio valstybinio parko. Sanitarai paguldė Vomachą ant neštuvų ir nulėkė į ligoninę. Nors kaukė sirena ir Merilas Vomachas kentė didžiulį skausmą, toliau skambėjo ta pati giesmė – nuostabi šlovinimo giesmė: „Nuostabi ramybė, nuostabi ramybė. Ramybė, kurios nesuteiks pasaulis. Kai mąstau, kaip Jis išvedė mane iš tamsos į šviesą, apgaubia ramybė, nuostabi ramybė.“

Ramybė nereiškia, kad išnyksta skausmas. Būna atvejų, kai Dievas suteikia mums begalinę ramybę didžiausio skausmo akimirką. Dievas dovana. Savo didžiausią ramybę, kai mums to labiausiai reikia. Ramybė – tai Dievo dovana. Kad ir kokios susiklostytų jūsų gyvenime aplinkybės, tikėjimu mes galime prašyti Dievo ramybės. Tikėdami, kad Jis yra ramybės sukūrėjas, mes atveriamė širdis ir ją priimame. Gal šiandien jus kankina nerimas? Gal jūsų širdis kupina nuogastavimų? Apaštalas Paulius kalba jūsų širdžiai būtent šiandien: „Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo!“ (Laiškas kološiečiams 1, 2). Džiaukitės – Dievas dovana jums ramybę. Džiaukitės – jūsų nerimą gali išstumti šlovinimas dangiškosios ramybės šviesoje.

PAVOJINGA! NELIESTI!

VIEŠPATS mano šviesa ir išgelbėjimas, ko turėčiau bijotis? VIEŠPATS mano gyvenimo tvirtovė, prieš ką turėčiau drebėti? (Psalmynas 27, 1)

Naktinę pamainą fabrike dirbantis darbininkas buvo perspėtas apie mažą dėžutę, kurią kažkas padėjo ant krovinių doko. Iš visų pusių buvo atspausdinti žodžiai: „PAVOJINGA! NELIESTI!“ Visiems buvo liepta laikytis atokiau nuo paketo, kol vadovai neišsiaiškins situacijos. Naktinis darbininkas stengėsi prie to daikto net nekvėpuoti. Kai rytą atėjo tiekimo brigadininkas, jis lengviau atsikvėpė.

Brigadininkas užsimovė pirštines, užsidėjo apsauginius akinius. Iš lėto, atsargiai jis atidarė dėžutę. Viduje jis rado 25 raides, kurias sudėjus išeina: „PAVOJINGA! NELIESTI!“

Įsivaizduokite, kokį stresą ta paslaptingoji dėžutė sukėlė doko darbininkams. Jie visą laiką manė, kad joje kažkokios siaubingos nuodingosios medžiagos. Maža dėžutė virto didžiule nerimo našta. Dažnai įsigilinę į savo problemas mes suvokiame, kad jos kaip ta dėžutė. Jos atrodo siaubingos, nors iš tikrųjų taip nėra.

Atsitiktinis išgąstis – normali mūsų gyvenimo dalis. Baimės mechanizmus gali pažadinti daugybė įvairių dalykų. Mes galime krūptelti, kai netikėtai po kojomis nukrenta koks nors daiktas. Mus gali bauginti neįprastas aukštis, nuožmi audra, gamtos stichijos ar didžiulis greitis.

Nors kiekvienas kažko bijo, kai kurių žmonių gyvenime baimė tiesiog viešpatauja. Atrodo, kad jų gyvenime pilna dėžučių su užrašu: „Pavojinga!“ Jų gyvenimą tarsi kontroliuoja negatyvi baimės emocija.

Dievas tikrai nėra baimės autorius. Apaštalas Paulius aiškiai pasakė: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvards dvasią“ (Antras laiškas Timotiejui 1, 7).

Pernelyg didelė baimė, nuolat tikintis, kad nutiks blogiausia, kenkia sveikatai. Dievas kasdien planuoja mums visa, kas geriausia. Jis sugeba išnaudoti kiekvieną mūsų gyvenimo patirtį taip, kad ji išeitų mums į gera (Laiškas romiečiams 8, 28). Kadangi visos mūsų situacijos Jo rankose, galime pasitikėti, kad Jis viskuo pasirūpins. Pabėgęs į dykvietę ir bijodamas žūti nuo Sauliaus rankos, Dovydas rašė: „Kreipiausi į Viešpatį, ir Jis man atsakė, išgelbėjo iš visų mano baimių“ (Psalmynas 34, 5).

Atiduokite savo nuogastavimus Dievui. Atneškite Jam viską, kas jus slepia. Leiskite Jam išvaduoti jus iš traumuojančių būgštavimų. Ko jūs bijote šiandien? Atsiklaupkite prieš Jį. Išdėstykite Jam viską, kas jus baugina, ir liksite patenkinti.

Dievas pakeis jūsų baimę tikėjimu. Jis pakeis nerimą užtikrintumu, o rūpesčius – išmintimi. Jis pakeis jūsų problemas Savo švelniu prisilietimu.

VELNIO VINIS

Įsigyk tiesos ir neparduok jos; pirkis išminties, pamokymo ir supratimo. (Patarlių knyga 23, 23)

Vienas Haičio gyventojas nusprendė parduoti savo namą už 2000 dolerių. Kitas žmogus labai norėjo jį pirkti, bet buvo neturtingas ir negalėjo sumokėti tokių pinigų. Gerokai pasiderėjus šeimininkas sutiko parduoti namą už pusę kainos, tik su viena sąlyga. Jis liksiantis vienos mažos vinies, kyšančios virš durų, savininkas. Po kelerių metų buvęs šeimininkas užsinorėjo susigrąžinti namą, tačiau naujasis šeimininkas nepanoro jį parduoti. Taigi pirmasis šeimininkas susirado pastipusį šunį ir pakabino jį ant vienintelės jam vis dar priklausančios vinies. Veikiai namuose nebebuvo įmanoma gyventi. Nugaišusio gyvūno smarvė buvo nepakenčiama. Šeima buvo priversta parduoti namą vinies savininkui.

Jei velnias turi vinį, ant kurios kabina jūsų širdyje savo pagundas, jis gali užvaldyti visą jūsų gyvenimą. Jei paliekate velniui vietos, jis padarys viską, ką gali, kad jus pražudytų.

Prisiminkite Kainą. Jis nesuvaldė savo pykčio. Jo netramdomas įniršis virto smurtu. Kainas nužudė savo brolių. Pyktis buvo toji vinis jo širdyje, ant kurios šėtonas pakabino smurto protrūkį.

Apaštalas Paulius išvalgiai pasakė: „Rūstaudami nenusidėkite! Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės! Ir nepalikite vietos velniui“ (Laiškas efeziečiams 4, 26–27).

Mes paliekame vietos velniui, kai pasiduodame kompromisams, kai širdyse puoselėjame nuodėmę. Mes paliekame vietos velniui, kai neatsikratome nuodėmės, kurią rodo Dievas, o tik teisiname savo nuodėmingą elgesį.

Kompromisas mirtinai pavojingas ne tik dėl to, kad jau pats šis poelgis yra blogas, bet ir todėl, kad kiekvienas kompromisas virsta dar viena velnio vinimi, ant kurios jis kabina pagundas mūsų širdyse. Vienintelė išeitis iš kompromisų yra Jėzaus požiūris, kai Jis su džiaugsmu sušuko: „Visuomet darau, kas Jam patinka“ (Evangelija pagal Joną 8, 29).

Jėzaus džiaugsmas buvo patikti Tėvui. Jo vienintelis tikslas buvo vykdyti Tėvo valią. Jo svarbiausias siekis buvo džiuginti Tėvo širdį Savo paklusnumu. Jis atsispyrė velnio pastangoms įkalti Jo širdyje bent vieną vinį. Tepaima Jėzus tiesos kūjį ir numuša šiandien visas velnio vintis.

ŠEIMININKO BALSAS

Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį supratimą, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje. (Laiškas filipiečiams 4, 7)

Aš užlipau į pastogę, kur mano senelis laikė kanarėles. Nustebęs žiūrėjau, kaip jis paleido į narvelį vieną kanarėlę ir uždengė jį, palikdamas paukštelį visiškoje tamsoje. Paskui senelis pradėjo švilpauti. Girdėdama šeimnininko balsą, kanarėlė ėmė atkartoti melodiją. Išmokusi šią giesmelę tamsoje, ji ją prisiminė visą laiką.

Dievas moko jus ir mane pasitikėti taip, kaip Jis mokė pasitikėti Jėzų. Viena iš svarbiausių gyvenimo pamokų yra išmokyti pasitikėti – pasitikėti, kai mes nesuprantame, kai atrodo tamsu, kai kelionė ilga, o kelias sunkus, kai priešais stoja kalnas, kurio neįmanoma nei apeiti, nei perkopti, nei perkirsti tiesiai.

Laiške filipiečiams apaštalas Paulius kalba apie „ramybę, pranokstančią bet kokį supratimą“ (Laiškas filipiečiams 4, 7). Kai mus sutrikdo gyvenimo sunkumai ir išbandymai, mūsų tikėjimas vis dar gali šlietis prie Dievo pažadų. Ir visai nesvarbu suprasti, kodėl kažkas vyksta. Mes dažnai nesuvoksime, kas vyksta mūsų gyvenime. Gyvenimas kupinas džiaugsmo ir liūdesio, pergalių ir pralaimėjimų. Mėgindami suprasti, kodėl Dievas leidžia, kad mums geltų širdį, kad mes kentėtume, tik dar labiau susipainiosime. Nors krikščioniškas gyvenimas yra ne toks, kurį visada suprastume, jis yra toks, kuriame visada gali tarpti pasitikėjimas.

Pasitikėjimas apima vidinį įsitikinimą, kad Dievas veikia mūsų gyvenime. Kaip ta kanarėlė, mes mokomės giedoti tamsoje. Mes mokomės atsiliepti į Šeimnininko balsą. Mes mokomės giedoti apie pasitikėjimą. Pagalvokite apie Jėzų, kuris kabėjo tamsoje ant kryžiaus – vienas tarp žemės ir dangaus. Jis sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu Savo dvasią!“ (Evangelija pagal Luką 23, 46). Nors pašiepiamas minios, išduotas Judo, išsižadėtas Petro, apleistas Savo mokinių, atstumtas žydų ir nukryžiuotas romėnų, Jėzus gyveno pasitikėjimo gyvenimą.

Jėzus moko pasitikėti Dievu bet kokioje situacijoje. Prašykite Dievo sustiprinti jūsų pasitikėjimą per jums išskylančias aplinkybes. Prašykite Jo auginti jūsų tikėjimą, padėti laikytis Jo meilės net tada, kai nesuprantate, kas vyksta. Melskitės: „Viešpatie, aš tikiu. Mokyk mane visiškai pasitikėti.“

STIPRYBĖ MŪSŲ KASDIENINĖMS REIKMĖMS

Atsimink Savo pažadą man, Savo tarnui, kuriuo davei man vilties. Net kančioje esu paguostas, nes Tavo pažadas mane gaivina. (Psalmynas 119, 49–50)

Dievo Žodis galingas. Jis suteikia mums vilties sunkiu metu. Jis paguodžia ištikus negandai. Jis įkvepia gyvybės nevilties akimirką. Jis veda sumaišty ir ramina, iškilus abejonėms. Jis drąsina mūsų širdis tamsiausiais gyvenimo momentais.

Neseniai ėmiau interviu iš pastoriaus Michailo Kulakovo, kuris kitados buvo Septintosios dienos adventistų bažnyčios vadovas buvusioje Sovietų Sąjungoje. Pastoriaus Kulakovo liudijimas padarė didžiulę įtaką mano paties gyvenimui. Šis pamaldus, didžiai dvasingas Žodžio milžinas dabar paskyręs savo gyvenimą Biblijos vertimo į šiuolaikinę rusų kalbą peržiūrėjimui.

Komunistinio režimo priespaudos metais pastorius Kulakovas sėdėjo kalėjime, buvo išsiųstas į sunkiųjų darbų lagerius ir visam laikui sovietų vyriausybės ištremtas. Kartais jis ištisas savaites negaudavo žinios iš savo šeimos. Tuo metu jis buvo vos dvidešimt metų perkopęs jaunuolis. Pastorius suabejodavo, ar jo apskritai laukia kokia nors ateitis.

Vieną dieną lagerį pasiekė jam adresuotas paketas. Tai motina siuntė jam keletą paprastų maisto produktų. Pakete buvo paslėptas ir Naujasis Testamentas. Išardęs siuntinį ir pasirausęs jame, cenzorius aptiko seną Bibliją. Jis švystelėjo ją lauk, ir knygai krintant nuplyšo viršeliai, į visas puses išsilakstė puslapiai. Cenzorius, aišku, nesuteikė pastoriui Kulakovui tokios privilegijos turėti Bibliją. Pastoriui paskubom graibstant išsibarsčiusius puslapius, jis nepastebėjo, jog vieną iš jų Kulakovas slapčia įsikišo į kelnių kišenę.

Grįžęs į baraką, pastorius Kulakovas ėmė godžiai skaityti Šventojo Rašto puslapį. Jo žvilgsnis užkliuvo už vienos vietos: „Tėve, Aš noriu, kad Tavo Man pavestieji būtų su Manimi ten, kur ir Aš“ (Evangelija pagal Joną 17, 24). Pastoriaus širdis šoktelėjo iš džiaugsmo. Ši vienintelė Šventojo Rašto vieta drąsino jį ištisas savaites. Jėzus, jį mylintis Gelbėtojas, nenorėjo, kad jis būtų šiame purviname, žiurkių pilname barake. Jėzus troško, kad jis būtų danguje. Vienintelė eilutė viską pakeitė.

Vienintelė eilutė viską pakeis ir jūsų gyvenime. Dievo pažadai šiandien tedrąsina jūsų širdį ir tepakelia jūsų dvasią.

KAI NEBELIEKA KALTĖS

Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių. (Jono pirmas laiškas 1, 9)

Vesdamas evangelistinę kampaniją Stokholme, Švedijoje, vieną vakarą aš praleidau su viena kelionių agentūros darbuotoja. Ji lankė mūsų susirinkimus pačiame miesto centre. Kalbantis apie dvasinius dalykus, ji pasakė: „Pastoriau, turiu klausimą, kurį visada norėjau užduoti kokiam nors tarnautojui. Ar abortas yra žmogžudystė?“ Su ašaromis akyse ji papasakojo apie savo nelaimingą meilę, nepageidaujamą nėštumą ir skubotą sprendimą pasidaryti abortą po keturių nėštumo mėnesių.

Iširus pirmajai santuokai, ji sutiko žmogų, kuris jai pasirodė jos svajonių vyras. Moteris įsimylėjo. Jie draugavo šešis mėnesius, jis žadėjo ją vesti. Kai ji pasijuto nėščia, jis pasakė, kad jau yra vedęs ir kitoje šalyje turi tris vaikus. Jis tvirtino, jog turi tučtuojau išvykti ir grįžti pas savo šeimą.

Ši netikėta naujiena moterį pribloškė. Žlugus jos antrajai meilei, ji nenorėjo nešioti ja pasinaudojusio vyro kūdikio. Moteris pasidarė abortą, tačiau niekada nebuvo patenkinta tokiu savo sprendimu. Ją kankino vidinis nerimas, jausmas, kad ji nužudė nekaltą kūdikį.

Tą sunkią, slegiančią kaltės naštą ji nešiojo 18 metų. Dabar, mums kalbantis, aš švelniai paaiškinau, kad, sušukdamas „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Evangelija pagal Luką 23, 34), Kristus atleido ir jai. Jo atleidimas galiojo visą laiką. Jis išsaknijęs pačioje Kristaus prigimtyje. Mes kartu perskaitėme Jono pirmą laišką 1, 9: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes“.

„Ar šioje vietoje pasakyta, – paklausiau aš, – „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, išskyrus abortą?““ „O ne!“ – sušuko ji. „Ar norite, kad įrašyčiau jūsų Biblijoje: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, išskyrus abortą?““ – paklausiau aš. „Žinoma, ne!“ – atsakė moteris.

Jos akyse susitvenkė ašaros. Ji pradėjo suprasti, kad Dievo pažadai tikrai teisingi. Ji įsitvėrė Jo pažado tikėjimu. „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes“. Nauja ramybė užliejo jos sielą. Per tuos ilgus 18 metų ji bet kada galėjo gauti atleidimą, tačiau pasinaudojo šia galimybe tik tada, kai atvėrė savo širdį, kad jį priimtų.

Štai amžinoji tiesa: atleidimas išsaknijęs pačioje Dievo prigimtyje. Jis yra Dievo dalis. Kryžius apreiškia Dievo meilę ir gailestingumą, kuris suteikia atleidimą visai žmonijai. Nors mes negauname Dievo atleidimo, kol neišpažįstame nuodėmių, šį atleidimą pelno ne mūsų išpažintis. Išpažintis veikiau atveria širdį, kad priimtume atleidimą, kuris buvo visą laiką. Šiandien jis prieinamas ir jums, ir man.

Atverkite širdį stulbinančiam Dievo atlaidumui. Tenutildo Jis jūsų galvoje visus kaltinančius balsus. Tenuplauna šiandien jūsų kaltę Savo stebuklingąja meile.

KELKIS... IR EIK

Nedžiūgauk dėl mano nelaimės, mano priešė. Nors ir parpuoliau, vėl atsikelsiu, nors ir sėdžiu tamsybėje, VIEŠPATS – mano šviesa. (Michėjo pranašystė 7, 8)

1824 metų gegužės 7 dieną talentingas kompozitorius Vienos teatre pirmą kartą atliko savo Devintąją simfoniją. Pilnutėlė salė klausėsi koncerto su entuziazmu. Šis žmogus suteikė savo muzikai tiek emocionalumo, tiek aistringumo ir heroizmo. Pasibaigus pirmajam daliai, auditorija pratrūko griausmingais plojimais.

Tačiau dirigentas tiesiog stovėjo savo vietoje, atsigręžęs į ją nugara, ir ramiai perversinėjo natų puslapius. Pagaliau scenoje buvęs kontraltas patraukė jį už rankovės ir parodė į sceną. Tik tada visiškai kurčias Liudvikas van Bethovenas atsigręžė ir nusilenkė.

Jis negirdėjo nei aplodismentų, nei orkestro, kuriam dirigavo. Tačiau visa simfonija buvo jo galvoje, ir jis suteikė jai dramatišką, šlovingą išraišką.

Bethovenas turėjo svarią priežastį pasidžiaugti tuo neužmirštam vakaru. Tam tikra prasme jis perkūrė savo praeitį, nemalonius ir bjaurius dalykus paversdamas kažkuo gražiu.

Galbūt jis prisiminė vieną sceną iš ankstesnių savo gyvenimo metų. Vidurnaktis; Bethoveno namuose greitai užmiega mažas berniukas. Jo tėvas grįžta iš smuklės su įkaušusiu sugėrovu ir šiurkščiai papurto mažąjį Liudviką. Tėvas pareikalauja, kad jis pagrotų svečiui pianinu. Nusišluostęs ašaras ir susikaupęs, berniukas sėdasi prie pianino ir ilgas valandas groja.

Liudviko tėvas savo sūnui buvo griežtas ir net žiaurus. Vienas Liudviko vaikystės draugas prisiminė, kad jis versdavo berniuką groti, jį mušdamas. Kai kas mano, kad vėliau gyvenime Bethovenas ir apkurto bent iš dalies dėl smurto, kurį jis patyrė vaikystėje.

Bethoveno muzika nėra vien šviesa ir švelnumas. Tai ir griausmas bei ilgesys. Bethovenas turėjo dėl ko pykti ir puoselėti kartėlį, tačiau jis rado būdą išreikšti savo jausmus pozityviai. Išreikšdamas savo esybės gelmes, jis paverė gyvenimo patirtį dovana mums.

Dangaus Dievas gali apšviesti jūsų gyvenimo tamsą. Jo meilės šviesa perkrodžia mūsų tamsiausios nevilties akimirkas. Jo šviesa išveda mus iš tamsos. Kai esame prisilęti liūdesio ar palaužti širdgėlos, Dievas mus pakelia. Jis būna šalia, kai mes suklumpame. Mes galime suklupti dėl savo pačių klaidų ar kieno nors kito sprendimo. Nesantarpė šeimoje, despotiškas viršininkas ar draugų išdavystė – visa tai gali mus sugniuždyti. Liga ar skolos mus gali prisilęgti, tačiau Dievo Žodis visada teisingas. Pranašas Michėjas šaukia: „Nedžiūgauk dėl mano nelaimės, mano priešė. Nors ir parpuoliau, vėl atsikelsiu“ (Michėjo pranašystė 7, 8). Jo jėgoje jūs galite pakilti ir džiaugtis jau šiandien.

BESILEIDŽIANČIOS SPIRALĖS SUSTABDYMAS

Tesuteikia VIEŠPATS stiprybės Savo tautai! Telaimina Viešpats Savo tautą ramybė! (Psalmynas 29, 11)

Jana augo krikščioniškoje šeimoje, tačiau ji sukilo prieš tėvų vertybes. Įsitikinusi, kad jie ją manipuliuoja ir ją kontroliuoja, mergina pabėgo iš namų, norėdama pati pažinti pasaulį. Būdama 15 metų, ji jau piktnaudžiavo alkoholiu ir narkotikais. Šių žalingų įpročių jai niekada taip ir nepavyko visiškai atsikratyti.

Jana mėgino susirasti jai taip reikalingą meilę ir vis keitė vyrus. Ji gyveno tai su vienu, tai su kitu vaikinu, tačiau niekaip negalėjo nurimti, nes santykiai niekada nebuvo tikrai tvirti.

Kartais Jana apsilankydavo savo vaikystės bažnyčioje. Prisimenu ją keliuose mano vestuose evangelistiniuose susirinkimuose. Mergina buvo susidomėjusi, tačiau ji neįstengė patirti tikrosios Dievo jėgos bei Jo Artumo. Kelis kartus po pakvietimo ji buvo išėjusi į priekį, kelis kartus buvo pasiryžusi mesti narkotikus. Tačiau kiekvieną sykį vis grįždavo prie senojo gyvenimo būdo. Trauka buvo pernelyg stipri.

Visos pastangos padėti Janai atnešė tik didžiulį nusivylimą. Aš norėjau, kad ji išgyventų Dievo meilę, suprastų, ką gali reikšti bendravimas su Juo, tačiau mergina į viską žiūrėjo pro pirštus. Ji liko skausmingai nepasiekiamą.

Janos gyvenimas spirale smuko žemyn. Viskas prasidėjo nuo įprastinio paauglystės maišto, bet paskui viena problema vijo kitą. Problemos augo, kol jos gyvenimas tapo nebesuvaldomas.

Tokius žmones, kaip Jana, mes vadiname vienu žodžiu. Jis nėra labai malonus. Mes atstumiame juos kaip „nevykėlius“. Jie tik kelia netvarką. Juos lydi šleifas problemų. Jie nesugeba pasikeisti.

Kodėl Jana vis daro klaidas? Kodėl ji neranda išeities iš savo problemų? Ar keletas svarbių su gyvenimo būdu susijusių sprendimų ką nors pakeistų jos gyvenime?

Aš tikiu, kad Dievo malonė yra didesnė už bet kokią mus varžantį įprotį. Šventajame Rašte pasakyta: „Bet kur buvo apstu nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ (Laiškas romiečiams 5, 20). Malonė daug stipresnė už nuodėmę. Dievo jėga didesnė už mūsų priešus. Štai kaip jūs asmeniškai galite ją gauti:

1. Pripažinkite, kad esate silpnas ir nesugebate savarankiškai kovoti su priešu (žr. Evangelija pagal Joną 15, 5).

2. Tikėkite, kad Dievo jėgos pakanka jums išvaduoti (žr. Laiškas filipiečiams 4, 13).

3. Pasiryžkite atsiriboti nuo nuodėmės. Priešinkitės velniui (žr. Jokūbo laiškas 4, 7).

Šio paskutinio punkto daugelis nesugeba įvykdyti. Su Dievo jėgos pagalba pasiryžkite atsiriboti nuo pagundos šaltinio. Šalinkitės visko, kas jums gali pakišti koją. Saugokite kanalus, per kuriuos galite būti gundomi. Nors visų pagundų išvengti neįmanoma, jūs galite šalintis situacijų, kuriose kyla pagundos. Jūs galite laimėti mūšį dar prieš kylant pagundai – svarbu netapti pažeidžiamam. Apsispręskite iš anksto. Ir nesigailėsite.

APGAUBTIEJI MEILĖS

O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį Savo vieningą Sūnų, kad mes gyventume per Jį. (Jono pirmas laiškas 4, 9)

Kim buvo susijaudinusi! Galbūt šis žodis net pernelyg švelnus. Ją buvo apėmusi euforija! Ji nesitvėrė džiaugsmu. Jos vyras Styvas Ohajaus valstybinėje loterijoje ką tik laimėjo kelis milijonus dolerių – po 107 000 dolerių per metus dvidešimt metų. Negana to, jis jau antrą kartą laimėjo 100 000\$. Dabar Deitonų pora galės pagyventi savo svajonių gyvenimą. Neįtikėtini malonumai jiems jau pasiekiami.

Tačiau buvo viena problema. Kim turėjo meilužį ir žinojo, kad šis laimėjimas viską tik dar labiau komplikuoja. Ji nenorėjo atsisveikinti su milijonais, bet, žinoma, nenorėjo nutraukti ir meilės romano. Ji geidė Styvo pinigų, tačiau jo meile nesidomėjo. Laimėjimas loterijoje tiesiog užvaldė Kim mintis. Ji svarstė, kaip pasiglemžti tuos pinigus ir pagaliau nusprendė pasamdyti žudiką ir nužudyti savo vyrą. Jai aptarinėjant šį planą telefonu su savo meilužiu, jos 21 metų sūnus girdėjo visą pokalbį. Veikiai policija areštavo Kim už ketinimą nužudyti savo vyrą – žudikas sutiko tai padaryti vos už 500 dolerių. 25 dolerius ji buvo jau sumokėjusi, kitus turėjo atiduoti, kai bus atliktas darbas.

Gana keista, bet Styvas lankė Kim kalėjime. „Dvidešimt dvejų bendro gyvenimo metų iš atminties neištrinsi“, – paaiškino jis. Jų santykiai gerėjo. Jis įtemptai galvojo, kaip būtų galima sumažinti jai skirtą bausmę. Jis atsisakė bet kokių kaltinimų prieš savo žmoną. Jo meilė ją giliai sujaudino. Jo iniciatyva pasiekė jos širdies gelmes. Kim suprato, kad jos meilės nuotykis tebuvo pigi tikro jausmo imitacija. Kaip ji galėjo atsisipirti tikrai, nuoširdžiai meilei žmogaus, kuris niekada jos nebūtų palikęs? Kaip ji galėjo būti neištikima tam, kuris buvo ištikimas jai? Kaip ji galėjo nusigręžti nuo to, kuris apgaubė ją savo meile? Ji negalėjo. Ir nusprendė atsakyti jam tuo pačiu. Pagaliau išėjusi iš kalėjimo, Kim apsikabino savo vyrą ir kūkčiodama ištarė: „Prašau, niekada, niekada, niekada nepalik manęs!“

Draugai vadino juos pamišėliais, tačiau Styvas ir Kim su tuo nesutiko. „Meilė – beprotybė, – sakydavo Styvas. – Jos neįmanoma paaiškinti.“

Nepaaiškinama yra ir Dievo besąlygiška meilė. Besąlygiška meilė yra tokia, kuri išlieka, kad ir kas nutiktų. Tai meilė, kuri nepriklauso nuo to, kuris yra mylimas.

Štai dar viena kone neįtikėtina idėja. Nėra nieko, ką jūs galėtumėte padaryti, kad Dievas jus mylėtų bent kiek mažiau. Jo meilė apsprendžia ne mūsų veiksmai, o Jo širdis. Jis myli mus net tada, kai atgręžiamo Jam nugaras. Jis myli mus, kai atmetame Jo kvietimą sekti paskui Jį. Mūsų elgesys gali Jį skaudinti. Mūsų neteisingi pasirinkimai gali žėisti Jo širdį. Mūsų blogi sprendimai gali sukelti Jam sielvartą. Tačiau jokie mūsų veiksmai negali pakeisti pastovios Dievo meilės.

Nuo tokios meilės aš nusigręžti negaliu. Aš tegaliu pulti Jam po kojom ir amžinai dėkoti, kad Jis taip myli mane.

VIDINĖ JĖGA

Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina. (Laiškas filipiečiams 4, 13)

Trina Ker (Treena Kerr) gyvena didžiuliame gražiame name, Česapiko įlankos pakrantėje. Atrodė, jog ji turi viską. Jos vyras, Grahamas Ker, buvo garsus televizijos laidų vedėjas. Pora įtemptai dirbo. Ir jiems tikrai sekėsi. Jie gyveno prabangiai, turėjo nuostabių draugų.

Deja, savo viduje Trina merdėjo. Jos asmenybė neturėjo tvirtos šerdies. Aplinkiniai matė linksmą, žavingą moterį. Tačiau Trinos artimieji žinojo, kad ji turi didelių emocinių problemų. Per metų metus ji tiesiog ritosi žemyn.

Vienu metu Trina pasijuto nebesugebanti tvarkytis savo gyvenime. Gydytojai pasiūlė jai neribotam laikotarpiui gultis į psichiatrinę ligoninę. Jai padėjo tik kasdieninės didelės dozės vaistų.

Trina turėjo jauną tarnaitę, vardu Rūta, kuri pradėjo už ją melstis. Rūta papasakojo apie Triną savo draugams tikintiesiems bažnyčioje, ir šie taip pat už ją meldėsi.

Rūta žinojo, kad Trinai niekas kitas nepadėjo. Jos vyras buvo ką tik paėmęs ją į nuostabią kelionę su gražiausia jachta aplink pasaulį, tačiau moteris grįžo namo dar nelaimingesnė nei anksčiau.

Vieną dieną, praėjus trims mėnesiams nuo to, kai buvo pradėta už Triną melstis, Rūta išgirdo ją savo miegamajame klykiant. Sutelkusi drąsą, mergina pasiūlė: „Kodėl jums neatidavus visų savo problemų Dievui?“

Supykusi Trina atšovė: „Ach Dievui? Jei tokia protinga, pati atiduok, nes aš to nesugebu!“

Po savaitės Trina pati nuėjo į Rūtos bažnyčią. Kojos ją nešė nunešė prie sakyklos. Trina atsiklaupė ir pravirko. „Atleisk man, Jėzau. Dovanok man, Jėzau“, – tai tebuvo viskas, ką ji galėjo pasakyti.

Trina išėjo iš bažnyčios, jausdamasi taip, tarsi Pats Dievas būtų ją palietęs. Namuose ji pradėjo stengtis kuo daugiau sužinoti apie ją išgelbėjusį Dievą. Ji pradėjo skaityti Rūtos dovanotą Bibliją.

Trina skaitė ją iki vėlyvo vakaro. Kai ji jau tiesė ranką prie migdomųjų vaistų, vidinis balsas jai pasakė: „Daugiau tau jų nebereikės“. Ji išpylė vaistus į kriauklę. Daugelis žmonių taip pripranta prie migdomųjų, kad nebegali jų nevartoti, tačiau Trina puikiausiai išsimiegojo ir prabudo pailsėjusi, įgijusi jėgų bei šviesesnio proto. Joje veikianti Dievo jėga po truputį keitė moters gyvenimą. Krikščioniškas gyvenimas – tai nėra laikytis išikibus brangaus gyvenimo, sukandus dantis. Tai nereiškia paniškai stengtis paklusti Dievo valiai. Krikščionybė – gyvenimą keičiantis santykis su Dievu. Paulius taikliai pasakė: „Kad iš Savo šlovės lobio suteiktų jums stiprybės Jo Dvasios galia sustvirtinti jumyse vidinį žmogų“ (Laiškas efeziečiams 3, 16).

Dvasia stiprina mus iš vidaus. Trina Ker atrado slaptą kelią į savo asmeninio gyvenimo pilnatvę. Mūsų širdyje gyvenanti Šventoji Dvasia suteikia naują stulbinančią jėgą mūsų gyvenimui. Dievas siūlo jums šią gyvenimą keičiančią jėgą jau šiandien.

NEĮKLIMPKITE RUTINOJE

O teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos.
(Patarlių knyga 4, 18)

Dveitas L. Mudis (Dwight L. Moody), vienas iš garsiausių šiuolaikinių evangelistų, visada troško mokytis. Jis degė troškimu kiekvieną dieną augti Kristuje.

Vienoje ilgoje savo, kaip pamokslininko, kelionėje Mudis važiavo traukiniu su giesmių atlikėju, vardu Tauneris. Vienas išgėręs vyriškis su pamušta akimi atpažino Mudį ir pradėjo traukti giesmes. Evangelistas nepanoro su juo bendrauti ir pasakė: „Eime iš čia“. Tačiau Tauneris atsakė, jog visi kiti traukinio vagonai sausakimši.

Tuo metu tarp eilių žingsniavo konduktorius. Vis dar suirzęs Mudis sustabdė jį ir parodė girtuoklį. Konduktorius priėjo ir švelniai nuramino žmogų. Jis nuplovė ir aptvarstė girtuoklio akį, paskui palydėjo iki jo vietos, kur šis užmigo. Kiek pagalvojęs Mudis pasakė savo bendražygiui: „Man tai siaubingas priekaištas“. Mudžio žodžiais, konduktorius pasielgė kaip gailėstingasis samarietis, o jis pats sureagavo kaip abejingas fariziejus. Šią jį sugėdinusią istoriją per savo pamokslus Mudis pasakodavo kone visą likusį savo gyvenimą.

Nors Mudis buvo galingas pamokslininkas, jis reguliariai užleisdavo sakyklą kitiems, atvykusiems pamokslininkams ir su Biblija rankose žymėdavosi jų mintis. Mudis – ryškus pavyzdys, kaip reikia trokšti mokytis, augti ir vis daugiau sužinoti apie Dievo tiesą.

Šiandien Dievas gali mėginti jums ką nors apreikšti.

Aplinkybės, su kuriomis susiduriame kiekvieną dieną, parodo, kas mes esame ir kuo tapome. Jei mumyse nėra pykčio, mūsų nesupykdys jokia situacija. Jei mūsų širdy netarpsta kartėlis, jis nepasireikš, kad ir kokia būtų neteisybė. Jei nesame gašlūs, joks flirtas nepažadins gašlumo. Jei mūsų sąžinė švari, mes neišnaudosime nė geriausios progos pasipelnyti.

Kiekvienos dienos gyvenimiškos situacijos atskleidžia, kokios iš tikrųjų yra mūsų širdys. Dievas nori, kad mes atvertume savo problemas ir galėtume su jomis sąžiningai kovoti. Kartais Jis leidžia mums išvysti skausmingus apreiškimus apie tai, kas mes iš tikrųjų esame, kad galėtume atverti Jam viską, kas yra mūsų širdyje. Jis puikiai sugebės tai sutvarkyti. Leiskite Jo dvasiai parodyti, kas iš tikrųjų yra jūsų širdyje šiandien, ir apsispręskite nuolatos augti Jėzuje.

TIKĖJIMAS, UŽ KURĮ VERTA NUMIRTI

Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako Bažnyčioms: „Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties“. (Apreiškimas Jonui 2, 11)

Krauju aptaškyti laiko smėlynai liudija apie Naujojo Testamento tikėjimą, už kurį verta numirti. Vienas iš tokių žmonių buvo Filėjas, nužudytas už tikėjimą 306 m. po Kr. Aleksandrijoje. Tačiau prieš mirtį jis paliko gražų savo tikėjimo liudijimą, užrašytą šalia jo buvusių žmonių.

Jaunas ir turtingas Filėjas, aukštesniosios klasės atstovas, garbingai tarnavo visuomenei. Daug laimės jam teikė žmona ir vaikai. Nors tais laikais tapti krikščionimi reiškė viskuo rizikuoti, jis mielai priėmė tą riziką.

Kai jis buvo suimtas, Romos prefektas Egipte mėgino įkalbėti jį išsižadėti savo tikėjimo. „Išmesk iš galvos tą beprotybę“, – ragino jis Filėją.

Filėjas ramiai atsakė: „Aš niekada nebuvau beprotis ir dabar esu visiškai sveiko proto“.

„Ką gi, tada puiku, – pareiškė prefektas. – Paaukok dievams.“ Filėjas paaiškino, kad jis gali aukoti tik vienam Dievui.

„O kokios aukos patinka tavo Dievui?“ – paklausė prefektas.

„Tyra širdis, nuoširdus tikėjimas ir tiesa.“

Tardomas Filėjas stovėjo priešais teisėją, už jo susibūrusi raudovojo jo šeima, o jis drąsiai liudijo apie savo tikėjimą.

Vėl įkalbinėjamas atsižadėti tikėjimo, Filėjas atsakė: „Visų mūsų sielų Gelbėtojas yra Jėzus Kristus, kuriam tarnauju ir su šiomis grandinėmis. [...] Aš daug galvoju apie savo situaciją ir esu pasiryžęs kentėti už Kristų.“

Neilgai trukus po to Filėjui buvo nukirsta galva. Tokie žmonės, kaip jis ragina mus būti ištikimus Evangelijos tyrumui. Jie kviečia mus grįžti prie pagrindinių Naujojo Testamento krikščionių tikėjimo principų, prie Kristaus mokinių pasišventimo, prie tvirto kankinių tikėjimo. Šiandieninė krikščionybė dažnai būna lengvabūdė, prisitaikanti, užmirštanti kryžių ir mažai ko verta. Tai bestuburis, „švelnus“ tikėjimas, kuris nereikalauja didelių aukų, arba paviršutiniškas tikėjimas, žadantis savo pasekėjams sveikatą, turtus ir aukštą padėtį visuomenėje. Taip, Jėzus siūlo mums gerovę (žr. Evangelija pagal Joną 10, 10), tačiau Jis siūlo mums ir kryžių. Mokytojas pasakė: „Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka Manimi“ (Evangelija pagal Matą 16, 24). Jėzus yra daug kainuojantis perlas (žr. Evangelija pagal Matą 13, 46). Dėl Jo verta išsižadėti visko. Prieš Jo neapskaičiuojamą vertę, prieš Jo nepralenkiamą gerumą, prieš Jo nenustatomą vertingumą nublanksta visos mūsų aukos. Jis vertas didžiausios kainos.

MŪSŲ VEDLYS IKI MIRTIES

Šis Dievas – mūsų Dievas per amžių amžius. Jis ves mus amžinai. (Psalmynas 48, 15)

Liza Atvater (Lizzie Atwater), laukdamasi savo pirmagimio, su siaubu stebėjo, kaip netoliese susijungia plėšikų gaujos. Ši misionierė Kinijoje 1900 metų maišto metu žvelgė brutaliai mirčiai į akis – mirčiai nuo fanatikų, kurie buvo prisiekę keršyti visiems svetimšaliams.

Tačiau apimta klaikaus siaubo, Liza rado vilties kibirkstėlę. Štai ką neilgai trukus iki savo mirties ji rašė seseriai ir kitiems šeimos nariams:

„Trokštu pamatyti jūsų brangius veidus, bet bijau, kad šioje žemėje nebesitiksime. Aš labai ramiai ruošiuosi pabaigai. Viešpats nuostabiai arti, ir Jis manęs nenuvils. Buvau labai sunerimusi ir susijaudinusi, kadangi atrode, jog atsirado šansas išgyventi, tačiau Dievas pašalino tą jausmą, ir dabar tik meldžiu malonės, kad drąsiai pasitikčiau siaubingąją baigtį. Skausmas greitai išnyks, ir, o, kaip gera bus aukštybėse!“

1956 metų sausį Ekvadore buvo nužudytas Rojus Juderianas (Roj Youderian), kuris džiunglėse mėgino paskelbti Evangeliją Auca genties indėnams. Praėjus kelioms dienoms po to, kai buvo surastas jo kūnas, Rojaus žmona Barbara savo dienoraštyje užrašė: „Prieš dvi dienas Dievas davė man šią eilutę iš 48 psalmės: „Šis Dievas – mūsų Dievas per amžių amžius. Jis ves mus amžinai“ (Psalmynas 48, 15).

1956 metų rugsėjį Belgijos Konge misionierius Luisas Karlsonas (Lois Carlson) įdėmiai klausėsi trumpųjų bangų radijo stoties. Simba nacionalistai užėmė daktaro Pauliaus Karlsono ligoninę. Kartkartėmis daktaras Karlsonas galėjo pasiųsti trumpą žinutę trumposiomis bangomis. Luisas nugirdo tokią sakinį: „Kur aš keliausiu iš čia, nežinau, svarbiausia, kad būčiau su Juo“.

Po kelių dienų atėjo kita žinia: „Žinau, jog esu pasirengęs susitikti su savo Viešpačiu, ir man sunku tik dėl minčių apie tave. Tikiu, kad galėsiu paliudyti Kristų.“

Kai ligoninėje buvo rastas nužudyto daktaro Karlsono kūnas, jo švarko kišenėje aptiko Naująjį Testamentą. Viduje daktaras buvo užrašęs datą – tai buvo diena prieš jo mirtį – ir vienintelį žodį: „Ramybė“.

Ramybė sunkiausių aplinkybių akivaizdoje. Ramybė sunkiausiu metu. Ramybė nevilty, ramybė, ištikus nelaimi, ramybė mirties akivaizdoje. Dievo ramybė yra ypatinga dovana jums šiandien. Kad ir kokios aplinkybės susiklostytų jūsų gyvenime, kad ir kokia jūsų situacija būtų šiandien, kad ir kokios neramos mintys kiltų jūsų galvoje, tikėjimu laikykitės šios paprastos tiesos: „Klausausi, ką kalba VIEŠPATS Dievas; Jis skelbia ramybę Savo tautai“ (Psalmynas 85, 9).

Tebūna atviros jūsų ausys. Įsiklausykite į Jo balsą. Išgirskite Jo raminantį žodį jūsų sielai šiandien.

SAJUNGOS VĖLIAVA

Švęskite Mano šabus, idant jie būtų ženklas Man ir jums, kad žinotumėte, jog Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. (Ezechielio pranašystė 20, 20)

XVII amžiaus pradžioje Dorotėja Treisk (Dorothy Traske) vadovavo privačiai Londono mokyklai. Ilgas norinčiųjų joje mokytis sąrašas liudijo apie jos, kaip mokytojos, populiarumą.

Misis Treisk ir jos vyras Džonas buvo puritonai. Puritonai buvo įsitikinę, kad anglikonų bažnyčią reikia apvalyti ir sugrąžinti prie Naujojo Testamento šaknų. Stengdamiesi gyventi pagal aiškius Šventojo Rašto principus, Treiskai gilinosi į tai, kas Biblijoje pasakyta apie septintąją dieną – savaitę. Jie nusprendė paklusti aiškiam bibliniam įsakymui švęsti šią dieną. Misis Treisk paskelbė, jog šeštadieniais jos mokykloje pamokos nebevyks.

Kai mokinių tėvai pasidomėjo kodėl, Misis Treisk išdėstė savo įsitikinimus. Įsikišo valdžios atstovai, ir ji buvo uždaryta Geithauzo kalėjime, Londone. Moters veiksmai buvo palaikyti iššūkiu valstybei.

Misis Treisk iškalėjo maždaug 15 metų. Nenorėdama apsunkinti savo poreikiais kitų, ji daugiausia mito duona, vandeniu, šaknelėmis ir žolelėmis. Pagaliau, uždaryta tarp niūrių sienų, ji susirgo ir mirė. Ji buvo išvežta iš Geithauzo kalėjimo ir palaidota laukuose.

Dorotėjai Treisk savaitė buvo ištikimybės ženklas. Tai buvo ne šiaip diena, o Dievo įsakymas. Atmesti savaitę reiškė atmesti savaitos Viešpatį ir ją sukūrusį Kūrėją. Misis Treisk kalėjo ir mirė ne dėl savo ištikimybės paprastai dienai, o dėl ištikimybės Dievo įsakymui. Teoriškai 24 valandų laikotarpis – toks pat, kaip bet kuris kitas. Tačiau pagal Dievo Žodį, savaitė yra iš esmės kas kita.

Dievo įsakymas skelbia: „Atmink ir švęsk šabo dieną“ (Išėjimo knyga 20, 8). Pradžios knygoje parašyta: „Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą, nes tą dieną Jis ilsėjosi po visų kūrimo darbų“ (Pradžios knyga 2, 3).

Septintoji diena – savaitė yra Dievo palaimintas ir pašventintas ištikimybės simbolis. Tai Jo vėliava. Pašlovinkite Jo vardą jau šią savaitę. Jei Dorotėja Treisk verčiau pasirinko mirtį negu savaitos išdavystę, kodėl mums nešlovinus Dievo kiekvieną savaitę, užuotėjus į kompromisą?

TIESOS ŠAUKLIAI

I DALIS

Kai Manęs ieškosite, rasite Mane. Taip, jeigu visa širdimi Manęs ieškosite.
(Jeremijo pranašystė 29, 13)

Vaikystėje lankydamas šv. Patriko mokyklą Norviče, Konektikute, aš dar nežinojau, kad Airijos Patrikas padėjo sabatos šventimo pagrindus Britų salose.

Šis penkioliktojo amžiaus jaunuolis Romos provincijoje, Galijoje, išgirdo skelbiant Kristaus Evangeliją. Patrikas priėmė ją kaip Dievo tiesą ir veikiai pajuto pašaukimą skelbti šią gerąją naujieną Airijoje, kur jis buvo praleidęs keletą metų kaip vergas.

Galingas Patriko pamokslavimas paskatino tūkstančius nulenkti kelius priešais Viešpatį, Jėzų Kristų. Tarp pasikrikštijusių buvo karaliaus Nialo palikuonis Kolumba (Columba), kuris tapo dar vienu didžiuoju krikščionybės pionierium. Kaip ir Patrikas, Kolumba laikė Bibliją vieninteliu tikėjimo pagrindu ir akcentavo palaimą paklusti Dešimčiai Įsakymų, kuriuos jis vadino „Kristaus Įstatymu“.

Maždaug 563 metais po. Kr. Kolumba nuplaukė į mažą Jonos salą netoli Britų krantų. Ten jis įsteigė krikščionišką mokyklą ir misionierių centrą. Jonos misionieriai galingai skelbė Dievo Žodį visose Britų salose.

Be to, Kolumba padarė labai įdomią išvadą: kad besąlygiška sąjunga su Dievo Žodžiu reiškia, jog jis turi švęsti Biblijos savaitę. Gulėdamas mirties patale, Kolumba pasakė: „Ši diena man iš tikrųjų yra sabata, nes tai paskutinioji mano šio sunkaus gyvenimo diena. Po visų savo darbų aš šiandien švenčiu savaitę.“

O dabar paskaitykite, ką istorikas Andrius Langas (Andrew Lang) parašė apie Kolumbą ir Patriko įkurtą keltų bažnyčią: „Sekmadienį jie dirbo, o šeštadienį šventė kaip savaitę“.

Per visą istoriją tai vienur, tai kitur atsirasdavo krikščionių, kurie švęsavo biblinę savaitę. Atidžiai studijuodami Bibliją, jie suprasdavo, kuri diena iš tikrųjų yra Dievo šventa diena. Šiai tikinčiųjų grupei tinka Dovydo žodžiai: „Kaip elnė ilgisi tekančio vandens, taip aš ilgiuosi Tavęs, Dieve“ (Psalmynas 42, 2).

Tuos, kurie nuoširdžiai gilinasi į Jo Žodį, Dievas laimina brangiais tiesos deimantais. Sabata – nesutepta tiesa, kuri visais amžiais buvo atskleidžiama Biblijos tyrinėtojų. Ši tiesa brangiai kainavo. Daugelis buvo kankinami, mušami, įkalinami ir pasmerkami mirčiai už savo ištikimybę sabatos Viešpačiui. Mes, kaip sabatos šventėjai, stovime palaikomi tokių tikėjimo galiūnų, kaip Patrikas ir Kolumba. Istorijos puslapiuose jie paliko pasišventimo pavyzdį, kuriuo naudinga sekti ir šiandien.

TIESOS ŠAUKLIAI

II DALIS

Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų. (Evangelija pagal Joną 14, 15)

1662 metais Dorčesterio kalėjime už savo nekonformistinius įsitikinimus buvo uždarytas tarnautojas, vardu Francis Bamfildas (Francis Bampfild). Bamfildas buvo vienas iš garsiausių pamokslininkų savo gyvenamajame Anglijos regione. Jis buvo išsilavinęs, kilnus ir pasišventęs žmogus. Tačiau visa tai valdininkams buvo nesvarbu. Jų nuomone, jis turėjo taikstyti su valstybinės bažnyčios tradicijomis.

Kalėjime Bamfildas įsitikino, jog septintoji diena yra sabata. Šiaip ar taip, puritonai akcentavo Dievo moralinio Įstatymo, Dešimties Įsakymų, svarbą. Būtų buvusi nesąmonė vykdyti juos visus, išskyrus ketvirtąjį.

Idomu paminėti, kaip Bamfildas šiuo klausimu stengėsi įtikinti savo draugus puritonus. Daugelis nenorėjo švęsti septintosios dienos sabatos, nes laikė tai žydiška tradicija. Bamfildas aiškino, kad žmonija ir sabata buvo sukurti tą pačią savaitę. Tai įvyko Edeno sode, dar gerokai iki Abraomo.

Pradžios knygoje tai apibūdinama, kaip pasaulio sukūrimą vainikuojantis aktas. „Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą, nes tą dieną Jis ilsėjosi po visų kūrimo darbų“ (Pradžios knyga 2, 3).

Įkvėptas tokių aiškių Šventojo Rašto vietų, Bamfildas padarė išvadą: „Kol bėga savaitės, jie [žmonija ir sabata] gyvuos ir bus drauge“.

Bamfildo amžininkai ir toliau tvirtino, kad *krikščionių* šventa diena yra sekmadienis, tačiau jis negalėjo nepaisyti akivaizdaus Kristaus pavyzdžio. Bamfildas atidžiai peržvelgė visą Naująjį Testamentą, bet nerado nė vieno įrodymo, kad Kristus kada nors šventė kokią nors kitą savaitės dieną, išskyrus septintąją.

Jis atidžiai patikrino, kas Naujajame Testamente sakoma apie sabatos šventimą. Kad Jėzus laikėsi sabatos, jį įtikino tokios vietos:

„Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų“ (Evangelija pagal Joną 14, 15)

„Šabo dieną, kaip pratęs, nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti“ (Evangelija pagal Luką 4, 16)

Bamfildas nusprendė, kad, jeigu Jėzus šventė sabatą, tai pakankamai sviri priežastis taip elgtis ir jam. Tai, kad Jėzus šventė sabatą, ipareigoja ją švęsti ir mus.

Kai kas mano, jog nebūtina sabatą švęsti bendruomenėje. Jiems atrodo, kad jie bus tokie pat palaiminti skaitydami Bibliją namuose. Jie nemato reikalo sabatos rytą eiti į bažnyčią. Jie užmiršta vieną gyvybiškai svarbią tiesą: Jėzus sabatos šventimą laikė ypatingai svarbiu – tokiu svarbiu, kad Jam tai tapo įpročiu.

TIESOS ŠAUKLIAI

III DALIS

Taigi Dievo tautos dar laukia šabo poilsis, nes, kas įžengia į atilsio šalį, ilsisi po savo darbų, panašiai kaip Dievas ilsėjosi po Savųjų. (Laiškas hebrajams 4, 9–10)

Reformacijos laikotarpiu daugelis priėmė Biblijos tiesą apie savaitę. Kitas garsus disidentas, kuris tuo įsitikino, buvo Teofilis Brabornas (Theophilus Brabourne). Jis pastoriavo XVII amžiaus viduryje, ir jo bažnyčioje buvo švenčiama septintoji diena. Tų, kurie tvirtindavo, kad šeštadienio šventimas reiškia grįžimą į judaizmą, Brabornas paklausdavo: „O Evangeliją ar atmetumėte – juk ji irgi pirmiausia buvo duota žydams? Tai kodėl tada atmetate savaitę tik dėl to, kad ji buvo duota žydams?“ Brabornas Evangeliją visada siejo su savaitę.

Brabornas priešininkai tvirtino, kad savaitės šventimas pakeistas pirmąją savaitės dieną – Kristaus prisikėlimo garbei. Tačiau Brabornas atkreipdavo dėmesį į tai, ką Jėzus pasakė prieš pat įžengdamas į dangų. Perspėjęs mokinius apie tą metą, kai jie turės kęsti persekiojimus, Jis pasakė: „Melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą ar šabo dieną“ (Evangelija pagal Matą 24, 20).

Brabornas tegalėjo padaryti išvadą, kad Kristus buvo įsitikinęs, jog Jo pasekėjai laikysis tos pačios savaitės, kaip ir Jis. Jis rašė: „Senovinė savaitę Kristus paskyrė krikščionių Bažnyčios ritualu per visus Evangelijos laikus po Jo mirties“.

Daugelis savaitės šventėjų buvo apkaltinti Įstatymo raidės laikymusi, grįžimu prie senojo apeiginio įstatymo. Tačiau Brabornas akcentavo, kad savaitės, kaip septintosios savaitės dienos, šventimas yra ne didesnis Įstatymo raidės laikymasis, negu savaitės, kaip pirmosios savaitės dienos, šventimas. Ir savaitę, ir sekmadienį buvo įmanoma švęsti dėl neteisingų priežasčių.

Savaitė nėra teisumo per darbus simbolis. Tai teisumo per tikėjimą simbolis. Kiekvieną savaitę mes ilsimės, ir tai simbolizuoja, kad patys mes negalime išsigelbėti. Mes ilsimės Jėzaus meilėje, Jo globoje. Mes ilsimės Jėzaus išgelbėjime.

Laiške hebrajams 4, 10 pasakyta: „[...] nes kas įžengia į atilsio šalį, ilsisi po darbų, panašiai kaip Dievas ilsėjosi po Savųjų“. Savaitė yra ne darbo, o poilsio simbolis. Kai savaitė žmonių potvarkiu pakeičiama kita diena, toji diena simbolizuoja teisumą per darbus. Išgelbėjimas per darbus Dievo planą pakeičia žmogaus keliais. Teisumas per tikėjimą išaukština Dievo sukurtą išgelbėjimo būdą. Numiręs ant kryžiaus, Kristus per visą savaitę ilsėjosi kape, tuo parodydamas, kad Jo išgelbėjimo darbas užbaigtas ir suteikdamas malonę visiems.

Jau šią savaitę ilsėkitės Dievo meilėje, Jo išgelbėjime. Šiandien savaitė kalba trimis garsais. Išgelbėjančios malonės užteks mums visiems.

TIESOS ŠAUKLIAI

IV DALIS

Tu trokšti tiesos ir nuoširdumo, todėl mokyk mane išminties ligi širdies gelmių. (Psalmynas 51, 8)

Džonas Džeimsas (John James) įsteigė Septintosios dienos baptistų bažnyčią Bul Steik alėjoje, Vaitčapel kelyje, Londone. Ji tapo žinoma, kaip Miljardo bažnyčia.

1661 metų spalio 19 dieną, šeštadienį, Džeimsui pamokslaujant, į bažnyčią įsiveržė įstatymo sergėtojai, nutraukė pamaldas ir pareikalavo pamokslininko nultipti nuo sakyklos. Tačiau Džeimsas panoro užbaigti savo pamokslą. Galbūt jis nujautė, kad tai paskutinis jo pamokslas. Tačiau pareigūnai nedelsdami nutempė jį nuo pakylės ir, apkaltinę išdavikiškais žodžiais prieš karalių, išsivedė iš bažnyčios.

Džeimsas buvo įkalintas Niugeito kalėjime. Praslinko mėnuo, ir jis stojo prieš Vestminsterio teisėjus. Nors neturėjo jokių tikrų įrodymų, teismas apkaltino jį mėginimu nuversti vyriausybę ir karaliaus apšmeižimu. Džeimsas buvo pasmerktas pakarti.

1661 metų lapkričio 26 dieną jis buvo pririštas prie rogių ir gatvėmis nutemptas į Tiberną, egzekucijos vietą. Budeliui rengiantis atlikti savo pareigą, Džeimsas pradėjo kalbėti susirinkusiai miniai. Jo žodžių jie niekada neužmiršo.

Jis galingai pamokslavo apie savo viltį Kristuje, paskui karštai pasimeldė už visus susirinkusius. Liudininkai prisiminė, kokie švelnūs ir kupini meilės buvo jo žodžiai, palyginus su šia siaubinga mirties vieta.

Džonas Džeimsas nėra ryški istorinė asmenybė. Jis nepradėjo jokio religinio judėjimo. Jis neatrado iš naujo pagrindinių Evangelijos tiesų, kaip Džonas Viklifas ar Martynas Liuteris. Jis buvo tiesiog vienas iš daugelio tikinčiųjų, kurie kaip įmanydami išreiškė besąlygišką vienybę su Jėzumi Kristumi. Džonas Džeimsas buvo doras ir principingas žmogus. Jis negalėjo eiti į kompromisą su savo sąžine. Morališkai nestabilioje ir kompromisų pilnoje šiandieninio pasaulio krikščionybėje Dievas šaukia vyrus ir moteris, kurie „trokšta tiesos ir nuoširdumo“. Šiandieniniame nuomonių įvairovės pasaulyje tik nedaugelis vadovaujasi sąžine ir dėl to išsiskiria iš daugumos. Viešpatauja moralinė anarchija. Daugelis krikščionių neturi tvirto dvasinio stuburo. Jų krikščioniškas charakteris stokoja Džono Džeimso tvirtybės.

Per šimtmečius aidų aidais atsikartoja už tiesą atiduotos gyvybės liudijimas. Šią žinią neša šventieji laiko vėjai. Išsaugokite tikėjimą. Išsaugokite tikėjimą. Išsaugokite tikėjimą.

STIPRYBĖ SUNKIU METU

Tik ištvirkite tikėjime įsitvirtinę bei įsišakniję ir nesusiduokite atitraukiami nuo vilties Evangelijos, kurią išgirdote, kuri paskelbta visai kūrinijai po dangumi.
(Laiškas kolosiečiams 1, 23)

Džordžas nesutiko eiti į kompromisą. Atradus Dešimties įsakymų Įstatymą, sabatos tiesa apkaltino jį. Jis nusprendė, kad, nors, kiek jam žinoma, niekas pasaulyje sabatos nešvenčia, jis bus ištikimas savo sąžinei.

Kadangi Džordžas gyveno ortodoksiškoje valstybėje, jis buvo atskirtas nuo bažnyčios. Jo bendruomenėje niekas nieko iš jo negalėjo pirkti ar jam parduoti. Jo vaikai negalėjo lankyti mokyklos, nes visos mokyklos buvo ortodoksiškos. Jis buvo izoliuotas savo paties bendruomenėje.

Tačiau šis žmogus tikėjo, jog tai, kas parašyta Biblijoje, yra tiesa. Jis nusprendė bet kuria kaina nenusižengti Šventajam Raštui. Po trejų metų jo šalyje apsilankė Britų ir užsienio Biblijos draugijos atstovai. Džordžas paklausė jų apie biblinę sabatą. Jų argumentai buvo neįprastai priešiški: esą mes gyvename nebe Įstatymo, o malonės laikais, esą nesvarbu, kokia diena švenčiama. Tačiau jie neįtikino šio žmogaus. Jų argumentai jam pasirodė per silpni.

Po atkaklių ieškojimų jis pagaliau sužinojo, kad maža sabatos šventėjų grupelė yra Turkijoje. Kadangi Džordžas neturėjo jų adreso, jis paprasčiausiai parašė: „Bet kokiems sabatos šventėjams Stambule, Turkijoje“. Jis šešis mėnesius rašė laišką po laiško ir laukė atsakymo.

Pagaliau po ilgų mėnesių vienas jo laiškas pasiekė sabatą švenčiančią nedidelę bažnyčią Stambule. Ryšys buvo užmegztas. Džordžas sužinojo apie visą pasaulį apėmusį Septintosios dienos adventistų judėjimą ir tapo adventistu. Galiausiai jam teko išsikraustyti iš savo miestelio. Dievas jį laimino. Jo vaikai lankė ne ortodoksiškas mokyklas. Jis pradėjo nedidelį verslą, kuris suklestėjo. Ilgainiui jis tapo mažos Adventistų bažnytėlės Graikijoje vadovu.

Džordžo istorija nėra unikali. Visame pasaulyje yra daugybė žmonių, kurie ištikimai atsidavę tiesai. Žodis „ištikimai“ reiškia, kad jie narsiai jos laikosi ir nesvyruoja. Nuoširdžioje maldoje Dovydas pasakė: „Mano širdis ištikima, Dieve; mano širdis ištikima“ (Psalmynas 57, 8). Ar jūsų širdis ištikima? O gal jus formuoja aplinka? Gal pasiduodate populiariosios kultūros įtakai?

Džordžas priėmė tvirtą sprendimą. Šis sprendimas darė įtaką kiekvienam jo poelgiui. Paprastai tariant, Džordžas apsisprendė nedaryti nieko, kas nepatiktų Dievui. Jis pasiryžo leisti Dievo Žodžiui formuoti jo mintis, Šventajai Dvasiai vadovauti jo veiksmams, o Kristui daryti įtaką jo elgesiui. Kodėl Džordžo pasirinkimas šiandien negali tapti jūsų pasirinkimu?

AR DAUGUMA VISADA TEISI?

Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių. Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jų atranda. (Evangelija pagal Matą 7, 13–14)

Savo veikimu Dievas gali nustebinti net pastorius. Kartais Jis pastato mus akis į akį su tiesa. Sukrečia mus. Priverčia prabusti iš savo pasitenkinimo.

Rėjus Holmsas (Ray Holmes) pastoriavo 500 narių turinčioje aukštutinio Mičigano pusiasalio liuteronų bažnyčioje. Kartą jo žmona Širli paklausė jį apie septintąją dieną – savaitę. Tokiais atvejais jis pasijusdavo savo bendruomenėje nejaukiai, nepritariantis tiems, kurie manė, kad tam tikrus Biblijos mokymus reikia atnaujinti. Jis troško grįsti savo tikėjimą bibrline tiesa, tačiau septintoji diena – savaitė? Juk negali būti, kad tiek garsių mokslininkų klystų!

Pastorius Holmsas buvo ištikimas Šventajam Raštui. Jo požiūris buvo toks: „Jei taip sako Dievo Žodis, aš tikiu“. Jo tikėjimas rėmėsi tvirtomis Dievo Žodžio tiesomis. Tačiau šįsyk jis liko sukrėstas lig širdies gelmių. Jis buvo užaugęs savo bendruomenėje, kurioje tradiciškai buvo švenčiama pirmoji savaitės diena – sekmadienis. Holmsas manė, kad, jeigu Kristus prisikėlė pirmąją dieną, tai tikroji bibrinė savaitė yra sekmadienis.

Priėmęs savo žmonos iššūkį, pastorius Holmsas išnaršė Bibliją, mėgindamas išsiaiškinti tiesą. Pagaliau ją supratęs, jis atsisakė savo, kaip liuteronų bendruomenės pastoriaus posto ir tapo savaitės šventėju. Pastoriui Holmsui tapo aišku, jog dauguma ne visada teisi.

Ką turėjo galvoje Jėzus, sakydamas: „nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį“? Kodėl Jis skelbė: „koks siauras kelias į gyvenimą“? Dievas tikrai nesistengia paslėpti nuo mūsų tiesos. Siauras kelias nėra siauras ta prasme, kad jį sunku surasti. Jis siauras ta prasme, kad juo sunku eiti. Daugelis negali atrasti tiesos, nes jie nenori ja vadovautis. Tiesos kaina – paklusnumas. Paklusnios širdys Dievo Žodyje atranda vis daugiau ir daugiau tiesos. Tai Dievo planas mums – augti krikščioniškame gyvenime. Kada jūs paskutinį kartą pasipriešinote kokiai nors bibrlinei tiesai, kuri pareikalavo permainų jūsų gyvenime?

Gal jūsų krikščioniškas gyvenimas sustingęs? Gal tiesa jums – iššūkis? Gal Dvasia jus reguliariai skatina kai ką pakeisti savo gyvenime? Pastorius Rėjus Holmsas susidūrė akis į akį su tiesa. Ir jo atsakymas buvo: „Dieve, aš darysiu, kad ir ką man liepsi“. Argi jūs negalite atsakyti taip pat?

DIEVO RAGINIMAS GRĮŽTI

Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: „Tėve, nusidėjau dangui ir Tau“. (Evangeliija pagal Luką 15, 18)

Liza gyveno gražioje Oahu saloje Havajuose. Gyvenimas rojų primenančioje saloje buvo kaip sapnas, kol vieną rytą jos vyras pasakė: „Mieloji, einu į žygį“ ir nebegrižo.

Vienišas kalnuotoje vietovėje, Hankas kopė į vieną iš virtinės vulkanų ir paslydo. Po jo kojomis ėmė risti žvyras. Vyriškis nukrito iš 150 metrų į slėnį, susilaužė sprandą ir mirė. Jį surado tik po trijų dienų.

Liza sunkiai išgyveno šią netektį. Vidinė žaizda negijo net slenkant savaitėms ir mėnesiams. Kovodama su savo širdgėla, moteris išgirdo raginimą: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu! (Evangeliija pagal Matą 11, 28)

Liza buvo išaugusi šeimoje, kuri šventė biblinę savaitę. Savo širdyje išgirdusi Dievo kvietimą, ji suprato, kad galės rasti ramybę tik sugrįžusi prie savo šaknų. Septintosios dienos, savaitos, šventimas Lizai simbolizavo poilsį mylinčio Dievo glėbyje. Poilsį nuo jos rūpesčio, nerimo, naštų ir širdies skausmo.

Lizai sabata reiškė namus. Sabata pilna to žodžio prasme yra namai. Ji kviečia mus grįžti į savo Edeno namus, kur Dievas atskyrė savaitę kaip bendravimo su Juo dieną.

Adomas ir Ieva praleido savo pirmąją savaitę su Dievu ir vienas su kitu. Susieti meilės bendrystės, jie džiaugėsi Dievo Artumu. Glaudūs ryšiai juos traukė prie savo Kūrėjo ir vieną prie kito. Pagrindinis savaitos tikslas yra bendravimas. Karštligiško tempo gyvenime bendravimas dažnai būna ne pats svarbiausias dalykas. Sabata ragina stabtelėti ir pamąstyti apie tai, kas iš tikrųjų yra svarbu. Ji kalba mums apie intymumą, kurio trokšta mūsų širdys. Tai kassavaitinis priminimas, kad svarbiausia yra mūsų bendravimas su Dievu, savo šeimos nariais, draugais ir kitais mums artimais žmonėmis.

Atnaujintame bendravime per savaitę Liza atrado poilsį. Tai įmanoma ir jums. Dievas kviečia jus patirti bendravimo džiaugsmą jau šią savaitę.

POILSIS DARBOHOLIKAMS

Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. (Evangelija pagal Matą 11, 28–29)

Henris sparčiai kopė į pačią Čikagos verslo pasaulio viršūnę. Jis prekiaavo nekilnojamu turtu miesto centre ir vos spėjo tenkinti paklausą.

Henris dirbo septynias dienas per savaitę. Jam vos užtekdamo laiko išsi-miegoti, ir jau tikrai jo nelikdavo Dievui. Henris buvo užmiršęs visus reli-ginius pagrindus, kuriuos gavo prieš daugelį metų. Jie tiesiog jam nebebuvo reikalingi. Jie nieko nekeitė, nors visi tvirtino, kad taip turėtų būti.

Dabar Henriui atrodė, kad jis atrado kažką, kas iš tikrųjų keičia gyvenimą. Jis visiškai pasinėrė į verslą.

Nekilnojamojo turto prekyboje savaitgaliai būna pačios užimčiausios dienos. Tačiau kartą Henrio tėvai pasiūlė jam pažiūrėti televizijos programą „Parašyta“ su rubrika „Poilsis darboholikams“. Joje buvo kalbama, jog bibli-nė sabata yra idealus vaistas streso kupiname, karštligiško tempo gyvenime.

Toji laida labai paveikė Henrią. Jis pradėjo suprasti, kad jam reikalingas dvasinis poilsis, sabatos poilsis. Anksčiau religija jo niekada nedomino. Ji jam visada atrodė banalių taisyklių rinkinys. Henris taip ir nebuvo užmez-gęs nuoširdžių santykių su Jėzumi. Nors galbūt, tiesiog galbūt, jis niekada neskyrė tam laiko. Galbūt jis niekada nesuteikė Jėzui Kristui realaus šanso.

Po laidos Henris surinko numerį 800 ir prisiskambino į vietinę Čikagos Adventistų bažnyčią. Kitą šeštadienį jis nuėjo į netoli jo namų esančią Sep-tintosios dienos adventistų bažnyčią. Jį apsupo tikinčiųjų šiluma. Pamokslo pabaigoje pastorius įtaigiai kreipėsi į susirinkusiuosius, ir Henris, palūžęs savo viduje, pasijuto stovintis tarp eilių.

Buvo metas priimti sprendimą. Ar jis ir toliau be atokvėpio suksis savo verslo rate? O gal skirs laiko, paties geriausio laiko, bendravimui su Kristu-mi? Stovėdamas toje šventykloje, rankomis apjuostas savo naujųjų draugų, Henris apsisprendė.

Sabatoje Henris atrado oazę, į kurią jis galėjo pabėgti nuo savo darboholišku įpročių. Mozė pavadino sabatą „visiško poilsio šabu“ (Išėjimo knyga 31, 15).

Sabata nėra rekomendacija; tai įsakymas. Tai nėra geltona mirksinti švieselė gyvenimo kryžkelėse, pro kurias mes galime pralėkti nemažindami greičio. Tai raudona šviesa. Šviesa, raginanti sustoti. Dievas pernelyg mus myli, kad tik re-komenduotų mums stabtelėti ir atgaivinti savo protus, kūnus bei sielas. Sabatą mūsų visagalis Kūrėjas, mūsų mylintis Atpirkėjas ir mūsų ateisiantis Karalius įsako mums sustabdyti desperatišką bėgimą per gyvenimą, nustoti be atvan-gos dirbus ir atrasti Jame poilsį. Koks kvietimas! Koks įsakymas! Koks Dievas!

SAUGOMI SUNKIĄ AKIMIRKĄ

Mylėkite VIEŠPATĮ, visi Jo ištikimieji! VIEŠPATS saugo ištikimuosius.
(Psalmynas 31, 24)

Pareigūnai rado jauną jūrininką Geritą Kornelį (Gerrit Corneliss) dirbantį baržoje. Nusivedę į miesto rotušę, jie jį apklausė ir liepė atsisakyti savo tikėjimo Naujuoju Testamentu.

Geritas nesutiko. Jis neteiksiantis jiems informacijos, kuri padėtų areštuoti jo draugus tikinčiuosius. Jis buvo surištas, pakabintas ant rankų ir taip paliktas ilgam laikui. Paskui jį mušė lazdomis, guldė ant kankinimo suolo.

Budeliai grasino jį kankinti, kol jis pasiduos. Tačiau Geritas tylėjo. Pasakojama, kad jis dėkojo Dievui už tai, jog padėjo jam nepraverti lūpų.

Kai atėjo paskirtas metas sudeginti šį žmogų ant laužo, jį reikėjo vežti, nes paeiti jis jau nebegalėjo. Atvykęs į egzekucijos vietą, Geritas pagaliau prakalbo. Tačiau tai tebuvo karšta malda. „Tėve ir Viešpatie, būk man maloningas. [...] Tu žinai mano paprastą meilę Tau; priimk mane ir atleisk tiems, kas sukėlė man šias kančias“.

Viduramžiais bažnyčia buvo galinga ir parėmė valstybės vaidmenį. Ryškaus skirtumo tarp bažnyčios ir valstybės valdžios nebuvo. Tie, kas puoselėjo kitokius įsitikinimus, nei propagavo bažnyčia, buvo laikomi išdavikais. Kitokių doktrinų besilaikantys tikintieji buvo žiauriai persekiojami.

Šiuo persekiojimų laikotarpiu Dievas davė Savo ištikimiesiems pasekėjams tokį įsimintiną pažadą: „Bet moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai skristi į dykumą, į savo būstinę, kur bus maitinama ir saugoma nuo gyvatės per laikotarpį, du laikotarpius ir pusę laikotarpio“ (Apreiškinas Jonui 12, 14).

Nuostabu! Dievas maitina Savo tautą dykumoje. Prispausti, persekiojami, kankinami – tačiau pamaitinti. Pašiepiami, gainiojami, tardomi, pasmerkiami mirčiai – tačiau pamaitinti. Dievo tauta yra dvasiškai maitinama visuose jos išbandymuose. Sunkiausiu metu Dievas nepalieka mūsų vienių. Jis neapleidžia mūsų, kai žengti į priekį tampa sunku.

Mes, kaip ir ištikimieji viduramžių krikščionys, taip pat esame maitinami tiesa. Visus sunkumus, su kuriais susiduriame, Dievas panaudoja mums mokyti. Jis išnaudoja gyvenimo stresus, kad mus sustiprintų, ir keblias situacijas, kad mus ugdytų.

Kad ir kokie sunkumai iškiltų šiandien, Dievo pažadas priklauso jums. Žvelkite į Jį, ir jūs taip pat būsite maitinami dykumoje.

ŠVENTYKLOS RAMYBĖ

Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, ieškančius prieglobsčio mums duotoje viltyje. Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiskverbiantis pro uždangą vidun.
(Laiškas hebrajams 6, 18–19)

Prieš kelerius metus medikai išsiaiškino streso poveikį centrinei nervų sistemai. Jie uždarė garde ėriuką ir apsupo jį elektros šoką sukeliančiais prietaisais. Gyvūnui nuėjus į vieną gardo galą, mokslininkai paspausdavo prietaisų jungiklį ir jį išgąsdindavo. Ėriukas krūpteldavo ir akimirksniu mesdavosi į kitą gardo galą. Netrukus jį išgąsdindavo dar kartą. O jis vis blaškydavosi.

Mokslininkai išsiaiškino, kad ėriukas niekada negrižta į tą vietą, kur patyrė šoką. Po kelių sukrėtimų mažasis gyvūnas visas virpėdamas stovėjo gardo vidury. Jis nebeturėjo kur bėgti, kur eiti. Šokas buvo visur. Visiškai nualinto emociškai, kupino nerimo ir išgąsčio ėriuko nervai neatlaikė. Jis krito vidury gardo ir nugaišo.

Tada mokslininkai paėmė šio ėriuko „brolių dvynių“ ir taip pat uždarė į gardą. Šįsyk jie kartu uždarė ir ėriuko motiną. Po pirmojo šoko ėriukas puolė bėgti, tik dabar jis jau bėgo prie motinos ir glaudėsi prie jos. Ji aiškiai nuramino savo jauniklį, nes jis atsitraukė nuo avies ir vėl pradėjo esti. Mokslininkai vėl paspaudė jungiklį, ir ėriukas vėl šoko prie motinos. Ji nuramino jį vėl.

Taigi mokslininkai pastebėjo akivaizdų skirtumą tarp tų dviejų ėriukų. Antrasis gyvūnas nebijojo grįžti į tą vietą, kur jau buvo patyręs šoką. Tyrinėtojų nuostabai, jo išgąstis trukdavo neilgai. Jis nedemonstravo jokių nervinumo, streso ar nerimo simptomų, kurie tomis pat aplinkybėmis pasireiškė jo broliui dvyniui. Iš kur toks akivaizdus skirtumas? Antrasis ėriukas buvo tikras, kad turi, pas ką bėgti. Jis buvo įsitikinęs kažko kito, nei jis pats, jėga, kuri padės jam įveikti stresą.

Toks pasitikėjimas reikalingas kiekvienam. Net ateistų filosofas Julianas Hakselis (Julian Huxley) pripažino: „Žmogui geriau sekasi, kai jis tiki, kad yra Dievas“. Žmogaus širdžiai be galo reikalingas kažkas, kuo jis galėtų pasitikėti, kažkas, pas ką jis galėtų nueiti ištikus nelaimei, kažkas, kas nuramintų sunkią gyvenimo valandą.

Yra viena vieta, kur mes galime ieškoti prieglobsčio, vieta, kur galime nusiraminti ir jaustis saugūs. Gyvasis Kristus tarnauja kaip mūsų vyriausiasis Kunigas dangaus šventykloje. Jis toks pat gyvas šiandien, kaip tada, kai vaikščiojo žemėje prieš 2000 metų. Jis taip pat tikrai yra su mumis, kaip buvo su mokiniais. Per tikėjimą mes galime įeiti į Dievo Artumą. Per tikėjimą mes galime prisiglausti saugioje šventykloje. Per tikėjimą mes galime laikytis saugios vilties, kurią turime Jėzuje. Per tikėjimą mes galime būti nepajudinami, įsitvirtinę Kristaus Artume anapus uždangos. Mes triumfuodami giedame: „Ant Kristaus, Tvirtos Uolos, aš stoviu; visur kitur – tik grimztantis smėlis, visur kitur – tik grimztantis smėlis“.

JIS ATGAIVINA MANO GYVASTĮ

Jis atgaivina mano gyvastį ir veda teisumo takais, kaip dera Jo vardui. (Psalmynas 23, 3)

Mano kabineto durys staiga plačiai atsivėrė. Į vidų įsiveržė griežto veido jaunuolis netvarkinga barzda. Išsigandęs, kad jis mane užpuls, žingtelėjau ataturpėtas. Tarp mudviejų įsiterpė mano vertėjas į rusų kalbą. Įsiveržėlis pradėjo mojuoti rankomis ir rusiškai kažką gyvai kalbėti.

1992 metų kovą dalyvavau evangelistiniuose susirinkimuose Maskvoje, Kremliaus auditorijoje. Dabar mano vertėjas paaiškino, kad šis žmogus yra vienas iš Maskvoje pagarsėjusių nusikaltėlių. Jis buvo 28 kartus sėdėjęs kalėjimuose. Slegiamas kaltės ir praradęs ateities viltį, jis troško atrasti vidinę ramybę.

Aš paėmiau Bibliją ir perskaičiau: „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes“ (Jono pirmas laiškas 1, 9). Paskui papasakojau tam žmogui istoriją apie ant kryžiaus kabantį vagį, kuriam buvo atleista.

Su ašaromis akyse šis jaunas rusas nusikaltėlis atsiklaupė ir priėmė Dievo atleidimą.

Aš išvykau iš Maskvos ir grįžau į tą miestą tik maždaug po metų. Turėjau praveisti evangelistinį susirinkimą didelėje tikinčiųjų auditorijoje. Mano vertėjas pasakė: „Ši vakarą galėsite pasidžiaugti mūsų choru. Visi choristai buvo pakrikštyti pernai, per jūsų evangelistinius susirinkimus. Choras man iš tiesų labai patiko. Negalėjau nepastebėti ir vieno švariai nusiskutusio, švytinčio jaunuolio, kuriam buvo maždaug virš dvidešimt metų. Tai buvo tas garsusis nusikaltėlis, už kurį meldžiausi prieš metus. Jo veidas spinduliavo Dievo meilę. Jo akyse atsispindėjo nuostaba Dievo malone. Jo atliekamos giesmės plaukė iš jo atsivertusios širdies.

Dievas trokšta ne tik mums atleisti. Jis trokšta mums sugrąžinti Savo atvaizdą – suteikti mums džiaugsmo, ramybės, atskleisti gyvenimo tikslą. Apaštalas Jonas tai išreiškė tokiais žodžiais: „Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra“ (Jono pirmas laiškas 3, 2).

Jei mes leisime, Dievas sugrąžins mums Savo atvaizdą. Jis padarys mus „panašius į Save“. Kokia privilegija, koks pažadas, koks likimas!

PRISIIMKITE ATSAKOMYBĘ

Juk mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis, gyvendamas kūne, yra daręs – gera ar bloga. (Antras laiškas korintiečiams 5, 10)

Savo bažnyčios vaikų darželyje Bilis buvo keturmetis siaubūnas. Jis stumdydavo kitus mažylius, parversdavo juos ant žemės, spardydamas ir apskritai versdavo viską aukštyn kojomis.

Kartą auklėtoja jo paklausė: „Bili, gal norėtum pasimelsti?“ Mažasis peštukas sukalbėjo paprastą maldele: „Jėzau, prašau padėk tiems vaikučiams taip dažnai negriuvinėti“.

Koks gudrus prašymas! Vienu vieninteliu sakiniu berniukas nusimetė nuo savęs visą atsakomybę už tai, kad kiti vaikai griūva ir užsigauna.

Pasikeitimas ir atsakomybė eina kartu. Mūsų elgesys iš tikrųjų nepasikeis, jeigu nepriisiimsime atsakomybės už savo veiksmus. Jei esame tik aplinkos aukos, atsakinga bus aplinka, ne mes. Jei paprasčiausiai esame rezultatas to, ką su mumis padarė kiti, tada atsakingi yra jie.

Visos permainos prasideda nuo asmeninio savo veiksmų pripažinimo. Kol nepripažinsime savo poelgių, negalėsime dėl jų gailėtis. Dievas suteikė mums pasirinkimo teisę ir pažadėjo įgalinti mus rinktis. Jo Dvasia skatina mus elgtis teisingai ir padeda tai daryti. Pripažinimas, kad esame morališkai atsakingi už savo elgesį, nuodėmių išpažinimas ir apsisprendimas keistis padeda mums priimti Dievo atleidimą bei jėgą. Dievo malonė išgelbėja mus nuo kaltės dėl nuodėmių ir nuodėmių vergijos. Vienoje senoje giesmėje sakoma: „Šimtmečių Uola, manasis prieglobstis, [...] būk vaistas nuo nuodėmės, apvalyk nuo jos jėgos ir mano kaltės“.

Aplinka, kurioje gyvename, daro įtaką mūsų elgesiui. Jį apsprendžia ir mūsų pasirinkimai. Niekas kitas už mus nenusprendžia, kaip pasielgti. Dievas suteikė mums gebėjimą patiems priimti moralinius sprendimus.

Mes būsimė teisiami remiantis ne kitų sprendimais. Mes būsimė teisiami pagal savuosius. Mozės kreipimasis į izraelitus prieš tūkstančius metų apeliuoja į mūsų širdis ir šiandien: „Šiandien šaukiu dangų ir žemę liudyti prieš tave: padėjau prieš tave gyvenimą ir mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys būtumėte gyvi“ (Pakartoto Įstatymo knyga 30, 19).

Mes turime rinktis. Dievo balsas šiandien vis dar ragina. Rinkitės gyvenimą.

PAVOJINGA ILIUZIJA

Kaip debesys pamažu nyksta ir praeina, taip žengiantis žemyn į šėolą niekada nebegrižta. Į savo buveinę jis nebesugrįš, jo namai daugiau jo nebepažins. (Jobo knyga 7, 9–10)

XX amžiaus septintajame dešimtmetyje Džeimsas Paikas (James Pike), Niujorko episkopalinis vyskupas, nusprendė, jog gali bendrauti su mirusiais. Po savo sūnaus Džimio savižudybės jis niekaip negalėjo nurimti, ir jam pradėjo atrodyti, kad miręs berniukas gali mėginti su juo susisiekti. Vyskupas Paikas neabejojo, kad Biblijos moraliniai principai teisingi, tačiau jos, kaip mokytojos, autoritetą jis atmetė. Jis manė, jog Kristus tebuvo geras žmogus, o ne Dievo Sūnus, ir jis nepriėmė Biblijos mokymo apie tai, kas mūsų laukia po mirties.

Vyskupas Paikas atvyko į Angliją, kur Oksfordo ir Kembridžo universitetuose studijavo Biblijos rankraščius. Vieną dieną grįžęs į savo kambarį, jis pastebėjo keletą keistų pasikeitimų. Džimio nuotraukos, kurias jis buvo pasidėjęs ant naktinio staliuko, buvo atverstos. Laikrodیس kambarėje buvo sustojęs ties 8 valanda 20 minučių – kai nusižudė jo sūnus. Žiogeliai, kuriuos jis laikė stalčiuje, buvo atsegti ir pakreipti keistu kampu. Tam tikru kampu buvo pakrypus ir veidrodis. Džimio drabužiai buvo ištraukti iš lentynų ir išmėtyti po visą kambarį.

Vyskupas Paikas nusprendė, jog Džimis mėgino užmegzti su juo ryšį, taigi jis nuėjo pas vieną iš Londono spiritistų. Įgavęs vyskupo sūnaus pavidalą, mediumas kalbėjo: „Taip, tėve, aš esu danguje, amžinojoje vietoje, bet nekalbėk su manim apie Gelbėtoją. Jėzus buvo geras žmogus, bet ne Gelbėtojas. [...] Tai nuostabi džiaugsmo ir meilės vieta. Jėzus buvo nuostabus, apšviestas dvasinis Mokytojas. Jis yra čia su kitais kosminiais mokytojais.“

Po kelių tokių apsilankymų pas mediumą vyskupui Paikui buvo liepta keliauti į Jeruzalę ir Judėjos dykumoje susitikti su savo sūnum. Jis su žmona nukeliavo į Judėjos dykumą, kur klaidžiojo tarp kalvų, ieškodami Džimio. Vyskupą ištiko dehidracija. Žmona dar bėgo šauktis pagalbos, tačiau jau buvo vėlu. Vyskupas Paikas taip ir mirė dykumoje, ieškodamas savo mirusio sūnaus. Jis turėjo geriau suprasti situaciją. Biblijoje aiškiai pasakyta, kas yra mirtis, tačiau jis tai ignoravo.

Spiritizmas yra ir pavojingas, ir mirtinas. Pagal Šventąjį Raštą, mirusieji nesirodo gyviesiems. Tai gal spiritizmas – absoliutus melas? Gal tai pavojinga iliuzija? Akių dūmimas? Neabejoju, kad dažniausia spiritizmas tebūna greitai pralobti geidžiančių sukčių priemonė pasipelnyti. Tačiau ne vien tai. Nors velnias nesugeba prikelti mirusiųjų, jis neabejotinai gali jais apsimesti. Jo puolę angelai gali įgauti mūsų mirusių artimųjų pavidalą. Jų atvaizdas ir balsai gali atrodyti labai realūs. Apaštalas Paulius pasakė: „Ir nenuostabu, nes pats šėtonas geba apsimesti šviesos angelu“ (Antras laiškas korintiečiams 11, 14).

Siūlydamas mums susitikinėti su savo mylimųjų dvasiomis, šėtonas bando nuslopinti prisikėlimo viltį. Šventasis Raštas siūlo ne kažkokias dvasines būtybes, o tikrą susitikimą su savo artimaisiais prisikėlimo dieną. Puoselėkite prisikėlimo viltį. Laikykitės jos tikėjimu. Dievas siūlo mums kai ką daugiau, kai ką geriau už bekūnes vėles. Jis siūlo susitikimą su mūsų mylimaisiais šlovingą prisikėlimo rytą.

PALAIMINTA VILTIS – GERESNĖ VILTIS

Istatymas juk nieko dar nepadarė tobulo – ir įvedama geresnė viltis, kuria priartėjame prie Dievo. (Laiškas hebrajams 7, 19)

Vieną gražią vasaros dieną tėvas ir jo devynerių metų dukra maudėsi vandenyne. Jie kurį laiką taškėsi bangose, kai staiga su nesuvokiama jėga pradėjo kilti vanduo. Jis greitai nunešė mergaitę tolyn į vandenyną. Tėvas nebegalėjo jos pasiekti. Kad ji išliptų į krantą, reikėjo skubiai pakviesti ką nors į pagalbą.

Laimė, užuot puolęs į paniką, tėvas sušuko: „Laikykis ant vandens ir po truputį plauk. Nebijok. Aš būsiu čia pat ir tave pasitiksiu.“ Paskui jis nusku-bėjo susirasti valtį.

Kai tėvas sugrįžo su valtimi ir keliais gelbėtojais, jo širdis apmirė. Dukters nebesimatė. Ji buvo jau gana toli nuo kranto. Kelios minutės praslinko kaip valandos. Tačiau kai pagaliau mergaitė buvo pastebėta, ji ramiausiai plūduriavo ant vandens, kaip ir liepė tėvas.

Vėliau, kai mergaitės paklausė, kaip ji sugebėjo išlikti tokia rami likusi viena toli nuo kranto, ji atsakė: „Tiesiog dariau, kaip liepė tėtis. Žinojau, kad jis sugrįš ir nebijoju.“

Drąsios mažos mergaitės viltis išsaugojo jai gyvybę. Ji įgalino ją išgyventi ir būti išgelbėtai.

Viltis sustiprina mūsų dvasią. Ji padrąsina mūsų širdis, pakelia mus iš ten, kur esame, į ten, kur turime būti. Kažkas yra pasakęs: „Be maisto galima pragyventi kelias savaites, be vandens – kelias dienas, o be vilties – tik kelias akimirkas“. Viltis yra tai, ko geidžia mūsų širdys.

Giliai savo širdyje mes klausiamo: „Ar dar yra kokia nors viltis? Viltis mūsų problemų kupinai, pavargusiai, karų nualintai planetai? Viltis mūsų sutrikusiems, priešiškiems vaikams? Viltis mūsų užterštai gyventojų perteklių kenčiančiai žemei? Viltis mūsų baimės pakirstam, bado išsekintam pasauliui?“

Viltis, kad sugrįš mūsų Viešpats, padeda mums plūduriuoti pasaulio nežinomybės vandenyne. Paulius kalba apie „viltį Dieve“ tarp gyvenimo abejonių (Apaštalų darbai 24, 15). Jis teigia: „viltis neapgauna“ (Laiškas romiečiams 5, 5). Jis tvirtina, kad mes „esame išgelbėti viltimi“ (Laiškas romiečiams 8, 24). Jis kalba apie viltį, „kuri jums atidėta danguje“ (Laiškas kolosiečiams 1, 5). Mūsų didžioji viltis yra mūsų Viešpaties antrasis atėjimas (žr. Pirmas laiškas tesalonikiečiams 4, 13). Laiške Titui 2, 13 Jėzaus atėjimas vadinamas „palaimintąja viltimi“. Laiške hebrajams 7, 19 Jėzaus auka ant kryžiaus suteikia mums „geresnę viltį“, jog turėsime amžinąjį gyvenimą.

Palaimintoji viltis yra geresnė viltis, geresnė negu bet kas, ką gali pasiūlyti šis pasaulis. Džiaukitės jau šiandien, nes palaimintoji viltis priklauso jums. Greitai ateis Jėzus ir pasiims jus namo.

BEBAIMIS TIKĖJIMAS

Jie visi mirė tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, tik iš tolo juos regėdami, sveikindami ir išpažindami, jog jie žemėje svečiai ir ateiviai. (Laiškas hebrajams 11, 13)

Tikėjimas žvelgia anapus to, kas yra, – į tai, kas bus. Tikėjimas kiekviename išbandyme įsikimba į Dievo ranką. Prisiminkite Henrio Arnaudo (Henri Arnaud) ir jo vadovaujamos valdiečių grupuotės tikėjimą. Valdiečiai buvo maža Biblijai ištikimų krikščionių, kurie išdrįso būti kitokie, grupelė.

Jie atsisakė Dievo Žodį pakeisti valstybės išlaikomos bažnyčios potvarciais. Jiems Dievo įsakymai buvo svarbesni už žmonių tradicijas. Valstybinė bažnyčia pasiuntė armiją, kad juos išnaikintų.

Vieną pavasario rytą aukštai kalnuose valdiečiai išgirdo toli apačioje šūksnius – tai pulkininkas Deperotas ir jo kariai rengėsi atakai. „Vyručiai, šiąnakt mes čia išsimiegosime“, – gyrėsi pulkininkas. Jis sukvietė kaimiečius pažiūrėti, kaip kitą dieną valdiečiai bus viešai pakarti. „Ateikite ir pamatykite valdiečių galą“, – šaukė jis.

Aukštai kalnuose valdiečių vadas atsivertė Bibliją ir perskaitė savo žmonėms ištrauką iš Psalmyno 124, 2–3: „Jeigu Viešpats nebūtų buvęs mūsų pusėje, kai mus užpuolė priešai, jie būtų mus gyvus prariję“.

Deperotas su savo 4000 karių pradėjo kopti į kalną. Viskas klostėsi sėkmingai, kol jo geriausi alpinistai nepasiekė kalno šlaitus apaugusių medžių. Tuo metu Arnaudo vyrai pradėjo ritinti ant jų akmenis. Kariai lėkė žemyn. Pulkininkas Deperotas buvo sužeistas ir turėjo prašyti prieglobsčio valdiečių stovykloje. Valdiečiai maloningai suteikė jam saugią vietą pernaktvoti – kaip jis ir pranašavo, kalnuose, tik ne tokiomis sąlygomis, kaip pulkininkas tikėjosi.

Kitą naktį Deperoto kariai apsupo fortą, tačiau valdiečiai, dengiami tiršto rūko, tylutėliai paspruko. Dabar jie buvo toli ir aukštai – nebeapasiėkiami priešui. Kareiviai niršo: „Atrodo, pats dangus rūpinasi jų apsauga“.

Tačiau taip buvo ne visada. Pagaliau atėjo diena, priešas apsiautė 250 valdiečių urve, kuriame jie slėpėsi. Kareiviai sukūrė prie angos laužą, ir dūmai veržėsi vidun. Valdiečiai iki paskutinio atokvėpio giedojo šlovindami Dievą. Kaip ir tūkstančiai kitų kankinių, valdiečiai verčiau mirė negu ėjo į kompromisą. Jie verčiau priėmė kankinio dalį negu išdavė savo tikėjimą. Šių ištikimų kankinių pavyzdys kviečia mus atsiduoti Dievui. Jų liudijimas ragina mus nedvejojant pasišvęsti Viešpačiui.

Dievas kviečia šią kartą į didesnę atsidavimą. Jis ragina mus tikėti be kompromisų ir būti ištikimiems Jo Žodžiui. Ar jūs dar darote kompromisus savo asmeniniame gyvenime? Gal jūsų vertybes formuoja aplinkinė kultūra? Gal yra dalykų, kuriuos darydami jaučiatės nejaukiai, tačiau ne taip nejaukiai, kad liautumėtės juos darę?

Tvirtas valdiečių tikėjimas atsikartoja amžių kanalais. Nesvyruojantis šių praeities didvyrių tikėjimas kalba mūsų širdims. Kodėl šiandien, padedamiems Dievo malonės, neapsisprendus iš naujo būti ištikimiems iki Jėzaus atėjimo?

LIUDIJIMAS SUNKIU METU

Pirmiausia žmonės pakels prieš jus rankas ir ims jus persekioti. Dėl Mano vardo tąsys jus po sinagogas ir kalėjimus, vedžios pas karalius ir valdytojus. Tada jums bus proga liudyti. (Evangeliija pagal Luką 21, 12–13)

Dievas dažnai išnaudoja mūsų sunkiausias situacijas, kad pasiektų geriausių rezultatų. Jos dažnai paliudija apie mūsų tikėjimą. Taip buvo ir praėjusiais šimtmečiais. Iš šešioliktojo amžiaus Londono, ekleziastinio teismo salės, mus pasiekė viena įsimintina apklausa. Vyskupas Boneris (Bonner) tardė jaunuolį, vardu Tomas Hakas (Thomas Hawkes), kuris buvo apkaltintas erezija.

„Ar tiki, – išdidžiai paklausė vyskupas, – kad palaimintame altoriaus sakramente išliko [...] pats Kristaus kūnas ir kraujas?“

„Aš tikiu tuo, ko Kristus mane išmokė“, – paprastai atsakė Hakas.

Tai vyskupo nepatenkino. Jis norėjo išsiaiškinti, ką būtent, šio belaisvio nuomone, turėjo galvoje Kristus, sakydamas: „Imkite, tai Mano kūnas“ (Evangeliija pagal Morkų 14, 22).

Hakas prisipažino nesutinkantis su esamos bažnyčios mokymu apie vadinamąjį išikūnijimą – esą duona ir vynas iš tikrųjų tampa Kristaus kūnu ir krauju. Jis atkreipė vyskupo dėmesį, jog apie tai nekalbėjo nė vienas iš apaštalų. Jis paaiškino, jog duona ir neraugintas vynas simbolizuoja sužalotą Kristaus kūną ir pralietą kraują.

Vyskupas perpyko. „Ach taip, sere? Jūs nepriimate nieko kita, nei pasakyta Šventajame Rašte?“

Tomo Hako pozicija buvo būtent tokia. Jis norėjo mokytis tik iš Dievo Žodžio. Vėliau iš šio jaunuolio buvo pasityčiota, kad jis esą neturi nieko, tik „tą savo brangiąją Dievo knygelę“.

Hakas atsakė: „O argi to neužtenka mano išgelbėjimui?“

Boneris atšovė: „Taip, to užtenka tavo išgelbėjimui, bet ne mūsų įstaigai“. Už tokias savo pažiūras Hakas buvo pasmerktas mirčiai.

Šis žmogus buvo pasiryžęs numirti už savo tikėjimą. Jis tikėjo Šventojo Rašto tiesa. Jo neišmušė iš vėžių vyskupo patyčios. Hakas priėmė išminčiaus patarimą: „Įsigyk tiesos ir neparduok jos; pirkis išminties, pamokymo ir supratimo (Patarlių knyga 23, 23).

Šventasis Raštas kalba mums ir dvidešimt pirmajame amžiuje. Jis kviečia mus vienytis. Tiesa ragina mus sekti paskui ją. Galima eiti į kompromisą su tiesa, tačiau jos pakeisti neįmanoma. Galima jos nepaisyti, tačiau ji negali būti ignoruojama amžinai. Galima ją atmesti, tačiau galiausiai ji mus teis. Vienintelis saugus kelias yra priimti tiesą, tikėti tiesą ir sekti paskui tiesą.

TIKĖJIMAS LIEPSNOSE

Visais atvejais pasiimkite tikėjimo skydą, su kuriuo užgesinsite visas ugningas piktojo strėles. (Laiškas efeziečiams 6, 16)

Reformacijos laikotarpiu Dievas pakėlė vyrus ir moteris su įvairiais talentais, kad vadovautų galingam dvasiniam judėjimui. Propaguojant reformą, vadovauti ėmėsi trys universiteto mokslininkai. Puikus jaunas mokslininkas Nikolas Ridlis (Nicholas Ridley) pradėjo rašyti apie būtinybę sugrąžinti žmonėms Evangeliją.

Jo kolega Hugas Latimeris (Hugh Latimer), drąsus ir iškalingas vyras, tapo galingu pamokslininku, skleidusiu reformaciją nuo sakyklos.

Dar vienas jų universiteto draugas, Tomas Kranmeris (Thomas Cranmer), tapo gabių bažnyčios lyderiu, kuris ilgainiui, tarnaudamas Kantenburio arkivyskupu, diegė reformą anglikonų bažnyčioje.

Mokslininkas, pamokslininkas ir administratorius sunkiai triūsė, kad išvaduotų savo bažnyčią nuo prietarų ir negyvų tradicijų. Tačiau viskam buvo užkirstas kelias, kai į sostą atsisėdo karalienė Marija. Šie reformatoriai nedelsiant buvo apšaukti eretikais, išdavikais, atstumtaisiais. Visi trys buvo pasmerkti mirčiai ir nužudyti Oksforde, Anglijoje.

Tačiau ne dėl to Oksfordo kankiniai tokie unikalūs. Šimtai kitų taip pat mirė už savo tikėjimą, valdant kruvinajai Marijai. Šie trys vyrai išsiskiria savo mirties aplinkybėmis.

Nikolui Ridliui buvo likusi gyventi tik viena diena. Išvakarėse jis pasikvietė bendražygius į savo kamerą vakarienei. Jis buvo pasipuošęs savo geriausiais rūbais ir atrodė gana pakilios nuotaikos. Jam tai buvo šventė. Jis pasakė: „Rytoj būsiu sutuoktas“. Ridlis galvojo ne apie siaubingą jo laukiančią mirtį, o apie savo galutinį susijungimą su Kristumi.

Kai Tomas Kranmeris buvo pririštas prie stulpo ir aplinkui pradėjo šokčioti liepsnos, jis nuleido į ugnį dešinę ranką. Būtent ta ranka silpnybės akimirka jis pasirašė savo garsųjį tikėjimo atsižadėjimą. Tačiau dabar jis laikė ją ugnį, kol ji nudegė, o paskui sušuko: „Viešpatie, priimk mano dvasią!“

Kai prie stulpo buvo pririštas Hugas Latimeris ir įsidedė malkos, jis atsi- grėžė į savo bendražygį ir pasakė: „Šiandien mes per Dievo malonę Anglijoje uždegšime tokią žvakę, kurios liepsna niekada nebus užgesinta“.

Šie žmonės pasitiko savo barbarišką mirtį neįtikėtinai ramiai ir tvirtai. Jie teisėtai išgarsėjo už savo drąsą ginant tikėjimą. Jų tikėjimas siekė toliau negu liepsnos. Persekiojimo ugnis negalėjo jo sunaikinti. Jis šoko iš pelenų ir kilo su baltais dūmais į raudoną dangų, prie paties Dievo sosto.

Tikėjimas Dievu neįveikiamas. Jo negali sunaikinti visos pragaro liepsnos. Tepripildo Dievas jūsų širdį tokio tikėjimo šiandien. Teplūsta Jėzaus tikėjimas nuo Dievo sosto į jus dabar pat.

NEĮTIKĖTINA ĮTAKOS JĖGA

Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta. (Laiškas romiečiams 14, 7)

Karštą ir drėgną 1965 metų rugpjūčio rytą aš išsėdau į Brazilijos oro linijų lėktuvą skristi iš Manauso, senosios kaučiuko sostinės giliai Brazilijos džiunglėse, į Belemą Tokantino upės žiotyse. Tada dar nesupratau, kad tai, ką tą dieną patirsiu lėktuve, išliks mano atminty visam laikui. Tai tebeglūdi mano sąmonėje ir daro įtaką mano elgesiui net šiandien.

Prisigęs diržą ir pasirengęs ramiam skrydžiui, aš pakėliau akis ir pamaniau tarp eilių einantių indų vienuolį. Mano dėmesį patraukė jo ilgas baltas rūbas, pečius siekiantys palaidi plaukai ir vešli barzda. Dar labiau nustebau, kai tas žmogus atsisėdo šalia manęs. Jo šiltos rudos akys ir švelni šypsena man iš karto padėjo atsipalaiduoti.

Kelionės metu mes aptarėme savo požiūrius į gyvenimą. Aš, žinoma, pasidalijau „gerąja naujiena“ apie savo geriausią Draugą Jėzų. Papasakojau apie Jo neišsemiamą gailėstingumą, Jo beribę meilę, Jo milžinišką jėgą. Papasakojau apie tai, kaip Jis sukūrė pasaulį, kaip išgelbėjo žmoniją, koks Jis yra Draugas, koks Vyriausiasis Kunigas, ir apie tai, jog Jis veikia sugrįš.

Dviejų valandų kelionės pabaigoje, didelei mano nuostabai, šis indų vienuolis uždėjo ranką man ant peties pasilenkęs vos per kelis centimetrus man prie veido, aiškiai ir raiškiai prakalbo. Šiaip skrydžio metu jis mažai tekalbėjo, daugiau leido pasisakyti man. Dabar buvo jo eilė tarti žodį.

„Sūnau, – kreipėsi jis, – kiekvienas žmogus, kurį mes sutinkame gyvenime, padaro mums kokią nors įtaką. Atsitiktinių susitikimų nebūna. Pats gyvenimas nėra atsitiktinumas. Mes visi veikiame vienas kitą ir taip vedame į amžinąjį gyvenimą ar mirtį. Ačiū tau, jaunas žmogau, kad šiandien pastūmėjai mane kilnesnių dangiškos karalystės principų link.“ Paskui jis nusigrėžė ir nuėjo.

Aš dažnai pagalvodavau apie tą atsitiktinį susitikimą. Jis buvo teisingas. Atsitiktinių susitikimų nebūna. Mūsų žodžiai ir veiksmai turi neįtikėtinai didelę galią kitiems žmonėms. Kiekvienas susitikimas Gelbėtojui yra galimybė pasidalyti Tėvo meile. Kai kurie Kristaus gyvenimą labiausiai pakeitę akimirksniai buvo netikėtų susitikimų rezultatas. Jie tapo nesuplanuotais „liudijimo įvykiais“. Tai buvo dieviški susitikimai kasdieninėje gyvenimo rutinoje. Jėzaus susitikimai su Nikodemu, samariete, Zachiejum, vagiu ant kryžiaus, romėnų šimtininku buvo spontaniškos galimybės. Kiekvieną rytą Jėzus pasiduodavo Šventosios Dvasios vedimui.

Šiandien jūs galite daryti gerą įtaką kažkam, kas yra šalia jūsų. Galite pasidalyti Dievo meile su kažkuo, kam esate reikalingas. Šiandien kažkam reikia jūsų viltingų žodžių. Šiandien kažkam reikia jūsų padrąsinimo. Būkite prieinami Dvasiai ir laukite netikėto susitikimo su žmonėmis, kuriems reikia Dievo.

TIKROJI VILTIS

Šlovė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris iš Savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių yra atgimęs mus gyvai vilčiai ir nenykstančiam, nesuteptam, nevystančiam palikimui, kuris laikomas jums danguje. (Petro pirmas laiškas 1, 3–4)

Vienos savo kelionės metu į Rusiją, į susirinkimus Maskvos olimpiniam stadione, sutikau moterį, kurią pavadinsiu Tania. Prieš daugelį metų jos tėvai buvo emigravę į Kiniją, kur užsiėmė arbatos verslu ir praturtėjo. Pagaliau nusprendė grįžti į Sovietų Sąjungą, jie nutarė plėtoti savo verslą Kazachstane.

Vos tik suklestėjo jų verslas, Stalinas pradėjo naikinti turtingąją elitą. Kai Taniai buvo 17 metų, slaptoji policija išsivedė iš namų jos tėvą ir paleido jam kulka į galvą. Per Antrąjį pasaulinį karą žuvo jos brolis, sesuo ir vyras. Per dvejus metus ji prarado visus artimuosius.

Tania susirgo depresija. Ji buvo kilusi iš žydų ortodoksų, bet religija mažai tesidomėjo. Savo gyvenimą ji susitvarkė gana sėkmingai – daug pasiekė švietimo ir diplomatinėje sferoje, tačiau visada juto, kad kažko trūksta. Ji niekada negalėjo suprasti, kodėl jos šeimai teko tiek iškentėti. Ji neištengė priimti siaubingos tiesos – kad jie visi buvo žiauriai nužudyti.

Kartą kažkas gatvėje padavė Taniai lankstinuką, kviečiantį į krikščionišką evangelistinį susirinkimą. Ji nuėjo ir priėmė Kristų.

Tapusi tikinčiaja, Tania buvo daug laimingesnė, tačiau vis dar buvo klausimų, kurių ji negalėjo suprasti. Kodėl mylintis Dievas leidžia, kad žmonės šitaip kentėtų? Kas iš tikrųjų nutinka po mirties? Ne visos dėlionės detalės jau buvo sustojusios į savo vietas.

Vieną dieną eidama pro Maskvos olimpinį stadioną, ji pamatė didelį plakatą su užrašu: „Bibliją – kelias į naują gyvenimą“. Moteris nusprendė nueiti į tuos susirinkimus.

Tania ateidavo kiekvieną vakarą, įskaitant ir tą, kada aš kalbėjau apie greitą Jėzaus sugrįžimą. Po susirinkimo ji priėjo prie manęs ir tarė: „Pastoriau, ši vakarą buvau giliai sujaudinta“. Ji parodė man senas savo šeimos narių nuotraukas ir papasakojo apie jų tragiškas žūtis.

Tanios veidas švytėjo iš džiaugsmo, kai ji sušuko: „Dabar aš galiu tikėtis juos vėl pamatyti“. Jos širdis nebebuvo kupina skausmo. Tania laukė galutinio susijungimo su atpirktaisiais Kristaus antrojo atėjimo metu.

Mirtis – dar ne pabaiga. Kapas nėra ilga naktis, po kurios niekada neišauš rytas. Jau neilgai trukus, vieną dieną tarp debesų pasirodys Jėzus. Žaibai perskros dangų. Sudrebės žemė. Vienu metu prisikels visi užmigę šventieji. Kartu su jais, turėdami jau šlovingus, nemarius kūnus, mes pasitiksime ore Kristų. Gal per mirtį jūs netekote mylimo žmogaus? Vyro arba žmonos? Sūnaus arba dukters? Tėvo arba motinos? Draugo ar jums artimo bendradarbio? Jei taip, giliai širdyje puoselėkite viltį, kurią teikia mūsų Viešpaties atėjimas. Jam niekas neprilygs.

DEMONIŠKA APGAULĖ

Kaip debesys pamažu nyksta ir praeina, taip žengiantis žemyn į šeolą niekada nebegrižta. Į savo buveinę jis nebesugriš, jo namai daugiau jo nebepažins. (Jobo knyga 7, 9–10)

Neilgai trukus po to, kai per savo evangelistinius susirinkimus Filipinuose pamokslavau apie mirtį, per Legazpio miestą prasčiau taifūnas. Į susirinkimus ateidavo Filipinų armijos karininkas. Jis įdėmiai klausėsi, kas Biblijoje pasakyta apie mirtį.

Tąsyk, maždaug vidurnaktį jį pažadino galingas vėjo kaukimas. Pašėlusiai daužėsi blaškomos jo namo langinės. Pro langų plyšius kiaurai košė vėjas. Į stogą įnirtingai plakėsi lietus. Kai karininkas atmerkė akis, jis išvydo gražų pavidalą prie savo lovos. Jis neteko žado. Tai buvo jo žmona!

Jos oda buvo sveikai rausvo atspalvio. Ilgi, banguojantys, juodi plaukai. Jos gražios rudos akys atrodė tokios skaisčios ir viliojančios. Jis neabejojo, kad tai jo žmona, tačiau ne šešiasdešimtmetė. Tai buvo sugrįžusi iš praeities jo 35 metų žmona.

Ji ištiesė į jį ranką ir pažįstamu balsu ištare: „Brangusis, aš taip tavęs pasiilgau. Trokštu tave apkabinti.“

Pulkininkas taip pat panūdo ją apglėbti, tačiau prisiminė Biblijos pamoką apie mirtį. Jis prisiminė, kad Biblijoje pasakyta: „Kaip debesys pamažu nyksta ir praeina, taip žengiantis žemyn į šeolą niekada nebegrižta. Į savo buveinę jis nebesugriš, jo namai daugiau jo nebepažins“ (Jobo knyga 7, 9–10). Jo atminty atgijo ir viena eilutė iš Apreiškimo Jonui knygos: „O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus“ (Apreiškimas Jonui 16, 14). Jis prisiminė, kas parašyta Antrame laiške korintiečiams 11, 14: „Nes pats šėtonas sugeba apsimesti šviesos angelu“.

Pulkininkas suprato, kad nors ir kaip šis pavidalas prie jo lovos panašus į jo žmoną, nors ir koks girdėtas yra tas balsas, tai *ne* ji. Taigi jis pakėlė akis ir pasakė: „Jėzaus Kristaus vardu, pranyk! Pranyk, Jėzaus vardu!“

Kitą dieną papasakojęs man šią istoriją Filipinų karininkas ją užbaigė žodžiais: „Ir tiesiog mano akyse tas pavidalas dingo“.

Biblija kalba labai aiškiai. Mirusieji negali bendrauti su gyvaisiais. Bet koks balsas, kuris sudrumsčia mirties tylą, nėra Dievo balsas. Tai demono, apsimetusio mūsų mirusiu artimuoju, balsas. Argi šėtonas nepasinaudoja žmonėmis jų didžiausios širdgėlos akimirka? Juk jis tenori pelnyti šeimos narių meilę, įsikūnijęs į žmogų, kurį jie mylėjo ir kurio gedi! Velnias yra melagis (žr. Evangelija pagal Joną 8, 44).

Kad viskas atrodytų tikroviškiau, velnias pasinaudoja mūsų psichika, spiritistais ir ateities pranašautojais. Tiesus Dievo Žodžio mokymas yra aiškus: „Mirusieji nebežino nieko“ (Mokytojo knyga 9, 5).

Įsigilinkite į biblinį mokymą ir išvengsite tūkstančių pavojų.

GRĮŽIMAS NAMO

Bet reikėjo puotauti bei linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvoęs ir atsirado! (Evangelija pagal Luką 15, 32)

Nusigręžęs nuo savo „Hondos 750“, Čadas minutėlei stabtelėjo. Stovint šioje bažnyčios automobilių aikštelėje, jo galvoje šaudė prieštaringos mintys. Jis kurį laiką nebelankė bažnyčios ir dabar jau vėlavo 15 minučių. Ką pagalvos žmonės, kai jis įeis vilkėdamas sportinius marškinėlius ir mėlynus išblukusius džinsus? Ar jų nepapiktins jo ilgi plaukai?

Tačiau kažkas paskatino jį žengti šį žingsnį. Giliai viduje jam maudė širdį ir kažko trūko. Jis pajuto, jog atėjo metas „grįžti namo“. Vidinis balsas tiesiog ragino: „Čadai, padaryk taip“.

Kuo tyliau įžengęs į šventovę, vaikinai tikėjosi nepastebėtas atsisėsti paskutinėje eilėje, tačiau ji visa buvo užimta. Jis ėjo tarp eilių, ir atrodė, kad niekur nėra vietos. Bendruomenė ramiai giedoja: „Švelniai ir meiliai ragina Jėzus, ragina jus ir mane“. Visų galvos pasisukdavo. Čadas jautė, kad visi į jį žiūri.

Susinervinęs jis greitai apsisprendė. „Imsiu ir atsisėsiu tiesiog čia, tarp eilių“, – pagalvojo vaikinai. Jis sėdėjo ten minutėlę, jausdamas, kaip tuzinai žvilgsnių kone sivilina jam nugarą. Paskui išgirdo už savęs žingsnius. Tai buvo bažnyčios vyresnysis. „O ne! Jis turbūt išmes mane lauk“, – dingtelėjo Čadui. Tačiau didelei jo nuostabai vyresnysis džentelmenas atsisėdo šalia jo ant grindų, švelniai palietė jo petį ir paprasčiausiai tarė: „Džiaugiuosi, kad atėjai, vaikinai“. Padavęs Čadui giesmyną, vyresnysis pridūrė: „Dabar giedame 287-ąją“.

Malonūs žodžiai, rūpestingas gestas, jaudinantis pamokslas, pakvietimas pietums, ir Čadas suprato, kad jis grįžo namo.

Biblijoje bažnyčia apibūdinama labai įvairiai. Ji vadinama „Kristaus kūnu“, „Kristaus nuotaka“, „mažąja kaimene“, „Dievo likučiu“ bei „tiesos stulpu ir atrama“. Mano mėgstamiausias Bažnyčios įvaizdis yra iš Senojo Testamento. Dievas liepė izraelitams pastatyti šešis strategiškai po šalį išdėstytus gynybinius miestus. Jeigu kas nors padarydavo nusikaltimą, galėjo bėgti į tuos miestus ir rasti ten prieglobstį, kol bus išnagrinėta jų byla. Tuose miestuose jie buvo laukiami. Kad ir ką jie būtų padarę, jie būdavo ten išklausomi. Tuose miestuose jie buvo ginami ir saugomi. Bažnyčia yra Dievo gynybinis miestas priešiškame pasaulyje. Tai dieviškos meilės, priėmimo ir atleidimo prieglobstis.

Šią savaitę per jūsų bažnyčios duris įžengs nualinti, sugniuždyti, palūžę žmonės. Išskėskite savo glėbį, atverkite širdis ir priimkite juos. Jeigu jus sužeidė gyvenimo greitkelyje, vis dar yra vieta, kur galite prisiglausti.

KODĖL NEREIKIA DRAUDIMO KOMPANIJŲ?

Dirva – tai pasaulis. Gera sėkla – karalystės vaikai, o raugės – piktojo vaikai. Jas pasėjęs priešas – velnias. Pjūtis – tai pasaulio pabaiga, o pjovėjai – angelai. (Evangeliija pagal Matą 13, 38–39)

Vienas prieš kelerius metus nutikęs įvykis Leik Vorte, Floridoje, vis sugrąžins mūsų mintis prie visatos blogio šaltinio. Vienas žmogus pareiškė pretenzijas savo draudimo kompanijai dėl nelaimingo atsitikimo, kurio metu jis patyrė aukštos įtampos laidų sukeltą elektros šoką. Kompanija atsisakė mokėti, remdamasi tuo, kad šis įvykis buvo „Dievo valia“. Teismai tam pritarė.

Žmogus į tai sureagavo išradingai. Jis parašė ieškinį prieš „Dievą ir kompaniją“, apimančią 55 krikščioniškas jo miesto bažnyčias. Teismo metu vienas tarnautojas pasakė: „Manau, jog teiginys „Dievo valia“ pavartotas neteisingai. Dievas neatsakingas už šį nelaimingą atsitikimą. Tai turi būti pavadinta „šėtono valia“.“

Pagal Bibliją, šis dvasininkas buvo visiškai teisus, o draudimo kompanija klydo! Visatoje egzistuoja dvi priešiškos jėgos – gėris ir blogis, dangaus ir pragarų jėgos. Dievas, meilės ir tvarkos Kūrėjas, nėra atsakingas už tai, kas vyksta bloga Žemės planetoje. Blogis – šėtono viešpatija. Neapykanta, kančia, kaltė, gėda, skausmas, sąžinės graužatis – visa tai didžiojo uzurpatoriaus blogybės.

Dažnai klausiamo: „Jei Dievas toks geras, kodėl pasaulis toks blogas? Kodėl turi kentėti nekalti žmonės?“ Mes kenčiame dėl įvairių priežasčių. Kartais mes patys užsitraukiame nelaimę savo neteisingsais pasirinkimais. Paauglys, kuris visą naktį šėlo vakarėlyje, o grįždamas namo lėkė didžiuliu greičiu ir padarė avariją, gali kaltinti Dievą, tačiau Dievas čia niekuo dėtas. Palaido elgesio jaunuolis, užsikrėtęs lytiniu keliu plintančia liga, kenčia savo paties pasirinkimo pasekmes.

Kartais mums tenka kentėti dėl kitų žmonių pasirinkimų. Nesuskaičiuojamų karų aukos nukentėjo nuo savanaudžių, žiaurių vadų rankos. Vaikai kenčia iškrypėlių suaugusiųjų smurtą. Dievas ne visada įsikiša. Jis leidžia blogiui tekėti savo vaga. Jis neatima iš mūsų pasirinkimo teisės, net jeigu mes priimame neteisingsus sprendimus, kurie pakenkia kitiems žmonėms. Dievas vertina laisvę. Danguje Liuciferis priėmė tragišką sprendimą, ir Dievas leido jam tai padaryti. Tas pat pasakytina apie Adomą ir Ievą rojuje. Už kiekvieno blogo ir žalingo pasirinkimo stovi blogio genijus, Liuciferis.

Kai kažkieno pasirinkimas priverčia kentėti vieną iš Dievo vaikų, Jis visada būna čia pat, paguodžia, padrąsina, palaiko, įkvepia, sustiprina. Mes galime būti absoliučiai tikri, kad Jis niekada mūsų nepaliks. Kad mus išgelbėtų, Jo meilė nutiesia tiltus per plačiausias prarajas. Taigi mes turime kuo džiaugtis.

LIŪTŲ TRAMDYTOJAS MIESTE

Mano Dievas atsiuntė Savo angelą, ir šis užčiaupė liūtų nasrus, kad jie man nepakenktų, nes aš buvau Jo akivaizdoje rastas nekaltas. Netgi tau, o karaliau, aš nenusikaltau. (Danieliaus knyga 6, 23)

Šaltą žiemos dieną, baigiantis Antrajam pasauliniam karui, viena moteris išėjo iš vietos, kuri atrodė baisiau už liūtų narvą. Ji išėjo iš Ravensbruko koncentracijos stovyklos, kur badavo ir buvo sistemingai žudomi tūkstančiai žmonių. Kai už Korės Bum užsidarė geležiniai vartai, ji negalėjo patikėti, kad yra gyva ir... laisva.

Naciai buvo areštavę Korę už tai, kad savo namuose, Olandijoje, slėpė žydus. Ji su savo šeimos nariais tikėjo visus priglobiančiu Dievu ir pasiryžo šiam pavojingam darbui.

Rami, į penktąją dešimtį įžengusi moteris, nė neįsivaizdavo, kad galės išgyventi koncentracijos stovyklos siaubus. Tačiau Dievas palaikė ją per visą kalėjimo laikotarpį. Korė matė daugybę moterų, su kuriomis buvo brutaliai elgiamasi Ravensbruke. Daugelis žuvo, įskaitant ir jos brangią seserį Betse. Tačiau seserų liudijimo dėka ne viena iš šių moterų mirė su Jėzaus vardu lūpose. „Tos moterys, – rašė Korė, – buvo tikrai vertos visų mūsų kančių.“

Pagaliau per vieno valdininko klaidą Korė buvo paleista. Po savaitės visos jos amžiaus moterys žuvo Ravensbruko dujų kameroje.

Ištrūkusi iš šio liūtų narvo, Korė jau žinojo kai ką be galo vertinga. Keliaudama po visą pasaulį ji liudijo: „Žemėje nėra tokios tamsios ir tokios gilios vietos, kurios nepasiektų Dievo meilė“.

Dievo meilė prasiskverbia pro kalėjimo sienas ir į liūtų narvus. Kad ir kur atsidurtų Dievo žmonės, Jis visada bus šalia. Vienoje senoje giesmėje sakoma: „Vos tik man reikia Jo, Jėzus šalia, vos tik susvyruoju, vos tik išsigąstu; pasiruošęs padėti man, pasiruošęs pradžiuginti – kaip tik tada, kai man labiausiai Jo reikia“. Dievas, kuris pasiuntė Savo angelą, kad ištrauktų iš liūtų nasrų Danielių, yra ištikimas amžinai. Gal šiandien jūsų ausyse riaumoja liūtai? Jums gali pastoti kelią abejonių ir sumaišties liūtai. Jūs galite jaustis, tarsi draskomi pykčio ir priešiško liūtų. Gali atrodyti, kad jus tuoj praris gašlumo ir juslinių geidulių liūtai. Tačiau Dievas vis dar užčiaupia liūtams nasrus ir išvaduoja iš jų narvo.

Kai velnias „kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti“ (Petro pirmas laiškas 5, 8), Dievas vis dar tramdo liūtus. Jis padarė tai Danieliui, padarys ir jums. Džiaukitės – mieste yra liūtų tramdytojas.

PRISIKĖLIMO REALYBĖ

Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs Jo balsą. Kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą. (Evangeliija pagal Joną 5, 28–29)

Mažose Anglijos kapinaitėse stovi įsimintinas antkapis. Marmure iškaltas angelas vienoje rankoje laiko raktą, kurį kiša į spyną. Kita ranka jis prisidengęs akis žvelgia į viršų. Antkapio apačioje išskaptuotas užrašas: „Kol Jis ateis“.

Ką buvo sumanęs skulptorius, mes turėtume pamatyti angelo akimis – tai Dievo šlovė Kristaus atėjimo metu. Kai sugrįš Jėzus, visi kapai bus atrakinti. Tikintieji prisikels amžinajam gyvenimui.

Mirtis – dar ne pabaiga. Kapas nėra amžinas karstas. Biblija tikintiems krikščionims mirtis tėra trumpas poilsis iki mūsų Viešpaties atėjimo.

Biblijoje mirtis 53 kartus apibūdinama kaip miegas. Kalbėdamas apie Lozorius mirtį Savo artimiausiems mokiniams, Jėzus paprasčiausiai pasakė: „Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet Aš eisiu jo pažadinti“ (Evangeliija pagal Joną 11, 11). Jėzus stebuklingai prikėlė Lozorių, pademonstruodamas, jog Jo galia pranoksta mirtį. Mes neturime bijoti mirties. Mūsų mylintis Viešpats paženklinas kiekvieno tikinčiojo kapą.

Vieną dieną mūsų Viešpats nužengs į šią žemę. Dangus nušvis nuo Jo šlovės. Jis žygiuos per dangų. Lygiai taip pat, kaip prieš šimtus metų Jis vardu pašaukė Lozorių, Jėzus pašauks vardais ir mūsų mylimus žmones. Jų kapai atsivers, ir jie taip pat prisikels. Tačiau bus vienas didžiulis skirtumas. Prisikėlęs Lozorius neturėjo šlovingo nemaraus kūno. Jis buvo prikeltas, kad paliudytų mūsų Viešpaties jėgą, bet paskui numirė vėl. Kai prisikels mūsų artimieji, jie turės šlovingus nemirtingus kūnus ir daugiau niekada nebemirs.

Jų gyslose pulsuos naujas gyvenimas. Jie prisikels su visa galybe ir jaunystės gyvybingumu. Jie bus tobuli ir visiškai sveiki. O mes, kurie dar būsime gyvi, taip pat būsime akimirksniu pakeisti – gausime šlovingus nemirtingus kūnus.

Kokia viltis! Koks pažadas! Te prisikėlimo realybė padrąsina jūsų širdį šiandien.

PRISIKĖLIMO VILTIS

Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti – staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trinitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. (Pirmas laiškas korintiečiams 15, 51–52)

Prisikėlimo viltis man pirmą kartą tapo reali, kai mirė mano močiutė. Ji buvo užkietėjusi rūkorė ir susirgo plaučių vėžiu. Mano mama labai išgyveno, matydama, kaip jos mama sublogo nuo 59 kg iki 38 kg.

Be tos širdgėlos, kurią teko iškęsti matant močiutės agoniją, buvo dar viena problema. Mama negalėjo atsikratyti minties, kad močiutės kančios tęsis kažkokį neapibrėžtą laiką dar ir skaistykloje. To jau buvo per daug. Prieš močiutės laidotuves mano tėtis priėjo prie mamos ir labai švelniai paklausė: „Ar galiu tau papasakoti, kas Biblijoje pasakyta apie mirusiųjų būseną?“

Tėtis buvo septintosios dienos adventistas ir buvo pasigilinęs į šį klausimą kiek daugiau. Mama buvo katalikė. Mano tėtis niekada nesiginčijo su mama dėl jos tikėjimo. Tačiau dabar jis nusprendė, jog atėjo metas; mamai desperatiškai reikėjo vilties. Ją labai jaudino klausimas, kas laukia jos mamos po mirties.

Biblinis atsakymas, kurį pateikė tėtis, ją gerokai nustebino. Jis atsivertė Mokytojo knygą ir perskaitė šią eilutę: „Juk gyvieji žino, kad turės mirti, o mirusieji nebežino nieko“ (Mokytojo knyga 9, 5).

Paskui dar perskaitė 10 eilutę: „Visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jėgomis, nes jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio išmanymo, jokios išminties nebebus šeole, į kurią esi pakeliui“.

Tėčiui perskaičius šias Biblijos vietas, mama pajuto, tarsi didžiulė našta būtų nuslinkusi nuo jos proto. Jis dar paaiškino, kad mirusieji, kurie buvo ištikimi Jėzui, pasak Biblijos, yra „užmigusieji Kristuje“ (Pirmas laiškas korintiečiams 15, 18). Mama suprato, kad močiutė paprasčiausiai užmigo, o ne kankinasi kažkokioje siaubingoje skaistykloje. Ji bus saugi – ne sąmoninga, ne kenčianti, o tiesiog besilinti.

Mano tėvo paguodos žodžiai mamai jos didžiausios širdgėlos valandą paliko man didelį ispūdį. Jam pacitavus aiškų Dievo Žodžio mokymą, aš atradau tvirtą pamatą, ant kurio galėjau statyti savo tikėjimą.

Manęs nebepersekiojo siaubinga mirties baimė. Kaip pasišventęs krikščionis, aš jaučiau savo sieloje degant prisikėlimo viltį. Nė viena šeima neapsaugota nuo mirties prisilietimo. Tačiau geroji naujiena yra ta, kad Jėzus turi kapo raktus (žr. Apreiškimas Jonui 1, 18). Labai seniai, tą šlovingą Prisikėlimo rytą, Jis sutraukė kapo grandines. Visos pragaro jėgos neišlaikė Jo kape. Jis yra gyvas, o kadangi gyvas Jis, kaip sakoma gerai žinomoje giesmėje, jūs ir aš „galime laukti rytojaus“. Mirties gniaužtai sutrupinti. Jėzus prisikėlė. Mirtis – nugalėtas priešas. Tikėkite tuo šiandien, ir tesidžiaugia jūsų širdis.

MALDA VEIKIA

Mes dėkojame Dievui [...]. Todėl ir mes nuo tos dienos, kada tai išgirdome, nesiliaujame už jus meldę ir prašę, kad būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu. (Laiškas kolosiečiams 1, 3. 9)

Vieną 1912 metų balandžio dieną garsusis „Titanikas“ išplaukė Niujorko link. Niekas nežinojo, kad tai bus pirma ir paskutinė „Titaniko“ kelionė. Kai milžiniškas laivas su visu pajėgumu dirbančiais varikliais atsitrenkė į ledkalnį, jo šone liko žiojėti skylė.

Masyvus laineris pradėjo iš lėto grimzti į bangas. Paskui vienu akimirksniu paniro visas. Tą lemtingą naktį žuvo daugiau kaip 1500 žmonių.

Man didelį išpūdį paliko vienas pasakojimas apie mažai žinomą žmogų, pulkininką Archibaldą Greisą. Tą naktį, kai skendo „Titanikas“, pulkininko Greiso žmona negalėjo užmigti. Už tūkstančių kilometrų nuo tragedijos vietos Šiaurės Atlante, ji su nerimu laukė savo vyro, parvykstančio iš Liverpulio, Anglijos. Ją kamavo keista, bloga nuojauta.

Anksti ryte moteris atsikėlė pasimelsti. Ji nežinojo, kad „Titanikas“ susidūrė su ledkalniu. Jos vyras buvo iššokęs į ledinius Atlanto vandenį ir kovojo už savo gyvybę. Po maldos misis Greis apėmė keista ramybė. Vėliau ji pasakė: „Atrodė, kad mane apkabino Pats Dievas. Aš vėl atsiguliau ir užmigau.“

Tą valandą pulkininkas Greisas pagalvojo: „Viskas. Gyvenimas baigtas.“ Kai jis jau nebeturėjo jėgų išsilaikyti ant vandens, iš kažkur atsirado gelbėjimo valtis. Jis desperatiškai įsikabino į valtį kraštą. Stiprios rankos įtraukė jį į valtį.

Dievas tikrai atsako į maldas. Palaimintas vyras, kurio žmona pažįsta Dievą ir už jį meldžiasi. Palaiminta moteris, kurios vyras pažįsta Dievą ir meldžiasi už ją. Palaiminti tie jauni žmonės, kurių tėvai pažįsta Dievą ir meldžiasi už juos.

Užtarimo malda yra biblinė malda. Įkalintas Romos kalėjime, apaštalas Paulius patikino filipiečius, kad už juos meldžiasi, tokiais žodžiais: „Visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimelsdamas“ (Laiškas filipiečiams 1, 4). Kolosiečiams jis rašė: „nesiliaujame už jus meldę“ (Laiškas kolosiečiams 1, 9).

Paulius buvo įsitikinęs, kad jo maldos keičia situaciją. Jis buvo įsitikinęs maldos jėga. Užtarimo galia neabejotinai tikėjo ir Elena Vait. Ji ragino Dievo žmones daugiau melstis: „Mes nepakankamai įvertiname maldos jėgą ir efektyvumą. Malda ir tikėjimas padarys tai, ko žemėje negali pasiekti jokia jėga“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 509).

Jei jūs dar neturite maldos sąrašo, kodėl nesudarius jo šiandien? Susirašykite savo prašymus. Išvardykite tam tikrus žmones. Ieškokite Dievo ir prašykite Jo atsakyti į jūsų nuoširdžias tikėjimo maldas. Stebėkite, ką Jis darys. Jūs būsite apstulbinti.

KAS PASLĖPTA, BUS ATIDENGTA

Bet jei taip nedarysite, tikėkite manimi, būsite nusidėję VIEŠPAČIUI. Galite būti tikri, kad jūsų nuodėmė jus pasivys. (Skaičių knyga 32, 23)

Į policijos komisariatą įsiveržė jaunuolis. Kažkas įsilaužė į jo namus ir pavogė kelis vertingus daiktus. Jis pastebėjo sprunkantį vagišių ir dabar reikalavo policijos ką nors daryti.

Atsakingasis pareigūnas nuvedė jaunuolį prie stirtos segtuvų ir parodė kriminalinę praeitį turinčių žmonių nuotraukas.

Staiga pareigūnas pasakė: „Minutėlę palaukit“. Jis nuvedė pirštu žemyn iki puslapio apačios ir išžiūrėjo į vieną nuotrauką, paskui į jaunuolio veidą ir vėl į nuotrauką. „Tai jūs! – sušuko policininkas. – Ir čia parašyta, kad jus reikia kuo greičiau areštuoti!“

Įniršęs nukentėjusysis, kuris įsiveržė į policijos postą, reikalaudamas teisingumo, pats buvo atpažintas kaip ieškomas nusikaltėlis!

Daugelis nusikaltėlių negali slapstyti amžinai. Anksčiau ar vėliau jie sučiumpami, jų nusikaltimai išaiškinami. Retas atvejis, kai nusikaltėlis vis daro savo juodus darbus ir neįkliūva. Krikščioniškame gyvenime tai ne tik reta, tai neįmanoma. Anksčiau ar vėliau visos mūsų nuodėmės bus atskleistos. Apaštalas Paulius kategoriškai pasakė tiesą: „Jam nėra jokių paslėptų kūrinių, bet visa yra gryna ir atidengta akims To, kuriam turėsime duoti apyskaitą“ (Laiškas hebrajams 4, 13).

Visa žinančio Dievo šviesoje pasimato kiekviena nuodėmė. Mes nebegalime jos nuslėpti. Kadangi Dievas jau žino mūsų slapčiausias nuodėmes, Jis ragina mus atvirai jas išpažinti dabar pat. Kai išpažinsime jas Dievui, teismo dieną Jis jas pridengs. Dovydas meldėsi: „Laimingas, kam atleistas nusižengimas, kuriam dovanota nuodėmė“ (Psalmynas 32, 1).

Pasirinkimas aiškus. Arba mes dabar slėpsime savo nuodėmes ir jos bus atskleistos priešais visatą teismo dieną, o mes būsime pasmerkti, arba mes atvirai išpažinsime savo nuodėmes dabar pat ir teismo dieną Jėzus jas pridengs. Niekas negali paslėpti savo nuodėmių amžinai. Vieną dieną jos bus atskleistos. Mylintis Dievas, kurio širdis kupina gailestingumo ir atlaidumo, šiandien ragina mus ateiti pas Jį su visa nuodėmių kalte. Telioka apsispręsti.

DIEVO DARBAS APSIMOKA

Žmogus, kuris nusideda, turi mirti. Vaikas nekenčės už tėvo kaltę nei tėvas nekenčės už vaiko kaltę. Teisiojo teisumas bus jam įskaitytas, ir nedorėlio nedorumas bus jam įskaitytas. (Ezechielio pranašystė 18, 20)

Svarbiausias vaikino tikslas buvo apiplėšti banką. Svarbiausias mažos senučiukės tikslas buvo padaryti ką nors gera.

Ji matė, kaip šis jaunuolis sustabdė savo automobilį netoli „Sitizen“ nacionalinio banko Vaitiere, Kalifornijoje, ir įsiveržė vidun. Paskui ji pastebėjo, kad jis paliko mašinoje variklio užvedimo raktelius. Senutė ištraukė raktelius ir nusekė paskui vaikiną į banką, kur rado jį kalbantį su konsultante.

„Jaunuoli, – tarė senučiukė, – vieną kartą jūsų automobilį tikrai pavogs, jeigu nesiliausite palikinėjęs raktelius.“

Vaikinas buvo ką tik pasakęs konsultantei, kad turi ginklą ir kad jam reikia daug pinigų. Tačiau miela senutė ir toliau spoksojo į jį nenuleisdama akių. Jis pažvelgė į ją ir pagaliau pasidavė. Čiupęs raktelius, jis išbėgo iš banko ir nuvažiavo!

Argi nebūtų puiku, jei taip sklandžiai išsispręstų visos nusikalstamumo problemos? Ar nebūtų šaunu, jei geri darbai nustelbtų bloguosius?

Nors šis atvejis gana unikalus, jis iliustruoja gyvybiškai svarbų dalyką. Dievo darbas keičia situaciją. Išminčius pasakė: „Neatsisakyk padėti žmogui, kuriam reikia pagalbos, kai turi jėgų tai padaryti“ (Patarlių knyga 3, 27). Apibūdindamas Jėzų Apaštalų darbų knygoje gydytojas Lukas pasakė: „Jis keliavo darydamas gera“. Argi jums nepatiktų, kad šie žodžiai taptų epitafija ant jūsų kapo akmens? Aš, aišku, norėčiau, kad mane prisimintų būtent taip: „Markas Finlis – žmogus, kuris keliavo, darydamas gera“.

Jėzus gyveno nesavanaudiškai – kad darytų gera kitiems. Jis laimino viską, ką paliesdavo. Ant Galilėjos kalvų Jis sulaužė duoną ir pamaitino 5000 žmonių. Jis paliesdavo akis akliesiems; Jis sugrąžindavo klausą kurtiesiems. Jis prakalbindavo nebylius ir pagydydavo luošius. Kad ir kur Mokytojas keliavo, visur sėjo gėrį. Jo žodžiai buvo vilties, padrąsinimo, pralinksminimo žodžiai.

Štai moto, pagal kurį verta gyventi: „Aš darysiu visus gerus darbus, kuriuos tik galiu, visiems žmonėms, kuriems tik galiu, visais būdais, kaip tik galiu“. Jūs galite keisti šiandieninį pasaulį. Dievas ragina mus ne šiaip gyventi, o gyventi darant gera. Jis kviečia mus savo gyvenimo kelionėje palaiminti kitus. Dėl ko jūs norėtumėte būti prisimenamas? Negaliu sugalvoti geresnio apibūdinimo, kaip toks „atsidavęs krikščionis, giliai mylėjęs Jėzų ir padaręs daug gera“.

NUODĖMĖ VIS DAR YRA NUODĖMĖ

VIEŠPATIES Įstatymas tobulas; jis atnaujina gyvastį; VIEŠPATIES įsakai teisingi, – jie paprastus žmones daro išmintingus. VIEŠPATIES įstatai teisūs; jie džiugina širdį; VIEŠPATIES įsakymas aiškus; jis teikia akims šviesos. (Psalmynas 19, 8–9)

Universiteto profesorė Kristina Somers (Christina Sommers) parašė straipsnį „Etika be dorybės“. Somers kritikavo tai, kaip Amerikos koledžuose mokoma etikos ir kokios diegiamos vertybės. Ji teigė, kad vyksta daug ginčų sudėtingais socialiniais klausimais ir juose viena nuomonė atrodo tokia pat gera kaip kita, bet beveik nekalbama apie asmeninį padorumą, atsakomybę bei garbingumą.

Vienai Somers kolegei, kuri taip pat dėstė etiką, tokia interpretacija visiškai nepatiko. Ji tvirtino, jog svarbiausia – socialinis teisingumas.

Bet štai pasibaigus semestruui ši profesorė atėjo į Somers kabinetą, nešina krūva egzamino rašinių.

„Kas atsitiko?“ – paklausė Somers.

„Jie išsisuko nuo baigiamojo socialinio teisingumo egzamino, – liūdnei atsakė kolega. – Jie nusirašė!“

Šie studentai nukopijavo medžiagą iš kitų šaltinių, kad iš etikos gautų geriausią pažymį! Dabar Somers kolega jau norėjo rasti pedagoginės medžiagos apie asmeninę moralę, apie Įstatymo priėmimą į širdį.

Somers rašo, kad ji sutinka „stebinančiai daug jaunuolių, kurie nemano, kad egzistuoja gėris ir blogis, – jų nuomone, moraliniai pasirinkimai priklauso nuo to, kaip tu jautiesi“.

Gėris ir blogis yra kai kas daugiau negu mūsų asmeninė nuomonė. Ne mes nustatome, kas yra gerai ir kas blogai, o Dievas.

Dešimt įsakymų yra Dievo objektyvus, absoliutus moralės standartas. Jie apibrėžia nuodėmę. Apaštalas Jonas aiškiai pasakė: „Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo Įstatymą. Nuodėmė – tai Įstatymo laužymas“ (Jono pirmas laiškas 3, 4). Sulaužyti Dievo Įstatymą – tai pažeisti amžinuosius Jo valdžios principus. Mes galime samprotauti ir ieškoti pasiteisinimų, bet nepaklusnumas vis tiek lieka nuodėme.

Kai kurie žmonės pateisina meilės nuotykius už santuokos rėmų. Jie tvirtina: „Tai mano asmeninis reikalas“. Kiti gina vagiliavimą darbovietėje – esą taip jie pasiima „jiems priklausančių užmokestį“. Dar kiti nemato nieko bloga charakterį griauančiame įprotyje skleisti paskalas. Tačiau Dievo Įstatymo pažeidimas visada yra nuodėmė. Dievas vis dar turi standartus. Per Savo jėgą Jis kviečia mus gyventi paklusniai. Dievas nesusipriešina Savo Įstatymo su mūsų asmeniniais standartais. Per Savo malonę Jis kviečia mus prisitaikyti prie Jo reikalavimų.

KAIP IŠGYVENTI DEPRESIJĄ

I DALIS

Bet man Jis atsakė: „Gana tau Mano malonės, nes Mano galybė tampa tobula silpnume“. Todėl aš mielčiau noru girsiuosi silpnumais, kad Kristaus galybė apsigyventų manyje. (Antras laiškas korintiečiams 12, 9)

Čarlzas Spurdženas (Charles Spurgeon), didysis karalienės Viktorijos laikų pamokslininkas, kartkartėmis kęsdavo gilios depresijos priepuolius. Kartą vienam draugui jis pasakė, kad po nevilties tvirtove yra gilūs požemiai“.

Tačiau Spurdženą palaikė Dievo perspektyva. Pagrindinė geroji naujiena apie Dievo malonę ir atpirkimą jam buvo reali.

Vieną dieną grįždamas namo po sunkaus darbo jis jautėsi labai pavargęs ir prislėgtas. Įvairiausi žmonės liejo jam savo širdgėlą, o tokių, kurie išklautų jo problemas, buvo mažai. Spurdženas pajuto, kaip senasis požemis jį vėl įtraukia.

Tačiau tada jam atėjo į galvą viena Šventojo Rašto vieta, kuri jį išgelbėjo. Jis prisiminė žodžius: „Gana tau Mano malonės“ (Antras laiškas korintiečiams 12, 9). Namuose Spurdženas perskaitė šią eilutę originalo kalba – graikiškai. Dabar ši gerosios naujienos dalelė jį sukrėtė dar galingiau. Atrodė, jog Dievas sako tiesiog jam: „Gana tau Mano malonės“.

Spurdženas pasijuto garsiai atsakantis: „Taip ir yra, Viešpatie“. Staiga jis pratrūko kvatotis. Jis igijo tą ramią širdį, kuri gydo kaip vaistas. Spurdženas prisiminė: „Lig tol aš niekada nesupratau, koks buvo tas šventas Abraomo juokas. Netikėti atrodė taip absurdiška.“

„O broliai, – rašė Spurdženas savo draugams, – būkite tvirti tikintieji. Mažas tikėjimas pakylės jūsų sielas lig dangaus, o didelis tikėjimas nuleis dangų į jūsų sielas“.

Spurdženas atrado didžią amžinąją tiesą. Dangus – tai ne tik geografijos dalis; tai gyvenimas Dievo Artume. Nors mes, kaip krikščionys, nekantriai laukiame paskutiniojo atlygio – šalies, kur nėra kančių, ašarų, geismų, ligų ar mirties, – dažnai užmiršamas kitas dangaus matmuo. Kai fariziejai paklausė Jėzaus apie Dievo karalystę, Jis aiškiai atsakė: „Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“ (Evangelija pagal Luką 17, 21).

Kai Kristus per Savo Dvasią įžengia į mūsų gyvenimą, mūsų širdyse įsiviešpatauja Dievo karalystė. Dievo Dvasia užgydo mūsų sopulius. Dievo Dvasia nudžiovina mūsų ašaras. Dievo Dvasia suteikia mums naują viltį. Kartu su Spurdženu mes suvokiame, kad Dievo malonės užtenka. Nes sunkiausiomis gyvenimo aplinkybėmis, jeigu tik šalia yra Jėzus, mums tai yra dangus. Džiaukitės šiandien, kad Kristus užpildo jūsų gyvenimą. Dievo karalystė jumyse.

KAIP IŠGYVENTI DEPRESIJĄ

II DALIS

Visi Jam pritarė ir stebėjosi maloningais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų.
(Evangeliija pagal Luką 4, 22)

Kai rašytojas Viljamas Staironas (William Styron) išgyveno sunkią depresiją, jam labai padėjo vienas draugas, kuris kasdien paprasčiausiai paskambindavo ir paklausdavo: „Kaip laikaisi?“

Staironas pasakojo: „Kadangi vos prieš kelis mėnesius jis pats buvo tai išgyvenęs, jo parama buvo be galo naudinga. Tai buvo tarsi malonus prisiglaudimas prie manęs ir priminimas: „Žiūrėk, viskas eina geryn. Tu jau atsigauni. Visi atsigauna“.

Staironas įsitikinęs, kad šis nuolatinis palaikymas jam buvo svarbiau už medikų pagalbą. Jis teigia, jog tai buvo svarbu net tada, kai jis netikėjo tais padaršinimo žodžiais. Jie kažkaip paslaptinai paliesdavo jo širdį.

Depresijos valandą žmonėms nereikia kažkokių ypatingos išminties žodžių. Tai gali būti paprasti jūsų rūpestį išreiškiantys žodžiai. Viską keičia jau pats faktas, kad kažkas yra šalia.

Jėzus Savo tarnavimu parodė padaršinimo pavyzdį. Kai vidurdienį prie Jokūbo šulinio atėjo samarietė, Gelbėtojas pajuto, jog kažkas yra labai blogai. Vidurdienis tuose kraštuose yra karščiausias dienos metas. Palestinos saulė svilina kone nepakenčiamai. Daugelis mėgina atsigaiivinti ilsėdamiesi savo vėsiuose namuose. Paprastai vanduo semiamas kur kas vėsesnėmis ankstyvo rytmečio valandomis. Ši vargšė moteris buvo taip prislėgta kaltės, jog viena atėjo vidurdienį prie šulinio, kad išvengtų apie jos svetimavimą žinojusių miestelėnų patyčių. Ji atėjo visiškai sutrikusi, tačiau Jėzaus žodžiai ją padaršino. Jis kalbėjo apie „gyvąjį vandenį“, kuris gali numalšinti stiprų jos sielos troškulį.

Jėzus yra Padaršintojas. Klausinėjančiam Rašto aiškintojui Jis atsakė: „Tu netoli nuo Dievo karalystės!“ (Evangeliija pagal Morkų 12, 34). Tik pagalvokite, koks jaudulio virpesys užliejo to žmogaus sielą. Ne, nebetoli nuo Dievo karalystės. Dvejojančiai ir sau priekaištaujančiai kanaanietei Jėzus atsakė: „O moterie, didis tavo tikėjimas!“ (Evangeliija pagal Matą 15, 28). Keista, bet Mokytojas taip ir pasakė.

Pakelkite aukščiau savo galvą. Tesidžiaugia jūsų širdis. Šiandien jums Jėzus kalba padaršinimo žodžius. Jėzus nori, kad ir jūs vieni kitus drąsintumėte. Padaršintam draugo, Viljamui Staironui labai palengvėjo. Jūsų draugai jums pasitiki. Neleiskite jiems nusivilti.

KAIP IŠGYVENTI DEPRESIJĄ

III DALIS

Nieku per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. (Laiškas filipiečiams 4, 6)

Kad ir kokia būtų mūsų situacija, mes visada turime pasirinkimą. Mes galime sutelkti dėmesį į dalykus, kurių nemėgstame, arba į tuos, kuriuos mėgstame. Tai, į ką žiūrėsime, gali lemti didžiulį skirtumą.

Kartą pas savo pastorį atėjo jauna žmona, vardu Sandra, ir išliejo ilgą bei skausmingą istoriją. Ji niekaip neįtiko savo vyrui Džo. Kiekvieną dieną ji su baime laukdavo tos minutės, kai jis grįš iš darbo. Atrodė, jog Džo kupinas paniekos savo žmonai.

Anksčiau Sandra buvo graži, linksma moteris, tačiau dabar, jausdamasi atstumta, ji virto prislėgta, įsitempusia žmona.

Pastorius nusprendė susitikti su Sandros vyru. Džo nustebo, sužinojęs, kad jis prisideda prie savo žmonos depresijos. Jis manė, kad žmona puikiai suprantą jo požiūrį į ją.

Laimė, pastorius turėjo ypatingą pasiūlymą. „Džo, – tarė jis, – norėčiau, kad išsirinktum 10 teigiamų savo žmonos savybių ir pradėtum dėkoti už jas Dievui. Dėkok du kartus per dieną – ryte ir pakeliui iš darbo.“

Tai neatrodė labai sudėtinga. O kadangi Džo santuoka jau buvo bežlunganti, jis sutiko. Vyras pradėjo dėkoti Dievui už tai, kas jam patiko Sandroje. Užtuot pastebėjęs tik tai, kas jį erzina, jis sutelkė dėmesį į tai, kas jį žavėjo.

Neilgai trukus Sandra jo akyse ėmė keistis. Ji tapo linksmesnė ir patrauklesnė. Džo dėkojo ir toliau, ir Sandros savigarbą bei motyvaciją augo.

Truputis dėkingumo siekia labai toli. Sutelkus dėmesį į teigiamas savybes, jų atsiranda vis daugiau.

Žodžiai, kuriuos kalbame aplinkiniams žmonėms, turi neįtikėtiną jėgą. Įsiklausykite į šias stulbinančias Patarlių knygos vietas:

„Nerimas apsunkina žmogaus širdį, o geras žodis pralinksmina“ (Patarlių knyga 12, 25).

„Žmogui malonu duoti deramą atsakymą; o kaip smagu girdėti tinkamą žodį!“ (Patarlių knyga 15, 23).

„Mintis, šmaikščiai laiku išreikšta, kaip sidabru inkrustuoti aukso obuoliai“ (Patarlių knyga 25, 11).

Kai šalia mūsų yra sugniuždytų žmonių, mūsų žodžiai turi neįtikėtiną galią juos pakelti. Pagalvokite, dėl ko jūs esate dėkingi kitiems žmonėms šiandien. Išreikškite jiems savo dėkingumą. Padėkokite juos viltimi. Šauningai kalbėkite, kiek daug jie jums reiškia.

Jūsų žodžiai gali keisti jūsų aplinką. Pamėginkite ir pamatysite.

KAIP IŠGYVENTI DEPRESIJĄ

IV DALIS

Visuomet VIEŠPATI garbinsiu, Jo šlovė nuolat bus mano lūpose. (Psalmynas 34, 2)

Po Sovietų Sąjungos žlugimo aš pradėjau rinkti pasakojimus apie tikėjimą siaubingų persekiojimų metu. Vienas pastorius, virpėdamas vienas tamsioje kameroje, rašė: „Per tas ilgas vienatvės valandas mano širdis džiaugėsi Dievo Artumu. Kaip apaštalas Paulius, aš leidau laiką giedodamas šlovinimo giesmes. Dievas niekada manęs neapleido – net tamsiausiomis, sunkiausiomis minutėmis. Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažadai galioja per visą gyvenimą.“

Man teko skaityti apie kitą pastorių, uždarytą kameroje su 70 užkietėjusių nusikaltėlių. Velykų sekmadienį šis pastorius paprašė leidimo pagiedoti šiems belaisviams.

Visi nuščiuvo. Pastorius užgiedojo šlovinimo giesmę. Jis giedojo visą valandą. Niekas net nekrustelėjo. Visų akys buvo išmeigtos į jį. Jis šlovino Dievą dar vieną valandą.

Šlovinime slypi neįprasta dvasinė jėga. Šlovinimas pakylėja mūsų dvasią. Šlovinimas suteikia energijos visai mūsų esybei. Šlovinimas atgaivina mūsų dvasinį gyvenimą. Šventasis Raštas šlovinimą lygina su bendru džiaugsmu. „Mano širdis džiūgauja, – giesme aš Jam dėkoju“ (Psalmynas 28, 7). Elena Vait rašė: „Niekas taip nepagerina kūno ir sielos sveikatos, kaip dėkingumo ir šlovinimo dvasia“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 251).

Toliau ji tęsia: „Toks jau gamtos dėsnius – mūsų mintys ir jausmai padrašinami bei sustiprinami tada, kai išreiškiame juos žodžiais. Žodžiai išreiškia mintis, o po žodžių vėl eina mintys. Jei norime aiškiau išreikšti savo tikėjimą ir labiau džiaugtis savo turimais palaiminimais – didžiąja Dievo malone ir meile, – mes turėtume turėti daugiau tikėjimo ir didesnę džiaugsmą“ (Ten pat, p. 251–253).

Mūsų žodžiai ne tik išreiškia mūsų vidinį charakterį; jie jį formuoja. Te jūsų burna būna kupina šlovinimo. Te jūsų lūpos išreiškia padėką Dievui už Jo gerumą. Stebėkite, kaip šlovinimas nustelbia jūsų neigiamas emocijas. Šlovinimas yra vienas iš Dievo galingų ginklų, siekiant įveikti priešą. Šlovinimas – tai ginklas, be kurio mes išsiversti negalime.

KAIP SĖKMINGAI ATLIKTI DARBĄ

I DALIS

Viešpats DIEVAS, Izraelio Šventasis, šitaip sako: „Grįžimu ir atsidavimu būsite išgelbėti; ramybė ir pasitikėjimas – jūsų jėga”. (Izaijo pranašystė 30, 15)

Misteris Jakobsenas žinojo, kad jo, kaip klestinčios kompanijos vadovo, darbas reikalauja iš jo daug jėgų. Jis žinojo, kad jis yra labai išsargęs žmogus, retai galintis pakankamai pailsėti. Bet atrodė, jog toks gyvenimo būdas jam patinka. Jis mėgo savo darbą.

Visada atsirasdavo dar viena programa, kurią reikėjo vykdyti, dar vienas personalo konfliktas, kurį reikėjo spręsti, dar vienas pardavimų tikslas, kurį reikėjo pasiekti. Kažkas visada varė jį į priekį.

Krūtinės skausmus, bemieges naktis ir sausakimšą dienosvarę misteris Jakobsenas nešiojo kaip savo emblemą. Jis kone tuo didžiavosi. Tai simbolizavo jo pasišventimą darbui.

Bet pagaliau vieną dieną aštrus skausmas krūtinėje privertė jį apsilankyti pas gydytoją. Po apžiūros gydytojas paklausė: „Jūs tikriausia pastaruoju metu patyrėte didžiulę įtampą?”

Įmonės vadovas atsakė kiek sarkastiškai: „Įtampą! O argi būna gyvenimas be įtampos?”

Tačiau tada gydytojas davė sukrečiantį receptą. „Nežinau, kuo jūs užsiimate, bet rekomenduoju pradėti ieškoti kito darbo.”

Tai privertė misterį Jakobseną kuo skubiau atsitokėti. Jam gali tekti palikti kompaniją! Kažkas iš tiesų buvo negerai. Jis suprato, kad nors jam tik 29 metai, jį gali bet kada ištikti širdies smūgis.

Daugeliui žmonių nelengva nustoti suktis kaip voverė rate. Ir kartais gydytojo kabinete mes išgirstame šokiruojančią diagnozę. Kartais mes nesustojame, kol nesugadiname sau sveikatos.

Mūsų gyvenime ateina metas, kai Dievas paragina pervertinti savo prioritetus. Ateina metas, kai Jo Dvasia kviečia mus susimąstyti. Gyvenimas nesulaikomai bėga. Jis pralekia, mums to net nesuvokus. Jei neskiriame laiko apmąstymams, mes lekiame per gyvenimą strimgalviais – nuo vieno dalyko prie kito, net negalvodami.

Susimąstymas gyvenimo tėkmėje nėra savaiminis; jis turi būti planuojamas. Jums norisi skubėti? Gal jaučiatės, tarsi nešamas galingos srovės? Gal pastebite patvinusioje upėje pavojingas, aštriabriaunes uolas? Štai keletas biblinių patarimų, kurie gali praversti:

„Gera laukti kantriai, kol išgelbėjimas ateis iš Viešpaties” (Raudų knyga 3, 26).

„Būk kantrus ir lauk VIEŠPATIES“ (Psalmynas 37, 7).

„Gulėdamas guolyje, Tave menu, per kiaurą naktį mėstau“ (Psalmynas 63, 7).

Dievo patarimas aiškus. Neleiskite gyvenimui paprasčiausiai pralėkti. Stabtelėkite. Susimąstykite. Pailsėkite. Kantriai palaukite Dievo. Įvertinkite savo prioritetus. Giliai įkvėpkite ir leiskite visos amžinybės Viešpačiui suteikti jums šiandien naują perspektyvą.

KAIP SĖKMINGAI ATLIKTI DARBA

II DALIS

Taigi Kristaus vietoj einame pasiuntinių pareigas, tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: „Susitaikinkite su Dievu!“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 20)

Markas Ričis (Mark Ritchie) dirba vienoje iš labiausiai įtemptų aplinkų, kokias tik galima įsivaizduoti. Jis prekiauja Čikagos prekybos rūmuose, kur vyksta didžiausi pasaulyje mainai. Šiame verslo pasaulyje per dalį sekundės gali būti laimėtas ar prarastas ištisas kapitalas. Šimtai vyrų ir moterų nenuleisdami akių nuo aukštai iškeltų elektroninių tablo, įnirtingai mojuoja rankomis, šaukia ir spaudžia žybsinčius pultelius. Kaip rungtynių austruoliai, jie nenurimsta, kol nepasigirsta baigiamasis skambutis.

Šiame įtampos kupiname pasaulyje Ričis išdirbo daug metų. Jo prekybos kompanija, CRT, taip išaugo, kad *Wall Street Journal* ją pavadino „pramonės pavydu“. Tačiau kažkas sulaiko Ričį nuo visiško pasinėrimo į nuolatinės mainų reikmes. Kažkas išlaiko jį ramų šios karštligiškos veiklos sukury. Ir tai yra jo tvirtos kaip uola vertybės.

Ričis yra pasišventęs krikščionis ir nori beprotiškame verslo pasaulyje taikyti Kristaus vertybes. Jo didžiausias troškimas yra padėti vargšams tapti nepriklausomais įmonininkais. Tai viena iš sričių, kur jis investuoja savo pelną. Jo besiplėtojanti agentūra, vadinama „Ceretech“, mėgina supažindinti žmones su pažangiomis technologijomis. Dabar maždaug 120 moterų Nairobi lūšnynuose paprastų Ričio tiekiamų kojinių mašinų pagalba sėkmingai verčiasi mezgimu.

Ričis neapsaugotas nuo prekiaujant kylančių pavojų. Kartą aukso rinkoje per vieną dieną jis prarado 200 000 dolerių. Įtampa jam pažįstama, tačiau yra kai kas didesnio jo gyvenime, negu tai, ką dienos pabaigoje rodo skaičiai. Didžiausią džiaugsmą jam teikia savo lėšų panaudojimas padedant kitiems. Be to, jam kur kas svarbiau pagelbėti savo žmonai Nensei prižiūrėti judviejų penkis vaikus negu „sumedžioti“ ką nors stambaus rinkoje.

Jeigu Ričis staiga sužinotų, kad jam teliko gyventi penkios minutės, jam nereikėtų pulti prie telefono, kad nusiųstų žinutę savo apleistiems artimiesiems. Jam netektų ūmai susivokti, kad jis prarado gyvenime tai, kas svarbiausia. Jis žinotų, jog padarė teisingą investiciją.

Mokslininkai, kurie tyrinėja streso sukeltą išsekimą, išsiaiškino, kad žmonės, turintys nesavanaudiškų tikslų, gyvena kur kas geriau ir lengviau įveikia stresą, negu tie, kuriuos motyvuoja tik valdžia, padėtis ar piniginė. Kai darbas mums sukelia stresą, kartais pravartu paklausti: Kodėl aš darau tai, ką darau? Ar tik dėl pinigų? O gal dėl liaupsų, kurių sulaukiu iš aplinkinių, kai gerai

atlieku darbą? Gal čia kalta valdžia, kurią jaučiu, kontroliuodamas kitus? O gal yra dar kitas, gilesnis, kilnesnis motyvas – suvokimas, jog Dievas suteikė man talentus tam, kad panaudočiau juos dėl Jo?

Kad ir kuo mes užsiimtume, pirmiausia esame Kristaus pasiuntiniai. Ši nauja paradigma suteikia gyvenimui naują matmenį. Darbinė įtampa atsiranda kur kas didesnio poveikio kontekste. Tesuteikia jums Kristus šią naują perspektyvą jau šiandien.

SUDUŽĘ IR IŠGYDYTI

Kas nukris ant to akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas. (Evangelija pagal Matą 21, 44)

Nors Izraelyje nuolat vyksta karo veiksmai, tai įkvepianti šalis. Religinių nesutarimų draskoma senoji Jeruzalė mano širdyje užima ypatingą vietą. Kai ten apsilankau, visada būnu palaimintas.

Kartą užėjau į mažą Septintosios dienos adventistų bažnytelę Jeruzalės centre. Pamaldose dalyvavo 60–70 žmonių. Mes kartu šventėme Viešpaties Vakarienę. Prieš pasidalydami duoną ir vynuogių sultis, atlikome kojų plovimo apeigas. Šie adventistai sekė Kristaus, kuris prieš Paskutinę vakarienę plovė Savo mokiniams kojas, pavyzdžiu. Visi susiskirstė po du, prisipylė į indus vandens, per petį persimetė po rankšluostį.

Vienas arabas iš Betliejaus priėjo prie žydo. Jie abu buvo krikščionys. Arabas atsiklaupė ir paprašė, kad jo brolis žydas leistų nuplauti jam kojas. Viena žydė atsiklaupė priešais arabę iš Jericho, numazgojo jai kojas ir nusausino rankšluosčiu. Šiame nuolankumo tarnavime ištirpo per kartų kartas kauptas priešiškumas. Paskui visi po du pasimeldė, prašydami Dievo palaiminimo vienas kito gyvenime.

Tai buvo jaudinanti patirtis. Kristaus ramybė viską pakeitė. Užuoť kivirčijęsi tarpusavyje, žmonės leido Kristui užgydyti jų žaizdas. Užuoť mėtęsi akmenimis, jie leido Amžių Uolai suskaldyti jų kietas širdis. Jie nukrito ant Uolos, Jėzaus Kristaus, ir sudužo.

Reikia gerokai sudužti, kad iš tiesų atleistumėte tam, kas jus įskaudino. Kartais mums reikia sudužti, kad galėtume būti vėl sveiki. Kristaus kūnas buvo sumuštas ant kryžiaus, kad mes būtume išgydyti. Bet tai dar ne viskas. Jeigu ir mūsų širdys nesuduš prie kryžiaus, mes negalėsime priimti to išgydymo. Jėzus pasakė: „Kas nukris ant to akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas“ (Evangelija pagal Matą 21, 44).

Tesudaužo Kristus jūsų širdį Savąja meile. Leiskite Jam sudaužyti jūsų širdį Savo gailestingumu ir atleidimu. Leiskite Jam išmušti iš jūsų visą atšiaurumą, priešiskumą ir kartėlį. Žydui reikia gerokai sudužti, kad plautų arabui kojas. Gerokai sudužti reikia ir tam, kad atleistumėte žmonėms, kurie jums šiandien nusikalto. Tačiau sudužimas yra kelias į išgijimą.

MUMS BUS ATLEISTA, JEI MES ATLEISIME

Ir atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas. (Evangelija pagal Luką 11, 4)

Man teko matyti, kaip Kristaus ramybė veikia šeimose, kurios buvo iširusios dėl didžiulių nuoskaudų. Aš mačiau, kaip Kristus numaldo kartėlį. Aš stebėjau, kaip ilgus metus nebendravę žmonės susitaiko.

Niekada neužmiršiu, kaip Brazilijoje į vieną iš mūsų dvasinių savaitgalių „Parašyta“ atėjo toks vyras. Jo širdis buvo kupina nuoskaudos savo broliui. Jų keliai išsiskyrė prieš dvidešimt penkerius metus, ir nuo tada jie nebuvo susitikę. Jaunesnysis brolis paprašė paskolinti pinigų, vyresnysis atsisakė. Jie labai susipyko. Santykiai nutrūko. Susirinkimuose „Parašyta“ jaunesnysis brolis visai netikėtai pajuto, kad jo pyktis tirpsta, kad jį pakeičia Kristaus ramybė.

Tada, savo nuostabai, jis pastebėjo anapus praėjimo sėdintį savo brolių. Tą vakarą įvyko nuostabus susitaikymas. Buvo ašarų, buvo apsikabinimų. Dvidešimt penkerius metus vešėjęs priešiškusis išnyko. Iš tamsios kartėlio bedugnės, kuri ketvirtį amžiaus skyrė šiuos du brolius, sušvito Kristaus ramybė ir meilė.

Štai vienintelė mintis, kuri viską pakeitė įsiskaudinusioje brolio širdyje. „Kad ir ką mano brolis man padarė, Kristui aš esu labiau nusikaltęs. Kad ir kokią neteisybę aš iškenčiau, Kristus nuo mano rankos kentėjo labiau.“

Jeigu Kristus, su kuriuo aš taip blogai elgiausi, taip mielai man atleidžia, aš privalau lygiai taip pat noriai atleisti savo broliui. Mano brolis man nepadarė nieko, kas būtų taip blogai, kaip mano nuodėmės prieš Kristų.“

Aš stebėjau, kaip šie du vyrai, taip ilgai nebendravę, pagaliau apsikabino. Aš mačiau jų didžiulį apgailėstąvumą dėl to, kaip jie pasielgė vienas su kitu. Aš klausiausi jų atsiprašinėjimų. Atleisti kažkam, kas jums nusikalto ir nėra vertas atleidimo, – gera savybė.

Atleidimo dvasia yra Kristaus Dvasia. Nesvarbu, ar tai kažkieno maža klaidelė, ar didžiulė neteisybė, mūsų atleidžiantis Viešpats kviečia jus tapti Jo atleidimo kanalu jau šiandien. Jis kviečia jus tapti Jo meilės kupino atleidimo kanalu aplinkiniams žmonėms.

ATIDUOKITE SAVO PYKTĮ DIEVUI

Geriau būti kantriu žmogumi, negu galiūnu; suvaldyti save geriau, negu užkariauti miestą. (Patarlių knyga 16, 32)

Savo pyktį mes galime suvaldyti, atiduodami jį Dievui. Apleistos senos miesto dalies berniūkštis, vardu Benas, gali mus pamokyti, kaip tai daroma.

Benas užaugo Detroito gete, kur gatvėse laisvai liejasi pyktis, kur susirėmimas su kažkuo, kas parodė jums nepagarbą, yra gyvenimo būdas.

Lankydamas vidurinę mokyklą Benas jau buvo tikras priešgina. Vieną popietę jam klausantis radijo, jo draugas sušuko: „Ir tu tai vadini muzika?“ bei perjungė kitą stotį. Benas atsšovė: „Tai jau tikrai geriau negu ta, kuri tau patinka!“ ir norėjo vėl perjungti buvusiąją. Draugas neleido, ir Beną akimirksniu apėmė aklas įniršis. Jis griebė lenktinį peiliuką, kurį nešiodavosi kišenėje, atlenkė jį ir dūrė draugui į pilvą. Peilis atsitrenkė į diržo sagtį su tokia jėga, kad nulūžo ir nukrito ant žemės. Benas spoksojo į peilio ašmenis, ir jam pakirto kojas. Jis vos *nenužudė* žmogaus. Jis vos nenudūrė savo gero draugo. Kodėl?

Šis incidentas privertė Beną paskelbti karą savo pykčiui. Jis turėjo kažką daryti. Vienam susitvarkyti su savo temperamentu buvo sunku. Benas pasimeldė: „Viešpatie, paimk iš manęs tą pyktį. Jei nepaimsi, niekada iš jo neišsivaduosiu. Tik Tu gali mane pakeisti.“

Grįžęs namo Benas užsidarė vonioje ir pradėjo skaityti Patarlių knygą. Jis perskaitė daugybę vietų, kuriose kalbama apie nevaldomą pyktį ir tai, kur jis nuveda. Šie žodžiai, atrodo, parašyti kaip tik jam. Didžiausią išpūdį Benui paliko eilutė: „Geriau būti kantriu žmogumi, negu galiūnu; suvaldyti save geriau, negu užkariauti miestą“ (Patarlių knyga 16, 32).

„Sumanus žmogus negreitas pykti, o atleisti įžeidimą – jam garbė“ (Patarlių knyga 19, 11). Mes supykstame, kai kitų klaidos mums atrodo pernelyg didelės. Mus ima tiesiog persekioti mintis apie tą nedorybę, kurią mums kažkas padarė. Mus pradeda kontroliuoti kito žmogaus veiksmai.

Būtent taip nutiko ir Benui. Jis žinojo, jog turi su tuo kovoti. Patarlės parodė išeitį. Jis sutiko su senovės išminčium, kad „pyktis nuožmus, įtūžis nenugalimas“ (Patarlių knyga 27, 4) ir „kantrusis nuramina ginčus“ (Patarlių knyga 15, 18).

Šie žodžiai suteikė Benui viltį, padėjo jam atsistoti ant kojų. Jis išipareigojo kiekvieną dieną skaityti Šventąjį Raštą ir visiškai atsidavė Dievui bei patikėjo Jam savo problemą. Beno širdgėlą ir paniką pakeitė ramybė. Išėjęs iš kambario jis jautė, jog Dievas jį pakeitė. Dievas ryžtingai numaldė šio jaunuolio nesuvaldomą pyktį. Rankos, kurios kitados griebėsi peilio, tapo drausmingo, meistriško chirurgo rankomis. Benas Karsolas (Ben Carson) tapo vienu iš labiausiai Amerikoje gerbiamų pediatrių neurochirurgų.

Dievas gali susidoroti ir su jūsų pykčiu – tereikia pavesti jį Jam. Ar jūsų širdyje esama pykčio? Kodėl šiandien pat, kai melsitės, neatidavus jo Dievui?

ATNAUJINTI GYVENIMAI

Viešpaties DIEVO dvasia su Manimi, nes Viešpats patėpė Mane, kad neščiau gerąją naująją vargdieniam. Jis pasiuntė Mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams. (Izaijo pranašystė 61, 1)

Neįprastas vaikų sugebėjimas atgauti savo fizines ir dvasines jėgas vis dar stulbina nedarnias šeimas stebinčius psichologus. Vaikai gali būti neprižiūrėti, kęsti smurtą ir vis tiek šlietis prie tėvų, mylėti bei viltis.

Sara Moskovič parašė savo garsiąją knygą „Meilė nepaisant neapykantos: Holokaustą iškentę vaikai ir jų gyvenimas suaugus“. Joje ji papasakojo 24 žmonių, iš kurių ėmė interviu, istorijas. Visi jie buvo išvaduoti iš nacistinių koncentracijos stovyklų dar vaikystėje. Sunku įsivaizduoti baisesnę aplinką vaikui.

Sara Moskovič rašo: „Išlikusiems vaikams buvo pranašaujama, kad suaugę jie bus nekomunikabilūs, stipriai traumuoti žmonės. Tačiau iš tikrųjų daugelis įsijungė į visuomeninę veiklą, yra giliai tikintys ir gyvena dvasinį gyvenimą.“ Karo ir mirties siaube šie mažyliai kažkaip sugebėjo atrasti dvasines vertybes.

Kristaus, kuris gydo „nuolankiuosius“ bei „išlaisvina belaisvius“ jėga yra kur kas didesnė už mūsų ankstyvoje vaikystėje patirtus sunkumus. Pasauliečiai humanistai paveldimumą ir aplinką laiko pagrindiniais mūsų likimą formuojančiais veiksniais. Mes, krikščionys, neneigiame paveldėjimo bei aplinkos įtakos ir neignoruojame ankstyvos vaikystės patirties. Mes suprantame, koks svarbus yra tėvų taikytas auklėjimas. Tačiau mes tikime, kad didžiausią įtaką charakteriui daro dinamiška, gyvenimą keičianti Evangelijos jėga. Yra puikiai visuomenėje prisitaikiusių suaugusiųjų, kurių vaikystė buvo siaubinga. Jų gyvenime viską pakeitė Kristaus jėga.

Paulius rašė: „Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 17). Kristuje Dievas padaro iš mūsų naują kūrinį. Kristuje malonės jėga didesnė negu netikė genai. Kristuje dangiškojo Tėvo įtaka stipresnė už geležinę žemiškojo tėvo ranką. Patirkite Jo meilę šiandien. Teišvaduoja jį jus iš tamsaus kalėjimo, kur buvote taip ilgai prirakinti.

DIEVO IŠRINKTIEJI

Nes VIEŠPATIES akys aprėpia visą žemę ir sustiprins tuos, kurie su Juo visa širdimi. (Antroji metraščių knyga 16, 9)

Gita Lal (Geeta Lall) užaugo Indijoje. Vaikystėje likusią našlaite, ją globojo į pensiją išėjęs koledžo profesorius. Šis žmogus buvo uolus baptistas ir reguliariai vesdavo mergaitę į sekmadieninę mokyklėlę.

Per stebuklingą Dievo apvaizdą jų namuose kambarį pradėjo nuomoti septintosios dienos adventistas, kuris prekiaavo knygomis. Po kurio laiko šis vaikiną vedė Gitos pusseserę. Kai 1946 metais prasidėjo induistų ir musulmonų karas, Gita, jei nereikėdavo eiti į mokyklą, būdavo pas pusseserę. Štai kaip ji apibūdino savo patirtį:

„Vieną dieną mano pusseserės namuose apsilankė adventistų pastorius. Aš buvau paprašyta patiekti jam ne įprastinės arbatos, o vaisių sulčių. Mane tai nustebino. Pusseserė paaiškino priežastį ir pridūrė, kad adventistai negeria arbatos ar alkoholinių gėrimų, nevalgo kiaulienos ir nerūko.

Aš susidomėjau. Nuėjusi į svetainę pradėjau klausinėti pastoriaus apie adventistų tikėjimą. Kalbantis jis paminėjo, kad iš tikrųjų septintoji savaitės diena yra sabata. „Jokiu būdu! – užprotestavau aš. – Senojo Testamento laikais gal taip ir buvo, bet kai Kristus atėjo už mus numirti, Jis pakeitė sabatą sekmadieniu – ta diena, kai Jis prisikėlė.“

Pastorius patylėjo, paskui atsakė: „Jei Naujajame Testamente rasi vietą, kur pasakyta, kad Kristus pakeitė dieną, aš tapsiu baptistu“. Tačiau buvo iškelta sąlyga, kad, jeigu tokios vietos aš nerasiu, turėsiu išklausti jo dėstomas Biblijos pamokas. Aš skubiai pridūriau, kad, jeigu nerasiu vietos, liudijančios, jog Kristus pakeitė sabatą į sekmadienį, tapsiu adventiste.

Savaime suprantama, tokios vietos neradau, nors uoliai naršiau po Bibliją valandų valandas. Negana to, buvau nustebinta, kad Pats Kristus lankė sinagogą per sabatą.

Paskui aš lankiau Biblijos studijas, o 1946 metų balandį buvau pakrikštyta ir prisijungiau prie Kalkutos Adventistų bažnyčios. Birželį aš įstojau į Spicer Memorial koledžą, kur mokiausi šešerius metus. Karo, sumaišties, tamsos ir vienvietės metais Dievas išvedė mane iš to šešių milijonų gyventojų miesto.“

Viešpaties akys dairosi po žemę. Dievas mato. Dievas žino. Dievas ieško Savo nuoširdžių vaikų. Jis siunčia Savo Dvasią, kad paveiktų mūsų širdis. Jis surikiuoja mūsų gyvenime aplinkybes taip, kad paskatintų mus Jo ieškoti. Jis suveda su mumis kitus pasišventusius krikščionis, kad jie papasakotų apie Jo meilę. Kai mums reikia padrąsinimo, Jis šalia. Kai mums reikia jėgų, Jis šalia. Kai mums reikia vilties, Jis šalia. Kai mums reikia įkvėpimo, Jis šalia. Jis šalia. Koks Jis yra Dievas!

PATRIKAS: DIEVO DIDŽIAVYRIS

Kai Manęs ieškosite, rasite Mane. Taip, jeigu visa širdimi Manęs ieškosite.
(Jeremijo pranašystė 29, 13)

Suimtas savo ramiam kaimelyje, Patrikas buvo sumuštas ir nutemptas į laukiantį laivą. Atgavęs sąmonę, jis susivokė, jog yra plukdomas į Airiją kaip vergas. Neilgai patarnavęs ten, jis rado būdą pabėgti. Jis paspruko į Galiją, kur girdėjo skelbiant Kristaus Evangeliją. Patrikas priėmė ją ir buvo pakrikštytas. Pajutęs pareigą paskelbti Evangeliją toje šalyje, kur vergavo, jis grįžo į Airiją. Čia jis sakė jaudinančius biblinius pamokslus ir atvedė daugybę žmonių prie kryžiaus. Jo didžiai dvasingas pamokslavimas padarė įspūdį net „aukštiesiems karaliams“.

Ilgainiui Patrikas pakrikštijo karaliaus sūnų Konalą ir daugelį kitų. Konalo proanūkis Kolumba priklausė karališkajai giminei pagal savo motinos Eifnės liniją. Kolumba priėmė Patriko skelbtą biblinį mokymą. Dėl Kristaus jis netgi atsisakė sosto. Kaip ir Patrikas, jis laikė Bibliją vieninteliu tikėjimo pagrindu. Jis ypač akcentavo, kaip svarbu su meile paklusti Dešimčiai įsakymų, kuriuos jis vadino „Kristaus įstatymu“.

Per Kolumbą galingai veikė Dievo Dvasia. Maždaug 563 metais po Kristaus mažoje Jonos saloje, netoli Britanijos pakrantės, jis įsteigė krikščionišką mokyklą ir misionierių centrą. Manoma, kad jis pats mažiausiai 300 kartų ranka perrašė Naująjį Testamentą ir dideles dalis Senojo.

Kaip savo garsiam veikale „Keltų bažnyčia Britanijoje“ teikia daktaras Leslis Hardingas (Leslie Hardinge), viena iš išskirtinių keltų charakteristikų yra pagarbus požiūris į biblinę sabatą.

Dievo didžiavvyriai Patrikas ir Kolumba, vienas – pabėgęs vergas, kitas – sosto paveldėtojas, tamsiaisiais viduramžiais Airijoje ir Škotijoje neleido užgesti Dievo tiesos šviesai.

Dievas visais laikais turi vyrų ir moterų, kurie lieka ištikimi Jo tiesai, kad ir kokios būtų pasekmės. Ir mūsų dienomis yra žmonių, kurie dėl Kristaus darbo atsisako to, ką „siūlo pasaulis“. Jų širdys dega vieninteliu troškimu – tarnauti savo Mokytojui. Juos sužavėjo kitas Mylimasis. Pasaulio vilionės jų netraukia. Jie „ištikimi tikėjime“. Jie – nuolankūs, atsidavę, pasišventę tikėjimo žmonės. Jie Dievo didvyriai – tikri čempionai. Dievas kviečia kiekvieną iš mūsų prisijungti prie šios karališkosios linijos.

VALDIEČIŲ LIUDIJIMAS

Bet Danielius apsisprendė nesiteršti karaliaus stalo valgiais ir vynu, todėl paprašė rūmų vyriausiąją pareigūną leisti jam nesusiteršti. (Danieliaus knyga 1, 8)

Savo knygoje „Tiesa ar propaganda?“ mano velionis draugas ir kolega, pastorius Džordžas Vandemanas (George Vandeman), dalyvaudavęs mūsų televizijos laidoje „Parašyta“, papasakojo šią stulbinančią istoriją.

Prieš daugelį metų vienas pastorius su grupe jaunų žmonių leidosi į turistinę kelionę su gidu po valdiečių slėnius Italijos Piedmonto regione. Vieną vakarą susėdę aplink laužą jie giedojo ir pasakojo misionieriškas istorijas. Prie jų prisitartinę keli valdiečiai ir klausydamiesi stovėjo tamsoje. Šių jaunuolių liudijimai bei giesmės apie Kristaus antrąjį atėjimą sujaudino jų širdis.

Kai giesmės ir pasakojimai baigėsi, valdiečių vyresnysis ižengė į laužo šviesą ir tarė: „Tęskite mūsų darbus! Mes, valdiečiai, didžiuojamės savo praeitim. Mes didžiuojamės savo tautos istorija – aukštai šiuose kalnuose ir žemai šiuose slėniuose jie kovojo, kad išsaugotų tiesos šviesą. [...] Tai mūsų didysis praeities paveldas. Tačiau mes tikrai neturime ateities. Mes apleidome mokymus, kuriais kitados tikėjome. Liūdniausia, kad mes nebežengiame drąsiai į ateitį. *Jūs turite tęsti mūsų darbus!*“

Šimtmečių šauksmas laiko koridoriais ataidi mūsų ausyse jau šią akimirką. Kažkas turi tęsti. Kažkas turi nešti tiesos deglą. Kažkas turi ištikimai saugoti tiesą, už kurią numirė Kristus. Kažkas turi budėti, kol Jis ateis.

Dievas ieško žmonių, kurie būtų tvirti kaip Danielius, apsisprendęs savo širdyje tarnauti Viešpačiui. Apsispręsti, vadinasi, nutarti, pasirinkti, pasiryžti. Širdis – biblinė apsisprendimo vieta. Danielius apsisprendė nenusižengti savo sąžinei. Jis pasiryžo neliūdinti Dievo jokioje savo gyvenimo srityje. Kompromisas veda į dvasinę nelaimę. Danielius laikė aukštai iškėlęs tiesos fakelą. Jis be kompromisų stėjo už tiesą.

Dievas įvertino Danieliaus ištikimybę. Karaliai bei imperijos iškilo ir žlugo, o Danielius stovėjo tvirtai. Jo liudijimas ataidi per amžių amžius. Laikykitės aukštai iškėlę tiesos deglą. Te jūsų kartos ausyse skamba to seno valdiečių vyresniojo žodžiai: „Jūs turite tęsti.“ Ir mes nedrįstame suklupti.

SULĖTINKITE ŽINGSNĮ

Palaimintas žmogus, kuris tai daro, ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi, švenčia šabą, jo neišniekindamas, sergstisi bet kokio pikto darbo. (Izaijo pranašystė 56, 2)

Yra toks pasakojimas, kaip biologas Tomas Haksliis (Thomas Huxley) vėlai vakare atvyko į miestą, kur turėjo skaityti paskaitą. Jis išoko į karietą ir šūktelėjo vežikui: „Kuo greičiau pirmyn!“

Vežikas paklusniai supliekė arklį, ir karieta pašėlusiu greičiu nudardėjo gatvėmis. Išvaręs Haksliis klestelėjo ant sėdynės ir sekundėlę atsipūtė, bet paskui staiga vėl pašoko. „Ei, klausyk, ar žinai, kur man reikia?“ – paklausė jis vežiko.

„Ne, gerbiamasis, – atsakė šis, – bet važiuoju kaip galėdamas greičiau.“

Šiomis dienomis daugybė žmonių lekia kaip pašėlę. Jie visada kažkur skuba. Jie veržiasi pirmyn, bet nė nežino, kur taip lekia. Juos veja karštligiška panika, bet jie nesupranta kodėl. Jie išspaudžia iš savęs paskutinį prakaito lašą, kad pasiektų sėkmę, o paskui stebisi: „Kas gi yra toji sėkmė?“ Dievas turi atsakymą.

Sabata ragina mus apmąstyti svarbiąsias gyvenimo vertybes. Ji primena mums mūsų šaknis. Ji kalba apie Dievą Kūrėją, kuris artimai mumis rūpinasi. Pašėlusiam dvidešimt pirmojo amžiaus lėkime sabata kviečia mus pervertinti savo prioritetus.

Kai Egipto faraonas be saiko išnaudojo Izraelio vaikus milžiniško masto statybose, Mozė sugrąžino juos prie sabatos šventimo. Įtūžęs faraonas pareiškė: „Žiūrėkite, jie gausesni už krašto gyventojus, o judu norite juos atleisti nuo lažo!“ (Išėjimo knyga 5, 5). Vietoj žodžio „atleisti“ kituose vertimuose yra „kad jie švęstų sabatą“. Mozė suprato, kad izraelitai gali lengvai prarasti savo perspektyvą. Jis suprato, kad jų naštos gali lengvai užstoti Dievą. Jis ragino juos sulėtinti žingsnį ir mėgautis sabatos poilsiu.

Pervertinkite savo prioritetus. Iš naujo užmegzkite ryšį su savo Kūrėju. Grįžkite prie savo šaknų. Sabatos Viešpats vis dar ragina mus šiuolaikiniame pašėlusio tempo gyvenime vėl atrasti amžinąsias vertybes. Nesustoję pamąstyti ir pašlovinti Dievą, mes lengvai prarandame savo perspektyvą. Tik su ja mūsų gyvenimas būna kryptingas.

GYVENTI – TAI KRISTUS

Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas. (Laiškas filipiečiams 1, 21)

Kaip Paulius, Janas Husas grindė savo gyvenimą visišku atsidavimu savo Viešpačiui. Pasmerktas mirčiai ant laužo, Husas iškentė vadinamąją „pažeminimo ceremoniją“. Bažnyčios vyresnieji visų akivaizdoje paneigė jį esant kunigą ir krikščionį. Pirmiausia iš jo rankų buvo atimta Komunijos taurė, ir vyresnieji pasmerkė Husą. Jis į tai atsakė: „Aš tikiuosi gerti iš šios taurės Dievo karalystėje“.

Paskui Husui vienas po kito buvo nuvelkami rūbai, ir kaskart ištiriamas atitinkamas prakeikimas. Husas atsakė, kad jis mielai iškęs gėdą dėl Viešpaties vardo. Pagaliau jam ant galvos buvo uždėta aukšta popierinė karūna. Ant jos buvo pavaizduoti trys demonai, kovojantys dėl sielos, ir užrašyta: „Tai didžiausias eretikas“. Vyskupas ištarė paskutinį prakeikimą: „Mes atiduodame tavo sielą velniui!“

Janas Husas ramiai atsakė: „O aš atiduodu ją gailestingiausiam Viešpačiui Jėzui Kristui“.

Šis drąsus žmogus dar pridūrė: „Jūs galite iš manęs atimti viską. Galite mane viešai pažeminti. Bet jūs negalite atimti brangiausio dalyko gyvenime – mano bendravimo su Viešpačiu Jėzumi Kristumi.“

Janas Husas atkartotojo prieš šimtus metų pasakytus Pauliaus žodžius. Įkaltintas Romoje, Paulius rašė Laišką filipiečiams. Daugelis Biblijos tyrinėtojų jį vadina „Džiaugsmo laišku“. Paulius prarado laisvę, tačiau jo širdis džiūgavo. Jo reputacija buvo paminta, bet jo širdis – kupina džiaugsmo. Jis veikiai turėjo atsisveikinti su gyvenimu, tačiau jo širdis buvo laiminga. Jis triumfuodamas rašė: „Man gyvenimas – tai Kristus“ (Laiškas filipiečiams 1, 21).

Toliau Paulius tęsė: „Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu, palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl Jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimėčiau Kristų“ (Laiškas filipiečiams 3, 7–8).

Jei jūs netekote visko, bet vis dar turite Kristų, to užtenka. Jūs galite prarasti sveikatą, pinigus, darbą, nuosavybę, net šeimą. Jūsų širdis gali būti sudaužyta. Jūs galite būti sugniuždyti sielvarto, tačiau Kristus padės jums visa tai iškęsti. Jis suteiks stiprybės atsilaikyti. Apaštalas Paulius bei didysis reformatorius Janas Husas suprato, kad jų didžiuosiuose gyvenimo išbandymuose užtenka Kristaus. Jūs taip pat galite tuo įsitikinti.

TEISIAMI PAGAL DARBUS

Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygoje pagal jų darbus. (Apreiškimas Jonui 20, 12)

1979 metų gegužės 25 dieną Džonas Spenklinkas (John Spenkelink), trisdešimtmetis valkata, padaręs žmogžudystę, Floridoje buvo nuteistas mirti elektros kėdėje. JAV aukščiausiasis teismas atsisakė atidėti jo mirties bausmę. Spenklinkas buvo pirmasis žmogus, kuris turėjo būti šitaip nubaustas Jungtinėse Valstijose po to, kai Haris Gilmoras (Gary Gilmore) 1977 metais pareikalavo, kad jam būtų leista matyti savo egzekuciją.

Sunku įsivaizduoti įtampą teismo salėje, kai tuoj turi nuskambėti nuosprendis. Kai visi įrodymai jau pateikti ir byla kruopščiai išnagrinėta, vyriausiasis prisiėkusių atsigręžia į salę, pilną žmonių, nekantriai laukiančių nuosprendžio.

Teisėjas klausia: „Koks jūsų nuosprendis?“ Vienu amžinybės akimirksniu, atrodo, visa kūrinija užgniaužia kvapą. Vienintelis žodis „nekalta“ daugeliui salėje gali sukelti palengvėjimo atodūsi, užlieti teisiąją džiaugsmu, išvauduoti jo artimuosius iš susikaupusios nevilties.

Tačiau Džono Spenklinko atveju tokio palengvėjimo nebuvo. Nuskambėjo vienintelis žodis – „Kaltas“. Sulig tuo žodžiu buvo nutrauktas jo gyvenimas žemėje.

Vienas vienintelis žodis, nuskambėjęs vienaip ar kitaip. Mes visi išgirsime vieną iš dviejų nuosprendžių.

Teisme prisiėkusių kruopščiai pasveria įrodymus. Kiekvienas faktas skrupulingai patikrinamas.

Dieviškojoje likimo dramoje dangaus rūmuose bus atverstos dangaus įrašų knygos, ir nesuskaičiuojama gausybė dangiškų būtybių peržiūrės faktus. Dievas pademonstruos Savo neįtikėtiną meilę. Jis bandė išgelbėti kiekvieną žmogų. Jis nuėjo ilgą kelią, kad mus atpirktų. Nėra nieko, ko Jis nepadarytų dėl mūsų išgelbėjimo. Dangaus nuosprendis parodys, kaip mes reagavome į Dievo kvietimą. Nors išgelbėjimas įmanomas tik per tikėjimą, mūsų darbai parodo mūsų tikėjimo nuoširdumą. Tikėjimas, kuris nepasireiškia gerais darbais, nėra tikras. Tai visai ne tikėjimas. Tai tik pasitikėjimas savimi. Apaštalas Jokūbas aiškiai pasakė: „Ar nori žinoti, neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų nevaisingas?“ (Jokūbo laiškas 2, 20). Mūsų darbai yra svarbūs. Kai nėra nuoširdžių darbų, nėra ir nuoširdaus tikėjimo.

Šiandien teatsiskleidžia jūsų tikėjimas paklusniame gyvenime. Paskutiniajame Dievo teisme nebeliks gėdos ir pretenzijų. Išliks tik biblinis tikėjimas, pasireiškiantis gerais darbais.

DIEVO ĮSTATYMAS – VEIDRODIS

Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi savo gimtąjį veidą veidrodyje. Pasižiūrėjo ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo. (Jokūbo laiškas 1, 22–24)

Artūras Bicas (Arthur Bietz) pasakoja apie vieną Afrikos princesę, kurios pavaldiniai gyrė jos grožį ir mielumą. Tačiau jos savigarba patyrė didžiulį smūgį, kai vieną dieną iš keliaujančio prekeivio princesė nusipirko veidrodėlį. Pasibaisėjusi savo negražiu veidu, ji sudaužė veidrodį į šipulius!

Dievo Įstatymas kaip veidrodis atskleidžia, kas mes esame. Žvelgdami į jį, mes galime pasibaisėti atvaizdu, kaip toji princesė. Jei Įstatymą sunaikinsim ar ignoruosim, situacijos tai nepakeis. Netobulumai išliks.

Atsitiktinis žvilgsnis į Dievo Įstatymą gali suteikti mums pasitenkinimo. Mums gali atrodyti, kad elgiamės teisingai. Jėzus parodė, kad paklusnumas Įstatymui yra širdies reikalas. Štai keli pavyzdžiai, kuriuos pateikė Viešpats.

Šeštojo įsakymo „Nežudysi“ (Išėjimo knyga 20, 13) pažeidimas reiškia kai ką daug daugiau negu fizinį žudymo aktą. Ir nevaldomas pyktis, ir priešiskumas, ir kartėlis jau yra šio įsakymo nevykdymas.

Septintojo įsakymo pažeidimas tai kur kas daugiau negu fizinis svetimavimo aktas. Gašlus žvilgsnis jau yra svetimavimas. Kiekvienas, kuris užpildo savo protą lytinio akto vaizdais, nuogybėmis, pornografija ar gašliais nesantuokiniais santykiais ir nesvarbu, ar tai patiria žiūrėdamas vaizdajuostes, kino filmus, ar realybėje, – pažeidžia septintąjį įsakymą.

Dievo Įstatymo šviesoje mes visi esame nusidėjęliai. Mūsų vienintelė viltis – Dievo malonė. Mūsų išdidumas, nuosavo teisumo jausmas ar pasitenkinimas savimi niekada mūsų neišgelbės. Mus gali atpirkti tik Dievo malonė. Be jos esame beviltiškai žuvę. Dabar pat pašlovinkite Dievą už Jo malonę, nes jos užtekina. Pasiryžkite per Dievo malonę paklusti Jo Įstatymui.

SUNKUMAI SIEKIANT TIKSLO

Kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos. (Antras laiškas korintiečiams 1, 5)

Vienoje iš savo daugelio kelionių per Himalajus indų evangelistas Sudharas Singhas sutiko Tibeto pamokslininką, į kurį vietiniai gyventojai žiūrėjo su prietaringa pagarba. Jis nieko nebijodamas skelbė Kristų, nors kiti krikščionys pamokslininkai čia buvo nuožmiai persekiojami. Pamokslininkas papasakojo Singhui savo istoriją.

Kitados jis buvęs budistų šventiko sekretorius, tačiau sutiko iš Indijos kilusį krikščionį. Ilgainiui jis tapo Jėzaus pasekėju. Pirmiausia jis išpažino savo tikėjimą savo mokytojui, budistų šventikui.

Per kelias dienas pamokslininkas buvo pasmerktas mirčiai. Prie šventyklos sienų jis buvo apvyniotas šlapia jako oda ir stipriai aprištas. Jį paliko svilinančioje saulėje, kad besitraukianti oda sutraiškytų mirtinai.

Kadangi pamokslininkas vis nenumirė, per jako odą į jo kūną buvo su-smaigstyti įkaitinti iešmai. Vėliau budeliai nuplėšė odą ir nutempė jį gatvėmis, kad išmestų į sąvartyną už miesto. Po dar kelių smurto veiksmų, pamokslininkas atsidūrė ant mėslo krūvos. Jo kūnas neberodė gyvybės ženklų. Žmonių minia išsiskirstė, ėmė rinktis maitvanagiai.

Tačiau jis vis dar buvo gyvas. Pamokslininkas vargais negalais nušliaužė į šalį, ir jam pavyko atsigauti. Užuoat nešęs kailį, bijodamas dėl savo gyvybės, jis grįžo į tą patį kaimą ir pradėjo skelbti Kristų! Jis vis dar galėjo liudyti apie savo tikėjimą ir kalbėti apie didįjį Dievą, kuris buvo taip arti. Dabar jau žmonės klausėsi su pagarbia baime.

Kartais Dievas leidžia mums patirti itin sunkius išgyvenimus, kad mūsų liudijimas atrodytų tikrai tikėtinas. Kai mus ištinka sunkumai, atsiranda galimybė sustiprinti savo tikėjimą. Užuoat sužlugdę tikėjimą, gyvenimo sunkumai padaro jį ispūdingą akyse tų, kurie mato mūsų tvirtą sąjungą su Dievu. Tiek daug kentėjęs apaštalas Paulius pasakė, kad Dievas: „guodžia mus kiekvievie name sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo“ (Antras laiškas korintiečiams 1, 4).

Mes guodžiame, nes esame paguosti. Mes guodžiame kitus sunkiomis gyvenimo akimirkomis, nes Dievas paguodė mus, kai mums buvo nelengva. Atverkite širdį ir priimkite Dievo paguodą. Jums jos prisireiks, kad paguos-tumėte ką nors kitą, ką Dievas atves į jūsų gyvenimą šią savaitę.

PROBLEMOS

Šešis kartus iš bėdos Jis tave gelbės, o septintą kartą nelaimė tavęs nebepalies.
(Jobo knyga 5, 19)

Yra tokia istorija apie vieną sielvarto užkluptą Kinijos moterį, kuri apsilankė pas šventąjį ir paprašė jo padėti įveikti širdgėlą. Jis liepė jai pasiimti garstyčių grūdėlį iš šeimos, kuri niekada nepatyrė praradimo ar liūdesio, ir tai esą ją išgelbės.

Kitą dieną moteris ėjo per savo miestą iš vieno namų į kitus ir klausinėjo, bet nerado šeimos, kuri nebūtų patyrusi jokios tragedijos. Kuo daugiau ji aplankė žmonių, tuo labiau jautėsi jiems artima. Pagaliau ši moteris suprato, ką norėjo pasakyti tas šventasis. Kai matote kitų liūdesį, jūsų pačių liūdesys atrodo kur kas mažesnis.

Neseniai vienai iš mūsų televizijos laidų „Parašyta“ ėmiau interviu iš Melodi Homer (Melodie Homer). Melodi vyras Lerojus buvo vienas iš Jungtinių Valstijų oro linijų pilotų tame lėktuve, kuris sudužo 2001 metų rugsėjo 11 dieną. Melodi gyvenimas pasikeitė akimirksniu.

Melodi man paliko gilų ispūdį. Jos tikėjimas pakylėjo mano dvasią. Jos drąsa, ištikus tokiai tragedijai, mane įkvėpė. Jos tvirtas tikėjimas Kristumi asmeninės tragedijos akivaizdoje suteikė vilties mano paties širdžiai. Mano paties problemos pradėjo atrodyti nebe tokios didelės. Jeigu Dievas gali palaikyti Melodi jos didžiulio sielvarto akimirką, Jis tikrai gali palaikyti ir mane.

Neilgai trukus po to, kai interviu su Melodi išėjo į eterį, elektroniniu paštu gavau žinutę iš Kamerūno (Vakarų Afrika). Žinutės autorius anksčiau niekada nebuvo matęs mūsų laidos, tačiau toji su Melodi interviu jį sujaudino. Jis rašė: „Jos istorija mane tikrai įkvėpė, ir mano palyginti mažos problemos Dievo rankose pasirodė kaip smiltelės“.

Nesvarbu, dideli ar maži mūsų rūpesčiai, Dievas puikiausiai sugeba su jais susidoroti. Sielvartaudami mes nesame vieni, nes tą pačią akimirką yra kitų žmonių, išgyvenančių didžiules tragedijas. Jobo liudijimas tinka ir šiandien. „Šešis kartus iš bėdos Jis tave gelbės, o septintą kartą nelaimė tavęs nebepalies“ (Jobo knyga 5, 19).

Septyni yra tobulybės skaičius, rodantis užbaigtumą, visumą. Džiaukitės – Dievas visiškai išvadavo jus iš problemų. Džiaukitės – Dievo gydanti malonė yra tobula.

IŠ TIKRŲJŲ LAISVI

Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus. (Evangelija pagal Joną 8, 32)

Dar prieš tai, kai Abraomas Linkolnas (Abraham Lincoln) paskelbė emancipaciją, aukcione buvo nupirktas vienas vergas, vardu Džo. Kupinas kartėlio ir priešiškojo mūšio: „Aš nedirbsiu! Aš nedirbsiu!“ Tačiau jis tapo turtingo žemvaldžio nuosavybė. Šeimininkas nusivedė Džo prie vežimo, ir jie išvažiavo iš miesto į plantaciją.

Prie ežero stovėjo nedidelis vieno aukšto namas su veranda. Ant langu kabėjo užuolaidos, žydėjo gėlės, vingiavo grįstas takelis. Naujasis šeimininkas sustabdė vežimą. Atsigręžęs į Džo, jis nusišypsojo. „Štai tavo naujieji namai. Tau nereikės už juos atidirbti. Aš nupirkau juos tau, kad gyventum čia laisvas.“ Minutėlę Džo sėdėjo netekęs žado. Paskui jo akyse susitvenkė ašaros. Apstulbęs jis sušuko: „Šeimininke, aš tarnausiu tau amžinai!“

Kristus nupirko mus, kad paleistų į laisvę. Kristuje mes esame laisvi nuo nuodėmės vergijos. Kristuje mes esame išvaduoti iš nuodėmės jungo. Ir būdami krikščionys, mes galime nusidėti, tačiau nuodėmė mūsų nebevaldo. Mes turime naują jėgą savo gyvenime – Dievo malonės jėgą.

Apaštalas Paulius pasakė: „Jumyse nebeviešpataus nuodėmė; jūs ne įstatymo, bet malonės galioje“ (Laiškas romiečiams 6, 14). Žodis „viešpatauti“ reiškia „valdyti“. Nuodėmė nebėra mūsų valdovė; mūsų Valdovas – Jėzus.

Elena Vait rašė: „Evangelijos tikslas – ne sušvelninti Dievo šventojo Įstatymo reikalavimus, o sustiprinti žmones taip, kad jie galėtų juos vykdyti“ („Tikėjimas ir darbai“, p. 52).

Evangelija mus pakylėja. Ji atveda mus ten, kur Dievas nori, kad būtume. Kristuje mes laisvi. O svarbiausia, kad mūsų paklusnumas kyla iš širdies, kupinos meilės ir pagarbos savo Mokytojui. Kai mes iš tikrųjų įvertiname Jo didžiulę auką, tegalime Jam tarnauti ir Jį šlovinti. Laisvė, kuria džiaugiamės Kristuje, nėra laisvė toliau daryti nuodėmes. Tai laisvė gyventi išvaduotiems iš nuodėmės jungo. Kodėl dabar pat nepasidžiaugus, kad Kristuje jūs tikrai esate laisvi?

VISA IŠTVERIANTIS TIKĖJIMAS

Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas.
(Evangelija pagal Joną 11, 25)

Maždaug prieš 100 metų du teisininkai traukiniu važiavo per Kanzaso valstiją. Vienas buvo krikščionis, kitas – agnostikas. Laikas slinko taip lėtai – didžiąją jo dalį jie leido šnekučiuodamiesi apie šį bei tą.

Bet štai agnostikas, atsigręžęs į savo bičiulį krikščionį, tarė: „Lu, nešvaistykite laiko veltui. Kodėl mums nepasikalbėjus svarbiausiomis temomis? Ar Biblija įkvėpta knyga? Ar Kristus tikrai dieviškos kilmės?“

Traukiniui riedant tolyn, skeptikas savo argumentais, atrodė, jau ima viršų. Krikščionis teisininkas vis labiau jaudinosi, nes jam nepavykdavo taikliai atsakyti savo draugui.

Skeptikas atkakliai siekė visiškos pergalės: „Lu, kodėl tu nesi budistas, musulmonas ar Konfucijaus pasekėjas? Nejaugi visos religijos nėra geros ir lygios? Gal tu krikščionis tik dėl geografinio atsitiktinumo – tik dėl to, kad gimei krikščioniškoje šalyje?“

Šie tiesmuki klausimai krikščionį visai sutrikdė.

Į klausimus, kuriuos tą dieną iškėlė skeptikas Robertas Ingersolis (Robert Ingersoll), reikia atsakyti. Paprasčiausiai juos ignoruojant, jie niekur nedings. Juk neslėpsime mes galvos smėlyje, apsimesdami, kad jie neegzistuoja.

Grįžkime kelis šimtmečius atgal. Antrojo amžiaus pradžia. Romos arena sausakimša. Daugiau kaip 80 000 žmonių pašokę ant kojų ir iš visų plaučių šaukia. Liūtai drasko krikščionis, nuplėšdami galūnę po galūnės. Kas šiems pirmiesiems krikščionims suteikė tokį mirtį įveikiantį tikėjimą? Kodėl jie verčiau pasirinko mirtį negu išsižadėjo tikėjimo Kristumi?

Tik dėl vienos priežasties. Jie tikėjo, kad Jėzus buvo daugiau negu geras žmogus, daugiau negu etikos mokytojas ar moralės filosofas. Jie tikėjo, kad Jėzus buvo Dievo Sūnus. Jie priėmė Jėzaus žodžius Mortai: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki Mane, nors ir numirtų, bus gyvas. (Evangelija pagal Joną 11, 25)

Remdamiesi Senojo Testamento pranašystėmis apie Jėzaus gimimo vietą (Michėjo pranašystė 5, 1), Jo genealogiją (Pradžios knyga 49, 10), Jo gimimą iš mergelės (Izaijo pranašystė 7, 14), Jo tarnavimą (Izaijo pranašystė 61, 1–3) ir Jo mirtį (Psalmynas 22; Izaijo pranašystė 53), šie pirmieji krikščionys įgijo tvirtą kaip uola tikėjimą. Jie verčiau pasirinko mirtį negu atsakyti tikėjimo Jėzumi. Jie buvo absoliučiai įsitikinę, kad Jėzaus pasiūlymas priimti amžinąjį gyvenimą realus.

Mūsų pasitikėjimas gali būti toks pat. Jis yra ne tik jų, bet ir mūsų Mesijas. Jo pasiūlytas amžinasis gyvenimas realus, ir tas pasiūlymas gali apsaugoti mus per visas audras.

AMŽINASIS DIEVO ŽODIS

Žolė nudžiūsta, gėlė nuvyta, bet Dievo žodis tveria amžinai. (Izaijo pranašystė 40, 8)

Devynioliktoje amžiuje kai kurie istorikai tvirtino, kad senovės Babilono miestą pastatė karalienė Semiramidė. Tačiau Šventajame Rašte Babilono karalius Nebukadnecaras gyrėsi: „Argi ne šaunus tas Babilonas, kurį pasistačiau didele galybe kaip karališką buveinę savo didenybės garbei?“ (Danieliaus pranašystė 4, 27).

1899 metais Robertas Koldvėjus (Robert Koldewey) pradėjo senuose Babilono griuvėsiuose kasinėjimus. Jis atidengė dešimtis tūkstančių krosnyje degtų plytų – visos jos buvo su karaliaus Nebukadnecaro atspaudu ir visos buvo paimtos iš miesto šventyklos sienų! Tarp radinių atsidadė ir pleišto formos plokštė su surašytais Nebukadnecaro pasiekimais. Toje plokštėje buvo iškalti Nebukadnecaro žodžiai: „O Babilonai! Mano akių palaima! Mano karalystės pasididžiavime! Gyvuoki amžinai!“

Rytų Indijoje rastame įrašė, kuris dabar yra Londone, šeši posmeliai babiloniečių kalba skirti didžiulių Nebukadnecaro statybinių projektų apibūdinimui. Taigi kastuvus vėlgi patvirtino Dievo Žodžio tikslumą.

Kitas dalykas, pakurstęs kritikus, buvo tai, kad niekur nerastas Belšacaro, kaip Babilono valdovo, vardas. Nors Šventajame Rašte šis senovės karalius minimas, nesama pasaulietinių įrašų, kurie paliudytų apie jo valdymą. Tačiau jeigu šiandien apsilankytumėte Britų muziejuje, pamatytumėte cilindą, liudijantį, kad Belšacaras kartu su kitu karaliumi valdė Babiloną – kaip ir pasakyta Biblijoje.

Kai kurios stulbinančios pranašystės Šventojo Rašto pasakojimą daro dar labiau tikėtiną. Viena iš įsimintiniausių yra Izaijo pranašystė apie Persijos karalių Kyrą ir jo išpuolius prieš galingą Babilono miestą. Žmogaus, kuris vedė armijas prieš Babiloną, vardas buvo išpranašautas 150 metų iki jo gimimo. Izaijas rašė: „Taip kalba VIEŠPATS Kyrui, Savo pateptajam, kurį Jis paėmė už dešinės rankos, kad pajungtų jam tautas ir nuginkluotų karalius, kad atvertų jam duris ir vartai būtų atsklęsti“ (Izaijo pranašystė 45, 1). Šios pranašystės tiksliai išsipildė. Kyras nukreipė Eufrato upę kita linkme. Paskui jis nuvedė savo karius per išdžiūvusią upės vagą, kuri ėjo ir per Babiloną. Kaip buvo pranašauta, miesto vartus jis rado atidarytus.

Ar Biblijos pranašystės išsipildė? Taip, iš tiesų! Britų muziejaus Persijos salėje stovi Babilono griuvėsiuose rastas Kyro cilindras. Ant šio molinio cilindro užrašytas Kyro pasakojimas apie tai, kaip jis užkariavo senovės miestą. Akmenys iš tikrųjų šaukia.

Mes galime pasitikėti Dievo Knyga. Per šimtus metų ji atlaikė laiko išbandymą. Kitos tokios knygos pasaulyje nėra. Ji peržengia laiką ir kultūras. Skirkite laiko šiam įkvepiančiam šedevrui studijuoti. Tegul per Šventojo Rašto puslapius jums kalba Dievo balsas. Te Šventoji Dvasia, kuri įkvėpė Dievo Žodį, įkvėps ir jus, kai jį skaitysite.

STIPRYBĖ SILPNUME

Tad džiaugiuosi silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas. (Antras laiškas korintiečiams 12, 10)

Pasišventęs krikščionis Deivas Draveckis (Dave Dravecky) kiekvieną rytą savo gyvenimą pavesdavo Dievui. Jei esate beisbolo aistruolis, tikriausia žinote, kas nutiko buvusiam „San Francisko Giants“ žaidėjui. Kai piktybinis auglys jo rankoje sukėlė pavojų karjerai, Deivas nesiprašė gydomas. Vietoj to jis atsidavė Dievo valiai, ir jo tylus tikėjimas buvo liudijimas milijonams.

Dievas padarė Dievui Draveckiui stebuklą. Nors operacijos metu buvo pašalintas svarbus raumuo, šis žmogus vėl grįžo į beisbolo aikštelę. Tūkstančiai San Francisko aistruolių džiaugsmingai šaukė, kai jis vėl pasirodė Kendlстик parke. Neįtikėtina, Deivas netgi laimėjo varžybas.

Deivas Draveckis sugrįžo! Tačiau stebuklas tetruko mažiau kaip savaitę. Deivas žaidė Monrealyje, ir jau atrodė, kad rungtynės bus laimėtos, kai staiga, paduodant kamuolį, jo ranka lūžo. Visa žiūrovų minia girdėjo siaubingą kaulo pokštelėjimą. Deivas nukrito.

Kai jį nešė iš aikštės, Deivas tyliai išpažino savo tikėjimą Dievu. Šis tikėjimas nesusvyravo per ilgus nežinomybės mėnesius. Pagaliau gydytojai nusprendė, jog nėra kitos išeities, kaip tik amputuoti ranką. Tai jie ir padarė.

Ar Deivas įsiskaudino, kai Dievas, užuot išgydęs jį, visam gyvenimui paliko neįgalų?

Anaiptol. Visos šalies pasauliečiai sporto žurnalistai žavėjosi jo tikėjimu – tvirtu kaip uola. Ko gero Dievui Draveckiui prisireikė daugiau tikėjimo, kad pasitikėtų Dievu, kuris, atrodytų, jį apvylė, negu jam būtų reikėję prašant išgydymo. Esu įsitikinęs, kad pademonstruodamas ramų Deivo pasišventimą Dievas padarė didesnę stebuklą nei fizinis išgydymas.

Apaštalo Pauliaus tikėjimas taip pat buvo tvirtas kaip uola. Jis irgi kentė nepagydomą fizinę negalią. Apaštalas tris kartu prašė Dievo stebuklingai jį išgydyti. Dievo atsakymas buvo aiškus. „Gana tau Mano malonės, nes Mano galybė tampa tobula silpnume“ (Antras laiškas korintiečiams 12, 9). Įsimintinas ir Pauliaus atsakymas: „Todėl aš mieliausiu noru girsiuosi silpnumais [...]. Tad džiaugiuosi silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas“ (9–10 eilutės).

Toks įspūdis, kad dvasiniu požiūriu mes esame stipriausi tada, kai būname silpniausi. Dievas yra šalia, ir tikėjimu mes įsikimbame Jam į ranką. Mūsų tikėjimas užtikrina mus, kad Jis niekada mūsų nepaliks. Kaip ir Dievą Draveckį bei apaštalą Paulių, Dievas šiandien ragina mus tikėjimo ranka laikytis Jo.

PAŽADAS GINTI

Savo sparnų plunksnomis Jis uždengs tave, – po Jo sparnais rasi prieglaudą.
(Psalmynas 91, 4)

Pasakojama tokia istorija apie Australijos medkirtį, kuris girios pakrašty pasistatė paprastą trobelę. Kartą iš darbo grįžęs namo jis apstulbo teradęs rūkstančią nuodėgulių krūvą. Teliko keli suanglėję rąstai ir pajuodę skardos gabalai. Nuėjęs ten, kur stovėjo jo senoji vištidė, žmogus terado pelenus ir apdegusios vielos tinklą. Jis be tikslo rausėsi nuolaužose. Staiga, pažvelgęs sau po kojomis, vyras pastebėjo kažką keista – pajuodusių plunksnų kuokštą. Žmogus jas praskleidė ir išvydo keturis viščiukus, kurie pridengti savo mylinčios motinos sparnų, stebuklingai išliko gyvi.

Nuostabiausia ir prasmingiausia Šventojo Rašto kalba Dievas apibūdina, ką Jis trokšta atlikti dėl kiekvieno Savo vaiko žemėje, kai ištinka nelaimės. „Savo sparnų plunksnomis Jis uždengs tave, – po Jo sparnais rasi prieglaudą“ (Psalmynas 91, 4).

Tik amžinybėje mes iš tikrųjų suvoksime Dievo apsaugančią jėgą. Esu įsitikinęs, kad, jeigu ne Dievo apsauga, aš jau tūkstančius kartų būčiau žuvęs. Dievas saugo mus tokiais būdais, apie kuriuos sužinosime tik susitikę su Juo akis į akį.

Elena Vait rašė: „Visagalė Šventoji Dvasia gina kiekvieną atgailaujančią sielą. Kristus neatiduos priešui nė vieno, kuris atgailaudamas ir tikėdamas prašo Jo apsaugos“ („Amžių ilgesys“, p. 490).

Šis pažadas skirtas mums visiems. Kristuje mes esame saugūs. Kristuje mes ginami. Kristuje nebelieka jokios baimės. „Gelbėtojas yra šalia Savo gundomųjų ir bandomųjų. Su Juo negali būti tokio dalyko, kaip nesėkmė, praradimas, negalimumas ar pralaimėjimas; per Tą, kuris mus stiprina, mes galime viską“ (*ten pat*).

Kai jus apsiaučia priešas, nukreipkite mintis į savo visagalį Gelbėtoją. Jis niekada neapvylė nė vienos nuo Jo priklausomos, pasitikinčios sielos; neapvils ir jūsų. Jis – mūsų prieglobstis, mūsų ramybė, mūsų dieviška apsauga. Jame esame saugūs šiandien, rytoj ir per amžius.

IŠBANDYMO PRASMĖ

Prieš nubaudžiamas nuklysdavau, bet dabar laikausi Tavo įsakų. Geras esi ir gera darai. (Psalmynas 119, 67–68)

Vienam daug dirbančiam redaktoriui labai pablogėjo regėjimas. Ilgos kruopštaus darbo valandos prie detalių rankraščių jam buvo didžiulė įtampa. Manydamas, kad užteks paprasčiausiai įsigyti akinius, jis nuėjo pas akių gydytoją. Specialistas pasakė, kad iš tikrųjų jam reikia ne akinių, o poilsio akims. Redaktorius paaiškino, jog tai neįmanoma, nes jo darbas reikalauja visą dieną sėdėti palinkus prie rašomojo stalo skaitant ir rašant.

Gydytojas paklausė redaktoriaus, kur šis gyvena. Žmogus atsakė, kad per jo kambario langus matosi didingieji Prancūzijos Pirėnai. „Grįžkite namo ir dirbkite kaip įprastai, – patarė gydytojas. – Tačiau kas valandą pakilkite nuo rašomojo stalo, išeikite į balkoną ir pažvelkite į kalnus. Žvilgsnis į tolį padės jūsų akims pailsėti nuo ilgalaikės įtampos skaitant rankraščius.”

Kartais ir mums reikia nukreipti žvilgsnį į tolį. Įmanoma taip pasinerti į sunkumus, su kuriais susiduriame kiekvieną dieną, jog jie visiškai išmuš mus iš vėžių. Gyvenimas taps tikra kančia. Mus išstinkantys išbandymai ir kelių pastojančios kliūtys trukdys žengti į priekį. Mes klausime: Kodėl gyvenimas kupinas sunkumų, jei mus veda Dievas?

Į išbandymus reikėtų reaguoti štai kaip. Kiekvieną išbandymą priimkite kaip galimybę ieškoti Dievo ir rasti sprendimą. Tai galimybė stabtelėti ir pažvelgti į tolį.

„Nuoširdumo ir atsидavimo kelias nėra be kliūčių, tačiau visuose sunkumuose mes turime neužmiršti raginimo melstis“ („Amžių ilgesys“, p. 667). Sunkumai atveria duris Dievui. Kliūtys – tai galimybė geriau pažinti Viešpatį. Išbandymai – tai mokymo priemonės, parodančios mūsų lig tol nepastebėtas ydas. „Išbandymai ir kliūtys yra Viešpaties pasirinktieji drausminimo būdai bei Jo nustatytos sėkmės sąlygos“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 471).

Kartu su psalmistu Dovydu mes galime liudyti: „Prieš nubaudžiamas nuklysdavau, bet dabar laikausi Tavo įsakų. Geras esi ir gera darai“ (Psalmynas 119, 67–68).

Dievas yra geras net išbandymuose, sunkumuose ir negandose. Pažvelkite į tolį. Jame visos mūsų problemos išsidėsto perspektyvoje. Jame mes aiškiai matome gyvenimą.

PALIKIMAS

Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka. (Evangelija pagal Joną 8, 29)

Osvaldas Glaitas (Oswald Glait) jau ne kartą rizikavo savo gyvybe dėl savaitos tiesos. 1545 metais jo evangelistinėje kelionėje po centrinę Europą valdininkai jį suėmė. Metus ir šešis mėnesius jis kalėjo, kol vieną vidurnaktį neprabudo nuo griausmingų per salę žygiuojančių kareivių žingsnių. Samdyti kareiviai surakino jo rankas bei kojas, nutempė per miestą ir įmetė į Danubę. Jie nesuprato, kad tiesa, už kurią šis žmogus atidavė savo gyvybę, kaip į vandenį įmesto akmens sukelti ratilai, greitai pasklis po centrinę Europą.

Osvaldas į gyvenimą žvelgė tarsi iš toli ir matė daug daugiau negu tas aplinkybes, kuriose jis buvo atsidūręs tuo metu. Jis žinojo, kad jo padaryta įtaka išliks ir po jo mirties. Jis buvo tikras, kad tiesa, už kurią jis mirs, galiausiai triumfuos.

Daugelis žmonių gyvena sulig šiuo momentu. Jiems rūpi tik dabartis. Jiems svarbu tik tai, kas su jais vyksta šią minutę. Jie pasinėrę į savo interesus. Didieji tikėjimo vyrai ir moterys per šimtus metų žvelgė į gyvenimą iš skirtingos perspektyvos. Jiems svarbiausia buvo patikti Dievui. Gyvenimas Kristui jiems buvo vienintelis tikslas. Ištikimybė Jo tiesai jiems reiškė viską. Kartu su apaštalu Pauliumi jie skelbė: „Aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje“ (Laiškas filipiečiams 3, 13–14).

Kokį palikimą jūs paliksite tiems, kuriuos palytėja jūsų gyvenimas? Kompromiso ar atsidavimo palikimą? Pasitenkinimo savimi ar pasišventimo? Osvaldo Glaito liudijimas ataidi laiko koridoriais, ragindamas mus pasišvęsti jau šiandien. Jis kviečia mus į didesnę atsidavimą, kad „stovėtume už tiesą, net jeigu griūtų dangus“. Mūsų Viešpats prašo mūsų ne tik noriai numirti už Jį, bet ir gyventi už Jį dabar ir per amžius.

GETSEMANĖ: KRIZĖ SODE

Kiek toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!”
(Evangelija pagal Matą 26, 39)

Medicininėje literatūroje teigiama, jog prakaitavimo krauju atvejis įmanomas – esant didžiuliui stresui, begaliniam išgąsčiui ar kraštutiniam pervargimui. Net prancūzų skeptikas Volteras savo esė apie Prancūzijos pilietinius karus aprašė sceną, kurioje žmogus prakaitavo krauju.

Praėjus maždaug dvejiems metams po šv. Baltramiejaus nakties skerdynių, karalius Čarlzas IX susirgo keista liga, nuo kurios gydytojai negalėjo rasti vaistų. Per jo odos poras sunkėsi kraujas. Volteras apie tai rašė: „Tai buvo didžiulės baimės, įnirtingos vidinės kovos ir Dievo keršto už nuodėmę rezultatas”.

Vieną naktį dideliais kraujo lašais prakaitavo ir mūsų Gelbėtojas. Pasaulio likimas buvo pakibęs ant plauko. Reikėjo išspręsti didžiulę problemą. Jėzus stojo prieš sunkiausią Savo gyvenimo pasirinkimą – arba grįžti į dangų ir užsitikrinti Sau išgelbėjimą, arba kaip pasmerktam nusidėjėliui numirti ant kryžiaus ir užtikrinti išgelbėjimą mums.

Elena Vait rašė: „Atėjo siaubingoji akimirka – ta akimirka, kuri turėjo nulemti pasaulio likimą. Žmonijos likimas svyravo ant peilio ašmenų. Kristus net dabar galėjo atsisakyti išgerti kaltam žmogui skirtąją taurę. Buvo dar nevēlu. Jis galėjo nusibraukti nuo kaktos kruviną prakaitą ir palikti žmogų žūti jam pačiam to nežinant. [...] Ar nekaltasis kentės nuodėmės prakeikimo pasekmes, kad išgelbėtų kaltąjį? Virpančios, išblyškusios Jėzaus lūpos ištarė: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!” („Amžių ilgesys”, p. 690).

Šią pasišventimo maldą Jėzus pakartojo tris kartus. Jam nekilo nė mintis palikti mus pražūčiai. Tą siaubingą naktį kraujas sunkėsi Jam iš kaktos, pranašaudamas tą kraują, kuris tekės iš Jo rankų, kojų ir šono. Tai atpirkimo kraujas, Jėzaus aukos kraujas. Tai išgelbėjimo kraujas, pralietas už jus ir mane, Dievo gyvybė, paaukota ant kryžiaus sumokant begalinę kainą. Viskas, kas mums telieka, tai pulti ant kelių ir dėkoti: „Ačiū Tau, Jėzau! Ačiū, kad Tu panorai pralieti Savo kraują, kad mes galėtume patirti Tavo besiliejančią malonę.”

ATPIRKTIEJI AVINĖLIO KRAUJU

Ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo Liudytojo, mirusiųjų Pirmagimio, žemės karalių Valdovo. Tam, kuris mus myli ir nuplovė Savo krauju mūsų nuodėmes. (Apreiškimas Jonui 1, 5)

Ankstyvo rytmečio šviesoje Eliudas eina per Izraelio stovyklą, vesdamasis mažą skaisčiai baltą avinėlį. Eliudas traukia į šventyklą, kur perpjaus savo gyvūnui gerklę. Jį veja ten vienas atminty likęs skaudulys – nuodėmė, sleigianti jo pečius. Jis turi viską atitaisyti. Prie išorinio šventyklos kiemo įėjimo Eliudas laukia su kitais, kurie taip pat atvedė aukas už savo nuodėmes. Jis stebi, kaip kunigai atlieka senovinį ritualą. Ir štai ateina jo eilė.

Eliudas klaupiasi prie avinėlio ir deda ranką jam ant kaklo. Prieina kunigas. Kitą savo ranką Eliudas uždeda gyvūnui ant galvos ir išpažįsta savo nuodėmę. Jis stengiasi nežiūrėti į pasitikinčias gyvūno akis.

Galva greitai pakeliama. Greitas mostas peiliu, ir ant žemės kliūsteli tamsus kraujas. Avinėlis dar kartą sutrūkčioja ir sukniumba. Kunigo padėjėjas nuneša kūną prie didelio aukuro. Kraujas nuvarvinamas į jo apačioje padėtą indą. Tada papjautas gyvūnas dedamas ant grotelių, ir jį pradeda naikinti liepsnos.

Ši auka be ydos liudija apie Dievo atleidumą. Toji malonė Eliudui yra tokia pat reali, kaip kraujas, kuriuo dar vis suteptos jo rankos.

Dievo malonė šiandien dalijama veltui, tačiau nuodėmė brangiai kainavo. Ji kainavo Paties Dievo Sūnaus gyvybę. Visos Senojo Testamento aukos simbolizavo Kristaus mirtį. Be Avinėlio mirties negalėjo būti atleidimo.

Supraskite tai teisingai. Milijonų paaukotų avinėlių kraujas negalėjo nė kiek atpirkti mūsų nuodėmių. Tai galėjo padaryti tik amžinosios Aukos kraujas. Šventajame Rašte pasakyta absoliučiai aiškiai: „Atpildas už nuodėmę – mirtis“ (Laiškas romiečiams 6, 23). Nuodėmė šlykšti. Ji sunaikina viską, prie ko prisiliečia. Kad primintų Savo tautai apie siaubingą mirtiną nuodėmės prigimtį, Dievas liepė atnašauti aukas. „Be kraujo praliejimo nėra atleidimo“ (Laiškas hebrajams 9, 22).

Kad mūsų nuodėmės būtų atpirktos, prisireikė Dievo gyvybės, laisvai paaukotos ant Golgotos kryžiaus. Kiekvienas paaukotas gyvulys liudijo apie Golgotą. Ir štai geriausia visų laikų žinia. Jėzus Kristus, dieviškasis Dievo Sūnus, ant Golgotos kalno paaukoko Savo gyvybę. Jis numirė tokia mirtimi, kokios esame verti mes. Jis sumokėjo kainą už nuodėmes. Kaip ir Eliudas, mes galime ateiti – tik ne į Senojo Testamento šventyklą, o prie kryžiaus.

Kai savo vaizduotėje ateiname ant Golgotos ir išpažįstame nuodėmes, mūsų kaltė perkeliama ant nekalto Dievo Avinėlio. Mes išlaisvinami! Bausmė už nuodėmę atlikta. Šlovė Dievui, kad esame atpirkti.

NUSILEISKITE NUO SAVO STULPO

Aš – pasaulio šviesa. (Evangelija pagal Joną 8, 12)

Per visą istoriją buvo tokių, kurie, prisidengę krikščionybės vardu, iškraipydavo Dievo charakterį. Vienas Egipto valstietis, vardu Antonijus, už tai, kad išgyveno dykumoje beveik 90 metų, buvo laikomas šventuoju.

Saimonas Stailitas (Simon Stylites) pakylėjo kūno išsižadėjimą į naujas aukštumas. Gyventi vienam dykumoje dar negana. Jis pasistatė 18 metrų aukščio platformą ir, vilkėdamas gyvulių odomis, išgyveno ten 30 metų.

Atsiskyrėlis Makarijus iš Aleksandrijos taip pat tapo legenda. Vieno pasninkavimo metu jis išsėdėjo savo vienutės kampe nekalbėdamas ir nejudėdamas 40 dienų.

Idėja, kad krikščionis neturi susiliesti su pasauliu, kad nebūtų suterštas jo blogio, yra krikščionybės iškraipymas. Tai neteisingas Kristaus misijos interpretavimas – Kristus pasinėrė į šio pasaulio gyvačių duobę, kad išgelbėtų mus nuo jo nuodėmės nuodų. Jėzus nuoširdžiai meldė Tėvo šiais žodžiais: „Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo piktojo“ (Evangelija pagal Joną 17, 15).

Kažkas pasakė, kad krikščionis yra kaip valtis vandeny. Valtis gali būti vandeny, kol joje nėra vandens. Krikščionis gali būti pasaulyje, kol jame nėra pasaulio. Dievas nori, kad krikščionys keistų šį pasaulį. Mes turime būti pasauliui „šviesa“ ir „druska“.

Dievas ragina mus apšviesti tamsą, teigiamai veikti savo aplinką. Jis ragina mus būti pasaulio formuotojais, o ne pasaulio formuojamais. Kupini Kristaus Dvasios, skatinami Jo meilės, šokite į savo pasaulį jau šiandien ir keiskite jį.

Nekopkite į savo šventumo stulpą, kaip Saimonas Stailitas, ir nestebėkite, kaip pasaulis žengia į ugnies ežerą. Nusileiskite iš aukštumų. Bendraukite su aplinkiniais žmonėmis. Dalykitės su jais Kristaus meile bei malone ir stebėkite, kaip Dievas daro stebuklus jų gyvenime.

GERAS DIEVAS – BLOGAS PASAULIS

Ir užvirė danguje kova. Mykolas ir Jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai. (Apreiškimas Jonui 12, 7)

1981 metais Haroldas S. Kušneris (Harold S. Kushner) parašė knygą, kuri turėjo atsakyti į klausimą, keliama nuo Jobo laikų iki šiandien. „Kodėl geriems žmonėms nutinka blogi dalykai?“ iš karto atsidūrė tarp perkamiausių knygų.

Deja, Kušnerio atsakymas į visuotinę kančios problemą apsiribojo jo paties siauru suvokimu apie Dievą. Pradėjęs nuo Dievo jėgos sukuriant šį pasaulį neigimo, Kušneris toliau atmetė aiškius Senojo Testamento pasakojimus apie stebuklus. Jis priėjo prie išvados, kad geriems žmonėms nutinka blogi dalykai dėl to, jog šią visatą sukūręs Dievas nepajėgus kištis į gamtos dėsnius.

Biblija pateikia visai kitokį vaizdą. Dievas tikrai nėra bejėgis. Jis visagalis, tačiau šiuo metu Jis nusprendė apriboti Savo jėgą. Visatoje veikia dvi jėgos – gėris ir blogis. Kai palyginime apie kviečių lauką mokiniai paklausė Jėzaus, iš kur atsiranda raugės, Jis atsakė: „Tai padarė Mano priešas“ (Evangelija pagal Matą 13, 28).

Prieš tūkstančius metų maištingas angelas sukilo prieš Dievo valdžią (Izaijo pranašystė 14, 12–14). Biblijoje jis vadinamas velniu, šėtonu, gyvate, slibinu, Liuciferiu ir piktuoju. Šį egoistišką maniaką persekiojo vienintelė mintis – kaip užvaldyti visatą. Jo didžiausias troškimas yra užimti Dievo sostą. Velnias yra visų ligų, kančių ir liūdesio mūsų pasaulyje kaltininkas.

Begalinės išminties Dievas leidžia, kad visatos akivaizdoje vyktų didžioji gėrio ir blogio kova. Jis suteikė šėtonui šiek tiek laisvės. Jis leidžia žmonėms patiems priimti sprendimus, ir tai kartais priverčia kentėti juos pačius ir kitus žmones. Kodėl geriems žmonėms nutinka blogi dalykai? Atsakymas aiškus. Mes esame kosminės gėrio ir blogio kovos siautuly.

Paauglys berniukas merdėjo. Jo jėgos seko, kūną alino sunki liga. Jis jautė, kad teliko gyventi vos kelios dienos. Vieną vakarą, kai prie jo lovos budėjo tėvas, berniukas pakėlė užverktas akis ir paklausė: „Tėte, kodėl aš? O kur žiūri Dievas?“

Tėvas padvejojo, atsikrenkštė ir susimąstęs atsakė: „Sūnau, mes esame kare. Verda nuožmus Kristaus ir šėtono mūšis. O kiekviename kare būna aukų. Kai kurie kariai žūsta. Svarbiausia – būti ištikimam kareiviui. Sūnau, būk geras savo Viešpats karys, kadangi Jėzus nugalės. Vieną dieną karas baigsis.“

„Būsiu, tėte, būsiu“, – atsakė berniukas.

Gera žinia yra ta, kad į mūsų lauką įžengė Kristus. Jis akis į akį susitiko su šėtonu. Jis jau laimėjo tą karą ant kruvinojo kryžiaus. Kristuje pergalė užtikrinta. Vieną dieną karas baigsis.

KUR YRA DIEVAS, KAI KENČIA NEKALTI ŽMONĖS?

Nors einu per tamsiausią slėnį, nebijau jokie pavojaus, nes Tu su manimi. Tavo Ganytojo lazda ir vėzdas apgins mane. (Psalmynas 23, 4)

Kaip mes galėtume paaiškinti savo gyvenime įvykstančias tragedijas? Kur yra Dievas, kai kenčia nekalti žmonės? Kokią galėtume išvelgti prasmę gyvenimo smūgiuose?

Aš tikiu, jog išeitis yra. Biblijoje pateiktas Dievo paveikslas neįtikėtinai padrasina. Šis Dievo atvaizdas suteikia mums drąsos, ištikus sunkiai krizei, vilties juodžiausiomis minutėmis ir ramybės širdgėlos valandą.

Pasaulis, kuriame gyvename, – tai mūsų laukas, mūsų tarp begalinės neapykantos ir neįtikėtinų meilės. Gėris ir blogis susirėmė lemtingoje kovoje. Išmintingasis Dievas ne visada įsikiša, kad užkirstų kelią blogiui. Jis dar neišnaikino visos kančios.

Dievas vertina laisvę. Jis leidžia vyrams ir moterims rinktis, net jeigu tie pasirinkimai yra siaubingai neteisingi. Priešingu atveju Jis tegalėtų visiškai atimti iš jų pasirinkimo teisę. Tada žmonės taptų tik mašinos – robotai. Dievas leidžia blogiui tekėti savo vaga, tačiau visada būna šalia kenčiančio žmogaus.

Jis rauda su gedinčiais ir kenčia su tais, kurie patiria skausmus. Jis palaiko, stiprina, guodžia. Jis drąsina nuolankiuosius ir apkabina palūžusius.

Garsiojoje dvidešimt trečiojoje psalmėje pasakyta: „Nors einu per tamsiausią slėnį, nebijau jokie pavojaus, nes Tu su manimi“ (Psalmynas 23, 4). Psalmynas 46, 2 priduriama: „Dievas – mūsų prieglauda ir stiprybė, visada artima pagalba varguose“. Mūsų asmeniniuose skausmuose ir sielvarte Dievas visada šalia. Per ašaras, širdies skausmą ir liūdesį galime girdėti Jį sakant: „Aš išgydysiu tavo pervertą širdį ir aprišiu tavo žaizdas. Aš esu šalia, kai tau labiausiai to reikia.“

„Dievas – prieglobstis nuo seno, žemėje Jo amžinos rankos. Nuvarė priešą tau nuo kelio“ (Pakartoto Įstatymo knyga 33, 27). „Tapau daugeliui iškaltinam ženklu; Tu man esi stipri užuovėja. Mano lūpos kupinos Tavo šlovės, garbina Tave visą dieną“ (Psalmynas 71, 7–8).

Tepripildo jūsų širdį šlovinimas. Džiūgaukite! Dievas čia pat. Jis neprižadėjo, kad mūsų niekada nepalies šio pasaulio blogis, tačiau Jis prižadėjo būti šalia, kai tai įvyks. Dievas neprižadėjo, kad Jo vaikai niekada ne kentės, tačiau Jis prižadėjo būti su jais kančios valandą. Yra kai kas daug svarbiau, negu nepatirti skausmo. Tai Dievo Artumas skausmo metu.

Kad ir ką jūs šiandien išgyventumėte, priimkite Dievo pažadą: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Evangelija pagal Matą 28, 20).

ATVERK MAN AKIS

VIEŠPATS atveria akis akliesiems. (Psalmynas 146, 8)

Vieną 1849 metų vakarą anglas paauglys J. Hudsonas Teiloras (J. Hudson Taylor) atsiklaupė prie lovos ir nuoširdžiai pasimeldė Dievui. Prieš pakildamas ant kojų, Hudsonas staiga suvokė savo gyvenimo tikslą. Jis keliaus į Kiniją dėl Kristaus. Dievas jį pašaukė.

Nuo tos dienos Hudsonas Teiloras viską siejo su šia didžiąja misija. Kiti misionieriai mėgino jį perkalbėti. Vaikinas nebuvo stiprios sveikatos. Jis neturėjo formalaus religinio pasirengimo. Jam neužteko pinigų būtinam mediciniam išsilavinimui. Tačiau pagrindinė kliūtis buvo žmonių abejingumas Kinijai. Daugelis krikščionių buvo akli ir kurti milijonų kinų poreikiams. Kinija buvo tokia tolima, tokia nepasiekiamą.

Tik ne Hudsonui Teilorui. Jis savo seseriai rašė: „Aš labiau negu bet kada trokštu keliauti į Kiniją. Ta šalis man neišeina iš galvos. Vargšė apleista Kinija! Ji niekam nerūpi.“

Hudsonas Teiloras toliau kreipėsi į misijų tarybas, kol pagaliau viena agentūra nuplukdė jį į jo svajonių šalį. Teiloras įkūrė Kinijos misionierių tarnybą ir dirbo atokiausiuose regionuose, kur nedrįso kelti kojos joks užsienietis. Tai buvo pirmoji tarpdenominacinė „tikėjimo“ misija, atvėrusi kelią pasaulio evangelizavimui devyniolikto amžiaus pabaigoje.

Hudsonas Teiloras atliko svarbiausią vaidmenį šiuolaikinio misionierių judėjimo atsiradime. Jis atvėrė akis daugeliui, kurie nepaisė milijonų, gyvenančių ir mirstančių be Evangelijos, poreikių. Kodėl Hudsonas Teiloras taip aiškiai matė situaciją, kai visi kiti nieko nepastebėjo? Manau, atsakymą galima rasti jo ankstyvojoje raidoje. Jaunystėje Hudsonas išmoko atsilipti į Dievo raginimą atlikti mažus darbelius. Per praktiką jo sąžinė tapo jautri.

Kai Dievo balsas liepdavo atiduoti savo paskutinį smulkų pinigėlį kokiam nors stokojančiam šeimai, jis taip ir padarydavo. Kai Dievas liepdavo papasakoti apie Kristų kokiam nors ciniškam bendradarbiui, Hudsonas papasakodavo. Ir vyko nuostabūs dalykai.

Hudsonas daugiau jautė ir daugiau išvelgė už savo bendraamžius, nes leidosi Dievo po truputį apšviečiamas.

Gal ir jūs gyvenime kažko nematote? Gal kažkas trukdo išgirsti Dievo balsą? Gal esama kliūčių, kurių jūs nepastebite, bet kurios trukdo jums tapti tuo, kuo nori Dievas? Kodėl nepasimeldus šia paprasta malda: „Viešpatie, atverk man akis, kad galėčiau matyti – iš tikrųjų matyti – savo nuodėmę ir Tavo apvalančią malonę. Padėk man išvysti visus mano charakterio trūkumus ir blogybes. Dovanok man širdį, kuri noriai pavestų šias ydas Tau. Jėzaus vardu, amen.“

VIENINGI KRISTUJE

Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, esate tapę artimi dėlei Kristaus kraujo. (Laiškas efeziečiams 2, 13)

Išlipus iš lėktuvo Pune, centrinėje Indijoje, atrodo, tarsi būtum atsidūręs milžiniškoje saunoje. Šešėlyje karštis siekė 46°C. Pūtė švelnus vėjelis, ir per kelias minutes ant mano kaktos išsisunkęs prakaitas ėmė tekėti veidu.

Oro uoste mane pasitiko mano šeimininkas ir tarnavimo kolega Džonas Vilmotas (John Wilmot). Drauge mes atkeliavome į induistų kaimelį. Džonas pasakė: „Markai. Aš jau esu čia surengęs keletą evangelistinių susirinkimų ir noriu, kad susitiktum su viena moterim, kuri juos lankė. Ji buvo induistė, bet atsivertė į krikščionybę. Jos veidas spinduliuoja Kristaus šviesą.“

Siauru, nešvariu keliuku mes nuvažiavome iki mažos iš purvo drėbtos trobelės šiaudiniu stogu. Ji buvo maždaug 1,9 metro pločio ir 2,5 metrų ilgio.

Mus pasveikino senyva moteris. Gilios raukšlės vagojo jos veidą, ant nugaros draikėsi ilgi plaukai. Į mane įsmigo jos tamsios akys, kuriose sužibo mažos kibirkštėlės. Mes nemokėjome vietinių gyventojų kalbos, bet aš supratau, kad ji – mūsų sesuo Kristuje.

Moteris gestu pakvietė mane užėti. Susilenkęs keturpėscias įropojau į jos namelį. Tamsoje blausiai mirkčiojo švieselė. Pamačiau ant grindų patiestą demblį, o prietemoje ant sienos pastebėjau dar kai ką – Jėzaus paveikslą.

Mes susėdome, ir, kadangi negalėjome susikalbėti, ji šypsodamasi vis rodė į paveikslą ant sienos. Jos veide atsispindėjo Kristaus veidas bei Jo šlovės grožis ir liudijo apie mūsų giminystę Jėzuje.

Kristus sugriauna rasinius bei etninius, konfliktų ir pavydo, postų ir valdžios sukuriamus barjerus. Kandus įžūlumas, toks būdingas šiuolaikiniam bendravimui, Jame išnyksta. Kovoje dėl valdžios, kurioje žmonės susvetimėja, Kristus nutiesia tiltus. Jis išgyvendina kritiškumą bei paskalas, kurie taip griaua santykius.

Kristuje mes esame vienos šeimos nariai. Mums atleista, kad galėtume atleisti kitiems. Kuo labiau priartėjame prie Kristaus, tuo artimesni tampame vieni kitiems. Kai artinamės prie Jo, artinamės vieni prie kitų.

Pasiekite aplinkinius žmones su ta pačia meile, su kuria Kristus pasiekė jus. Apkabinkite aplinkinius, kaip Kristus apkabino jus. Jame mes esame vieninga šeima.

IŠGIRSKITE KVIETIMĄ

Viešpats negaišta ištėsėti pažado, kaip kai kurie mano, o kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pradžutų, bet kad visi atsiverstų. (Petro ant-ras laiškas 3, 9)

Amerikos generolas Teiloras drąsiai žvelgė savo likimui į akis, kai vieną dieną jam teko susidurti su trigubai didesne armija negu jo paties. Šv. Onos Meksikos pajėgų generolas grasino išžudyti jo karius. Nors su didžiuliais nuostoliais, Teilorui pavyko pergudrauti priešininką ir Buena Vista mūšyje laimėti lemiamą pergalę.

Jis tapo nacionaliniu didvyriu. Kai jis grįžo į namus netoli Baton Ružo, įvairiausi žmonės rašė sveikinimo laiškus. Iš pradžių Teiloras už juos padėkodavo, tačiau veikiai jų ėmė plaukti tiek daug, kad jis nebegalėjo į kiekvieną atsakyti. Daugelis laiškų buvo nepakankamai apmokėti ir kaupėsi pašte.

Pagaliau generolas Teiloras nusprendė atsisakyti visų laiškų. Vietinis pašto tarnautojas visus juos išsiuntė į neįteiktų laiškų pašto skyrių Vašingtone. Taip visa ši istorija ir Teiloro karjera būtų ir pasibaigusi, jei ne vieno seno draugo apsilankymas. Šis žmogus iš karto paklausė, ar jis gavo vieną labai svarbų laišką iš Filadelfijos.

Generolas pastaruoju metu jau buvo negavęs daugybės laiškų, tačiau draugas įtikino Teilorą susisiekti su neįteiktų laiškų skyriumi ir pamėginti jį susigražinti. Taip ir buvo padaryta.

Taip generolas Zacharijus Teiloras gavo pakvietimą į tam tikrą politinį susirinkimą Filadelfijoje, kur jis buvo iškeltas kandidatu į prezidentus. Teiloras tapo dvyliktuoju Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentu, tačiau jis vos neprarado tos galimybės.

Labiausiai stulbinantis iš visų kada nors įteiktų pakvietimų yra mūsų Viešpaties pakvietimas gyventi su Juo per visą amžinybę. Šią galimybę galima prarasti. Esu įsitikinęs, kad daugiau žmonių paprasčiausiai *ignoruos* išgelbėjimą, negu jį atstums. Tai patvirtina ir Laiškas hebrajams: „Kaipgi mes pabėgsime nuo jos [teisėtos bausmės], jei paniekinsime tokį didį išganymą?“ (Laiškas hebrajams 2, 3).

Išgelbėjimą galima ignoruoti. Išgelbėjimas apima daug daugiau negu mūsų pradinis atsakas į Kristaus kvietimą. Jis kiekvieną dieną kviečia mus sekti paskui Jį. Kiekvieną dieną Jis siunčia į mūsų širdis Savo Dvasią ir ragina Jam tarnauti. Jis kviečia mus kasdien daryti tą patį pasirinkimą, kurį atlikome tada, kai pirmą kartą atsiliepėme į Jo meilę.

Kodėl Jam nepasakius šiandien: „Viešpatie, aš priimu Tavo kvietimą. Šiandien aš esu Tavo“?

DIEVAS, KURIS ĮSIKIŠA

Tautos įsirdo, tačiau atėjo Tavo rūstybės laikas, metas teisti mirusius ir atsilyginti Savo tarnams, pranašams ir šventiesiems, ir visiems bijantiems Tavojo vardo, mažiems ir dideliems, ir metas sunaikinti tuos, kurie niokoja žemę. (Apreiškimas Jonui 11, 18)

Jūs galite nė nežinoti, kaip arti mes esame prie branduolinio karo per pastaruosius dešimtmečius. Rusijos Federacijos ar Jungtinių Valstijų vadovus kelionėse visada lydi pagalbininkas su elektroninių valdymo įrankių lagaminėliu. Amerikiečiai tai vadina branduoliniu futbolu. Tai pagrindinis degtukas, kuris įžiebia visą branduolinį karą.

Buvusi Sovietų Sąjunga turi tris operacinius tokių prietaisų rinkinius. Tas, kurį turi Rusijos prezidentas, gali būti panaudotas tik kartu su kitu rinkiniu, esančiu apsaugos ministro žinioje. Trečiasis lagaminėlis paprastai saugomas apsaugos ministerijoje ir gali būti pakeistas bet kuriuo iš kitų dviejų.

Tačiau po 1991 metų perversmo Maskvoje kai kas atsitiko. Vakarų inteligentija pametė iš akių trečiąjį lagaminėlį. Niekas nesuprato, kur jis dingio. Gal jį pasiėmė vienas iš komunistinio perversmo sąmokslininkų? Kariškiai buvo priversti galvoti apie liūdną tikimybę, kad branduolinį karą gali sukelti koks nors maniakas. Laimė, po kelių nerimo valandų, šis trečias rinkinys buvo rastas Rusijos apsaugos ministerijoje.

Žmonija dar niekada anksčiau neturėjo galimybės susinaikinti. Skaudžios Černobylio branduolinio reaktoriaus sprogimo pasekmės primena apie galimą didžiulio branduolinio sprogimo žalą.

Šiandien įmanoma nužudyti milijonus žmonių, paprasčiausiai paspaudus kelis branduolinės bombos valdymo pulto mygtukus. Ar šis pasaulis virs rūkstancia pelenų krūva? Nejaugi mes išgyvensime branduolinės žiemos košmarą?

Dievo Žodis suteikia mums vilties. To neleis mūsų Viešpats. Jis sunaikins naikintojus. Pagalba jau pakeliui. Dievas pažadėjo šviesią ateitį. Šis pasaulis – ne žmonių rankose; jis – Dievo rankose. Mūsų likimą nulems dieviškasis Gelbėtojas. Didžiausias visų laikų įvykis jau čia pat. Mūsų Viešpats pažadėjo sugrįžti būtent tokiu metu, kaip dabar. Jis turi kur kas geresnių planų mūsų pasauliui negu žūtis nuo kažkokio branduolinio sprogimo. Ateina naujas pasaulis. Dabar yra apie ką giedoti! „Pūskite trimitą ir garsiai skelbkite: Jėzus sugrįžta!“

LAIMĖS FORMULĖ

Jeigu tai suprantate, būsite palaiminti, taip elgdamiesi. (Evangelija pagal Joną 13, 17)

Maikas nepripažino jokių įstatymų. Jis ypač nekenė eismo taisyklių. „Taisyklės reikalingos senoms močiutėms ir jų lepūnėliams“, – sakydavo jis sau.

Kad ir kur eidavo, Maikas visur skubėjo. Jam sekėsi – jis retai gaudavo baudos kvitą dažniau kaip kartą per metus. O teismuose jam pavykdavo išsisukti nuo tų baudų.

Vieną dieną bare išgėręs porą taurelių, Maikas išskubėjo pats nežinodamas kur. Jis pralėkė per mokyklos teritoriją 72 km/val. greičiu.

Kaip tik tuo metu per gatvęėjo maža mergaitė. Šešerių metų Dženifer išlėkė į orą, palikdama ant grindinio tik savo batelius.

Kelias dienas rajoninėje ligoninėje jos gyvybė kabėjo ant plauko. Jos tėvai dieną naktį beviltiškai meldėsi. Dženifer išgyveno, tačiau sveiko lėtai ir sunkiai.

Maikas jau nebežiūri į eismo taisykles taip, kaip anksčiau. Jis suprato, kad tai nėra tik kvailes taisyklės; jos saugo žmones. Jeigu jis būtų jų laikęsis, jos būtų apsaugojusios vaiką nuo didžiulio skausmo ir išgąščio.

Panašiai yra ir su Dievo Įstatymu. Jis davė jį dėl vienos pagrindinės priežasties – kad apsaugotų mus. Dešimt įsakymų parašyti ne kažkokio rūstaus Dievo, kuris nenorėjo, kad būtume laimingi. Dievo Įstatymas neriboja mūsų laisvės; jis išlaisvina mus, kad galėtume džiaugtis visaverčiu gyvenimu. Paklusnumas yra kelias į laimę.

„Didi ramybė mylintiems Tavo Įstatymą; jiems nėra suklupimo akmenų“ (Psalmynas 119, 165).

„Tie, kurie laikosi Įstatymo, būna laimingi“ (Patarlių knyga 29, 18).

„Jeigu tai suprantate, būsite palaiminti, taip elgdamiesi“ (Evangelija pagal Joną 13, 17).

Laimė kyla iš Dievo valios pažinimo ir vykdymo. Dievo Įstatymas nėra kažkokia girnapusė mums ant kaklo; tai grindinio akmuo – takas į tikrą, ilgalaikę, amžiną laimę. Mus sukūręs Dievas daug geriau už mus žino, ko reikia mūsų laimei. Tuo galime būti tikri.

PASAULIS KEIČIASI

Kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje. (Laiškas filipiečiams 2, 15)

Jaudinančioje kalboje svarbiausiems komunistų partijos lyderiams Karlas Marksas kartą entuziastingai sušuko: „Filosofijos tikslas yra paaikškinti pasaulį. Komunizmo tikslas yra pakeisti pasaulį.“ Bažnyčia ir komunizmas 70 metų konfliktavo būtent šiuo požiūriu: jie abu norėjo keisti pasaulį, tačiau jų metodai buvo diametraliai priešingi. Čia nesuklyskite – bažnyčios tikslas yra radikalai pakeisti pasaulį.

Bažnyčios tikslas nėra eiti į kompromisą su pasauliu; jos tikslas – jį pakeisti. Ne prisitaikyti prie pasaulio, o jį transformuoti. Bažnyčios tikslas nėra prisijungti prie pasaulio blogybių, o tapti jo atvertimo įrankiu. Bažnyčia – Dievo malonės arena. Jos nariai turi šviesti „sugedusioje ir iškrypusioje kartoje“ (Laiškas filipiečiams 2, 15). Elenos Vait knyga „Apaštalų darbai“ prasideda žodžiais: „Bažnyčia yra Dievo paskirtoji institucija žmonėms gelbėti. Ji sukurta tarnystei, ir jos misija yra nešti pasauliui Evangeliją“ (p. 9). Toliau autorė tęsia: „Bažnyčia yra Kristaus malonės turtų saugykla; ir per bažnyčią ilgainiui pasireišk, net „kunigaikštystėms ir valdžioms danguje“, galutinis ir pilnas Dievo meilės vaizdas“ (*ten pat.*).

Bažnyčia turi būti jėga pasaulyje, o ne kažkokia negyva struktūra. Vienintelis būdas tai pasiekti yra kiekvienam jos nariui būti pakeistam Dievo malonės.

Kas iš tikrųjų yra bažnyčia? Tai ne tik korporacinė institucija, nors ji sukurta misijai. Tai nėra kažkokia biurokratinė struktūra. Bažnyčia – tai atsivertusių, per malonę išgelbėtų krikščionių kūnas, kurie atsidavę Dievo valiai ir turi užduotį šiame pasaulyje. Bažnyčia yra Dievo tauta, atpirkta, kad tarnautų ir tenkintų visų reikmes Jėzaus vardu. Bažnyčia – tai administratoriai, pastoriai, nariai, jaunimas, vaikai, jūs ir aš, kurie dalijamės Dievo meile bei skelbiame Jo tiesą visiems ir visur. Bažnyčia – tai mes, mes visi.

Bažnyčia niekada nebus tuo, kuo Dievas nori, kad ji būtų, kol aš netapsiu tuo, kuo Dievas nori, kad tapčiau. Kartą vienas evangelistas pasakė: „Pasaulis dar pamatys, ką Dievas gali padaryti per mūsų valią bei per žmogų, kuris visiškai Jam pasišventęs. Per Jo malonę aš būsiu tas žmogus.“

Ar ir jūs šiandien esate taip apsisprendę? Ar būsite tas vyras, ta moteris, tas berniukas, toji mergaitė? Per Dievo malonę jūs galite būti.

BANANO PRINCIPAS

Žinokite, mano mylimi broliai: kiekvienas žmogus tebūna greitas klausytis, bet lėtas kalbėti, lėtas pykti. (Jokūbo laiškas 1, 19)

Kartą pas mane atėjo viena moteris ir papasakojo, kaip ji išmoko savo paauglei dukrai taikyti „banano principą“.

„Kas per „banano principas?“ – nusistebėjau aš.

Moteris paaiškino. Ji pastebėjo, kad, tarp judviejų kilus kokiam nors ginčui, dukra dažnai užsidaro savyje. Mergaitė tiesiog nepasakoja, kas vyksta jos širdy.

Kartą moteris atsinešė iš virtuvės bananą, atsisėdo šalia dukters ir uždavė vieną klausimą. Mergaitei atsakinėjant, motina sąmoningai nulupo bananą ir atsikando kąsnelį. Sukramčiusi ji uždavė kitą klausimą ir vėl atsikando banano. Ir taip tęsėsi visą vakarą. Ji pastebėjo, kad dukra atvėrė daugelį dalykų.

Kodėl taip nutiko? Uždavusi klausimą, motina parodė, kad ji tikrai klausosi. Dukrai atsakinėjant ji neįsiterpinėjo su savo komentarais ar kritika. Ji tiesiog klausėsi ir kramtė, kramtė ir klausėsi.

„Banano principas“ paprasčiausiai reiškia skirti laiko išklausyti. Užduokite klausimą, paskui įdėmiai išklausykite.

Jėzus mokėjo meistriškai užduoti klausimus ir kantriai išklausydavo žmonių atsakymus. Jėzus sutelkdavo dėmesį į kitus. Daugelis žmonių sutelkia dėmesį į save. Jiems išklausyti reiškia tiesiog patylėti. Jie vos sulaukia, kol kitas žmogus nustos kalbėti, kad galėtų išreikšti savo nuomonę. Jiems kur kas įdomiau išsakyti savo mintis negu išgirsti kito žmogaus atsakymą.

Štai gyvybiškai svarbus principas. Visą laiką kalbėdami jūs negalite sužinoti, ką galvoja kitas asmuo. Krikščionybės esmė yra dėmesys kitiems. Meilė suteikia kitiems žmonėms laisvę pasidalyti savo giliausiomis mintimis bei jausmais. Mylėti kitą – tai nuoširdžiai juo rūpintis. Apaštalas Jonas rašė: „Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą“ (Jono pirmas laiškas 4, 7).

Jūs negalite manęs mylėti, jeigu manęs nepažįstate. Ir jūs negalite manęs pažinti, jeigu neskiriate laiko išklausyti į mano širdį. Taigi čiupkite bananą. Nulupkite jį. Užduokite klausimą ir atsikąskite kąsnelį. O tada klausykitės ne tik ausimis, bet ir širdimi.

APSUPKITE BLOGĮ GĖRIU

Jis [Eliziejus] atsakė: „Nebijok, nes mūsų pusėje yra daugiau negu jų pusėje“.
(Karalių antroji knyga 6, 16)

Revoliucinio karo metu vienišas amerikiečių kareivis užklupo miškuose maisto beieškančių nedidelį hesiečių padalinį. Hesiečiai buvo profesionalūs britų samdyti kariai. Amerikietis pastebėjo, kad jie pasidėję savo ginklus į šalį. Tylutėliai per miško samanų prisiartinęs jis pagriebė ginklus ir, nukreipęs į žmones šautuvą, liepė stoti. Netikėtai užklupti jie nustėjo ir pakluso. Garsiai grasindamas amerikietis sugebėjo nusivaryti juos atgal į stovyklą. Jo žygis buvo aukštai įvertintas, ir keli karininkai pasirūpino, kad jis būtų patį generolą Vašingtoną.

„Kaip būdamas vienas tu sugebėjai suimti šiuos priešo karius?“ – paklausė Vašingtonas.

Karys minutėlę pagalvojo ir atsakė: „Labai paprastai, generole. Aš juos apsupau.“

Kai sirų pajėgos apsiautė Eliziejų, jis žinojo, kad Dievas jau apsupo priešų armiją. Su Dievu net vienas yra daug. Joks priešas negali būti galingesnis už mūsų Dievą. Per Jį mes galime laimėti didžiausius mūšius. Štai keistas paradoksas. Jūs nenugalėsite blogio, kovodami su blogiu. Kuo įnirtingiau grumsitės, tuo labiau seks jūsų jėgos. Vienintelis būdas laimėti yra susitelkti į Dievo jėgą. Jūs nugalėsite blogį, apsupdami jį gėriu. „Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet turi Dievo galybę griauti tvirtoves. Jais nugalime gudravimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyta prieš Dievo pažinimą. Jais paimame nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“ (Antras laiškas korintiečiams 10, 4–5).

Apaštalas Paulius kviečia mus turėti „Dievo galybę“. Jis ragina paimti „nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“. Mes nugalime blogį dvasiniais maldos, tikėjimo ir Žodžio ginklais. Mes apsupame blogį Dievo pažadais, kreipdamiesi į galingas aukštybių jėgas, kad išgelbėtų mus nuo priešų spąstų.

Šiandien dėl neįveikiamos Visagalio jėgos pergalė priklauso mums. Jus puolantis priešas yra apsuptas dangaus jėgų. Kad ir kokia nelaimė jus ištiktų, Dievas yra galingesnis, stipresnis ir pajėgesnis. Per tikėjimą išsėkitės šiandien Jo glėbyje.

PRISIĖMĖS ŽMOGIŠKUMĄ

Todėl Jis turėjo visa kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailėstingas ir ištikimas Dievui Vyriausiasis Kunigas ir galėtų permaldauti už tautos nuodėmes. (Laiškas hebrajams 2, 17)

Erdvėlaivio „Apolonas“ ėgulos narys Džeimsas Irvinas (James Irwin), iškėlęs koją ant Mėnulio paviršiaus, pajuto pagarbią baimę ir nusižemino prieš Dievą. Praėjus maždaug metams po skrydžio į Mėnulį, jis išėjo iš oro pajėgų į pensiją ir įsteigė tarpdenomincinį krikščionišką aukštųjų skrydžių fondą – organizaciją, skirtą skleisti gerąją naujieną, kad „Dievas, vaikščiojantis po Žemę, yra svarbiau už žmogų, vaikščiojantį po Mėnulį“.

Kapitonas Irvinas buvo teisus. Didžiausia naujiena per visą žmonijos istoriją yra tai, kad Jėzus Kristus tapo žmogumi, gyveno žmogaus kūne, numirė už mus ir prisikėlė iš numirusių. Kadangi Jėzus tapo vienu iš mūsų, Jis mus supranta. „Prisiimdamas mūsų prigimtį, Gelbėtojas susiejo Save su žmonija niekada nenutraukiamu ryšiu“ („Amžių ilgesys“, p. 25).

Jis buvo „kaip ir mes, visaip gundytas, tačiau nenusidėjęs“ (Laiškas hebrajams 4, 15).

Aš pagalvodavau – nejaugi tai gali būti tiesa? Nejaugi Jėzus tikrai supranta, kaip jaučiasi žmona, kai jos vyras leidžiasi į meilės nuotykių su kita moterimi? Juk Jėzus nebuvo vedęs. Kaip Jis gali suprasti, ką reiškia skyrybos? Argi Jėzus tikrai supranta narkomano geismą susileisti eilinę dozę? Ar Jėzus gali įsijausti į tai, ką išgyvena jauna pora, kuri gimdymo metu ką tik neteko kūdikio? Šios mintys nedavė man ramybės, kol neatradau šio amžinojo principo. Įmanoma pajusti tas pačias emocijas netgi neišgyvenus lygiai tokios pačios patirties.

Jėzus supranta, kas yra atstūmimas ir išdavimas, nes Jis buvo išduotas Savo mokinio Judo. Jėzus pažįsta fizinį skausmą, nes Jis iškentė siaubingą kančias ant kryžiaus. Jėzus supranta mūsų didžiausius geismus, nes 40 dienų Pats badavo dykumoje. Mes negalime patirti didesnio fizinio geismo, negu tas, kurį Jėzus išgyveno dykumoje. Ir nėra stipresnio emocinio skausmo, nei tas, kuris teko Jėzui.

Visose gyvenimo srityse – fizinėje, protinėje, emocinėje ir dvasinėje – šėtonas nukreipė savo nuožmiausias atakas į Jėzų. Šėtonas gundė Jėzų visose srityse, kuriose esame gundomi ir mes, tik kur kas nuožniau. Prieš mus šėtonui nereikia panaudoti visos savo galios, tačiau prieš Jėzų jis panaudojo ją visą. Nėra srities, kurioje mes galime būti gundomi, ir Jėzus to nesuprastų.

Paveskite savo pagundas Kristui. Ateikite pas Jį su visomis savo dvasinėmis kovomis. Jis supras. Jis išlaisvins. Galite tuo neabejoti.

SABATĄ ŠVENČIANTIS KUNIGAS

Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys. (Evangelija pagal Matą 5, 18)

Endriu Fišeris (Andrew Fisher), buvęs katalikų kunigas, buvo giliai apmąstęs savo apsisprendimą švęsti savaitę. Jis tvirtino, kad įsakymas švęsti savaitę nėra apeiginio įstatymo dalis, nes jis buvo duotas pasaulio sukūrimo metu – prieš tai, kai buvo sukurta aukojimo sistema. Cituodamas Evangeliją pagal Matą 5, 17–18, jis įrodinėjo, kad Jėzus atsisakė pašalinti iš Įstatymo bent vieną raidelę. Remdamasis Jokūbo laišku 2, 10–12, jis atkreipė dėmesį į tai, jog mokiniai nepakeitė savaitės sekmadieniu. Jis drąsiai rodė, kad katalikų bažnyčia, kaip ir atsimetimo šaltinį. Sekmadienio šventimas, pasak jo, buvo tiesioginis popiežiaus įsakymo „pakeisti laikus ir įstatymus“, išpranašauto Danieliaus pranašystėje 7, 25, vykdymas. Fišeris už savo poziciją sumokėjo gyvybę. 1529 metais jis ir jo žmona buvo pasmerkti mirčiai.

Yra keletas dalykų, už kuriuos verta numirti. Karalius Saliamonas, išminčiausias iš kada nors gyvenusių žmonių, pasakė: „Išigyk tiesos ir neparduok jos; pirkis išminties, pamokymo ir supratimo“ (Patarlių knyga 23, 23).

Fišeris ir jo žmona nestokojo moralinės drąsos. Jie turėjo dvasinį stuburą. Kai kurie žmonės negali ilgai atsilaikyti ir ginti savo tiesos. Jie plaukia paviroviui, pritaria minios traukiamai melodijai ir nenori išsiskirti iš daugumos. Tačiau yra ir tokių, kaip Juozapas, Danielius, Paulius. „Didžiausias pasaulio poreikis yra žmonės – žmonės, kurie nebus nuperkami ir parduodami, žmonės, kurie širdies gilumoje yra teisingi ir sąžiningi, žmonės, kurie nebijo vadinti nuodėmės jos tikroju vardu, žmonės, kurių sąžinė pasišventusi pareigai, žmonės, kurie gins tiesą, kad ir dangus nugriūtų“ („Auklėjimas“, p. 57).

Fišeris ir jo žmona priėmė esminį sprendimą. Jie elgsis teisingai dėl to, kad tai teisinga, o rezultatus paliks Dievui. Jų gyvenimo moto buvo: „Verta sekti paskui tiesą“. Tiesa lieka tiesa, nesvarbu, tiki ja dauguma ar ne. Tiesa lieka tiesa, nesvarbu, populiaru ji ar ne. Tiesa lieka tiesa, nesvarbu, ar kai kurie žmonės ją priima, ar ne.

Ar jūs stosite į tu vyrų ir moterų gretas, kurie buvo ištikimi Dievui per amžius? Ar pašvęsite savo gyvenimą teisingam elgesiui, kad ir kiek tai kainuotų? Ar gyvensite pagal principus, kad ir kokios būtų pasekmės? Ar esate pasiryžę bet kuria kaina vadovautis tiesa, o pasekmes palikti Dievui?

ŠIRDŽIŲ ŽINOVAS

Juk kūdikis mums gimė! Sūnus mums duotas! Jis bus mums Valdovas. Jo vardas bus Nuostabasis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis. (Izaijo pranašystė 9, 5)

Sidnėjuje, Australijoje, individualia veikla užsiimantis auksinių rankų meistras, kad pritrauktų klientus, sugalvojo unikalų reklaminį užrašą. Jame buvo parašyta: „Taisau viską, išskyrus... sudužusias širdis“.

Tačiau šio remontininko išimtis yra mūsų Viešpaties specialybė.

Jėzus specializuojasi atstatyti sugriuvusius gyvenimus. Pranašas Izaijas džiugiai šaukė: „Kūdikis mums gimė! Sūnus mums duotas!“ (Izaijo pranašystė 9, 5). Jėzus yra mūsų. Izaijas išvardija penkis Jėzaus vardus. Visų pirma Jis yra *Nuostabasis*. Nuostabasis Gelbėtojas, Atpirkėjas ir Viešpats. Jo meilė, malonė, gailestingumas ir atlaidumas yra nuostabūs.

Jėzus yra *Patarėjas*. Jis su užuojauta išigilina į mūsų poreikius. Jis švelniai veda mus gyvenimo kryžkelėse. Jis suteikia mums išminties, priimant sprendimus. Jis stengiasi patenkinti mūsų poreikius. Jo ausis žemai palenkta, kad išklaustų, kas mums rūpi. Jis niekada nėra pernelyg užsiėmęs, kad neįsiklaustų.

Jėzus yra *Galingasis Dievas*. Jis nepralaimėjo nė vieno mūšio su priešu. Jis susirėmė su šėtonu ir jį nugalėjo. Jį išvydę demonai bėga šalin. Jis sutrauko mus kaustančias grandines. Jis išvaduoja mus iš blogų įpročių vergijos. Jis atnaujiną mūsų protus ir keičia mūsų pažiūras.

Jėzus yra ir *Amžinasis Tėvas*. Jis amžinas. Jis patikimas. Mes galime Juo pasikliauti. Jis visada šalia. Jis niekada neleis mums pražūti. Nuo amžinybės praeity iki amžinybės ateity Juo galima pasitikėti. Jis – mylintis Tėvas, kokio kai kurie žmonės niekada neturėjo.

Jėzus yra *Ramybės Kunigaikštis*. Jis suteikia ramybės mūsų susirūpinusioms širdims. Jis nuramina mūsų apsunkusias mintis. Jis sutvarko mūsų chaotiškus gyvenimus. Iš tiesų, koks širdžių specialistas! Dangus dovanojo mums nuostabų Gelbėtoją, suprantantį Patarėją, visagalį Dievą, patikimą amžinąjį Tėvą ir guodžiantį Ramybės Kunigaikštį.

Te mūsų dvasia šiandien džiaugiasi Jo neįtikėtinu rūpesčiu.

ŽINOTI IR DARYTI

Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdys, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. (Evangelija pagal Matą 7, 24)

1804 metų liepos 11 dieną Jungtinių Valstijų viceprezidentas Aaronas Buras (Aaron Burr) iškvietė į dvikovą Aleksandrą Hamiltoną (Alexander Hamilton). Užvirė gana arši kova – ir politinė, ir asmeninė.

Hamiltonas priėmė iššūkį. Vyrai susitiko Vyhavene, Niudžersyje, prie Hudsono upės.

Aaronas Buras paleido kulką, kuri pervėrė priešininko plautį ir stuburą. Po 30 valandų agonijos Hamiltonas mirė.

Idomu tai, kad dvikovos Niujorke jau buvo paskelbtos nelegaliomis. Vien kvietimas į dvikovą ir to kvietimo priėmimas jau buvo nusižengimas įstatymui.

Pats Aleksandras Hamiltonas prisidėjo uždraudžiant dvikovas. Jis karštai gynė šį potvarkį. Jis padėjo įtraukti jį į įstatymus. Tačiau tas įstatymas netapo pakankamai svarbiu principu jo paties gyvenime.

Viena yra žinoti, kaip reikia elgtis, kita – taip ir daryti. Įstatymas, dėl kurio kovojo Aleksandras Hamiltonas, netapo jo gyvenimo įstatymu. Tarp jo įsitikinimų ir veiksmų buvo skirtumas. Tai pasakytina apie daugelį žmonių. Jie tiki viena, bet gyvena kitaip. Jų vidiniai įsitikinimai neatsispindi jų gyvenimo būde. Kodėl? Kuo skiriasi įsitikinimas ir poelgis?

Visą skirtumą lemia Dievo įkvėptosios valios, kuri keičia gyvenimą, suvokimas. Štai du įsimintini teiginiai. „Charakterio stiprybę sudaro du dalykai – valios jėga ir gebėjimas susivaldyti“ („Patarimai tėvams, mokytojams ir studentams“, p. 222); „Jūs galite tapti tokie, kokie norite“ („Liudijimai“, p. 565).

Kai apsisprendžiame pavesti savo gyvenimą Dievui, Jis įgalina mus elgtis teisingai. Nors tuo metu, kai stojame tiesos pusėn, mūsų valia gali būti silpna, Viešpats suteiks mums jėgų daryti tai, kas tinkama.

Dievas dovanuoja mums pasirinkimo teisę. Mūsų pasirinkimas kartu su Dievo jėga yra neįveikiami. Dievas ne tik skatina mus priimti teisingus sprendimus; Jis suteikia mums jėgų tai atlikti ir palaiko šiuos sprendimus. Jis kviečia mus stoti tiesos pusėn. Kad ir koks būtų mūsų žingsnis, Dievas daro stebuklus mūsų gyvenime.

Ar šiandien apsispręsite tarnauti Jam kiekvienoje savo gyvenimo srityje?

LAIŠKAS NUO DRAUGO

Taikykitės ir žinokite, kad Aš esu Dievas! (Psalmynas 46, 11)

Ar jūs kada nors jautėtės neįprastai vieniši? Aš prisimenu vieną atvejį, kai išgyvenau didžiulę vieatvę – tai buvo 1965 metų vasara. Buvau ką tik užbaigęs pirmą kursą „Atlantic Union“ koledže, nedideliame Naujosios Anglijos miestelyje, maždaug už 72 kilometrų į vakarus nuo Bostono, Masačusetso valstijoje. Koledžo vadovybė išsiuntė mane vasarai į studentišką misiją Brazilijoje. Lig tol aš dar niekada nebuvau išvykęs iš Jungtinių Valstijų.

Nuskridau į San Paulą (Brazilija), paskui – į Belemą (Brazilija), esantį Amazonės pakrantėje. Ten prisijungiau prie medicinos misionierių grupės. Amazone mes keliavome kateriu „Luzerio VI“. Maždaug mėnesį buvome toli nuo civilizacijos.

Tomis ilgomis vasaros dienomis ir vakarais aš dažnai ilgėjausi namų. Prisimindavau tėvus, bet daugiausia galvojau apie merginą, su kuria tuo metu draugavau. Aš troškau grįžti į misijų būstinę, kad bent galėčiau pasiimti jos laišką. Be telefono, elektroninio pašto, fakso ir kitų susisieikimo priemonių, laišakai buvo mano vienintelis ryšys su namais. Jie palaikė mano dvasią. Jie leido man pajusti, kad kažkas namuose mane myli ir manimi rūpinasi.

Laiškai gali labai daug. Dievo įkvėpti laišakai gali dar daugiau. Stiprus ryšys, užsimezges tarp manęs ir Teni tuose laiškuose, ilgainiui atvedė iki santuokos.

Yra vienas Asmuo, kuris jus labai myli, kuris jums be galo rūpinasi, kuris apie jus nuolatos galvoja. Jis atsiuntė jums daugybę laiškų, įkvėptų Savo Dvasios. Kiekvienas Šventojo Rašto puslapis atskleidžia Jo meilę.

Jam tikriausia be galo skaudu, kai mes dažnai būname taip užsiėmę, kad nerandame laiko paskaityti Jo meilės laiškų. Užimtumas yra dvasingumo priešas, dvasinis vėžys, kuris iščiulpia gyvybinę sielos energiją. Dvasingumo neįmanoma išgauti per prievartą. Pro Dievo artumą neįmanoma pralėkti. Man vis aidi ausyse psalmisto žodžiai: „Taikykitės ir žinokite, kad Aš esu Dievas!“ (Psalmynas 46, 11).

Asmuo, kuris jus karštai myli, parašė jums brangių laiškų rinkinį. Kodėl jau šiandien neskyrus laiko juos paskaityti?

VIS DAR EGZISTUOJA GĖRIS IR BLOGIS

Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį.
(Patarlių knyga 14, 12)

Abraomas Linkolnas (Abraham Lincoln) išgyveno sunkią krizę. Vergijos klausimas dešimtmečiais slėgė Ameriką. Konstitucija jį vis apeidavo. 1820 metų Misūrio kompromisas įvedė šokią tokią pusiausvyrą tarp laisvų valstijų ir tų, kuriose vis dar galiojo vergija, tačiau amžinai šio klausimo dangstyti buvo neįmanoma. Dabar pietinės valstijos atrodė pasirengusios atsiskirti. Jis tvirtino, kad visa jų ekonomika, visas gyvenimo būdas priklauso nuo vergų darbo.

Linkolnas labiau už viską troško išsaugoti sąjungą. Jis buvo taikytojas, tiltų tiesėjas. Jis darė viską, ką galėjo, kad jo šalis nesubyretų į gabalus. „Susivieniję mes stovime, susiskaldę nuvirsime“ – šis Amerikos revoliucijos šūkis buvo ir Linkolno moto.

Tačiau Linkolnas matė, jog iškilo pavojus ir dar vienam principui; jis tai vadino „didžiule vergijos neteisybe“. Kartą jis pasakė: „Jei vergija nėra blogai, vadinasi, nieko nėra bloga. Neprisimenu, kad būčiau mąstęs ir jautęs kitaip.“

Linkolno nuomone, žmonės, turintys kaip nuosavybę kitų žmonių, tiesiog yra neteisūs. Kad ir kiek žmonių mano, jog tai gerai, kad ir kaip šalies ekonomika būtų su tuo susijusi, kad ir ką žmonės grasintų padaryti, jei bus panaikinta vergija, tai vis tiek buvo blogai.

1863 metų sausio 1 dieną Abraomas Linkolnas pagaliau išleido Emancipacijos proklamaciją – simbolinę deklaraciją, išgrindusią kelią tikrai laisvei. Linkolnas susidūrė su krize, ir jis priėmė sprendimą. Sulig ta proklamacija Amerika žengė milžinišką žingsnį į tikrai laisvos šalies gyvenimą.

Ar yra dalykų, kuriais taip giliai tikite, kad esate pasirengę juos ginti? Daugelis žmonių mano, kad nėra nei gėrio, nei blogio. Jų dvasinių radarų ekrane viskas susilieja į neaiškią moralinę dėmę. Gėrį ir blogį jie laiko individualiu pasirinkimu.

Mes gyvename laikais, kurie primena teisėjų dienas, kai kiekvienas „elgėsi, kaip jam patiko“ (Teisėjų knyga 21, 25). Tai laikai, panašūs į Izaijo amžių, kai kiekvienas ėjo „savo keliu“ (Izaijo pranašystė 53, 6). Šiai kartai vis reikšmingesni darosi Saliamono žodžiai: „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį“ (Patarlių knyga 14, 12).

Tas kelias yra mūsų kelias. Gėris ir blogis nėra individualaus pasirinkimo klausimas; juos apsprendžia Dievo valia. Linkolnas užėmė teisingą poziciją, priešingą daugelio valiai. Dievas kviečia mus pasielgti lygiai taip pat. Jis ragina mus užimti poziciją, pagrįstą Jo Žodžiu, ir tvirtai jos laikytis.

AR JŪSŲ SAŽINĖ – SAUGUS PRIEGLOBSTIS?

*Todėl aš stengiuosi visuomet turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones.
(Apaštalų darbai 24, 16)*

Neseniai aš diskutavau moraliniais klausimais su vienu universiteto studentu. Jo komentarai buvo tipiški – tokių buvau girdėjęs jau ne kartą.

Kai paklausiau, kaip jis apibūdintų skirtumą tarp gėrio ir blogio, studentas atsakė: „Aš vadovaujuosi savo sąžine. Jei nejaučiu, jog kažkas blogai, žinau, kad esu saugus. Aš tiesiog išiklausau į savo įsitikinimus.“

Šiame teiginy yra dalis tiesos. Akcentuoju – tik dalis. Dievo Dvasia iš tikrųjų parodo mums, kas yra gerai, o kas – blogai. Jei palaikome ryšį su Dievu, mus visada ves tylus, ramus Dvasios balsas. Bet pažvelkime truputį giliau.

Ar vien sąžinė yra saugus vedlys? Kas yra toji sąžinė? Sąžinė – tai balsas mummyse, kuris paskatina atlikti pareigą. Tai vidinis balsas, kuris apkaltina dėl nuodėmės. Tai žinojimas giliai širdyje, kas yra gerai, o kas – blogai. Dievas suteikė mums sąžinę, kaip vidinę moralinę radarų sistemą. Mūsų sąžinė neveikia vakuume. Jai daro įtaką tai, kokios mintys sukasi mūsų galvoje. Ją formuoja mūsų aplinka, mūsų pasirinkimai, kitų žmonių pasiūlymai. Biblija kalba apie gryną sąžinę (Apaštalų darbai 23, 1), tikėjimo sąžinę (Pirmas laiškas Timotiejui 1, 5), tyrą sąžinę (Pirmas laiškas Timotiejui 3, 9) ir nuvalytą sąžinę (Laiškas hebrajams 9, 14). Be to, apibūdinama suteršta sąžinė (Pirmas laiškas korintiečiams 8, 7), silpna sąžinė (Pirmas laiškas korintiečiams 8, 12), įdagu paženklinta sąžinė (Pirmas laiškas Timotiejui 4, 2) ir nešvari sąžinė (Laiškas hebrajams 10, 22).

Tai grąžina mus prie mūsų klausimo: „Ar sąžinė – saugus vedlys?“ Ir taip, ir ne. Jei sąžinę formuoja Dievo Žodis, jeigu ji jautri Šventajai Dvasiai, jeigu sąlygojama teisingų sprendimų ir veikiama Dievo patarimų, ja galima pasitikėti. Tačiau jeigu sąžinė suteršta nepaklusnumo, užjuodinta nuodėmės, veikiama į kompromisus einančių krikščionių ir sąlygojama neteisingų pasirinkimų, ji nepatikima.

Dievo Žodis yra aukščiau mūsų sąžinės. Dievo Įstatymas viršesnis už mūsų sąžinę. Ne mūsų sąžinė formuoja Dievo valią, o priešingai – Dievo valia turi formuoti mūsų sąžinę.

Atverkite savo širdį Dvasiai ir leiskite Dievui formuoti jūsų sąžinę. Priplydykite savo protą Jo Žodžio, ir teformuoja jis jūsų sąžinę. Tegul šiandien jūsų gyvenimui vadovauja pašventinta sąžinė.

NEŠIOKITE VIENI KITŲ NAŠTAS

Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą. (Laiškas galatams 6, 2)

Jei apsilankytumėte Boistaune, kuri netoli Omahos, Nebraskos valstijoje, įkūrė tėvas Flanaganas, prie miesto vartų pamatytumėte įdomią statulą. Ji vaizduoja du berniukus, kuriuos kartą buvo sutikęs šis dvasininkas. Vienas linksmi besišypsantis vaikas neša ant nugaros mažesnę berniuką, kuris negali vaikščioti.

Kunigas paklausė vyresniojo berniuko, ar jis nepavargsta nešioti savo draugą. Neužmiršamas berniuko atsakymas iškaltas statulos apačioje: „Jis nesunkus. Jis – mano brolis.“

Krikščionybės esmė yra meilė, išreikšta padėsinančiais žodžiais, gerais darbais, rūpestingais poelgiais. Meilė visada atsiskleidžia veiksmuose. Apaštalas Jonas rašė: „Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė Savo gyvybę. Ir mes turime guldyti gyvybę už brolius“ (Jono pirmas laiškas 3, 16). Jėzus atskleidė Savo meilę ant kryžiaus. Kiekvienas Jo kraujo lašas mums liudija apie visas ribas pranokstančią meilę.

Jėzaus meilės šviesoje mes aukojame savo gyvenimus, išliedami juos kaip meilės auką kitiems. Mes taip pat atiduodame save ant kryžiaus. Mes atiduodame save ne tik aukodamiesi Jėzui, bet ir tarnaudami didesnei krikščioniškai bendruomenei. „Stipriausias Evangelijos argumentas yra mylintis ir mylimas krikščionis“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 470). „Meilė negali egzistuoti nepasireikšdama išoriniais veiksmais, kaip kad ugnis negali degti nekurstoma“ („Liudijimai“, t. 1, p. 695). „Pareiga turi seserį dvyne – tai meilė“ („Liudijimai“, t. 4, p. 62).

Meilė be veiksmų ar pareigos tėra sentimentalizmas. Pareiga be meilės – sunkus ir nuobodus darbas. Tai griežtas Įstatymo raidės laikymasis. Kristaus meilė, plūstanti iš mūsų širdžių, gerumo darbais pasiekia aplinkinius žmones. Kitų palaiminimas mums teikia didžiausią džiaugsmą. Jų naštų nešiojimas nėra slegiantis jungas; tai maloni galimybė patarnauti. Tai šlovinga privilegija tarnauti, einant pėdomis To, kuris „atėjo ne kad Jam tarnautų, bet Pats tarnauti“ (Evangelija pagal Matą 20, 28).

Prisijunkite prie benamio berniuko Boistaune ir sakykite: „Jis nesunkus. Jis – mano brolis.“

ATEIKITE TOKIE, KOKIE ESATE

Visi, kuriuos Man duoda Tėvas, ateis pas Mane, ir ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu. (Evangelija pagal Joną 6, 37)

Barselonos televizijos stotys transliavo laidas, kuriose bedarbiai individai galėjo pristatyti savo kvalifikaciją ir galbūt gauti darbą. Vienas žmogus, vardu Bernardinas, išties sujaudino žiūrovus savo patirtų sunkumų ir alkio istorija. Atsiliepė daugybė žmonių su įvairiausiais darbo pasiūlymais, kai kurie siūlėsi net paaugoti pinigų. Bernardinas pasistengė tuos pinigus susirinkti.

Tačiau išeinantį iš studijos šį žmogų pasitiko policija. Jie atpažino Bernardiną kaip garsų įsilaužėlį, vardu El Nino, kuris buvo ieškomas dėl to, kad pavogė tūkstančius dolerių kainuojantį papuošalą.

Bernardino istoriją gali papasakoti daugelis Dievo ieškančių žmonių. Jie, žinoma, geidžia Dievo pagalbos, tačiau kartu bijo išeiti į viešumą. Giliai širdy glūdintis kaltės jausmas trukdo jiems artintis prie Dievo. Jie žiūri į Dievą kaip į policininką, kuris tik ir laukia, kaip juos areštuoti. Jie įsivaizduoja Dievą teisėju, pasirengusiu juos nuteisti. Jie nori pirmiau „apsivalyti“ ir tik paskui ateiti pas Dievą. Prie Jo prisiartinti neleidžia jų nuodėmingumas.

Elenos Vait knygoje „Kelias pas Kristų“, 30–31 puslapiuose, pasakyta: „Jei jūs matote savo nuodėmingumą, nelaukite, kol pasidarysite geresni. Kiek daug žmonių laiko save nevertais ateiti pas Kristų. Nejaugi jūs manote, kad galite pasitaisyti savo pačių pastangomis? [...] Nelaukite stipresnių argumentų, geresnių galimybių ar didesnio pamaldumo. Mes nieko negalime padaryti savo pačių jėgomis. Mes turime ateiti pas Kristų tokie, kokie esame.“

Kristaus glėbys atviras priimti kaltą žmogų. Jei nebūtume nusidėjėliai, mums nereikėtų Jėzaus. Jis padeda išsižadėti išdidumo, arogancijos ir nuosavo teisumo. Jis su meile užtikrina mus žodžiais: „Ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu“ (Evangelija pagal Joną 6, 37).

Jis kviečia mus ateiti su savo kaltės prislėgtais gyvenimais, nerimu bei būgštavimais, rūpesčiais ir stresais, nesėkmėmis ir silpnybėmis – ateiti su sunkia nuodėmių našta ir padėti ją Jam po kojomis. Jis apkabins mus Savo meilės rankomis ir vėl nukreips į teisingą kelią.

TOMAS DŽEFERSONAS IR MŪSŲ PAREIGA DIEVUI

*Jis atidavė Save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir Sau nu-
skaistintų tautą, uolią geriems darbams. (Laiškas Titui 2, 14)*

Tomo Džefersono (Thomas Jefferson) memorialas yra gana įspūdingas monumentas. Vaikštinėdamas tarp jo įspūdingų kolonų nusizemini, įsivaizduodamas žmogų, kuris taip sunkiai dirbo, kad Amerika taptų tikrai demokratinė šalis.

„Visi žmonės [...] yra apdovanoti savojo Kūrėjo tam tikromis nenusavinamomis teisėmis“, – rašė jis. Šie žodžiai pakeitė istoriją.

Ant to memorialo sienų randame ir kiek mažiau žinomus Tomo Džefersono žodžius: „Pagalvojęs, jog Dievas yra teisingas, aš drebu dėl savo šalies“.

Toks paprastas teiginys, tačiau kaip daug jis pasako apie šio žmogaus perspektyvą ir pasaulėžiūrą. Džefersonas stipriai jautė Dievo teisingumą ir mūsų moralinę pareigą šventam Dievui. Jis nebuvo krikščionis ortodoksas – iš dalies dėl to, kad matė, kaip neteisingai religiją traktuoja žmonės, vadinantys save krikščionimis. Tačiau jis, kaip ir kiti tėvai fundatoriai, gerai suprato mūsų moralinę pareigą Dievui.

Moralinę Jėzaus sistemą Džefersonas vadino „tobulčiausia ir aukščiausia iš visų, kokios kada nors buvo skelbtos“. Jis aukščiau už viską laikė Kristų, kadangi „Jis nukreipė Savo tiriantį žvilgsnį į žmogaus širdį, surengė Savo teisumą jo mintyse ir apvalė fontano vandenį“.

Evangelija suteikia atpirkimą nuo nuodėmės galios ir sukeliama kaltės jausmo. Kristus trokšta apvalyti mūsų vidų. Jėzus ragina: „Nusivalykite širdis“ (Jokūbo laiškas 4, 8). Petras drąsina tuos, kurie „klusnumu tiesai nuskaidrinę savo sielas“ (Petro pirmas laiškas 1, 22). Jau senatvėje apaštalas Jonas apie tuos, kurie laukia Viešpaties sugrįžimo, pasakė: „Kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir Jis yra skaistus“ (Jono pirmas laiškas 3, 3).

Gailestingasis Dievas mums atleidžia. Teisingas, visagalis Dievas trokšta mus apvalyti. Ragindamas mus būti skaisčius, Jonas neturi galvoje egoistiško savęs stebėjimo ar apsivalymo per nuosavą teisumą. Jis kalba apie nuoširdžią atgailą ar pamaldų gailėjimąsi dėl nuodėmių, kuris leidžia Dievui atlikti Savo darbą. Jis – „apvalanti ugnis“. Jis yra Tas, kuris „valys Levio palikuonis bei lydys juos kaip auksą ir sidabrą tol, kol jie neaukos teisumo atnašų VIEŠPAČIUI“ (Malachijo pranašystė 3, 3). Dievas to nedarys be mūsų, o mes tikrai negalime to atlikti be Jo. Mylintis Dievas maloningai kviečia mus ateiti pas Jį ir priimti malonę. Teisus, teisingas Dievas maloningai kviečia mus ateiti pas Jį ir priimti apvalymą.

DIEVO RANKOSE

Kas turi Sūnų, tas turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo. (Jono pirmas laiškas 5, 12)

Aš sutikau Peterį Gdanske, Lenkijoje. Jo motina buvo pasišventusi krikščionė ir kasdien meldėsi už savo sūnų. Kai 1987 metais atvykau į Gdanską, kad Lenino vardo teatre pravesčiau seriją evangelistinių susirinkimų, berniuko mama paprašė: „Pastoriau, pasimelskite už mano vaiką“.

Po kelių savačių sužinojau, kad Peteris serga smegenų vėžiu. Vienintelis žmogui įmanomas sprendimas buvo operacija. Gydytojai pašalino auglį, tačiau ne visą. Auglys toliau plėtėsi. Gydymas spinduline terapija beveik nedavė rezultatų. Peteris pradėjo klausytis į kasetę įrašytų mano evangelistinių pamokslų. Šventoji Dvasia jį apkaltino ir atvėrė jo širdį Jėzui. Dangaus viltis tapo reali. Berniukas pasijuto esąs Dievo vaikas.

Per kelis mėnesius Peteris buvo sublogęs 27 kilogramais. Paskutiniuosius savo gyvenimo savaitėmis jis nieko nebevalgė. Sulysęs iki 38 kilogramų, berniukas be paliovos vėmė. Vieną šaltą spalio rytą jo mama paskambino į bažnyčią ir paprašė manęs tučiuojau ateiti. Peteris merdėjo. Aš atsiklaupiau prie jo su indu rankose, į kurį jis vis vėmė. Jo oda buvo balta kaip popierius. Akys ratu sukiojosi savo orbitose. Jau vien jo alsavimas dvokė mirtim. Paskutinis mirštančio Peterio troškimas buvo kad jį pakrikštyčiau.

Aš paaiškinau, kad tokios būklės žmogų panardinti į krikšto vandenį neįmanoma. Jis buvo pernelyg silpnas, kad galėtų nuvežti jį į bažnyčią. Ežeras ar upė šiuo atveju visiškai netiko. Aš patikinau berniuką, kad Kristus jį priima. Tačiau Peteris vis tiek reikalavo jį pakrikštyti. Tai buvo jo paskutinis noras. Jis troško pajusti, kad visos jo nuodėmės nuplautos. Tai sujaudino mano širdį. Liepia jo motinai prileisti į vonią šilto vandens. Peteris nusirengė iki juosmens. Aš nunešiau jį ant rankų į vonios kambarį. Ten suklaupėm, ir aš pasimeldžiau. Mus apsupo Dievo Artumas. Tai buvo vienas iš tų amžinybės akimirkų, kai atrodo, kad gali ištiesti ranką ir paliesi Dievą. Po maldos paguldžiau Peterį į vonią, į krikšto „vandens kapą“. Kai iškėliau jį iš vonios, berniukas plačiai šypsodamasis pasakė: „Aš priklausau Kristui. Man prieš akis – amžinybė, ir mirtis manęs nebebaugina, nes mano likimas – danguje“.

Mūsų mylintis Viešpats leido Peteriui ramiai nugyventi dar vieną mėnesį. Peteris buvo tikras amžinuojų gyvenimu. Ar ir jūs šiandien esate taip užtikrinti? Dievas nori suteikti jį jums dabar pat. Apaštalas Jonas pasakė, kad amžinasis gyvenimas yra dovana, kurią dabar Jėzus siūlo kiekvienam. „Aš tai parašiau jums, įtikėjusiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte turį amžinąjį gyvenimą“ (Jono pirmas laiškas 5, 13).

Jei šiandien jūsų širdyje gyvena Kristus, jūs turite amžinąjį gyvenimą. Laikykitės tos realybės. Džiaukitės tuo užtikrintumu. Nepraraskite tos vilties šiandien. Ji tokia pat tikra, kaip kiti Dievo pažadai.

DĖKINGA ŠIRDIS

Artinkimės prie Jo su padėka. (Psalmynas 95, 2)

Dėkingumas gali nueiti ilgą kelią jūsų geros savijautos ir streso sumažinimo link. Būti dėkingi mes galime mokytis ir tada, kai viskas klostosi gerai, ir ištikus nelaimei.

Kartą prieš daugelį metų banditai apiplėšė į gretimą miestą keliaujantį anglą pamokslininką. Tą vakarą jis savo sąsiuvinyje užrašė:

„Šiandien aš buvau apiplėštas, tačiau esu dėkingas.

Pirmiausia esu dėkingas už tai, kad, nors iš manęs atėmė viską, ką turėjau, tai nebuvo daug. Esu dėkingas už tai, kad, nors netekau savo pinigų kapšo, vis dėlto likau gyvas. Ir pagaliau esu dėkingas už tai, kad aš buvau apiplėštas, o ne aš apiplėšiau!”

Išmokite be paliovos dėkoti. Pauliaus laiškuose mums duotas šis dieviškas patarimas: „Visokiomis aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje” (Pirmas laiškas tesalonikiečiams 5, 18).

„Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė [...]. Būkite dėkingi!” (Laiškas kolosiečiams 3, 15). „Su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui” (Laiškas filipiečiams 4, 6). Visi dangaus rūmai gieda: „Palaima ir šlovė, ir išmintis, ir padėka, ir garbė, ir galybė, ir stiprybė mūsų Dievui per amžius! Amen!” (Apreiškimas Jonui 7, 12).

Padėka yra natūrali atsivertusios širdies išraiška. Kai mūsų gyvenimas pilnas nusiskundimų, mes liudijame, kad Dievas elgiasi su mumis neteisingai. Nepasitenkinimo dvasia meta šešėlį ant Dievo. Ji liudija apie galias kartėlio šaknis. Kur kyla murmėjimas, ten esama kažkokių vidinių problemų.

Antra vertus, dėkinga širdis vienodai priima gyvenimo džiaugsmus ir sunkumus. Nusiskundimai prasideda tada, kai gyvenimas klostosi ne taip, kaip mes norėtume, ar mes negauname to, ko norime. „Negalvokite visą laiką, ko mums reikia, ir niekada nepamirškite to, ką jau esame gavę. Mes niekada nepastebime, jog prašome per daug, bet visada labai šykščiai dėkojame. Mes nuolat gauname Dievo palaimas” („Kelias pas Kristų”, p. 96).

Dėkingumą širdy galima išsiugdyti. Prisiminkite kažką, kam jūs šiandien esate dėkingi. Išreikškite dėkingumą šeimos nariui, draugui ar bendradarbiui. Susirašykite septynis dalykus, už kuriuos esate dėkingi. Šlovinkite Dievą už palaiminimus, kuriuos Jis jums suteikė. Dėkokite kiekvieną metų dieną.

RAMYBĖ PER AUDRĄ

Vakare, auštant ir vidudienį skųsiuosi ir vaitosiu, ir Jis išgirs mano balsą. Parves mane sveiką iš mūšių, kuriuose kovoju su tokia daugybe priešių. (Psalmynas 55, 18–19)

1943 metų vasario 3 dieną Šiaurės Atlante į laivą „Dorčesteris“ atsitrenkė torpeda. Pilnas Amerikos kareivių, keleivinis laivas greitai pradėjo grimzti į vandenį ir virsti ant dešinio borto. Ant denio viešpatavo chaosas. Radijo ryšys nutrūko. Apimti panikos, žmonės lakstė kas kur. Daugelis šoko į vandenį net neužsisivilkę gelbėjimosi liemenių. Pilnutėlės gelbėjimo valtyys apvirsdavo; pripučiamosios valtyys sprūdo iš rankų ir nuplaukdavo, niekam nespėjus į jas įsėsti. Išlikusieji pasakojo, jog atrodė, kad visoje sumaišty tebuvo vienintelė tvarkos ir ramybės salelė – ten, kur prie stačiai pasvirusio dešiniojo borto stovėjo keturi kapelionai.

Džordžas Lansingas Foksas (George Lansing Fox), pastorius iš Čikagos; Aleksandras Deividas Gudas (Alexander David Goode), rabinas iš Niujorko; Klarkas Polingas (Clark Poling), tarnautojas iš Šenektadžio, Niujorko valstijos; ir Džonas Vašingtonas (John Washington), kunigas iš Niudžersio. Jie ramiai lydėjo žmones prie valčių punktų. Jie ėmė iš spintos ir dalijo gelbėjimosi liemenes, o paskui padėdavo siaubo sukaustytiems žmonėms šokti per bortą.

Vienas iš liudininkų prisimena girdėjęs šimtus keleivių šaukiant, maldaujant, meldžiantis ir keikiantis. Tačiau visame šiame triukšme dvasininkai kalbėjo padrąsinimo ir pasitikėjimo žodžius. „Jų balsai buvo vienintelis dalykas, kas padėjo man išgyventi“, – pasakojo jis.

Kai pasibaigė gelbėjimosi liemenės, keturi kapelionai atidavė savąsias. Vienas iš paskutiniųjų žmonių, kuris apleido užtvindytą laivo denį, atsigręžė atgal ir pamatė tvirtai stovinčius kapelionus. Susikibę rankomis jie drąsiai žvelgė į panyrantį denį. Per bangų šniokštimą vis dar buvo girdėti jų lotyniškai, hebrajiškai ir angliškai kalbama malda. Vienas jūreivis pasakė: „Tai buvo nuostabiausias dalykas, kurį kada nors regėjau ar tikėjausi išvysti – atsivėręs dangus“.

Yra vienintelis dalykas, kuris padėjo šiems keturiems kapelionams išlikti ramiems tokiomis chaotiškomis aplinkybėmis. Jų širdys buvo kupinos Dievo ramybės. Hebrajiškai „ramybė“ yra „šalom“. Žodis „šalom“ kilęs iš kito žodžio, reiškiančio „pilnatvė“. Kai jūsų protas ramus, jūs patiriate pilnatvę.

Jūsų nedrasko joks destruktivus nerimas. Jūsų džiaugsmo netemdo jokios alinančios baimės. Jūsų laimės nevaržo jokie sukaustantys rūpesčiai. Visomis aplinkybėmis Dievas siūlo mums Savąją ramybės dovaną. „Žmogus, kuris patiria ramybę Dieve ir bendraudamas su kitais žmonėmis, negali būti priverstas kentėti [...]. Širdis, kuri atitinka Dievo valią, pakylėjama virš šio gyvenimo nerimo bei sunkumų“ („Liudijimai“, t. 5, p. 488). Izaijo pažadai skamba tikėtina ir dvidešimt pirmajame amžiuje. „Nesvyruojantiems duodi ramybę ir teiki gerovę, nes jie Tavimi pasitiki“ (Izaijo pranašystė 26, 3).

Kokia dovana! Jo ramybė šiandien gali priklausyti jums.

SPRĘSKITE PROBLEMAS TAIP, KAIP NORI DIEVAS

Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. (Evangelija pagal Matą 18, 15)

Į dekaną Morgano kabinetą vis plūdo nusiskundimų srautas. Jis negalėjo dirbti savo darbo. Atrodė, jog pas jį randa kelią kiekvienas nesantaikos kėlėjas studentų bendrabučiuose. Koridoriuose nuolat murmėjo nepatenkintieji. Ir niekaip nebuvo įmanoma susitarti. Dekanas Morganas tiesiog neįstengė išspręsti visų problemų.

Tačiau kartą jis skaitė Evangeliją pagal Matą, ir jam įstrigo viena eilutė. Jėzus pasakė: „Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių“ (Evangelija pagal Matą 18, 15).

Dekanas Morganas nusprendė imtis veiksmų. Jis norėjo pamatyti, kas nutiks, jeigu jo pavaldiniai iš tikrųjų ims elgtis pagal šiuos Kristaus žodžius. Jis visus sukvietė ir išdėstė naująją taisyklę. Nuo šiol kiekvienas, prieš ateidamas skųstis pas jį, turės nueiti ir pasikalbėti su žmogumi, kuriuo jis skundžiasi. Pirmiausia jie turėsiantys aptarti problemą tiesiogiai, akis į akį su tuo žmogumi, kuris jiems nusikalto.

Dekanas Morganas stebėjo, kas bus. Iš pradžių jis būgštavo, kad visas šis „vaikščiojimas pas savo brolių“ gali sukelti dar daugiau priešiško. Tačiau jis ėmė pastebėti, jog bendrabučiuose tapo daug ramiau nei įprastai. Niekas nebesibeldė į jo duris ir nebesiskundė.

Dekanas Morganas suprato, kad studentai ėmė praktiškai taikyti Kristaus žodžius, ir rezultatai buvo nuostabūs. Visos problemos ir konfliktai greitai išsisprendė.

To trankiojo bendrabučio studentai ir toliau *elgėsi* pagal Kristaus Žodį, ir toliau regėjo puikius rezultatus. Baigiantis mokslo metams, tas bendrabutis tapo pavyzdžiu visai mokyklai. Problemiškiausia vieta studentų miestelyje tapo geriausia.

Aš 35 metus stebėjau, kaip šis principas veikia mano paties tarnavime. Kai jo laikomasi, išgyja širdys, griūva užtvaros ir išsisprendžia konfliktai. Apsispręskite niekada neapartinėti kito žmogaus blogo elgesio pirmiau nepasikalbėjus su juo pačiu. Nueikite pas jį su krikščioniška meile. Nuolankiai aptarkite problemą. Suteikite Dievui šansą veikti. Problemos, kurios jums atrodė milžiniškos, gali išgaruoti, kai kitas individas turės galimybę pasiaiškinti.

Įsipareigokite spręsti bendravimo problemas taip, kaip nori Dievas, ir stebėkite, kas bus.

DVASINĖ STIPRYBĖ SIBIRO KALĖJIME

Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją Tavyje. [...] Eidami jie stiprėja. (Psalmynas 84, 6. 8)

Už savo tikėjimą pastorius Michailas Azarozas atsidūrė Sibiro koncentracijos stovykloje. Sausakimšoje kameroje, kurioje jis gyveno, buvo kraujo ištroškęs milžinas, vardu Jura. Jis su savo gauja leido laiką terorizuodami kitus belaisvius. Pastoriaus Michailo jie niekada nelietė, tačiau aukų klyksmai ir dejonės draskė jo širdį.

Pastoriui pradėjus dėl to melstis, jo atminty iškilo viena eilutė iš Evangelijos pagal Luką: „Štai Aš suteikiau jums galią mindžioti [...] visokią priešų galybę“ (Evangelija pagal Luką 10, 19).

Michailas jautė, jog Dievas skatina jį kažko imtis. Tą naktį, kai Jura kaip paprastai pradėjo plyšoti: „Aš noriu matyti kraują!“, pastorius paėmė jį už rankos ir pasakė: „Jura, Šventajame Rašte pasakyta: Nedaryk kitiems to, ko nenori, kad tau darytų“.

Visų akys susmigo į juos. Jura grubiai ištraukė ranką ir suurzgė: „Aš nenoriu daryti tau nieko bloga, seni. Eik ir sėdėk ant savo suolo.“

Tačiau pastorius neatlyžo: „Susitarkime. Leisk man kalbėti vieną valandą, ir aš papasakosiu tau apie savo praeitį.“

Jura minutėlę pagalvojo. Jis žinojo, kad Michailas visada sakė tiesą. Atsi- gręžęs į savo gaujos narius, jis paklausė: „Tai leisti jam kalbėti?“

Jie patraukė pečiais. „Gerai jau, klok!“, – sugriaudėjo Jura.

Pastorius pradėjo savo istoriją. Jis papasakojo apie savo tikėjimą bei persekiojimus, kuriuos turi iškęsti tikintieji. Jis kalbėjo valandą. Paskui dar valandą. Ir dar valandą. Sargybiniai jau pradėjo užgesinėti šviesas.

Labai keista, bet Jura norėjo išgirsti dar daugiau. Michailas pažadėjo kitą vakarą pratęsti. Taigi jis ėmė kiekvieną vakarą tiems žmonėms pasakoti apie Jėzų. Skerdynės kameroje liovėsi.

Šis vienintelis krikščionių pastorius įrodė, kad net gulage Dievas yra galingesnis už brutalumą. Jis didesnis už laukinį žvėrį žmonių širdyse.

Per vieno individo krikščionišką liudijimą Dievas pakeitė visą kalėjimo aplinką. Ir tai nieko nuostabaus. Per Mozę Dievas pakeitė istorijos eigą. Per Danielių Dievas pakeitė Babiloną. Per Esterą Dievas pakeitė Persiją. Per Paulių Dievas pakeitė Romą. Dievas gali pakeisti jūsų šeimą, jūsų darbovietę, jūsų mokyklą, jūsų kaimynus, jūsų butą – per jus.

Vienas vyras, viena moteris, vienas jaunuolis plius Dievas lygu dauguma.

ĮVEIKITE SAVO BŪGŠTAVIMUS

Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę! (Evangelijs pagal Luką 12, 32)

Patricija visada buvo komunikabili moteris – buvo laiminga šeimos ratelyje, augino tris dukras, padėjo joms įveikti paauglystės pakilimus ir nuosmukius. Tačiau dabar visos jos ištekę ir išėjo gyventi kitur, o vyras vis labiau pasinėrė į verslą.

Patricija vis dažniau vakarais likdavo viena, ir ją apnikdavo mintys, kad nebėra prasmės gyventi. Kai moteris mėgindavo užmigti tuščiuose namuose, ją suimdavo baimė.

Patricija suprato, kad, jeigu ji nesutramdys savo būgštavimų, jie taps nebevaldomi. Jai reikėjo surasti kažką, į ką galėtų nukreipti savo mintis. Ji atsigrėžė į Dievą. Moteris prašė Dievo suteikti jai aiškų tikslą, kurio galėtų siekti net tuščiuose namuose. Ir Dievas atsakė.

Ji suprato, kad gali tapti arba niurzgle, nervinga moterimi, susitelkusia į savo vieatvę, arba gali susitaikyti su savo situacija ir siekti džiaugtis bendravimu su kitais žmonėmis.

Patricija sutelkė dėmesį į tokius pažadus, kaip „Laiduojau tikrai žinąs, ką užsimojau dėl jūsų, – tai VIEŠPATIES žodis, – dėl jūsų gerovės, o ne dėl žalos! Noriu jums suteikti vilties sklidiną ateitį“ (Jeremijo pranašystė 29, 11).

Koks pažadas! Dievas išsklaido mūsų būgštavimus, užtikrindamas, kad mūsų laukia nauja ateitis, kurią Jis mums ruošia. Kad ir kokioje būtume situacijoje, Dievas yra suplanavęs puikią ateitį. Mūsų Viešpats sako: „Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!“ (Evangelijs pagal Luką 12, 32); „Būkite stiprūs! Nebijokite!“ (Izaijo pranašystė 35, 4).

Patricija rado išeitį iš savo būgštavimų, nukreipusi mintis į tikslą, kurį jai davė Dievas. Jo pašaukimas tapo jos apmąstymų objektu. Ji rado alternatyvą vienatei ir pavojaus jausmui.

Patricija žvelgė į Dievą, tvirtą bokštą, kad Jis suteiktų jai tikslingumo jausmą. Ji jau nebebuvo tik pasyvi auka, kuri nustėrusi laukia savo baigties.

Patricija pripažino, kad Dievas stipresnis už jos būgštavimus. „Netikinti baimė bus nušluota gyvojo tikėjimo“ („Liudijimai tarnautojams“, p. 226).

Baimė verčia įsivaizduoti tai, kas gali nutikti blogiausia. Tikėjimas pasitiki, kad Dievas įgyvendins mūsų gyvenime Savo geriausius planus. Kai jūsų protą užvaldo baimė, įveikite ją tikėjimu. Nukreipkite mintis į galingus Dievo pažadus ir gyvenkite viltimi.

METAS PABUSTI

Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje. (Laiškas kolosiečiams 3, 2)

Škotų filosofas ir ekonomistas Adamas Smitas (Adam Smith) kartais taip susipainiodavo savo mintyse, kad užmiršdavo, kur esąs.

Vieną sekmadienio rytą jis išėjo į savo sodą tik su naktiniais marškiniais. Veikiai jis pasinėrė į kažkokios sudėtingos teoretinės problemos apmąstymus. Smitas išžingsniavo iš savo kiemo į gatvę. Nepastebėdamas nieko aplinkui, jis taip nukeliavo 20 kilometrų gretimą miestelį link.

Bet štai garsiai suskambė miesto bažnyčios varpai pasiekė kažkokį mokslininko sąmonės lygį. Jis užėjo į bažnyčią ir vis dar susimąstęs atsisėdo. Nuolatiniai bažnyčios lankytojai apstulbo pamatę žinomą filosofą, vilkintį tik baltais naktiniais marškiniais.

Adamas Smitas buvo taip pasinėręs į savo mintis, kad užmiršo realybę. Nors išsiblaškęs filosofas, užklydęs į bažnyčią su naktiniais marškiniais, mums kelia šypseną, ar tik nebus taip, kad ir mes pernelyg pasinersime į savo gyvenimą ir nepastebėsime amžinosios realybės. Apaštalas Paulius pasakė: „Supraskite, koks dabar laikas. Išmušė valanda jums pabusti iš miego. Dabar išganymas mums arčiau negu tuomet, kai įtikėjome“ (Laiškas romiečiams 13, 11).

Kadangi „šėtonas [dėl mūsų sielų] eina į žūtibūtinę kovą“ („Liudijimai“, t. 6, p. 148), jis stengiasi nukreipti mūsų mintis į šio pasaulio rūpesčius. Amžinybės šviesoje metas pabusti ir pamatyti jo apgaule. Šėtono tikslas – užimti mus esamais dalykais, kad amžinybei mūsų mintyse neliktų vietos, pripildyti mūsų protus tuo, kas žemiška, kad neliktų vietos tam, kas dangiška.

Dievo atsakymas yra toks: „Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje“ (Laiškas kolosiečiams 3, 2).

Kova tarp Kristaus ir šėtono verda mūsų protuose. Jau šiandien pakvieskite Jėzų, kad valdytų jūsų mintis. Pakvieskite Jį užimti aukščiausią vietą jūsų prote. Skirkite laiko, kad leistumėte Jo Dvasiai formuoti jūsų mintis, ir jūs laimėsite savo proto mūšį.

DANGAUS SKALIKAS

Kurgi galėčiau pabėgti nuo Tavo dvasios ar atsitolinti nuo Tavo Artumo? Jei į dangų užžengčiau, Tu esi ten, jei šeoje pasikločiau guolį, Tu esi ten. (Psalmynas 139, 7–8)

Prieš kelerius metus sakiau seriją evangelistinių pamokslių Holidei In, Bruktaune, Masačiusetso valstijoje. Viena vakarą po pamokslo „Kaip atrasti biblinę tiesą“, aš kaip visada pakviečiau išeiti į priekį žmones, kurie nori priimti Jėzų, vadovautis tiesa ir laukti krikšto. Atsiliepė jauna, maždaug dar trisdešimties neturinti moteris. Ji iš lėto papasakojo savo istoriją.

Mūsų susirinkimuose ji dalyvavo pirmą kartą. Apie Bibliją buvo sužinojusi dar gyvendama Kanadoje. Ji studijavo Šventąjį Raštą su adventistų pastoriumi, priėmė Jėzų ir pradėjo lankyti adventistų bažnyčią.

Jos vyrui tai labai nepatiko. Tikėdamasis atitraukti žmoną nuo susirinkimų, jis pasiūlė jai trumpą išvyką į savo brolio vestuves – į Brukliną Masačiusetse.

Atvykę į Brukliną, jie keliuose moteliuose mėgino surasti kambarį. Pagaliau jiems pavyko rasti laisvą numerį Holidei In. Ten jie ir atėjo į mūsų susirinkimą.

„Mes niekur negalime pabėgti! – sušuko jos vyras. – Mes vėl kaktomuša susidūrėme su šiuo Biblijos reikalu!“

Nuo Dievo jūs nepabėgsite. Francis Tompsonas (Francis Thompson) parašė eilėraštį apie „dangaus skaliką“, kuriame apibūdino begalinę Dievo meilę. Kaip skalikas medžioklėje, Dievas nepailsdamas ieško mūsų. Šią mintį atkartoja psalmistas: „Kurgi galėčiau pabėgti nuo Tavo dvasios ar atsitolinti nuo Tavo Artumo? Jei į dangų užžengčiau, Tu esi ten, jei šeoje pasikločiau guolį, Tu esi ten. Jei įgyčiau aušros sparnus ir įsikurčiau prie tolimųjų jūros pakraščių, net ten mane vedžios Tavo ranka ir tvirtai laikys Tavo dešinė“ (Psalmynas 139, 7–10).

Biblijos istorija yra ne tiek apie tai, kaip mes ieškome Dievo, kiek apie tai, kaip Dievas ieško mūsų. Kai Edene nusidėjo Adomas su Ieva, Dievas jų ieškojo. Švelniu, mylinčiu balsu Jis šaukė: „Kur tu esi?“ (Pradžios knyga 3, 9).

Kai nusivylęs ir išsigandęs Elisas pasislėpė urve, Dievas vėl sekė paskui jį ir klausė: „Ką čia veiki, Elijau?“ (Karalių pirmoji knyga 19, 9).

Išsižadėjęs Jėzaus, Petras norėjo kuo greičiau pasprukti. Jis pabėgo į Galilėją ir nuėjo žvejoti. Prisikėlęs Jėzus atsekė paskui jį ir paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli Mane labiau negu šitie?“ (Evangelija pagal Joną 21, 15).

Koks mūsų Dievas! Jis neleis mums nuklysti. Kai mes bėgame nuo Jo, Jis mus vejasi.

Šiandien šlovinkite Jį už šią nuolatinę meilę.

MALDA: ABIPUSIS POKALBIS

*Bet džiaugiasi VIEŠPATIES Įstatymu ir mąsto Jo Įstatymą dieną ir naktį.
(Psalmynas 1, 2)*

Jeremijo Levino (Jeremy Levin) gyvenimas apsvirtė aukštyn kojomis, kai jį apsupo musulmonų šiitai ir jis pateko į nelaisvę Lebanono Beka slėnyje. CNN Beiruto biuro viršininkas Levinas buvo izoliuotas, bejėgis ir išsigandęs. Vienintelis atvejis, kai jis matė kitą žmogų, buvo tada, kai pagrobėjai vedė jį maudytis. Susigūžusiam belangės patalpos kampe ir tūnančiam ten valandų valandas, mėnesių mėnesius, Jeremijui desperatiškai reikėjo su kažkuo pasikalbėti. Jis tik nuogaštavo, kad, jeigu ims kalbėtis su savim, išsikraustys iš proto. Taigi jis nusprendė pasikalbėti su Dievu.

Iš pradžių Jeremijui buvo nejauku tai daryti. Nors būdamas rabino sūnus, Jeremijas jau seniai buvo apsisprendęs tikėti tik konkrečiais daiktais, daiktais, kuriuos galima paliesti ir pajusti. Savo religinį paveldą jis buvo atmetęs.

Tačiau, kadangi šioje nykioje vienutėje mažai ką buvo galima paliesti ar pajusti, Jeremijas ilgainiui kreipėsi į Dievą ir pradėjo kalbėtis su Juo. Veikiai jis suprato, jog tai prasmingas abipusis pokalbis.

Malda – daug daugiau negu monologas. Kai tyliai mąstome, atverdami savo širdis Dievui, Jis prabyla. Jo Dvasia veikia mūsų širdis. Karštligiškas dvidešimt pirmojo amžiaus tempas trukdo išgirsti Dievo balsą. Jo balsas paskęsta kasdieninio gyvenimo verpete. Psalmistas apibūdina teisų žmogų, kaip tą, kuris kasdien mąsto Dievo Įstatymą (Psalmynas 1, 2), kaip tą, kuris apmąsto Dievo darbus (Psalmynas 77, 12), kaip tą, kuris galvoja apie Dievą nakties valandomis (Psalmynas 63, 7).

Krikščioniškas mąstymas, kaip prasmingo maldos gyvenimo dalis, labai skiriasi nuo Rytų misticizmo. Krikščioniškas mąstymas nėra pastangos nusikaidrinti protą; tai pastangos pripildyti protą. Tai susikaupimas. Mąstydami apie Dievo meilę, Dievo Įstatymą, Dievo darbus, Dievo gerumą, Dievo kilumą, mes prisipildome minčių apie Jį. Tomis ramybės akimirkomis Dievas nuostabiai priartėja.

„Dievo santykiai su kiekvienu žmogumi yra tokie glaudūs ir tvirti, tarsi žemėje daugiau nebūtų nė vieno, kuriuo Jis turėtų rūpintis, nė vieno, už kurį Jis atidavė Savo mylimąjį Sūnų“ („Kelias pas Kristų“, p. 93–94).

Mąstymas sukuria aplinką Dievui kalbėti. Tai atmosfera, kurioje Dievas ramiai veikia mūsų sielas. Toje ramybėje mes galime girdėti Jo balsą. Kodėl nepradėjus ugdytis tokio pasišventimo jau šią savaitę? Paimkite Bibliją, susiraskite kokią ramią vietelę anksti ryte arba vėlai vakare. Pradėkite nuo pirmos psalmės. Truputį paskaitykite ir paprašykite Dievo, kad jums kalbėtų per Savo Žodį. Klausykite Jo balso. Jums gali tekti ištikimai tai daryti kelias dienas, kol įprasite, bet veikiai pajusite asmeninį Dievo artumą. Kai tai įvyks, jūs patys lauksite šių pasišventimo akimirkų.

UŽIMTUMAS – MALDINGUMO PRIEŠAS

Tavo tarnui esant užsiėmusiam šiuo bei tuo, jis pradingo. (Karalių pirmoji knyga 20, 40)

Sirijos karalius Ben Hadadas priartėjo prie Izraelio su daugiatūkstantine armija. Prieš didžiulę aramėjų kariuomenę izraelitų pajėgos atrodė menkutės, tačiau Dievo pranašas pažadėjo absoliučią pergalę. Užtikrinti Dievo izraelitai apstulbino priešus mūšio lauke, tačiau karalius Ahabas siekė paliaubų ir paliko Ben Hadadą gyvą.

Priekaištaudamas pranašas papasakojo karaliui Ahabui istoriją apie tarną, kuriam buvo liepta saugoti karo belaisvį. Tarnas buvo toks užsiėmęs, kad užmiršo savo užduotį, nors nuo to priklausė jo paties gyvybė. Belaisvis paspruko.

Ką norėjo pasakyti pranašas, aišku. Absoliuti pergalė buvo čia pat, bet Ahabas ją paleido. Ar šis palyginimas gali tikti ir mums? Gal ir mes siekiame paliaubų su blogiu?

Pergalė mums ranka pasiekama, tačiau mes esame pernelyg užsiėmę, kad ją pačiuptume. Triumfas garantuotas, bet mes esame per daug paskendę darbuose, kad pretenduotume į Dievo pažadus. Mes esame pernelyg užsiėmę, kad studijuotume Bibliją... pernelyg užsiėmę, kad melstumės... pernelyg užsiėmę, kad mąstytume apie Šventąjį Raštą.

Gal jūsų dvasinį gyvenimą reikia atgaivinti? Pašėlusio tempo mūsų dienų gyvenime siūlau šiuos tris patarimus, vedančius į dvasinį atsinaujinimą.

1. Panaudokite Bibliją kaip maldos objektą. Šventajame Rašte rasite dešimt skyrių apie Kristaus mirtį. Du iš jų yra Senajame Testamente: Psalmynas 22 ir Izaijo pranašystė 53; dar aštuonis randame Naujajame Testamente: Evangelija pagal Matą 26 ir 27, Evangelija pagal Morkų 14 ir 15; Evangelija pagal Luką 22 ir 23; Evangelija pagal Joną 18 ir 19. Atsiklaupę atsiverskite Bibliją. Perskaitykite po vieną eilutę. Perskaitę pasimelskite.

2. Atraskite iš naujo brangiuosius Dievo pažadus. Kaip teigia adventistų pionierius J. N. Luboras (Loughborough), Biblijoje yra daugiau kaip 3500 pažadų. Nusipirkite vieną iš daugelio Biblijos pažadų knygų. Kasdien perskaitykite po kelis pažadus ir per tikėjimą pareikškite į juos savo pretenzijas.

3. Iš lėto skaitykite Evangelijas arba Pauliaus laiškus. Parašykite kiekvieno skyriaus vienos eilutės apibendrinimą.

Jums leidžiant laiką su Dievu Jo Žodyje, jūsų dvasinis gyvenimas įgaus naujos energijos. Dvasios kalavijas nudurs užimtumo slibiną jūsų gyvenime.

SABATA: DVASINIAI NAMAI

Taigi Dievo tautos dar laukia šabo poilsis, nes kas įžengia į atilsio šalį, ilsisi po savo darbų, panašiai kaip Dievas ilsėjosi po Savųjų. (Laiškas hebrajams 4, 9–10)

Jaunas danas, vardu Kurtas, sėdėjo savo namuose Kopenhagoje ir sklaidė šūsnį senų laikraščių. Peržvelgdamas antraštes jis susivokė, kad ieško kažko daugiau negu naujienos. Tas pažįstamas nerimo pojūtis vėl sugrįžo, ir jis negalėjo jo atsikratyti.

Kurtas buvo gražus 28 metų vaikinąs – juodais kaip varno plaukais, dailaus stoto. Jis užaugo turtingoje šeimoje. Gavo puikų išsilavinimą ir dabar dirbo gerai apmokamą darbą kompiuterių srityje. Tačiau dabar jis labiau nei bet kada suprato, kad jo gyvenime trūksta kažko svarbaus.

Staiga per laikraščių puslapius slydęs neramus Kurto žvilgsnis sustojo. Kai kas atkreipė jo dėmesį – tai buvo paskaita „Kaip surasti sielos ramybę?“. „Būtent šito man ir reikia“, – pasakė sau Kurtas.

Tačiau tada jis pastebėjo datą. Paskaita jau buvo įvykusi prieš dvi savaites. Kurtas išplūdo save, kad nepaskaitė laikraščių anksčiau. Vis dėlto jis nusprendė nueiti į tą teatrą, kur vyko paskaita, ir galbūt gauti daugiau informacijos.

Atvykęs į teatrą, Kurtas sužinojo, kad paskaitų ciklas tęsiasi.

Tą vakarą aš sutikau Kurtą Kopenhagoje po to, kai pasakęs pamokslą apie biblinę sabatą, prie durų atsisveikinau su lankytojais. Kurtas pasivedėjo mane į šalį ir tarė: „Tai pirmasis krikščioniškas susirinkimas, į kurį atėjau. Savo širdy aš išgirdau Dievo kvietimą. Jaučiu, kad Dievas kviečia mane į Savo poilsį. Aš visą savo gyvenimą buvau neramus, kaip nuo namų atskirtas vaikas, ir visada norėjau grįžti atgal. Ką gi, pastoriau Markai, man sabata yra atvertos durys į namus.“

Sabata yra atvertos durys į namus. Ji gražina mus prie mūsų šaknų. Ji leidžia mums susisiekti su savo praeitimi. Ji veda mus į Edeno sodą, į tobulą pasaulį, pas mylintį Kūrėją.

Sabatos poilsyje mes atrandame pilnatvę. Mūsų širdys susivienija su mūsų Kūrėju. Mūsų protai nurimsta mūsų Atpirkėjuje. Mes ilsimės savo Kūrėjo globoje, savo Atpirkėjo teisume, savo Užtarėjo dėmesy bei savo sugrįžtančio Viešpačio meilėje.

Sabata patenkina tą vidinį namų ilgesį. Tomis šventomis, brangiomis valandomis mes randame tikrą sielos poilsį.

KOKS GELBĖTOJAS!

Bet kai pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms, Jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu. (Laiškas Titui 3, 4–5)

Didysis penktadienis, 1987 metų balandžio septynioliktoji. Debė Viljams (Debbie Williams) ir pustuzinis jos draugų iššoko iš lėktuvo 3 657 m aukštyje į giedrą dangų netoli Fenikso, Arizonos valstijoje. Po kelių laisvo kritimo sekundžių Debė perėjo į spiralę, greitą pikiravimą, kad prisijungtų prie keturių savo draugų apačioje. Tačiau ji neteisingai apskaičiavo savo nusileidimo greitį ir krisdama 80 km / val. greičiu atsitrenkė į kitą žmogų. Debė prarado sąmonę. Ji atsoko į šalį kaip suglebusi skudurinė lėlė. Debė krito į žemę. Jos parašiuotas nebuvo išsiskleidęs, ir niekas negalėjo jo išskleisti. Kruvinu veidu ji pralėkė pro savo instruktorių ir šuolių mokytoją Gregorą Robertsoną (Gregory Robertson). Gregoras nedelsiant užėmė laisvo kritimo padėtį – galvą prispaudė prie krūtinės, kojas ištiesė, rankas išskleidė į šalis. Veikiai jis krito jau 290 km / val. greičiu. Tačiau pažvelgęs žemyn, jis pamatė, jog Debė vis dar toli nuo jo.

Gregoras nekeitė kūno padėties, stengdamasis kristi vis greičiau ir greičiau. Artėjant horizontui, jis šiek tiek pamanevravo pečiais, kad nukreiptų save sąmonę praradusios moters link. Ir štai jis buvo šalia jos, žvelgdamas į visą pasaulį kaip supermenas be apsiausto. Gregoras ištiesė ranką ir sučiupo Debės apsauginę virvelę. Stipriai ją trūktelėjęs, jis tuoj pat nulėkė į šalį. Moters parašiuotas išsiskleidė, ir ji ėmė lėtai sklęsti žemės link. Būdamas per 600 metrų nuo žemės, likus kristi tik 12 sekundžių, Gregoras išskleidė savo parašiuotą. Ir Debė, ir jos instruktorius liko gyvi. Pasveikusi nuo sužalojimų, Debė visada liks dėkinga tam, kuris stebuklingai išgelbėjo ją nuo lentingojo susidūrimo.

Kai kas išgelbėjo ir mus nuo garantuotos mirties. Mes taip pat didžiulių greičiu lėkėme į nelaime, tačiau Jėzus ant kryžiaus mus išgelbėjo. Nuodėmė buvo pasmerkusi mus amžinajai pražūčiai. Mūsų laukė kapas, ugnies ežeras, antroji mirtis ir amžinas išvaymas iš Dievo Artumo. Bet čia pasirodė Gelbėtojas. Naujajame Testamente Jėzus pavadintas Gelbėtoju 24 kartus. Marija pasakė: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju“ (Evangelija pagal Luką 1, 47).

Angelai giedoję: „Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas“ (Evangelija pagal Luką 2, 11). Samariečiai sušuko: „Jis iš tiesų yra pasaulio Išganytojas“ (Evangelija pagal Joną 4, 42). Paulius pareiškė: „Dievas išaukštino Jį Savo dešine kaip Vadą ir Išgelbėtoją“ (Apaštalų darbai 5, 31). Apaštalas Paulius stebėjosi „Dievo gerumu ir meile žmonėms“ (Laiškas Titui 3, 4).

Iš visų Jėzų apibūdinančių žodžių „Gelbėtojas“ yra pats brangiausias. Jis – ne tik pasaulio Gelbėtojas; Jis – mano ir jūsų Gelbėtojas. Per savo Gelbėtoją aš esu priimtas. Aš esu atpirktas. Aš esu Dievo vaikas. Aš esu karališkosios dangaus šeimos narys. Koks Gelbėtojas! Jis – viskas, ko man reikia, kad būčiau išgelbėtas. Kai turiu Jį, turiu viską.

NETIKĖTUMŲ DIEVAS

Pirmąją savaitės dieną, rytui auštant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo. (Evangelija pagal Luką 24, 1–2)

Toji diena prasidėjo kaip bet kuri kita. Tekėjo saulė. Čiulbėjo paukščiai, giedojo gaidžiai, bliovė asiliukai. Budo iš miego žmonės, ražėsi, žiovavo, prausėsi ir pusryčiams valgė sužiedėjusią duoną bei džiovintą žuvį.

Dvi Marijos nuskubėjo prie Jėzaus kapo atlikti įprastinę užduotį. Ne viltis atvedė tas moteris prie kapo sekmadienio rytą; tai buvo pareiga ir pasišventimas. Jos daugiau nieko nesitikėjo. Šiaip ar taip, ko galima tikėtis iš mirusiojo? Kai paskutinį kartą jos matė Jėzaus kūną, jis buvo sumuštas, sumaitotas ir kruvinas.

Marija žinojo, kad šią užduotį reikia atlikti. Jėzaus kūną reikėjo paruošti laidotuvėms. Petras nepasisiūlė to padaryti. Andriejus taip pat neišreiškė noro. Nežengė į priekį ir Jonas. Apvalyti raupsuotieji, išgydyti kentėjusieji, atleidimą gavę nusidėjėliai – niekas nepasiūlė pagalbos. Tai nusprendė atlikti tik dvi Marijos. Jų neinspiravo jokie savanaudiški motyvai. Jos davė ne tam, kad gautų. Jos davė tam, kad duotų.

Būna atvejų, kai ir iš mūsų tikimasi, kad mes mylėsime, nelaukdami nieko mainais. Būna atvejų, kai mes esame pašaukti duoti žmonėms, kurie niekada už tai nepadėkos. Būna atvejų, kai Dievas prašo mūsų atleisti žmonėms, kurie niekada neatleis mums. Kartais būname pašaukti ateiti anksti ir išbūti iki vėlumos, kai niekas to nepastebi. Būna atvejų, kai mes atliekame užduotį paprasčiausiai dėl to, kad ji turi būti atlikta.

Tą rytą Dievas matė jų ašaras. Jis žinojo apie jų pasišventimą. Jis įvertino jų ištikimą tarnystę. Ir netikėtumų Dievas padarė kai ką stulbinančio. Tą eilinę, niekuo neišsiskiriančią dieną abi Marijos sutiko mūsų prisikėlusį Viešpatį.

Džiaugsmas užliejo jų širdis. Jų Viešpats gyvas! Kai jos išpuolė iš tuščio kapo papasakoti mokiniams nieko jame neradusios, Jėzus pasitiko jas ir paragino „džiaugtis“. Jis buvo prisikėlęs (Evangelija pagal Matą 28, 9).

Stabtelėkite akimirksniui ir pagalvokite apie tai. Dvi moterys, atlikdamos savo kasdieninius darbus, akis į akį susitiko su gyvuoju Viešpačiu. Koks netikėtų palaiminimų Dievas! Jūs galite sutikti Jį kad ir šiandien. Jūs galite sutikti Jį įprastinėje savo gyvenimo rutinoje. Jūs galite sutikti Jį atlikdami kasdieninius darbus.

Kai tarnaujame dėl tarnavimo ir nieko nenorime mainais, mūsų širdys keistai sušils, ir mes taip pat Jį sutiksime. Šiandien ieškokite Jo netikėtų palaiminimų savo gyvenime. Jis čia pat, ir Jo glėbys pilnas palaiminimų jums.

DIEVAS VIS DAR PAJUDINA AKMENIS

Staiga smarkiai sudrebėjo žemė. Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsisėdo ant jo. (Evangelija pagal Matą 28, 2)

Įsivaizduokite bažnyčios tarybą, susitinkančią šeštadienio vakarą prieš Prisikėlimą. Marija kalba mažai Kristaus pasekėjų grupei, susėdusiai aukštutiniame kambaryje. „Rytoj anksti ryte eisime prie kapo patepti Kristaus kūną.“

Petras atsako: „Patepti kūną? Nekvailiok. Tai pavojinga. Gatvėse pilna romėnų kareivių. Įtampa didžiulė.“ Tomas pritaria: „Patepti kūną? Tai neįmanoma. Kas nuritins akmenį?“ Taryba nusprendžia: ši misija tiesiog pernelyg pavojinga. Kapą saugo romėnų kareiviai. Akmuo sveria šimtus kilogramų. Kaip dvi trapios moterys jį nuritins?

Abi Marijos neturi atsakymų į visus klausimus, tačiau jos turi didžiulį tikėjimą. Anksti kitą rytą, kol Jeruzalė dar miega, jos skuba prie kapo. Ir – kokia nuostaba! Akmuo nuritintas.

Dievas yra netikėtumų Dievas. Prabyla asilai. Iš uolos plūsta vanduo. Iš dangaus krenta mana. Varnai atneša maisto. Vanduo virsta vynu. Petras žuvis burnoje randa monetą.

Kai mes „gyvename tikėjimu, o ne regėjimu“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 7), Dievas nuritina mums nuo kelio visus akmenis. Sunkumų akmenis. Abejonių, sutrikimo ir nevilties akmenis. Jis – negalimų galimybių Dievas. „Žmonėms tai negalimas daiktas, o Dievui viskas galima“ (Evangelija pagal Matą 19, 26).

„Tikėjimas yra gyvoji jėga, kuri [...] įsmeigia savo vėliavą pačiame priešų stovyklos centre“ („Dievo sūnūs ir dukterys“, p. 202). „Tikėjimas palengvina kiekvieną našta, pašalina bet kokią nuovargį“ („Pranašai ir karaliai“, p. 175). „Kliūtys, kurias šėtonas sukrauna jūsų kely, [...] tikėjimo akivaizdoje išnyks“ („Amžių ilgesys“, p. 431).

Tikėjimu įsikabinkite Dievui į ranką ir stebėkite, kaip Jis nuritina jūsų gyvenime akmenis. Tikėkite Jo pažadais ir laukite Jo stebuklų. Pasitikėkite Juo visose aplinkybėse ir žiūrėkite, ką Jis padarys jūsų gyvenime.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: ABRAOMAS

Štai Mano Sandora su tavimi: tu būsi tautų daugybės protėvis. (Pradžios knyga 17, 4)

Vienintelis skiriamasis Abraomo patirties požymis yra jo tvirtas tikėjimas Dievo valia. Žinoma, nenoriu pasakyti, kad Abraomas niekada neabejojo. Jo gyvenime buvo nesėkmių. Senajame Testamente atsispindi, jog jam, kaip žmogui, trūko pasitikėjimo Dievu. Kartais jis buvo nekantrus. Kartais apgauldinėjo. Tačiau Abraomo tikėjimas nuolatos augo. Per visą savo gyvenimą jis išsiugdė nesvyruojantį pasitikėjimą Dievu.

Dievas liepė Abraomui palikti savo namus Chaldėjos Ure. Ši patriarchą Dievas išsirinko kaip ypatingą Savo palaiminimų gavėją. Pirmasis didelis tikėjimo išbandymas Abraomui teko, kai jis buvo 75 metų. Dievas pažadėjo, kad jis taps didžiulės tautos tėvu, – tačiau tik tuo atveju, jeigu jis atlaikys tikėjimo išbandymą, keliaudamas į nežinomą Kanaano šalį, už 650 kilometrų į pietus. Dievas pažadėjo: „Laiminsiu tave laiminančius [...]. Visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą“ (Pradžios knyga 12, 3).

Abraomas patikėjo Dievu ir ūgtelėjo savo tikėjimu. Jo tikėjimas turėjo būti neįprastai tvirtas, nes vos tik Dievas pašaukė, jis susikrovė savo šeimos daiktus ir iškeliavo. Tačiau Abraomo tikėjimas dar nebuvo tobulas. Kai Kanaaną nusiaubė badas, jis nelaukė, kol Viešpats juo pasirūpins – ieškoti maisto jis bėgo į derlingąją Egiptą. Ten Abraomas pamelavo – pasakė, kad Sara, jo žmona, yra jo sesuo. Jis neprieštaravo, kai ji buvo paimta į faraono namus. Tik įsikišęs Dievas sutrukdė Sarai tapti viena iš Egipto valdovo žmonų.

Abraomo tikėjimas buvo išbandytas dar kartą, kai jis laukė nesulaukė, kol jam gims vaikas. Ir vėl jis neatlaikė šio išbandymo – pradėjo kūdikį su Saros tarnaitė Hagara. Pajutęs didžiulę kaltę jis atgailavo, ir Sara pagaliau pagimdė Izaoką.

Paskutinytis Abraomo tikėjimo išbandymas tapo jo gyvenimo istorijos kulminacija. Dievas liepė jam paaukoti Izaoką. Jau senas Abraomas pakluso Dievo nurodymui. Jis prižadino sūnų. Prisikapojo malkų. Užkopė ant Morijos kalno ir pastatė aukurą. Jis net užsimojo peiliu. Kai Abraomas buvo pasiruošęs nužudyti savo ištikimą, paklusnų sūnų, Dievas sušuko: „Nekelk rankos prieš berniuką, nieko jam nedaryk! Dabar žinau, kad tu bijai Dievo“ (Pradžios knyga 22, 12). Pats Dievas parūpino aukai avinėlį. Tikėjimas nugalėjo.

Dievas siuntė Abraomui išbandymą ne kartą. Kiekvienas išbandymas būdavo iššūkis jo tikėjimui, ir sulig kiekvienu išbandymu jo tikėjimas augo. Dievas kasdien išbando ir mūsų tikėjimą. Kiekvieną dieną Jis ragina mus labiau Juo pasitikėti. Kai mes neatlaikome tikėjimo išbandymo, kaip kad buvo Abraomui, Dievas paruošia kitą. Jis niekada mūsų nepaliekia. Jis stiprina mus sulig kiekvienu išbandymu, kol vieną dieną, išlaikę paskutinį egzaminą, galėsime grįžti namo pas Jį.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: PETRAS

Ir tuojau, palikę tinklus, juodu nuėjo su Juo. (Evangelija pagal Morkų 1, 18)

Būna dienų, kurios nepanašios į kitas, – išbandymo dienų, apsisprendimo dienų, dienų, kai atsiduriame kryžkelėje ir pasukame keliu, kuris pakeičia mus amžiams. Viena tokia diena buvo ir Petrai.

Petras su savo draugais grįžinėjo iš nesėkmingos naktinės žūklės. Pavargę ir nusiminę jie traukė į Galilėjos ežero krantą valtį. Tylėdami plovė tinklus. Ir ką galima pasakyti, kai žvejoji visą naktį ir nieko nepagauni? Tiesiog nėra apie ką kalbėti.

Jėzus paklausė, ar galėtų pasiskolinti Petro valtį, iš kurios Jis norėjo pamokslauti. Viešpats paprašė Petro nustumti ją šiek tiek atokiau nuo kranto. Ten Jėzus atsisėdo ir ėmė mokyti. Baigęs pamokslą, Jis liepė Petrai plaukti, kur gilesni vandenys, ir vėl užmesti tinklus. Nors iš pradžių Petras priešinosi, bet pagaliau sutiko. Į Kristaus kvietimą jis atsiliepė tokiais žodžiais: „Mokytojau, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl Tavo žodžio užmesiu tinklus“ (Evangelija pagal Luką 5, 5).

Tinklai bematant prisipildė žuvies. Petras apstulbo. Jis suprato, jog tai kažkas daugiau nei pasisekimas. Jis pajuto, jog stovi Dievo, kuriam paklūsta visa gamta, akivaizdoje. Jis iš karto pasijuto nevertas, kad su juo bendrautų Viešpats. Petras puolė ant kelių ir sušuko: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“ (Evangelija pagal Luką 5, 8). Tačiau Jėzus nesitraukė. Petras suvokė savo nuodėmingumą. Petras pajuto savo silpnumą. Tačiau Jėzus matė jame neįtikėtiną potencialą. Jis matė jame žmogų, kurį Jis galės paversti galingu Savo malonės skelbėju.

Jėzus atsakė: „Nebijok! Nuo šiol jau žmones žvejosi“ (Evangelija pagal Luką 5, 10). Visą palikęs, Petras nusekė paskui Kristų.

Nors Petras ne kartą klupo, parodydamas savo silpnumą, jis tapo religinio judėjimo lyderiu. Sekminių dieną, kai per jo pamokslą veikė Šventoji Dvasia, buvo pakrikštyta daugiau kaip 3000 žmonių. Kartu su apaštalu Pauliumi, Petras padarė didžiausią įtaką krikščionių Bažnyčiai.

Toji diena prie Galilėjos ežero visam laikui pakeitė Petro gyvenimą. Jis jau niekada nebebuvo toks pat. Šiandien gali būti svarbaus apsisprendimo diena ir jums. Jėzus mato mumyse neįtikėtiną potencialą. Jis žvelgia toliau, negu siekia mūsų ydos ir silpnybės. Jis mato, ką mes galime pasiekti per Jo Dvasią. „Žmogus, kuris atidėjęs į šalį savąjį „aš“, palieka vietos savo širdyje Šventosios Dvasios veikimui ir gyvena visiškai atsidavęs Dievui, gali būti panaudojamas neribotai“ („Amžių ilgesys“, p. 250–251).

Jei esate pasišventęs krikščionis, Dievas šiandien nori vesti jus toliau. Jis nori suteikti jums tą „kažką daugiau“. Jei jūs dar nesate visiškai atidavęs savo gyvenimo Kristui, Jis nori vesti jus į tikėjimo nuotyki, kuris jus nustebins.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: JUOZAPAS

Nors jūs ir sumanėte man pikta, Dievas pakeitė tai į gera. (Pradžios knyga 50, 20)

Vienas stiprus faktas, liudijantis, jog Biblija – įkvėpta knyga, yra jos sąžiningumas. Šventasis Raštas nedangsto savo herojų konfliktų ar trūkumų.

Juozapas augo šeimoje, kurioje tvyrojo įtempta pavydo ir nesutarimų atmosfera. Pirmas kartas po to, kai Juozapas minimas po savo gimimo, liudija, kad jis „tėvui papasakojo apie jų [brolių] blogus darbus“ (Pradžios knyga 37, 2). Brolių konkuravimą su Juozapu dar labiau pakurstė jo pasakojimai apie savo sapnus – esą jis valdysiantis savo brolius, ir šie ateisiantys jam nusilenkti. Įniršę ir kupini neapykantos broliai susimokė nužudyti Juozapą. Įmetę jį į tuščią duobę, vėliau jie pardavė brolių į vergiją.

Juozapo dalia tapo dar sunkesnė. Nupirktas Potifaro, jaunasis hebrajus vergas pasižymėjo savo uoliu darbu. Veikiai jis pelnė Potifaro pasitikėjimą ir pagarbą. Kai Potifaro žmona gretinosi prie Juozapo su nepadoriais pasiūlymais, jis sušuko: „Kaipgi galėčiau taip nedorai pasielgti ir nusidėti Dievui?“ (Pradžios knyga 39, 9).

Už savo pasišventimą tam, kas teisinga, Juozapas atsidūrė Egipto požemiuose. Tačiau nors atskirtas, vieniškas ir įkalintas svetimoje šalyje, Juozapas neprarado tikėjimo.

Kalėdamas Juozapas patarnavo vyriausiajam faraono liokajui – išaiškino vieną iš jo sapnų. Paleistas iš kalėjimo, liokajus užmiršo Juozapą. Bet štai kartą faraonas susapnavo keistą sapną. Liokajus gerai žinojo, į ką kreiptis.

Juozapas pasakė faraonui, kad jis, kaip žmogus, nesugeba išaiškinti sapnų, tačiau jų prasmę gali atskleisti Dievas. Jis pridūrė: „Dievas duos faraonui tikrą atsakymą“ (Pradžios knyga 41, 16). Kai faraonas išdėstė paslaptinas sapno detales, Juozapas atskleidė Dievo apreikštąją prasmę. Pripažinęs, jog Juozapo aiškinimas tikėtinas, faraonas nedelsdamas paskyrė jį Egipto valdytoju, antru žmogumi po savęs.

Juozapo istorija kupina pamokų ir mums šiandien. Priešiškoje aplinkoje Juozapas išaugo doras ir išmintingas. Dėl jo daliai tekusių išbandymų jis nepasidarė piktas, o tik dar geresnis. Šie sunkumai išmokė jį pasitikėti Dievu. Juozapas sugebėjo sutaikyti besivaidijančius brolius.

Kaip Juozapas, vienas vienintelis tikėjimo vyras ar moteris gali pakeisti pasaulį. Dievas ir dar vienas individas jau yra daug. Dievas gali paimti beviltiškiausias aplinkybes ir panaudoti jas Savo vardo pašlovinimui bei žmonijos palaiminimui. Tegul Jis daro tai jūsų pasaulyje šiandien.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: MOZĖ

Tikėdamas jis paliko Egiptą ir nepabūgo karaliaus rūstybės. Jis liko nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį. (Laiškas hebrajams 11, 27)

Mozė – išskirtinis Senojo Testamento personažas. Iš prigimties drovus ir nuolankus, jis klaidžiojo tamsoje. Tačiau kai Viešpats jį pašaukė gelbėti izraelitų iš Egipto vergijos, šis tikėjimo vyras pademonstravo drąsą, valios jėgą ir moralinius tikro didvyrio įsitikinimus. Nors Mozės charakteryje ne kartą išryškėjo didelės ydos, jis buvo didysis dvasinis savo tautos vedlys.

Kūdikystėje Mozė tik per plauką išvengė mirties. Kadangi izraelitų Egipte sparčiai daugėjo, faraonas išleido įsakymą išžudyti visus jaunesnius kaip dvejų metų žydų berniukus. Mozės motina paslėpė savo vaiką. Ji paguldė sūnų į „papiuso pintinę“ ir „padėjo tarp nendrių Nilo pakrantėje“ (Išėjimo knyga 2, 3). Verkiantį kūdikį per stebuklą rado faraono duktė. Mozės sesuo Mirjama, atokiau stebėjusi, kaip tai įvyko, pasiūlė savo motinos pagalbą auginant Mozę.

Mozės motina augino savo sūnų 12 metų. Paskui jis buvo lavinamas karališkoje faraono mokykloje. Mes pagrįstai galime manyti, kad Mozė gavo geriausią to meto išsilavinimą – jis buvo mokomas skaityti, rašyti, istorijos, geografijos, politikos mokslų, vadovauti, valdyti ginklus, jodinėti. Visos šios pamokos vėliau jam puikiai pravertė, išvedant izraelitus iš Egipto vergijos.

Faraono mirties įsakymą Dievas pavertė palaiminimu. Faraono įsakymą *išnaikinti* izraelitus Dievas panaudojo, kad išlavintų Mozę, kuris turėjo *išlaisvinti* izraelitus. Mirties įsakymas atnešė gyvenimą. Dievas panaudojo vergiją kaip išlaisvinimo priemonę. Per vieną ištikimą, nuolankų, pamaldų žmogų Dievas iš pralaimėjimo padarė pergalę.

Prakeikimus Dievas paverčia palaiminimais. Jis paėmė kryžių, žiaurumo, kančios bei mirties įrankį, ir pavertė jį išgelbėjimu. Jėzus išlaisvina mus iš mirties prakeikimo. Viską, ką šėtonas meta prieš Jį, Jėzus paverčia palaiminimu.

Mozė simbolizuoja Kristų. Naujajame Testamente Jėzus yra Savosios tautos Mozė. Jis – išvaduotojas. Jis – galingas užkariautojas. Jis – Tas, kuris ves mus į pergalę. Kad ir kokius sunkumus jūs kęstumėte šiandien, Jėzus vis dar yra galingas išvaduotojas. Jis vis dar paverčia prakeikimus palaiminimais. Jis vis dar paverčia pralaimėjimus pergalėmis. Jis vis dar vaduoja mus iš vergijos. Jis vis dar leidžia mums triumfuoti.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: JOZUĖ

Argi tau neįsakiau: „Būk stiprus ir ryžtingas„? Taigi nesibaimink ir nenuogąstauk, nes Viešpats, tavo Dievas, su tavimi, kad ir kur eitumei! (Jozuės knyga 1, 9)

Izraelio parlamento sodelyje, Jeruzalėje, stovi išpūdingas akmens paminklas. Aaronas ir Huras prilaiko už rankų Mozę, o Jozuė veda izraelitų armijas į pergalę prie Refidimo, apačioje plytinčiuose slėniuose.

Vardas Jozuė reiškia „Jahvė gelbėja“. Dievas kovos Savo kovas. Jozuė yra ištikimo paklusnumo pavyzdys. Jis buvo vienintelis žmogus, kuriam kartu su Moze buvo leista užkopti į Sinajaus kalną, kai buvo duotas Įstatymas (Išėjimo knyga 24, 13). Mozė jį išsirinko iš Efraimo giminės, kaip žvalgą, kurį siuntė apžiūrėti Pažadėtosios žemės (Skaičių knyga 13, 17). Grįžę Jozuė ir jo bendražygis Kalebas buvo vieninteliai žvalgai, kurie ragino žmones tikėti, kad Dievas atiduos Kanaaną į jų rankas.

Kai Mozė vedė izraelitus per Raudonąją jūrą, Jozuė vedė žmones sausuma per Jordano upę. Jozuė patyrė galingą Dievo ranką prie Jericho, kai griuvo jo sienos. Jozuė užiminėjo vieną Kanaano miestą po kito. „Visus tuos karalius ir jų kraštą Jozuė paėmė vienu kartu, nes VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kovojo už Izraelį“ (Jozuės knyga 10, 42).

Jozuė buvo ištikimas, ir Dievas kovojo Savo kovas. Kai mes esame ištikimi, pasikliaujame Dievu, Jam paklūstame ir nuo Jo priklausome, Dievas kovoja, triumfuoja, nugalė ir sutriuškina šėtono jėgas, kurios sukykla prieš mus.

Mūšis yra Jo, ne mūsų. Kaip izraelitai kovojo nuožmiuose karuose su priešais, taip ir mes kasdien grumiamės su blogio jėgomis. Tik mes „grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais“ (Laiškas efeziečiams 6, 12). Tačiau su Dievo jėga pergalė užtikrinta. Kaip ir Jozuė, mes taip pat galime būti „stiprūs ir drąsūs“, nes Viešpats mūsų Dievas yra su mumis.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: DANIELIUS

Bet Danielius apsisprendė nesuteršti savęs. (Danieliaus knyga 1, 8)

Danieliaus istorija apima dvi pasaulines imperijas. Ji prasideda, kai Babilono karalius Nebukadnecaras 605 metais prieš Kristų išsivarė iš Jeruzalės į tremtį žydų belaisvius. Ji tęsiasi per Kyro laikus Persijos imperijoje. Danieliaus gyvenimas demonstruoja tą ištikimybę Dievui, kuri atneša sėkmę net sunkiausiomis aplinkybėmis.

Būdamas belaisvis svetimoje šalyje, Danielius dar ankstyvoje jaunystėje apsisprendė būti ištikimas Dievui. Patekęs į prabangią Babilono karaliaus menę, jis atsisakė pagarbinti karaliaus stabus, gerti karaliaus vyną ir valgyti nešvarius karaliaus skanėstus. Tačiau jis padarė tai su tokia malone, kad ilgainiui laimėjo savo užgrobtą palankumą.

Danieliaus dvasinis pastovumas išliko visą jo gyvenimą. Jau įpusėjęs aštuntąją dešimtį, jis išgyveno kone didžiausią išbandymą. Prieš jį susimokė jo bendradarbiai. Jie slapčia įkalbėjo karalių išleisti įsakymą, draudžiantį 30 dienų garbinti bet kurį kitą dievą, išskyrus jį patį. Danielius, suprantama, šio įsakymo vykdyti negalėjo. O nepaklusnumo kaina buvo didelė.

Pranašas priėmė sprendimą, vadovaudamasis ne savo veiksmų pasekmėmis. Jis taip apsisprendė, vadovaudamasis ištikimybe Dievo Žodžiui. Jeigu jis būtų galvojęs apie pasekmes, mirtį liūtų duobėje, jis galbūt būtų nusileidęs. Būti sudraskytam po gabalą įnirtusių, kraujo ištroškusių žvėrių – ne pati maloniausia mintis. Kiekvieną kartą, kai mūsų apsisprendimo pasekmės tampa varomąja to apsisprendimo jėga, labai tikėtina, kad mes pasiduosime.

Vienas iš sėkmingiausių trenerių profesionalaus futbolo istorijoje buvo Vincentas Lombardis (Vince Lombardi), vadovavęs „Green Bay Packers“. Kartą žurnalistas paklausė, kodėl jie taip aukojasi kiekvieną sekmadienį. Jis pasidomėjo: „Kodėl jūsų komanda taip išsiskiria iš kitų? Kodėl futbolo lauke jūs užmirštate viską pasaulyje?“ Žaidėjai atsakė: „Mes žaidžiame ne miniai stadione ar milijonams žiūrovų prie televizoriaus ekranų. Mums nelabai rūpi, ką pasakys naujiųjų tarnybos. Mes žaidžiame dėl vienintelio dalyko – savo trenerio akių. Kai pirmadienio rytais peržiūrime rungtynių vaizdo įrašus, mes norime būti tikri, kad treneris Lombardis liko patenkintas.“

Danielius nežaidė dėl minios. Jis gyveno taip, kad patiktų savo dangiškajam Tėvui. Jis žaidė dėl „Tėvo akių“.

Kai rodomi paskutiniai filmai apie gyvenimą, svarbiausia yra gyventi taip, kaip patinka Dievui. Dėl šio tikslo gyveno visi didieji tikėjimo didvyriai. Jie buvo aukščiau masių. Jie žvelgė į gyvenimą iš kitokios perspektyvos. Jie gyveno ne tam, kad patiktų sau ar miniai. Svarbiausias jų gyvenimo tikslas buvo patikti Dievui. Priėmęs šį esminį sprendimą, Danielius nugyveno į vieną tikslą sukoncentruotą gyvenimą. Dieviškoji tikros ramybės ir išliekančios sėkmės formulė šiandien vis dar ta pati.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: DOVYDAS

Juk Dievas ne taip mato, kaip žmogus, žmogus mato, kas akimis matoma, o VIEŠPATS žiūri į širdį. (Samuelio pirma knyga 16, 7)

Toji naujiena sujaudino visą Izraelį. Tai buvo vienas iš labiausiai stulbinančių archeologinių šių laikų atradimų. Archeologai atkasė akmens fragmentą su užrašu apie karalių Dovydą. Pirmą kartą garsiausio Izraelio karaliaus valdymą patvirtino kitas šaltinis nei Biblija.

Dovydo vardas Senajame ir Naujajame Testamentuos figūruoja daugiau kaip 1000 kartų – dažniau nei bet kurio kito biblinio personažo. Dovydas buvo kerdžius, kareivis, karžygys, muzikantas, poetas, kompozitorius, rašytojas, karalius bei imperijos kūrėjas. Jis ne tik pakeitė Izraelio bei savo meto istoriją, bet visiems laikams paliko savo žymę tautoje. Iš silpnos kovojančios tautos Dovydas sukūrė galingą imperiją.

Dovydas iškilo unikaliu metu. Tai buvo Asirijos ir Egipto karalysčių saulėlydis. Panaudodamas savo karinę patirtį, Dovydas sutelkė izraelitų pajėgas. Jis suorganizavo stiprias, gerai apmokytas armijas ir išplėtė jas iki galingos karinės struktūros. Jam vadovaujant, prasiplėtė tautos žemės, sumažėjo mokesčiai, prasidėjo klestėjimas. Valdant Dovydui, Jeruzalė tapo tautos religine ir politine sostine.

Dovydo psalmės atskleidžia jo begalinį pasišventimą Dievui. Kartais Dovydas pakylėja iki ekstazės aukštumų. Kartais jis nukrenta į nevilties gelmes. Kartais psalmės atskleidžia, kad jam atleista, o kartais Dovydas jaučia sunkią Dievo pasmerkimo našą. Būta atvejų, kai Dovydas atleisdavo priešams, ir atvejų, kai jis trokšdavo su jais susidoroti.

Kai pranašas Natanas pasmerkė Dovydą už jo sanguliovimą su Betšeba, Dovydas sušuko: „Pasigailėk manęs, Dieve, iš Savo gerumo; iš Savo begalinio gailestingumo sunaikink mano maištingus darbus“ (Psalmynas 51, 3).

Iš Dovydo gyvenimo išryškėja trys didžiosios dvasinės tiesos. Pirmą, jis yra skausmingai sąžiningas. Jis tikrai ne veidmainis. Jis nuoširdžiai išreiškia savo jausmus. Jis atviras, išsakydamas abejones, ydas ir emocijas. Antra, Dovydo širdis atitinka Dievo valią. Besikeičiančiose gyvenimo aplinkybėse jis trokšta patikti Dievui. Trečia, Dovydas tiki, kad Dievas visada yra šalia. Jis jaučia Dievo artumą.

Dievas kalba ir mūsų laikais. Jis kviečia mus sąžiningai išreikšti Jam Savo emocijas. Jis drąsina apnuoginti prieš Jį savo sielas, siekiant Jį pažinti. Mes niekada Jo neišgąsdinsim. Dievas ragina mus tikėti, kad Jis visada yra šalia– nes iš tikrųjų taip ir yra!

Nors mumyse virtų prieštarangi jausmai, o aplink mus greitai keistūsi aplinkybės, Dievas išlieka pastovus. Mes galime Juo pasitikėti.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: ESTERA

Po to, nepaisydama įstatymo, eisiu pas karalių. Jeigu turėsiu žūti, žūsiu!
(Esteros knyga 4, 16)

Ar jūs kada nors krintotės dėl savo kilmės? Ar norėjote, kad jūsų anks-tyvoji vaikystė būtų buvusi kitokia? Ar jautėte, jog gimėte po nelaiminga žvaigžde? Estera jautėsi būtent taip. Ji anksti liko našlaitė, ir ją užaugino pusbrolis Mordechajas. Po Jeruzalės žlugimo 586 metais prieš Kristų, jo šeimą babiloniečiai paėmė į nelaisvę.

Estera niekada nepažinojo savo tikrųjų tėvų. Ji buvo žydė svetimoj šaly, užaugusi priešiškoje aplinkoje, priklausiusi niekinamai mažumai. Kai Persijos karaliaus Ahasvero žmona Vaštė ji apvylė, Estera buvo viena iš daugelio jaunų moterų, kurios buvo atvestos į haremą ir patikėtos prižiūrėti karaliaus eunuchui. Ištvirkęs senovės pasaulio rūmų gyvenimas buvo niekaip nesuderinamas su Esteros tikėjimu.

Mordechajas prižiūrėjo savo pusseserę net karaliaus rūmuose. Jis liepė jai slėpti savo etninę kilmę. Metus laiko Estera pratinosi prie haremo gyvenimo. Kai ji pagaliau stojo prieš karalių, „karalius pamilo Esterą labiau už visas kitas moteris; ji įgijo jo malonę ir palankumą labiau, negu visos kitos mergelės“ (Esteros knyga 2, 17). Sužavėtas jos grožio, laikysenos ir charakterio, karalius Ahasveras nedelsdamas paskyrė ją naująja karaliene.

Ko visose šiose aplinkybėse siekė Dievas? Kodėl Estera buvo taip išaukštinta? Vienas iš karaliaus didikų, Hamanas, nusprendė nužudyti Mordechają ir žydus. Turėjo nelikti nė vieno žydo.

Mordechają pasiekė gandai apie sąmokslą. Jis kreipėsi į Esterą, ragindamas viską pasakyti karaliui. „Juk jeigu iš tikrųjų tylėsi tokiu metu, kaip dabar“, – sakė jis, – „pagalba ir išgelbėjimas žydams ateis iš kitos vietos, bet tu ir tavo tėvo šeima pražus. Kas gali žinoti? Galbūt tu pasiekei karališkąjį sostą kaip tik tokiam metui kaip dabar“ (Esteros knyga 4, 14).

Estera priėmė iššūkį, ir Dievas ėmė veikti. Dėl jos drąsos buvo išvaduoti Dievo žmonės.

Vykstant dieviškajai likimo dramai, Dievas apgyvendino jus būtent šio laikotarpio pasaulyje. Ne mes patys pasirinkome gyventi dvidešimt pirmojo amžiaus pradžioje. Tokia buvo Dievo valia. Kaip ir Estera, mes esame pašaukti į šio laikotarpio karalystę.

Dievas kviečia mus būti ištikimus. Kad ir kokia būtų mūsų kilmė, Jis nori, kad būtume Jam ištikimi. Estera galingai pakeitė savo meto pasaulį. Šiandien mes galime pakeisti ir savąjį.

Sutelkite visą drąsą. Jūs esate Dievo vyras, Dievo moteris, Dievo jaunuolis, ir jums skirta gyventi šiais laikais, šiomis dienomis, kad kažką nuveiktumėte dėl Jo.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: JONAS

Vienas mokinys, kurį Jėzus mylėjo, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės. (Evangelija pagal Joną 13, 23)

Jonas ir jo brolis Jokūbas, Zebediejaus sūnūs, buvo pirmieji mokiniai, kuriuos pašaukė Jėzus. Jie buvo paprasti žvejai, niekuo neišsiskiriantys nei savo kilme, nei šeima. Vienintelis įsimintinas apie jų charakterį liudijantis dalykas yra tai, kad Jėzus pavadino juos „griaustinio vaikais“ (Evangelija pagal Morkų 3, 17).

Šiame karšto būdo Jone Jėzus išvelgė kažką gera. Mokytojas žvelgė ne į išorę, o giliai į jo širdį. Viešpats matė ne tai, kas buvo Jonas, o tai, kuo jis galėjo tapti, apvalytas ir sutauringas Jo malonės.

Jėzus patikėjo Jonu, ir Jonas atsiliepė į kvietimą. Kristui patinka paimti iš pirmo žvilgsnio beviltišką medžiagą ir paversti ją Savosios malonės objektu. Jonas tapo vienu iš labiausiai Jį mylinčiu, Juo besirūpinančiu mokiniu. Būdamas artimiausių Kristaus žmonių rate, jis buvo su Jėzumi ant Atsimainymo kalno, Getsemanėje ir prie kryžiaus. Kai Marija Magdalena pranešė, kad Jėzaus kapas tuščias, Jonas su Petru nubėgo prie kapo ir tuo įsitikino.

Jono Evangelija pirmiausia pasakoja apie Gelbėtoją. Savąja meilėje panardinama plunksna Jonas parašė laiškus, kuriuos mes vadiname Jono pirmuoju, antruoju ir trečiuoju laiškais. Jono gyvenimo pabaigoje imperatorius Domicianas ištrėmė jį už tikėjimą į Patmo salą.

Jėzus pakeitė Joną iš nekantraus karštakošio, kuris galėjo pratrūkti kiekvieną akimirką, į švelnų, meilės kupiną žmogų. Jonas rašė: „Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus“ (Jono pirmas laiškas 4, 11). Jonas buvo įsitikinęs, kad visos krikščionybės esmė yra meilė. Kristaus meilė plūdo iš jo širdies į aplinkinius – net jo priešus.

Jono gyvenimo istorija atskleidžia mums vieną amžiną tiesą. Kai leidžiate laiką su Jėzumi, darotės panašūs į Jį. Kai tikite tuo, ką Jėzus sako apie jus, tampate tuo, kuo Jis jus mato. Ačiū Dievui, šiandien Jis mato mumyse gėrį, ir jeigu Jam leisime, Jis padarys mus tokiais žmonėmis, kokiais nori, kad būtume.

Jėzus žiūri ne į išorę, o daug giliau. Kiekvieniame gyvenime Jis išvelgia slypintį potencialą. Šiandien jūs galite tapti tokie, kaip Dievas jau žino, esate.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: PAULIUS

Kai Tas, kuris mane pasirinko dar esantį įsčiose ir pašaukė Savo malone, panorėjo apreikšti manyje Savo Sūnų, kad paskelbčiau Evangeliją pagonims. (Laiškas galatams 1, 15–16)

Po Paties Jėzaus apaštalas Paulius buvo galingiausias ir įtakingiausias krikščionių Bažnyčios balsas. Paulius gimė itin konservatyvioje žydų šeimoje Tarse, Mažosios Azijos pietuose. Augdamas dviejuose pasauliuose, graikų ir žydų, Paulius buvo unikaliai parengtas savo vėlesniam darbui – Evangelijos skelbimui.

Fariziejų ir sadukiejų susibūrime Paulius pasakė: „Aš fariziejus, kilęs iš fariziejų šeimos“ (Apaštalių darbai 23, 6). Fariziejai buvo griežčiausi iš visų žydų ir nuožmūs krikščionių persekiojotai. Jie karštai gynė žydų ortodoksiją.

Maždaug 35 metais po Kristaus, praėjus vos penkeriems metams po Jėzaus nukryžiovimo, Paulius keliavo į Damaską su vyriausiojo kunigo laiškais, kuriuose buvo skelbiama, kad krikščionys yra nusikaltėliai, verti mirties. Tuo metu jam tikriausia buvo apie 30 metų. Dievas pasirinko tą akimirksnį, kad pakeistų visą Pauliaus gyvenimą. Viešpats pasirodė jam regėjime ir paklausė: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji?“ (Apaštalių darbai 9, 4).

Apakintas šlovingos šviesos, Paulius krito paslikas ant žemės ir tegalėjo suvapėti: „Kas Tu esi, Viešpatie?“ Balsas iš dangaus atsakė: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“ (5 eilutė).

Paulius jau niekada nebebuvo toks, kaip prieš tai. Susitikimas su Jėzumi pakeitė jo gyvenimą. Jis visą gyvenimą pašventė savo mylimo Kristaus skelbimui.

Apaštalas Paulius jautė pareigą skleisti savąjį tikėjimą kuo plačiau. Daugiausia jis plūšėjo pagrindiniuose Mažosios Azijos miestuose. Jis keliavo per Viduržemio jūros baseiną nuo savo gimtojo Tarso į Siriją, Arabiją, Graikiją ir Turkiją. Per pirmąją misionierišką kelionę, kuri prasidėjo nuo Antiochijos, skelbdamas Žodį, Paulius sukorė apie 2000 kilometrų. Antroji kelionė nuvedė jį dar toliau. Šiose dažnose kelionėse jis buvo apmėtomas akmenimis, mušamas lazdomis, kalinamas, patyrė laivo sudužimą, būdavo persekiojamas laukinių žvėrių, apiplėšiamas ir paliekamas mirčiai. Tačiau jis toliau liudijo Viešpatį (Antras laiškas korintiečiams 11, 24–27).

Pauliaus tikėjimas viską pakeitė. Jo pasišventimas Jėzui pakeitė jo gyvenimą. Pauliui tikėjimas buvo aktyvi, dinamiška, gyva realybė, kuri skatino jį kalbėti apie mylimą Kristų su kiekvienu sutiktu žmogumi.

Ar jūsų tikėjimas keičia jūsų gyvenimą? Ar jis yra toji transformuojanti jėga, kuri daro įtaką visiems jūsų veiksams? Ar gyvasis Kristus yra jūsų gyvenimo centre, kaip Jis buvo Pauliaus gyvenime?

Šiandien tebūna šis gyvasis, mylintis, gyvenimą keičiantis Kristus ir jūsų gyvenimo centras.

TIKĖJIMO DIDVYRIAI: MARIJA

Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje. (Evangelija pagal Luką 2, 19)

Dievas pasirinko Mariją ypatingai užduočiai. Jis pašaukė ją pagimdyti Mesiją. Dievas pasiuntė angelą Gabrielių, kad pasirodytų jai ir pasakytų: „Sveika, malonėmis apdovanotoji! [...] Tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi išciose ir pagimdysi Sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi“ (Evangelija pagal Luką 1, 28–31).

Ši netikėta žinia sutrikdė Mariją. Kaip tai gali būti? Nors ji buvo susižiedavusi su Juozapu, ji dar nebuvo pažinusi vyro. Kaip ji galės pagimdyti sūnų? Gabrielius paaiškino: „Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave Savo šešėliu“ (35 eilutė).

Marija nuoširdžiai atsakė: „Tebūna man, kaip tu pasakei“ (38 eilutė). Nors Evangelijose nedaug pasakojama apie Mariją, jose pasakyta pakankamai, kad būtų atskleistas neįtikėtinais tvirtas jos charakteris. Marija buvo nuoširdi, sąžininga, švelni, tyra, paklusni ir kupina užuojautos. Ji buvo labai nuovoki. Dar kone paauglė, ji gerai suprato Dievo pašaukimo mastą.

Marija pripažino esanti „nuolanki tarnaitė“, išaukštinta malonių, kurias pripažins visos kartos. Ji priėmė amžinąją tiesą, kad Dievas „išsklaido išdidžios širdies žmones“ ir „numeta galiūnus nuo sostų“, bet „išaukština mažuosius. [...] Alkstančius gėrybėmis apdovanoja“ (48–53 eilutės).

Marijos gyvenimo kely būta viršūnių ir gilių slėnių. Šis kelias prasidėjo, kai Juozapas, sužinojęs, kad ji laukiasi, pagrasino ją palikti. Paskui buvo varginanti kelionė iš Nazareto į Betliejų. Ėdžioje paguldytas gimęs kūdikis. Marijos baimė, sužinojus apie Erodo grasinimus išžudyti visus jaunesnius kaip 2 metų žydu berniukus. Su Juozapu ir naujagimiu ji skuba į Egiptą.

Būtent ant Marijos kelių Jėzus išmoko Siono giesmių ir sužinojo pranašų pažadus. Iš jos Jis išmoko būti nuolankus bei pasitikėti Dievu, melstis ir paklusti. Ji šypsojosi, kai Jis žengė pirmąjį žingsnį, ir verkė, kai Jo pėdas pervėrė viny. Per visą Jėzaus gyvenimą ji tikėjo Juo. Ji niekada nuo Jo neatsitraukė.

Dievo užduotys ne visada būna lengvos ar populiarios. Būna ir pakylėjimų, ir nuopolių, ir džiaugsmų, ir liūdesio. Kaip ir Mariją, Dievas kviečia mus būti ištikimus. Jis ragina mus išlikti šalia Jėzaus dabar ir visada, per visą amžinybę.

ATMINTINĖ

Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sutvėrei, Tavo valia visa yra ir buvo sutverta. (Apreiškimas Jonui 4, 11)

Mūsų pasauliui desperatiškai reikia paguodžiančios žinios apie sukūrimą. Tuo tikslu Dievas mums davė savaitę. XIX amžiaus viduryje, kai intelektualiajame pasaulyje išsiskynio evoliucijos teorija, Dievas atsiuntė neįtikėtinos vilties teikiančią žinią. Ją rasime Apreiškimo Jonui knygoje 14, 6–7: „Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“

Paskutiniaisiais laikais Dievo siųstoji žinia ragina visą žmoniją šlovinti Jį kaip dangaus ir žemės Kūrėją. Bet kokio šlovinimo pagrindas yra tas faktas, kad Dievas mus sukūrė. Jonas apreiškėjas tai aiškiai pasako tokiais žodžiais: „Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sutvėrei, Tavo valia visa yra ir buvo sutverta“ (Apreiškimas Jonui 4, 11).

Dievas vertas šlovinimo būtent dėl to, kad Jis sukūrė pasaulį. Jei Dievas mūsų nesukūrė, jei mes tik evoliucionavome ir gyvybė žemėje tėra kosminis atsitiktinumas, tada nėra pagrindo šlovinti.

Dievas davė savaitę kaip amžinąją Savo kūrybinės jėgos ir valdžios simbolį. Ji turi kas savaitę priminti, kad mes neatsiradome savaime. Tai Jis mus sukūrė. Gyvybė negali egzistuoti atskirai nuo Jo. „Juk mes Jame gyvename, judame ir esame, kaip yra pasakę kai kurie jūsų poetai: „Mes esame iš Jo giminės“ (Apaštalų darbai 17, 28).

Kai Džojai buvo ketveri metai, gimė jos broliukas. Džoja pradėjo prašyti tėvų palikti ją kurį laiką vieną su kūdikiu. Tėvai nuogąstavo, kad, kaip kai kurie keturmečiai vaikai, ji gali pavydėti naujagimiui rodomo dėmesio ir jį krestelėti ar jam suduoti, taigi jie neleido.

Tačiau ilgainiui pastebėję, jog Džoja nedemonstruoja jokie pavydo, jie nusprendė leisti jai asmeniškai „pasikalbėti“ su kūdikiu. Pakilios nuotaikos Džoja nuėjo į kūdikio kambarį ir užsidarė duris. Tačiau liko plyšys, per kurį tėvai galėjo stebėti ir klausytis. Jie pamatė, kaip Džoja tylutėliai prisiartinė prie broliuko ir palinkusi prie pat jo veidelio paprašė: „Kūdikėli, pasakyk, kaip atrodo Dievas. Aš jau pradedu užmiršti.“

Iš tiesų, mes visi esame linkę užmiršti. Štai kodėl Dievas sako: „Atminkite“. Sabata kas savaitę primena, koks yra Dievas, ir kviečia mus į naują bendravimą su Juo.

Sabata kviečia mus bendrauti su savo Kūrėju. Ji kviečia mus žavėtis savo Šeiminingu. Džiaugtis amžinybe. Sudėti savo viltis į dangiškus dalykus. Kai taip nesunku viską pamiršti, sabata primena, koks iš tikrųjų yra Dievas.

ŽENGIMAS Į AMŽINYBĘ

Kiekvieną jaunatį ir kas šabą visa žmonija ateis Manęs pagarbinti, – sako VIEŠPATS. (Izaijo pranašystė 66, 23)

„Reader’s Digest“ išspausdino straipsnį apie velionį Harvį Peniką (Harvey Penick). Mano dėmesį atkreipė pirmosios jo eilutės: „Devyniasdešimtmečiui golfo profesionalui Harviui Penikui sėkmė atėjo gana vėlai“. Jo pirmosios knygos apie golfą „Harvio Peniko mažoji raudonoji knygelė“ buvo parduota daugiau kaip milijonas kopijų. Leidėjų nuomone, tai viena iš visais laikais perkamiausių knygų apie sportą. Labai įdomi pati istorija, kaip buvo išspausdinta ta knyga.

Harvis Penikas parašė ją tikrai ne dėl pinigų. XX amžiaus trečiajame dešimtmetyje Panikas nusipirko sąsiuvinį raudonais viršeliais ir pradėjo užsirašinėti savo pastabas apie golfą. Beveik 70 metų jis nerodė to sąsiuvinio niekam kitam, išskyrus sūnų. 1991 metais Penikas parodė jį vietiniam rašytojui ir paklausė, ar, jo nuomone, tai verta išspausdinti. Užsidedęs rašytojas susisiekė su leidybos milžinu „Simon and Shuster“. Kitą savaitę leidėjai sutiko sumokėti 90 000 dolerių avansą.

Džiūgaujantis rašytojas pranešė šią žinią Peniko žmonai. Kai vėliau tą vakarą rašytojas sutiko Peniką, senukas atrodė susirūpinęs. Jis ėmė dejuoti, kad jam reikia apmokėti krūvas sąskaitų už medikų paslaugas ir jis niekaip neišgalis sumokėti „Simon and Shuster“ jų prašomo avanso, kad šie išleistų knygą. Rašytojas paaiškino, jog tai jis pats, Penikas, gausias tuos pinigus.

Sabatos dieną Dievas duoda mums amžinybės „avansu“. Kiekvieną sabatą dangus paliečia žemę. Žydų rašytojas Abraomas Hešelis (Abraham Heshel) vaizdžiai pasakė, kad sabata yra „rūmai laike“. Sabata kviečia mus iš laiko tėkmės į amžinybę. Ji kviečia mus įžengti į Dievo dangišką poilsį, jau šiandien patirti dangišką jausmą. Ji kviečia mus į bendravimą su savo Kūrėju – bendravimą, kuris tęsis amžinai. Sabata – tai žengimas į amžinybę. Nueiti teks ilgą kelią, tačiau sabata yra pirmas žingsnis.

Ar pašėlęs gyvenimo ritmas gali mus taip išsekinti, kad per sabatą nebeįjėgsime atnaujinti bendravimo su Dievu? Ar gyvenimo stresuose sabata, užuot buvusi artimas bendravimas su Dievu, gali tapti tik paviršutinišku pašlovinimu? Ar gali būti, kad Dievas kviečia mus į kažką gilesnio, kažką platesnio, kažką aukštesnio ir kažką didesnio, negu patyrėme lig šiol?

Dievas trokšta, kad mes įžvelgtume sabatoje naują gilią prasmę. Jis labai nori, kad patirtume tikrą širdies atgimimą. Ar girdite, kaip Jis šiandien kalba jūsų širdžiai?

„Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: Aš jus atgaivinsiu!“ (Evangeliija pagal Matą 11, 28).

Mums, kaip ir Harviui Penikui, duotas avansas. Ne 90 000 dolerių nuo „Simon and Shuster“, o mylinčio dangiškojo Tėvo amžinybės avansas sabatoje, kuri kupina dangiškų palaiminimų.

UŽIMKITE SAVAJĄ AUKŠTUMĄ

Duok tad man tą aukštumą sritį, apie kurią kalbėjo VIEŠPATS tą dieną.
(Jozuės knyga 14, 12)

Todas Hustonas (Todd Huston) – išskirtinis jaunuolis. Todas pasiekė pasaulinį rekordą, įkopęs į visas 50 aukščiausias viršukalnes, esančias Jungtinėse Valstijose. Ankstesnis rekordas buvo 101 diena. Todas plikomis rankomis įkopė į 50 viršukalnių per 66 dienas, 22 valandas ir 47 minutes. Sunkiausia kopti buvo į Makinlio (McKinley) kalną Aliaskoje. Makinlio kalnas, aukščiausias Šiaurės Amerikos taškas, išsiskiria iš visos Aliaskos kalnų grandinės, siekdamas didingą 6100 metrų aukštį. Jo dantiyta viršukalnė yra vos per 3,5 laipsnių nuo Arkties rato. Kalną dengia amžinieji sniegynai ir ledynai. Alpinistai, kurie mėgino į jį įkopti, žino, kokios kaprizingos ir permainingos yra šio milžino nuotaikos.

Vienas iš didžiausių išbandymų Todo kely buvo tada, kai jis sutiko grupelę alpinistų, besileidžiančių nuo Makinlio. „Kaip šiandien ten, viršuje?“ – paklausė Todas. Vienas iš vyrų papurtė galvą. „Audra ir stiprus vėjas. Denalio praėjime buvome įstrigę tris dienas.“

Todas Hustonas turėjo apsispręsti. Ar jis mėgins laimę ir toliau? Ar mėgins įveikti šią milžinišką kliūtį vienintele koja? Mat Todas buvo netekęs kojos, kai 14 metų slidinėjo vandens slidėmis.

Todo tikėjimas ir drąsa paskatino jį tęsti kelionę.

Prieš kurį laiką laidoje „Parašyta“ ėmiau iš Todo interviu. Aš paklausiau, kaip jis sugebėjo įveikti ne tik fizinius, bet ir baimės bei nevilties kalnus. Todas atsakė labai taikliai: „Jei žiūrėsite į savo negalią ar sužeidimus ir visą dėmesį sutelksite tik į tai, apie tai ir suksis jūsų gyvenimas. Tačiau jei sutelksite dėmesį į Viešpatį, Jis jus išves iš didžiausių problemų.“

Būdamas 85 metų, Kalebas nepasidavė aplinkinių abejonėms. Jis paragino izraelitus užimti Pažadėtąją žemę. „Duok tad man tą aukštumą sritį!“ – sušuko jis (Jozuės knyga 14, 12). – „Atveskite milžinus. Parodykite man miesto sienas. Mudu su Viešpačiu jas įveiksime.“

Elena Vait rašė: „Netikintys matė, kaip pildosi jų nuogastavimai. Nepaisant Dievo pažado, jie tvirtino, jog užimti Kanaano neįmanoma, ir jie jo neturėjo. Tačiau tie, kurie pasitikėjo Dievu, žvelgė ne tiek į priešaky laukiančius sunkumus, kiek į savo visagalio Padėjėjo jėgą, ir įžengė į Dievo šalį“ („Patriarchai ir pranašai“, p. 513).

Su Dievu jūs taip pat galite užimti priešaky esančią aukštumą. Kartu su Kalebu ir Jozue šiandien sušukite: „O Dieve, atiduok man šį kalną“ ir tikėdami ženkite į priekį.

VIS DAR GARBINGI

Budėkite, tvirtai laikykitės tikėjimo, elkitės vyriškai, būkite stiprūs! (Pirmas laiškas korintiečiams 16, 13)

Buvusios Sovietų Sąjungos ministras pirmininkas Nikita Chruščiovas priešais Aukščiausiąją tarybą Maskvoje perskaitė svarbų pranešimą apie padėtį šalyje. Jo kalba, kurioje jis atvirai išdėstė stalinistinės eros žiaurumus, padėjo naują pamatą. Chruščiovui pasisakant, kažkas iš salės atsiuntė kandų raštelį: „Ministre pirmininke, o kur jūs buvote tada, kai Stalinas darė visus šiuos nusikaltimus?“

Chruščiovas piktai sušuko: „Kas atsiuntė šį raštelį?“

Niekas neatsiliepė.

„Duosiu tam žmogui vieną minutę pasisakyti“, – prižadėjo Chruščiovas. Sekundės bėgo. Niekas nė nekrustelėjo.

„Gera, atsakysiu, ką aš tuo metu veikiu, – vėl prabilo Chruščiovas. – Aš dariau būtent tai, ką dabar daro šio raštelio autorius, – visiškai nieko! Aš bijojau priimti atsakomybę.“

Baimė priimti atsakomybę. Baimė užimti poziciją. Baimė išlikti garbingam. Man atrodo, kad, jeigu pasaulio istorijoje ir buvo metas, kai Dievas ragino mus atvirai išsakyti savo poziciją, tai yra dabar.

Kiekvienas garsus tikėjimo didvyris aiškiai išreiškėdavo savo pažiūras. Mozė stoji prieš faraono armijas. Elisas stoji prieš Baalo pranašus. Paulius pasisakė prieš griežtą Įstatymo raidės laikymąsi. Jonas pasipriešino imperatoriaus garbinimui. O drąsiausiai Savo poziciją ant kruvinojo kryžiaus išreiškė Jėzus.

Meilė visada reikalauja pasišventimo. Jos kaina – tai visiškai Viešpačiui atsidavusi širdis, noras užimti tam tikrą poziciją. Jei mes nenorime ginti to, kas teisinga, mes nuklysime neteisingu keliu. Jei mums trūksta drąsos apginti sąžinės principus, mūsų širdys surambės nuo kompromisų. Kaip Piloto, Judo ir karaliaus Agripos, mūsų sielos bus skurdžios.

Yra geresnis kelias. Per Kristaus malonę laikykitės savo sąžinės įsitikinimų. Ir jūs būsite patenkinti savo elgesiu.

KEISTASIS DIEVO POELGIS

Viešpats pakils, [...] kad įvykdytų tai, ką turi įvykdyti, – Savo nepaprastą užmojį, kad užbaigtų darbą, neįprastą darbą! (Izaijo pranašystė 28, 21)

Knygoje „Kartėlio derlius“ pasakojama apie vienos Mičigano grūdų perdirbimo kompanijos darbininką, kuris per klaidą paėmė mirtinų nuodų, manydamas, jog tai vitaminai, ir sumaišė juos su grūdais.

Nuodingų grūdų daugelyje ūkių gavo raguočiai, vištos ir kiaulės. Ūkininkai neturėjo kitos išeities, kaip tik izoliuoti susirgusius gyvulius, nužudyti juos ir sudeginti, kad neplistų užkratas. Jie suprato, kad, jeigu nesunaikins savo galvijų, tai gali sukelti pavojų visai Mičigano gyvulininkystės pramonei.

Dievas nenori „kad kuris pražūtų“ (Petro antras laiškas 3, 9). Jo valia, kad „visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (Pirmas laiškas Timotiejui 2, 4). Tačiau esama tokių, kurių negali išgelbėti net Dievas. Jie vėliau pasirinko nuodėmę negu teisumą, maištą negu paklusnumą, egoizmą negu meilės tarnystę. Jei Dievas surizikuotų įleisti juos į dangų, jie vėl visus užkrėstų nuodėmės virusu. Jei Dievas nesiims priemonių, kad sunaikintų nuodėmę, jos nešamas blogis ilgainiui sunaikins visatą.

Dievas siūlo atleidimą už mūsų praeities nuodėmes ir jėgą gyventi krikščionišką gyvenimą dabar. Jo malonė užtikrina atleidimą, kai suklumpame, ir jėgą, kuri padeda mums nebekartoti tų pačių nuodėmių. Vykdamas paskutiniąją patikrą, turės veikti Dievas. Jis turės apvalyti visatą nuo nuodėmės. „Mūsų Dievas yra ryjanti ugnis“ (Laiškas hebrajams 12, 29). Šventas Dievas ilgainiui turi sunaikinti nuodėmę. Nuodėmių ir nusidėjėlių nebeliks – jie pavirs pelenais (Malachijo pranašystė 4, 1–3; Antras laiškas tesalonikiečiams 2, 8; Psalmynas 37, 20).

Šiandien Dievas leidžia mums rinktis – arba Jis sunaikins nuodėmę mumyse per Savo Šventosios Dvasios veikimą, arba mes būsime sunaikinti, Jam veikiai sugrįžus. Mylintis Dievas rauda, kai žūsta nusidėjėliai.

Nusidėjėlių sunaikinimas yra neįprastas ir keistas Dievo poelgis, tačiau, siekiant, kad visata būtų amžinai saugi, jis neišvengiamas. Ar leisite Jėzui jau šiandien apvalyti jūsų širdį? Ar leisite Jo Artumo ugniai nuskaistinti jūsų vidų?

MŪSŲ PASIRINKIMAS NULEMIA MŪSŲ LIKIMĄ

Padėjau prieš tavo gyvenimą ir mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą. (Pakartoto Įstatymo knyga 30, 19)

Robertas Ingersolas (Robert Ingersoll), vienas iš garsiausių praeito šimtmečio bedievių, gimė dvasininko šeimoje. Kartą išgirdęs savo tėvą pamokslaujant apie pragaro liepsnas, jis pareiškė: „Jeigu Dievas yra toks, jei Dievas degins milijonus, trilijonus žmonių – vyrų, moterų, vaikų ir kūdikių, aš netikiu, kad Jis apskritai egzistuoja. Manau, jog Jis – tik žmogaus vaizduotės padarinys.“

Ingersolas priėjo prie išvados, kad Dievas, kuris milijonus metų kankins žmones, negali būti mylintis Dievas. Maža to, jis nusprendė, kad tokio Dievo apskritai negali būti.

Ir Ingersolas buvo teisus. Kerštingo Dievo, kuris mėgautųsi tokiomis kančiomis, tikrai nėra.

Mano siela niekada nešlovintų Dievo, kuris milijonų milijonus metų kankintų žmones pragare. Ar galite įsivaizduoti dangų, iš kurio atpirktieji stebi, kaip pragare kenčia žmonės? Vienas populiarius religinis rašytojas teigė, kad, jeigu būtų užgesintos pragaro liepsnos ir pražuvusieji nustotų kentėje, atpirktieji netektų vieno iš didžiausių malonumų. Kitaip tariant, pasak jo, vienas iš dangaus džiaugsmų yra stebėti, kaip kenčia nusidėjėliai. Kokia nesąmonė! Kaip tai iškraipo Dievo paveikslą.

Biblijoje vaizduojamas Dievas yra visiškai kitoks. Dievo meilė neleidžia Jam kankinti nusidėjėlių per visą amžinybę. O Jo teisingumas neleidžia Jam užsimerkti prieš jų nuodėmes. Švento Dievo Artume nuodėmė tampa degia medžiaga. Dievas palieka apsispręsti patiems nusidėjėliams. Nepridengti Jo meilės apsaugos, jie bus sunaikinti Jo šventumo liepsnų.

Didžiausia pragaro kančia yra žinojimas, kad jie yra amžinai išvaryti iš Dievo Artumo. Dievas siūlo gyvenimą. Nusidėjėliai pasirenka mirtį. Per šimtmečius aidai senovės pranašo žodžiai: „Padėjau prieš tavo gyvenimą ir mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys būtumėte gyvi“ (Pakartoto Įstatymo knyga 30, 19).

Išgelbėjimas yra pasirinkimas. Amžinoji pražūtis taip pat yra pasirinkimas. Galiausiai kiekvienas iš mūsų gausime, ką pasirinkome amžinybėje.

Šiandien dangaus Dievas ragina kiekvieną iš mūsų rinktis gyvenimą.

MATYTI DIEVO AKIMIS

Bet jums, kurie klausotės, Aš sakau: mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia. (Evangelija pagal Luką 6, 27)

Rodnis Robertsonas (Rodney Robertson) galėjo pasakyti, jog artinasi sunki naktis. Dirbdamas nakvynės namuose, kad susimokėtų už mokslą seminarijoje, jis jau buvo pripratęs prie sudėtingų situacijų, tačiau šis vakaras atrodė ypatingai sunkus. Už lango šaltą žemę pliekė lietus. Veikiai nakvynės namuose nebeliko laisvų vietų, o žmonės iš gatvės vis plūdo. Prasidėjo kivirčiai. Benamiai piktai plūdosi. Kai kas net susirėmė dėl gultų.

Visoje šioje įtampoje vidun išlitiniavo vienas augalotas vyriškis, vardu Chosė, ir numetė ant grindų jam duotą čiužinį. Jis buvo toks girtas, kad vos įstengė nusiauti batus. Nuo Chosė visoje patalpoje veikiai pasklido nepakenčiamas dvokas. Netoliese gulėję žmonės ėmė reikalauti Rodnio, kad ką nors darytų.

Teisingiausias sprendimas buvo įtikinti Chosė nusiprausti duše, tačiau Rodnis neįstengė jo prižadinti. Chosė kvėpavo, tačiau atrodė, jog yra miręs šiam pasauliui. Rodnis su dviem bendradarbiais norėjo nutempti vyriškį į dušą, bet Chosė svėrė daugiau kaip 100 kilogramų.

Kai kurie benamiai pareikalavo Rodnio išvilkti Chosė atgal į gatvę. Tačiau kiti ėmė protestuoti. Atrodė, kad, jeigu kažkas laimės, kažkas turės pralaimėti.

Bet štai Rodniui kilo idėja. Kodėl neatvilkus dušo iki Chosė? Jis susirado vonelę ir šiek tiek citrinų aromato skysto muilo. Atsiklaupęs prie girtuoklio, jis pradėjo mauti jo nešvarias kojines. Dvokas buvo toks, kad Rodnis vos galėjo kvėpuoti.

Tačiau po kelių minučių Rodnis jau šveitė Chosė kojas muiluota plaušine. Paskui jis rūpestingai nusausino jas rankšluosčiu. Staiga jis pastebėjo esant apsuptas žmonių. Rodnis pavargęs atsistojo ir apsidairė.

Visi jam šypsojosi – net tie, kurie skundėsi garsiausiai. Iš tiesų šypsojosi net tie, kurių jis niekada nebuvo matęs šypsantis. Visų rasių vyrai ir moterys.

Tarp susirinkusiųjų nuvilnijo tylus šurmulyš. Tą vakarą niekas nebešūkalojo ir nebegrasino. Žmonės, kurie turėjo čiužinius, atidavė juos neturėjusiems. Barniai baigėsi. Juos išdildė tas, kuriam nereikėjo stoti į kieno nors pusę, kuriam nereikėjo taškų, kuris norėjo, kaip ir Jėzus, būti jų vyresniuoju tapdamas jų tarnu.

Viena gerumo apraiška gali pakeisti visą įstaigą. Vienas nesavanaudiškos meilės poelgis gali pakeisti šeimą. Vienas rūpestingumo pasireiškimas gali pakeisti klasę. Gerumas sugriauna užtvaras. Gerumas peršoka sienas. Gerumas nutiesia tiltus. Doktoras Lukas apie mūsų dangiškąjį Tėvą kalbėjo kaip apie Tą, kuris „maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems“ (Evangelija pagal Luką 6, 35). Pats Dievas yra mums gerumo pavyzdys visais Savo veiksmais. Šiandien Jis kviečia mus būti maloningus aplinkiniams.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

I DALIS: DIEVAS VIS DAR VEDA SAVO BAŽNYČIA

Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. (Evangelija pagal Matą 16, 18)

Svankvarterio (Šiaurės Karolina) metodistai labai troško pasistatyti bažnyčią, kad galėtų šlovinti savo Dievą. Tačiau jie tegalėjo įpirkti pelkėtą žemumą nepageidaujamoje miesto dalyje. Neturėdami kito pasirinkimo, jie nusipirkto tą žemę ir ėmėsi darbo. Greitai jų meilės darbas buvo baigtas – ant mūrinių pamatų išaugo mažas baltas pastatas.

1876 metų rugsėjo 16 dieną, sekmadienį, jie džiaugsmingai pašventė naująją statinį Dievui. Po trijų dienų pro miestą prašvilpė siaubinga audra. Visą naktį ir dar kitą dieną siautėjo vėjas, nuo liūtis patvino gatvės.

Pagaliau audra nurimo. Miestelėnai išėjo iš savo namų. Didelei jų nuostabai, gatve plaukė maža balta bažnytėlė. Srovė ją nešė Oister Kryko keliu. Paskui ji pajudėjo Svankvarterio pagrindine gatve ir netikėtai pasuko į dešinę. Bažnyčia sustojo kaip tik toje vietoje, kur miestelėnai iš pradžių norėjo nusipirkti sklypą jos statybai, bet savininkas nepardavė. Sklypo savininkas, patikėjęs, jog tai Dievo pirštas, skubiai pardavė savo žemę.

Šiandien toje vietoje Paties Dievo pastatyta bažnyčia vadinasi „Apvaizda“. Blaškėsi vėtros, siautė uraganai, o bažnyčia išliko stovėti.

Dievo ranka vis dar saugo Jo Bažnyčią. Jos negali sugriauti jokie pragaro uraganai. Mūsų Viešpats pažadėjo, kad Jo Bažnyčia išliks. „Ir Aš tau sakau: tu esi Petras; ant tos uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Evangelija pagal Matą 16, 18).

Dievo Bažnyčia išliks. Pūs Įstatymo nesilaikymo ir fanatizmo vėjai; abejonių audros it dulkes sukels sumaišties debesis; švelnūs iš Laodikėjos Bažnyčios atskrieję zefyrai tūkstančius Dievo žmonių užmigdys; tačiau Jo Bažnyčia išliks. Pūs „bet koks mokymo vėjelis“ (Laiškas efeziečiams 4, 14), bet „nieko šiame pasaulyje nebus brangiau už Dievo Bažnyčią“ („Liudijimai“, t. 6, p. 42).

Dievo Bažnyčia neiširs ir nebus suskaidyta („Rinktiniai raštai“, II knyga, p. 68–69). Kristus ir Jo Bažnyčia ne tik išliks – jie triumfuos.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

II DALIS: ĮSTATYMO NESILAIKYMO AUDRA

Žiūrėkite! Nelaimė sėlina iš tautos į tautą, galinga audra kyla nuo žemės pakraščių. (Jeremijo pranašystė 25, 32)

Daktaras Šervertas Frazeris (Shervert Frazier) dirbo nacionalinio sveikatos instituto direktoriumi. Jo knyga „Psichologinės srovės“ išreiškė susirūpinimą dėl augančio smurto mūsų visuomenėje. Daktaras Frazeris paaiškino, ką jis vadina „smurto visuomene“ – tai tokia, kuri „džiaugiasi chaosu ir kartu ji pasmerkia“. Smurtas jai atrodo ir amoralus, ir neišvengiamas.

Kitaip tariant, šeštos valandos žiniuose parodomas tragiškas vaizdas, kaip ant gatvės tyso susišaudymo metu nušautas vaikas. O aštuntą valandą rodomas filmas, kuriame su blogais vyrukais koku nors stebuklingu būdu susidoroja didvyris. Ir tai tikra linksmybė!

Mes gyvename pasaulyje, kuriame dėl mūsų lojalumo ir dėmesio varžosi skirtingos vertybės. Pagrindinis JAV žurnalas neseniai apibūdino Jungtines Valstijas kaip „smurto Ameriką“. Kitame straipsnyje pasakyta, kad pastaraisiais metais mūsų šalyje nužudyta 23 700 žmonių. Kiekvienas aštuoniolikmetis vidutiniškai pamato 200 000 smurto aktų per televiziją, įskaitant 40 000 žmogžudysčių.

Šiuo požiūriu yra du svarbūs aspektai. Pirma, smurtas gimdo smurtą. Mūsų mąstymą formuoja dalykai, kurie sukasi mūsų mintyse. Elena Vait rašė, kad „mūsų dvasingumo pobūdį apsprendžia penas, kurią gauna mūsų protas“ („Liudijimai“, t. 8, p. 169). Smurtas įžengė į mūsų namus. Neapsigaukite – mūsų protas nėra uola, į kurią smurtas atsimuša kaip vanduo beveik be jokių pasekmių. Mūsų protas – kaip kempinė, absorbuojanti gyvenimo patirtį.

Kai mūsų protą stimuliuoja žiniasklaidos transliuojamas smurtas, kažkas miršta mumyse. Mes tampame nejautrūs kitų kančiai, mūsų sielos surambėja.

Yra ir kitas dalykas. Dievo Žodis pranašauja, kad Jėzus sugrįš dar neregėto nusikalstamumo ir smurto laikais. Psalmistas patvirtina: „Jau metas veikti VIEŠPACIUI, nes Tavo Įstatymas pažeidžiamas“ (Psalmynas 119, 126).

Jėzus pridūrė šiuos daug pasakančius žodžius: „Kadangi įsigalės neteisybė, daugelio meilė atšals. O kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas“ (Evangelija pagal Matą 24, 12–13).

Įstatymo nesilaikymo viesulas, griauantis mūsų visuomenę, liudija, jog mūsų Viešpaties atėjimas jau arti. Šią krizės valandą Jėzus kviečia mus gyventi pasišventusiai ir paklusniai. Kai būsime ištvirtinę Kristuje, Įstatymo nesilaikymo uraganas mūsų nepajudins.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

III DALIS: LEDINIS FORMALIZMO VĖJAS

Ši tauta šlovina Mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo Manęs. (Evangelija pagal Matą 15, 8)

Jėzus griežtai priekaištavo dėl fariziejų formalizmo. Jis vadino juos „pabal-tintais antkapiais, kurie [...] viduje pilni numirėlių kaulų“ (Evangelija pagal Matą 23, 27). Pasak Jo, jie yra „veidmainiai“, kurie tik vaidina (Evangelija pagal Matą 15, 7). Jis teigė, kad jie „be nuovokos“ (16 eilutė). Griežtas forma-lizmas kaip maras persekiojo Dievo tautą pirmajame amžiuje, persekioja jis mus ir dabar.

Elena Vait rašė: „Formalaus garbinimo blogio neįmanoma pavaizduoti pernellyg ryškiai“ („Liudijimai“, t. 9, p. 143); „Mes negauname nė šimtadalio to palaiminimo, kurį turėtume gauti, kai susirenkame šlovinti Dievą“ („Liudijimai“, t. 6, p. 362).

Formalizmas sutelkia dėmesį ne į širdį, o į išorę. Jam svarbiausia ritua-lai, apeigos, formos ir tradicijos, kurios užgožia iš širdies bei dvasios kylantį šlovinimą. Kai per mūsų gyvenimą švilpia ledinis formalizmo vėjas, mes akcentuojame tai, kas išorėje, ir užmirštame tai, kas viduje. Išorinis elgesys išstumia širdies atsivertimą. Lieka konformizmas be keitimosi, pareiga be pasišventimo, priedermė be užsidegimo. Formalūs krikščionys gali būti iš-oriskai padorūs, tačiau jų gyvai nevaldo Kristaus Dvasia.

Jėzus siūlo kai ką geriau už šaltą formalizmą, kuris sunkų ir nuobodų darbą bei slegiančią pareigą iškelia aukščiau džiaugsmingų, šlovinančių šir-džių. Jėzus siūlo mums mumyse gyvensiančią Dvasią. Jėzus kviečia mus kur kas labiau, negu maldingumo forma, neturinti „maldingumo jėgos“ (Antras laiškas Timotiejui 3, 5). Jis siūlo mums Pats Save.

Aš laikiu, kol Dvasios vėjai padvelks per mūsų bažnyčias. Aš ilgiuosi „tarp mūsų tikro dievotumo prabudimo, kuris yra didžiausias ir svarbiausias mū-sų poreikis“ („Rinktiniai raštai“, I knyga, p. 121). Mes negalime tikėtis tikro prabudimo be karštos maldos ir nuoširdžių Biblijos studijų. Dvasia gyvena mūsų širdyje per Žodį. Visi didieji, tikri prabudimai pasaulio istorijoje buvo pagrįsti Žodžiu.

Daugelis žmonių ieško naujų šlovinimo formų, kaip atsakymų į forma-lizmo reikalavimus. Nors tai gali sukurti laikiną euforiją, jos nieko vertos, jei šlovinimas nekyla iš mūsų širdžių. Svarbiausia ne šlovinimo forma, o šlovintojo širdis. Dievas kviečia mus šlovinti širdimis, kurios kupinos naujo susižavėjimo Juo ir Jo Žodžiu. Kai mūsų širdys sužeistos dėl asmeninių ne-sėkmių, Kristus pripildys jas Savo atlaidumo. Tada iš mūsų džiugios širdies plūs šlovinimas Atpirkėjui. Jo tiesos kasdien taps vis brangesnės.

Kartu su Jeremiju mes sakysime: „Gavęs Tavo žodžius, juos ryte prarijau; Tavo žodis atnešė man džiaugsmą ir širdies linksmybę“ (Jeremijo pranašystė 15, 16).

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

IV DALIS: DEGANTIS FANATIZMO VĖJAS

Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų, kad tie pataikautų jų ausims; jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms. (Antras laiškas Timotiejui 4, 3–4)

Fanatizmas gali įgauti daugybę pavidalų. Mozės laikais fanatikai šoko aplink aukso veršį. Jie buvo tikrai apimti entuziazmo. Jie tiesiog degė įkarščiu. Tačiau jie maištavo prieš Dievą.

Fanatikai linkę manyti, kad jie tiesiogiai susisiečia su Dievu. Jų nepriklausoma nuomonė tampa aukščiausia. Jie pateisina savo elgesį, sakydami, jog tai, kuo jie tiki, yra Dievo valia jiems. Jų pačių protas tampa jų religijos esme.

Kai kurie fanatikai susikuria savo taisykles. Jie paprastai vengia bet kokios bažnytinės organizacijos.

1985 metais Sietlo bendruomenėje prasidėjo skyrybų epidemija. Per vienerius metus išsiskyrė ar pradėjo skyrybų procesą maždaug tuzinas porų. Priežasties toli ieškoti nereikėjo. Bendruomenėje buvo skatinama gilesnė vyrų ir moterų, paprastai ne sutuoktinių, dvasinė meilė. Jie daug laiko praleisdavo kartu, ypač šokdami bažnyčioje. Susižavėjimas kažkieno kito vyru ar žmona ir lėmė daugelio santuokų iširimą.

Tos bendruomenės pastorius buvo įsitikinęs, kad jis tiesiogiai bendrauja su Dievu, kuris „atskleidė jam tiesą, kokios dar nežinojo nė vienas žmogus“. Bendruomenė atsitokėjo tik tada, kai daugelis šeimų jau buvo išsiskyrusios.

Biblinis tikėjimas visada yra sukoncentruotas apie Žodį. Bet koks šlovinimas, kuriame akcentas perkeliamas nuo Dievo Žodžio autoriteto į asmeninius jausmus, gali vesti į fanatizmą. Biblinis tikėjimas visada yra tikinčiųjų bendruomenės dalis. Kai kas nors pareiškia esąs ypatingai apšviestas Dievo, būkite atsargus. Kai kas nors tvirtina turįs tiesioginį ryšį su Dievu, kad ir kaip nuoširdžiai tas žmogus kalbėtų, būkite atsargus.

Biblinis tikėjimas tiki Dievo Bažnyčios pergale. Fanatikai dažnai būna įsitikinę ir moko, kad Dievo Bažnyčia yra sugedusi arba atsimetusi nuo tikėjimo. Elena Vait rašė: „Kai kas perša mintį, kad artinantis prie laikų pabaigos kiekvienas Dievo vaikas galės gyventi nepriklausydamas jokiai religinei organizacijai. Tačiau Viešpats man apreiškė, kad šiame darbe nebus tokio dalyko, kaip kiekvieno žmogaus nepriklausomybė“ („Liudijimai“, t. 9, p. 258).

Mums pasakyta: „Gali atrodyti, kad Bažnyčia tuoj žlugs, tačiau to neįvyks. Ji išliks, kol Sione bus atsijoti nusidėjėliai“ („Rinktiniai raštai“, II knyga, p. 380). Mat kad ir kokia „nusilpusi ir ydinga“ ji būtų, Dievo Bažnyčia vis dar yra didžiausio Jo dėmesio objektas („Apaštalų darbai“, p. 12).

Štai vienas dalykas, kurio jums niekada nepasakys fanatikai. Pasilikite Bažnyčioje, nes per Dievo malonę galutinis triumfas priklausys jai.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

V DALIS: MIRTINI EREZIJOS BRIZAI

Verčiau stenkis Dievui pasirodyti tinkamu darbininku, neturinčiu ko gėdytis, be iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį. (Antras laiškas Timotiejui 2, 15)

Amerikos visuomenei naują pavojų kelia bioterorizmas. Mirtys nuo paštu išplatintų juodligės sporų atskleidė, jog esame pažeidžiami ligos, apie kurią mes mažai nežinojome. O kas, jeigu koks nors teroristas užnuodys mūsų vandenį ar maistą? Kas, jeigu koks nors įnirtęs maniakas pripils jų į grūdų barstymo aparatą ar paskleis sausakimšame stadione? Oru plintantis užkratas gali sunaikinti tūkstančius gyvybių.

Panašią destrukciją sukelia erėzija. Kai per bažnyčią pučia užkratą nešančios erėzijos brizai, daugelis Dievo žmonių užsikrečia mirtina dvasine liga.

Bažnyčia visada susidurdavo su erėzijomis. Paulius perspėjo jaunąjį Timotiejų apie tokius „Himenėją ir Filetą“, kurie sugriovė kai kurių tikėjimą (Antras laiškas Timotiejui 2, 17). Jis barė Galatijos Bažnyčią: „O neprotingi galatai! Kas apkerėjo jus, kuriems akivaizdžiai buvo nupieštas nukryžiuotasis Jėzus Kristus?“ (Laiškas galatams 3, 1). Pauliui kėlė nerimą judaizmo skleidėjai, kurie skverbėsi į Bažnyčią, tvirtindami, jog išgelbėjimas atėjo per paklusnumą judaizmo įstatymams, o ne vien per tikėjimą Kristumi. Per šias erėzijas daugelis buvo apgauti ir pražudė savo sielas.

Savo nuostabiame pamoksle apie paskutiniųjų dienų ženklus Jėzus teigia: „Žiūrėkite, kad jūsų kas nesuklaidintų. Daug kas ateis prisidengę Mano vardu ir sakys: „Aš Mesijas!“, ir daugelį suklaidins (Evangelija pagal Matą 24, 4–5). Elena Vait rašė: „Sparčiai artinasi dienos, kai kils didžiulė sumaištis ir chaosas. Šėtonas, persirengęs angelo rūbais, apgaudinės, jei bus įmanoma, net pačius išrinktuosius. Bus daug dievų ir daug viešpačių. Pūs bet koks mokymo vėjelis“ („Liudijimai“, t. 5, p. 80).

Kaip mes galime išvengti didžiojo melagio apgavystės? Štai trys Dievo duotieji principai:

1. *Mylėkite tiesą.* Jėzus pasakė: „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar Aš kalbu pats iš Savo galvos“ (Evangelija pagal Joną 7, 17). Pašvęskite savo širdį Dievo valios vykdymui.

2. *Pažinkite tiesą.* Jėzus pasakė: „Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Evangelija pagal Joną 8, 32). Tiesos pažinimas išlaisvina jus iš šėtono apgaulės.

3. *Dalykitės tiesa.* Pakviesdamas mokinius „Eikite paskui Mane!“ (Evangelija pagal Matą 4, 19), Jėzus žinojo, kad Jo valios vykdymas ir Jo tiesos skleidimas sustiprins jų pačių tikėjimą. Tai Dievo serumas, kuris paskiepija jus nuo erėzijos. Mylėkite tiesą, pažinkite tiesą, dalykitės tiesa, ir jūs išliksite tvirti tiesoje.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

VI DALIS: ABEJONIŲ DULKIŲ AUDROS

Silpnatiki, ko suabejojai?! (Evangelija pagal Matą 14, 31)

Dulkių audros gali atnešti pražūtį – jos mus apakina. Kai važiuodamas išdžiūvusiais Teksaso slėniais patenku į dulkių vėtrą, kartais vienintelis išmintingas dalykas būna pasitraukti į kėlkraštį ir sustoti.

Viena iš šėtono apgaulių yra jo sukelta abejonių dulkių audra. Abejones šėtonas sukėlė žmogui jau Edeno sode. Jis paklausė: „Ar tikrai Dievas sakė: „Nevalgykite nuo jokio medžio sode!“? (Pradžios knyga 3, 1). Šėtono klausimo tikslas buvo sukelti abejonę. Jo taktika nepasikeitė ir šiandien. Privertęs mus suabejoti Dievo meile, Dievo tiesa ar skeptiškai žiūrėti į Dievo Bažnyčios organizaciją, jis jau yra tikras, jog mes esame pakeliui į dvasinę nelaimę. Skiriamasis dvidešimt pirmojo amžiaus mąstysenos bruožas yra atvirumas. Taip, žinoma, yra laikas, skirtas tyrinėjimams, klausimams ir atvirumui. Tačiau yra metas ir užsidaryti. Aš žinau, kad Dievas mane myli. Aš žinau, kad Jo Žodis yra tiesa. Aš priėmiau Jo mokymą apie biblinę savaitę. Aš tikiu, kad jo Bažnyčia triumfuos. Šios didžiosios amžinosios tiesos yra uždarytos mano prote. Man nereikia kiekvieną rytą atsikelti ir galvoti, ar Dievas mane myli; man nereikia kasdien abejoti savo įsitikinimais.

Rašydamas Teofiluiui, daktaras Lukas troško, kad jis įsitikintų „tikrumu mokslo, kurio esi išmokytas“ (Evangelija pagal Luką 1, 4). Kai kurie dalykai turi giliai įstrigti mums į širdis.

Jei mūsų protas bus pilnas abejonių, nebebūsime tikri. Jei leisimės į klausimus, tapsime skeptikais. Ne į kiekvieną klausimą bus atsakyta šioje amžinybės pusėje. Pagrindinis klausimas yra šis: „Ar aš turiu pakankamai įrodymų, kad patikėčiau?“ Kai į šį klausimą atsakyta, ateina metas uždaryti savo protą abejonėms.

Elena Vait turėjo įsimintiną patirtį, bendraudama su D. M. Kenraitu (Canright). Pastorius Kenraitas išėjo iš Septintosios dienos adventistų bažnyčios. Jis parašė Elenai Vait apie savo abejones. Ji jam atrasė: „Nenoriu apie tai nė girdėti. Abejones alsavimas, nusiskundimai ir netikėjimas yra užkrečiami; jei mano protas taps nešvarios versmės, sukuringo, užteršto iš šėtono fontano tekančio vandens kanalu, jame gali užsilikti tam tikrų nuosėdų ir jį užteršti. Jeigu velnio pasiūlymai padarė tau tokią įtaką, kad iškeitei pirmagimio teisę į viralo dubenį – draugystę su Viešpaties priešais, daugiau nenoriu nieko girdėti apie tavo abejones ir, tikiuosi, būsi saugomas, kad neužterštum kitų protų; juk pati atmosfera, kuri supa žmogų, kalbantį taip, kaip tu, yra nuodingos miazmos“ („Rinktiniai raštai“, II knyga, p. 166).

Velnio sukeltos abejonių audros gali nuvesti jus tik į amžinąją pražūtį. Pripildykite savo protą Dievo Žodžiu. Pasotinkite savo sielą Dievo tiesa. Leiskite jai išsiskynyti jūsų širdyje. Dievas jus myli. Jo tiesa galiausiai laimės.

BET KOKS MOKYMO VĖJELIS

VII DALIS: ŠVELNŪS LAODIKĖJOS ZEFYRAI

Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užėisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi. (Apreiškimas Jonui 3, 20)

Apaštalui Pauliui keliaujant į Romą, jūra buvo nerami. Būriuoti darėsi pavojinga. Paulius patarė kapitonui peržiemoti vietovėje, vadinamoje Gražioji Prieplauka. Kiti įgulos nariai nerimavo ir ragino plaukti toliau. Daktaras Lukas rašė: „Papūtus lengvam pietų vėjui, jie tikėjosi įvykdyti savo sumanymą ir, pakėlę inkarą, leidosi pirmyn palei Kretos krantus“ (Apaštalų darbai 27, 13). Papūtė švelnus, šiltas vėjelis, vadinamas zefyru. Liūliuojami bangų, kapitonas su įgula užsnūdo. Jie jautėsi saugūs. Jie buvo įsitikinę, kad sugebės atsilaikyti bet kokioje audroje. Švelnus vėjelis veikiai peraugo į nuožmią vėtrą. Ji įnirtingai sušiaušė jūrą. Laivą išgelbėjo tik Dievo apvaizda. Švelnūs, šilti vėjeliai jus migdo. Laodikėja – tai dvasinio letargo, tariamo dvasingumo būseną. Esant šioje būsenoje, atrodo, kad su jūsų dvasine patirtimi viskas gerai.

Prieš kurį laiką man teko lankytis Laodikėjos mieste, esančiame pietų-centrinėje Turkijoje. Jono laikais tai buvo klestintis prekybos centras. Jame gyveno daugiau kaip 100 000 žmonių. Jo bankininkystės verslo galėjo pavydėti romėnų pasaulis. Kai pirmojo amžiaus viduryje žemės drebėjimas dalį miesto sugriovė, išdidūs Laodikėjos gyventojai atsisakė romėnų pagalbos. Jie norėjo atstatyti miestą patys. Laodikėja buvo mados centras, specializavosi vilnonių gėrybių gamyboje. Be to, ten klestėjo medicina, buvo gaminami vaistai akims ir ausims. Orūs Laodikėjos gyventojai turėjo visko, ko jiems reikėjo. Jie buvo įsitikinę, kad joks kitas miestas nepralenks Laodikėjos.

Jono Apreiškėjo žinia Laodikėjos Bažnyčiai tinka ir šiandieninei Dievo Bažnyčiai. Ji kalba apie dvasinį išdidumą ir ragina būti nuolankesnės širdies. Dievas sako: „Tu juk sakai: „Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko nebestojo“, – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas“ (Apreiškimas Jonui 3, 17).

Gyvenimas dėl savęs buvo Laodikėjos miestelėnų gyvenimo esmė. Elena Vait rašė, kad „meilė sau eliminuoja meilę Kristui. Tie, kas gyvena sau, priklauso Laodikėjos Bažnyčiai“ („Septintosios dienos adventistų Biblijos komentarai“, t. 7, p. 962).

Dievas trokšta, kad kiekvienas iš mūsų turėtų naują, gyvybiškai svarbią patirtį, susijusią su Juo. Jis ilgisi dvasinės draugystės su mumis. Jis sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užėisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi“ (20 eilutė). Tos durys yra mūsų ego, mūsų išdidumas, mūsų egocentrizmas. Tos durys – tai daryti taip, kaip mums patinka, ir savo pačių jėgomis. Mūsų Viešpats trokšta pripildyti mūsų širdis, vadovauti mūsų mintims bei formuoti mūsų mąstymą.

Nesileiskite, kad jus apimtų dvasinis snaudulys. Kristus mūsų širdžių, gyvenimo ir visko, kas mes esame, centre yra vienintelis atsakymas į nykią Laodikėjos religiją.

VISI DANGAUS PALAIMINIMAI

Jeigu Jis nepagailėjo nė Savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?! (Laiškas romiečiams 8, 32)

Komikas Bilis Kristalas (Billy Crystal) Manheteme ieškojo nupirkti vaizdajuostę su kino filmu savo dukters Lindsės vienuoliktajam gimtadieniui. Jis paskambino jai į Los Andželą ir atsiprašė dėl savo užimtumo, tačiau pažadėjo veikiausiai išsiųsti siuntinuką. Lindsė nusivylė, kad jis neatvyks, bet padėkojo už būsimą dovaną.

Vėliau, tą pačią dieną, prie jos durų atsirado neįprastas paketas: metro aukščio kartoninė dėžė. Lindsė tučiuojau ją atplėšė, ir iš jos išlindo tėtė! Vos jai paskambinęs, jis atskrido iš Niujorko į Los Andželą. Lindsė glėbesčiavo tėvą ir vis prašė: „Įžnybk man, įžnybk!“ Ji negalėjo patikėti, kad ši neįprasta dovana tikra.

Paties Bilio Kristalo tėvas buvo miręs nuo infarkto, kai Biliui buvo 15 metų. Jis sako: „Dvidešimt penkeri mano gimtadieniai praėjo be tėvo. Nenoriu, kad taip nutiktų ir mano mergaitėms.“

Kristalas įteikė dukrai vertingiausią dovaną, kokią galėjo įteikti – save. Danguis mums įteikė brangiausią dovaną – Jėzų. Jis atidavė Save mums.

Atiduodamas Save, Jėzus tiesiog užvertė mus dangaus palaiminimais. Ši mintis taip džiugino apaštalą Paulių, kad jis sušuko: „Jeigu Jis nepagailėjo nė Savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?! (Laiškas romiečiams 8, 32).

Atiduodamas Sūnų, Tėvas įteikė kartu su Juo ir visus kitus palaiminimus. Visi dangaus palaiminimai priklauso mums. Pagalvokite apie tai – Dievas dovanoja mums atleidimą, jėgą, stiprybę, išmintį, saugumą, užtikrintumą, savo vertės pajutimą, Jis tenkina visas mūsų kasdienines reikmes ir taip toliau, ir panašiai. Kristuje visa tai mūsų. Dangiškieji palaiminimai beribiai. Mat „Dievas turi dangų, pilną palaiminimų tiems, kurie su Juo bendradarbiauja“ („Pamokos apie Kristų“, p. 145). „Kad ir kokius palaiminimus siųstų Viešpats, Jo atsargos nesibaigia, Jo aruodai, iš kurių galime semtis, visada pilni“ („Liudijimai“, t. 5, p. 71).

Kristus teikia visas gyvenimo gėrybes. Jame nieko netrūksta. Kiekvienas mūsų įkvėptas oro gurkšnis yra Dievo dovana. Maistas, kurį valgome, ateina iš dangaus gauros. Meilė ir gerumas, kuriuos patiriame savo žemiškame bendravime, plūsta iš Dievo širdies per Jo Sūnų. Šiandien galime džiaugtis, nes visi dangaus palaiminimai yra dovanoti kartu su Jėzumi.

PATRAUKITE TIKĖJIMO VIRVELĘ

Aš esu vynuodis, o jūs šakelės. Kas pasilieka Manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti. (Evangeliija pagal Joną 15, 5)

Sendi draugai užvertę galvas spoksojo į mėlyną dangų ir pastebėjo nuo lėktuvo atsiskiriančią jos mažytę figūrą. Tai buvo pirmas kartas, kai ji išsoko be virvės, ir šįsyk Sendi ketino pati patraukti parašiuoto virvelę.

Žemai apačioje kartu su ja jos draugai skaičiavo – vienas vienas tūkstantis, du vienas tūkstantis, trys vienas tūkstantis. Tačiau parašiuotas neišsiskleidė. Nieko neįvyko. Jie laukė, o Sendi krito vis žemyn ir žemyn. Kodėl ji nepatraukė parašiuoto išskleidimo virvelės? Jeigu kažkas negerai, ar ji turi atsarginį parašiuotą?

Deja, ši jauna moteris taip ir nukrito ant žemės, ir iš karto tragiškai žuvo. Pribėgę žmonės pamatė, kad jos parašiuotas vis dar tvarkingai supakuotas jai ant nugaros. Kas gi atsitiko?

Tada jie pamatė Sendi krūtinės dešinėje perplėštą jos sportinį kostiumą. Atrodė, tarsi ji būtų desperatiškai jį draskiusi. Iš tikrųjų ji rausėsi tarp drabužių ir pirštais tiesiog sudraskė medžiagą. Staiga visi suprato siaubingą tiesą. Jos parašiuoto virvelė buvo *kairėje*! Panikos akimirka Sendi tai užmiršo ir toliau naršė tarp drabužių, tampė ir draskė juos dešinėje, tačiau virvelės ten nebuvo.

Ar gali taip būti, kad ir mes desperatiškai tampysime parašiuoto išskleidimo virvelę, kurios ten nebus? Kiekvieną kartą, kai manome, jog savo jėgomis įveiksime pagundą, mes tampome virvelę, kurios nėra. Kiekvieną kartą, kai manome, kad galime patys įveikti priešą, artėja nelaimė. Negalima pasakyti, kad Sendi nesistengė – ji stengėsi tiesiog karštligiškai. Ji darė viską, ką galėjo. Visa problema, kad jos pastangos buvo nukreiptos neteisinga linkme.

Šventajame Rašte galima rasti du priešingus teiginius. Pirmasis – „Aš nieko negaliu“. Antrasis – „Aš galiu viską“. Jėzus pasakė: „Nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti“ (Evangeliija pagal Joną 15, 5). Be Jo visos geriausios mūsų pastangos yra tuščios. Be Jo mes esame bejėgiai. Be Jo didžiausios mūsų pastangos pasmerktos nesėkmei. „Be dieviškosios jėgos žmogaus pastangos nieko vertos“ („Pranašai ir karaliai“, p. 487).

Apaštalas, patraukęs parašiuoto išskleidimo virvelę, su džiaugsmu pareiškia: „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina“ (Laiškas filipiečiams 4, 13). Per Jėzų silpnieji tampa stiprūs. Jo stiprybėje ir jėgoje mes esame nugalėtojai. Mūsų Viešpats nepralaimėjo nė vieno mūšio su priešu. Ir nepralaimės. Laikykitės Jo jėgos. Kovokite su Jo stiprybe. Pasiduokite Jo malonei. Patraukite tikėjimo virvelę.

PALAIMINTASIS SUSIJUNGIMAS

Paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu. (Pirmas laiškas tesalonikiečiams 4, 17)

Vieną rytą, grįžęs iš trumpo pasivaikščiojimo, išgirdau namuose skambant telefoną. Nuskubėjau atsilipti. Nepažįstamas moteriškas balsas kitame laido gale atrodė labai susijaudinęs. „Ar jūs esate pastorius Markas Finlis?“ – paklausė moteris. Aš atsakiau, jog „taip“, ir ji tęsė. „Esu medicinos sesuo, dirbu daktaro Trentono įstaigoje Trentone, Virdžinijos valstijoje. Ar pažįstate tokią paauglę, vardu Dženę?“

„Taip, o kas atsitiko?“

„Bijau, kad atsitiko, pastoriau, – tarė ji. – Džerodų šeimoje Dženė prižiūrėjo kūdikį. Kai vaiko tėvų nebuvo namie, kūdikis lopšyje užduso.“ Moteris patylėjo. „Pastoriau, gal galite tučtuojau atvykti į Trentoną? Gal galite susirasti Dženę ir ją paguosti? Ir pastoriau, gal galite... gal galite pasakyti vaikelio tėvams, kad jis mirė?“

Kai važiauvau vingiuotu keliu iš Vilvudo į Trentoną, mano galvoje sukosi mintys. Su kuo pirmiau reikėtų susisiekti – su Džene ar su kūdikio tėvais? Nusprendžiau pirmiausia nuvažiuoti pas vaiko tėvus. Įsukęs į jų kiemą, pamaciau du mažus berniukus, purvyne žaidžiančius su mašinėlėmis ir traukinukais. Jaunesnysis pakėlė liūdną veidelį ir pasakė: „Misteri, kūdikėlis mirė“. Supratau, kad tėvai jau žino. Įžengiau į namus ir radau motiną susirietusią ant sofos šalia savo vyro. Jis buvo apglėbęs ją per pečius, o ji nesuvaldomai verkė. Jos rauda pervėrė man širdį. Negalėjau įsivaizduoti, ką reiškia patirti tokį siaubą. Priėjau prie jaunosios mamos ir uždėjau ranką jai ant peties. Ji pakėlė ašarotas akis ir pasakė: „Pastoriau, ačiū, kad atėjote“.

Kelis akimirksnius aš nepratariau nė žodžio. Paskui paprasčiausiai pasakiau: „madam, aš negaliu suprasti jūsų skausmo. Negaliu nė įsivaizduoti, kokią širdgėlą ir sielvartą jūs išgyvenate. Nesu praradęs nė vieno iš savo vaikų. Tačiau yra Tas, kuris gali jus suprasti. Jo Sūnus taip pat buvo numiręs. Jis Savo noru paliko dangaus šlovę ir numirė ant kryžiaus, kad mūsų artimųjų mirtis nebūtų amžina.“

„Kapas negalėjo Jo sulaukyti. Jis išsiveržė iš kapo nelaisvės. Jis prisikėlė iš numirusiųjų ir yra gyvas. Kadangi Kristus šiandien yra gyvas, jūsų berniukas taip pat galės gyventi. Jėzus supranta jūsų sielvartą. Jis žino apie jūsų liūdesį. Artinasi diena, kai gyvasis, visagalis Kristus nužengs iš dangaus, ir vėl atsinaujins gyvybė. Mirę teisieji prisikels, o gyvi teisieji bus pagauti į orą Jo pasitikti.“

Nors moters veidas buvo ašarotas, mačiau, kad jos gedinčioje širdyje įsižiebė nauja viltis. Mūsų Viešpaties atėjimas yra vienintelė viltis dar kartą pamatyti savo mirusius mylimus artimuosius. Tai vienintelė viltis amžiams susijungti su savo šeima. Tai svari viltis. Reali viltis. Tai viltis, kuria galime tikėti dabar ir per amžius.

ŠLOVINKITE DIEVĄ IŠMĖGINIMUOSE

Laikykite, broliai, tikru džiaugsmu, kad pakliūvate į visokių išmėginimus. Supraskite: jūsų tikėjimo išmėginimas gimdo ištvermę. (Jokūbo laiškas 1, 2–3)

Jaunasis Klaudijus de Praetas (Claude de Praet) praleido kalėjime ištisas penkias dienas, kol sužinojo, kuo yra kaltinamas. Pagaliau šeštosios dienos rytą atsidarė Klaudijaus kameros durys, ir jis buvo nuvestas į apklausos kambarį. Ant krėslų aukštomis atkaltėmis oriai sėdėjo trys teisėjai. Prasidėjo apklausa.

Klaudijus buvo tardomas dėl vienos vienintelės priežasties. Jo įsitikinimai skyrėsi nuo oficialiosios bažnyčios mokymo. Jis teikė pirmenybę ne bažnyčios, o Biblijos autoritetui. Jis tikėjo, kad išgelbėjimas ateina ne per bažnyčios sakramentus, o per Jėzų Kristų.

Ši apklausa vyko 1556 metais Gentos mieste, dabartinėje Belgijoje. Laiškuose, kuriuos šis žmogus sugebėjo išsiųsti iš kalėjimo, mes matome jo nuostabų tikėjimą. Kalbėdamas apie šį išmėginimą, Klaudijus rašė: „Mano širdis džiūgauja kartu su Viešpačiu, mano Dievu, kad visi mano rūpesčiai ir nerimas atitolo nuo manęs, kaip dulkės, kurias šluoju nuo gatvės”.

Kas gi taip pakeitė situaciją? Keista, bet tai buvo tas faktas, kad kalėjimo prižiūrėtojas atėjo į jo kamara, ir jis stojo prieš savo kaltintojus. Tai buvo Klaudijaus apklausų pradžia. Jo tardymas dar tik prasidėjo. Tad kodėl jis buvo toks laimingas? Mat pagaliau atsirado šansas paliudyti savo tikėjimą, papasakoti, ką Dievas padarė jo gyvenime. Kad ir kaip ten būtų, jo priešinkai turėjo sužinoti, ką jam reiškia Jėzus.

Klaudijus rašė: „Aš sėdėjau puikios nuotaikos, manoji širdis stiebėsi į Viešpatį, mano Dievą. Buvau užmiršęs save patį ir viską pasaulyje.”

Kiekvienas išmėginimas yra galimybė paliudyti apie Dievo gerumą. Net nekrikščionys džiaugiasi, kai jų gyvenime viskas klostosi gerai. Jei mes džiaugiamės tik tada, kai gerai sekasi, mūsų liudijimas ne geresnis negu nekrikščionių. Tačiau jeigu džiaugiamės Dievo gerumu ir išmėginimuose, mes teigiamai paliudijame apie Viešpatį, kuris palaiko mus net sunkiausiomis gyvenimo akimirkomis.

Klaudijus de Praetas savo įkalinimą išnaudojo kaip galimybę papasakoti apie Kristų. Gal ir jūs šiandien patiriate kokius nors sunkumus? Gal turite šeimyninių problemų, gal komplikuoti santykiai su draugais ar pašlijo jūsų sveikata? Gal jūsų laukia išmėginimas bendravime arba darbe? Jei taip, paklauskite savęs: „Kaip šią sunkią minutę galėčiau paliudyti aplinkiniams žmonėms? Kaip galėčiau panaudoti šią patirtį, kad pašlovinčiau Kristaus vardą?”

Jei į kiekvieną gyvenimo iššūkį žvelgsime iš Dievo pašlovinimo perspektyvos, mūsų išmėginimai atvers unikalias liudijimo galimybes.

Tegul kiekvieno iš mūsų širdis meldžiasi: „Viešpatie, išmokyk mane kiekviename išmėginime įžvelgti galimybę pašlovinti Tavo vardą”.

IŠDIDUMAS – DVASINIS VĖŽYS

Kvailas žmogus įžūlumu sėja vaidus. (Patarlių knyga 13, 10)

Tai nutiko Bostono priemiestyje, 1973 metų rugpjūtį. Jūs galite prisiminti pasakojimą apie prezidento patarėją Čaką Kolsoną (Chuck Colson) ir jo netikėtą susitikimą su Dievu. Jis buvo atėjęs aplankyti draugo, vardu Tomas Filipsas. Kolsonas nežinojo, kad šis jo bendradarbis buvo ką tik atsivertęs. Sėdėdamas gražioje Filipso svetainėje, Kolsonas pradėjo skųstis, kaip neteisingai su juo pasielgė žiniasklaida. Jau buvo bekylas Vatergeito skandalas.

Kai Kolsonas baigė dėstyti reikalą, Filipsas švelniai atsakė: „Jei būtum tikėjęs, kad esi teišus, viso šito nereikėtų“. Paskui, palinkęs į priekį, jis pridūrė: „Turėjai pamėginti susidoroti su savo priešais. Turėjai juos išnaikinti, nes negali savimi pasitikėti.“

Kolsonas pradėjo šluostytis nuo kaktos prakaitą. Kambary jam pasirodė nepakenčiamai tvanku. Jis mėgino paaiškinti savo draugui, jog politikoje, norėdamas išlikti savo poste, turi atitinkamai elgtis. Filipsas paklausė, ar jis galėtų perskaityti kelis žodžius iš K. S. Levio (C. S. Lewis) knygos „Tiesiog krikščionybė“. Kolsonas atsilošė kėdėje, vis dar pasirengęs gintis.

Filipso perskaityta vieta giliai įstrigo Kolsonui į širdį. „Būtent išdidumas yra pagrindinė kančios priežastis kiekvienoje tautoje ir kiekvienoje šeimoje nuo pasaulio pradžios. [...] Išdidumas visada reiškia priešišumą. [...] Išdidumas – dvasinis vėžys; jis suėda net pačią meilės galimybę [...]“ Filipso skaitant, Kolsonui prieš akis praslinko viso jo gyvenimo scenos. Jis pamatė, kaip tapo arogantiškas. Kaip žingsnis po žingsnio atsiribojo nuo meilės.

Vėliau tą vakarą, važiuodamas namo, jis viską suprato. Jis pradėjo nesuvaldomai verkti. Pagaliau visi jo apsauginiai šarvai nukrito. Už pasitikėjimo savimi kaukės Kolsonas išvydo siaubingą tuštumą. Jis pirmą kartą gyvenime nuoširdžiai pasimeldė. Atsigręžęs į Dievą, jis atsidavė Jo meilei. Vėliau šis žmogus, kuris buvo taip paniręs į savo išdidumą, su didžiausiu džiaugsmu tarnavo kartu su juo kalėjusiems žmonėms.

Išdidumas yra vienas iš didžiausių kalėjimų. Saliamonas pasakė: „Pui-kybė apima prieš žūtį, įžūlumas – prieš nesėkmę“ (Patarlių knyga 16, 18); „Žmogaus pui-kybė jį pažemins, o nuolankios dvasios žmogus bus pagerbtas“ (Patarlių knyga 29, 23).

Išdidumas – tai pasitenkinimas savimi ir pranašumo jausmas. Išdidus žmogus aukština savo ir menkina kitų pasiekimus.

Dievas kviečia mus nuolankiai ateiti pas Jį, pripažįstant, kad visi mūsų sugebėjimai, visos mūsų galimybės ir visi mūsų talentai kyla iš Jo. Kartu su Čarlzu Kolsonu, tikrąją gyvenimo prasmę mes atrandame nuolankiame pa-klusnume Dievui, kuris mus sukūrė.

GYDANTI ATLEIDIMO JĖGA

Jei Tu, Viešpatie, paisysi nuodėmių, tai kas, Viešpatie, išliks gyvas? Bet Tu turi galią atleisti. (Psalmynas 130, 3)

Kai hitlerininkai per klaidą iš Ravensbruko koncentracijos stovyklos paleido Korę ten Bum (Corrie ten Boom), ji buvo viena iš nedaugelio, kurie išliko gyvi. Po karo ji Olandijoje pastatė namą buvusiems karo belaisviams. Ji tvirtino, jog psichinius sutrikimus kenčiantys žmonės ir tie, kurie sugebėjo atsigauti po siaubingų išgyvenimų, skiriasi savo sugebėjimu atleisti. Neįstengusieji atleisti, nešiojantys širdyje kartėlį ir neapykantą, dažnai visą savo likusį gyvenimą būdavo be psichologinės pusiausvyros.

Korė nešė žinią apie Dievo dovanojamą atleidimą ir skleidė Dievo meilę subombarduotuose Vokietijos miestuose nualintiems tos šalies žmonėms. Vieną vakarą ji kalbėjo Miunchene. Šimtams dėmesingų klausytojų vaizdžiai apibūdindusi Dievo atleidimą, ji pastebėjo minioje vieną žmogų. Po tarnavimo jis priėjo prie jos. Tai buvo aukštas, maždaug 180 cm ūgio, giliai įkritisų akių ir kvadratinio veido vyriškis. Korė iš karto pažino vieną iš žiauriausių Ravensbruko prižiūrėtojų.

Dabar šis žmogus stovėjo priešais ją. Jis ištiesė ranką, prašydamas jos atleidimo. Vėliau Korė prisiminė: „Norėjau spjauti jam į veidą. Norėjau užsimoti ir smogti jam per skruostą. Visi mano jausmai šaukėsi keršto. Tačiau pasakiau sau: „Aš žinau, kad, jeigu jam neatleisiu, meilė manyje išdžius iki paskutinio lašo. Aš žinau, kad kartėlis, priešiškusis ir nenoras atleisti sugriauš mano dvasinę širdį.“

Atleidimas – tai apsisprendimas atleisti kitą nuo jūsų pasmerkimo dėl to, kad Kristus atleido jus nuo savojo pasmerkimo. Tai elgimasis su kitu žmogumi taip, tarsi jis visada būtų jus mylėjęs, kadangi Kristus visada jus mylėjo.

Įveikusi savo priešiškusumą, Korė sučiupo to žmogaus ištiestą ranką ir kūkčiodama tarė: „Brolau, aš tau atleidžiu“. Vėliau ji prisiminė: „Kai ištiesiau ranką, tai padariau prieš savo valią. Kai pasakiau: „Brolau, aš tau atleidžiu“, mano gyvenimą iš karto užliejo nauja ramybė.“

Atleidimas gydo. Kai atleidžiame kitam, kuris nėra to vertas, atveriamė savo širdis gydančiai Dievo jėgai. Atleidimas – tai Dievo vaistas nuo pykčio, kartėlio ir priešiškumo. Mes esame raginami „puoselėti atleidimo dvasią“ („Liudijimai“, t. 3, p. 98) ir nepailstant atleisti tiems, kad nusideda (žr. „Pamokos apie Kristų“, p. 249–250).

Atleidžianti širdis yra tokia, kurią Dievas gali pripildyti Savo meilės. Užkietėjusi širdis priešinasi Dievo meilei. Šiandien prašykite Dievo dovanoti jums atleidžiančią širdį. Kaip Korė ten Bum, ištieskite ranką tiems, kas jums nusikalto, ir pasakykite: „Brolau, aš tau atleidžiu“.

ATSIDAVIMAS IR PASITIKĖJIMAS

Dievas tikrai yra mano išganymas. Aš Juo pasitikiu ir esu be baimės. (Izaijo pranašystė 12, 2)

Vienoje iš didingiausių Šventojo Rašto vietų Jėzus galingai išsakė krikščioniškojo gyvenimo esmę: Evangelijoje pagal Morkų 14, 36–37 rašoma: „Jis sakė: „Aba, Tėve, Tau viskas įmanoma. Atitolink nuo Manęs šitą taurę! Tačiau tebūnie ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu...”

„Abba“ – tai žodis, kuriuo maži vaikai paprastai kreipiasi į savo tėčius, kasdieniniame šeimos leksikone vartojamas žodelis, liudijantis apie vaikišką pasitikėjimą ir paklusnumą. Net tada, kai Jėzus nesuprato, kodėl turi kentėti, Jis vadino Savo Tėvą „Tėčiu“. Kryžiaus akivaizdoje, tamsos ir nevilties valandą, gundomas nepasitikėti, Jis vadino Savo Tėvą „Tėčiu“.

Gyvenimas gali būti žiaurus, bet Dievas – ne.

Gyvenimas gali būti neteisingas, bet Dievas – teisingas!

Pasitikėti nereiškia suprasti, kas vyksta, ar tai priimti. Pasitikėjimas nereiškia, kad mums patinka tai, kas vyksta, ar tai yra teisinga. Tai nereiškia, kad toji patirtis tokia ir turi būti ar kad esame jos verti. Pasitikėti nereiškia tikėti, jog Dievas padarė tai, ką mums dabar tenka išgyventi.

- Pasitikėti – tai suprasti, kad Dievas mane myli, ir Jis triumfuojančiai išves mane iš šios patirties.

- Pasitikėti – tai tikėti Dievu, kad ir kas vyktų.

- Pasitikėti – tai ilsėtis Jo globoje bei meilėje, nors mes kažko ir nesuprantame.

- Pasitikėti – tai tikėti, kad Dievas nelinki man blogo. Jis – mano draugas. „[Dievas] niekada nenuvils tų, kurie Juo pasitiki“ („Liudijimai“, t. 9, p. 213). Taigi aš atsiduodu visiškai pasitikėdamas. Kartu su pranašu Izaiju aš skelbiu: „Aš Juo pasitikiu ir esu be baimės“. Kartu su choru aš giedu: „Pasitikėk ir paklusk, nes nėra kito būdo būti laimingam Jėzuje, kaip tik pasitikėti ir paklusti“.

ATBAIGTA

I DALIS

Taip buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė. (Pradžios knyga 2, 1)

Kalėdų išvakarės, 1968 metai. Amerikai tai buvo ilgi, sunkūs metai.

1968 metų sausį Šiaurės Korėja užėmė JAV karo laivą „Pueblo“. Vasarį ir kovą Vietnamo kare labai padaugėjo amerikiečių aukų. Visuomenė kaip niekada karštai pasisakė prieš karą. Pavasarį buvo nužudyti Martynas Liuteris Kingas (Martin Luther King) jaunesnysis ir Robertas F. Kenedis (Robert F. Kennedy). Vasarą taip pat nebuvo atokvėpio, nes Vietnamo taikos derybos užsitęsė ir suintensyvėjo antikariniai protestai. Taigi 1968 metus mes, be jokių abejonių, norėjome kuo greičiau užmiršti. Tačiau Kalėdų išvakarėse tamsoje sušvito vilties spindulys. Mus įkvėpė vienas jaudinantis pasiekimas. Pirmą kartą istorijoje žmonės skrido aplink Mėnulį. Ir tie žmonės buvo amerikiečiai! Mes negalėjome patikėti savo akimis, kai televizija transliavo dramatiškus Mėnulio paviršiaus vaizdus. Astronautai Frankas Bormanas (Frank Borman), Džeimsas Lovelis (James Lovell) ir Viljamas Andersas (William Anders) atsiuntė kalėdinius pasveikinimus. Didingą Kalėdų išvakarių akimirką mūsų astronautai perskaitė iš šimtmečių senumo knygos pažįstamus žodžius: „Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“ (Pradžios knyga 1, 1).

Skriedami aplink Mėnulį, žvelgdami į Žemę iš beveik 402 250 kilometrų, astronautai priminė mums, kad gyvenimas nėra atsitiktinumas. „Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę.“

Šiuose žodžiuose slypi gili prasmė, praktinė reikšmė ir išliekanti tiesa. Apsvarstykite šią pasaulio sukūrimo sceną kiek detaliau.

Užbaigęs kūrimo savaitę, Dievas apvainikavo ją sukurdamas Adomą ir Ievą. Jis džiaugsmingai sušuko visatai: „Atbaigta!“

Ši scena Pradžios knygoje 2, 1 apibūdinta taip: „Taip buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė“. Žodis „atbaigti“ liudija apie tai, ką atliko Dievas. Sukūrimas yra Dievo darbas. Mes neevoliucionavome. Mes nesukūrėme patys savęs. Žodis „atbaigti“ kalba apie Kūrėją, kuris užbaigė pasaulio kūrimą, apie Kūrėją, kuris rūpinasi Savo kūriniais. Jums daugiau nebereikės nuogąstauti, kad esate menkaverčiai. Dievas sako: „Aš užbaigiau sudėtingos tavo esybės kūrimą. Aš sukūriau tavo plakančią širdį, gyvybę teikiančias ląsteles, elektrines–chemines smegenų daleles, visą sudėtingą tavo asmenybę. Aš tave padariau. Aš tave sukūriau. Neįvertinti savęs yra ižesti Tą, kuris tave sukūrė.“

Mūsų Kūrėjo meilės šviesoje mums nebeteks jaustis nežinomais, nepageidaujamais, neprižiūrimais, nenorimais, nemylimais. Sukūrimo rytmetį pasakydamas „atbaigta“, Dievas deklaravo tokią absoliučią meilę, kad ji amžinai išstums susvetimėjimo, apleistumo ir vienišumo jausmus. Kartu su apaštalu Pauliumi galime sušukti: „Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai“ (Laiškas efeziečiams 2, 19).

Dievas mus sukūrė. Jis mus myli. Mes nesame kosminiai našlaičiai. Mes – Dievo šeimos vaikai. Ir tai svori priežastis džiaugtis.

ATLIKTA

II DALIS

Jėzus tarė: „Atlikta!“ Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią. (Evangelija pagal Joną 19, 30)

Jėzaus priešmirtinis žodis buvo „Atlikta!“ Ką Jis norėjo pasakyti? Kas atlikta?

Atliktas susidorojimas su kaltės jausmu. Jėzuje „dabar nebėra pasmerkimo“ (Laiškas romiečiams 8, 1). Tą, kuris „nepažino nuodėmės, Jis [Dievas] dėl mūsų pavertė nuodėme (Antras laiškas korintiečiams 5, 21). Visa mūsų kaltė Kristaus kūne buvo prikalta prie kryžiaus. Nuodėmės vergija nutraukta. Atlikta. Jėzus buvo „klusnus iki mirties“ (Laiškas filipiečiams 2, 8). Ant kryžiaus Jėzus parodė, kad malonės jėga didesnė už nuodėmės jėgą. Karščiausi šėtono gundymai nepakirto Jo pasiryžimo mus išgelbėti. Kryžius siūlo laisvę nuo nuodėmės vergijos. Malonė mus išlaisvina, nuodėmė nebėra mūsų šeimininkė. Atlikta.

Ant kryžiaus atliktas susidorojimas su baime. Mums jau niekada nebereikės bijoti mirties. Kare su nuodėme pasiekta pergalė. Kapą Kristus pavertė tuneliu. Mirties akivaizdoje kryžius siūlo viltį. Jėzui kryžius nebuvo pabaiga. Net mirtyje Jėzus yra pergalingas. Šlovingas prisikėlimo rytas atskleidžia, kad Jis turi galią įveikti mirtį.

Kryžiaus papėdėje nebelieka jokių neteisingų supratimų apie Dievo charakterį. Kryžius atskleidžia mylinčią Tėvo širdį. Jis parodo, kokią atstumą Dievas pasiryžęs nueiti, kad mus išgelbėtų. Jis atsako į šėtono kaltinimus, kad Dievas yra neteisingas.

Rumunų moksleiviai mokosi gražios legendos, kuri nuostabiai atskleidžia kryžiaus prasmę.

Kartą puošniame dvare gyveno vienas rumunų didikas. Jis turėjo daug žemių, laukų, galvijų, arklių, avių, ožkų ir begales tarnų. O šalia turtuolio gyvenęs valstietis turėjo tik mažą trobelę, kelias avis ir ožkas. Godus turtinigas žemvaldys papirkto miestelėnus, kad nakčia pervarytų vargšo gyvulėlius į jo žemes. Paskui jis pareiškė, kad neturtėlis neprižiūri savo turto ir reikia konfiskuoti visą jo nuosavybę.

Miesto aikštėje įvyko teismas. Vargšui valstiečiui buvo mesti didžiuliai kaltinimai. Jis viską prarado. Iš jo šaipėsi visas miestas. Didikas ant jo spjau-dė. Nuo tada valstietis klajojo po apylinkes ir elgetavo.

Kartą vargšas valstietis sutiko karalių, kuris važinėjo po savo karalystės miestus. Valstietis išdėstė karaliui, kas atsitiko. Karalius maloniai išklausė, paskui davė valstiečiui du didelius maišus aukso, kurių vertė buvo daug didesnė, negu jis prarado.

Visų miestelėnų akivaizdoje karalius pasilenkė ir pabučiavo valstietį į abu skruostus. Bučiuodamas vargšą elgetą, jis pasakė: „Pasakyk visiems, kad kur blogas žmogus tave apspjovė, ten karalius tave pabučiavo. Mano bučinys nuvalė tavo gėdą.“

Ant kryžiaus visatos Karalius davė mums daug daugiau, negu mes praradome. Jis padavė mums į rankas Savo meilės lobį. Sušukdamas „Atlikta!“, Jėzus tarsi pabučiavo mus, ir tas bučinys nuvalė mūsų gėdą. Mes esame karalystės vaikai, priimti ir mylimi, visatos Karaliaus pabučiuoti į abu skruostus.

ATLIKTA

III DALIS

*Ir Jis man atsakė: „Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga“. (Ap-
reiškimas Jonui 21, 6)*

Vienatvė, skausmas, neteisybė ir mirtis yra gyvenimo nuodėmingame pasaulyje rezultatai. Nemirtingasis Dievo žodis, ištartas Apreiškimo Jonui knygoje 21, 6, „Atlikta!“, liudija apie amžiną pabaigą viskam, kas trukdo mūsų laimei.

Vieną dieną nebeliks vienatvės. Kiekvienas iš mūsų trokštame būti besąlygiškai mylimi ir priimtini, kad ir ką būtume padarę praeity. Apreiškimo Jonui knygoje 21, 3 pasakyta, kad vieną dieną mes būsimė su Dievu. Mes esame sukurti Jam. Jis užpildys mūsų gyvenime tuštumą. „Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais.“ Sakydamas „Atlikta!“, mūsų Viešpats turi galvoje, kad vienatvės nebebus amžinai. Mes gyvensime artimai bendraudami su Juo per visą amžinybę.

Paskutinysis Dievo žodis amžiams išvijo ir skausmą – mat pasakyta: „nebebus liūdesio nei aimanos“ (4 eilutė). Pasaulyje siaučiant vėžiui, žmonių kūnus alina operacijos, chemoterapija ir spindulinė terapija. Jie netenka plaukų, svorio, jėgų, o kai kurie nebetenka noro gyventi. Dievas suteikia mums gebėjimą atnaujinti viltis. Žodis „Atlikta!“ yra Jo pažadas, kad vieną dieną Jis suteiks mums naujus kūnus, kurie pulsuos gyvybe, džiaugsmu ir sveikata. Jis paims mus į tokią šalį, kur nėra ligų, kančios ir liūdesio.

Kristaus ištartas žodis „Atlikta!“ liudija apie Dievą, kuris „visa daro nauja“ (5 eilutė). Šis gyvenimas kupinas netiesos ir neteisybės. Tačiau vieną dieną viešpataus teisumo Kunigaikštis. Kristus sėdės Savo dangiškame soste. Amžinybėje dangiškoji visuomenė bus teisi, teisinga ir dora. Žemėje ne visada galima rasti teisybę, tačiau danguje ji bus. Žmonės jos atseikėja ne visada, tačiau Dievas ją dalija veltui. Kai su jumis kas nors pasielgia neteisingai, žvelkite toliau, nei siekia nuoskauda, – į naująją Dievo visuomenę, kai Jis valdys teisume.

Paskutinysis Dievo pareiškimas „Atlikta!“ rodo, kad su mirtim susidorota amžinai. Gal mirtis išplėšė iš jūsų glėbio artimą žmogų? Gal jūsų širdgėla tokia atri, kad vieni neištersite? Vieną dieną mirtis bus praeities dalykas. Šlovingas Dievo rytojus amžiams sunaikins mirtį. Jos nebeliks, ji išnyks, su ja bus baigta. Šlovingą prisikėlimo rytmetį „pergalė sunaikino mirtį!“ (Pirmas laiškas korintiečiams 15, 54). Nors verkdami mirus mūsų artimajam, mes galime šlietis prie Dievo pažado. Vieną dieną mirtis bus išvyta amžiams.

Viena paskutine triumfuojančia gaida skamba dieviškasis pareiškimas: „Atlikta!“ Karas baigtas. Su alkiu, siaubu ir širdgėla baigta. Su ligomis, nelaimėmis ir mirtimi baigta. Su skurdu, skausmu ir epidemijomis baigta. Su negaliomis, liūdesiu ir kančiomis baigta. Su ašaromis, teroru ir sumaištim baigta. ATLIKTA! Teisumas viešpataus amžinai.

BE PASMERKIMO

Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. (Laiškas romiečiams 8, 1)

Jo skeletas gulėjo greta paplūdimio pavėsinės, prie pat šniokščiančio Atlanto. Likęs vienas, jis mėgino išgyventi nykioje Kristaus žengimo į dangų saloje. Šalia žmogaus buvo sąsiuvinis su viena iš įsimintiniausių istorijų apie kelionę per jūras. Už kažkokį sunkų nusikaltimą pareigūnai ištrėmė šį žmogų į negyvenamą salą, palikdami jam tik kibirėlį geriamo vandens, kirvuką, virdulį, spąstus ir dar kelis daiktus. Greitai pasibaigė vanduo, ir saloje žmogus jo niekur nerado. Jis turėjo gerti spąstais pagautų tetervinių kraują, paskui – jūros vandenį, nors šis tenešė mirtį. Jo paskutinis įrašas skelbė: „Darausi panašus į vaikščiojantį skeletą; mano jėgos visiškai senka; nebegaliu daugiau rašyti“.

Savo alinančioje kovoje už išlikimą šis anoniminis jūrininkas ištvėrė didžiulę fizinę kančią. Tačiau jo dienoraštyje ne kartą išryškėdavo kur kas didesnė kančia – jį graužiantis kaltės jausmas.

Jis su liūdesiu rašė: „Naktis yra mano nusikaltimų emblema, o kiekviena diena peržvelgia mano bausmę“. Vėliau jis savo sąsiuvinį sušuko: „Kokius skausmus, deja, patiria sumaitoti mirtingieji, kurie stringalviais lekia svaiGINANČIU gyvenimo labirintu, palikdami gražius teismo kelius nuošaly“.

Šiame pasaulyje niekas taip neizoliuoja, kaip kaltė. Bausmė, kuri teko šiam bevardžiui belaisviui, šiandien būtų laikoma žiauria ir neįprasta. Tačiau ji atspindi vieną iš didžiausių mūsų problemų – kalnę, neišdildomą kalnę.

Pastaraisiais metais populiarioji psichologija kaip įmanyma stengėsi padėti mums atsikratyti šios chroniškos problemos. Mes buvome užtikrinami, kad esame ne blogesni už kitą žmogų. Geranoriški žmonės darė viską, kad tik neliktų horizonte kaltės. Tačiau čia yra viena didelė problema. Kad ir kaip masažuotume sielą, kaltė nepranyksta.

Viena iš pagrindinių priežasčių yra ši: mes stengiamės susidoroti ne su pagrindine problema, o su simptomais. Mes norime nuslopinti šį nemalonų jausmą, užuot išsiaiškinę jo šaltinį.

Mūsų pagrindinę problemą Jėzus išdėstė fariziejui, vardu Nikodemas. Jis pasakė: „Atėjo šviesa į pasaulį, bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Kiekvienas nedorėlis neapkenčia šviesos ir neina į šviesą, kad jo darbai aikštėn neišeitų“ (Evangelija pagal Joną 3, 19–20).

Kai kurie žmonės pražus, nes jie nusigręžė nuo šviesos. Jie bijo būti matomi. Kaltės jausmas niekada neišnyks, kol nepripažinsime, kad nusidėjome. Kaltė nėra kažkas, ką galima sušluoti po kilimu. Tai ženklas, rodantis mums, jog reikia gydytis. Kaltė tampa chroniška problema tik tuo atveju, jei žmonės ją ignoruoja.

Kaltės tikslas – nuvesti mus pas Tą, kuris naikina pasaulio nuodėmes (Evangelija pagal Joną 1, 29). Tai yra nuvesti mus pas Gelbėtoją, kuris išlaisvina mus iš pasmerkimo. Šiandien tegul jūsų širdies kaltė veda jus pas jūsų sielos Gelbėtoją. Neneikite jos. Pripažinkite ją ir bėkite pas Jį.

BŪTI KAIP JIS

Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra. (Jono pirmas laiškas 3, 2)

1739 metais Kingsvudo miestelis Anglijoje buvo religinė dykvietė. Gerbiami dvasininkai toje vietovėje jau buvo daugiau ar mažiau nuleidę rankas. Tai buvo kalnakasių miestelis, žmonių, kurie dienų dienas leido po žeme, užkietėję nuo skurdo ir nežinojimo. Jie niekada nesilankė bažnyčioje ir nebuvo girdėję pamokslininko balso.

Bet štai vieną dieną Kingsvudo ganykloje atsistojo žmogus, kuris pradėjo pamokslauti 200 žmonių miniai. Jo vardas buvo Džonas Veslis (John Wesley). Oficialiosios bažnyčios durys jam buvo uždarytos. Jis galėjo skelbti Dievo Žodį tik po atviru dangum.

Kalnakasiai ėmė klausyti. Džono Veslio skelbiama Evangelija kažkaip praskverbė per skurdo dešimtmečius. Pajuodusiais veidais ėmė srūti ašaros.

Rinkosi vis daugiau ir daugiau kalnakasių bei jų šeimų. Veikiai jau 10 000 žmonių minia spaudėsi ant ganyklos žolės, ir Anglijoje prasidėjo dvasinė revoliucija.

Džono Veslio dvasinė revoliucija buvo vienas iš ryškiausių judėjimų krikščionių Bažnyčios istorijoje. Tačiau štai dar kai kas, ko galbūt apie jį nežinojote. Džono Veslio pamokslai buvo itin ugningi, nes jis buvo įsitikinęs, kad Viešpaties sugrįžimas jau arti. Uolus Danieliaus pranašystės ir Apreiškimo Jonui knygos tyrinėtojas, Veslis ragino atgailauti. Jis kvietė žmones į šventumą. Tikėdamas veikiai ateisiančiu Kristumi, jis reikalavo visiško atsidavimo.

Žinia apie greitą mūsų Viešpaties sugrįžimą nėra tik vilties žinia; tai ir kvietimas į šventumą. Tai nuoširdus kreipimasis į Dievą, prašant gerai pasidaruoti mūsų širdyse. Žinia apie Antrąjį atėjimą skatina mus visiškai atsiduoti Kristui kaip Viešpačiui. Vienas rašytojas taikliai pasakė: „Jeigu Jis neviešpatauja kaip visų Viešpats, Jis neviešpatauja visiškai“. Gelbėtojas, kuris numirė už mus, trokšta būti Viešpačiu mumyse.

„Krikščioniškojo charakterio idealas yra panašumas į Kristų“ („Amžių ilgesys“, p. 311). Šiandien mūsų širdims galingai kalba senos giesmės žodžiai: Žemiški malonumai veltui mane šaukia – aš būsiu kaip Jėzus;

Šis pasaulis manęs nesuvilios – aš būsiu kaip Jėzus.

Būti kaip Jėzus – tai mano giesmė ir minioje, ir namie.

Būti kaip Jėzus – per visą dieną! Aš būsiu kaip Jėzus.“

DAUGIAU NEI ĮKAITAS

Apaštalai prašė: „Sustiprink mūsų tikėjimą“. (Evangelija pagal Luką 17, 5)

Jie ištvėrė ilgus įkalinimo, izoliacijos ir net brutalaus smurto metus. Tačiau iš kažkur Libane atsiradę veidai viso šito neatitiko. Nors ilgai išbuvę įkaitais, jie neatrodė palaužti. Jų plačios šypsenos ir lengvas juokas liudijo visai ką kita.

Kai 1991 metų gruodį buvo išlaisvintas Teris Andersonas, paskutinysis amerikiečių įkaitas Libane, jis su savo bendražygiais pagaliau galėjo papasakoti savo šurpią istoriją. Ją išklausius, buvo sunku patikėti, kaip jie galėjo išgyventi ir neprarasti sveiko proto. Jie pasakojo apie belanges kameras, nedaug didesnes už karstą, kuriose labai trūko oro. Apie nepakenčiamą karštį dieną ir šaltį naktį, apie tuos pačius metų metais dėvėtus skarmalus. Jie pasakojo apie nešvarius raiščius akims, nuo kurių prasidėdavo akių uždegimai, apie plieno grandines, kurias nuimdavo tik kartą per dieną dešimčiai minučių – nueiti į tualetą, kurį atstojo duobė žemėje. Apie tokį menką maisto kiekį, kurio vos užtekdavo gyvybei palaikyti ir kuris paprastai buvo valgomas tamsoje.

Beveik visi įkantai buvo mušami, kai kurie taip žiauriai, kad liko luošį visam gyvenimui. Teris Andersonas prisiminė, kaip girdėjo gretimoje kameroje kosėjant ir savo skysčiais mirtinai paspringstant kalinį, kuris sirgo plaučių uždegimu.

Kas palaikė Terį Andersoną per tas 2455 dienas nelaisvėje? Jis sakė, jog tai buvo Biblija ir jo naujagimės dukters, kurios jis dar nebuvo matęs, nuotrauka. Nelaisvėje jis iš naujo atrado savo tikėjimą.

Panašų atradimą padarė ir prancūzų įkaitas Rodžeris Aukvas (Roger Auque). Išėjęs į laisvę, jis pasakė paprastai: „Anksčiau aš netikėjau Dievą, o dabar tikiu“.

Įkaitas Benjaminas Veiras (Benjamin Weir) vieną dieną savo kameroje pakėlė akis aukštyrų ir pamatė tris nuo lubų nukarusias vielas. Šios vielos kažkodėl jam priminė ištiestus Dievo pirštus vienoje iš Mikelandželo freskų Siksto koplyčioje. Veiras prisimena: „Jos man simbolizavo palaikančią, sąmoningai virš manęs ištiestą Dievo ranką“.

Tose tamsiose Libano kameroje išsiskleidė tikėjimas. Vieniši žmonės rado jėgų išlikti. Jų išlikimo ir geros nuotaikos išėjus į laisvę priežastis buvo tai, ką įkantai vadino „užrakintų durų bažnyčia“. Jie reguliariai pravedavo krikščioniškas apeigas, laužydavo duoną. Jie palaikė savo tikėjimą gyvą, o tikėjimas palaikė gyvus juos.

Mat „tikėjimas palengvina visas naštas ir pašalina bet kokią nuovargį“ („Pranašai ir karaliai“, p. 175). „Tikėjimas – tai dvasinė ranka, kuri paliečia begalybę“ („Liudijimai“, t. 6, p. 467).

Te jūsų tikėjimas kyla į dangų ir šiandien suteikia jūsų sielai energijos.

PASKUTINIŲJŲ LAIKŲ PRANAŠYSTĖ ATSKLEIDŽIA DIEVO CHARAKTERĮ

Ateisiu netrukus. Sergėk, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko. (Apreiškimas Jonui 3, 11)

Danieliaus ir Apreiškimo Jonui knygos pateikia panoraminį ateities vaizdą. Šios pranašystės aiškiai atskleidžia įvykius, kurie netrukus prasidės mūsų pasaulyje. Šių dviejų paskutiniuosius laikus apibūdinančių knygų pagrindinė tema yra Dievo charakteris. Danieliaus pranašystėje ir Apreiškime Jonui pateikiamas didingas Dievo paveikslas. Jis yra Dievas, kuris suteikia Savo vaikams „visų raštų ir išminties pažinimą bei įgūdžius“ (Danieliaus pranašystė 1, 17). Jis išlaisvina Savo tautą iš piktų karalių rankų ir liepsnojančių krosnių, Jis galingai užčiaupia liūtam nasrus, kad Jo tarnai būtų saugūs. Jis yra Dievas, kurio viešpatavimas yra amžinas, kurio karalystė yra kartų kartoms, kurio pažadai visada išsipildo ir kurio keliai visada teisingi (Danieliaus pranašystė 4, 34; 7, 13–14).

Apreiškimo knygoje Dievas vaizduojamas besirūpinantis senu į negyvenamą salą ištremtu žmogumi – Jonu. Jis siunčia angelą su padaršinimo žinia. Koks yra šis Dievas? Įsiklausykite į Jo kvietimą ateiti ir atsisėsti kartu su Juo į Jo sostą (Apreiškimas Jonui 3, 21). Įsiklausykite į spontanišką meilės šlovinimą, kuris veržiasi iš jau amžių amžius su Juo praleidusių būtybių lūpų: „Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarba, ir šlovė, ir valdžia per amžių amžius!“ (Apreiškimas Jonui 5, 13).

Koks Dievas pasirūpintų, kad drebant žemei, svaidantis žaibams ir trankantis griaustiniui prisikėlusį mažą mergaitę atsidurtų savo motinos glėbyje? Koks Dievas pradėtų Savo neprilygstamą valdymą, nušluostydamas visas ašaras mums nuo akių?

Jėzus yra nugalėtojas, tačiau vainiką Jis atiduoda mums. Jėzus kovojo mūsų už mus, tačiau pergalės simbolį Jis įdėdavo mums į rankas. Ant nugalėtojų galvų Jėzus uždėdavo šlovės vainiką. Kiekvienam atiteks vainikas su jo vardu (Apreiškimas Jonui 2, 10) bei užrašu „Pašvėstas Viešpačiui“ (žr. „Didžioji kova“, p. 646).

Argi jūs nesidžiaugiate tarnaudami tokiam Dievui? Argi nelaukiate su nekantravimu tos dienos, kai vinių pervertos rankos uždės jums ant galvos vainiką? Aš vos sulaukiu dienos, kai mano Gelbėtojas pasakys: „Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ (Evangelija pagal Matą 25, 34).

RAMYBĖ GYVENIMO AUDROSE

Atbudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nurimk!“ (Evangelija pagal Morkų 4, 39)

Išvargęs Jėzus užmigo laivelio gale. Bet staiga virš Galilėjos ežero papūtė vėjas, sušiaušdamas bangas. Dangus pajuodo, tvykstelėjo žaibas ir nudundėjo griaustinis. Ežeras mėtė ir svaidė laivelį kaip skiedrą ant bangų. Tvirtarankiai Jėzaus mokiniai iš Galilėjos, jūreiviai, kurie ne kartą buvo iš audrų išvedę savo laivus, tokio šėlsmo dar nebuvo regėję.

Nors ne kartą plaukioję jūromis, mokiniai jautėsi kaip maži vaikai. „Mes iš čia neišsikapanosime. Aplinkui nieko nematyti“, – pagalvojo jie. Virpėdami šaltyje, virpančiais raumenimis jie mėgino irtis prieš vėją, tačiau juos nešė vis toliau ir toliau į jūrą. Mokiniai jau neabejojo, kad teks atsisveikinti su šiuo pasauliu.

Bet štai tada jie dar kartą sutelkė dėmesį. Jie nukreipė žvilgsnius nuo šėlstančios jūros į Jį. Mat jų laivelyje buvo Tas, kuris galėjo padėti. Nejaugi Jam nerūpi? Jų sielos šaukė: „Mokytojai, nejaugi Tu nematai, kad mes tuoj nuskęsime, kad aplinkui taip nesaugu, kad mes neturime kuo pasitikėti? Nejaugi Tau nerūpi, kad mus nuvylė žmogiški sugebėjimai ir jėgos?“

Evangelijoje pagal Morkų 4, 39 pasakyta: „Atbudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: „Nutilk, nurimk!“ Vėjas nurimo, ir vėl tapo visiškai ramu. Tada Jėzus paklausė: „Kodėl jūs tokie bailūs?“

Audroje galima išsigąsti tik tada, kai, valdydami savo laivelį, visą dėmesį esate sutelkę į audringą jūrą. Kuo daugiau žiūrite į bangas ir tamsius debesis, klausotės griaustinio bei stebite žaibus, tuo labiau pabūgsta jūsų širdis. Elena Vait rašė: „Gyvasis tikėjimas Atpirkėju nuramins gyvenimo jūrą ir išvaduos mus iš pavojaus Jo geriausiai žinomais būdais“ („Amžių ilgesys“, p. 336).

Jei kada ir buvo metas pervertinti savo prioritetus, tai yra dabar. Jei kada buvo metas iš naujo sutelkti savo dėmesį, suvokti, kad mūsų širdys yra viena su Dievu, bei suprasti, kad Jėzus mūsų laive, tai yra dabar.

GYVENIMAS, PAGRĖSTAS ŽODŽIU

Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. (Evangelija pagal Matą 7, 24)

Kartai, gyvenančiai laikų pabaigoje, šėtonas yra specialiai paruošęs didžiausias pagundas. Tai neturėtų mūsų gąsdinti, nes pabaigoje bus išlieta ir daugiausiai Dangaus jėgos, kad Dievo tauta būtų sustiprinta.

Evangelijoje pagal Matą kalbama apie dvi grupes žmonių. Viena iškenčia išbandymų laikotarpį. Kita žlunga. „Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prapliupo liūtys, ištveno upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos. Kas klauso šitų Mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į paiką žmogų, pasistačiusį namą ant smėlio. Prapliupo liūtys, ištveno upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus.“

Du namai – vienas pastatytas ant smėlio, kitas ant uolos. Du namus užklumpa ta pati audra, tačiau vienas išlieka, o kitas nugriūva. Elena Vait rašė: „Savasis „aš“ tėra byrantis smėlis. Jei statote ant žmogiškų teorijų ir prasimanymų, jūsų namas grius. Jį nušluos nuo žemės paviršiaus pagundų vėjai ir išbandymų audros. Tačiau šie principai, kuriuos davė Jėzus, išliks. Priimkite Jį, remkitės Jo žodžiais“ („Amžių ilgesys“, p. 314).

Paskutiniuosius dienas šėtonas paleis nuožmius pagundų vėjus. Bet koks mėginimas pagrįsti dvasingumą formalizmu ar religiniais ritualais baigsis nelaimė. Bet koks dvasinis gyvenimas, sutelktas į žmogiškas pastangas įveikti pagundą, žlugs, kaip ant smėlio pastatytas namelis.

Išliks tik toks dvasinis namas, kuris pastatytas ant tvirtos uolos – Jėzaus Kristaus. Šiandien Jėzus sako: „Kas klauso šitų Mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos“ (24 eilutė). Statyti dvasinį gyvenimą ant Kristaus – tai statyti pasitikėjimo Jo Žodžiu gyvenimą. Gyvenimas, pastatytas ant Dievo Žodžio, atlaikys pagundų vėjus. Kai atsiverčiame Dievo Žodį, jį įkvėpusi Šventoji Dvasia taiko jo principus mūsų širdyse.

Rasti laiko Dievo Žodžiui – vienas iš didžiausių sunkumų mūsų karštiligiškai lekiančioje visuomenėje. Bet koks gyvenimas, kuris yra neparemtas Žodžiu, kilus pagundų audrai, sugrius. Žodis sustiprina mūsų tikėjimą. Žodis yra mūsų uola, mūsų pagrindas, mūsų tikėjimo inkaras. Jau šiandien pasiryžkite leisti laiką su Dievu Jo Žodyje ir statyti savo gyvenimą ant tvirtos uolos.

KIEKVIENU ŽODŽIU

Todėl, atsižadėję bet kokios netyrybės bei piktybių gausos, su romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas. (Jokūbo laiškas 1, 21)

Kai Bobiui buvo penkeri metai, jo motina pradėjo pastebėti kažką negera. Berniukui krito svoris. Jis neturėjo apetito ir, atrodo, visada turi truputį temperatūros. Tyrimų rezultatai parodė tai, ko bijo kiekviena motina, – vėžys. Bobis nedelsiant buvo pradėtas gydyti. Po chemoterapijos jis liko neišprastai silpnas ir ligotas.

Po 12 gydymo mėnesių vėžys perėjo į remisijos stadiją. Vienos medicininės apžiūros metu Bobio gydytojui, daktarui Braunui, teko atlikti labai skausmingą tyrimą. Į kaukolės apačią turėjo būti įsmeigta adata ir paimta stuburo skysčio. Skystis turėjo būti nusiųstas laboratoriniams tyrimams.

Daktaras Braunas pažvelgė į mažąjį Bobį ir pasakė: „Bobi, žinau, jog tai bus skausminga“. Berniukas atsakė: „Gerai, daktare Braunai. Man jau truputį ataugo plaukai. Ar jūs nuskusite visą mano galvą?“

„Ne, tik mažą lopinėlių prie sprando. Bobi, ar reikia, kad seselė tave palaikytų, kol mes dursime adatą tau į kaklą? Žinau, jog tau labai skaudės.“

„Daktare, jeigu aš galėsiu deklamuoti dvidešimt trečiąją psalmę, viskas bus gerai. Ar galėsiu, daktare Braunai, deklamuoti šią psalmę?“

„Bobi, – atsakė daktaras Braunas, – jei šios procedūros metu nori deklamuoti dvidešimt trečiąją psalmę, gali pradėti.“

Daktarui darbuojantis, Bobis deklamavo: „Viešpats – mano Ganytojas, man nieko netrūksta. Žaliose pievose Jis mane guldo, prie ramių vandenių gano. Jis atgaivina mano gyvastį“.

Berniukas pakėlė akis ir nusišypsojo. „Man nelabai skauda, daktare Braunai.“ Paskui jis paklausė: „Ar jūs kada nors mokėtės mintinai dvidešimt trečiąją psalmę?“

„Taip, Bobi, – atsakė daktaras. – Vaikystėje.“

„Daktare Braunai, – paprašė vaikas, – aš padeklamavau ją jums. Gal dabar galėtumėte ją padeklamuoti man?“

Vėliau daktaras Braunas užrašė: „Aš pastebėjau, kad visi mano kolegos pradėjo skirstytis. Jie išsigando, kad taip pat bus paprašyti ją padeklamuoti! Aš pradėjau ir vargais negalais, įtempęs atmintį, padeklamavau. Tada Bobis pasakė: „Žinote, būtų gerai, kad jūs visi išmoktumėte dvidešimt trečiąją psalmę, nes, kai įsimenate Biblijos vietas, Jėzus kalba jūsų širdžiai, kad Jis gali pabūti stiprus už jus, kai jūs negalite būti stiprūs patys už save.“

Dievas yra stiprus už jus, kai jūs negalite būti stiprūs už save! Dievo Žodis jus sustiprina. Dievo Žodis suteikia jums gyvenime jėgos. Kai papučia pagundų vėjai, žinokite, kad „Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Evangelija pagal Matą 4, 4).

Tegul Dievo Žodis stiprina jūsų širdį šiandien.

KAI DIEVAS SAKO „TAIP!“

Nesiliauju dėkojęs už jus, minėdamas jus savo maldose. (Laiškas efeziečiams 1, 16)

Besivystanti drama atkreipė viso pasaulio dėmesį. Milijonai sėdėjo prie televizoriaus ekrano ir stebėjo CNN naujienų apžvalgą.

Komunistai radikalai skyrė Michailui Gorbačiovui namų areštą Kryme. Borisas Jelcinas buvo užbarikaduotas Rusijos baltuosiuose rūmuose. Grupė lyderių susitiko Kremliuje suplanuoti, kaip susidoroti su pasipriešinimu. Grįžimas į komunizmą atrodė neįmanomas.

Grupelė pasišventusių krikščionių adventistų nepaisė komendanto valandos. Išėję iš savo butų, jie nuskubėjo į išnuomotas patalpas pasimelsti. Užtarėjai meldėsi visą naktį. Jie laikėsi Pauliaus nurodymo: „Taigi pirmiausia raginu maldauti, melstis, užtarti ir dėkoti už visus žmones, už karalius ir visus vyresnybėje esančius“ (Pirmas laiškas Timotiejui 2, 1–2).

1991 metų rugpjūčio 21 diena. Maskvos gatvėse, aplink Rusijos baltuosius rūmus paremti demokratijos susirinko 15 000–20 000 žmonių minia.

Karo vadai atsisakė paklusti jiems įsakinėjantiems vadams. KGB karininkai su savo „Alfa“ būrio kariais nepajudėjo iš vietos. 14 ilgų valandų valstybės perversmo lyderiai atrodė paralyžiuoti. Šis gyvybiškai svarbus užgaišimas tūkstančiams Maskvos pasipriešintojų suteikė dar daugiau drąsos. Pažeisdami komendanto valandą, jie plūstelėjo į gatves. Kai antrą valandą priešpiet pagaliau pajudėjo disidentinės armijos, KGB kariškių ir policijos šleifas, žmonės taip pasipriešino, jog reidas visiškai žlugo. Perversmo lyderiai, jausdami pralaimėjimą, pasistengė kuo greičiau sprukti iš šalies.

Užtarimo malda galinga. Ji keičia tautų likimus. Ji pakreipia istoriją kita linkme. Ji radikalai pakeičia įvykius.

Dievo pažadas vis dar galioja: „Jeigu Mano tauta [...] nusižemins, melsis, ieškos Mano veido ir nusigręš nuo savo nedorų kelių, Aš išgirsiu Savo dangaus buveinėje [...] ir atgaivinsiu kraštą“ (Metraščių antra knyga 7, 14). Malda atveria kelią galingiems Dievo stebuklams. Malda suvienija mus su visagaliu visatos Kūrėju. Malda atpalaiduoja dangaus resursus. Jos negali apriboti liga. Jos negali suvaržyti priešiškumas. Jos negali sustabdyti skurdas.

Kad pasimelstumėte, jums nereikia mokslinio laipsnio. Kad pasimelstumėte, jums net nereikia mokėti skaityti. Kad pasimelstumėte, jums tereikia melstis.

Ar priimsite Dievo kvietimą tapti galingu maldos kariu?

IŠGELBĖTI, KAD TARNAUTUME

Iš meilės ir pagailos atpirko juos. Jis globojo juos ir nešė nuo amžių per visas dienas. (Izaijo pranašystė 63, 9)

Dirbdamas tarptautinio televizijos tarnavimo „Parašyta“ vedėju / direktorium, aš beveik 200 dienų per metus praleidau keliaudamas. Pamokslaudamas, pravesdamas evangelistinius susirinkimus, įrašinėdamas televizijos laidas daug laiko praleisdavau ne namuose. Mudviem su žmona dažnai tekdavo gyventi viešbučiuose. Išduosiu jums vieną asmeninę paslaptį. Aš paprastai pametu savo viešbučio kambario raktą. Man tiesiog sunku išsaugoti tuos neįtikėtinai plonyčius kaip plastikinė kortelė raktus. Neįsivaizduoju, kaip aš juos pametu, bet tikrai žinau, kad praleidžiu daugybę laiko jų ieškodamas ir kartais puolu į neviltį.

Aišku tik viena: žmonės daug vertingesni už kažkokį viešbučio raktą, ir Jėzus niekada nepuola į neviltį. Aš galiu gauti kitą viešbučio raktą, bet Jėzus mūsų niekuo nepakeis.

Krikščionybės esmė išreiškta šiais žodžiais: „Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę“ (Evangelija pagal Luką 19, 10).

Jėzus karštai troško tarnauti kitiems! Krikščionybės esmė yra tarnavimas su meile kitiems. Krikščioniškojo tikėjimo esmė yra dalyvauti Kristaus misijoje gelbėjant prarastuosius. Sekti paskui Jėzų reiškia sekti Jį atpirkimo misijoje, pasiekti žmones su Jo meile.

Kai kurie turi keistą nuomonę apie krikščionybę. Jie mano, kad krikščionybė – tai blogų dalykų atsikratymas, kad žmogus galėtų būti išgelbėtas. Jie nerūko ir nevartoja alkoholinių gėrimų, nenešioja vienokių ar kitokių drabužių ir mano, jog tai yra religijos esmė. Neapsirikite. Jėzus kviečia mus visiškai aukotis, bet argi yra danguje kas nors bloga? Kiek blogybių yra danguje, kurių atsisakė Jėzus? Ką Jėzus paaukojo? Jis paaukojo keletą labai gerų dalykų: Tėvo šlovinimą, angelų adoraciją, kerubų ir serafų garbinimą.

Krikščionybė nėra blogų dalykų atsisakymas, kad aš galėčiau būti išgelbėtas. Tai gerų dalykų atsisakymas, kad galėtų būti išgelbėti kiti. Krikščionybės dėmesio centre ne mano pastangos išsigelbėti. Ji sutelkia dėmesį į tai, kad aš atiduočiau gyvybę, norėdamas išgelbėti kitus, dalyvauti Jėzaus misijoje.

Jėzus buvo orientuotas į kitus žmones. Krikščionybės esmė yra širdis, kupina Kristaus meilės, trokštančios tarnauti kitiems. Mes geriausiai atstovaujame Kristui meilės ir užuojautos tarnavime. Kai esame kupini Jo meilės, trokštame dalytis ja su kitais. Apjungti Kristaus meilės, vyrai ir moterys gimsta į Dievo karalystę. Tai iš tiesų didžiausias džiaugsmas gyvenime. Mes išgelbėti, kad tarnautume, išgelbėti, kad laimintume, išgelbėti, kad tenkintume kitų reikmes Jėzaus vardu.

IŠLIEKANTIS MALONUMAS

Tu parodysi man taką, kuris veda į gyvenimą. Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė, Tavo dešinėje – amžina linksmybė. (Psalmynas 16, 11)

Vieno prestižinio Rytų universiteto tyrinėtojai analizavo beždžionės motyvuojančius veiksmus. Parinkę eksperimentui suaugusį beždžionės patiną, jie uždarė jį į narvą ir ėmė akylai stebėti bei užsirašinėti. Jie stebėjo, kaip beždžionė miega, ēda ir poruojasi. Jie stebėjo šios beždžionės santykius su jos jaunikliu.

Paskui mokslininkai pritvirtino beždžionei prie galvos elektrodą, ir stimuliuojamos smegenys sukeldavo malonumo pojūtį. Gyvūnas buvo išmokytas pats paspausti „malonumo mygtuką“. Dabar beždžionė turėjo raktą į laimę – šį mygtuką.

Veikiai beždžionė taip įniko į malonumus, kad ėmė ignoruoti savo mažylį, ēdalą ir net savo partnerę. Aukščiausias šios beždžionės tikslas buvo malonumas – nervų galūnėlių stimuliavimas, darant tai, kas padėdavo pasijusti gerai. Pagaliau gyvūnas iš malonumo ėmė nebetekti sąmonės. Pernelyg stiprus stimuliavimas pražudė beždžionę.

Nuodėmė yra siaubingas dalykas, panašus į beždžionės „malonumo mygtuką“. Ji sukuria malonumo iliuziją. Jei taip nebūtų, niekas ja nesimėgautų. Visa problema, kad tas malonumas tėra trumpalaikis; jis destruktivus.

Mozė „verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti priespaudą, negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais“ (Laiškas hebrajams 11, 25). Nuodėmės teikiami malonumai greitai praeina ir palieka tuštumą. Kai burbulas sprogs, sielą užlieja baimės skysčiai. Laimė, Jėzaus džiaugsmas yra amžinas. Gilus, vidinis dieviškas džiaugsmas išlieka. Psalmistas pavadino Dievą savo „didžiu džiaugsmu“ (Psalmynas 43, 5). Izaijas liudija, kad Dievas suteiks mums „džiugesio aliejaus vietoj gedulo“ (Izaijo pranašystė 61, 3). Jeremijas pavadino Dievo Žodį atnešusiu „džiaugsmą ir širdies linksmybę“ (Jeremijo pranašystė 15, 16). Jėzus sako, kad Jo džiaugsmas išlieka mumyse (Evangeliija pagal Joną 15, 11). Paulius meldžiasi, kad jo laiškų skaitytojai būtų kupini „visokių džiaugsmų ir ramybės“ (Laiškas romiečiams 15, 13). Jokūbas pataria laikyti išbandymus „tikru džiaugsmu“ (Jokūbo laiškas 1, 2).

Sugrįžęs mūsų Viešpats pasakys: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, Aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeiminko džiaugsmą!“ (Evangeliija pagal Matą 25, 21).

Mūsų Viešpats siūlo kai ką daug daugiau negu laikinas, trumpalaikis, iliuzinis malonumas. Jis siūlo gilų, išliekantį Savojo Artumo teikiamą džiaugsmą dabar ir per visą amžinybę. Aišku tik viena – kito tokio džiaugsmo niekur nerasite.

SAUGIAI Į NAMUS

Esu tikras, kad Tas, kuris jūmyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos. (Laiškas filipiečiams 1, 6)

Aš augau Longailendo Saundo pakrantėje, Konektikuto valstijoje. Prisimenu ilgas, karštas, tvankias vasaros dienas, ypač sekmadienius. Sekmadieniais iš Spicers Marina Grotone, Konektikute su tėčiu plaukdavome palei Naujosios Anglijos pakrantę.

Mama, tėtis, mano seserys ir aš sutilpdavome į 5 metrų ilgio valtį. Tėtis ištikimai paklusdavo ženklams „Nekelti bangų“ ir praplukdydavo mūsų laivelį pro didelius kruizinius laivus, jachtas ir Naujosios Anglijos banginių medžioklės laivus.

Kai išplaukdavome į atvirą jūrą, tėtis užvesdavo variklį. Čia jis jautėsi tikras šeimininkas ir palikdavo paskui savo laivelį ryškų bangų ruožą.

Besiplaikstančiais plaukais, šaukdami, rėkdami mes skrodėme bangas, sūrūs purslai taškė mūsų veidus. Mes girdėjome, kaip šaukė tėtis: „Ach, koks gyvenimas! Argi nenuostabu, vaikai?“

Kartą aš su tėčiu žvejojau Naujosios Anglijos pakrantėje. Prasidėjo dulksna. Pakilo vėjas, horizonte ėmė grėsmingai telktis audros debesys. Mes beveik valandą grūmėmės su stichija. Bangos bloškė mus uolų link. Man vis dar prieš akis lietaus pliekiamas vėjų nugairintas tėčio veidas. Tėtis gerai pažinojo jūrą – man nebuvo ko bijoti. Buvau visiškai užtikrintas, kad mano tėtis saugiai parplukdys mane į namus. Mano akys buvo nukreiptos ne į audrą – jos buvo nukreiptos į tėtį.

Savo gyvenimo audrose iš naujo sutelkite savo žvilgsnį. Laiškas hebrajams ragina mus žiūrėti „į savo tikėjimo Vadovą ir ištobulintoją Jėzų“ (Laiškas hebrajams 12, 2).

Dievas per Izaiją mums kalba: „Gręžkitės Manin ir būsite išgelbėti, visi žemės pakraščiai, nes Aš Dievas, ir kito nėra!“ (Izaijo pranašystė 45, 22). Kažkas yra pasakęs: „Kai dairomės aplinkui, problemos didėja; kai žvelgiame į Jėzų, jos išnyksta“. Elena Vait rašė: „Žiūrėti į Jėzų“ turėtų visada būti mūsų moto“ („Liudijimai“, t. 7, p. 94).

Gyvenimas kupinas problemų ir iššūkių. Žvelgimas į Dievą mūsų rūpesčius paverčia galimybe Jam veikti. Mes pasitikime ne savo sugebėjimais, o Jo. Kai audra Longailendo Saunde buvo jau beveik nugramzdinusi mano šeimos laivelį, aš žinojau, kad negalėčiau saugiai pasiekti namus, tačiau buvau tikras, kad tėtė galės.

Šiandien pasitikėkite mylinčiu dangiškuoju Tėvu. Kad ir kokios būtų jus supančios aplinkybės, Jis parves jus į namus.

GAUTI DUODANT

Palaimingiau duoti negu imti. (Apaštalų darbai 20, 35)

Kai buvau dar mažas berniukas, kartais mes žaisdavome paprastą žaidimą su kamuoliu. Vienas žmogus stovėdavo vienoje namo pusėje, kitas – kitoje. Pirmasis mėgino permesi kamuolį per namą. O antrasis stengdavosi jį pagauti! Iš pradžių mano rankos buvo per silpnos, kad taip aukštai išmesčiau kamuolį. Kamuolys užkrisdavo ant stogo ir nusirisdavo atgal. Jis užkrisdavo ir nusirisdavo atgal, užkrisdavo ir nusirisdavo atgal, užkrisdavo ir nusirisdavo atgal, užkrisdavo ir nusirisdavo atgal.

Labai panaši yra ir kai kurių žmonių krikščioniška patirtis – aukštyt žemyn, aukštyt žemyn. Jie mėgina melstis, reguliariai studijuoja Bibliją, bet atrodo, kad jų krikščioniškoje patirtyje nėra gyvybės.

Ar įmanoma nuolat lankyti bažnyčią, kiekvieną savaitę gardžiuotis prie dvasinėmis vaisėmis apkrauto stalo ir vis dėlto mirti nuo dvasinio širdies smūgio? Kai nėra aiškaus susitelkimo į tarnystę, mūsų dvasinės arterijos užsikemša. Dėl šios priežasties Jėzus pasakė: „Palaimingiau duoti negu imti“ (Apaštalų darbai 20, 35).

Duodami mes būname palaiminti. Kai pasakojame kitiems, ką mums padarė Jėzus, sustiprėja mūsų pačių dvasinė patirtis. Kuo mes daugiau išdalijame savojo tikėjimo, tuo geriau jis auga. Jis auga tada, kai mes juo dalijamės.

Elena Vait rašė: „Jei jūs pradėsite dirbti, kaip to nori Kristus, ir laimėsite Jam sielų, jūs troškite ir alksite teismo, jūs pajusite, kad jums reikia gilesnio dvasinio patyrimo, kad jūs turite geriau pažinti dieviškuosius dalykus. Jūs viso to prašysite Dievo. Jis sustiprins jūsų tikėjimą, o jūsų siela numalšins troškulį prie gilaus išgelbėjimo šaltinio“ („Kelias pas Kristų“, p. 75). „Tie, kas nori būti nugalėtojai, turi atsiriboti nuo savojo „aš“; ir vienintelis dalykas, kuris padės atlikti šį didžiulį darbą, yra tapti giliai suinteresuotu kitų žmonių išgelbėjimu“ („Krikščioniškojo švietimo pagrindai“, p. 207).

Jei norite, kad jūsų krikščioniška patirtis augtų, dalykitės tikėjimu. Susidarykite maldų sąrašą. Pradėkite melstis už šeimos narius, kaimynus ar bendradarbius, kurie nepažįsta Kristaus. Dalykite tiesos kupiną literatūrą žmonėms, kuriuos Dievas atveda į jūsų gyvenimą. Viešpats gali paskatinti jus atidaryti savo namų duris mažai Biblijos studijų grupei. Jis gali paskatinti jus studijuoti Bibliją su artimu draugu. Viešpats gali paskatinti jus net savarankiškai praveisti kelis evangelistinius susirinkimus.

Kad ir kur jus vestų Dievas, būkite jautrus Jo vedimui. Jus gerokai nustebins jūsų pačių dvasinis augimas, kai dalysitės tikėjimu. Kai mes liudijame kitiems, siela, kurią mes išgelbėjame, gali būti ir mūsų pačių siela, nes visada „palaimingiau duoti negu imti“.

SUPLIUŠKĘ BŪGŠTAVIMAI

Nebėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę. Baimė numato bausmę, taigi kas bijo, tas dar netobulai myli. (Jono pirmas laiškas 4, 18)

Norėčiau jums papasakoti apie vieną žmogų, kuris suprato, kad Dievo meilė pralaužia mūsų didžiausius būgštavimus.

Al Kaša pasakė savo draugams, jog turi būti vienas, kad būtų kūrybingas. Tačiau jie nežinojo, jog jis norėjo būti vienas, kad išgyventų. Minios jį varė į siaubą. Restorane ar prekybos centre jis pradėdavo dažniau kvėpuoti, jo širdis smarkiai daužydavosi, delnai prakaituodavo. Apimtas panikos, jis bėgte bėgdavo namo. Al tapo agorafobikas – savo namų belaisvis, bijantis kur nors išeiti.

Visa tai prasidėjo po to, kai jis jau buvo garsus dainų kūrėjas, išleidęs trylika auksinių albumų ir pelnęs du akademinius apdovanojimus. Al rašė: „Buvau susikūręs gyvenimą, pagrįstą vien darymu, turėjimu, siekimu, ir mano nervai buvo jau visai pakrikę“.

Al pradėjo sistemingai varžyti savo gyvenimą. Vieną rytą, kai jam buvo itin bloga nuotaika, Al įsijungė televizorių. Kažkoks dvasininkas citavo Biblijos eilutę: „Tobula meilė išveja baimę“ (Jono pirmas laiškas 4, 18). Šie žodžiai tiesiog pervėrė Al širdį. Jis godžiai klausėsi aiškinimo apie tai, jog Dievas mielai mus priima.

Al Kaša pravirko ir ėmė šauktis Dievo. Melsdamasis, jis išgirdo balsą: „Aš tave myliu, ir tu esi Mano sūnus“.

Sustiprintas Dievo meilės, jis pagaliau galėjo pozityviai sureaguoti į tai, kas jam kėlė baimę. Suvaržytas Al gyvenimas išsiplėtė saugumo, kurį teikė Dievo artumas, ribose.

Baimė dažnai kyla tada, kai negalime ko nors sukontroliuoti. Mes bijome nežinomybės, bijome to, kas gali nutikti. Tačiau, kai atveriamė širdis Dievo meilei, Jis po truputį išsklaido mūsų būgštavimus.

Dievo meilėje yra saugu. Ne mes viską kontroliuojame, o Jis. Mus tik apima jausmas, kad Jis mus myli ir nori mums visko, kas geriausia. Elena Vait rašė: „Jo meilė yra taip daug aukščiau visų kitų meilių, kaip dangus nuo žemės. Jis stebi Savo vaikus su meile, kuri neišmatuojama ir amžina“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 482). Jo „neišmatuojama ir amžina“ meilė suteikia mums visišką užtikrintumą, kad mūsų gyvenimas yra Jo rankose.

Šiandien jūs galite pasitikėti Jo meile. Jūs galite ilsėtis Jo meilėje dabar pat. Būkite tikri, kad Jo meilė iš tiesų išsklaidys visas baimes.

NETIKĖTUMŲ DIEVAS

Žmonėms tai negalimas daiktas, o Dievui viskas galima. (Evangelija pagal Matą 19, 26)

Prisikėlimo istorija kalba apie netikėtumų Dievą. Tuščias kapas liudija apie netikėtų palaiminimų Dievą. Jis yra galimų negalimybių Dievas, arba, kitaip tariant, Dievas padaro įmanomu tai, kas neįmanoma.

Įsivaizduokite tokią sceną. Virš Jeruzalės teka saulė, purpuru užliedama horizontą. Dvi Marijos skuba prie Jėzaus palaidojimo vietos, kad atliktų labai paprastą užduotį. Tą sekmadienio rytą ne viltis vedė šias moteris per tykias grįstas gatves. Ne viltis, o pareiga. Grynas pasišventimas. Jos ėjo prie kapo, kad duotų, nesitikėdamos nieko mainais. Kai paskutinį kartą jos matė Jėzaus kūną, jis buvo sumuštas, nubrodintas, sumaitotas ir kruvinas. Širdis nebeplakė. Negyvas kūnas buvo atšalęs ir sustingęs. Dvi Marijos tiesiog vykdė užduotį, kurią reikėjo atlikti, nesitikint nieko už tai.

Mes taip pat esame pašaukti duoti, nesitikint padėkos. Mes esame maloningi tik tam, kad būtume maloningi. Mes tarnaujame dėl tarnavimo. Būna atvejų, kai mes atlikinėjame užduotį paprasčiausiai dėl to, kad ją reikia atlikti. Tokius atvejus Dievas pastebi. Jis žino apie mūsų pasišventimą. Jis mato mūsų ištikimą tarnystę.

Kai abi Marijos artinosi prie kapo, Dievas rengėsi padaryti kai ką nuostabaus. Jis – netikėtų siurprizų Dievas. Akmuo buvo nuritintas. Kapas buvo tuščias. Kristus buvo prisikėlęs. Vykdydamos savo pareigą, jos pirmosios pamatė tuščią kapą. Jos pirmosios tapo prisikėlimo stebuklo liudininkėmis. Jos buvo pirmosios, turėjusios paliudyti apie prisikėlusį Kristų.

Kai vykdome savo pareigą, Dievas mus nustebina. Kai nesavanaudiškai darome tai, ką reikia atlikti tik dėl to, kad tai reikia atlikti, Dievas mus nustebina. Jis nuritina mūsų kelyje stūksantį akmenį. Jis atveria duris galimybėms. Jis padaro netikėtų stebuklą. Daugelis stebuklų įvyksta tada, kai mes mažiausiai jų tikimės. Jie įvyksta, kai nuoširdūs tikėjimo žmonės pasišvenčia bet kuria kaina sekti paskui gyvąjį Kristų. Kai jie taip elgiasi, netikėtumų Dievas stebuklingai nuritina akmenis. Ieškokite Jo netikėtų palaiminimų savo gyvenime šiandien.

TAVO VALIA BUS ĮVYKDYTA

Mano Tėve, [...] ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu! (Evangelija pagal Matą 26, 39)

Viena pagrindinė tiesa padeda mums iškęsti viską, ko bijome: Dievas yra mūsų mylintis dangiškasis Tėvas. Tiems, kurių žemiškieji tėvai buvo grubūs, smurtavo, ar tiems, kurie jų išvis neturėjo, tai suprasti gali būti sunku. Tačiau teisingai suvokta ši tiesa yra Šventojo Rašto esmė.

Mylinčio Tėvo ranka niekada nesukels Savo vaikams bereikalingo skausmo ar ašarų. Mus persekioja sunkumai, mums draskomos širdys, tačiau Tėvo meilė pastovi.

Jėzus priėmė Tėvo meilės pastovumą juodžiausią išbandymų naktį. Getsemanės kančioje Jis sušuko: „Tėve, tebūnie Tavo valia!“ Jėzus žinojo, kad Jo Tėvas visada yra suplanavęs tai, kas geriausia. Jis galėjo atsisakyti Savo planų ir priimti Tėvo, kadangi pasitikėjo dieviškos meilės kupina širdimi. Aš nenoriu pasakyti, kad visi gyvenimo sielvartai, kančios ir ligos yra gerai. Aš tenoriu pasakyti: „Dievas visada yra geras“.

Gyvenimas gali būti neteisingas, tačiau Dievas – teisingas. Kai, kaip Jėzus, mes ko nors nesuprantame, visada galime pasitikėti. Tokių įvykių sukury mes galime pasakyti: „Tebūnie Tavo valia“. Ir ne tas pat, kaip tai pasakysime. Yra keturi būdai, kaip galima ištarti šiuos žodžius.

Pirma, aš galiu pasakyti tai beviltiškai nuolankiai, kaip žmogus, kuris yra toks bejėgis, kad, atrodo, kovoti beprasmiška. Pavyzdžiui, mirtinos ligos gniaužtuose aš gali ištarti: „Tebūnie Tavo valia“ ir ištarti tai su beviltiška rezignacija.

Antra, aš galiu pasakyti tai kaip žmogus, kuris buvo priverstas nusizeminti. Gyvenimo sunkumai tapo per dideli. Tai šauksmas to, kuris jaučiasi pralaimėjęs, nes priešas pernelyg galingas, – kaip sutriuškintos armijos generolas, kuris sako: „Štai mano kardas; tebūnie tavo valia“.

Trečia, aš galiu pasakyti tai kaip žmogus, kuris yra labai susierzinęs, nes mato, kad jo svajonės žlugo. Šie žodžiai gali būti kupini apgailestavimo, kartėlio ir pykčio.

Pagaliau aš galiu ištarti šiuos žodžius su pasitikėjimu ir absoliučiu tikėjimu. Būtent šitaip juos ištarė Jėzus. Jis kalbėto Tam, kuris yra Jo Tėvas – Tam, kuris laikė Jį už rankos, Tam, kuris apglėbė Jį Savo amžinosiomis rankomis. Jėzus atsidavė meilei, kuri niekada Jo nepaliks. Jis visiškai nusileido Tėvo valiai, nes žinojo, jog ilgainiui taip bus geriausia. Ir šiandien mes galime atsiduoti tai pačiai meilei. Ji neapleido Jėzaus, neapleis ir mūsų. Mes galime sakyti: „Tebūnie Tavo valia“, nes žinome, kad Jo valia visada yra geriausia.

DIEVO MEILĖS GELMĖS

Mylėkite Viešpatį, visi Jo ištikimieji! (Psalmynas 31, 24)

Vienoje iš svarbiausių Naujojo Testamento vietų apaštalas Paulius teigia: „Tą [Kristų], kuris nepažino nuodėmės, Jis [Dievas] dėl mūsų pavertė nuodėme, kad mes Jame taptume Dievo teisumu“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 21).

Dievas pavertė Kristų nuodėme už mus. Ar Jėzus kada nors buvo nusidėjęs? Ar Jis kada nors pagalvojo ką nors bloga ar padarė nuodėmingą poelgį? Aišku, ne!

Tačiau Tas, kuris nepažinojo nuodėmės, tapo nuodėme. Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad Jėzus buvo apkaltintas ir pasmerkamas už mūsų padarytas nuodėmes. Kaip tai galėjo įvykti? Tikrai per meilę.

Mums reikia ne tiek teologinio kryžiaus apibrėžimo, kiek suvokti jo praktinę reikšmę. Mūsų didysis poreikis yra patirti jo keičiančią jėgą. Suvokimas, ką iš tikrųjų iškentė Jėzus, padeda mums suvokti gilesnę tos žinios prasmę. Paulius rašė: „Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio“ (Laiškas galatams 3, 13).

Kristus atpirko mus iš įstatymo prakeikimo. Koks yra įstatymo prakeikimas? Mirtis. Ar tai pirmoji, ar antroji mirtis? Pirmoji mirtis yra ta, kuria miršta visi žmonės dėl bendros žmonijos nuodėmės. Kai Adomas su Ieva nusidėjo, šis pasaulis paniro į mirtį ir buvo atskirtas nuo Dievo – gyvybės Šaltinio.

Jei Kristaus mirtis ant kryžiaus tebuvo tokia pat fizinė mirtis, kokia mirštame ir mes, mes nebūsime išgelbėti. Nuodėmei reikia ir antrosios mirties, tai yra amžino išvaymo iš Dievo Artumo.

Dėl mūsų Jėzus sutiko būti amžinai išvaytas iš Dievo Artumo. Jis sutiko priimti už mus visą siaubingą nuodėmės sukeliama kaltę ir pasmerkimą (Laiškas hebrajams 2, 9). „Gelbėtojas negalėjo išvelgti, kas bus anapus kapo. [...] Jis bijojo, kad nuodėmė taip išskaudins Dievą, kad Jų išsiskyrimas bus amžinas“ („Amžių ilgesys“, p. 753). Būtent ši neįtikėtina meilė sušildo mūsų širdis. Tai ji keičia mūsų gyvenimus. Ta mintis, kad Jėzus danguje be mūsų jaustųsi vienišas, tiesiog stulbina. Mintis, kad Jis verčiau pasiryžo pražūti, negu nematyti mūsų danguje, stebina labiau už viską šioje visatoje. Jokioje kitoje pasaulio religijoje nėra nieko panašaus – tik krikščionybėje. Jokia kita religija neturi tokio nesavanaudiško, mylinčio Dievo, kuris paaukoja gyvybę, kad atpirktų Savo žmones.

Mums telieka giedoti kartu su angelais: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas“ (Apreiškimas Jonui 5, 12). Mums telieka pulti Jam po kojomis ir pašlovinti Jį.

DŽIAUGSMAS IŠ RYTO

Ašaros gali lietus visą naktį, bet džiaugsmas ateina su aušra. (Psalmynas 30, 6)

Tai buvo penktadienis – tamsus, niūrus penktadienis. Penktadienį Jis buvo prikaltas prie kryžiaus, penktadienį į Jo galvą susmigo erškėčių vainiko dygliai. Penktadienį Jo šoną pervėrė ietis. Jį išdavė Judas. Jo išsižadėjo Petras. Nuo Jo nusigrėžė mokiniai. Jo išsižadėjo žydai, Jį nukryžiuavo romėnai. Aptemo saulė. Sudrebėjo žemė ir sugriaudėjo dangus. Tai buvo penktadienis – tamsusis, niūrusis penktadienis.

Mums visiems būna tamsių penktadienių – dienų, kai, atrodo, viskas klostosi ne taip, kaip reikia. Tačiau ir Jėzui, ir mums artinasi prisikėlimo rytas. Nepaisant atstūmimo, išdavimo ir nevilties, artėjo prisikėlimo rytas. Nepaisant agonijos, kraujo bei ašarų, aušo šlovinga nauja diena.

Prisikėlimo rytą tekėjo saulė, giedojo paukščiai. Tėvas pasakė: „Sūnau, Tave kviečia Tavo Tėvas“.

Dabar Jo nebegalėjo sulaikyti ištisi Romos karių legionai. Išvydę skaisčius dangaus angelus, jie krito kaip negyvi. Ant kapo angos užritintas akmuo buvo nustumtas kaip mažas akmenėlis, ir Dievo Sūnus sutraukė kapo grandines. Mirties pančiai negalėjo Jo sulaikyti.

Yra viltis neviltyje. Yra džiaugsmas, sulaukus ryto. Nors pasitaiko tamsių, niūrių penktadienių, prisikėlimas liudija mums apie šlovingą naują dieną. Mūsų Viešpats sako: „Štai Aš kuriu naują dalyką!“ (Izaijo pranašystė 43, 19).

Kad ir ką jūs išgyventumėte dabar, visada yra viltis. Prisikėlęs Kristus nori sukurti jūsų gyvenime „kažką naują“. Galbūt jus apėmusi neviltis. Gal išgyvenate didžiulę širdgėlą. Gal jums diagnozavo piktybinį auglį. Gal turite finansinių ar šeimos problemų. Jūsų naštos gali būti tokios sunkios, kad nebepajėgsite jų nešti. Jus gali net apimti noras nuleisti rankas ir pasiduoti. Prisikėlęs Kristus tai žino. Jis supranta. Jis yra gyvas ir iš dangaus šventyklos šiandien siunčia jums padrąsinimo žinią.

Kristus švelniausiu balsu sako: „Aš suprantu. Aš tave sustiprinsiu. Laikykis. Artėja geresnė diena.“

„Ašaros gali lietus visą naktį, bet džiaugsmas ateina su aušra“ (Psalmynas 30, 6).

JĖZAUS SUGRĮŽIMAS

Jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyn, ir debesis Jį paslėpė nuo jų akių. (Apaštalų darbai 1, 9)

Žmogus nusileidžia nuo kalno ir nueina žeme. Dievo Sūnus pakyla nuo kalno ir įžengia į dangų. Kūrėjo nevaržo Jo kūrinijos įstatymai. Jis grįžta namo. Veikiai žemė Jo nebematys, Jį išvys dangus. Žengiant vis aukštyn, Jį pasitinka tūkstančiai angeliskų būtybių. Biblijoje aprašyta, kaip gieda dangiškasis choras, sveikinantis savo grįžtantį Viešpatį. Šią sceną Dovydas pavaidavo 24 psalmėje.

Angelai pasidalijo į dvi grupes. Viena giedojo giesmę, užduodama klausimą, kita į jį atsakinėjo. Darnūs begalės angelų balsai virpino visą dangų: „Atkelkite sąvaras, vartai! Plačiai atsidarykite, amžinosios durys, kad įžengtų Garbės karalius!“ (7 eilutė)

Įsiklausykite, kaip giesmėje viena angelų grupė klausia: „Kas gi tas Garbės karalius?“ Kita grupė atsako: „Tai Viešpats, stiprus ir narsus, VIEŠPATS, galingas mūsųje“ (8 eilutė). Jie neklausia „Kas gi tas Garbės karalius?“ dėl to, kad to nežinotų. Jie tiesiog nori pašlovinti Jo vardą. Džiaugsminga giesmė aidų aidais skamba dangaus rūmuose.

Dangus plačiai atsilapoja. Apsuptas džiaugsmingai giedančių dešimčių tūkstančių angelų, Jėzus Kristus įžengia į šlovingą dangaus didybę. Jo Tėvas atsistoja pasitikti Sūnų plačiai išskėstomis rankomis. Tą didingą akimirsnį Tėvas ir Sūnus vėl susijungia. Jiems artinantis vienas prie kito amžinybės džiaugsme, visas dangus nuščiūva. Nutyla serafai ir kerubai. Angelai pasiruošia vėl pakelti savo balsus uždegančioje šlovinimo giesmėje. Tačiau Jėzus pakelia rankas ir duoda ženklą jiems atsitraukti. Jis akimirsnį tylėdamas stovi prieš Tėvą.

Jėzus pakelia Savo vinių pervertas plaštakas ir sako: „Tėve, Aš noriu, kad tie, kuriuos Man atidavei, būtų čia, su Manimi. Negaliu priimti Tavo šilto pasveikinimo ar angelų gyriaus, kol nežinau, kad dėl Golgotos kryžiaus, dėl Mano aukos Mano pasekėjai žemėje vieną dieną nebus su Manim.“ Tėvas atsako: „Sūnau, Tavo auka priimta“.

Angelai vėl užgieda: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas“ (Apreiškimai Jonui 5, 19; žr. „Amžių ilgesys“, p. 833–835).

Jeigu Jėzus nesileido apkabinamas Savo Tėvo, kol nesužinojo, kad aš galėsiu būti kartu su Juo, jeigu Jis taip mane myli, aš noriu būti tenai! Nenoriu pražiūrėti šlovingo susijungimo, kurio taip laukia Jėzus.

Ar šis troškimas dega ir jūsų širdyje?

KO MES VERTI?

Kadangi tu Man brangus, vertingas ir mylimas. (Izaijo pranašystė 43, 4)

Tai, kaip Dievas vertina žmogų, Jėzus atskleidžia amžinojoje istorijoje apie gerąjį ganytoją. Kai suprantame Dievo požiūrį į žmogų, mūsų iliuzija, jog esame nieko verti, supliukšta kaip balionas karnavalo siautuly.

„Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą: „Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: „Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!“ (Evangelija pagal Luką 15, 3–6).

Rytuose kerdžiai labai rūpinasi savo avimis. Palikę jaukius ir patogius namus, jie keliauja dykumos smėlynais ir skuba siaurais, uolėtais kalnų takais, iki pūslių nusitrina kojas, nusibrozdina kelius, iki kraujo susižeidžia rankas, tačiau vis tiek ieško vienos vienintelės paklydusios avies. Jie laipioja kalnais, nusileidžia į gilius tarpeklius, klaidžioja tarp usnių bei erškėčių, turėdami galvoje vienintelę mintį – kaip surasti dingusią avį.

Džordžas Adamas Smitas (George Adam Smith) apie Rytų kerdžių rašo taip: „Kokioje nors aukštoje viršiais apaugusioje dykynėje, kur naktimis kaukia hienos, galite sutikti jį – nemiegojusį, toliaregį, vėjų nugairintu veidu, palinkusį ant savo lazdos ir žvelgiantį į išsisklaidžiusias avis. Kiekviena iš jų – jo širdyje. Dabar jūs galite suprasti, kodėl Judėjos kerdžius – tokia ryški figūra šios tautos istorijoje“ (William Barclay, „Lukas“, p. 207).

Šis palyginimas pasako mums apie Jėzų tris dalykus. Pirma, ganytojui rūpi kiekvienas konkretus žingsnis. Antra, jis pastebi, kad trūksta vienos avies. Ir pagaliau jis pasiryžęs paaukoti bet ką, kad tik surastų paklydusią avį. Koks Dievo paveikslas! Nieko nuostabaus, kad Dievas palygina Save su Rytų ganytoju. Žvelgdamas į žmoniją, Dievas nemato masių, kurios grumiasi dėl erdvės gyventi. Jis mato individus, ir kiekvienas iš jų brangus Jo akiai. Mes esame kai kas daugiau, nei oda ir kaulai, – mes esame unikalūs Dievo kūriniai.

Pranašas Izaijas drąsina mus tokiais Dievo žodžiais: „[...] nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, kuris tave gelbsti. [...] Kadangi tu Man brangus, vertingas ir mylimas“ (Izaijo pranašystė 43, 3–4).

Brangūs, gerbiami ir mylimi! Taip Dievas žiūri į mus. Taip Dievas mus apibūdina. Mes Jam svarbūs. Jis mumis rūpinasi. Taigi yra kuo šiandien pasidžiaugti.

JŪS – VERTINGAS

Kuris pamilo mane ir paaukojo Save už mane. (Laiškas galatams 2, 20)

Dabar pat įsivaizduokite Jėzų ant kryžiaus ištiestomis rankomis. Įsivaizduokite žiaurias, surūdijusias, bukas vinis, pervėrusius Jo švelnų kūną. Įsivaizduokite ant kryžiaus maksimaliai ištemptus nervus ir sausgysles. Įsivaizduokite klaikų skausmą, kuris sklido per Jo rankas ir pėdas, Jam kabant tarp dangaus ir žemės. Įsivaizduokite erškėčių vainiką, susmigusį į Jo galvą, bei tiršto kraujo lašus, kurie ritasi Jo smilkiniais ir kapsi ant barzdos. Pažvelkite į agonijos kupinas Jo akis. Įsiklausykite į Jo dejonę. Išgirskite Jo sielvarto žodžius. Pajuskite skausmą, kuris varsto visą Jo kūną.

Tačiau Jo fizinė kančia, kad ir kokia didžiulė, buvo tik dalis Jo tikrosios kančios. Pasaulio kaltė, kurią Jis prisiėmė ant Savo pečių, atskyrė Jį nuo mylinčio Tėvo. Jis laikomas nusidėjėliu – apleistu, pasmerktu ir kaltinamu. Ant kryžiaus Jis liko vienas. Jis jaučia, kaip Jo siela plyšta iš skausmo. Atskirtas nuo Savo Tėvo, Jis merdėja agonijoje. Kodėl Jis taip kenčia?

Jis išgyvena skausmą, kurį laikų pabaigoje pajus nusidėjėliai, visiškai atskirti nuo Dievo. Jis jaučia tai, ką išgyvens pražuvėliai. Tomis kančios valandomis ant kryžiaus Jis sugeria į Save visą nuodėmės gėdą, visą nuodėmės sukeltą degradavimą.

Ši tamsos akimirsnį Jėzus nemato Savęs išžengiančio iš kapo. Jis teregi juodą kapo tamsą ir mirties siaubą. Tačiau Jis nori visa tai išgyventi dėl jūsų ir manęs. Golgota mums šaukia: „Jūs esate vertingi! Jūs – Mano kūriniai. Aš jus sukūriau. Aš jus sugalvojau. Jūs Mano atpirkti. Jūs – daugiau nei oda ir kaulai.“

Golgota atskleidžia, kokia milžiniška Dievo meilė. Man patinka, kaip ją apibūdino vienas poetas:

O žmonių sielos! Kodėl išsiblaškėte
Kaip avys pabūgusios?
Kvailosios širdys, kodėl gi bėgate
Nuo meilės – tikros ir gilios?
Ar kada nors geriausias ganytojas
Buvo bent iš dalies toks mielas ir švelnus,
Kaip Gelbėtojas, kuris trokšta
Prie Savo kojų suburti mus?..
Juk Dievo meilė platesnė,
Nei gali suvokti žmogus,
O Amžinojo širdis –
Nuostabesnė užvis.

– *Fridrichas Viljamas Faberis (Frederik William Faber), 1862*

Jo šilta mylinti širdis suaižo šaltą ir kietą kaip akmuo mano širdį, ir aš klaupiuiosi prieš Jį su šlovinimo giesme.

JIS ŽINO MANO VARDĄ

Jis nustatė žvaigždžių skaičių ir kiekvieną jų vadina vardu. (Psalmynas 147, 4)

Jeigu Dievas žino bilijonų žvaigždžių vardus, Jis tikrai neužmiršo ir mūsų. Ar kada nors jautėtės vienišas? Ar kada nors jums atrodė, kad niekas pasaulyje nesupranta, ką jums šiuo metu tenka iškęsti?

Abraomo namuose Hagara buvo tarnaitė. Dievas buvo pažadėjęs Abramui daug atžalų, tačiau jo žmona Sara buvo nevaisinga. Sara nusprendė padėti Dievui šioje keblioje situacijoje, taigi pasiūlė Hagarai sugulti su savo vyru, ir netrukus mergina jau laukėsi.

Tačiau nevaisinga žmona ėmė vis labiau ir labiau pavyduliauti savo nėščiai tarnaitei. Pagaliau Sara pasielgė su ja taip žiauriai, kad Hagara buvo priversta bėgti.

Hagara atsidūrė dykumos kely tarp Kadešo ir Beredo. Ji buvo visiškai viena ir neturėjo kur eiti – o be to, ji buvo nėščia. Toje smėlėtoje dykynėje ji buvo niekas. Ji buvo vergė, neturinti kam dirbti, būsimoji motina, neturinti šeimos, egiptietė laukiniame Kanaane.

Pagaliau nuovargis palaužė šios moters jausmus. Hagara sustojo prie šaltinio pailsėti. Tą visiškos nevilties ir vienatvės akimirką kažkas pašaukė ją vardu: „Hagara, Saros verge“.

Kas ją pažino šioje dykumoje? Ir kam ji parūpo? Tai buvo Viešpaties angelas. Jis paklausė, kur ji einanti. Ji atsakė: „Aš bėgu...“

Tada Dievas per Savo angelą davė Hagarai tokį pat pažadą, kaip ir jos šeiminkui. Jis pasakė: „Aš pagausinsiu tavo palikuonis taip, kad jų bus neįmanoma suskaičiuoti“. Ji pagimdysianti berniuką, kurį pavadinsianti Izmaeliu, o tai reiškia „Dievas girdi“.

Taigi Hagara atrado jėgų išgyventi. Ji grįžo pas Abraomą bei Sarą, pagimdė sūnų ir tapo arabų tautų motina. Dabar ji žinojo, kad Dievas yra ne tik žvaigždėse virš Abraomo galvos; Jis buvo ir dykumoje šalia jos. Ir ji pavadinė Jį „Dievu, kuris mane mato“. Ji žinojo, kad Jis prieina arti. Jis pašaukė ją vardu. Štai kodėl Biblijos Dievas toks ypatingas, ypač vienišioms žmonėms. Jis pašaukia mus vardu. Jis nesiunčia kompiuteriu sumaketuotų laiškų. Jis nešaukia nuo kalno viršūnės. Jis pašaukia mus vardu – net vienatvės dykumoje.

Dievas žino mūsų vardą. Jis apie jus žino viską. Ir štai viena neįtikėtina gera žinia. Tas, kuris geriausiai mus pažįsta, labiausiai mus myli.

KAIP DAŽNAI TURIU ATLEISTI?

Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų? (Evangelija pagal Matą 18, 21)

Manau, mes būsime skolingi Petrui per visą amžinybę. Petras kalba už mus visus. Jo žmogiškume yra kažkas, kas man tikrai patinka. Aš galiu susitapatinti su jo patirtim. Jūs turbūt taip pat. Petras nėra atsiskyręs šventasis, sėdintis kokiam nors vienuolyne ir visą dieną besimeldžiantis. Susidūręs su gyvenimiškais sunkumais, jis išreiškia savo nuomonę. Jis atvirai leidžia suprasti savo poziciją. Kartais jis būna impulsyvus ir tiesmukas. Bet visada sąžiningas.

Vieną dieną Petras atėjo pas Jėzų ir uždavė Jam svarbų klausimą. „Mokytojai, – kreipėsi jis, – jei mano brolis man nusikals, kiek kartų jam turiu atleisti?“ Nesulaukęs Jėzaus atsakymo, Petras užbėgo Jam už akių ir pats pamėgino atsakyti į savo klausimą: „Ar iki septynių kartų?“ (Evangelija pagal Matą 18, 21). Septyni Petrui buvo didžiulis skaičius. Jis manė, jog Jėzus pagirs jį už tokį norą atleisti.

Rabinai sakydavo: „Jei žmogus tau nusikalsta vieną kartą, atleisk jam. Jei žmogus tau nusikalsta du kartus, atleisk jam. Jei žmogus tau nusikalsta tris kartus, atleisk jam. Jei žmogus tau nusikalsta keturis kartus, atsilygink jam už jo nuodėmes.“ Jie manė, kad užtenka kam nors atleisti tris kartus. Po to gailėstingumas išsekdavo. Teisingumas reikalavo bausmės.

Pirmojo amžiaus rabinas Hana rašė: „Tas, kuris atleidžia savo artimui, neturi atleisti daugiau kaip tris kartus“. Rabiniškas įstatymas po trečiojo nusižengimo reikalavo teisingumo.

Taigi Petras manė, kad atleisti savo broliui septynis kartus jau atitinka dievišką idealą. Jo suvokimas apie atleidimą gerokai pranoko fariziejų sampratą. Septyni kartai – tai dvigubai daugiau, nei norėdavo atleisti rabinai. Septyni – tobulybės skaičius.

Įsivaizduokite, kaip apstulbo Petras, kai Jėzus atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų“ (22 eilutė). Kaip įmanoma atleisti nusikaltusiam žmogui 77 kartus? Mūsų mylintis dangiškasis Tėvas taip daro. Jis šimtmečiais elgėsi su žydų tauta gailėstingai, vis atnaujindamas ir atnaujindamas Savo malonę. Paskui Jis atsiuntė Savo Sūnų, o jie Jį nukryžiojo. Dievas kantriai siūlė atleidimą, bet Izraelis vis maištavo.

Jėzus norėjo, kad Petras suprastų šią gyvybiškai svarbią tiesą. Jis trokšta, kad ją suvoktume ir mes: atleidimas nematuojamas kažkieno jums padarytų nusikaltimų skaičiumi. Atleidimas išsaknijęs į pačią Dievo prigimtį. Tai gailėstingumo pozicija. Jame nėra pagiežos. Jis nekaupia priešiško. Dievas atleidžia, nes atleisti yra teisinga. Tai dieviška.

Gal kas nors jums nusikalto, skaudžiai jus ižeisdamas? Jėzaus vardu pasielkite kaip moko Kristus. Šiandien pat atleiskite tam žmogui.

SUMUŠTAS VEIDAS

Tuomet jie ėmė spjaudyti Jėzui į veidą ir daužyti kumščiais. Kiti mušė Jį per veidą. (Evangelija pagal Matą 26, 67)

Tai, kad žiaurūs žmonės galėjo parodyti tokią nepagarbą Dievo Sūnui, sunkiai suvokiama. Tik pagalvokite – jie tiesiog spjaudė į veidą Dievo Sūnui – Tam, kurį dešimtis tūkstančių kartų šlovino dešimtys tūkstančių angelų. Į veidą Tam, kuris per visą amžinybę egzistavo kartu su Tėvu ir prisijungė prie Jo kuriant erdvėje pasaulius.

Biblijoje pasakyta: „Tuomet jie ėmė spjaudyti Jėzui į veidą ir daužyti kumščiais. Kiti mušė Jį per veidą“ (Evangelija pagal Matą 26, 67).

Kas yra Tas, kurį jie mušė? Kas yra Tas, kuris šitaip kentėjo? Kas yra Tas, kuris ištverė tokią agoniją? Kas yra Tas su pajuodusiais paakiais kruviname veide? Tai Jėzus, dieviškasis Dievo Sūnus. Maži žmogiūkščiai, sukurti gyvojo Dievo, prisitartino prie Kūrėjo ir smogė Jam į veidą. Keikdamiesi ir plūsdamiesi jie tyčiojosi iš Jo.

Tam tikra prasme, ten buvau ir aš, ir jūs. Tą naktį Piloto kiemų šešėliuose buvo visa žmonija. Mes mušėm Jį per veidą, nes kiekvienas nuklydimas nuo gėrio ir kiekvienas blogas darbas skaudina Jo širdį.

Kai žinau, kaip reikia elgtis, bet sąmoningai šiandien atsuku Jam nugarą, aš skaudinu Jį. Kai žinau, kaip reikia elgtis, bet būnu nesąžiningas, kai žinau, kaip reikia elgtis, bet atvirai meluoju, kai žinau, kaip reikia elgtis, bet prarandu savitvardą ir supyktu, kai žinau, kaip reikia elgtis, bet mano prote tarpsta gašlios mintys, – aš vis sukylu prieš Jį. Aš sukeliu Jam galvos skausmą. Tas, kuris mane be galo myli, Tas, kuris ištverė kryžiaus kančias, kad man nereikėtų kentėti amžinai, vis dar kenčia, kai prieš Jį sukylu.

Taigi šešėlyje prieinu prie to kryžiaus ir sakau: „O Viešpatie, aš sudedu savo karo ginklus. Viską, ką turiu, ir viską, kas esu, pavedu Tau. Šiandien aš noriu džiuginti Tavo širdį. Čia, prie kryžiaus, aš atsižadu savęs.“

KAI IŠTIRPSTA KIETOS ŠIRDYS

Šimtininkas ir kiti su juo [...] labai išsigando ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“ (Evangelija pagal Matą 27, 54)

Tai buvo smurto laikai, smurto šalis, pilna smurtaujančių žmonių – ir jis buvo smurto kupinas žmogus. Romėnų šimtininkas buvo kietaširdis, grubus, atšiaurus karys, visada budintis, kad nekiltų netikėtas maištas. Jis iš tiesų nebuvo tinkamas Dievo karalystei. Nuolat stebint egzekucijas, jo širdis buvo surambėjusi.

Penktadienio rytą jam buvo įsakyta atlikti eilinę bausmę. Galvoje jam sukosi vienintelė mintis: „Greičiau užbaigti, greičiau viską užbaigti!“

„Nagi liaukitės, jūs verkiančios moteriškės! – sušuko jis. – Ei jūs ten! Traukitės!“

Šventajame Rašte jis vadinamas šimtininku, šimto kareivių vadu. Jį be galo stebino tai, kad Jėzus nesipriešino. Kristaus kančia tik atskleidė Jo karališką šlovę.

Šimtininkas buvo užkietėjęs kariškis. Jis buvo išmokytas laimėti. Mumyse visuose slypi nedidelis šimtininkas. Kartais mes iš visų jėgų grumiamės, kad apgintume savo mažas karalystes. Skirtingos nuomonės ižiebia karus tarp žmonių. Tačiau Jėzus buvo visiškai kitoks.

Jėzus kažkuo patraukė šimtininko dėmesį. Skausmingas Viešpaties žvilgsnis buvo kupinas ramaus pasitikėjimo. Kiekvieną kartą, kai Jis pasukdavo ant kryžiaus galvą, erškėčių vainiko dygliai giliai smigo į kaktą, tačiau Jėzus nė žodeliu nesiskundė. Vinys plėšė vis didesnes žiojėjančias skyles Jo rankose ir kojose, bet iš Jo lūpų nepasigirdo nė vienas prakeiksmas.

Šimtininkas išgirdo Gelbėtoją meldžiantis: „Tėve, atleisk jiems“ (Evangelija pagal Luką 23, 34). Stebint jam prieš akis besivystančią dramą, kažkas išmušė jį iš pusiausvyros. Jis pajuto, kad jį traukia prie šio kenčiančio žmogaus.

Galbūt šimtininkas prisiminė Piloto teismą. Jėzus buvo galingas Savo silpnumu. Jo kryžius buvo Jo sostas. Erškėčių vainikas buvo Jo šlovės karūna.

Ir štai prie kryžiaus šimtininkas sušuko: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“

Dievo jėga pakeitė net šimtininką. Jėzus paėmė šį žiaurų, kietaširdį, bejausmį Romos kariškį ir pavertė jį kitu žmogumi.

Kietaširdis *žmogus tapo atsivertusiu žmogumi*. Bejausmis *žmogus tapo švelniu, jautriu žmogumi*.

Jėzus vis dar keičia surambėjusias širdis. Jo meilė vis dar įveikia mūsų išdidumą. Kodėl Jam neleidus padaryti tai dėl mūsų šiandien?

ŠĖTONO AUKCIONAS

Silpnatiki, ko suabejojai?! (Evangelija pagal Matą 14, 31)

Norėčiau, kad kartu su manim pabuvotumėte įsivaizduojamame aukcione. Štai tokia scena. Šėtonas ką tik paskelbė savo blogio angelams aukcioną. Kad kuo daugiau pasipelnytų, jis nusprendė kaip įmanoma brangiau parduoti mišinius, paskatinančius įvairius nuodėmingus poelgius.

Aukcionas vyksta visą rytą ir iki pat popietės. Šėtonas šaukia: „Turiu mišinį melui. Ką jūs už jį siūlote? O štai ypatingas mišinys nesąžiningumui. Ką už tai duosite? Pilis, rūmus, dvarus? Kai užkariausime pasaulį ir įsiviešpatausime, ką jūs man žadate už godulystės ir išdidumo mišinį? Na? Taip, ką jūs siūlote?“

Kiekvienas mišinys buvo laikomas specialiaame aukso inde, kurį gaubė ūkanota migla. Veikiai visi indai buvo parduoti, išskyrus vieną. Blogio angelai šaukė: „Parduok ir šitą! Atiduosime už jį savo prabangiausius rūmus.“

„Ne, – atsakė šėtonas. – Šis mišinys skirtas tiems, kurie vadina save krikščionimis. Jis suveikia beveik visada. Jo veikiami, jie nebegali atsispirti nuodėmei.“

„Bent jau pasakyk, kas tai“, – mygė blogio angelai.

„Tai abejonės, – atsakė šėtonas. – Šis mišinys priverčia krikščionis suabejoti Dievo meile. Tai pats galingiausias ginklas. Šio mišinio niekada neparduosiu, nes galėdamas priversti krikščionis gyventi nežinomybės bei abejonių pasaulyje, aš galėsiu paskatinti juos padaryti bet kokią kitą nuodėmę. Stokodami užtikrintumo, jie bus pažeidžiami.“

Šį mišinį šėtonas ne kartą taikė Jėzui dykumoje. Savo iššūkį Kristui jis pradėdavo žodžiais: „Jei Tu esi Dievo Sūnus...“

„Ar tikrai, – tarsi klausė jis, – Tu esi Dievo Sūnus? Pažiūrėk į Save, Jėzau. Tu apdriškęs, nuvargęs ir alkanas. Tave išduoda Tavo išsekęs kūnas ir apdriškę, nešvarūs skarmalai. Tu tikrai negali būti Dievo Sūnus.“

Abejonė buvo šėtono strategija tada, ji yra jo strategija ir dabar. „Šėtonas pasiruošęs paslėpti visus Dievo palaimintus pažadus. Jis trokšta atimti iš sielos kiekvieną vilties kibirkštėlę, kiekvieną šviesos spindulėlį. Bet jūs neturite leisti jam to padaryti“ („Kelias pas Kristų“, p. 51–52).

Kasdien pripildykite savo protą mintimis apie Dievo meilę. Mąstykite: „Dievas mane myli, aš esu Jo vaikas. Jis nenori, kad pražūčiau. Jis niekada manęs nepaliks. Dievas tiesiogiai man sako: „Amžina meile Aš pamilau tave“ (Jeremijo pranašystė 31, 3)“.

DAUG DAUGIAU JĖZAUS

Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų. (Evangelija pagal Matą 17, 8)

Eliza Hevit (Hewitt) žinojo, ką reiškia išgyventi tragediją. Jos, kaip mokytojos, karjera baigėsi, kai įsisiautėjęs mokinys smogė jai su sunkia grifeline lentele. Elizai buvo pažeistas stuburas, ir ji nebegalėjo dėstyti.

Sveikdama nuo sužalojimo, ji atsigrėžė į Dievo pažadus, kurie išsipildė Jėzuje Kristuje. Ją apstulbino tai, kaip tiksliai Senojo Testamento pranašystės liudija apie Mesiją. Ji atrado naują, gyvą ryšį su Jėzumi. Užplūdus emocijoms, ji užsirašė šią gerai žinomą evangelinę giesmę:

Daugiau apie Jėzų norėčiau sužinoti.

Daugiau apie Jo malonę kitiems;

Daugiau apie Jo išgelbėjimo pilnatvę,

Daugiau apie meilę To, kuris mirė už mane.

Daugiau, daugiau apie Jėzų, daugiau, daugiau apie Jėzų...

Kad ir kiek mes žinotume apie Jėzų, visada galima sužinoti dar daug daugiau. Kad ir kokią patirtį su Jėzumi mes turime, visada galima patirti daug daugiau. Apaštalas Paulius reguliariai naudojo pasakymus „daug daugiau“ ar „dar labiau“. Atrodo, jog jis buvo kupinas nuostabos, sakydamas: „Tad dar tikriaus dabar, kai esame nuteisinti Jo krauju, būsime Jo išgelbėti nuo rūstybės“ (Laiškas romiečiams 5, 9). Jis tęsia: „Jeigu, kai dar buvome priešai, mus sutaikino su Dievu Jo Sūnaus mirtis, tai juo labiau mus išgelbės Jo gyvybė, kai jau esame sutaikinti“ (10 eilutė). 15 eilutėje jis sušunka: „Tai dar labiau Dievo malonė [...] su kaupu atiteko daugybei“. Frazę „dar labiau“ Paulius savo raštuose pavartojo mažiausia 10 kartų. Jam visada buvo daug daugiau malonės, daug daugiau atleidimo, daug daugiau teisumo, daug daugiau Jėzaus.

Jėzaus meilė begalinė. Apie tai liudija „nesuvokiami Kristaus turtai“ (Laiškas efeziečiams 3, 8). Apie tai liudija „brangus perlas“ (Evangelija pagal Matą 13, 46). Apie tai liudija „dirvoje paslėptas lobis“ (44 eilutė). Jie ragina mus studijuoti Jo Žodį, atrasti „daug daugiau“ to, ką Jis gali pasiūlyti. Jo brangakmeniai neguli paviršiuje. „Bedugnė šaukia bedugnei“ (Psalmynas 42, 8).

Dievas kviečia kiekvieną iš mūsų į gilius, ne paviršutiniškus santykius su Jėzumi. Dievo gelmės šaukia mus į daug, daug, daug didesnę Jo malonę, negu galime įsivaizduoti.

DAUG DAUGIAU MALONĖS

Jis duoda dar didesnę malonę. (Jokūbo laiškas 4, 6)

Mūsų saugumas Kristuje nepagrįstas mūsų poelgiais ar elgesiu. Darydami gerus darbus, mes netampame saugesni. Jei grįsime savo saugumą darbais, mes nuolat galvosime, ar pakankamai padarėme. Mūsų saugumas kyla iš to, ką dėl mūsų padarė Kristus – koki gyvenimą Jis gyveno ir kokia mirtimi numirė.

Ir kai priimame savo saugumą Kristuje, Jis padeda mums augti Jame. Kai pavedame savo valią Jam, Jis pradeda mumyse krikščioniško charakterio ugdymo darbą, o tai, ką Jis pradeda, Jis už užbaigia! Jis yra „tikėjimo Vadovas ir Išstobulintojas“ (Laiškas hebrajams 12, 2).

Tarkim, aš esu pirmoje pradinės mokyklos klasėje. Kiekvienas mokinys skiriasi nuo kitų savo sugebėjimu mokytis bei spręsti užduotis, tačiau, jeigu mes uoliai įsisavinsime mokytojo išdėstytas pamokas, visi pabaigsime tą klasę laiku. Panašiai, jeigu aš ištikimai priimsiu dangiškojo Tėvo man skirtas pamokas, mano pažinimas augs, o charakteris tobulės. Jis jau pasirūpins, kad aš „pabaigčiau“ tą mokyklą.

Vienas patyręs, senas pamokslininkas kartą taikliai pasakė: „Jūs esate išgelbėti vieną kartą ir visiems laikams, jei pasiliecate išgelbėti“.

Mano sūnus lieka mano sūnum ir tada, kai jis klysta, ir tada, kai ne. Žinoma, jis gali nuspręsti atsiskirti nuo šeimos. Jis turi teisę pasikeisti vardą ir pavardę. Jis yra laisvas bet kada palikti namus. Tačiau jis visada liks mano sūnumi. Jis yra tikras, kad aš supykęs neišvairysiu jo iš namų dėl to, kad jis kuo nors nusižengė.

Dievas neatstumia krikščionių, kai jie nusideda. Kai mes suklumpame, Dievas paskatina mus atgailauti. Tačiau dėl savo klaidos netampame mažiau brangūs Dievo širdžiai. Nuodėmė neatima iš mūsų Dievo malonės – būtent mūsų klaidos ir suteikia mums teisę į Jo malonę! Dievo malonė skirta klystantiems, nusidėjėliams, tiems iš mūsų, kurie yra silpni.

„Jei per savo neišmanymą mes žengiame klaidingą žingsnį, Gelbėtojas mūsų neapleidžia. [...] Šėtonas gali ateiti pas jus su žiauria mintim: „Tavo situacija beviltiška. Tu negali būti atpirktas.“ Tačiau yra viltis Kristuje. [...] kai nuodėmė stengiasi užvaldyti širdį, kai kaltė slegia sielą ir apsunkina sąžinę, kai netikėjimas temdo protą, atminti, jog Kristaus malonės užtenka, kad įveiktumėte nuodėmę ir išsklaidytumėte tamsą“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 249–250).

Jo malonė didesnė už mūsų nuodėmę. Jame visada yra daug daugiau malonės, negu mums kada nors reikės. Dangaus ištekliai neišsemiami.

DAUG DAUGIAU MEILĖS

Meilė niekada nesibaigia. (Pirmas laiškas korintiečiams 13, 8)

1985 metais aš su žmona ir trim mūsų vaikais – Debe, Rebeka ir Marku jaunesniu – atsikraustėme iš Čikagos, Ilinojaus, į Sent Albansą Anglijoje. Ten aš tarnavau Septintosios dienos adventistų Europos divizijos sekretoriumi.

Atvykus į Angliją, mudviem su žmona buvo sunku priprasti važinėti kairiąja kelio puse. Pirmus kelis kartus išvažiavus su savo mašina, anglų žiedinės sankryžos įvairdavo mums kone mirtiną siaubą.

Vieną dieną, sutelkusi visą drąsą, mano žmona viena išvažiavo į Vاتفordą, nedidelį miestelį netoli mūsų namų. Tai buvo prieš pat Kalėdas, ir gatvėse grūdosi minios apsipirkti išėjusių žmonių. Mūsų sūnus Markas, kuris tada buvo maždaug 7 metų, pasiklydo. Mano žmona puolė į paniką. 15 minučių ji ieškojo vaiko, desperatiškai jį šaukdama. Ji greitai pasitelkė kelis praeivius, kad padėtų ieškoti.

Kas daugiau dėjo pastangų tose paieškose – mano žmona ar mano sūnus? Ar ji abejingai pasakė: „Klausyk, sūnau, tai tu paleidai mano ranką. Tu nuklydai nuo manęs. Tu pasimetei, ir tikiuosi, kad pats rasi kelią pas mane. Jei rasi – gerai, o jei ne – tai tavo problema.“ Aišku, ne! Jai užvis svarbiau buvo surasti mūsų sūnų.

Esu įsitikinęs, kad Dievas labiau nori mus surasti, negu mes norime Jį surasti.

Laiške romiečiams 8, 30 džiugiai skelbiama geroji naujiena: „Kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė“. Dievas ne tik sukūrė jūsų išgelbėjimo planą, Jis ir aktyviai ragina jus tą planą priimti. Dievas – tai gailestingasis samarietis, kuris prieina ieškodamas mūsų, kai sumušti ir kruvini gulime gyvenimo šalikelėje. Jis apglėbia mus Savo rankomis, kužda mums į ausį padrąsinimo žodžius ir, Pats sumokėdamas begalinę kainą, vedasi mus į saugius namus (žr. Evangelija pagal Luką 10).

Taip, Dievas yra ieškantis Dievas. Kristuje Jis imasi iniciatyvos.

Yra vienintelis dalykas, kurio mūsų nuostabūs Viešpats neturės, jeigu Jam to neduosime – mūsų meilė. Jis ilgisi mūsų meilės. Šiandien Jis ieško jūsų. Jis ilgisi jūsų daug labiau, nei galite įsivaizduoti. Tą dieną Vاتفordo gatvėse, kai mano žmona pagaliau rado mūsų sūnų, įvyko džiaugsmingas susitikimas. Džiaugsmingas susitikimas bus ir tada, kai mes pulsime į glėbį Tam, kuris taip ilgai mūsų ieškojo.

DAUG DAUGIAU TIESOS

Jo ištikimybė – dengiantis skydas. (Psalmynas 91, 4)

Kulto lyderiai yra linkę iškraipyti tiesą. Jų pateikiamas tiesos aiškinimas jų pasekėjams tampa standartu.

Deividas Korešas (David Koresh) buvo susikūręs savo taisykles. Jis tvirtino, kad, kaip ir karalius Dovydas, turi teisę savo pasekėjų žmonas laikyti savo žmonomis. Žmonės priėmė keistą šio lyderio įsitikinimą kaip tiesą.

Džimas Džonsas (Jim Jones) taip pat buvo susikūręs savo taisykles. Jis tvirtino, kad masinės savižudybės yra pasirengimas apokalipsei. Džonso pasekėjai išgerdavo nuodų ir tapdavo Įstatymo nesilaikymo aukomis.

Tokiomis pat aukomis tapo ir kulto „Dangaus vartai“ nariai. Jie akiai tikėjo savo lyderio mokymu, kad jų sielos gali išskristi erdvėlaiviu, kuris neva slėpėsi už 1997 metais pasirodžiusios kometos „Halle-Bopp“, ir masiškai žudėsi.

Visi kultai pagrįsti ne Dievo tiesa, o žmogaus išmintimi. Antikristo principas yra žmogaus mąstymą iškelti aukščiau dieviškojo apreiškimo. Šėtonas stengiasi iškraipyti tiesą, tačiau Dievas stengiasi ją išdėstyti kuo aiškiau. Šėtonui patinka tamsa, o Dievas mėgsta šviesą.

„Bet teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos“ (Patarlių knyga 4, 18). Kuo ilgiau mes gyvename su Jėzumi, tuo aiškesnė darosi Jo tiesa. Jo žodis – „žibintas mano žingsniams ir šviesa mano takui“ (Psalmynas 119, 105).

Šventoji Dvasia trokšta apreikšti mūsų širdims Dievo šviesą ir tiesą. Jo šviesa išsklaido tamsą. Jo tiesa nustelbia klaidas. Jo tiesa – priešnuodis melui.

Elena Vait rašė: „Paskutinėje didžiojoje kovoje išliks tik tie, kurie yra praturtinę savo mąstymą Biblijos tiesomis“ („Didžioji kova“, p. 593–594).

Mes nesame susidūrę su paskutiniaisiais Deivido Korešo, Džimo Džonso ar „Dangaus vartų“ kulto atstovais. Panašių lyderių ir grupuočių dar bus. Geroji žinia yra tai, kad Dievo tiesa stipresnė už klaidą. Kasdien užpildydami savo protus Jo Žodžiu, įgyjame galingą gynybinį skydą nuo šėtono apgaulės strėlių. Tiesa yra Dievo apsauginė siena nuo priešo. Dievo tiesos akmenys užmuš klaidų galiotus. Pripildykite savo protą tiesos ir stebėkite, kaip krinta milžinai.

DAUG DAUGIAU ŠLOVĖS

Apie Tavo didybės garbingą spindesį ir apie Tavo nuostabius darbus aš mąstysiu. Žmonės garsins Tavo pagarbą baimę keliančius darbus, o aš skelbsiu Tavo didybę. (Psalmynas 145, 5–6)

Yra toks pasakojimas apie Marką Polą (Marco Polo), italų tyrinėtoją, kuris grįžo namo iš Kinijos, daugiau kaip 20 metų praleidęs Rytuose. Jo neįtikėtinos istorijos sudarė jo draugams įspūdį, kad jis išsikraustė iš proto.

Markas Polas pasakojo, kad buvo nukeliavęs į miestą, pilną sidabro ir aukso. Kad matė juodus degančius akmenis (jie dar nebuvo girdėję apie anglį). Kad regėjo audinį, kuris įmestas į liepsnas neužsidegė (jie dar nieko nežinojo apie asbestą). Jis kalbėjo apie milžiniškas, 10 žingsnių ilgio, gyvates, kurių nasrai atsiveria taip plačiai, jog gali praryti žmogų (jie dar nebuvo matę krokodilų). Jis pasakojo apie žmogaus galvos dydžio riešutus (jie dar nebuvo regėję kokosų).

Daugelis jo kraštiečių tik juokėsi iš tokių istorijų. Po kelerių metų, kai Markas Polas gulėjo mirties patale, prie jo budėjęs kunigas paragino paneigti visas tas istorijas. Tačiau Markas nesutiko. „Tai tiesa, – pareiškė jis. – Kiekvienas žodis – tiesa. Ir aš nepapasakojau nė pusės to, ką mačiau.“

Biblijos autoriai tą patį gali pasakyti apie Jėzų: apie Jį jie nepapasakojo nė pusės to, ką žinojo.

Jis yra Alfa ir Omega, pradžia ir pabaiga. Jis yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Jis – Gerasis Ganytojas, Liūtas iš Judo giminės, nužudytasis Avinėlis. Jis – Amžinoji Uola, Skaisti Aušros Žvaigždė, Neįkainuojamas Perlas ir Šarono Rožė. Jis – Gyvybės Duona, Gyvasis Vanduo ir Teisumo Saulė.

Jėzus atveria akis akliesiems bei ausis kurtiesiems ir išgydo padžiūvusias rankas. Jis padaro taip, kad nebyliai giedotų, o luošiai vaikščiotų. Jis keičia gyvenimus. Jis prisikėlė iš numirusių. Jis įžengė į dangų ir veikia vėl sugrįš.

Apie šį šlovingą Kristų liudija visa Biblija (Evangelija pagal Joną 5, 39). Kad ir kiek būtų apie Jį pasakyta, yra ką pasakyti dar daug daugiau. Milijonai biografijų nepapasakos nė mažos Jo istorijos dalelės. Didingiausia simfonija net miglotai neatskleidžia Jo šlovės. Garsiausi pasaulio kompozitoriai negali sukurti giesmės, kuri išreikštų Jo didybę. Talentingiausias aktorius negali perteikti, koks Jis nuostabus.

Per visą amžinybę mes sužinosime vis daugiau ir daugiau apie šlovingą Jėzaus didybę. Mat nepapasakota nė pusės to, kaip yra. Gera žinia yra tai, kad tiesiog dabar mes galime gerti iš dangaus versmės bei mokytis Jį pažinti vis geriau ir geriau – daug geriau.

DAUG DAUGIAU VILTIES

Bet jei turime viltį nematydami, tada laukiame ištvėrimgai. (Laiškas romiečiams 8, 25)

Jis buvo vienas iš žymiausių pasaulyje Kristaus liudytojų. Mokėdamas 14 kalbų, jis skelbė savo tikėjimą turkams, indams, armėnams bei arabams. Jis liudijo priešais šeichus, šachus, karalius, karalienes ir Amerikos prezidentus.

Jozefas Volfas (Joseph Wolff) buvo bavaras, atkeliavęs į Londoną, kur su keliais savo draugais evangelikais nuodugniai studijavo Bibliją. Jis įsitikino, kad palaimintoji Kristaus sugrįžimo viltis yra galutinis žmonijos problemų sprendimas. Jis tapo pirmuoju didžiuoju Jėzaus antrojo atėjimo šaukliu mūsų laikais. Volfas kartu su kitais Antrojo atėjimo skelbėjais didelėje pasaulio dalyje sukėlė stulbinantį prabudimą.

Jozefas Volfas tikrai tikėjo, kad mūsų Viešpaties sugrįžimas jau arti. Atėjimo viltis pakeitė jo gyvenimą. Jis ne tik apie tai pamokslavo, mokė ar kalbėjo – jis tuo giliai tikėjo visomis savo esybės ląstelėmis. Ši vienintelė didžiulė viltis skatino jį keliauti su savo misionieriškais siekiais per ištisus kontinentus. Ji įkvėpė jį nueiti toliau, nei siekė šalta, tradicinė to meto religija.

Jis atrado kai ką daug geriau – tikrą dvasinę jėgą mūsų Viešpaties sugrįžimo viltyje. Ši viltis paskatino jį atgailauti ir krintis dėl visko, kas jam sutrukdydavo rengtis pasitikti savo Viešpatį. Jis atsidadė gilesnėms Biblijos studijoms bei maldai, kad suvoktų Dievo paskutiniųjų laikų tiesas. Jozefas Volfas keliavo daugiau negu beveik bet kuris to meto europietis. Jis diskutavo su beduinais netoli Kairo; jis skelbė Evangeliją turkams Aleksandrijoje; banditų paimtas į nelaisvę, jis liudijo arabų gaujų vadeivoms; jis studijavo Šventąjį Raštą su žydų rabinais visuose Viduriniuosiuose Rytuose.

Kartą jis buvo parduotas į vergiją ir tris kartus pasmerktas mirčiai. Jis buvo pasišventęs mokslininkas, sugebėjęs prasiskverbti su Evangelija į islamą. Jis laisvai kalbėjo hebrajiškai bei skelbė apie ateisiantį Mesiją ir žydams.

Ar palaimintoji viltis keičia jūsų gyvenimą? Ar jūs gyvenate bent kiek kitaip dėl savo tikėjimo, kad Jėzus sugrįš? Jei žinotumėte, kad greitai ateis Jėzus, ar darytumėte ką nors kitaip?

Per amžių amžius ataidi vieno gyvenimo liudytojo balsas. Karštai laukite Viešpaties atėjimo. Tepripildo jūsų sielą Jo greito sugrįžimo viltis bei džiaugsmas. Karalius jau prie durų, ir tai tikrai turėtų pakeisti mūsų gyvenimą.

SVEIKATA NĖRA ATSITIKTINUMAS

Dėl Dievo gailestingumo raginu jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį garbinimą. (Laiškas romiečiams 12, 1)

Savo knygoje „Pozityvus įrodymas“ daktaras Neilas Nedlis (Neil Nedley) pasakoja stulbinančią istoriją apie tai, kaip įveikti ligą ir džiaugtis puikia sveikata. Daktaras Nedlis ant bėgimo takelio pacientą, kuriam buvo įtariama koronarinė širdies liga. Pacientas Haroldas pakėlė akis ir pasakė: „Daktare, manau, visai nesvarbu, ką parodys šiandieninis patikrinimas. Mums visiems ateis laikas mirti; tas laikas nustatytas, ir mes jo nepakeisime.“

Haroldas manė, kad Dievas nusprendžia – gyventi jums ar mirti. Kai Dievas jus pašaukia – baigta. Jūs nieko nebegalite padaryti. Haroldo nuomonė nėra unikali. Daugelis mano, kad sveikata yra atsitiktinumo dalykas. Tai tarsi išmesti kauliukus.

Begalės mokslinių įrodymų liudija, kad ši teorija visiškai neteisinga. Ji neatsižvelgia į tai, kokią įtaką mūsų sveikatai daro mūsų pasirinktas gyvenimo būdas. Tyrimai aiškiai rodo ryšį tarp žalingų įpročių ir kylančių ligų.

Esu įsitikinęs, kad Dievas nori sustiprinti mūsų sveikatą, o velnias geidžia ją sugriauti. Apaštalas Jonas Dievo troškimą išreiškė šitaip: „Mielasis, linkiu, kad viskas tau taip gerai sektųsi ir būtum sveikas, kaip sekasi tavo sielai“ (Jono trečias laiškas 2). Elena Vait rašė: „Sveikatą reikia saugoti taip pat šventai, kaip ir charakterį“ („Vaikų auklėjimas“, p. 343).

Jėzus yra mūsų gydytojas. Naujajame Testamente aprašyti Jo stebuklai aiškiai liudija, jog Jis trokšta, kad mes būtume sveiki. Šėtonas yra melagis ir griovėjas. Jis kruopščiai planuoja, kaip sugadinti mums sveikatą. Nelabasis apgaudinėja žmones, skatindamas juos teršti savo kūnus ir manyti, jog tai neturi įtakos dvasinei sveikatai. Jie pasineria į laikinus kokių nors pataikavimų savo kūnui malonumus – narkotikus, alkoholį, rūkymą ar seksualinį amoralumą, – ir šis procesas pražudo jų kūnus bei sielas. Ryšys tarp proto ir kūno toks glaudus, kad bet koks fizinis įprotis, darantis įtaką kūnui, veikia ir protą.

Dievas trokšta, kad būtume sveiki, bet ne tik dėl to, kad Jis nori, jog gyventume pilnavertiškesnį, ilgesnį, labiau palaimintą ir ligų nelydymą gyvenimą. Jis, žinoma, šito nori, tačiau sveikata pati savaime nėra tikslas. Sveikata nėra kažkoks aukštas tikslas, kurį turiu pasiekti, kad galėčiau pasakyti, jog esu sveikas. Vienas iš sveiko kūno tikslų yra turėti švarų protą, kad galėtume geriau pažinti Dievą, kad mūsų protas galėtų suprasti Jo valią ir girdėti Jo balsą. Kitas tikslas yra efektyviau tarnauti kitiems žmonėms. Dievas trokšta, kad mes gyventume sveiką, produktyvų gyvenimą, pažintume Jį ir su džiaugsmu tarnautume kitiems. Mūsų sveikata Dievui yra svarbi, ir Jis trokšta, kad ji taptų svarbi ir mums.

PRIVERČIANTI SAŽINĖ

Tada Elijas priėjo prie visų žmonių ir tarė: „Ar ilgai jūs šlubuosite abiem kojom? Jeigu VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui Jį“. (Karalių pirmoji knyga 18, 21)

Daktaras Stenlis Milgramas (Stanley Milgram) atliko eksperimentus, siekdamas išsiaiškinti, kaip toli žmogus gali nueiti, sukeldamas skausmą kitam individui. Jo bandymai – svarbios pamokos ir mums, gyvenantiems laikų paibaigoje. Šie eksperimentai buvo atlikti prieš kelerius metus Jeilio universitete. Per skelbimus buvo sukviesta 500 savanorių, kurie buvo suskirstyti poromis. Kiekvienai porai buvo pasakyta, kad jie dalyvauja tyrime apie bausmės poveikį mokymuisi. Vienas žmogus turėjo būti mokytojas, kitas – mokinys. Dalyviams buvo leista piešti, siekiant nuspręsti, kokį vaidmenį jiems skirti. Tačiau šis patikrinimas buvo apsimestinis. Iš tikrųjų mokinio vaidmenį visada atlikdavo aktorius. Mokytojas ir mokinys buvo atskiruose kambariuose, bet mokytojas galėjo matyti, jog mokinys prijungtas prie kažko panašaus į elektrodą. Mokytojui buvo liepta sukelti elektros šoką mokiniui kiekvieną kartą, kai šis padarydavo klaidą, ir padidinti įtampą sulig kiekviena nauja klaida.

Iš tikrųjų aktorius nepatirdavo jokio šoko, tačiau apsimesdavo, kad eksperimento metu kenčia vis didesnį ir didesnį skausmą. Kai įtampa pasiekdavo 75 voltus, jis pradėdavo vaidinti, kad jam truputį skauda. Ties 120 voltų riba jis imdavo skųstis, o įtampai pasiekus 150 voltų, jis prašydavo nutraukti eksperimentą. Jei „mokytojas“ ir toliau sukeldavo šokus ir įtampa šokteldavo iki 285 voltų, prasidėdavo „agonijos“ apimto aktoriaus klyksmai. Daugelis „mokytojų“, supratę, kad jie kankina kitą žmogų, imdavo protestuoti. Tačiau jiems liepdavo tęsti. Ir daugelis iš jų toliau sukeldavo šokus iki pat aukščiausio lygio.

Jums gali atrodyti, kad joks sveiko proto žmogus nesiimtų sukelti kitam žmogui net pirmojo šoko, tačiau iš tikrųjų beveik du trečdaliai dalyvių buvo pasiruošę nueiti bet kokį atstumą, jeigu tik jiems taip liepiama. Daugelis pasiekė net 450 voltų, kad ir kaip auka maldavo, jog ją paleistų.

Po bandymo iš savanorių buvo paimtas interviu. Jų paklausė, kodėl jie nesiliovė sukėlinėję elektros šoko. Atsakymas beveik visada buvo toks pats – dėl to, kad jiems liepė taip daryti. Daugelis suprato, jog tai, ką jie daro, yra labai blogai, tačiau jiems neužteko drąsos atsisakyti tęsti. Iki pat eksperimento pabaigos jie teisino savo elgesį mintimi, kad jie tiesiog vykdo įsakymus.

Vykdyti įsakymus gali būti pavojinga, jeigu tai nėra Dievo įsakymai. Klausytis kito balso gali būti pavojinga, jeigu tai nėra Dievo balsas. Kiekvieną kartą, kai pavedame savo įsitikinimus apie tai, kas teisinga, kitam žmogui, mes rizikuojame prarasti savo sielą. Mes rizikuojame eiti į kompromisą su savo dorumu kiekvieną kartą, kai mūsų vertybes formuoja kažkas, kas nusižengia mūsų sąžinei. Šią žemės istorijos krizės valandą mūsų ausyse skamba pranašo Elijo žodžiai: „Kaip ilgai jūs šlubuosite tarp dviejų pažiūrų? Jeigu Viešpats yra Dievas, sekite paskui Jį.“ Iš tikrųjų tėra vienintelis pasirinkimas. Klausykite Dievo balso ir sekite paskui jį.

APGAVIKO DEMASKAVIMAS

Skleisdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas.
(Evangelija pagal Joną 8, 44)

XIX amžiaus trečiajame dešimtmetyje Indijos valstiją Kohapurą terorizavo nuožmi plėšikų gauja. Kolhapuro raja, arba valdytojas, nieko negalėjo padaryti. Tai buvo galingų maharajų, kurie nešiojo prabangius šilkus ir buvo apsupę save auksu ir deimantais, era. Raja buvo aptekęs turtais, taigi padidino savo asmeninę armiją. Jis pasirinko sargybinius, kurie visada supo jį ir jo nuosavybę. Tačiau ilgapirščiai vis tiek įsilauždavo į jo lobyną ir plėšikavo po visą kraštą.

Rajos žodis toje šalyje buvo įstatymas, ir kartais, pagautas įniršio, jis griausmingai šaukdavo: „Tuos šėtonus reikia sustabdyti! Pagaukite jų vadeivą, nužudykite jį, ir tučtuojau!“ tačiau niekam nepavyko sučiupti to nežinomo niekdario. Gauja ir toliau vogė bei žudė iki pat rajos gyvos galvos. Taip buvo dėl to, kad Kolhapuro raja gyveno dvilypį gyvenimą. Dienomis jis buvo aukščiausias valdovas, raginantis laukytis įstatymo ir tvarkos. Naktimis jis pats vadovavo tai galvažudžių plėšikų gaujai. Jis plėšė savo paties šalį ir taip gausino savo turtus.

Koks tikslus melo tėvo apibūdinimas. Šėtonas yra apgavikas. Prieš tūkstančius metų dangaus rūmuose jis maloningai bei švelniai kalbėdamas apgaudinėjo angelus. Jis slėpė savo tikrąją tikslą, dangstė savanaudiškumą, dėdamasis daras gera. Šėtonas panaudojo tą pačią strategiją, kurią taikė ir Ievai Edene. Jis vėlgi nuslėpė savo tikruosius motyvus. Jis taiko tą pačią taktiką kartų kartoms – blogį pateikia kaip gėrį.

Tiesa apšviečia jo piktus kėslus. Dovydas meldėsi: „Tavo meilė ir Tavo tiesa visada mane tesaugo“ (Psalmynas 40, 12). Šventoji Dvasia vadinama „Tiesos Dvasia“ (Evangelija pagal Joną 16, 13). Kai nuoširdžiai tyrinėjame Dievo Žodį, Šventoji Dvasia išpaudžia jo tiesas mūsų protuose.

Vienintelis būdas apsisaugoti nuo mirtinai pavojingų šėtono apgavysčių yra būti jautriems Dvasios vedimui. Dievas ragina mus pavesti savo protus Jo Žodžiui, o savo širdis – Jo valiai bei atsiduoti Šventosios Dvasios vedimui. Tada, ir tik tada, mes būsim saugūs.

PASKUTINIOJI ŠĖTONO STRATEGIJA

„O Dievo vyre, puode mirtis!“ Viralo jie negalėjo valgyti. (Karalių antroji knyga 4, 40)

Ankstyvo rudens saulė apšvietė pirmąjį silpną į Mičigano ežerą krintantį lietutį, ir gražiai savo spinduliais užliejo miegančios Čikagos siluetą. Šios švelnios aušros šviesa sukūrė ramybės aurą. Niekas neįtarė, kad greitai įvyks šiurpi realybės drama, kuri sukrės visą tautą.

Dvylikametė Merė Kelerman (Mary Kellerman) tą rytą prabudo neįprastai anksti ir pasiskundė skaudančia gerkle ir sloga. Tėvai davė jai vieną kapsulę vaistų ir liepė dar pamiegoti. Septintą valandą ryto jie rado Merę vonios kambary, ant grindų – merdėjančią.

Iki savaitės pabaigos septyni Čikagos gyventojai mirė išgėrę vaistų „Tailenol“. Vėliau mirė dar keli.

Niekas nė neįtarė, kad vartoti šiuos vaistus pavojinga. Niekas nė nesapnavo, kad kažkas kažkur kažkaip į kai kurias kapsules įpils cianido – nuodo, kuris nužudo žmogų per kelias minutes.

„Tailenol“ tragedija parodo, kokie iš tikrųjų mes esame pažeidžiami. Niekas nenori būti apgautas kokio nors bepročio pikto pokšto. Mes geriau nei bet kada anksčiau suvokėme, jog kai kurios apgaulės gali būti siaubingos ir lemtingos. Bet kaip mums sužinoti tikrąją padėtį? Kaip galėtume jaustis saugūs?

Farmacijos įmonės žaibišku greičiu metė į rinką nuo sugadinimo apsaugotas pakuotes ir desperatiškai mėgino susigrąžinti pirkėjus.

Kai paskutiniosiomis žmonijos istorijos dienomis vis labiau įsisiautėja blogio jėgos, ar yra koks nors būdas apsaugoti savo gyvenimus? Kokią apsaugą galime rasti šiandien?

Reikšmingas žingsnis yra jau vien suprasti nuodų prigimtį, grėsmės prigimtį. Per šimtmečius buvo apgaudinėjami milijonai. Puolęs angelas užteršė tiesą nuodinga apgaule, kad paklusnumas nereikalingas ar nesvarbus. Svarbiausia yra Dievo autoritetas. Tikruosius šėtono motyvus atskleidžia pasakymas „Aš iškelsiu savo sostą“.

Sostas implikuoja valdymą. Jis liudija apie karališką valdžią. Liuciferis norėjo užurpuoti vienam Dievui priklausančią valdžią. Štai kodėl jis sukėlė nepasitenkinimą tarp angelų. Paklusnumas Dievui jam pradėjo nebepatikti. Šėtonas tvirtina, kad paklusti Dievo Įstatymui nebūtina, kad mes neprivalome jo vykdyti. Štai kas taip stipriai užnuodijo mūsų šiandieninį pasaulį. Vienintelis sprendimas yra širdis, visiškai atsidavusi Dievo valdžiai. Protas, visiškai atsidavęs Dievo valiai, širdis, kurioje aukščiausias valdovas – Jėzus Kristus. Dievo keliai iš tikrųjų patys geriausi. Kaip sakoma vienoje senoje evangelinėje giesmėje: „Pasitikėk ir paklusk, nes kito kelio nebus“.

PATIRTIES GIESMĖS

I DALIS

Viešpats mano jėga ir giesmė – Jis mane išgelbėjo! Aš Jį garbinsiu, Jis – mano Dievas! (Išėjimo knyga 15, 2)

Pražūtis atrodė garantuota. Pralaimėjimas regėjosi neišvengiamas. Abiejose pusėse dunksojo dideli kalnai. Prieš akis tyvuliavo Raudonoji jūra. Egiptiečių armija jau alsavo izraelitams į nugaras. Bėgantys izraelitai jau neabejojo, kad jiems galas.

Įsivaizduokite jų nuostabą, kai priešais juos atsivėrė Raudonoji jūra. Įsivaizduokite, kaip jie apstulbo, kai perėjus smėlėtu dugnu, vandens sienos užvirto ir akimirksniu pražudė jų priešus. Saugūs kitoje jūros pusėje Mozė su visais Izraelio vaikais giedojo nuostabią išlaisvinimo giesmę.

Tai buvo unikalios Izraelio patirties giesmė. Ji pasakojo apie Egipto pralaimėjimą. „Aš giedosiu Viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalėjo. [...] Viešpats mano jėga ir giesmė. [...] Viešpats yra Galiūnas. [...] Faraono kovos vežimus ir kariuomenę nubloškė į jūrą“ (Išėjimo knyga 15, 1–4). Izraelitai pripažino Dievo didybę. Jie patyrė Jo galingą ranką, savo akimis regėjo stebuklą.

Gyvenimo problemose Dievas yra galingas Išvaduotojas. Kebliausiose gyvenimo situacijose Dievas – mūsų triumfuojantis Nugalėtojas. Kai atrodo, nebėra išeities, Dievas atveria kelią. Dievas turi sprendimą visiems gyvenimo iššūkiams. Tamsioje gyvenimo naktį Dievo šviesa tebešviečia. Jis vis dar atveria mūsų gyvenimų „Raudonąsias jūras“. Jis vis dar dovanoja mums pergalės giesmę.

Fanei Krosbi (Fanny Crosby) tikriausia nebuvo lengva tikėti, kad Dievas vis dar veda mus visuose mūsų išgyvenimuose. Būdama vos 6 savaitių, dėl gydytojų klaidos mergaitė apako. Nors ji buvo akla, Dievas davė jai naują regėjimą. Jis įdėjo į jos širdį giesmę – ir ne vieną, o daugiau kaip 8000 giesmių. Fanė Krosbi, akla giesmių kūrėja, matė daug daugiau negu aplinkiniai. Savo proto akimis ji regėjo stulbinančią Dievo gailestingumą, atlidumą, rūpinimąsi, jėgą bei meilę. Kartą ji rašė: „Visada tikėjau, kad gerasis Viešpats per Savo gailestingumą šiuo būdu [mano aklumu] pašventė mane darbui, kurį man vis dar leidžiama daryti“.

Jos giesmės palaimino ištisas krikščionių kartas. Viena iš giesmių, apibendrinančių mis Krosbi gyvenimo filosofiją, yra „Visą kelią“. Ši giesmė baigiasi šlovingu priegiesmiu: „Kai prabusiui amžinai gyventi, per amžių amžius nuskradink į skaisčią dieną mano šią giesmelę ir veski, Jėzau, mane visą kelią; per amžius sulig šia giesme, Jėzau, veski Tu mane“.

Kartu su Fane Krosbi ir senovės izraelitais jūs ir aš galime giedoti: „Per amžius sulig šia giesme, Jėzau, veski Tu mane“.

PATIRTIES GIESMĖS

II DALIS

Tu esi Dievas nuo amžių per amžius. (Psalmynas 90, 2)

Angliją ištiko krizė. Tai buvo 1714 metai. Karalienė Ana gulėjo mirties patale. Ji neturėjo tiesioginio įpėdinio, kuris galėtų paveldėti sostą. Tauta stovėjo ant politinės sumaišties slenksčio.

Garsusis anglų giesmių kūrėjas Izaokas Vatas (Isaac Watt) svarstė, kas jų laukia ateity. Prieš tai valdžiusi karališkoji šeima buvo įkalinusi jo tėvą už šio pažiūras.

Vatas ėmė ieškoti paguodos Psalmyme. Viena iš jo mėgstamiausių buvo devyniasdešimtoji psalmė. Būtent ši psalmė išaukština Dievo amžinumą ir primena žmonijai jos trapumą. Psalmistas gieda: „Viešpatie, tu buvai mūsų užuovėja per kartų kartas. Pirmą, negu kalnai užgimė, ir žemę bei pasaulį pagimdei, Tu esi Dievas nuo amžių per amžius“ (Psalmynas 90, 1–2).

Dievas yra amžinas. Dievas yra visažinis ir visagalis. Jis yra virš laiko, nes Jis yra laiko Kūrėjas. Jis yra anapus istorijos, nes Jis yra aukščiausias dangaus istorijos Teisėjas. Nors Dievas leidžia žemiškiems valdovams priimti sprendimus, Jis yra Tas, kuris formuoja tautų likimus. Jis yra Tas, kurio rankose aukščiausia valdžia. Saliamonas šią mintį atkartoja tokiais žodžiais: „Karaliaus širdis – vandens srovė VIEŠPATIES rankoje; Jis nukreipia ją, kur tik nori“ (Patarlių knyga 21, 1). Pranašas Danielius priduria: „Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir duoda ją, kam nori“ (Danieliaus pranašystė 4, 29).

Kai įvykiai, atrodo, tampa nebesuvaldomi, Dievas viską kontroliuoja. Kai mus slegia nežinomybė, Dievas sako: „Tegul neišsigąsta jūsų širdys!“ (Evan-gelija pagal Joną 14, 1). Jis vis dar viską kontroliuoja. Izaokas Vatas šią mintį puikiai išreiškė jo pamėgtoje giesmėje „O Dieve, mūsų pagalba praeities amžiais“. Daugelis krikščionių mano, kad iš daugiau kaip 600 Izaoko Vato sukurtų giesmių ši yra pati didingiausia.

O Dieve, mūsų pagalba praeities amžiais,
Mūsų viltie ateisiančiais metais,
Mūsų pastoge nuo audros šuorų,
Ir mūsų amžinieji namai!
Po Tavojo sosto šešėliu
Mes vis dar gyvensime saugiai
Dosni Tavoji ranka
Ir garantuota mūsų apsauga.

Tai amžinoji tiesa, kuria galime pasikliauti, kažkas tikra, kažkas stabilu. Dievas yra mūsų pastogė, mūsų amžinieji namai. Jame mūsų apsauga užtikrinta. Mes galime būti visiškai tikri, kad Dievas viską kontroliuoja, taigi galime ramiai miegoti ir leisti Jam rūpintis pasauliu.

PATIRTIES GIESMĖS

III DALIS

Juk Jis – lyg lydytojo ugnis. (Malachijo pranašystė 3, 2)

Izaoko Vato laikais Anglijos bažnyčia linko į šaltą formalizmą. Lankyti bažnyčią tapo madinga. Į sekmadienio pamaldas suplūsdavo minios žmonių. Tačiau tokia dalykiška krikščionybė Izaokui Vatui kėlė didžiulį nerimą. Letargiška krikščionybės būseną jam buvo tikras rūpestis. Jis žinojo tik vieną būdą, kaip pernelyg savimi patenkintus krikščionis galima prabudinti iš dvasinio sąstingio. Jie turėjo patirti Dvasios ugnį.

Į būtinybės rašalą pamirkyta plunksna jis rašė:

Ateik, Šventoji Dvasia, dangiškasis Balandi,

Ižiebk šventosios meilės liepsną

Šiose šaltose mūsų širdyse.

Dažnai praleidžiama ketvirtoji šios galingos giesmės strofa:

Tėve, mes daugiau nenorime gyventi

Apgailėtinai merdėdami;

Tau dovanojame savo padėką ir meilę,

Nes Tavoji meilė mums – didi.

Gal jūs jaučiate, kad jūsų meilė Jėzui po truputį atšąla? Tą liepsną gali pakurstyti tik Dvasios ugnis. Jonas Krikštytojas kreipėsi į formaliai jo laikais religijos besilaikančius žmones, kviesdamas ateiti pas Jėzų, kuris „krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi“ (Evangelija pagal Matą 3, 11). Kas yra krikštas ugnimi? Per visą Bibliją ugnis yra Dievo Artumo simbolis. Būdamas dykumoje, Mozė sutiko Dievą degančiame krūme. Krūmas degė, bet nesudegė. Ugnis simbolizavo Dievo Artumą. Dievo Artumą simbolizavo Dievo šlovė tarp kerubų Senojo Testamento šventykloje. Dievo Artumą simbolizavo ugnies stulpas, kuris vedė Izraelį naktimis. Dievo Artumą simbolizavo ugnis, kritusi iš dangaus ir uždegusi ant Karmelio kalno Elijo sukrautą aukurą. Dievo Artumą simbolizavo ugnies liežuviai, nužengę ant mokinių Sekminių dieną. Krikštas ugnimi simbolizuoja panardinimą į apvalantį, gyvybę teikiantį Dievo Artumą.

Šalta krikščioniškai patirčiai gyvybės gali suteikti tik vienas dalykas. Tai Dievo Artumo šiluma. Knygoje „Guodėjo atėjimas“ Lerojus E. Frumas (LeRoy E. Froom) rašo: „Mums reikia, kad toji apvalanti ugnis praeitų virš mūsų ir per mus – kad prasiskverbtų per kiekvieną mūsų esybės skaidulą, per kiekvieną mūsų sielos užkaborį. Būtent tai ir įvyko Sekminių dieną. Kaip prisimenate, iki Sekminių mokiniai buvo kupini savanaudiškų ketinimų, noro būti pranašesniais už kitus, jie siekė aukštų postų, geidė išaukštinti save. Tačiau po Sekminių savasis „aš“ buvo pamintas, ir mintyse, veiksmuose bei gyvenime pirmąją vietą užėmė tik Kristus“ (p. 276–277). Ar jūs meldžiate Dievo apvalančios ugnies? Šiandien Izaoko Vato malda „Ižiebk šventosios meilės liepsną šiose šaltose mūsų širdyse“ gali būti jūsų malda.

PATIRTIES GIESMĖS

IV DALIS: TOKS, KOKS ESU

Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria. (Evangelija pagal Joną 7, 37)

Giesmė „Toks, koks esu“ šiandien Amerikoje yra turbūt žinomiausia. Ji giedama baigiantis dešimtims tūkstančių evangelistinių pamokslų.

Šią giesmę išpopuliarino Džordžas Beverli Šėjus (Geroge beverly Shea), atlikęs ją Bilio Greimo (Billy Graham) evangelistinio susirinkimo pabaigoje. Tada nuskambėjo šie mums pažįstami žodžiai: „Toks, koks esu, nė kiek nesiteisindamas – tik dėl to, kad Tavo kraujas pralietas už mane ir Tu kvieti mane ateiti pas Save, o Dievo Avinėli, aš ateinu, aš ateinu“.

Daugelis krikščionių nieko nežino apie šios giesmės kūrėją ar jos kilmę. Tai ištis įkvepianti istorija.

Šarlotė Eliot (Charlotte Elliot) buvo neįprastai talentinga jauna moteris, garsi portretų tapytoja ir humoristinių esė rašytoja. Atrodė, ji turėjo viską, ko norėjo. Tačiau, vos įkopusi į trečiąją dešimtį, ji sunkiai susirgo, o paskui taip ir liko pasiligojusi bei prislėgta. Ją aplankė vienas pamaldus pamokslininkas, vardu Cezaris Malanas (Caesar Malan). Pastorius Malanas paklausė Šarlotės, ar ji patirianti ramybę Dieve. Šis klausimas ją gerokai sutrikdė, ir ji atsisakė apie tai kalbėti.

Vėliau, pagalvojusi, jog pasielgė nemandagiai ir nepagarbiai su šiuo garsiu Dievo vyru, ji ėmė gailėtis. Po kelių dienų Šarlotė priėjo prie jo atsiprašyti. Ji pasakė norinti tapti krikščione, tačiau pirmiau turinti apvalyti savo gyvenimą nuo kai kurių negerovių. Pastorius paprasčiausiai pažvelgė į akis ir pasakė: „Ateikite tokia, kokia esate“. Šarlotė nedelsdama pavedė savo gyvenimą Kristui. Ji atvėrė širdį Jo meilei.

Po keturiolikos metų ji prisiminė to žmogaus, kuris atvedė ją pas Kristų, žodžius ir sukūrė giesmę „Toks, koks esu“, kuri milijonus žmonių atvedė pas Kristų.

Nėra kito būdo ateiti pas Jėzų, kaip „tokiems, kokie esame“. Nėra kitos vietos, nuo kur galėtų prasidėti mūsų krikščioniškas gyvenimas, kaip čia, kur mes esame. Ir nėra geresnio meto nei dabar.

Elena Vait taikliai pasakė: „Jėzus nori, kad ateitume pas Jį tokie, kokie esame: nuodėmingi, bejėgiai, pavaldūs Jam. Mes galime ateiti pas Jį su visomis savo silpnybėmis, savo kaprizais, savo nuodėmėmis ir pulti prie Jo kojų atgailaudami. Tai Jo šlovė, Jis apglėbs mus Savo meilės rankomis, apvalys mus nuo visa, kas netyra“ („Kelias pas Kristų“, p. 50–51). „Toks, koks esu, nelaukdamas, kol mano siela apsivalys bent nuo vienos tamsios dėmės, aš ateinu pas Tave, kurio kraujas gali nuplauti kiekvieną dėmę, o Dievo Avinėli.“

Gal jūs dar nesate atėję pas Kristų? Šiandien – jūsų diena. O jeigu jau esate atėję, kodėl neatėjus dar kartą, dabar pat atsiklaupus ant kelių Jo Artume?

PATIRTIES GIESMĖS

V DALIS: BŪK MANO REGĖJIMAS

Aš priklausau mylimajam, ir jis manęs geidžia. (Giesmių giesmė 7, 11)

Saliamono Giesmių giesmė yra įkvėpta meilės giesmė. Ji kalba apie atsidavimą su meile. Meilė nėra emocija, pagrįsta fiziniu potraukiu. Tai nėra paviršutiniškas jausmas, sutelktas į kažką išorėje. Meilė – tai ilgalaikis atsidavimas, pagrįstas kito žmogaus charakteriu. Meilė – tai dieviškas potraukis tarp dviejų individų.

Meilė – tai aistra, nukreipta į mylimą žmogų. Meilė niekada negali būti kasdieniška, patenkinta savimi ar pasyvi. Meilė visada aktyvi, visada agresyvi, visada siekianti. Įsimylėjėlė Giesmių giesmėje sako: „Radau tą, kurį myli mano širdis. Tvirtai apkabinau ir nepaleidau“ (Giesmių giesmė 3, 4). „Manasis mylimasis – mano, o aš – jo“ (Giesmių giesmė 2, 16). Nuoširdi, autentiška meilė – tai aistringas atsidavimas mylimajam. Ši aistra, šis atsidavimas, šis pasišventimas charakterizuoja visą tikrą krikščionybę. Tikra krikščionybė nėra kažkas dirbtinio. Tai reali patirtis su Jėzumi. Įmanoma turėti „išorinį pavidalą be vidinės aistros“. Šiandien Dievas šaukia mus bendrauti su Juo iš širdies į širdį.

500–700 metais po Kristaus Airijos bažnyčią buvo apėmęs dvasinis įkarštis. Pirmieji keltų krikščionys akcentavo Dievo Artumą savo gyvenime. Jų giesmės, eilėraščiai ir maldos atspindi jų gilėjančią pamaldumą bei asmeninius santykius su Dievu. Šių pirmųjų keltų krikščionių maldos atskleidžia, jog įmanomas meilės ryšys, tikra draugystė su Dievu.

Aš sulenkiu savo kelius
 Mane sukūrusio Tėvo akyse,
 Mane atpirkusio Sūnaus akyse,
 Mane apvaliusios Dvasios akyse,
 Draugystėje ir meilėje.

Susietas su mumis meilės ryšiais, Dievas trokšta, kad žavėtumės Juo. Jis kviečia mus į autentišką krikščionybę. Pasak senos keltų giesmės, „Būk mano regėjimas, o mano širdies Viešpatie. Man niekas nesvarbu, išskyrus Tave. Tau visos mano mintys – dieną ir naktį, miegant ar prabudus Tavasis Artumas – mano šviesa.“

Saliamonas buvo teisus. Meilė nepalieka mums kito pasirinkimo, kaip tik degti aistra tam, kurį mylime. Mes trokštame Jo, Jis trokšta mūsų. Mes esame patenkinti Juo, o Jis yra patenkintas mumis. Mes – Jo atsidavę draugai dabar ir per visą amžinybę.

PATIRTIES GIESMĖS

VI DALIS: TAIP GERA PASITIKĖTI JĖZUMI

Viešpats arti tų, kurie sielojasi. (Psalmynas 34, 19)

Luizos gyvenimas pasikeitė akimirksniu. Vieną akimirksnį ji mėgavosi šilta saulėkaita, klausėsi, kaip į Longailendo paplūdimį šniokšdamos dūžta bangos, o kitą – ją ištiko šokas. Ji su vyru ir ketverių metų dukrele nustėro išgirdę desperatiškus skęstančio berniuko šauksmus. Luizos vyras bandė jį išgelbėti, tačiau vaikas įtraukė jį po vandeniu. Luizos ir jos dukros akyse abu nuskendo.

Luiza Sted (Louisa Stead) Amerikoje buvo imigrantė. Ji su vyru ir dukra buvo neseniai atsikrausčiusi į Niujorką, ieškodama geresnio gyvenimo. Dabar ji pasijuto svetima šioje svetimoje šalyje, be šeimos, draugų, be paramos. Jai nebuvo kuo pasikliauti, išskyrus Viešpatį. Ji su dukrele be galo skurdo. Kartais jos net neturėdavo ką valgyti. Vieną rytą visos jos atsargos pasibai-gė – nebebuvo nei pinigų, nei maisto. Tuomet Luiza jau buvo kurį laiką nuoširdžiai ieškojusi Dievo. Norėdama išeiti iš namų, ji atidarė savo buto duris ir apstulbo radusi ant slenksčio padėta pinigų bei maisto. Iš dėkingumo ji parašė šią giesmę:

Kaip gera pasitikėti Jėzumi,
Tiesiog pasikliauti Jo Žodžiu,
Tiesiog remtis Jo pažadais,
Tiesiog žinoti: „Taip pasakė Viešpats“.
Jėzus, Jėzus, kaip aš Juo pasitikiu,
Kaip aš Jį vis išbandau ir išbandau!
Jėzus, Jėzus, brangus Jėzus!
O malonė pasitikėti Juo dar labiau!

Gyvenimas, kupinas pasitikėjimo, yra malonus. Jis atpalaiduoja mus nuo visa užvaldančio nerimo. Jis išlaisvina mus nuo paralyžiuojančių būgštavimų. Jis išsklaido slegiančią tamsą, kuri atitolina šviesą nuo mūsų akių ir džiaugsmą nuo mūsų sielų. „Kai per tikėjimą laikomės Jo stiprybės, Jis pakeis, nuostabiai pakeis beviltiškiausias, labiausiai slegiančias pažiūras. Jis padarys tai Savojo vardo šlovei“ („Liudijimai“, t. 8, p. 12).

Kaip Luiza, mes irgi galime gyventi malonųjį pasitikėjimo gyvenimą. Sudėtingose savo gyvenimo aplinkybėse mes galime giedoti: „Aš taip džiaugiuosi, kad išmokau pasitikėti Tavimi, brangus Jėzau, Gelbėtojau, Drauge; ir aš žinau, kad Tu esi su manimi ir būsi su manim iki galo.“

Kad ir kokios būtų jūsų gyvenimo aplinkybės šiandien, Dievas viską mato. Dievas apie tai žino. Dievas supranta. Dievas glaudžia jus prie Savęs.

„Kaip gera pasitikėti Jėzumi.“

PATIRTIES GIESMĖS

VII DALIS: KOVOKITE UŽ JĖZŲ

Budėkite, tvirtai laikykitės tikėjimo, elkitės vyriškai, būkite stiprūs! (Pirmas laiškas korintiečiams 16, 13)

Apaštalas Paulius žinojo, ką reiškia tvirtai laikytis tikėjimo. Jis buvo persekiojamas, mušamas, kalinamas ir mėtomas akmenimis. Jis patyrė laivo sudužimą ir dieną naktį kovojo, kad liktų gyvas. Jis kentė fizinę negalią, kurią vadino „dygliu kūne“. Visų šių išbandymų sukury apaštalas rašė: „Todėl aš jau tris kartus maldavau Viešpatį, kad atitolintų jį nuo manęs. Bet man Jis atsakė: „Gana tau Mano malonės“ (Antras laiškas korintiečiams 12, 8–9).

Paulius su Dievo malone pasitikdavo pasipriešinimą. Per Dievo malonę jis išgyvendavo sunkumus. Dievo malonėje jis priimdavo fizines negalias. Drąsusis apaštalas „tvirtai laikėsi“ Dievo malonėje.

Paulius ragino tvirtai laikytis ir Naujojo Testamento krikščionis. Tai buvo viena iš jo mėgstamiausių temų. Korinto Bažnyčiai jis rašė: „nes tikėjime jūs stovite tvirtai“ (Antras laiškas korintiečiams 1, 24). Efeziečiams jis pridūrė: „Tad stovėkite“ (Laiškas efeziečiams 6, 14). Į Filipų Bažnyčią jis kreipėsi: „Taigi, mano broliai, mano mylimieji ir išsiilgtieji, mano džiaugsme ir mano vainike, tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!“ (Laiškas filipiečiams 4, 1).

1858 metais Filadelfijos bažnyčiose prasidėjo Dvasios kupinas atgimimas. Visose miesto bažnyčiose kiekvieną rytą ir vakarą vykdavo pamaldos. Dievo Dvasia veikė galingai. Šio atgimimo centre buvo 29 metų evangelistas Dadlis Tingas (Dudly Tyng). Jis pamokslavo daugiau kaip 5000 žmonių. Tūkstantis atsiliepė į jo raginimą visiškai pasišvęsti Jėzui.

Praėjus keturioms dienoms po galingiausio pamokslų jo gyvenime, įvyko avarija, ir Tingas buvo sunkiai sužalotas. Jam gulint mirties patale, aplink jį susirinko keli jo bičiuliai pastoriai. Pastorius Tingas vis dar galvojo apie tuos, kurie apsisprendė priimti Kristų, ir paskutiniai jo pašnibždom ištarti žodžiai buvo: „Pasakykite jiems, kad kovotų už Jėzų“.

Kitą sekmadienį vienas iš tų tarnautojų, Džordžas Dufildas (Geroge Duffield), pamokslavo pagal šią Šventojo Rašto vietą: „Pagaliau būkite tvirti Viešpatyje ir Jo galybės jėga. [...] Tad stovėkite, susijusę strėnas tiesa“ (Laiškas efeziečiams 6, 10. 14). Baigęs pamokslą, pastorius Dufildas jaudinančiai kreipėsi į tikinčiuosius savo ką tik parašytu eilėraščiu „Kovokite už Jėzų“.

Kovokite! Kovokite už Jėzų!

Jūs kryžiaus kariai;

Iškelkite Jo karališką vėliavą aukštai aukštai,

Ji neturi pralaimėti.

Iš pergalės į pergalę

Ves Jis Savo armiją,

Kol bus sumušti visi priešai

Nes Kristus yra Viešpats.

Laikykitės! Būkite tvirti! Nenuleiskite rankų! Atėjo metas kovoti už Jėzų.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

I DALIS

Išiziūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos? (Evangelija pagal Matą 6, 26)

Užaugusi priemiesčio gete, jaunoji Etel neturėjo galimybių susidaryti teisingą įspūdį apie Dievą. Štai kaip ji apibūdino savo pirmuosius gyvenimo metus: „Aš niekada nepatyrčiau vaikystės, niekada nebuvau savo šeimos myluojama, mėgstama ar suprantama. Niekada nejaučiau, kad esu jai reikalinga. Buvau nesantuokinis vaikas ir niekam nerūpėjau.“ Vaikystėje Etel lakstė gatvėmis kaip laukinukė. Ji tapo vienos gaujos lyderė ir vėliau pradėjo dirbuotis naktniuose klubuose. Bet štai Etel pajuto, kad ją traukia viena šventosios žemės vieta – vietinė bažnyčia, kur bendruomenė giedodavo, o pamokslininkas su didžiule jėga bei iškalba skelbdavo Dievo Žodį. Ji labiau už viską panoro priartėti prie Dievo, pajusti Jo Artumą. Taigi Etel pradėjo lankytis atgimimo susirinkimuose. Kiekvieną vakarą po susirinkimų ji meldavosi. Ji nuoširdžiai meldėsi: „Viešpatie, ko aš čia ieškau? Ko aš iš Tavęs noriu? Padėk man! Jei nieko neįvyks, daugiau čia nebegalėsiu ateiti!“

Tą vakarą ši jauna mergina tuščia širdimi pasijuto pripildyta tokios ramybės, kokios ji net neįsivaizdavo. Ji suprato, jog tai yra kaip tik tai, ko ji ieškojo visą savo gyvenimą. Etel prisiminė savo patirtį šitaip: „Mano širdį užliejo meilė, ir aš žinojau, kad suradau Dievą ir kad dabar bei per amžius turėsiu artimą sąjungininką, draugą, kuris stiprins ir džiugins mane.“

Etel Vaters (Ethel Waters) tapo viena iš mylimiausių Amerikoje evangelinių giesmių atlikėja. Daugelį metų ji dalijosi savo tikėjimu Bilio Greimo evangelistinėse kelionėse. Ji visada jautė, jog Dievas labai arti ir ją stebi. Šią realybę ji išreiškė savo garsiausioje giesmėje „Jo žvilgsnis nukreiptas į žvirblėlį“.

Ši giesmė išreiškia Dievo rūpinimąsi mumis: „Jo žvilgsnis nukreiptas į žvirblėlį, ir aš žinau, kad Jis mane stebi“. Kai aplinkybės sukykla prieš jus, Dievas vis dar jus stebi. Pranašas Zacharijas pateikė vieną iš vaizdingiausių Biblijos posakių: „Kas tik užgauna jus, tas užgauna Mano akies vyzdį“ (Zacharijo pranašystė 2, 12). Dievas neleis jūsų gyvenimo paliesti niekam, kas ilgainiui nepasitarnautų jūsų labui ir Jo šlovei.

Jeigu Dievas galėjo panaudoti Juozapo šeimos nesutarimus, kad iš to išeitų kas nors gera, Jis gali padėti ir jums. Jeigu kam nors ir nesisekė nuo vaikystės – tai Juozapui tikrai. Jo tikri broliai pardavė jį į vergiją. Jis buvo įmestas į duobę, paskui neteisingai apkaltintas ir išsiųstas kalėti, tačiau galiausiai jis atsidūrė rūmuose ir tapo Egipto ministru pirmininku. Savo gyvenimo pabaigoje jis galėjo pasakyti: „Nors jūs ir sumanėte man pikta, Dievas pakeitė tai į gera“ (Pradžios knyga 50, 20).

Jus, mane, Juozapą ir Etel Vaters sieja ypatingas ryšys. Mes turime kai ką bendra. Kai aplinkybės mums susiklosto nepalankiai, Savo malonės stebuklu jas įveikia Dievas.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

II DALIS

Kaip tėvas gailisi vaikų, taip VIEŠPATS gailisi pagarbiai Jo bijančiųjų.
(Psalmynas 103, 13)

Kartą kilminga musulmonė atvežė savo vaikaičių į krikščionišką Ravalpindžio (Pakistanas) ligoninę ausies patikrinimui. Jos vardas buvo Bilkvis Šeich. Prieš kelerius metus ją buvo palikęs vyras. Savo bendruomenėje Bilkvis buvo gerbiama moteris. Vis dėlto ji neįstengė atsikratyti slegiančio vienvakio jausmo.

Jos gydytoja buvo daktarė Pia Santjago, nuoširdi krikščionė. Daktarė Santjago pastebėjo, kad Bilkvis laiko rankose Bibliją. Gerokai nustebusi, ji paklausė: „Madam Bilkvis, ką jūs darote su ta Knyga?“

Vėliau paaiškėjo, kad ši kilminga moteris jau kuris laikas studijavo Bibliją ir Koraną, nuoširdžiai ieškodama Dievo. Tai iš tiesų buvo sunkios paieškos. Daktarė Santjago papasakojo, ką jai reiškia Dievo meilė. Paskui ji palinko į priekį, paėmė Bilkvis ranką ir tyliai patarė: „Pasikalbėkite su Juo kaip su savo tėvu“. Šie žodžiai sukrėtė musulmonę kaip elektra. Nejaugi Dievas gali tikrai būti jos tėvu? „Negali būti, – pagalvojo ji. – Dievas – mylintis Tėvas?“

O kas, jeigu Dievas tikrai yra kaip tėvas? Pakeliui namo ši mintis vis sukosi Bilkvis galvoje. Net atsigulusi miegoti, moteris kelias valandas negalėjo sudėti bluosto. Ji gerai prisiminė, kaip jos pačios tėvas atidėdavo į šalį visus reikalus, kad išklaustų savo mylimo vaiko. O jeigu iš tikrųjų ir Dievas yra toks?

Pagaliau po pusiaunakčio Bilkvis išlipo iš lovos ir, virpėdama iš susijaudinimo bei nežinomybės, atsiklaupė ant kilimėlio. Pakėlus akis į dangų, ji garsiai tarė: „O Tėve, mano Tėve – Dieve Tėve!“

Bilkvis nebuvo pasirengusi tam pasitikėjimo jausmui, kuris ją užliejo po to. Staiga ji pajuto, kad nebėra vieniša. Šalia buvo Dievas. Štai kaip ji apibūdino šią patirtį: „Jis buvo taip arti, kad jaučiausi, tarsi būčiau padėjusi galvą Jam ant kelių, kaip maža mergaitė, sėdinti prie tėvo kojų. Aš dar ilgai taip klūpočiau, tyliai kūkčiočiau ir skendėjau Jo meilėje. Aš pasijutau besikalbanti su Juo...“

Niekas moters praeity neparengė jos tokiam susitikimui su dangiškuoju Tėvu. Iš to, ką jos religinė kultūra mokė apie Dievą, Bilkvis negalėjo net įsivaizduoti, kad Jis galėtų tenkinti jos, kaip apleistos moters, reikmes. Tačiau Dievas elgėsi būtent taip. Jis tapo jos tėvu, vyru ir broliu.

Kai aplinkybės jums susiklosto nepalankiai, Dievas yra čia pat kaip mylintis Tėvas. Jis yra čia pat, kad padrasintų jus žodžiu. Jis yra čia pat, kad pakeltų jūsų dvasią viltim ir užpildytų tą maudžiančią vienvakio tuštumą. Jis yra čia pat, kad sustiprintų jus ir padėtų tęsti rytdienos kelionę. Jis yra čia pat, kad duotų jums visą meilę, kurios reikia jūsų širdžiai.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

III DALIS

Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. (Laiškas galatams 2, 19–20)

Dadlis patyrė pernelyg daug gyvenimo smūgių. Kai jis buvo šešerių metų, tėvas paliko šeimą, o mama turėjo eiti dirbti į gynybos priemonių gamyklą. Veikiai ji ištekdėjo už žmogaus, kuris buvo linkęs į smurto protrūkius. Dadlis niekada neužmirš garsių barnių, kuriuos jis girdėdavo naktimis, smūgių ir motinos kūkčiojimų.

Pagaliau vaikiną išėjo gyventi pas senelę. Tačiau ji neįstengė su juo sugyventi. Iš nevilties senelė atidavė jį į karo mokyklą. Po metų jis buvo išmestas ir iš ten.

Vieną savaitgalį Dadlis nuklydo į Niukaslo aviacijos bazę ir pirmą kartą iš arti pamatė lėktuvą, karinį lėktuvą – „Mustangą“. Dadlį jis tiesiog pakerejo. Vaikinas susibičiuliavo su buvusiu karo lėktuvo pilotu. Kapitonas Džeimsas Šotvelis (James Shotwell), atrodo, pajuto, koks pasimetęs ir sutrikęs šis jaunuolis.

Susėdę ant „Mustango“ sparno, jie ilgai šnekučiavosi. Kai vaikiną prisi pažino noris mesti mokyklą, kapitonas atsakė: „Dadli, tu man primeni aklą žvirblėlį. Jis moka skristi, bet negali, kadangi nieko nemato... Tu turi visus reikiamus įrankius, Dadli. Panaudok juos! Kad ir ką veiktum šiame gyvenime, turi išsiugdyti vieną dalyką – kryptingumo pojūtį!“

Vieną dieną Dadlis sužinojo sukrečiančią naujieną. Džeimsas Šotvelis žuvo. Grįžtant į aviacijos bazę iš pratybų sugedo jo lėktuvo variklis. Šotvelis galėjo katapultuotis ir išsigelbėti, tačiau lėktuvas krito ant gyvenamo ploto. Pilotas liko lėktuve, nukreipė jį į šoną nuo namų, o paskui iššokti buvo jau vėlu.

Dadlis pirmą kartą suprato, kiek daug jam reiškė kapitonas Šotvelis. Jo atminty vis atgydavo Šotvelio žodžiai apie aklą žvirblėlį.

Neigiamą Dadlio nusistatymą išstūmė gilus tikėjimas Dievu. Dėl to, kad žmogus, kurį jis mylėjo, ryžosi tokiai aukai, pasikeitė visas vaikino gyvenimas. Tas vienintelis drąsus poelgis nustelbė visą nelaimingą Dadlio praeitį. Jis padėjo jam viską pradėti iš pradžių.

Kristaus pasiaukojanti mirtis suteikia mums naują pradžią. Prie kryžiaus mes galime viską pradėti iš naujo. Mes esame palaiminti „Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje“ (Laiškas efeziečiams 1, 3). Mes, kurie buvome „mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“ (Laiškas efeziečiams 2, 1), dabar esame gyvi.

Mūsų identitetas slypi Kristuje. Kai Jis buvo prikaltas prie kryžiaus, ten buvo prikalta visa mūsų nelaiminga praeitis. Paulius triumfuodamas skelbė: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi“ (Laiškas galatams 2, 20).

Kristuje nebelieka jūsų sielos randų, klaidų, kaltės ir nesėkmių. Kai aplinkybės mums susiklosto nepalankiai, prie kryžiaus galime viską pradėti iš naujo.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

IV DALIS

*Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ir ji atėjo į šį pasaulį.
(Evangelija pagal Joną 1, 9)*

Lizos gyvenimo pradžia buvo neįsivaizduojamai sunki. Vaikystėje patyrusi smurtą ir nepriežiūrą, pagaliau ji pradėjo gyventi gatvėje.

Grįžęs iš darbo Lizos tėvas visada versdavo ją laikyti priešais save ištisus rankas. Jei ji pravirkdavo, gaudavo lupti diržu. Jis visada buvo įsitikinęs, kad ji per dieną padarė kažką bloga.

Lizai augant smurtas stiprėjo. Ji buvo klasikinis pavyzdys žmogaus, kuris neturėjo gyvenime jokių šansų, neturėjo galimybės gyventi sveiko emocinio gyvenimo, nes ji tokiam ankstyvame amžiuje patyrė tiek smurto.

Tačiau ši maža mergaitė kažkaip sugebėjo įveikti visus sunkumus. Greitai bėgo metai, ir štai Liza jau tapusi Angela Valenda (Wallenda), pasirodanti ant lyno priešais didžiulę auditoriją su savo vyru Styvenu.

Styvas Valenda buvo kilęs iš labai garsios cirko artistų, lyno akrobatų, šeimos. Susipažinęs su Liza, jis iš karto susižavėjo jos šilta, draugiška asmenybe. Ji tiek daug iškentė, o vis dėlto į viską žvelgė optimistiškai. Styvas laikė ją dovana, kurią Dievas numetė į jo gyvenimą. Toji maža mergaitė, kurią taip žiauriai mušdavo tikras tėvas, dabar galėjo laikyti aukštai iškėlusi galvą ir tiesiai bei tvirtai žengti į priekį aukštai iškeltu lynu. Ir ne vien tai.

Angela pademonstravo neįtikėtiną emocinį stabilumą. Kai ji susirgo vėžiu ir jos karjerai bei gyvybei iškilo pavojus, moteris nepasidavė. Ji kovojo ir pasirodė besanti stiprybės šaltinis savo vyrui. Nepuolė į neviltį ji ir tada, kai teko amputuoti dalį jos kojos. Ji kovojo, kad atliktų tai, kas atrodė neįmanoma. Angela tapo vieninteliu žmogumi per visą istoriją, vaikščiojusi ant lyno su dirbtine koja!

Styvas Valenda apibūdino Angalą šitaip: „Ji duoda ir duoda. Tokia jos prigimtis, tai jos asmenybės puošmena. Ji primena man vieną Biblijos vietą – ji tikrai turi „Dievo ramybę, pranokstančią visokeriopą pažinimą“.

Kad ir kokia būtų jūsų kilmė, kad ir kaip nepalankiai susiklostytų jūsų gyvenimas, Kristus yra tikroji šviesa, kuri užlieja kiekvieną. Kristaus meilės šviesa gali pakelti jus šiandien. Kristaus malonės šviesa gali spinduliuoti iš jūsų veido, kad ir kokias aplinkybes jums teko įveikti. Kristaus šviesa spindi ryškiausiai tada, kai tamsa būna pati juodžiausia.

Kai aplinkybės mums susiklosto nepalankiai, tespinduliuoja iš mūsų Kristaus šviesa.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

V DALIS

Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu. (Apreiškimas Jonui 12, 11)

Rumunijos kalėjime vienas priešais kitą sėdėjo du vyrai. Vienas buvo savimi pasitikintis, inteligentiškas ir griežtas leitenantas, vardu Grecu. Kitas buvo pasišventęs krikščionis, pastorius, vardu Richardas Vurbrendas (Richard Wurmbrand).

Richardas buvo silpnas ir išblyškęs. Jo veidą ženklino tamsūs šešėliai – kaip žmogaus, kuris ištverė daug kančių ir nepriteklių.

Grecu sėdėjo prie rašomojo stalo su gumine lazda rankoje, pasiruošęs dar kartą apklausti Vurbrendą. Širyt jis šaukė: „Tai, ką tu papasakojai, yra melas!“ Vurbrendas atsiskė įvardyti savo bendražygius bei apibūdinti savo ryšius su Vakaraais, ir tai įsiutino Grecu.

Atsistūmęs su kėde atgal, leitenantas plyšojo: „Užteks! Štai popierius. Mes žinome, kad tu užkoduota kalba bendravai su kitais belaisviais. Dabar privalai tiksliai pasakyti, ką kiekvienas iš jų kalbėjo.“ Grecu trinkelėjo lazda per stalą. „Turi lygiai pusvalandį.“ Jis atsistojo ir išžingsniavo iš kambario.

Richardas Vurbrendas, spoksodamas į baltą popieriaus lapą, susidūrė su siaubinga dilema. Jis turėjo parašyti išpažintį, tačiau nenorėjo atskleisti nieko, kas galėjo sukelti pavojų kitiems įkalintiems jo draugams. Antra vertus, kad ir ką jis parašytų, viskas galėjo būti iškraipyta ir paversta įrodymu, kad jis – šnipas.

Pagaliau šis pastorius nusprendė prisipažinti – prisipažinti apie savo tikėjimą Jėzumi Kristumi. Jis užrašė tokius žodžius: „Aš esu Kristaus mokinys. Kristus išmokė mus mylėti savo priešus. Aš niekada nekalbėjau nieko bloga prieš komunistus. Aš suprantu juos ir meldžiu, kad jie atsiverstų bei taptų mano tikėjimo broliais.“

Richardo Vurbrendo liudijimas padarė didžiulį poveikį Grecu. Leitenanto širdis buvo sujaudinta. Richardo Vurbrendo tikėjimo išpažinimas inspiravo keletą pokalbių apie krikščionybę ir tikrąją gyvenimo prasmę. Ilgainiui Grecu pasidavė Kristaus reikalavimams.

Mūsų liudijimas apie Kristaus ištikimybę turi jėgą: „Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu“ (Apreiškimas Jonui 12, 11).

Kiekvienoje situacijoje Dievas praturtina mūsų gyvenimą pozityviu liudijimu, kuris gali palaiminti kitus. Kad ir kokios šiandien būtų jūsų aplinkybės, tekalba per jus Kristaus meilė. Tegul per jūsų gyvenimą Jo liudijimas paliečia kitus. Kai aplinkybės mums susiklosto nepalankiai, teduoda Kristus jums liudijimą.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

VI DALIS

Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. (Evangelija pagal Joną 14, 6)

Lin Jutangas buvo trečiosios kartos kinų krikščionis. Jo tėvas buvo mažo miestelio presbiterionų tarnautojas. Baigęs koledžą ir pradėjęs dėstyti Pekinge, Lin pasinėrė į tuo metu populiarias humanistines idėjas.

Vėliau Lin išgarsėjo kaip mokslininkas ir perkamiausių knygų autorius. Ir štai kartą jo krikščionė žmona pakvietė jį nueiti kartu su ja į bažnyčią. Tuo metu jie gyveno Niujorke. Religija Lin ne itin domino, tačiau jo įsitikinimas, kad žmonės gali patys išsikapanoti iš balos, jau buvo pradėjęs svyruoti. Lin jau pernelyg gerai suprato, kad, nepaisant technologijų progreso, vyrai bei moterys ir dvidešimtajame amžiuje gali elgtis kaip laukiniai.

Taigi Lin nuėjo kartu su žmona į bažnyčią, esančią Medison aveniu. Pamokslą apie amžinąjį gyvenimą sakė gana iškalingas tarnautojas, tačiau ši tema Lin nelabai domino. Vis dėlto vienas dalykas, kurį jis išgirdo tą dieną, giliai įstrigo jam į atmintį. Nejaugi tikrai gali būti kažkas daugiau negu ši pasaulietinė rutina? Šis klausimas persekiojo jį, kol pagaliau privertė atidžiau pastudijuoti Bibliją. Jis ketino tik dar kartą perskaityti Evangelijas, tačiau veikiai pasijuto stovįs akis į akį priešais Dievą Kristaus asmeny. Kaip pats vėliau pasakojo, jis Jėzaus mokymuose atrado „pagarbią baimę keliantį paprastumą ir grožį. Niekas niekada nekalbėjo taip, kaip Jėzus“.

Lin požiūris į Dievą pradėjo keistis. Jis apstulbo supratęs, kad tas Dievas, kurį apreiškė Jėzus, taip skyrėsi nuo to Dievo, kurį vaizdavo žmonės.

Evangelija tapo Lin pačiu svarbiausiu dalyku pasaulyje. Dabar tai buvo materializmas, kuris nesikirto su realybe. Jis negalėjo patikėti, kad pasaulis, pasak jo paties, tėra „akliems mechanikos dėsniams paklūstantis aklas atomų sukurs“. Ne, žmonės turi daryti tikrus moralinius pasirinkimus. Savimi patenkinti, trapūs žmonės turi priimti Evangeliją arba ją atmesti.

Lin Jutangas Kristuje ir Jo Evangelijoje atrado absoliučią tobulumą. Jis tai išreiškė paprastai: „Atsigręždamas į savo gyvenimą, žinau, kad 30 metų gyvenau šiame pasaulyje kaip našlaitis. Daugiau aš nebesu našlaitis.“

Kartais abejonės gali susikaupti ir nuoširdžių krikščionių protuose. Mūsų abejonių laikais užtikrintumo teikia Jėzus. Jis mums primena: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“ (Evangelija pagal Joną 14, 6). Jėzus išsklaido mūsų abejones. Jis nebūtinai atsako į visus klausimus, tačiau Jis atiduoda mums Save. Krikščionybė nėra ginčas; tai yra Jėzus. Kai kyla pavojus, kad abejonės užgoš jūsų tikėjimą, atsiverskite Evangelijas. Iš naujo susipažinkite su Jėzumi. Įsimylėkite Jį vėl.

Kai aplinkybės mums susiklosto nepalankiai, Jėzus vis dar egzistuoja, ir to užtenka.

KAI APLINKYBĖS JUMS NEPALANKIOS

VII DALIS

Tasai, kuris jummyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje. (Jono pirmas laiškas 4, 4)

Investicijų firma, kurioje dirbo Lu, laikėsi gana sėkmingai. Mirus tėvui, jis labai anksti pradėjo dirbti, ir pats skynėsi sau kelią į gyvenimą. Sėkmė tiesiog viliojo Lu.

Teisingas kompanijų pasirinkimas, nuovoka, kurios prekės gali būti nepakankamai vertinamos, kurios rinkos gali plėstis, – visa tai padėjo jam iškilti. Sėkmė tapo Lu manija. Jos jam niekada nebuvo gana.

Lu pradėjo švaistyti kompanijos pinigus, nes degė troškimu gyventi prabangiai, ir niekas negalėjo jam užkirsti kelio. Pagaliau Lu kely pradėjo iškilti didelių kliūčių. Jis ėmė grobstyti pinigus iš įvairių kompanijos investicinių fondų – kelis tūkstančius iš vieno, kelis iš kito. Šiuos pavedimus darė slapta, kad niekas jo nesusektų.

Tačiau Lu lėšas švaistė ir toliau. Vieną dieną kažkas kompanijoje aptiko jo pavedimus. Direktorius su juo susikirto. Lu turėjo arba grąžinti kelis tūkstančius dolerių, arba stoti prieš teisną.

Tuo metu Lu vaikščiojo pas gydytojus dėl sveikatos problemų. Vienas iš gydytojų buvo krikščionis. Jis suprato, jog už paciento fiziologinio pobūdžio nusiskundimų slypi dvasinės problemos. Jie ilgokai kalbėjosi. Ir štai Lu nusprendė išlieti šiam gydytojui širdį.

Krikščionis gydytojas papasakojo Lu apie kitą jėgą pasaulyje, apie Dievo meilės jėgą. Jis kalbėjo apie Dievą, kuris atidavė Save ant kryžiaus. Lu nusprendė atstatyti savo gyvenimą ant naujo pagrindo. Jis daugiau nebenorėjo vien reaguoti. Jis troško investuoti į Dievo malonę.

Lu viską prisipažino savo įmonės direktoriui. Dar svarbiau – Lu viską prisipažino Dievui. Kadangi jis nesugebėjo grąžinti pinigų, buvo suimtas ir tardomas. Lu viską prisipažino ir teisėjui. Kaip pirmą kartą padariusiam nusikaltimą, bausmė jam buvo atidėta.

Kiti metai Lu buvo labai sunkūs – jis buvo atskirtas nuo šeimos, ir niekas jo nepriimdavo į darbą. Jo sėkmės jau seniai nebebuvo, tačiau jis buvo atradęs kai ką, kas jį padarė daug laimingesniu.

Mes galime atsidurti itin sunkiose situacijose. Viskas aplinkui gali griūti. Tačiau Dievas meistriškai sugeba ištraukti mus iš tokių situacijų. Kai aplinkybės jums susiklosto nepalankiai, atminkite Dievą, kuris atstatė Lu gyvenimą. Jis gali atstatyti ir jūsiškį. Vis dar teisingi žodžiai: „Tasai, kuris jummyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje“.

NEUŽMIRŠKITE PRISIMINTI

Atmink ir švęsk šabo dieną. (Išėjimo knyga 20, 8)

Kadangi mūsų pasauliui taip desperatiškai reikia paguodžiančios žinios apie sukūrimą, Dievas davė mums sabatą. XIX amžiaus viduryje, kai evoliucijos hipotezės audringai šturmavo intelektualų pasaulį, Dievas atsiuntė neįtikėtinai vilties žinią. Ją randame Apreiškimo Jonui knygoje 14, 6–7):

„Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: „Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!“

Dievo paskutiniųjų laikų žinia kviečia visą žmoniją vėl pradėti šlovinti Jį kaip dangaus ir žemės Kūrėją. Visokeriopo šlovinimo pagrindas yra tas faktas, kad Dievas mus sukūrė. Priimkite evoliucijos teoriją, ir sugriaukite jau patį pagrindą šlovinti. Dievas yra vertas šlovinimo kaip tik todėl, kad Jis mus sukūrė. Jei Dievas mūsų nesukūrė, jei mes tik evoliucionavome ir gyvybė tėra kosminis atsitiktinumas, pagrįstas tikimybe ir atsitiktine atranka, tada nėra absoliučiai jokios priežasties šlovinti.

Evoliucijos pripažinimo laikais Dievas davė sabatą kaip amžinąją Savo kūrybinės jėgos bei valdžios simbolį. Sabata kas savaitę primena, kad mes nepriklausome patys sau. Gyvybė negali egzistuoti atskirai nuo Jo. „Juk mes Jame gyvename, judame ir esame“ (Apaštalų darbai 17, 28).

Sabata kviečia mus grįžti prie savo šaknų. Tai siejanti grandis su mūsų šeima. Tai nenutraukiamas ryšys per laiko vandenynus su mūsų Kūrėju. Sabata pasako mums, kad mes nesame tik laiko ir atsitiktinumo produktas. Ji padeda mums sutelkti dėmesį į šlovingąją tiesą, kad mes esame Dievo vaikai. Ji kviečia mus į artimą bendravimą su Juo.

Kai Džoja buvo ketverių metų, gimė jos broliukas. Džoja pradėjo prašyti tėvų palikti ją kurį laiką vieną su kūdikiu. Tėvai nuogąstavo, kad, kaip kai kurie keturmečiai vaikai, ji gali pavydėti naujagimiui rodomo dėmesio ir jį krestelėti ar jam suduoti, taigi jie neleido. Tačiau ilgai neišsilaikė, jog Džoja nedemonstruoja jokio pavydo, jie nusprendė leisti jai asmeniškai „pasikalbėti“ su kūdikiu. Pakilios nuotaikos Džoja nuėjo į kūdikio kambarį ir užsidarė duris. Tačiau liko plyšys, per kurį tėvai galėjo stebėti ir klausytis. Jie pamatė, kaip Džoja tylutėliai prisiartinė prie broliuko ir, palinkusi prie pat jo veidelio, paprašė: „Kūdikėli, pasakyk, kaip atrodo Dievas. Aš jau pradėdau užmiršti.“

Iš tiesų, mes visi esame linkę užmiršti. Štai kodėl Dievas sako: „Atminkite“. Sabata kas savaitę primena, koks yra Dievas, ir kviečia mus į naują bendravimą su Juo.

Sabata kviečia mus bendrauti su savo Kūrėju. Ji kviečia mus žavėtis savo Šeimininku. Džiaugtis amžinybe. Sudėti savo viltis į dangiškus dalykus. Kai taip nesunku viską pamiršti, sabata primena, koks iš tikrųjų yra Dievas.

DANGIŠKASIS LANKYTOJAS

Nebijok! Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis. (Apreiškimas Jonui 1, 17)

2001 metų gegužę mūsų laidos „Parašyta“ komanda apsilankė Patmo saloje, kur įrašė naują programų „Laiškai iš vienišosios salos“ seriją.

Mes atvykome penktadienio popietę. Leidosi saulė, nudažydama horizontą ryškiai raudonai, tarsi būtų brūkstelėjęs teptuku Vyriausiasis Dailininkas. Aš sėdėjau ant Egėjo jūros kranto ir skaičiau Apreiškimo Jonui knygą. Mano mintys plaukė į šimtmečių senumo praeitį.

Pirmojo amžiaus pabaigoje romėnų pareigūnai ištrėmė apaštalą Joną į šią nykią maždaug 16 kilometrų ilgio salą. Jonas buvo jau senas žmogus ir vargu ar kėlė kokią nors grėsmę Romos stabilumui. Tačiau romėnų valdininkai išsigando to, ką Jonas pamatė ir išgirdo. Jo akyse vis dar švietė revoliucingiausios figūros istorijoje regėjimas. Jis buvo įsimylėjęs Jėzų. Jonas buvo vienas iš Jėzui artimiausių mokinių, ir jis negalėjo apie Jį nekalbėti. Jis negalėjo nekalbėti apie Kristaus meilę bei malonę, net jeigu tai reiskė pasipriešinti imperatoriaus šlovinimo kultui. Jonas pradėjo kelti pavojų Romos imperijai – ne dėl to, kad būtų vedęs didžiules armijas, o todėl, kad skelbė Kristų.

Taigi jau senas Jonas buvo suimtas ir ištremtas į šią uolėtą salą. Atskirtas ir vienišas jis liko toli nuo savo bičiulių tikinčiųjų.

Kai tą vakarą sėdėjau ir žvelgiau į jūrą, mąstydamas apie Šventąjį Raštą, Jėzus buvo taip arti. Aš jaučiau Jo Artumą ir supratau, kaip jautėsi Jonas, kai ištremtas į šitą pačią salą sulaukė Svečio.

Tai nebuvo žmogus, kurį jam būtų leidusi pamatyti Romos sargyba, tai buvo Pats Jėzus Kristus. Visos romėnų armijos pasaulyje nebūtų galėjusios užkirsti Jam kelią. Tai buvo šlovingasis Kristus stulbinančiame regėjime. Kristaus veidas švytėjo kaip saulė.

Kristus yra arti Savo vaikų tada, kai jie jaučiasi labiausiai vieniši. Jėzaus žodžiai Jonui „Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis“ (Apreiškimas Jonui 1, 17) ataidi per šimtmečius. Jis – amžinasis Kristus. Jis amžinai yra čia. Jis visada su mumis. Jonas regėjo Jėzų ne kažkur aukštybėse virš kenčiančių žmonių, stebintį jų sielvartus nuo Savojo sosto. Jonas matė „žibintuvų viduryje – panašų į Žmogaus Sūnų“ (Apreiškimas Jonui 1, 13). Žibintuvai – tai Kristaus Bažnyčia, Jo tauta (Apreiškimas Jonui 1, 20). Kur jie, ten ir Jis.

Šiandien jūs galite jaustis toks pat izoliuotas, kaip Jonas Patmo saloje. Tačiau Jėzus Kristus yra su jumis taip pat tikrai, kaip Jis buvo su Jonu. Paprašykite Dvasios atverti jums tikėjimo akis, kad šiandien pamatytumėte Jį, vaikščiojantį jūsų gyvenime.

DIEVIŠKOJO GYDYTOJO RECEPTAI

Tad užrašyk, ką būsi regėjęs, kas yra ir kas turi vėliau įvykti. (Apreiškimas Jonui 1, 19)

Aplankęs Joną Patmo saloje, Jėzus parodė jam nuostabių dalykų, kuriuos apaštalas aprašė Apreiškimo knygoje. Gelbėtojas nusprendė atskleisti svarbiausias paskutiniųjų laikų tiesas senam ištremtam apaštalui. Dievas įsiveržė su galinga tiesos žinia vieną iš sunkiausių Jono gyvenimo akimirksnį. Kad ir kaip tai sunku suprasti, didžiausios Dievo dovanos dažnai ateina mums sunkiausiu metu. Dievas yra netikėtumų Dievas. Savo liūdesy mes dažnai būname nustebinti Jo Artumo džiaugsmo.

Jėzus davė Jonui ypatingą žinią, kad užrašytą ją Bažnyčioms, kurios buvo arčiausiai apaštalo širdies, tačiau kurių Jonas nebegalėjo aplankyti asmeniškai. Septynios Mažosios Azijos Bažnyčios yra įvairiausių sunkumų patiriančios bendruomenės. Kai kurios iš jų yra sveikos ir auga. Kitos išgyvena krizę. Dar kitos jau beveik mirusios.

Kiekvienas laiškas yra tarsi receptas, išrašytas didžiojo Gydytojo. Jėzus sako: „Štai dieviškas tavo dvasinės problemos sprendimas“. Nėra problemos, kuriai nereikėtų dieviškojo vaisto. Kiekviena Jėzaus siųstoji žinia baigiasi žodžiais: „Nugalėtojai“. Kitaip tariant, kad ir kokia būtų jūsų problema, jūs galite ją nugalėti. Koks padrašinimas! Kokia viltis! Kad ir su kokia problema susidurtumėte, mūsų Viešpats turi dievišką vaistą.

Didžiausio istorijoje Gydytojo receptas buvo vertybė septynioms senovės Mažosios Azijos Bažnyčioms, jis yra vertybė ir mums. Šios žinios ypatingai svarbios dėl to, kad mus ištinka daugelis tų pačių problemų, su kuriomis kovojo ir tos Bažnyčios. Tai pagrindiniai žmonėms tenkantys iššūkiai. Kiekvieną iš jų Jėzus pasitinka praktiškais, galingais, gyvenimą keičiančiais patarimais.

Šie laišakai siekia širdies gelmes. Jie sutelkia dėmesį į tai, kas svarbiausia. Jie parodo mums efektyviausią išeitį. Jėzus labiau suinteresuotas išspręsti mūsų problemas, negu pasmerkti mus už jas. Nors laišakai septynioms Bažnyčioms sąžiningai atspindi tam tikras Bažnyčių silpnybes, jie nukreipia dėmesį į Dievo sprendimus.

Gal ir jūsų gyvenime esama kokių nors dvasinių problemų? Gal jaučiatės turį charakterio ydų? Dievas turi sprendimą. Jūs irgi galite nugalėti. Laikykites Dievo pažadų. Priimkite jo Žodį ir judėkite į priekį.

KAI ATŠALA MŪSŲ PIRMOJI MEILĖ

Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę. (Apreiškimas Jonui 2, 4)

Net ir šiandien Efezas mus stebina. Gerai išlikę šio miesto griuvėsiai atskleidžia praeities civilizacijos šlovę. Kitados Efezas buvo vienas iš oriausių Romos imperijos miestų. Jis didžiavosi savo didžiule biblioteka, teatru bei garsiąja Artemidės (arba Dianos) šventykla – vienu iš septynių senovės pasaulio stebuklų. Efezas buvo Mažosios Azijos sostinė bei gyvybiškai svarbus prekybos centras. Didžiajame Efezo teatre galėjo tilpti 25 000 žmonių. Kai buvo rodomi klasikinių graikų ir romėnų autorių spektakliai, jis dažnai būdavo sausakimšas. Nepaisant per ilgą laiką padarytų nuostolių, Efezo teatras yra vienas iš geriausiai išlikusių pasaulyje.

Efezas turi mums papasakoti įsimintiną istoriją. Šiame mieste sėkmingai pamokslavo apaštalas Paulius, paskatindamas daugelį miestelėnų priimti Kristų. Pauliaus pamokslavimas buvo toks galingas, kad jis ėmė kelti pavojų prekybai efeziečių deivės Dianos atvaizdais. Įtūžusi minia attempė du Pauliaus bendražygius į teatrą šaukdama: „Didi efeziečių Artemidė!“ Kai Paulius iškėlė Jėzų Kristų aukščiau Dianos, geriau žinomos kaip Artemidė, efeziečiai puolė į paniką. Krikščionių Bažnyčia Efeze tvirtai gynė tiesą. Šie pirmieji krikščionys doktrinos požiūriu buvo tyri. Žodis „efezas“ reiškia „geidžiamas“. Efezas, pirmasis iš septynių Bažnyčių, simbolizuojantis pirmojo šimtmečio Bažnyčią, pasižymėjo uolumu ir švarių mokymu. Kupini Šventosios Dvasios, tikintieji visur skelbė Kristų. Kai tūkstančiai priėmė Kristų, pragaro jėgos buvo sukrėstos. Kalbėdamas apie greitą krikščionybės plitimą, vienas romėnų rašytojas pasakė: „Jūsų yra visur. Jūsų yra mūsų armijoje. Jūsų yra mūsų laivyne. Jūsų yra mūsų parduotuvėse ir mokyklose. Jūsų yra mūsų namuose ir kalėjimuose. Jūsų yra mūsų senate.“

Kupina meilės Kristui ir ginkluota Jo Žodžiu, Bažnyčia skelbė Gelbėtojo meilę. Tačiau po truputį situacija ėmė keistis. Jėzus pasakė: „Bet Aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę“ (Apreiškimas Jonui 2, 4).

Po kurio laiko pirmoji meilė atvėso. Pirmieji krikščionys vis dar gynė Dievo tiesą. Jie mokėjo iš karto atpažinti kiekvieną, kuris nukrypdavo nuo teisingo mokymo, tačiau jų veiksmai jau nebebuvo pagrįsti meile. Jie drąsiai šaukė, skelbdami savo ištikimybę, tačiau savo širdyje buvo šalti ir tušti. Dievas perspėja mus apie panašų likimą šiandien. Mes galime sukaupiti daug teisingų žinių, galime turėti visus teisingus mokymus, tačiau vis dar būti tušti kaip lukštas. Kai jūsų širdis atšala ir prarandate pirmąją meilę, štai Jėzaus patarimas: „Taigi prisimink, nuo kur nupuolei“ (5 eilutė). Prisiminkite išgyventą artumą su Dievu maldoje. Prisiminkite tas brangias Viešpaties artumo akimirkas studijuojant Bibliją. Prisiminkite, kaip Jo meilė pripildė jūsų širdį. Jis nepasikeitė. Jis vis dar yra tas pats Dievas, kuris kviečia jus į Savo glėbį. Jis vis dar yra tas pats Dievas, kuris laimėjo jus Savo malone. Ir Jis gali vėl atnaujinti jūsų sielą. Jis gali jus iš naujo pripildyti meilės. Ar atversite savo širdį Jam dabar pat? Ar leisite Jam vėl atgaivinti jūsų širdyje pirmąją meilę?

IŠTIKIMI IKI MIRTIES

Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką! (Apreiškimas Jonui 2, 10)

Ištremtas į Patmo salą Egėjo jūroje, Jonas liko atskirtas nuo tikinčiųjų, kurie laikė jį savo dvasiniu tėvu. Turbūt labiausiai jį skaudino tai, kad jis negali susisiekti su tikinčiaisiais, kuriems tuo metu buvo labai sunku, ypač miesto, vadinamo Smirna, krikščionimis.

Žodis „smirna“ reiškia „salsvas aromatas“. Antrajame ir trečiajame amžiuje šėtonas nuožmiai atakavo šio miesto Bažnyčią. Krikščionys buvo deginami ant laužų. Jie buvo atiduodami sudraskyti liūtams ir mirdavo kankinių mirtimi Romos Koliziejuje. Tačiau šėtono pastangos nesustabdė krikščionybės plitimo. Priešingai, Bažnyčia klestėjo. Tikinčiųjų skaičius augo. Vienas iš ankstyvosios Bažnyčios tėvų, Justinas Kankinys, triumfuodamas rašė: „Kankinių kraujas yra Bažnyčios sėkla“. Kuo labiau blogio jėgos persekiojo Bažnyčią, tuo labiau ji augo. Kristus įkūrė Savo Bažnyčią, ir jokios pragaro jėgos negalėjo jos įveikti.

Nuo 81 iki 96 metų po Kristaus valdė Domicijanas, vienas iš žiauriausių Romos imperatorių. Išliko akmenyje iškaltas jo didingas, pagarbą įkvepiantis portretas.

Jis tiesiogine to žodžio prasme kėlė grėsmę Smirnos gyventojams. Domicijanas mėgino terorizuoti tikinčiuosius ir taip priversti juos paklusti. Kristaus pasekėjai nedalyvavo imperatoriaus šlovinimo ritualuose, kurie tuo metu buvo privalomi. Romėnai kaltino juos nepaklusnumu, įstatymų bei tvarkos pažeidinėjimu.

Jėzus turėjo ypatingą žinią Smirnos krikščionims. Jis jiems pasakė: „Nebijok būsimųjų kentėjimų!“ (Apreiškimas Jonui 2, 10). „Aš žinau, kad tau dabar sunkus metas, – kalbėjo Jis. – Aš žinau, kad kenti išbandymus. Žinau, kad tave persekioja, bet Aš esu su tavim.“ „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką!“ (Apreiškimas Jonui 2, 10).

Tai ne tik neįtikėtinas pažadas, tai praktinis patarimas, norintiems šiandien gyventi džiaugsmo kupiną gyvenimą. Kodėl galimi sunkumai mus taip gąsdina? Tai vis dėl mūsų vaizduotės. Mes išivaizduojame pačius siaubingiausius dalykus, kurie gali nutikti. Tas „o kas, jeigu“ įvaro mums nerimą ir kuria paties blogiausio atvejo scenarijus.

Smirnos krikščionims ir mums Jėzus sako, kad net jeigu mums nutiktų blogiausia, net jeigu mes mirtume, Antrojo atėjimo metu Jis apdovanos mus už ištikimybę amžinuoju gyvenimu. Jėzus teigia: „Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties“ (11 eilutė). Jūs nepatirsite antrosios mirties ir nebūsate amžinai atskirti nuo Dievo. Su Kristumi mes esame saugūs ir apsaugoti. Per Kristų mes triumfuosime net blogiausiomis aplinkybėmis. Net jeigu reikės atsisakyti savo žemiškojo gyvenimo, antroji mirtis mūsų nepalies. Mums atiteks gyvenimo vainikas, amžinasis gyvenimas su Dievu danguje. Ir už tai verta Jį šlovinti.

NEPALIESTI ANTROSIOS MIRTIES

Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties. (Apreiškimas Jonui 2, 11)

Virš Smirnos turgaus aikštės aukštai dunksantys Romos globėjai – Poseidonas, Artemidė ir Demetra – atliko svarbų vaidmenį daugelio Romos miestelėnų gyvenime. Roma reikalavo visiško atsidavimo imperatoriui, ir, tai įrodydami, visi miestelėnai privalėjo deginti smilkalus Romos dievams.

Krikščionys atsisakė tai daryti. Romėnų dievų atvaizdų garbinimą jie laikė stabmeldyste. Už šį įsitikinimą jie dažnai sumokėdavo savo gyvybę.

Polikarpas buvo apaštalo Jono mokinys ir Smirnos Bažnyčios vyresnysis. Vieną vakarą romėnų pareigūnai jį suėmė ūkyje už miesto. Šiame regione krikščionys buvo mirtinai užkankinami, o jų kūnai atvirai demonstruojami, ir visa tai dėl to, kad jie atsisakydavo paklusti imperatoriui. Tačiau Polikarpas pasveikino šiuos pareigūnus stulbinančiai linksmai. Jis net pakvietė juos kartu susėsti ir pavalgyti. Paskui jis paprašė leisti jam valandą netrukdomai pasimelsti. Tai atlikęs, Polikarpas išėjo su šiais kariais į miesto stadioną. Pasirodžius Polikarpui, kilo didžiulis minios triukšmas.

Užlipęs ant didžiulės sukrautų malkų krūvos, Polikarpas turėjo paskutinį šansą atsižadėti Kristaus. „Prisiek visiška ištikimybą imperatoriui, – pareikalavo konsulas, – ir aš tave paleisiu. Išsižadėk Kristaus.“

Polikarpas atsigrėžė į konsulą ir ramiai atsakė: „Aš Jam tarnavau aštuoniasdešimt šešerius metus, ir Jis niekada nepadarė man nieko bloga – kaip galiu piktžodžiauti prieš savo Karalių, kuris mane išgelbėjo?“

Per visą kankinimą liudininkai buvo apstulbinti pasitikėjimo ir net džiaugsmo išraiškos šio krikščionių lyderio veide. Pasak jų, tai buvo „malonės nutviestas“ veidas.

Polikarpas žvelgė ne tik į kraujo ištroškusius pagonis stadione ar į malkų stirtą, kuri tuoj turėjo paskęsti liepsnose. Jis žvelgė toliau, į horizontą. Kai buvo oficialiai paskelbta, kad Polikarpas laiko save krikščionimi, minia ėmė šaukti: „Sudeginkite jį gyvą!“

Kareiviai surišo Polikarpo rankas už nugaros, ir jis ėmė melstis. Polikarpas padėkojo Viešpačiui už jam suteiktą garbę būtent šitaip paliudyti savo tikėjimą. Polikarpo malda baigėsi, o budeliai pradėjo kurti ugnį. Jį greitai prarijo liepsnos.

Polikarpas kalbėjo su pasitikėjimu lig pat pabaigos. Jis kalbėjo apie prisikėlimą. Jis kalbėjo apie amžinąjį gyvenimą. Šio išbandymo siaubas jo nesuغيuždė. Polikarpas žvelgė į tai, kas yra anapus jo. Jis žiūrėjo toli į horizontą.

Dievas gali suteikti mums tokį pasitikėjimą, tokį užtikrintumą. Jis gali padėti mums žiūrėti toliau, nei siekia liepsnos ar įniršusios minios šūksniai. Jis gali išlaikyti mus tvirtus iki pabaigos.

TIESOS ŠVIESA VIS DAR ŠVIEČIA

Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje. (Evangelija pagal Matą 5, 16)

Tradiciškai Turkija priklauso musulmoniškajam pasauliui, tačiau jos vyriausybė dabar yra gana pasaulietiška. Kurį laiką šioje šalyje buvo laikomasi religinės tolerancijos. Valdžia leido steigti krikščioniškas bažnyčias, ir Jėzaus šviesa vis dar švietė. Izmiras yra trečiasis pagal dydį Turkijos miestas; už jį didesni tik Stambulas ir tautos sostinė Ankara. Tai biblinės Smirnos vieta.

Vieną penktadienio vakarą aš valgiau Izmiro viešbutyje ir rengiausi ramiai sabatai. Būtent tada mūsų gidas, turkas adventistas Melekas Džonsas (Melek Jones) pristatė man lig tol nematytą žmogų. Tvirtas, linksmas turkas pasveikino mane šiltu apsikabinimu. Jis akivaizdžiai mane pažinojo, nors aš jo – ne.

Erkinas buvo užaugęs musulmonų šeimoje, kaip ir jo žmona. Jie susipažino studijuodami Stambulo universitete. Baigę mokslus, jie nusprendė praplėsti savo akiratį ir emigravo į Jungtines Valstijas. Gyvendami Amerikoje, jie pastebėjo, kad čia yra daug krikščioniškų bažnyčių. Jie ėmė reguliariai klausytis krikščioniško radijo ir žiūrėti krikščioniškos televizijos programas.

Tuo metu jie nedaug nežinojo apie krikščionybę. Biblija jiems buvo svetima knyga, o Jėzus – nepažįstamas žydu Mokytojas. Jie pradėjo skaityti Bibliją tik iš smalsumo. Kažkas viduje paragino juos gerai apsvarstyti Kristaus žodžius. Tylus, švelnus Dvasios balselis paskatino juos labiau pasigilinti.

Erkinas paragino žmoną pasidomėti, kur jie galėtų daugiau sužinoti apie Biblijos tiesas, kurias dabar atrado. Ji paprašė vieną savo kolegą krikščionį pateikti daugiau informacijos. Tas jos bendradarbis buvo septintosios dienos adventistas. Vienos (Virdžinijos valstija) Septintosios dienos adventistų bažnyčia kaip tik rėmė seriją per palydovinę televiziją transliuojamų evangelistinių susirinkimų, vadinamų „NET’95“, ir kaip tik „pasitaikė“, kad juose kalbėjau aš. Erkino žmona uoliai lankė visus susirinkimus. Ji pasidalijo savo naujai atrastuoju tikėjimu su vyru, ir drauge jie beveik metus studijavo Šventąjį Raštą su Vienos bažnyčios pastoriais. Pajutę Kristaus kvietimą, jie abu pasikrikštijo.

Naujas džiaugsmas plūstelėjo į jų gyvenimą. Dabar sutuoktiniai troško pasidalyti tikėjimu su savo draugais musulmonais. Per ištisą virtinę stebuklingų įvykių Dievas parvedė juos atgal į Turkiją, į Izmirą, senovės Smirną, gimtąjį Erkino žmonos miestą. Šiandien jie yra galingi Dievo liudytojai. Jie apsuko didžiulį ratą.

Dievas vis dar vadovauja ir pasiekia Savo žmones, kad ir kokios būtų jų gyvenimo aplinkybės. Jis mato sąžiningas širdis.

Tiesos šviesa vis dar spinduliuoja Smirnoje. Dievas vis dar turi ten Savo liudininkų. Kai tą sabatos rytą apsilankiau mažoje Erkino bažnyčioje, buvau apstulbinatas tų Smirnos krikščionių pasišventimo. Jų moto šiandien toks pats, kaip prieš 2000 metų: „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką!“ (Apreiškimas Jonui 2, 10).

KAI ĮSĖLINA KOMPROMISAS

Tad atsiversk! O jeigu ne, Aš greitai ateisiu ir kovosiu su jais Savo burnos kalaviju. (Apreiškimas Jonui 2, 16)

Buvo sausa ir karšta diena, kai mūsų laidos „Parašyta“ darbuotojai siauru uolėtu takeliu tempė televizijos aparatūrą į Pergamą. Šio miesto geografinė padėtis – taiklus jo dvasinės būsenos simbolis. Pergamas, kaip daugelis senovės miestų, buvo pastatytas aukštai virš lygumos. Net didžiausioms armijoms būtų buvę sunku jį užpulti. Žodis „pergamas“ reiškia „išaukštintas“.

Kai šėtonas negali sugriauti Bažnyčios persekiojimais, jis griebiasi gudresnių metodų. Požiūris į šią Bažnyčią Romos valstybėje buvo palankus. Per šimtmečius tūkstančiai pagonių tapo krikščionimis. Konstantinas, pagoniškasis romėnų imperatorius, taip pat priėmė krikščionybę. Sulig šia nauja „išaukštinta“ pozicija Bažnyčioje prasidėjo pasikeitimai. Išpažinę krikščionybę, pagonys atsinešė su savimi ir pagoniškas praktikas. Į Bažnyčią įsismelkė atvaizdų ir stabų garbinimas. Konstantinas ypač gerbė saulės dievą. „Krikščionių Bažnyčios istorijoje“ rašoma: „Konstantino laikų monetų vienoje pusėje buvo užrašytas Kristaus vardas, kitoje – Apolo, saulės dievo, figūra, tarsi imperatorius būtų nedrįsęs atsisakyti šio šviesulio globos“ (p. 184).

Iš lėto, po truputį žmonių dogmos ištūmė Dievo tiesą. Paprastą išgelbėjimo per tikėjimą Jėzuje Kristuje principą pakeitė sudėtinga išgelbėjimo per bažnyčios potvarkius sistema. Dievo kreipimasis į Savo tautą Pergame yra raginimas būti ištikimiems Jo Žodžiui kompromisų akivaizdoje. Kompromisai prasideda tada, kai mes įtikiname save, kad Dievo tiesos ne tokios ir svarbios. Jie prasideda tada, kai dieviškąjį apreiškimą pakeičiame žmogiškuoju mąstymu. Kai žinome, jog kažkas prieštarauja Dievo valiai, bet atkakliai to laikomės, mes einame į kompromisą. Mes į tai žiūrime pro pirštus.

Žiūrėti pro pirštus gana pavojinga, jei vaikštote uolos pakraščiu. Jei žengsite kelis žingsnius neteisinga linkme, pasekmės gali būti skaudžios. Šią pamoką gerai išmokau sunkiame kelyje į Pergamą. Įrašinėdami laidą apie kompromisus, mes nufilmavome Pergame esantį Dzeuso aukurą, vadinamą šėtono sostu, minimu Apreiškimo Jonui knygoje 2, 13. Tas aukuras milžiniškas. Centrinė aukuro dalis – didžiulė platforma, beveik 6 metrų aukščio ir 18 metrų ilgio, papuošta apvadu, vaizduojančiu dievus ir milžinus. Šiandien šis aukuras gerokai apgriuvęs – buvusių amžių didybės nėra ženklo. Didžiuliai rieduliai apžėlę piktžolėmis. Pats nežinau kodėl, aš perlipau užtvarą ir užkopiau ant Dzeuso aukuro viršaus. Kai mūsų kameros pradėjo veikti, staiga pasigirdo mano klyksmas. Prieš mane išnirė didelė žalia deimanto formos šnypščianti gyvatės galva. Smarkiai plakančia širdimi aš šokinėjau nuo akmens ant akmens, stengdamasis kuo greičiau nusikabaroti nuo aukuro.

Tokios gyvatės įkandimas mirtinas – kaip ir šėtono. Kompromisas yra mirtinas. Nusižengimas savo sąžinei gali brangiai kainuoti. Paklauskite manęs. Man tai buvo sunki pamoka.

AŠTRUS DVIAŠMENIS KALAVIJAS

Pergamo Bažnyčios angelui rašyk: „Tai sako Tas, kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją“. (Apreiškimas Jonui 2, 12)

Pergamo tikintiesiems Jėzus prisistato kaip Tas, kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją. Tai panašu į chirurginį šio sielų Gydytojo instrumentą. Tačiau ką iš tikrųjų tai simbolizuoja? Biblijoje pasakyta gana aiškiai. Pažvelkite, ką tikintiesiems sako apaštalas Paulius.

Laiške efeziečiams jis kalba apie krikščionių dvasinę ginkluotę. Jis teigia: „Pasiimkite ir išganymo šalmą bei Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį“ (Laiškas efeziečiams 6, 17). Dvasios kalavijas yra Dievo Žodis. Per žodžius, kuriuos ištaria Dievas, Dvasia prasiskverbia pro mūsų gynybą. Laiške hebrajams iškyla dar labiau stulbinantis vaizdas. Jame rašoma: „Dievo Žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis“ (Laiškas hebrajams 4, 12). Dievo Žodis pasiekia mūsų esybės gelmes, atskleidžia slapčiausius sumanymus, apšviečia užslėptus motyvus.

Šį įrankį Kristus siūlo Pergamo gyventojams. Vaistas, kurį Jis nešė į kompromisą ėjusiai Pergamo Bažnyčiai ir neša į kompromisą einančiai šiandieninei Bažnyčiai, yra Dievo Žodis. Kristus valdo Savo Žodį mūsų su tais, kurie per kompromisus pamina tikėjimą. Jo Žodis yra vaistas nuo kompromisų.

Mes turime priimti tą Žodį. Mes turime leisti Dievo Žodžiui įsiskverbti giliai į mūsų širdis. Mes turime grįsti savo tikėjimą jo aiškiais teiginiais. Žodis mums parodys, kas yra Dievo tiesa, o kas ji nėra. Žodis mums parodys, kokie žingsniai veda į sveikus santykius su Dievu, o kokie – šalin nuo Jo.

Mūsų pojūčiai ne visada veda mus patikimai. Kiti žmonės taip pat ne visada veda mus patikimai. Tačiau Dievo Žodžio dėka mes eisime teisinga linkme.

BALTASIS AKMENĖLIS

Nugalėtojai Aš duosiu paslėptos manos ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tikrai gavėjas. (Apreiškimas Jonui 2, 17)

Ankstyvosios Bažnyčios istorikas Eusebijus pasakoja istoriją, kaip apaštalas Jonas išgelbėjo žmogų, kuris vos nesileido į kompromisą. Kai Jonas pirmą kartą su juo susitiko netoli Efezo, tas jaunuolis buvo puikus, nuoširdus krikščionis. Apaštalas rekomendavo jį į lyderius, ir jaunuolis buvo apmokytas pastoriauti.

Tačiau vėliau jis susidėjo su jaunais viešosios tvarkos drumstėjais. Po truputį jis ėmė aukoti savo principus. Pagaliau pasinėrė į nusikalstamą veiklą ir tapo smurtaujančių vagių gaujos vadeiva.

Išgirdęs apie šį jauną maištininką, Jonas pareikalavo atvesti jam žirgą ir vedlį. Vos tik jis atėjo į tą kraštą, iš karto pateko šiems vagims į nelaisvę. Jonas pasiprašė nuvedamas pas jų vadą. Atpažinęs apaštalą, jaunuolis iš gėdos leidosi bėgti. Jonas, užmiršęs savo amžių, puolė jį gaudyti. Apaštalas šaukė: „Nebijok! Tu vis dar turi viltį! Aš užtarsiu tave prieš Kristų. Aš atiduosiu savo gyvybę už tavo. Sustok ir patikėk, kad esu siųstas Kristaus.“

Pagaliau jaunuolis sustojo. Jis atrodė apgailėtina ir iš lėto atsigrėžė į apaštalą. Paskui numetė savo kardą ir gaudžiai verkdamas puolė Jonui į glėbį. Apaštalas užtikrino savo jaunąjį draugą, kad atleidimas vis dar įmanomas. Vagių vadas puolė ant kelių.

Jonas kurį laiką praleido su juo, mokydamas jį Dievo Žodžio, stiprindamas jo tikėjimą. Pagaliau tas žmogus grįžo į Bažnyčią ir toliau gyveno kaip pavyzdingas krikščionis.

Galbūt ši istorija tėra legenda, tačiau ji iliustruoja, kaip ankstyvoji Bažnyčia jautė Dievo malonę – net tie tikintieji, kurie eidavo į kompromisus. Ji atskleidžia Dievo galią nutraukti kompromisų saitus ir sugrąžinti mus prie gyvo tikėjimo.

Pergamo Bažnyčiai siųstoje žinioje yra nuostabus pažadas. Tai pažadas tam, kuris nugali, pažadas tam, kuris nusigriebia nuo kompromiso. Apreiškimo Jonui knygoje 2, 17 Jėzus sako: „Nugalėtojai Aš duosiu paslėptos manos ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas“.

Senovėje teisėjai naudodavo baltus ir juodus akmenėlius, kurie ženklindavo nekaltumą arba kaltę. Baltas akmenėlis simbolizavo nekaltumą. Duodamas mums baltą akmenėlį, Jėzus paskelbia, kad visa mūsų praeitis, kad ir kokia tamsi bei skausminga ji būtų, jau ištrinta. Mums atleista.

Kartais baltą akmenėlį dovanodavo svečiams, išeinantiems iš draugo namų. Šeimininkas perskeldavo akmenį ir pusę pasilikdavo sau, o pusę atiduodavo svečiui. „Jeigu kuris nors iš jūsų artimųjų kada nors eis šiuo keliu, – sakydavo

šeimininkas, – tegul jie turi su savimi šį akmenį. Aš išsitrauksiu savąjį, mes sudėsime abi puses, ir jie bus maloniai pakviesti į mano namus.“

Baltasis akmuo Dievui yra būdas pasakyti: „Tu ne tik esi paskelbtas nekaltu, tu kviečiamas į Manuosius namus. Tavęs laukia vieta prie Mano stalo.“ Tai pažadas, kurį mums turi paruošęs mūsų dangiškasis Tėvas. Mes galime pasiduoti spaudimui ar jau būti bekrentantys nuo dvasinės uolos, tačiau Dievo Žodyje yra išsigelbėjimas. Dievo Žodyje slypi tiesa, kuri mus išlaisvins.

KAI BAŽNYČIA VEIKIA KORUPCIJA

Tiktai laikykites to, ką turite, iki ateisiu. (Apreiškimas Jonui 2, 25)

Vadovaudamiesi senoviniu laišku, mes keliavome pelei vakarinę Turkijos pakrantę, ieškodami septynių laiške minimų objektų. Šį laišką per apaštalą Joną išsiuntė Didysis Gydytojas Jėzus Kristus, ir jis buvo skirtas septynioms skirtingos dvasinės sveikatos Bažnyčioms.

Šiomis septyniomis Bažnyčiomis mes susidomėjome dėl dviejų priežasčių. Pirma, Dievas pasirinko šias konkrečias Bažnyčias, kad reprezentuotų skirtingus dvasinius krikščionių Bažnyčios etapus per visą istoriją. Antra, dieviškasis receptas, kurį mūsų Viešpats davė šioms Bažnyčioms, tinka ir mūsų dvasinei būklei. Šiais laikais mes susiduriame su panašiais dvasiniais sunkumais.

Šiandien mes trumpai pakalbėsime apie Tiatyrų Bažnyčią. Viskas, kas liko iš šio senovės prekybos centro, tėra krūva akmenų šiuolaikinio Turkijos miesto Akhisaro centre. Jono laikais Tiatyrai buvo klestinti bendruomenė ir svarbus prekybos bei pramonės centras. Šis miestas buvo pagarsėjęs galinomis vilnos vėlėjų ir dažytojų gildijomis.

Savąjį laišką Tiatyrams Jėzus pradeda padrašinio žodžiais. „Žinau tavo darbus“, – teigia Jis, – „tavo meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir kad tavo paskutiniai darbai didesni už pirmuosius“ (Apreiškimas Jonui 2, 19).

Kristus įvertina tų tikinčiųjų tikėjimą bei meilę. Tačiau Tiatyrų krikščionims teks susidurti su sunkiais pasirinkimais. Kad ir toliau augtų, jie bus pašaukti stoti tiesos pusėn. „Bet turiu prieš tave“, – tęsia Jėzus, – „kad leidi moteriškai Jezabelei, kuri sakosi esanti pranašė, mokyti bei suvedžioti Mano tarnus, kad jie ištivirkautų“ (20 eilutė).

Tiatyrų problema yra dvasinio svetimavimo problema. Svetimavimas – tai neleistinas ryšys, emocinis ar fizinis, su žmogumi, kuris nėra jūsų sutuoktinis. Svetimavimas liudija apie neištikimybę, šventų įžadų laužymą. Šis laiškas yra adresuotas senovės Tiatyrų Bažnyčiai, tačiau jis tinka ir ištisam laikotarpiui Bažnyčios istorijoje, vadinamam tamsiaisiais viduramžiais. Krikščionių Bažnyčia, kurią simbolizavo Tiatyrai, buvo neištikima savo tikrajam mylimajam, Jėzui Kristui. Ji sulaužė ištikimybės savo Viešpačiui įžadus.

Šis laiškas Tiatyrų Bažnyčiai yra mus sukrečiantis žadinas, raginimas būti ištikimiems. Tai kvietimas pasišvesti. Kaip jums išlikti, kai jus supanti dvasinė atmosfera tampa destruktivi? Atsakymas būtų toks: per Dievo malonę apsispręsti bet kuria kaina būti ištikimiems Kristui. Kad išsaugotumėte savo dvasinę patirtį, priimkite tinkamą sprendimą. Jei prarasite dvasinę sveikatą, kas gi jums beliks?

MIRTINA IR FATALIŠKA

Štai Aš ją nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja – į didį vargą.
(Apreiškimas Jonui 2, 22)

Pavojus, apie kurį Jėzus išpėjo Tiatyrų tikinčiuosius, buvo kaip tik toks. Apšiausti tikintieji ryžosi pasitikti išorinį Romos imperijos keliamą pavojų, tačiau didžiausia grėsmė kilo iš vidaus. Tikintieji stovėjo prie sienų su paruoštais, į išorės priešus nukreiptais ginklais, tačiau Jėzus liepė jiems pažvelgti į savo vidų. Bažnyčia serga, kalbėjo Jis, ir padėtis negerėja.

Jėzus panaudojo Jezabelės įvaizdį. Jezabelė buvo ištvirkusi karalienė, atvedusi senovės Izraelį į stabmeldystę. Tai buvo Tiatyrus kamavusios vidinės korupcijos ir kompromisų simbolis. „Štai Aš ją nublokšiu į ligos patalą“, – pasakė Jėzus, – „o ištvirkavusius su ja – į didį vargą, jeigu jie nenusigręš nuo jos darbų. Jos vaikus Aš išžudysiu, ir visos Bažnyčios sužinos, kad Aš esu Tas, kuris permato inkstus ir širdis“ (Apreiškimas Jonui 2, 22–23).

Tai gali nuskambėti kaip negailestingas nuosprendis, tačiau atminkite, jog Jezabelė yra simboliška figūra. Didysis Gydytojas stengiasi, kad Tiatyrų gyventojai suprastų apie negeroves. Toji problema buvo ne šiaip peršalimas ar gripas, kuris praeina per kelias dienas.

Jėzus tarsi sakė: „Pažvelk! Tai pavojinga liga. Tu su ja neišgyvensi. Negali ma nieko nedaryti. Turi susidoroti su šiuo piktybiškumu.“

Toliau Jėzus kalbėjo: „Tiktai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu. Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi Mano darbų, Aš duosiu valdyti pagonis“ (25–26 eilutės).

Sunkiausia yra išlaikyti tai, ką turite, – tikėjimą. Kaip tai padaryti nesveikoje atmosferoje?

Pačioje laiško Tiatyrams pradžioje apibūdinamas Kristus: „[...] kuris turi akis tarytum ugnies liepsną ir kurio kojos panašios į skaistvarį“ (18 eilutė). Pasakymas „akis tarytum ugnies liepsną“ sukuria kiaurai skrodžiančio žvilgsnio įspūdį. Tai žvilgsnis, kuris sudegina viską, kas paviršutiniška, ir eina kiaurai per širdį.

Esu įsitikinęs, jog Didysis Gydytojas ragina mus atmerkti akis. Pažvelkite, kas vyksta aplinkui ir Bažnyčios viduje. Neužsimerkite į tai tik dėl to, kad viskas taip pažįstama. Neužsimerkite, nes išorėje pamatėte kažką bloga.

Jėzaus aprašyme randame ir dar kai ką. Jo kojos yra kaip skaistvaris. Man tai liudija, jog Jėzus gali žengti tvirtus, ryžtingus žingsnius. Kad ir kur Jis eitų, dreba žemė.

Kartais ir mums reikia žengti ryžtingus žingsnius. Kartais ateina metas pabėgti, atsiriboti nuo dvasiškai destruktivios situacijos. Nesilaikykime įsikibę to, kas pažįstama, kol aplinkui siaučianti liga baigsis mirtimi. Neužsidarykime tarsi dėžutėje su tuo, prie ko esame pripratę. Neaukokime savo dvasinių gyvenimų.

Dabar pat jūsų dangiškasis Tėvas darbuojasi dėl jūsų dvasinės sveikatos ir išgyjimo. Jis nori jums pasakyti: „Žinau tavo darbus, tavo meilę ir tikėjimą“.

Neleiskite, kad kas kitas stotų skersai kelio tam bendravimui su Juo. Neleiskite, kad koks apgaulingas pareigos jausmas priverstų jus pasilikti destruktvyvioje situacijoje. Jūs galite žengti ryžtingais Kristaus, kurio kojos kaip skaistvaris, žingsniais. Jūs galite tikėti, kad Jis parodys jums geresnę vietą, laisvės vietą, vietą, kurioje galėsite augti.

Šiandien pat įsipareigokite eiti ten, kur jus veda Kristus.

NAUJŲ PRADŽIŲ DIEVAS

Prabusk ir stiprink, kas dar tik merdi! (Apreiškimas Jonui 3, 2)

Tik nedaugelis miestų savo turtais galėjo prilygti Sardams. Archeologai atkasė didžiulę turgaus aikštę, iš kurios galima spėti, kad Sardai, Lidijos sostinė, buvo klestinti bendruomenė. Pirmosios monetos istorijoje buvo nukaldintos būtent Sarduose – 640 metais prieš Kristų. Tačiau ten gyvenę pirmojo amžiaus krikščionys, atrodo, neturėjo lėšų išsilaikyti. Beveik nebuvo ir kam maitinti jų dvasią, taigi jų dvasinis gyvenimas merdėjo.

Kokį receptą Didysis Gydytojas išrašė Sardams? Gana paprastą – žvelgiant iš pirmo žvilgsnio. Sardų tikintiesiems Jėzus pasakė: „Prabusk ir stiprink, kas dar tik merdi!“ (Apreiškimas Jonui 3, 2). Stiprinti, kas dar liko.

Sardų krikščionis iš visų pusių supo priešai. Ar kada nors buvote atsidūrę tokioje keblioje padėtyje? Ar kada nors buvote priėję savo gyvenime etapą, kai atrodė, kad jūsų viltys bei svajonės tuoj suduš? Gal taip jaučiatės kaip tik dabar? Juk būna skryybų, miršta artimieji, prarandamas darbas. Tragedijos užgriūva, ir mums atrodo, kad tai jau galas. Mūsų dvasinio gyvenimo versmė išsenka. Mes tuoj nuleidžiame rankas.

Tačiau Didysis Gydytojas turi mums žinią. Jis sako: „Būkite budrūs“. Tik pažiūrėkite, kas parašyta: „Stiprink, kas dar tik merdi!“

Galbūt jūs matote tik savo gyvenimo šukes. Tačiau Jėzus sako: „Aš galiu kai ką padaryti iš šių šukių. Aš noriu, kad tu su Manim bendradarbiautum. Noriu, kad suprastum kai ką svarbaus. Atnešk Man savo sudužusio gyvenimo šukes.“

Didysis Gydytojas yra naujo kūrinio Dievas. Jis ne tik gydo, bet ir atkuria. Iš nieko Jis sukuria kažką.

Kartą Kafarnaume Jėzus ėjo aplankyti sunkiai sergantį žmogų. Tai buvo 12 metų mergaitė, sinagogos vyresniojo duktė. Kai Jėzus atkeliavo, iš tų namų jau sklido garsios gedėtojų dejonės. Vaikas buvo miręs.

Jėzus paprašė gedėtojus pasišalinti. Paskui Jis paėmė mergaitę už rankos ir pasakė: „Talita kum“, o tai reiškia: „Mergaite, sakau tau, kelkis“. Mergaitė iš karto atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Ligonis galėjo būti jau miręs, tačiau Didysis Gydytojas sugebėjo padėti. Jis buvo Kūrėjas. Jis buvo naujų pradžių Dievas.

Jis ir yra naujų pradžių Dievas. Jo žinia Sardų Bažnyčiai prieš 2000 metų tinka ir jums šiandien. Jis sako: „Pasitikėkite Manimi. Paveskite savo gyvenimą Man. Atneškite Man, kas liko, ir Aš padarysiu iš jūsų gyvenimo kai ką nuostabaus.“

IŠ MIRTIES Į GYVENIMĄ

Todėl prisimink, kaip esi priėmęs ir išgirdęs; laikykis to ir atsiversk! (Apreiškimas Jonui 3, 3)

Mūsų Viešpaties diagnozė Sardų Bažnyčiai buvo tokia: „Tave vadina gyvu, o tu esi miręs“. Tai gana liūdna diagnozė. Jūs turėtumėte būti gyvas. Jūs vadinatės krikščionimi, bet esate dvasiškai miręs.

Kai pacientas nebegyvas, daugelis gydytojų nustoja dėl jo stengtis. Jie nutraukia gydymą ir atjungia gyvybę palaikančią aparatūrą. Ateina metas kviesti morgo darbuotojus.

Tačiau Jėzus Kristus – ne eilinis gydytojas. Su Jėzumi visada yra viltis, net jeigu atrodo, kad pacientui niekas nebepadės. Jėzus Pats yra gyvybė. Jis yra gyvybės Autorius ir Pradininkas. Koks padrąšinimas! Šiandien Jis vis dar gali dovanoti gyvenimą dvasiškai mirusiems. Jo Dvasia vis dar įkvepia gyvybę.

Dievo galią suteikti gyvybę atspindi įsimintinas palyginimas iš Ezechielio pranašystės. Pranašas Ezechielis žvelgia į slėnį, nusėtą mirusiųjų kaulais. Dievas užduoda jam, atrodytų, juokingą klausimą: „Žmogau, ar gali šie kaulai atgyti?“ (Ezechielio pranašystė 37, 3). Pranašas atsako: „Viešpatie, Dieve, tik Tu tai žinai“. Kitaip tariant: „Kodėl manęs klausai, Viešpatie? Aš neturiu supratimo.“ Tačiau Dievas liepia pranašui, kad pranašautų kaulams. Dievas pažada: „Tikėkite Manimi, atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš kapų, Mano tauta [...]. Duosiu jums Savo dvasią, kad atgytumėte“ (Ezechielio pranašystė 37, 12. 14).

Ir – stebuklą stebuklas – mirusieji sugrąžinami į gyvenimą. Tą pačią žinią Dievas siunčia mirusiai Sardų Bažnyčiai: „Aš galiu tave atgaivinti. Leisk Man įkvėpti į tave Dvasią, ir tu gyvensi.“

Gal šandien jaučiatės, tarsi priėję liepto galą? Gal jums atrodo, kad atsidūrėte dykumoje. Norėčiau paraginti jus įsiklausyti į šią Didžiojo Gydytojo žinią. Tai žinia mums, kai, atrodo, nebelieka jokios vilties.

Kūrėjas sako: „Atiduok Man savo sugriuvusį gyvenimą. Aš galiu iš jo sukurti kai ką gražaus. Aš darau viską nauja. Prisimink, ką jau esi gavęs. Aš tiek daug padariau dėl tavęs praeity ir dar nebaigiau. Suteik Man galimybę padaryti dėl tavęs kai ką ypatingą.“

Šiandien atiduokite Dievui tai, kas liko. Padarykite tai dabar pat. Pakelkite prie Jo sosto tą truputį, kuris jums liko, ir Jis sukurs iš to kai ką šlovinga. Leiskite Jam formuoti jūsų gyvenimą į kai ką gražaus.

JĖZUS REGI DIEVĄ

Vis dėlto tu Sarduose turi tegul ir nedaugelį žmonių, kurie nėra susitepę drabužių. Jie vaikščios su Manimi apsirengę baltai, nes jie šito verti. (Apreiškimas Jonui 3, 4)

Pažvelkime į dar vieną žinią, kurią Didysis Gydytojas siuntė Sardų, mirusiųjų vietovės, žmonėms. Mes randame ją Apreiškimo Jonui knygoje 3, 4–5: „Vis dėlto tu Sarduose turi tegul ir nedaugelį žmonių, kurie nėra susitepę drabužių. Jie vaikščios su Manimi apsirengę baltai, nes jie šito verti. Taigi nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą Savo Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje.“

Štai koks padaršinimo žodis. Net grupėje, kuri atrodė mirusi, Jėzus rodo į žmones, kurie vis dar stovi“. Posakis „nėra susitepę drabužių“ rodo, kad šie žmonės nėjo į kompromisą ir neišsižadėjo savojo tikėjimo.

Jėzus sutelkė dėmesį į šiuos gerus žmones. Ir štai Jis pažada didelių dalykų visiems, kurie prie jų prisijungs. Jėzus norėjo išpažinti jų vardus, pasakyti apie juos gerų žodžių Savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Jis troško, kad nugalėtojų būtų kuo daugiau. Vėliau Apreiškimo Jonui knygoje mes skaitome apie regėjimus, kuriuose – didžiulės minios baltai vilkinčių žmonių.

Toks yra Didžiojo Gydytojo planas – Jis prašo mūsų atiduoti Jam mūsų sudužusius gyvenimus. Šis Didysis Gydytojas iš saujelės ištikimųjų žada sukurti nuostabią bendruomenę. Jis yra naujų pradžių Dievas.

Dievas sukūrė naują pradžią svarbiausiu istorijos momentu. Sardų Bažnyčia simbolizuoja reformacijos laikotarpio Bažnyčią.

Slenkant šimtmečiui po šimtmečio, Dievo tiesa buvo persekiojama, tačiau ištikimieji Dievo vyrai ir moterys gynė Jo darbą iki pergalės. Kai ilgainiui tiesa prarado savo spindesį, Dievas pakėlė reformatorius. Valdiečiai perrašinėdavo Šventąjį Raštą ranka. Iš savo slėptuvių šiaurės Italijos ir pietų Prancūzijos kalnuose jie siuntinėjo jaunos vyrus ir moteris po visą Europą, kad skelbtų Dievo Žodį. Bohemijoje Janas Husas su savo draugu Jeronimu paklusnumą Dievui paskelbė savuoju moto. Vokietijos reformatorius Martynas Liuteris iš naujo suvokė „išgelbėjimo vien per malonę“ tiesą. Džonas ir Čarlzas Vesliai inicijavo galingą prabudimą Anglijoje, akcentuodami šventumą bei augimą malonėje. „Sardų“ laikotarpis XVI–XVII amžiaus reformacijoje atgaivino daugelį užmirštų Biblijos tiesų. Krikščionys visur su džiaugsmu priėmė biblines doktrinas apie krikštą panardinant į vandenį, Kristaus antrąjį atėjimą bei paklusnumą Dievo Įstatymui.

Dievas įkvėpė Savo Bažnyčiai naujos gyvybės, ir ji atgijo. Jis gali tą patį padaryti ir jums. Gal jūsų dvasinis gyvenimas išsikvėpė? Gal įsismelkė kompromisai? Gal tikėjimą išstūmė abejonės? Gal atšalo Dievo Artumo išgyvenimas?

Tegul Dievas šiandien jumyse atlieka Savo nuostabią darbą. Jis suteiks jūsų krikščioniškai patirčiai naujo gyvybingumo. Jis tai padarė grupei Sardų tikinčiųjų, padarys ir jums.

JĖZUS VIS DAR ATVERIA DURIS

I DALIS

Štai atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti. (Apreiškimas Jonui 3, 8)

Senovės Filadelfija buvo išsidėsčiusi Tmolo kalno papėdėje, 40 kilometrų į pietryčius nuo Sardų, prie kelio į Kolosus. Šį miestą įkūrė Atalas II Filadelfas iš Pergamo. Jis pavadino jį Filadelfija, „broliška meile“, tarsi paliudydamas ištikimybę savo vyresniajam broliui. 17 metais po Kristaus Filadelfiją sugriovė žemės drebėjimas. Imperatorius Tiberijus šį miestą išpūdingai atstatė. Įkvėpti jo grožio, senovės rašytojai vadino jį „Mažaisiais Atėnais“.

Pažvelkime, kokią žinią Patmo saloje Jonas gavo Filadelfijos tikintiesiems. Ji užrašyta Apreiškimo Jonui knygoje, trečiajame skyriuje. Tai vienas iš labiausiai padrąsinančių laišků septynioms Bažnyčioms, tačiau pirmiausia tai yra diagnozė. Jėzus leidžia mums suprasti, kokia negalia kamavo Filadelfijos tikinčiuosius. Jis sako: „Žinau, nedaug turi jėgų, bet išlaikei Mano žodį ir neatsižadėjai Mano vardo“ (Apreiškimas Jonui 3, 8).

„Nedaug turi jėgų.“ Filadelfijos krikščionys silpnėjo. Tačiau atkreipkite dėmesį į diagnozę. Tikintiesiems negrėsė greita mirtis, kaip kad Sardų Bažnyčiai. Šie žmonės norėjo tarnauti Dievui. Jie laikėsi Kristaus žodžio; jie nebuvo Jo išsižadėję. Tačiau Didysis Gydytojas matė, kad jie nedaug turi jėgų. Juos kamavo nepasitikėjimas. Jie jautėsi įbauginti.

Tai šiek tiek aiškiau atskleidžia tolimesnė eilutė. Jėzus pasakė: „Štai Aš duodu tau kai kuriuos iš šėtono sinagogos, iš tų, kurie tvirtina, jog jie žydai, bet nėra, nes jie meluoja. Taigi Aš padarysiu, kad jie ateitų, pulstų tau po kojų ir suprastų, jog Aš esu pamilęs tave“ (9 eilutė).

Koks pažadas! „Tie, kas tau kelia grėsmę, nusilenks prieš tave. Tie, kas tave baugina, pripažins Mano jėgą, o tavo persekiotojai pripažins Mano didybę.“ Koks Dievas! Pažvelkime dar kartą į Jo laišką Filadelfijos Bažnyčiai. Jėzus tęsia: „Tai kalba Šventasis, Tiesakalbis, turintis Dovydo raktą, – Tas, kuris atrakina, ir niekas nebeužrakina, užrakina, ir niekas nebeatrakina. Aš žinau tavo darbus. Štai Aš atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti; žinau, nedaug turi jėgų“ (7–8 eilutės).

Aš atvėriau prieš tave duris. Jėzus norėjo, kad tie žmonės suprastų tą tiesą. Jis ją kartojo. Jis ją akcentavo. Ieškokite atvertų durų.

Jei jaučiatės įbauginti – ieškokite atvertų durų.

Jei jaučiatės vieniši – ieškokite atvertų durų.

Jei jaučiatės silpni ir sutrikę – ieškokite atvertų durų.

Nežiūrėkite vien į problemą. Nežiūrėkite vien į kliūtį. Nežiūrėkite vien į priešą. Dievas sukuria išeitį. Tai žinia, kurią Jėzus siunčia dvasiškai silpniems žmonėms. Tai padrąsinimo žinia nuo Didžiojo Gydytojo. Kiekvienam iš mūsų Jis turi pažadą. Kiekvienoje situacijoje, kad ir kokia ji būtų tamsi ar beviltiška, Jis atvers jums duris. Jis ras sprendimą.

JĖZUS VIS DAR ATVERIA DURIS

II DALIS

Ateisiu netrukus. (Apreiškimas Jonui 3, 11)

Filadelfijos Bažnyčia iš tikrųjų reprezentuoja tam tikrą Bažnyčios istorijos laikotarpį – XVIII–XIX amžiaus dvasinio prabudimo laikotarpį. Biblija buvo spausdinama tūkstantiniais tiražais. Misijų bendrijos siuntė savo darbininkus į visą pasaulį. Atgijo susidomėjimas Danieliaus pranašyste bei Apreiškimo Jonui knyga, atsinaujino susidomėjimas pranašystėmis. Dvasia veikė žmonių širdis. Visi buvo įsitikinę, kad Viešpaties sugrįžimas jau arti. Visa tai atvėrė kelią Evangelijos skelbimui visame pasaulyje.

1844 metais didelė grupė tikinčiųjų nusprendė, kad Jėzus Kristus sugrįš tą metų spalio 22 dieną. Daugelis išdalijo visą savo turtą. Jie buvo pasirengę Kristaus karalystės įsiveržimui į žmonijos istoriją.

Visą tą dieną jie nekantriai laukė. Visą tą naktį meldėsi. Iki spalio 23-osios jie puolė į neviltį. Nejaugi jie galėjo taip siaubingai apsirikti? Daugelis pasijuto apleisti Dievo. Šiaip ar taip, juk jie itin kruopščiai bei pamaldžiai studijavo pranašystes. Jie buvo tokie uolūs.

Tačiau dangus liko kurčias ir aklas. Kristus nepasirodė. Jie tapo pajuokos objektais. Jų pasitikėjimas savimi buvo pakirstas. Kai kas pradėjo žiūrėti į pranašystes ir Biblijos pažadus iš kitokios perspektyvos. Jie ėmė stengtis išvysti platesnį vaizdą. Ir štai jų dėmesį atkreipė Apreiškimo knygos pažadas „atverti duris“ (Apreiškimas Jonui 3, 8).

Ši grupelė, vėliau pasivadynusi adventistais, atrado nuostabias tiesas apie Kristaus tarnavimą dangiškoje šventykloje. Jie aiškiau suprato Jo, kaip mūsų Užtarėjo bei Vyriausiojo Kunigo priešais Tėvą, vaidmenį bei kaip tai atsispindi pranašystėse.

Taigi iš karto nusivylimo jie sugebėjo pereiti prie šviesesnės vilties ir geriau įvertinti Jėzus Kristus, kaip Gelbėtojo, atliktą darbą. Tai jiems atvėrė duris. Filadelfijos Bažnyčia yra atvirų durų Bažnyčia. Šventajame Rašte sakoma, kad unikaliais Bažnyčios istorijos atvejais Dievas atveria neįprastas duris. Dievas atvėrė duris ir Filadelfijos Bažnyčiai – duris, kurių nebegalėjo uždaryti joks žmogus.

Šiandien Kristus atveria duris visame pasaulyje, kad plistų advento žinia, geroji naujiena, jog Jis yra Viešpats ir Jis veikia sugrįš.

Aš turėjau privilegiją matyti, kaip kiekvieno žemyno pagrindiniuose miestuose tūkstančių tūkstančiai atsiliepia į šią žinią. Atsakas į Dvasios kvietimą yra stulbinantis. Dievas davė dvasinį impulsą, kurio niekas negali sustabdyti.

JĖZUS VIS DAR ATVERIA DURIS

III DALIS

Kadangi tu laikeisi Mano paliepimo ištverti, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį. (Apreiškimas Jonui 3, 10)

Kai mūsų gyvenime susitelkia sunkumai, Viešpats kviečia mus ieškoti atvirų durų. Tam reikia atkaklių pastangų. Kristus stipresnis už bet kokią jėgą, kuri gali sukilti prieš mus. Niekas negali užtrenkti durų, kurias Jis atveria.

Šalikelėje dejuojantis elgeta buvo aklas nuo gimimo, tačiau Jėzus sustojo ir palietė jo akis. Jėzus atvėrė duris, ir šiam žmogui atsivėrė visai naujas pasaulis. Tai buvo durys, kurių negalėjo atverti niekas kitas.

Vienuolika mokinių užsidarė aukštutiniame kambarėlyje – jie sielojosi dėl to, kad neteko Mokytojo, jie būgštavo dėl savo gyvybės, jų tikėjimas susvyravo. Tačiau jiems pasirodė prisikėlęs Kristus.

Tie vyrai išėjo drąsiai liudyti tai, ką buvo matę bei girdėję, kad apverstų pasaulį aukštyn kojom. Jie praėjo per duris, kurių niekas kitas negalėjo atidaryti ir niekas kitas negalėjo uždaryti.

Būtent tai daro Didysis Gydytojas. Jis siunčia jums žinią, kai pasijuntate bejėgis, kai išblėsta jūsų pasitikėjimas. Jis žada atidaryti jums duris, kad ir kokios būtų aplinkybės. Taigi žvelkite į Jo atvertas duris! Žvelkite į Jo pakeistus gyvenimus! Žvelkite į galimybes, kurias Jis jums duoda. Žvelkite į šansus, kurie jums prieš akis.

Psalmistas gieda: „Pažvelkit į Jį ir pralinksmėkite; niekada jums nereikės kęsti gėdos“ (Psalmynas 34, 6). Kai sutelkiame dėmesį į savo problemas, jos tampa didesnės už gyvenimą. Kai sutelkiame dėmesį į Jėzų, Jis tampa didesnis už gyvenimą.

Neleiskite, kad problemos jus sugniuždytų. Neleiskite, kad kliūtys užtemdytų jums regėjimą. Pasirūškite surasti Dievo atvertas duris. Pasirūškite atkakliai ieškoti, kol pamatysite pro tas duris, kurias gali atverti tik Kristus, sklindančią šviesą.

UŽVALDANTIS PASITENKINIMAS

Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš Savo burnos. (Apreiškimas Jonui 3, 16)

Šiandien ten nedaug kas belikę, tačiau kitados Laodikėja tikriausia buvo išpūdingas miestas. Ji yra atokiau nuo grįsto kelio, ir mūsų laikais tą vietovę aplanko vos vienas kitas turistai. Mažai būta ir kasinėjimų. O kadaise Laodikėjoje gyveno beveik 150 000 žmonių. Tai buvo svarbus Mažosios Azijos prekybos centras, imperinis miestas, garsėjęs blizgančios juodosios vilnos gamyba.

Laodikėja buvo itin turtingas bankininkystės centras. Kai 60 metais po Kristaus ją sugriovė žemės drebėjimas, jos gyventojai atsisakė Romos siūlomos finansinės pagalbos atstatyti miestą. Išdidieji Laodikėjos gyventojai atstatė miestą iš savo išteklių. Be to, šis miestas garsėjo gydymo menais. Jo gydytojai buvo sukūrę garsųjį tepalą akims.

Apreiškimo žinia, skirta Laodikėjai, pasiekė šią klestinčią vietovę baigiantis pirmajam šimtmečiui. Tame laiške aptariama dvasinė problema, kuri vienu ar kitu metu iškyla mums visiems.

Laiško pradžioje Kristus įvardija problemą. Jis teigia: „Žinau tavo darbų, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš Savo burnos“ (Apreiškimas Jonui 3, 15–16).

Kad apibūdintų dvasinę problemą, Jėzus panaudoja metaforą. Drungnas vanduo yra nei šaltas, nei karštas. Jis nėra pakankamai karštas, kad būtų malonu išsimaudyti. Jis nėra pakankamai šaltas, kad tiktų atsigerti. Tai kažkas, ką jūs instinktyviai išspjaunate iš burnos.

Apie ką gi kalba Didysis Gydytojas? Apie pasitenkinimą savimi, abejingumą? Laodikėjos gyventojai nebuvo karšti. Jų širdys neliepsnojo dvasine ugnimi; jie nedegė aistra pažinti Dievą.

Tačiau jie nebuvo ir šalti. Jie neatstūmė Dievo. Jie neieškojo kitų alternatyvų. Jie buvo drungni. Jie skyrė dvasiniam gyvenimui tiek dėmesio, kad jaustųsi patogiai, bet ne tiek, kad kur nors nueitų. Jie negalėjo būti įkvėpti kaip šventieji. Jie negalėjo atsiversti kaip nusidėjėliai.

Koks yra tikrasis atsakymas į pasitenkinimą savimi? Kaip jūs pakylate iš dvasinio sąstingio? Pirmiausia jūs žengiate žingsnį tikėjimu.

Perženkite jums patogias ribas. Kiekvieną dieną skirkite laiko maldai. Pasirinkite kokią nors Biblijos knygą ir visą ją perskaitykite. Kai kurias Šventojo Rašto vietas išmokite mintinai. Pradėkite iš naujo liudyti Jėzaus vardą. Imdamiesi ryžtingų veiksmų, kurie praplečia jūsų ribas, jūs pralaušite dvasinį sąstingį. Kokį dvasinį iššūkį jūs priimsite šiandien?

PASITENKINIMO SAVIMI PAVOJUS

Tu juk sakai: „Aš esu turtingas ir pralobęs ir nieko nebestokoju“, – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas. (Apreiškimas Jonui 3, 17–18)

Dvasinis pasitenkinimas savimi labai pavojingas. Savimi patenkinti žmonės mano, kad viskas – jų rankose. Jie nepastebi jokios problemos. Jie įsitikinę, kad viskas gerai, kai iš tikrųjų taip nėra. Tokia buvo ir Laodikėjos problema.

Apreiškimo Jonui knygoje, trečiame skyriuje, randame šiek tiek išsamesnę Jėzaus diagnozę. Jis pasakė: „Tu juk sakai: „Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko nebestokoju“, – o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas“ (Apreiškimas Jonui 3, 17).

„Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko nebestokoju.“ Taip jautėsi Laodikėjos gyventojai. Akivaizdu, kad to miesto krikščionys buvo bendro klestėjimo dalis. Jie nebuvo diskriminuojami. Jie nekenė persekiojimų.

Tai buvo gerai. Tačiau miestelėnų nedomino Evangelija, ji jų nejaudino. Geroji naujiena apie Jėzų Kristų buvo tapusi sena naujiena. Materializmas buvo atbukinęs jų dvasinius pojūčius. Kasdieninio gyvenimo dalykiškumas neutralizavo jų dvasines vertybes.

Iš pirmo žvilgsnio, jaustis patogiai neatrodo toks jau blogas dalykas, ir tikrai nepavojingas. Kas gi čia bloga, jei patenkinami jūsų poreikiai? Kas gi čia bloga, jei esate finansiškai saugūs? Kas gi čia bloga, jei džiaugiatės tuo, ką turite?

Atsakymas yra visiškai nieko bloga. Nebent jeigu jūs esate beturtis, aklas ir plikas, bet to nežinote! Problema kyla tada, kai savo viduje jūs badaujate, o manote, kad esate sotus. Ji kyla tada, kai savo viduje esate aklas, o manote, kad regite.

Kristus kviečia pirkti iš Jo „tepalo pasitepti akims, kad praregėtum“ (18 eilutė). Naujajame Testamente akis atveria ir mūsų protus apšviečia Šventoji Dvasia. Būtent Šventoji Dvasia padeda mums suprasti tiesą.

Labai nesunku nematyti savo charakterio ydų. Šventoji Dvasia gali padėti mums išvelgti, kas iš tikrųjų yra giliai mūsų širdyse. Kodėl nepaprašius Dvasios vesti „į tiesos pilnatvę“ (Evangelija pagal Joną 16, 13)? Tiesa apie jūsų elgesį, tiesa apie jūsų širdyje slypinčias nuodėmes, tiesa apie pavergiančius įpročius – kodėl nepaprašyti Šventosios Dvasios apreikšti jums šiuos dalykus ir šiandien jus išlaisvinti?

PRIE DURŲ

Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi. (Apreiškimas Jonui 3, 20)

Šis laiškas itin svarbus, nes Laodikėja simbolizuoja šiandieninę Bažnyčią. Jis užbaigia Dievo pateiktąją Jo tautos per visą istoriją apibūdinimą. Žodis „Laodikėja“ reiškia „teisiame žmonės“. Tai Bažnyčia prieš pat Kristaus antrąjį atėjimą. Tai teismo valandos Bažnyčia. Deja, Laodikėjos gyventojai yra drungni ir patenkinti savimi. Gyvendami labiausiai jaudinančiu pasaulio istorijos metu, jie nesupranta to momento svarbos. Jie nesuvokia, kokia reikšminga toji valanda.

Paskutinioji Kristaus Bažnyčia, Laodikėja, stovi ant amžinybės briaunos. Tačiau ji ramiai sau snaudžia drungname pasitenkinime. Ji gyvuoja paskutiniomis žemės valandomis, bet nesuvokia to meto svarbos.

Kristus beldžia į Laodikėjos širdies duris. Jis ragina ją prabusti, išnaudoti tos akimirkos galimybes ir skelbti Jo Žodį.

Koks vaistas siūlomas nuo dvasinio sąstingio? Didysis Gydytojas rekomenduoja Laodikėjos gyventojams eiti ir nusipirkti tris dalykus.

Pirmiausia nusipirkti aukso (Apreiškimas Jonui 3, 18). Ką tai reiškia? Labai panašią frazę randame Petro raštuose: „Taip jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą“ (Petro pirmas laiškas 1, 7). Tikėjimo išbandymą Petras sieja su ugnimi išbandomu auksu. Tikėjimas yra tokia neįkainuojama vertybė, į kurią verta investuoti. Pasitikėjimu pagrįsto ryšio su Dievu ištobulinimas yra tikrojo dvasingumo esmė. Tai krikščionybės aukso valiuta. Jėzus sako: „Prabuskite – be tikėjimo jūs esate visiškai vargšai“.

Toliau Didysis Gydytojas liepia užsivilkti „baltus drabužius“ (Apreiškimas Jonui 3, 18). Naujajame Testamente balti drabužiai simbolizuoja teisumą arba teisingą poziciją Dievo akivaizdoje. Nuodėmingi žmonės tampa teisūs per nepriekaištingus Kristaus teisumo drabužius. Jo teisumas pakeičia mūsų charakterį.

Pagaliau Didysis Gydytojas ragina mus pirkti tepalo akims, kad pamatyti, ko mums reikia. Šventosios Dvasios akių tepalas padeda pamatyti, kokie esame mes ir koks yra Jėzus.

Kristaus vaistai yra galingi. Jis ragina mus išsiugdyti nuoširdų tikėjimą, asmeninę patirtį su Juo bei gebėjimą matyti Dvasios akimis. Mes visi esame dvasios vargšai, akli ir pliki, tačiau Jis trokšta mus praturtinti, aprengti, dovanoti regėjimą. Visa, ko mums reikia, rasime Jėzuje.

DRAUGYSTĖ SU KRISTUMI

Nugalėtojai Aš leisiu atsisėsti šalia Savęs, Savo soste, panašiai kaip Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia Savo Tėvo Jo soste. (Apreiškimas Jonui 3, 21)

Kristaus vaistas yra galingesnis už mūsų pasitenkinimą savimi, stipresnis už mūsų egocentiškumą. Kristaus vaistas prasiskverbia į mūsų sielos gelmes. Gyvas ryšys per tikėjimą su Juo – tai mūsų krikščioniškosios patirties auksas. Jo teismo užtenka, kad uždengtų mūsų juodžiausias nuodėmes ir išdildytų mūsų šlykščiausias ydas.

Jo Dvasios akių tepalas gydo mūsų dvasinį aklumą, kad galėtume regėti Jėzų ir visą Jo gerumą. O štai dar vienas faktas, kurį turite žinoti apie Kristaus receptą. Jis pasakė: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi“ (Apreiškimas Jonui 3, 20).

Tai iš tiesų geroji naujiena. Šis gydytojas ateina į namus! Jis ne tik reklamuoja Savo didįjį receptą; Jis atneša jį mums. Jis stovi prie mūsų durų ir laukia, kol įleisime.

Atrodo, tarsi šis Gydytojas būtų atnešęs ištisą sveikatingumo centrą prie mūsų durų. Jis atneša gėrybių, kurios mus išgydys. Jis padeda ant mūsų slenksčio aukso, baltus drabužius ir tepalo akims. Jis trokšta įeiti į mūsų gyvenimą ir bendrauti su mumis. Mūsų Viešpats ilgisi artimų, glaudžių santykių su mumis, kaip kad du artimi draugai sėdėdami prie vakarienės stalo dalijasi savo vidiniais išgyvenimais.

Ar ne metas jums atverti duris, atsisėsti ir pasikalbėti su Jėzumi? Ar ne metas drauge su Juo pavakarieniauti? Jūs investavote savo gyvenimą į taip daug dalykų. Kodėl neinvestavus į santykius, kurie yra svarbiausi, į santykius, kurie suteiks energijos jūsų apsnūdusiai sielai?

Kristus laukia. Kristus beldžia. Kristus šaukia.

Jūsų valia – pakviesti Jį vidun ar ne. Ar laiškai septynioms Bažnyčioms dar neprakalbo į jūsų širdį? Kodėl nepasimeldus kartu su manim šia malda:

„Brangus Tėve, mes ateiname pas Tave, nes mus užvaldė dvasinis sąstingis, nes mes praradome vidinę ugnį. Taigi mes norime dabar pat žengti tą pirmą tikėjimo žingsnį. Mums, skurdžiams, labai reikalingas Tavo auksas. Mums reikalingi Tavo balti drabužiai, kad pridengtume savo nuogumą. Mums reikalingas Tavo akių tepalas, kad nebebūtume akli. Taigi mes dabar pat plačiai atveriamė savo širdžių duris. Prašome įeiti. Prašome jaustis kaip namuose. Prašome, taipk mūsų Gelbėtoju. Amen.“

ATRASKITE SAVO ŠAKNIS

Nes Tu visa sutvėrei, Tavo valia visa yra ir buvo sutverta. (Apreiškimas Jonui 4, 11)

Aleksas Halis (Alex Haley) daugiau kaip dešimt metų trijuose žemynuose ieškojo savo šaknų. Iš žodinių pasakojimų, gyventojų surašymų bei šeimos testamentų jis po gabalėlį sudėliojo savo šimtametę giminės istoriją.

Po kurio laiko jis sužinojo, kad 1767 metais vienas jo protėvis, gyvenęs prie Gambijos upės, Afrikoje, buvo pagrobtas, vergus gabenančiu britų laivu nuplukdytas į Anapolį, Merilendą, ir 1768 metais parduotas Džonui Valeriui (John Waller) iš Richmondo, Virdžinijos. Alekso Halio savo kilmės ieškojimo istorija paskatino milijonus kitų žmonių labiau pasigilinti į savo identitetą. Genealogijos studijos itin išpopuliarėjo.

Kas buvo mano protėviai? Kas buvo jūsų protėviai? Halio šaknys siekė dar giliau nei siekė jo tyrimai. Per Jėzų velionis misteris Halis buvo ne šiaip vergo palikuonis – jis buvo Dievo sūnus.

Mūsų identitetas savo šaknimis siekia gyvybės pradžią. Apreiškimas atskleidžia stulbinančią dangišką sceną. Dangiškos būtybės šlovina visatos sosto menėje sėdintį Dievą. Jų šlovinimo giesmė skardi per dangų: „Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve, priimti šlovę, pagarbą ir galybę, nes Tu visa sutvėrei – Tavo valia visa yra ir buvo sutverta“ (Apreiškimas Jonui 4, 11).

Mes nesame kažkoks genetinis atsitiktinumas. Mes nesame gamtos išdai-ga. Mes – Dievo vaikai, sukurti mylinčio Kūrėjo. „Juk mes Jame gyvename, judame ir esame“ (Apaštalų darbai 17, 28).

Gyvenimas yra Dievo dovana. Kiekvienas kvapsnis, kiekvienas širdies dūžis, kiekviena gyvenimo sekundė teka iš mūsų maloningojo Tėvo širdies. Ne mes patys save sukūrėme. Ne mes patys pašaukėme save į egzistenciją. Mes egzistuojame Dievo valia – To, kuris turi mūsų gyvenimui planą.

Šiandien galime šlovinti Jį už gyvenimo dovana. Galime šlovinti Jį kaip mus mylintį Kūrėją ir maloningąjį Tėvą. Mes nesame benamiai našlaičiai ar supančioti vergai. Mes – Dievo vaikai, ir niekas šiame pasaulyje negali to iš mūsų atimti.

DIEVIŠKAI IŠPRANAŠAUTA AKIMIRKA

Kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą. (Apreiškimas Jonui 12, 17)

Bechuanalendo (Pietų Afrika) dykumos platybėse gyvena žmogus, vardu Sukuba. Šis klajoklių tautos atstovas gyvena atsiskyrėlio gyvenimą. Vieną žiemos vakarą jis išliaužė į savo pastogę ir pasiruošė ilsėtis. Staiga vakaras nušvito kaip skaisčiausia diena. Priešais Sukubą pasirodė spinduliuojanti būtybė, kuri liepė jam susirasti „Knygos žmones“. Jis turįs susirasti žmones, kurie šlovina Dievą. Ką tai reiškė? Kaip jis galėsiąs skaityti tą Knygą?

Sukubos kalbą sudarė pliaukšėjimai liežuviu bei gomuriniai garsai, visiškai nepanašūs į daugelio Afrikos genčių kalbą. Ši kalba niekada neturėjo savo rašto. „Šviesusis“, kaip Sukuba pavadino jam pasirodžiusį angelą, pasakė: „Toji Knyga kalba. Tu galėsi ją skaityti.“ Sukuba leidosi į kelionę su visa savo šeima ir žingsniavo pėsčiomis daugelį dienų. Vieną vakarą Šviesusis vėl pasirodė ir liepė Sukubai susirasti „sabatą švenčiančią bažnyčią ir pastorių Moją“. Pastorius Mojas turėsiąs Knygą ir dar „keturias rudas knygas, kurių iš tikrųjų yra devynios“. Kitą dieną Sukuba pasimeldė, kad Dievas suteiktų jam regėjimą, kuris jį vestų. Po to danguje pasirodė debesis. Septynias dienas Sukuba sekė paskui jį. Virš vienos gyvenvietės jis pranyko. Sukuba pasiteiravo, kur rasti pastorių Moją, ir greitai buvo nukreiptas į jo namus. Kai Sukuba vietiniu dialektu papasakojo savo istoriją, pastorius Moja išsitraukė savo nutrintą Bibliją. „Tai ji! – sušuko Sukuba. – Tai ji! Bet kur yra keturios knygos, kurių iš tikrųjų yra devynios?“

Prieš keletą metų Elena Vait buvo parašiusi devynis tomus „Liudijimų bažnyčiai“, kurie vėliau buvo sujungti į keturias knygas. Sukubos ieškojimai baigėsi. Jis rado Knygos žmones, savaitę švenčiančius žmones, pranašiška dovana palaimintus žmones.

Apreiškimas liudija, kad paskutiniųjų laikų Dievo žmonės bus tie, kurie laikysis Dievo įsakymų ir turės pranašystės dovaną. Apreiškime Jonui 12, 17 sakoma: „Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugo Jėzaus liudijimą“.

Velnias neapkenčia Kristaus nuotakos, Dievo Bažnyčios. Jis kariavo su ja per šimtmečius. Šioje vietoje Jonas tapatina Dievo paskutiniųjų laikų žmones su tais, kurie „laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą“.

„Liudijimas“ reiškia, kad yra „liudytojas“. Dievo Bažnyčią veda „liudytojas nuo Jėzaus“. Štai kas yra pranašas. Per šimtmečius Dievo pranašai nešė liudijimą apie Jį. Jonas taip pat buvo liudytojas nuo Jėzaus. Štai kodėl angelas pasakė: „Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia“ (Apreiškimas Jonui 19, 10). Remiantis Apreiškimo Jonui 12, 17, laikų pabaigoje Dievas sukels judėjimą, kurio centre bus Kristus, kuris laikysis įsakymų ir kuriam vadovaus Pranašystės Dvasia. Mes, septintosios dienos adventistai, nuolankiai tikime, kad būtent mes esame dieviškasis apreiškimo pranašystės išsipildymas ir kad Dievas per Savo apvaizdą vis dar veda milijonus tokių, kaip Sukuba, į šį judėjimą.

PRANAŠIŠKA DIEVO DOVANA

Todėl jums, laukiantiems mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apsireiškimo, nestinga jokios malonės dovanos. (Pirmas laiškas korintiečiams 1, 7)

Adventistų judėjimo pradžioje vienas populiarius protestantų pamokslininkas uždavė Džeimsui Vaitui (James Wait) klausimą: „Nejaugi jūs, adventistai, netikite Biblija ir vien tik tai Biblija? Jei tikite, tai kodėl savo bažnyčioje turite vadinamąją pranašę?“

Džeimsas Vaitas atsakė: „Mes, adventistai, priimame visą Bibliją, net tas jos dalis, kuriose kalbama apie pranašystės dovaną. Atmesti pranašystės dovaną – tai neigti tas Biblijos vietas, kuriose žadama, kad Dievas mūsų dienomis siųs „dovaną“.“ Apaštalas Paulius su tuo būtų mielai sutikęs. „Negesinkite dvasios! Neniekinkite pranašavimų!“ (Pirmas laiškas tesalonikiečiams 5, 19–20). Laiške efeziečiams 4, 8 Paulius pridūrė, kad žengdamas į dangų Gelbėtojas „davė žmonėms dovanų“. Viena iš tų dovanų apaštalas įvardija kaip pranašystės dovaną.

1844 metų gruodį Elena Harmon patyrė pirmąjį regėjimą. Ji išvydo adventistus, žengiančius į dangų kylančiu keliu, kurį užliejo skaisti šviesa. Koks padaršinimas buvo ši žinia mažai ir išsisklaidžiusiai tikinčiųjų grupei, kuri vėliau tapo žinoma, kaip Septintosios dienos adventistai.

Nuo 1844 metų iki savo mirties 1915 metais Elena Vait patyrė daugiau kaip 2000 pranašiškų regėjimų ir sapnų, parašė daugiau kaip 25 knygas ir pamokslavo trijuose žemynuose dešimtims tūkstančių žmonių. Su stulbinančiu tikslumu bei įžvalga ji rašė tokiomis temomis, kaip švietimas, mityba, Kristaus gyvenimas, praktinis pamaldumas, pasaulio situacija, sveikata, medicinos praktika, artėjanti pasaulio krizė ir daugeliu kitų.

Savo knygoje „Romantiškoji ir gražioji Kalifornija“ Džordžas Vartonas Džeimsas (George Wharton James) rašė apie Eleną Vait, kuri paskutiniuosius savo gyvenimo metus praleido Kalifornijoje. Džeimsas teigė: „Ši įžymi moteris, nors ir savamokslė, parašė bei išleido daugiau knygų, didesniu skaičiumi kalbų ir paplitusių daug plačiau, negu bet kurios kitos moters parašytos knygos per visą istoriją“ (p. 320).

Dievas suteikė pranašystės dovaną Savo tautai, kad mes klestėtume fiziškai, psichologiškai ir dvasiškai. Šiandien Jo pažadas mums skamba taip: „Pasitikėkite Jo pranašais, ir sėkmė jus lydės!“ (Metraščių antra knyga 20, 20).

Ar jūs branginate Dievo pranašystės dovaną? Ar priimate ją kaip dovaną nuo mylinčio Viešpaties, kuris nori, kad kasdien vis labiau artintumėtės prie Jo? Ypatingosios Dievo dovanos, skirtos Jo Bažnyčiai, priėmimas šiandien jums suteiks tikrą dangišką klestėjimą.

JIS NIEKADA PRO MUS NEPRAEINA

O vienas pakeleivis samarietis, užtikęs jį, pasigailėjo. (Evangelija pagal Luką 10, 33)

Vienoje iš savo skilčių Ana Landers papasakojo įdomią istoriją. Kartą žmogui sugedo mašina, ir jis 11 valandų prie Vesterno miesto laukė, kol kas nors sustos ir jam padės. Tas žmogus buvo vos per kelis kilometrus nuo miesto, kai užgeso jo automobilio variklis. Jis išlipo iš mašinos ir mėgino stabdyti pravažiuojančius. Tačiau automobiliai lėkė pro šalį 100–120 km/val. greičiu, ir niekas nestojo. Tai buvo siaubingai šalta naktis. Pagaliau pavargęs keleivis prarado viltį. Jis nusprendė nusižudyti ir paliko už priekinio stiklo raštelį: „Aš laukiau 11 ilgų valandų, kad kas nors sustotų. Daugiau nebegaliu kęsti šalčio. Jie paprasčiausiai pro mane pravažiuoja.“ Taip baigėsi jo gyvenimas. Visų mūsų gyvenime būna atvejų, kai atrodo, kad visi praeina pro šalį. Atrodo, niekam mes nerūpim. Jėzus papasakojo vieną istoriją, kad padąsintų mus, kai jaučiamės beviltiškai vieniši.

Sužalotas, sumuštas, mėlynėmis nusėtas pirklys gulėjo kruvinas prie kelio į Jerichą. Kunigas, grįždamas iš savo šventyklos Jeruzalėje į namus Jeriche, tik dirstelėjo į dejuojantį žmogų ir praėjo pro šalį. Jis buvo per daug šventas, kad padėtų. Prisiartino levitas, kitas religingas žmogus. Levitas dirstelėjo į kenčiantį ir įvertino riziką. Vagys, kurie apiplėšė mirštantį žmogų, galėjo apiplėšti ir jį. Jo gyvybei galėjo iškilti pavojus. Taigi ir jis praėjo pro kenčiantį žmogų.

Pagaliau priėjo samarietis, dar kitos klasės žmogus. Šventajame Rašte pasakyta, kad samarietis „užtikęs jį, pasigailėjo“ (Evangelija pagal Luką 10, 33).

Jėzus visada užtinka mus ten, kur mes esame. Jis įžengia į mūsų širdgėlą. Jis supranta mūsų poreikius. Samarietis pasigailėjo žmogaus, sutvarstė jo žaizdas ir nugabeno jį į saugią vietą.

Kai mus ištinka širdgėla, Jėzus prisiartina. Jis apkabina mus Savo ranomis, sutvarsto mūsų žaizdas. Jis rūpinasi mūsų poreikiais. Jis gydo mūsų skaudulius. Jis padaro viską, kad vėl pakiltume ant kojų. Kiti gali pro mus praeiti, tačiau Jis – niekada. Jis girdi mūsų pagalbos šauksmus. Jis mato mūsų skausmą. Jis viską žino, kiek mums tenka iškęsti. O svarbiausia – Jis nepalieka mūsų vienu. Kai mums labiausiai Jo reikia, Jis yra šalia.

ŽAIZDŲ GYDYMAS

Grąžinsiu tau sveikatą, tavo žaizdas užgydysiu. (Jeremijo pranašystė 30, 17)

Haroldas Hjudžas (Harold Hughes) niekada per daug nesirūpino savo dviem mažametėm mergaitėm. Ir dėl pačių įprasčiausių priežasčių. Beveik visą jo laiką užimdavo verslas. Jeigu jis niekur nekeliaudavo, tada dažniausia linksmindavosi su verslo kolegomis.

Tačiau viena problema ypač attribojo Haroldą nuo jo šeimos – ir fiziškai, ir emociškai. Jis buvo alkoholikas. Kai jo žmona Ieva mėgindavo pasikalbėti su juo apie tai, jis paleisdavo į darbą kumščius. Kartais jam grįžus namo, mergaitės slėpdavosi tualete. Pagaliau Ieva su vaikais išėjo iš namų. Tai Haroldą taip sukrėtė, kad jis itin rimtai pasižadėjo, tiesiog prisiekė prieš teisėją, kad ištisis metus nepakels nė taurelės. Jo šeima sugrįžo.

Po kelių savaitių Haroldas iškeliavo į vežėjų susitikimą Ajovoje. Vieną rytą atsikėlęs Des Moines viešbutyje jis pamatė, kad vonios kambaryje privemta. Jis net neprisiminė, kad naktį lėbavo. Tik dar vienas pažadas nuėjo vėjais.

Viskas klostėsi blogyn. Vieną vakarą Haroldas nusprendė padėti tašką – nusišauti vonioje iš 12 kalibro pistoleto. Tačiau prieš nuspausdamas gaiduką jis pagalvojo, jog turėtų paaiškinti Dievui, kodėl tai daro.

Toji malda pakreipė jo gyvenimą kita linkme. Haroldas pripažino esąs nevykėlis, beviltiškas girtuoklis ir paprašė atleidimo. Tą naktį į jo gyvenimą atėjo Kristus. Dievas Tėvas buvo taip arti, išstūmė jo neapykantą sau bei vidinę tuštumą pripildė džiaugsmo. Haroldas pasidavė drausmei ir tapo Kristaus mokiniu.

Jis kasdien maldoje ieškojo Dievo ir studijavo Dievo Žodį. Dievas išpildė Savo pažadą: „Grąžinsiu tau sveikatą, tavo žaizdas užgydysiu“ (Jeremijo pranašystė 30, 17).

Dievas sugrąžino Haroldui fizinę, psichologinę, emocinę ir dvasinę sveikatą. Jo gyvenimas po truputį pradėjo keistis. Ne viskas pasikeitė iš karto, tačiau Haroldas jau žengė teisinga linkme. Pagerėjo atmosfera šeimoje. Pasitaisė jo santykiai su vaikais. Jis pradėjo labiau vertinti pats save.

Haroldas Hjudžas tapo garsiu Jungtinių Valstijų senatoriumi ir Ajovos valdytoju. Jis ne kartą buvo viešai pagerbtas, tačiau svarbiausia akimirka jo gyvenime buvo tas vakaras, kai jis visiškai atsidavė Jėzui.

Jėzus kviečia mus ateiti pas Jį su visais savo gyvenimo sunkumais. Jis puikiausiai sugeba su jais susidoroti. Kodėl nepavedus Jam didžiausio iššūkio, su kuriuo susiduriate šiandien, ir neleidus su juo susidoroti?

TEN STOVĖJO AVINĖLIS

Jį garbins visi tie žemės gyventojai, kurių vardai nuo pasaulio sutvėrimo neįrašyti nužudytojo Avinėlio gyvenimo knygoje. (Apreiškimas Jonui 13, 8)

Istorija iš ankstyvosios Džeimstouno gyvenvietės sukuria gražų paveikslą apie malonę. Tai istorija apie Pokahontą ir Džoną Smitą (John Smith) – tikra istorija.

Įtampa tarp kolonistų ir tame krašte gyvenusių indėnų vis augo. Džonas Smitas, drąsus naujakurių lyderis, pamėgino vesti taikos derybas su vietinių amerikiečių vadu Pohatanu. Tačiau vieną dieną indėnų apeigų metu Smitą suėmė tos genties kariai ir parvertė ant uolų. Jie užsimojo lazdomis, norėdami jį užmušti. Staiga iš minios išpuolė mylima vado dukra, jauna mergina Pokahonta, ir savo kūnu užstojo belaisvį. Mainais į Smito gyvybę ji pasiūlė savąją. Egzekucija buvo nutraukta.

Po dviejų dienų Smitas apstulbo sužinojęs, kad jis išūnytas ir dabar yra gerbiamas vado sūnus.

Ilgainiui Pokahonta įsimylėjo ir ištekėjo už anglų ūkininko, vardu Džonas Rolfas (John Rolfe). Jis buvo krikščionis, doras ir malonus žmogus. Veikiai Pokahonta priėmė krikščionių tikėjimą, tapo tikinčiaja Dievo Avinėliu, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Pokahonta suprato aukos sąvoką ir tai, ką reiškia atiduoti save.

Savęs aukojimas yra krikščionybės esmė. Pagrindinė dangaus tema yra auka. Kai ištremtas apaštalas Jonas žvelgė į dangų, savo pranašiškame regėjime jis išvydo „nužudytąjį Avinėlį“ (Apreiškimas Jonui 13, 8).

Apreiškimo Jonui knygoje Avinėlis minimas beveik 30 kartų. Nuo šio pasaulio pradžios iki jo šlovingos pabaigos meilės istorija apie mirštantį Avinėlį yra pagrindinė istorija. Jėzus yra „nužudytasis Avinėlis“ (Apreiškimas Jonui 13, 8). Vieną dieną mes džiaugsimės Avinėlio vestuvių puotoje (Apreiškimas Jonui 19, 7).

Jo auka, Jo mirtis, Jo meilė užkariauja mūsų širdis. Jis buvo didžiausia auka, ir mums telieka pulti Jam po kojų bei atiduoti savo širdis. Be Jėzaus aukos mes būtume pasmerkti amžinajai mirčiai; su ja amžinasis gyvenimas mums užtikrintas.

TEBŪNA LAISVĖ!

Pasiuntė mane [...] skelbti belaisviams laisvę. (Izaijo pranašystė 61, 1)

Vieną šaltą 1832 metų vasario dieną jaunas teologijos studentas ilsėjosi savo miegamajame Andoverio seminarijoje, Masačiuse. Samuelis Francis Smitas (Samuel Francis Smith) vartė pluoštą vokiškų vaikiškų giesmių, kurias buvo gavęs iš savo draugo, garsaus giesmių kūrėjo ir kompozitoriaus Lovelio Masono (Lowell Mason). Vakaruose jau leidosi saulė, nudažydama horizontą ryškiai purpuriniais ir raudonais brūkšniais.

Smitas gulėjo atsipalaidavęs lovoje, nes po įtemptų studijų dienos jautėsi pavargęs. Tas kelias ramias minutes jis buvo paskyręs draugo atsiųstų melodijų peržiūrėjimui.

Jam niūniuojant melodiją po melodijos, viena iš jų ypač atkreipė Smito dėmesį. Jis paniūniavo ją dar kartą ir dar kartą. Paskui pažvelgė į puslapio apačioje surašytus žodžius. Iš savo turimų vokiečių kalbos žinių suprato, kad tai patriotinis tekstas, tačiau jis Smito nedomino. Palyginus su muzika šie žodžiai stokojo polėkio. Samuelis nusprendė pats parašyti žodžius. Susiradęs popieriaus lapą jis ėmė rašyti. Ant to popieriaus lapelio, kukliame universiteto studento kambarėlyje gimė giesmė, kuri vėliau jaudino milijonus. Žodžiai plaukė tarsi savaime. Samuelio plunksna vos suspėjo su jo mintimis. Atrodė, kad Pats Dievas vedžioja jo ranką:

Šalele mano,
Brangusis laisvės krašte,
Apie tave aš giedu.
Mano tėvų šalie!
Piligrimų pasididžiavime!
Nuo kiekvieno kalno
Teskamba laisvė žemėje!

Viso pasaulio žmonių širdys trokšta laisvės. Sukaustyti totalitarizmo pančių, jie trokšta giedoti: „Brangusis laisvės krašte“. Įkalinti dėl sąžinės įsitikinimų, jie šaukia: „Teskamba laisvė žemėje!“

Yra ir kitokia tironija. Tai tironiška piktojo, kuris užvaldo visus, pasiduodančius jo viliojančioms pagundoms, dvasia. Apaštalas Paulius užrašė amžinąją tiesą: „Argi nežinote, kad, pasiduodami kam nors vergiškai tarnauti, jūs iš tiesų tampate vergais to, kurio klausote?“ (Laiškas romiečiams 6, 16). Šėtonas laiko mus vergijoje. Kai pasiduodame nuodėmei, ji mus užvaldo. Ji mus kontroliuoja. Ji mus supančioja. Ji mus suranda. Ji įkalina mūsų sielas.

Mus išlaisvinti gali tik Jėzus. Kai ant Golgotos Jis sušuko „Atlikta!“, Jis paskelbė pergalę prieš nuodėmę. Nuo Golgotos kalno Jėzus šaukia: „Teskamba laisvė žemėje!“ Jėzuje yra tikra laisvė. Jėzuje yra tikras išlaisvinimas. Jame mus kaustančios grandinės nukrenta, ir mes iš tikrųjų išvaduojami.

MATYTI DIEVO AKIMIS

Todėl palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. (Evangelija pagal Matą 13, 16)

Naujasis Testamentas mus ragina ir ragina pažvelgti į žmones Dievo akimis. Mes esame kviečiami naujai išvysti žmones.

Apaštalas Paulius tai patvirtina Antrame laiške korintiečiams, penktame skyriuje. Jis rašo apie Jėzų, mirštantį už visą pasaulį ir už kiekvieną žmogų (14–15 eilutės). Jis rašo apie tos aukos atneštą permainą ir tai, kaip mes turime žiūrėti į žmones per Kristaus meilės prizmę. „Todėl nuo šiol mes nebenorime nė vieno pažinti kūno požiūriu. [...] Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja“ (Antras laiškas korintiečiams 5, 16–17).

Kristus parodo mums visiškai naują būdą, kaip žiūrėti į žmones. Mes nebevertiname savo artimo pagal kūną, pagal išorinius dalykus. Mes nebesutelkiame dėmesio į ydas ir trūkumus, kurie galėtų mus atstumti. Dabar mes žiūrime į tą individą, kaip į žmogų, už kurį numirė Kristus. Ar žinote, ką tai reiškia? Tai reiškia, kad tas individas yra be galo vertingas.

Žiūrėti į žmones malonės akimis – štai kas yra svarbiausia. Štai kas keičia šį pasaulį. Mus domina ne tik pakuotė. Mes žiūrime į tai, kas viduje.

Mes sutelkiame dėmesį į tai, kuo žmonės gali tapti – ne į taisyklingos formos skruostikaulius, ne į gražią akių spalvą, o į teisingą mums Dievo duotą širdį. Kaip tai šiandien viską pakeičia!

Tai keičia situaciją darbe. Jūsų darbovietėje yra žmonių, kurie turi tiek daug ko, ką galėtų atiduoti, tačiau jie laikomi užspausti kampe – tik dėl savo išvaizdos.

Tai keičia jūsų santykius šeimoje. Mes turime jausti, kad esame brangūs artimiausiems žmonėms, ir mes turime būti vertinami už tai, kas yra mūsų viduje.

Tai labai keičia mūsų vaikus. Jie turi augti žinodami, kad yra vertinami už tai, kas yra jų viduje – už savo potencialą, už savo charakterį. Paauglių pasaulyje taip daug kas liudija jiems visai ką kita. Jie vertinami pagal savo išvaizdą bei elgesį. Jie taip desperatiškai nori būti priimti, būti populiari. Tačiau populiarumą labai dažnai lemia paviršutiniški, išoriniai dalykai.

Dievui svarbus mūsų charakteris. Dievas žiūri, ar tyri mūsų motyvai. Jis žiūri, kiek mes esame nuoširdūs. Jis ieško sąžiningumo siekiant tikslo mūsų gyvenime. Žiūrėdami Dievo akimis, mes taip pat matysime ne tik išorę. Mes žiūrėsime ne tik į tai, ką žmonės daro, bet ir į jų tikslų tyrumą. Kiekvienas žmogus mūsų akyse taps vertingas. Mes imsime labiau branginti artimiausius žmones. Šiaip ar taip jie sukurti pagal Dievo atvaizdą ir atpirkti Jo krauju.

MALONĖS AKYS

Idant apšviestų jūsų širdies akis ir jūs pažintumėte, kokia yra viltis, į kurią esate pašaukti, koks Jo šventųjų garbingo paveldo turtas. (Laiškas efeziečiams 1, 18)

1999 metų rudenį vykęs aukcionas atkreipė žiniasklaidos dėmesį. Tą įvykį aprašė Los Andželo „Taims“. Tai nebuvo klasikinis papuošalų, sportinių automobilių ar senų muzikos įrašų aukcionas. Tai buvo aštuonių pasaulio žaviausių modelių kiaušialąsčių aukcionas – kiaušialąsčių, kurios apvaisintos taps gražutėliais kūdikiais.

Štai kaip viskas nutiko. Vienas mados fotografas iš Kalifornijos nusipirko autorines teises į modelių kiaušialąstes. Suinteresuotos poros galėjo pamatyti tuos modelius fotografo tinklalapyje. Fotografas žinojo, kad galės parduoti jų kiaušialąstes gana brangiai. Iš pradžių buvo prašoma 15 000 dolerių, o paskui kaina kilo net iki 150 000 dolerių.

Mūsų visuomenė žiūri į išorę. Ji vertina gražią išvaizdą. Gerai pagalvojus, toks aukcionas kaip šis vertina žmones pagal tai, kiek jie yra gražūs išoriškai. Tai implikuoja, kad tie, kurie nėra tokie gražūs, yra ir mažiau vertingi. Tačiau Naujasis Testamentas moko visai ko kito.

Galbūt jūs to nesuprantate, tačiau jūsų dangiškasis Tėvas jus be galo vertina. Ir Jis vertina jus ne pagal jūsų išvaizdą, banko sąskaitą ar darbe užimamas pareigas.

Dievas žiūri į jūsų širdį. Jis žiūrėjo į jūsų širdį tada, kai atidavė Savo vientelį Sūnų, ir Jis norėjo sumokėti už jus begalinę kainą.

Petras rašė: „Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to Avinėlio be kliaudos ir dėmės“ (Petro pirmas laiškas 1, 18–19).

Kai Jėzus paaukojo už jus Savo gyvybę, Dievas padarė jus be galo vertingus. Jis tai padarė, kadangi žvelgė į jūsų vidų. Jis ten matė kai ką, ką galima atpirkti. Jis matė jumyse žmogų, kuris gali tapti Dievo vaiku. Jis išvelgė žmogų, kuris gali tapti nauju kūrinium.

Atminkite tai. Atminkite tai, kai bendraujate su kitais žmonėmis. Atminkite, kad Dievui esate be galo brangūs. Žiūrėkite į kitus taip, kaip Dievas žiūri į jus. Matykite jų potencialą. Išvelkite tai, kas iš tikrųjų yra svarbu. Dievas suteikė jums neapskaičiuojamą vertę. Jis vertina jus labiau, nei galite įsivaizduoti, ir Jis vertina jus už tai, kas jūs esate, o ne už tai, kaip atrodote. Šiandien tai turėtų padrasinti jūsų širdis.

KOVA SU MIRTIMI

Kada šis gendantis [kūnas] apsiliks negendamybe ir šis marus [kūnas] apsiliks nemarybe, tuomet išsipildys užrašytas žodis: Pergalė sunaikino mirtį! (Pirmas laiškas korintiečiams 15, 54)

Aktorė Kerė Kolman (Kari Coleman) įvairiuose renginiuose pretendavo būti sielos mediumu. Ji įvaldė tam tikras technikas ir praktikavo skaitymą vaidmenimis. Po pasirodymo Kerė sakydavo: „Negaliu patikėti, kokie pažėdžiami pasidaro žmonės. Tai tiesiog kelia nerimą.“

Kerė ypač jautėsi kalta dėl to, kad apgaudinėjo vieną žmogų, kurio buvo mirusi motina. Po pasirodymo ji pasivijo jį ir su ašaromis prisipažino, kad tai tebuvo akių dūmimas. Jo motina nesiuntusi jokios žinios. Didelei Kerės nuostabai, tas vyriškis nei supyko, nei nusiminė tuo patyrimu, nors tai tebuvo iliuzija.

Kerė priėjo prie išvados, kad žmones persekioja nesveika manija bendrauti su mediumais. „Kol nepriimate mirties, kaip galutinio taško, – pasakė ji, – negalite judėti toliau. Jei tikrai tikite, kad egzistuoja žmogus, kuris gali pasikalbėti su jūsų mirusiu vaiku, jūs įklimpsite. Jūs turite suprasti, kad mirtis – tai pabaiga.“

Biblijoje pateikiamas toks mirties vaizdas, kuriame baigtinumas susijungia su neįtikėtina viltimi. Šventajame Rašte mirtis tam tikra prasme yra pabaiga. Mirtis – tai miegas (Evangeliija pagal Joną 11, 11–14). Mirusieji negali bendrauti su gyvaisiais (Jobo knyga 7, 9–10). Tarp mirusiųjų ir gyvųjų „žioji neperžengiama bedugnė“ (Evangeliija pagal Luką 16, 26).

Tačiau, kita vertus, mirtis nėra kelio galas. Kapas nėra tamsi naktis, po kurios neišauš rytas. Krikščionys niekada nesako „sudiev“ paskutinį kartą, nes prisikėlimo rytmetį mūsų laukia šlovingas susitikimas. „O pats Viešpats, nuskambėjus paliepimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti oran, debesysna pasitikti Viešpaties“ (Pirmas laiškas tesalonikiečiams 4, 16–17).

Krikščionių viltis yra mūsų Viešpaties atėjimas. Paskutinį žodį tars ne ligos ir kančios, o Jėzus. Triumfuos ne nelaimės ir mirtis, o Jėzus.

Romos katakombose antrojo amžiaus krikščionys ant savo artimųjų kapų užrašydavo: „Sudiev, mylimasis, iki ryto“.

Aušta šviesus rytas, kai visi Dievo vaikai bus pagauti į orą pasitikti Jį danguje. Tą dieną mes galėsime galutinai pasakyti: „Pergalė sunaikino mirtį!“ (Pirmas laiškas korintiečiams 15, 54).

MAGIJA PRIEŠ ŽODĮ

Nes Tavo pažadas mane gaivina. (Psalmynas 119, 50)

Karina Winterburn (Karen Winterburn) buvo labai neteisingai įsitikinusi, kad viskas, kas yra antgamtiška, turi būti gerai. Paauglystėje ji įdėmiai studijavo Bibliją. Tačiau vėliau Karina pradėjo domėtis okultizmu. Aplinkiniai jau kalbėdavo, kad tai jos dvasinės kelionės dalis. Tai atrode gana romantiška. Ji pasinėrė į visiškai naują pasaulį.

Ilgainiui Karina tapo profesionalia astrologe. Ji patarinėjo žmonėms, skaitė pranešimus konferencijose. Ji pranašaudavo ateitį, taikė numerologiją, I Ching, būrė taro kortomis. Ji įgijo „transo mediumo“ specialybę.

Parapsichologai net atlikdavo eksperimentus su Karina, kol ji būdavo transo būsenoje. Užhipnotizuota ji galėdavo išsamiai diskutuoti subatominės fizikos ir atsakomosios biologinės reakcijos klausimais – tomis temomis, kurių ji beveik neišmanė. Karina tarsi pereidavo į aukštesnį sąmonės lygį. Ji buvo giliai pasinėrusi į magijos pasaulį.

Ir vis dėlto Karina jautė vidinę tuštumą. Visa jos veikla turėjo priartinti ją prie jos dievo – sąmonės ar bent prie joje gyvenančio dievo pažinimo. Tačiau ji jautė, kad neturi jokio prasmingo ryšio su Dievu. Iš tikrųjų Karina jautėsi atskirta nuo bet kokio tikro dvasinio gyvenimo.

Ji mėgino užpildyti vidinę tuštumą, tačiau pasijusdavo paprasčiausiai besilankstanti virtinei kartu einančių dievų – induistų dievams, graikų dievams, egiptiečių dievams, chaldėjų dievams. Ji nuolat klausdavo: „Ar tu esi tas tikras Dievas?“ Ir jie visi atsakydavo „Taip“. Tačiau kiekvienas palikdavo ją dvasiškai tuščią.

Tai tęsėsi kelerius metus, kol pagaliau Karina pripažino karčią tiesą. Ji rašė: „Man darėsi vis aiškiau, kad, užuot siekusi dvasinio tobulėjimo, aš jo vengiu. Aš tris mėnesius verčiau save tai pripažinti. Per ilgus metus turėjau daug įdomių dvasinių patyrimų, tačiau dvasinio augimo nebuvo. Aš supratau, kad vaikštau ratais ir dabar nesu arčiau tiesos negu tada, kai pradėjau jos ieškoti.“

Egzistuoja svarus dvasinio augimo šaltinis. Tai ne kažkokia paslaptis, o substancija. Ji gali neatrodyti tokia išvaizdi, tačiau yra kur kas pastovesnė. Ji ne tokia jausminga, bet kur kas labiau ugdanti dvasiškai. Dievo Žodžio studijos atveria dvasinės patirties gelmes. Ta pati Šventoji Dvasia, kuri įkvėpė Bibliją, įkvėpia ir mus, kai studijuojame Šventąjį Raštą. Kristus, kuris kalbėjo tada, kalba ir dabar. Kalno pamokslas, Jo palyginimai ir stebuklai aidu atsikartoja per šimtmečius. Jis vis dar jaudina mūsų širdis. Jis vis dar transformuoja mūsų gyvenimus. Jis vis dar radikaliai keičia mūsų vidų.

Apaštalas Jokūbas taikliai pasakė: „Priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas“ (Jokūbo laiškas 1, 21). Augimas malonėje per Dievo Žodį reikalauja disciplinos, tačiau ilgainiui jis užtikrina išliekančią dvasinę stiprybę.

SABATA IR SAVO VERTĖS PAJUTIMAS

Švęskite Mano šabus, idant jie būtų ženklas Man ir jums, kad žinotumėte, jog Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. (Ezechielio pranašystė 20, 20)

Apie tuos siaubingus laikus, kai begalė žmonių buvo siunčiami į nacistines koncentracijos stovyklas, pasakojama tokia istorija. Vienos iš tokių mirties stovyklų geležinkelio stotyje esesininkai mėgino atskirti tvirto sudėjimo vyrą nuo moters su vaikais.

Vienas tėvas, karališkos šeimos narys, stebėjo šią sceną ir klausėsi draskomos šeimos išgąščio klyksnių. Jis suprato, kad ir jis gali nebepamatyti savo mažamečio sūnaus. Vyriškis atsiklaupė prie berniuko ir suėmė jį už pečių. „Mišeli, – tarė jis, – kad ir kas nutiktų, noriu, kad visada atmintum vieną dalyką. Tu esi ypatingas. Tu – karaliaus sūnus.“

Neilgai trukus po to tėvas ir sūnus buvo išskirti ir nuvaryti į atskiras lagerio dalis. Daugiau jie nebesusitiko. Daug vėliau Mišelis sužinojo, kad jo tėvas žuvo dujų kameroje. Jam teko eiti per gyvenimą vienam ir pamėginti įsitvirtinti šiame pasaulyje. Tačiau paskutiniai tėvo žodžiai visada išliko jo atminty. „Tu – karaliaus sūnus.“ Mišelis nusprendė, jog, kad ir kas nutiktų, jis elgsis kaip karaliaus sūnus.

Sabata yra svarbi žinia nuo jūsų dangiškojo Tėvo, ženklas, skelbiantis: „Jūs esate visatos Karaliaus vaikas. Aš laikau jus Savo nuosavybe.“

Sabata kalba apie mus sukūrusį Dievą. Ji grąžina mus prie mūsų šaknų. Kiekvieną savaitę mums primenama, kad kosmose nesame našlaičiai. Mes nesame apieisti gatvės valkatos. Mes – Kūrėjo vaikai.

Kadangi Jis mus sukūrė, Jis mus vertina. Kadangi Jis mus padarė, Jis mums domisi. Viskas, kas rūpi mums, rūpi ir Jam. Tai, kas kelia nerimą mums, kelia nerimą ir Jam. Kai mums skauda, skauda ir Jam. Pranašas Izaijas pasakė: „Jis [...] dėl visų jų nelaimių buvo nelaimingas“ (Izaijo pranašystė 63, 9).

Kodėl? Paprasčiausiai dėl to, kad Jis mus sukūrė. Jis yra mylintis Tėvas, kuris rūpinasi Savo vaikais. Jei Dievas taip mane vertina, kodėl neturėčiau vertinti pats savęs? Jei Dievas brangina mane labiau, nei galiu įsivaizduoti, argi mano širdis šiandien neturėtų būti padrąsinta?

Aš esu Jo, o Jis – mano, ir tuo esu patenkintas. Mano širdis džiūgauja, nes žinau, kad esu visatos Karaliaus vaikas.

ATVIROS ŠIRDYS SVEIKSTA

Mūsų lūpos atvirai jums prabilo, korintiečiai, mūsų širdis jums tapo erdvi.
(Antras laiškas korintiečiams 6, 11)

Vieną dieną Prūsijos karalius Fridrichas II apsilankė Berlyno kalėjime. Kaliniai vienas per kitą ėmė karštai protestuoti, tvirtindami esą nekalti. Kiekvienas teigė esąs neteisingai apkaltintas. Tik vienas kalinys tylėjo. Taigi Fridrichas jo paklausė: „Ei tu! Kodėl tu čia?“ „Už ginkluotą apiplėšimą, jūsų didenybe.“ „Ar esi kaltas?“ „Taip. Esu vertas šios bausmės.“ Karalius sukvietė sargybinius. „Sargyba, – įsakė jis, – tučtuojau paleiskite šį kaltąjį. Nenoriu, kad jis šiame kalėjime gadintų visus šiuos puikius nekaltus žmones.“

Kai mes sąžiningai pripažįstame savo kaltes, Dievo malonė jas uždengia. Išminčius pasakė: „Kas slepia savo kaltes, tam nesiseks“ (Patarlių knyga 28, 13). Beprasmiška mėginti paslėpti savo kaltes nuo Dievo, nes „visa yra gryna ir atidengta akims To, kuriam turėsime duoti apyskaitą“ (Laiškas hebrajams 4, 13).

Atviros širdys sveiksta. Išpažintis turi gydomąją galią. Kai nuoširdžiai gailėdamiesi dėl savo nuodėmių mes išpažįstame jas Dievui, Jis padaro mūsų širdyse malonės stebuklą. Jis atleidžia mums nuodėmes ir pradeda mumyse gydymo procesą. Mūsų išpažintis parengia Dievui kelią atlikti mūsų širdyse kai ką ypatinga. Nuodėmės pasekmės – kaltė, pasmerkimas, baimė, pyktis, priešiškusimas ir daugybė kitų neigiamų emocijų – sunaikina tą gražų asmenį, kokie mes iš tikrųjų esame.

Kai atsiveriame prieš Dievą, mes leidžiame Jam atlikti mumyse tą nuostabų darbą. Jis praduria kartėlio piktovotę ir išvalo priešiškusio pūlius. Jis apvalo mus nuo nuodų. Jis išsklaido neigiamas emocijas, kad tikrai galėtume būti tokie žmonės, kokie esame sukurti.

Ar stosite prieš Jį šiandien su atvira širdimi bei nuoširdžia išpažintimi? Ar būsite permatomas priešais Dievą? Jei taip – nepasigailėsite, nes atviros širdys sveiksta.

JO MEILĖ SUGERIA MŪSŲ SKAUSMĄ

Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė Savo gyvybę. (Jono pirmas laiškas 3, 16)

Vienas jaunuolis, vardu Donas, linksmiai leido savo dienas. Bent jau taip atrodė iš pirmo žvilgsnio. Jis neatsigynė gražių merginų. Kiti vyrai žvelgė į jį su pavydu. Tačiau viduje Donas jautėsi nelaimingas. Jo širdis tiesiog plyšo. Jis turėjo tiesiog prisiversti nueiti į pasimatymus. Jis suprato, jog naudojasi tai viena, tai kita moterim tik tam, kad numaldytų savo depresiją. Kai jausdavosi prislėgtas, jam reikėdavo moteriško palaikymo.

Donas žinojo, kad neteisingai elgiasi su savo partnerėmis. Jis buvo užaukęs labai griežtoje šeimoje. Vaikinas dažnai atgailavo ir žadėjo Dievui pasikeisti, tačiau viskas likdavo po senovei. Pagaliau Donas kreipėsi į krikščionių psichologą, kuris savo darbe taikė ir dvasinius, ir biblinius principus. Donas tenorėjo ištrukti iš užburto savo veiksmų rato. Jis norėjo sužinoti kokią nors formulę, kuri pakeistų jo destruktivius įpročius gerais. Tačiau po truputį jaunuolis suprato, jog šie sunkūs depresijos priepuoliai turi priežastį.

Už Dono depresijos slėpėjo tuštuma bei nesugebėjimas sveikai priimti meilės. Taigi jis kiekvieną kartą buvo priverstas mėginti patirti meilę nesveikais būdais. Donas neįstengė suvaldyti savo destruktivaus elgesio, kol nepripažino, kad jo viduje – netvarka ir nepradėjo suvokti, kokia yra besąlygiška Dievo meilė.

Apaštalas Jonas suprato tą meilę. Su Dievo meilėje panardinta plunksna jis rašė: „Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame!“ (Jono pirmas laiškas 3, 1). Mūsų meilės ištroškusios širdys atranda meilę Jame. Mūsų meilės troškulys numalšinamas Jame.

Kai kuriems iš mūsų labai pasisekė gimti šeimose, kuriose atvirai rodomi meilės jausmai. Kiti yra kilę iš nedarnių šeimų be meilės – tuose namuose meilė visiškai nedemonstruojama, arba tai daroma nepriimtinais būdais. Kad ir kokia būtų jūsų kilmė, Dievas užpildo meilės trūkumą. Tegul šios padrašinančios vietos iš Jono pirmo laiško giliai įstringa jums į širdį: „Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė Savo gyvybę“ (Jono pirmas laiškas 3, 16). „O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį Savo viengimį Sūnų, kad mes gyventume per Jį“ (Jono pirmas laiškas 4, 9). „Mes esame pažinę ir įtikėję meilę, kuria Dievas mus myli. Dievas yra meilė“ (16 eilutė).

Šiandien gyvenkite Dievo meilėje. Sąmoningai sakykite: „Dievas mane myli, ir Jo meilė pripildo mano širdį. Jame patiriu pilnatvę.“ Leiskite Jo meilei pripildyti jus jau šiandien.

PASAKYKITE SAU TIESĄ

Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje. (Laiškas efeziečiams 1, 3)

Vesdamas evangelistines laidas „Parašyta“ San Paule, Brazilijoje, aš sutikau moterį, vardu Ana. Ji buvo įsitikinusi, kad jos gyvenimas nieko vertas. Tai buvo graži, inteligentiška ir mėgstanti bendrauti, tačiau be galo prislėgta moteris.

Sulaukusi dvidešimt trečiojo gimtadienio, ji nusprendė nusižudyti. Prieš nutraukdama savo gyvenimą, ji parašė laiškus šeimos nariams, artimiausiems draugams ir net laišką Dievui.

Rašant tuos laiškus, per stebuklą suskambo telefonas. Skambinęs žmogus buvo neteisingai surinkęs numerį, tačiau jis iš karto pajuto, jog Ana sukrėsta. Jis pradėjo švelniai ją raminti ir mėgino įžiebtį viltį. Paskui jis pakvietė ją į mano vedamus evangelistinius susirinkimus. Ana atėjo trokšdama naujo gyvenimo bei tikėdamasi, kad pasveiks jos skaudama širdis. Ji tikėjosi, kad jos gyvenime nebeliks liūdesio bei kančios.

Ana sėdėjo pakerėta ir klausėsi, kaip aš kalbu, jog Kristuje mes esame vertingi, Kristuje esame mylimi, Kristuje esame priimtini, Kristuje galime patirti pilnatvę. Ana pasipriešino tam, ką buvo sau įsikalbėjusi. Ji pasipriešino tam melui, kuris sukosi jos galvoje. Ji priėmė tą tiesą, kad Kristaus akyse ji yra vertinga. Ją įkalinęs melas sužlugo.

Tiesa, žinoma, yra pakankamai aiški. Tačiau ji turi nugrimzti giliai į širdį. Šventoji Dvasia atskleidė Anai realybę. Dievas pasirūpino, kad tas išpūdis jos prote būtų realistiškas, o Jo šviesa užliejo jos širdį. Tai buvo Anos gydymo pradžia.

Štai mintis, kuri pakeitė jos mąstymą: „Ja [malone] Jis [Dievas] apipylė mus dėl Mylimojo“ (Laiškas efeziečiams 1, 6). Jei mes esame priimti, vadinasi, nesame atstumti. Jei Tėvas priima mane per Jėzų, vadinasi, aš taip pat galiu priimti save. Kai tikėjimu priimame Jėzų, mes pasilieiname Jo teisume. Tėvas priima mus taip pat, kaip Savo Sūnų. Visi Kristaus geri darbai ir Jo teisus gyvenimas priskiriami mums. „Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje“ (Laiškas romiečiams 8, 1).

Tėvas nepasmerks Savo Sūnaus. Per Kristų mes esame taip priimami Tėvo, tarsi būtume Jo Sūnus. Jis mus pasveikina. Jis mus apkabina. Jis mus užtikrina. Jis mus priima. Jis mus myli. Amžinasis gyvenimas yra mūsų! Dangus yra mūsų namai.

Per Kristų mūsų ateitis yra šviesi. Jis priima mus, taigi mes galime priimti save – dabar ir per visą amžinybę. Kai jūsų galvoje susikaupia blogos mintys, pasakykite sau tiesą. Dievas jus priima ir vertina! O tai yra svarbiausia.

PAŽINTI DIEVĄ

I DALIS

O amžinasis gyvenimas – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją. (Evangelija pagal Joną 17, 3)

Amžinojo gyvenimo esmė yra pažinti Dievą. Tikrasis amžinybės džiaugsmas – tai ne dvaro statyba, o santykių formavimas. Bendrystė su Dievu yra giliausias ir labiausiai patenkinantis ryšys.

Dievas trokšta artimai bendrauti su mumis. Mūsų amžinoji draugystė su Dievu bus tų santykių, kurie užsimezgė čia, tąsa. Per visą amžinybę mes vis geriau pažinsime Jo nuostabų charakterį, neprilygstamą meilę bei milžiniškus Jo malonės išteklius.

Šis ryšys su Dievu įkvepia visą mūsų krikščionišką patirtį ir paruošia mus amžinybei. Elena Vait rašė: „Nuolatos gyvenkite Dievo šviesoje. Dieną naktį mąstykite apie Jo charakterį. Tada pamatysite Jo grožį ir džiaugsitės Jo gerumu. Patyrusi Jo meilę, jūsų širdis spinduliuos. Jūs jausitės pakylėti, tarsi jus neštų amžinosios rankos. Su Dievo suteikta jėga bei šviesa jūs galėsite daugiau suprasti ir pasiekti, negu kada nors įsivaizdavote“ („Išgydymo tarnavimas“, p. 514).

Pažindami Dievą, mąstydami apie Jo charakterį, gyvendami Jo meilėje, mes tampame tokie, kokius mus sukūrė Dievas. Bendraudami su Dievu mes pasiekiame savo pilną potencialą. Susiliesdami su Kūrėju mes gauname Jo jėgą. Kai bendraujame su Jėzumi, mūsų širdyse viešpatauja Jo malonė, kuri plūsta į mūsų gyvenimą.

Krikščionybė – tai ne vien taisyklių rinkinys; tai radikalus ryšys. Per visą amžinybę mes sieksime daugiau ir daugiau pažinti savo Viešpatį. Kuo geriau Jį pažįstame, tuo labiau Juo žavimės. Mes džiaugsmingai sušuksime kartu su Giesmių giesmės moterim: „Aš priklausau mylimajam, ir jis manęs geidžia“ (Giesmių giesmė 7, 11).

Nėra malonesnio bendravimo, kaip pažinti Jėzų. Nėra didesnio pasitenkinimo, kaip tas, kurį teikia draugystė su mūsų Viešpačiu. Nėra didesnės meilės, kaip ta, kuri apjungia mūsų širdis su Jo.

Dievas šioje žemėje leido mums pajusti Savo meilę, kad sužadintų apetitą ir paskatintų jos trokšti amžinybėje. Kuo daugiau Jį pažįstame, tuo labiau geidžiame Jį dar geriau pažinti. Pažinus Jį, dangaus karalystė jau gyvuoja mūsų širdyse.

PAŽINTI DIEVĄ

II DALIS

Tepatinka Jam mano malda, nes aš džiūgauju VIEŠPATYJE. (Psalmynas 104, 34)

Yra toks pasakojimas apie pagyvenusį europietį, kuris XIX amžiaus pabaigoje pirmą kartą atvyko į Ameriką. Kai gana ilgokai čia pabuvojęs jis grįžo namo, draugai ėmė klausinėti, kas jam paliko didžiausią įspūdį. Juos apstulbino jo neįprastas atsakymas: „Amerikiečiai vis skuba, skuba, skuba. Jie visada skuba. Net tada, kai prisėda, kėdė turi sūpuoti juos pirmyn atgal.“ Jis, žinoma, turėjo galvoje supamąją kėdę.

Mūsų sudėtingame sausakimšų dienotvarkių, spaudžiančių terminų, produkcijos ir pardavimų kvotų bei masinės žiniasklaidos pasaulyje pats gyvenimas atrodo kaip sūkurys. Mes taip pat esame visuomenė, kuri vis skuba, skuba, skuba. Gal jau metas stabtelėti, giliai įkvėpti ir įvertinti savo prioritetus, išsiaiškinti, kas mums svarbiausia? Gal jau metas nustoti bėgus ir įsiklausyti į Dievo balsą?

A. W. Tozeris (Tozer) meldėsi: „Viešpatie, išmokyk mane klausytis. Dabar triukšmingi laikai, ir mano ausys pavargo nuo tūkstančių gergždžiančių garsų, kurie nuolatos jas persekioja. Suteik man tokią dvasią, kaip berniukui Samueliui, kuris Tau pasakė: „Kalbėk, Viešpatie, Tavo tarnas klauso“ (Pirmoji Samuelio knyga 3, 9). Teišgirstu aš Tave kalbant mano širdžiai. Tepriprantu prie Tavojo balso, tebūna jo tonai pažįstami, kai nuslopsta žemės garsai ir vienintelis garsas lieka Tavasis balsas.“

Ši malda mūsų gyvenime gali tapti realybe. Kodėl nepradėjus jos įgyvendinti šiandien?

Išeikite pasivaikščioti vieni. Išmokite melstis vaikštinėdami, o paskui nutilkite ir klausykitės Dievo balso. Pažvelkite į žvaigždes. Pasėdėkite prie vandenyno. Pasivaikščiokite miške. Paklaidžiokite po parką. Įsiklausykite į Dievo balsą. Arba atsikelkite anksčiau, apmąstykite kokią nors psalmę ir klausykitės, ką jums kalbės Dievas. Galbūt jūs esate „pelėda“, kuri atgyja vakarais. Jei taip, visiems sugulus susiraskite namuose ramią vietelę, iš lėto perskaitykite kokią nors Šventojo Rašto vietą ir leiskite kalbėti Dievui.

Būtent šiomis apmąstymų akimirkomis Dievas atrodo arčiausiai ir mūsų sielos susijungia. Kodėl neleidus savo sielai susijungti su Dievu šiandien? Suraskite tą vietą Dievo širdyje, kur jūsų siela galėtų rasti namus.

ŽMOGUS – ATSAKYMAS

Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta. (Jokūbo laiškas 1, 5)

Sesilis Adamsas (Cecil Adams) yra tikras „žmogus–atsakymas“. Jis atsako į skaitytojų klausimus laikraščio skiltyje „Tiksli informacija“. Sesilis sugeba išsamiai išgildinti įvairiausias paslaptis. Pavyzdžiui, kažkas paklausė: „Kada mano automobilis taupiau naudos dujas – kai įjungtas oro kondicionierius ar atidarius langą?“ Adamsas atliko kelis eksperimentus. Buvo siaubingai karšta. Išjungus kondicionierių ir atidarius langą dujos nesusitaupė, nes atsidaro skersvėjis.

Kitas interesantas domėjosi: „Jei Mėnulyje gimtų vaikas ir išgyventų ten 20 metų, ar atgabentas į Žemę jis prisitaikytų prie Žemės traukos?“ Atsakymas: „Mėnulio žmogaus raumenų sistema turbūt būtų per silpna, kad atlaikytų Žemės gravitaciją“.

Dar kažkas pasiteiravo: „Kiek laiko žmogus galėtų išgyventi, misdamas viena duona?“ Atsakymas: „Nuo trijų iki šešių mėnesių. Jei jis turėtų ir vandens, tas laikas nepailgėtų.“

Adamsas vadinamas išmintingiausiu žmogumi pasaulyje. Reklamuojamasis jis teigia: „Visas didžiausias kosmoso paslaptis galima paaiškinti keliais žodžiais“.

Visų paslapčių išaiškinimas! Gana patraukli idėja, ar ne? Sesilis Adamsas gali susisiekti internetu su biologais, chemikais ir fizikais, kurie paaiškina daugelį smulkiųjų gyvenimo kuriozų.

Bet kaip su tikrosiomis gyvenimo paslaptimis? Kaip surasti sielos ramybės? Kaip tapti tokiu žmogumi, koku aš noriu būti? Kaip išsivaduoti iš kaltės jausmo? Kaip mano santuoka gali pasiekti pilnatvę? Kuo mums vadovautis, priimant svarbius sprendimus? Iš kur žinoti, kokią darbą ar profesiją pasirinkti? Kaip teisingai nuspręsti, ar judėti į priekį, ar dar palaukti?

Yra Tas, kuris į mūsų keblius klausimus duoda svarių atsakymus. Jis trokšta vesti mus, kad priimtume kuo teisingesnius sprendimus. Dovydo malda gali tapti mūsų malda: „Viešpatie, išgirsk mano maldą! Klausykis mano maldavimo, nes esi teisas, išklausk manęs, nes esi ištikimas!“ (Psalmynas 143, 1).

Dievas yra ištikimas. Jis niekada mūsų nepaliks. Jis trokšta suteikti mums kryptį. Jis yra tikrasis atsakymas. Dievo išmintis begalinė, ir Jis trokšta pasidalyti ja su mumis. Jam svarbiau už viską vadovauti mūsų gyvenimams. Jis niekada nemanipuliuos mūsų sprendimais ir nevers mus priimti Jo išmintį. Tačiau Jis kantriai laukia, kol galės atsakyti į giliausius mūsų širdžių klausimus.

DIENA, KAI BAIGSIS KARAS

Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir su Juo visi pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji.
(Apreiškimas Jonui 17, 14)

Vokietis eilinis Hansas visada prisimins, kuo jam baigėsi toji Antrojo pasaulinio karo diena Vakarų fronte. Tai buvo 1944 metų birželio šeštoji. Hansas jau kelerius metus kariavo Hitlerio išdidžiosios, tariamai nenugalimos armijos dalinyje. Tačiau dabar jis jautėsi kaip senis.

Hansas su savo karo draugais jau ištisas savaites laukė prasiveržimo. Jie slėpėsi ilguose vokiečių gynybinės linijos apkasuose, palei Normandijos pakrantę. Juos pradėjo pasiekti radijo pranešimai. Čia nusileido parašiutininkai. Ten pasirodė sklandytuvai. Artinasi lėktuvai. Visoje šioje sumaišty Hansui buvo įsakyta išžvalgyti pakrantę. Jis surinko kelis pėstininkus ir jau rengėsi iškelti.

Tačiau kaip tik tada suriaumojo britų tankas, ir pliūptelėjo ugnis. Visi išsilakstė. Hansas pasislėpė krūmuose, o paskui mėgino grįžti prie vokiečių linijų, bet buvo suimtas britų desantininkų ir nusivarytas paplūdimio link.

Kai kitą rytą patekėjo saulė, Hansas išvydo tai, kas greitai pakeitė jo, kaip karo belaisvio, nuotaiką. Pasklidę per visą vandenyną iki pat horizonto, plaukė laivas prie laivo. O per paplūdimį nenutrūkstamu srautu plūdo ginkluoti kareiviai, riedėjo tankai, buvo tempiama karinė amunicija. Ir, atrodo, tam nėra galo!

Kas galėtų pasipriešinti tokiam antpuoliui? Hansas su palengvėjimu įkvėpė oro ir pasakė sau, kad yra laimingas žmogus. Tą 1944 metų dieną jis jautėsi esąs tik vienoje pusėje – į Europą plūstančių sąjungininkų pusėje.

Ar jūs kada jautėtės esąs karo dalyvis, kokio nors ilgo, jūsų asmeniniame gyvenime užsitęsusio konflikto dalyvis? Ar kada nors jautėtės pavargęs nuo kančių, kurios, atrodo, niekada nesibaigs mūsų pasaulyje?

Apreiškime Jonui 17, 14 apibūdinamos su Avinėliu kariaujančios pragaros jėgos ir pasakytą: „Avinėlis juos nugalės“. Apreiškime Jonui 19 pridurta: „Aš išvydau atvirą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis; jis teisingai teisia ir kovoja“ (11 eilutė).

Jokia jėga žemėje ar pragare negali atsilaikyti prieš Dievo armijas. Visos blogio pajėgos Jo Artume yra bejėgės. Viena dieną, jau greitai, didysis karas baigsis. Mūsų Viešpats valdys amžinai kaip karalių Karalius ir viešpačių Viešpats. Jo teisumas, Jo planas, Jo tiesa nugalės.

AR GIRDITE BALSUS?

Kas tik brangina tiesą, klauso Mano balso. (Evangelija pagal Joną 18, 37)

Pastorius Bobas Oltofas dirba psichologu Tauzend Oukse, Kalifornijoje. Bobas pasakojo nuostabią istoriją apie moterį, iš praeities atsinešusią gilius randus.

„Kartą į mano biurą atėjo depresijos prislėgta moteris. Kuo daugiau su ja kalbėjausi, tuo labiau man darėsi aišku, kaip giliai ji įklimpusi praeity. Truputį pasigilinęs į jos patirtį, pastačiau tris kėdes: ant vienos ji sėdėdavo, kai dalydavosi savo jausmais, ant kitos – kai žiūrėdavo tai, ką sakydavo sau, ant trečios – kai tikrindavo, ką apie tai kalba Dievo Žodis. Pasidalijusi savo jausmais, ji persėdavo ant kėdės, ant kurios aptarinėjo neigiamą pokalbį su savimi.

Peržiūrėjęs visų neigiamų dalykų, kuriuos ji kalbėjo, vaizdo įrašus, aš paklausiau: „Iš kur tie įrašai?“ Ji sugebėjo įvardyti skirtingus žmones, tėvus, mokytojus bei draugus iš praeities, kurie buvo šių negatyvių idėjų šaltinis. Paskui ji atsisėdo ant paskutinės kėdės ir pažvelgė į tai, ką apie šiuos dalykus sako Dievo Žodis. „Ar jums Dievas taip kalba?“ – paklausiau aš, turėdamas galvoje jos neigiamą pokalbį su savimi. Mačiau, kaip jos akys mažumėlę nušvito jai atsakant: „Ne! Dievas taip nepasakytų. Jis pasakytų: „Aš tave myliu.““

Kokius balsus jūs girdite? Gal tai negatyvūs balsai iš praeities, kaltės ir pasmerkimo, baimės ir abejonių balsai? Galite būti tikri, kad kiekvienas balsas, kuris jus žlugdo, nepalikdamas vilties, yra piktojo balsas.

Šėtonas palieka mus sužeistus bei sugniuždytus, palieka visas duris uždarintas, tačiau Jėzus mus gydo ir drąsina. Kalbėdamas mums, net su priekaištu, Jėzus visada atveria vilties duris. Jis sako: „Pagydysiu jų neištikimybę, mylėsiu juos visa širdimi“ (Ozėjo pranašystė 14, 5). Jėzaus meilė plūsta iš Jo širdies, kad išgydytų mūsų skaudulius. Jis yra Tas, kuris „gydo sužeistas širdis ir aptvarsto jų žaizdas“ (Psalmynas 147, 3).

Klausykite Jo balso. Tai vilties, padrąsinimo ir džiaugsmo balsas, balsas, kuris mus pakelia. Tai mylinčio Gelbėtojo, kuris tikrai mumis rūpinasi, balsas. Jei atversite savo širdį, jau šiandien išgirsite Jo padrąsinančius žodžius. Jei tikrai įsiklausysite, išgirsite Jo vilties žodžius.

PASITIKĖKITE NE KREDITINE KORTELE, O DIEVU

Gerbk VIEŠPATĮ viskuo, ką turi, visomis savo derliaus pirmienomis. (Patarlių knyga 3, 9)

Skotą ir Keitę Nelson (Scott ir Kathy Nelson) prieš kurį laiką slėgė labai didelė skola. Kaip ir daugeliui šeimų, ši skola jiems susikaupė kone nejučia. Tačiau priešingai daugeliui porų, Nelsonai rado būdą, kaip išsivaduoti iš šios skolos, ir greitai jie taip ir padarė. Nors Skotas gerai uždirbo, kuo labiau augo jo pajamos, tuo didesnė darėsi šeimos skola. Nelsonai manė, kad jų pragyvenimo lygis kyla, tačiau jie vis labiau klimpo į skolas. Studentiškos paskolos, naujas automobilis, kreditinės kortelės, kassavaitinės išlaidos namų priežiūrai, ir skolos vis didėjo. Vienu metu jos siekė net 60 000 dolerių.

Kai jie pagaliau suprato, kas vyksta, Keitė ėmė prašyti Dievo padėti išspręsti šią dilemą. Ji pradėjo skaityti Patarlių knygą – knygą, kurioje daug pasakyta apie finansų tvarkymo principus. Kiekvieną dieną Keitė perskaitydavo po skyrių. Pagaliau ji su savo vyru pradėjo taikyti dangiškuosius finansinius principus savo gyvenime. Dievas jiems tapo pirmoje vietoje. Jie ėmė sąžiningai mokėti dešimtinę. Kai Dievas užėmė svarbiausią vietą, jų skola ėmė mažėti. Dievas juos abu mokė gyventi ne pagal savo užgaidas, o pagal biudžetą. Pagrindinę informaciją apie biudžetą Skotas ir Keitė rado internete. Vienas geras krikščioniškas psichologas išdėstė jiems finansų tvarkymo gaires, ir pora pradėjo mažinti savo išlaidas. Pirmiausia jie grąžino kreditus, kad nereikėtų mokėti palūkanų.

Per dvejus metus skolų nebeliko. Keitė entuziastingai pasakojo apie jų patyrimą. „Didžiausias palaiminimas, kurį mes išgyvenome grąžinę skolas, – sakė ji, – buvo tai, kad dabar galėjome būti dosnūs. Tame slypi didžiulis pasitenkinimas. Tie, kurie pradžiugina kitus, bus pradžiuginti patys.“

Dievo finansinių principų laikymasis veda į nuolatinę finansinę laisvę. Kai mes aukojamės, kad Jis būtų pirmoje vietoje, Jis išipareigoja pasirūpinti mūsų poreikiais. Mūsų Viešpats skelbia: „Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta“ (Evangeliija pagal Matą 6, 33). Laikykite pirmoje vietoje ne savo įnorių, o Dievą – tai raktas į finansinių saugumą. Skolos prasideda tada, kai mes pernelyg įsijaučiame į savo norus, o vadovaudamiesi Dievo troškimais žengsime į finansinių stabilumą.

Prieš kiekvieną reikšmingesnę pirkinį sąžiningai paklauskite: „Viešpatie, ar Tu tikrai nori, kad aš tai pirkčiau?“ Iš kur žinoti, ar tas daiktas reikalingas, ar ne? Jei jis nebūtinai ir gramzdins jus dar giliau į skolas, aišku, nepirkite. Jeigu turite didelę skolą ir galite apsieiti be to daikto, tikrai jo nepirkite. Būkite sąžiningi. Klausykite Dievo balso. Išdėstykite situaciją Jam, o paskui priimkite kuo protingesnę sprendimą.

DIEVAS VIS DAR DARO STEBUKLUS

I DALIS

*Vakare, auštant ir vidudienį skųsiuosi ir vaitosiu, ir Jis išgirs mano balsą.
(Psalmynas 55, 18)*

1999 metų sausį laidos „Parašyta“ evangelistinė komanda ir gamybinė grupė nuskrido į Filipinus praveisti evangelistinių susirinkimų seriją. Mūsų susirinkimai turėjo vykti Filipinų tarptautinių suvažiavimų centre ir būti transliuojami per palydovinę televiziją visame Ramiojo vandenyno baseine.

Mums kėlė nerimą tai, kad gali būti laiku nepristatyta palydovinės televizijos įranga. Sužinoję, kad įranga atgabenta antradienį, prieš pat mūsų susirinkimus, mes šlovinome Dievą. Tačiau kaip tik tada kilo nemaža problema.

Visa mūsų įranga muitinėje buvo apmokestinta 335 000 dolerių. Muitininkai buvo neperkalbami – jei nesumokėsime tos sumos, negausime savo daiktų. Visos mūsų pastangos derėtis, kad atiduotų įranką, nuėjo perniek. Laikas bėgo. Mūsų gamybos koordinatorius pasikalbėjo su daugeliu muitinės pareigūnų. Atsakymas visur buvo toks pats – nesumokėsite, negausite.

Pinigų mes neturėjome. O tuo metu šimtai bažnyčių su dešimtimis tūkstančių žmonių nekantriai laukė penktadienio vakaro, kad išgirstų Dievo Žodį. Ką mes galėjome padaryti? Mūsų personalas nuoširdžiai pasimeldė. Mes susiskirstėme į mažas maldos grupeles ir priminėme Dievui Jo pažadą rasti išeitį, kai atrodo, kad jos nėra.

Apvaizdos dėka sužinojome, kad Filipinų ambasadorius Naujojoje Gvinėjoje yra septintosios dienos adventistas. Jeigu jis būtų šioje šalyje, gal galėtų mums padėti? Dievas viską sutvarkė taip, kad ambasadorius Benas Tejano, kuris tuo metu buvo Maniloje, mielai sutiko mums pagelbėti. Jis kreipėsi tiesiai į dešimtąjį Filipinų prezidentą Jozefą Estradą (Joseph Estrada). Prezidentas Estrada pasirašė potvarkį, kuriame buvo įsakoma: „Nedelsiant ir be jokio mokesčio atiduoti visas Septintosios dienos adventistų bažnyčios vertybes bei transliavimo įrangą“.

Per kelias valandas mes atgavome savo įrangą. Mūsų evangelistiniai susirinkimai prasidėjo laiku. Dešimtys tūkstančių žmonių išgirdo Dievo siųstąją paskutiniųjų laikų meilės ir tiesos žinią.

Dievas vis dar daro stebuklus. Jis vis dar atsako į maldas.

Kai mūsų išmintis baigiasi, Jo – tikrai ne. Kai žmogiški mūsų problemų sprendimai išsenka, dieviškieji – tikrai ne. Kai nebežinome, ką daryti, Jis tiksliai žino, ko reikia. Neabejodami galime pasitikėti, kad Jis atsilieps, kai prašysime pagalbos.

DIEVAS VIS DAR DARO STEBUKLUS

II DALIS

Argi yra Dievui negalimų dalykų? (Pradžios knyga 18, 14)

1999 metų sausio 17 dieną, kai per palydovinę televiziją buvo transliuojama laidos „Parašyta“ evangelistinių susirinkimų serija, buvau pakviestas dalyvauti unikaliuose krikšto apeigose Filipinų nacionaliniame kalėjime. Kartu su tais kaliniais Biblijos studijoms savo gyvenimą buvo pašventusi ir viena adventistų pora. Jie jau ketvirtį šimtmečio tarnavo kalėjime. Už kalėjimo sienų buvo Adventistų bažnyčia su daugiau kaip 400 narių. Dievo malonė pasiekia pačias netikėčiausias vietas. Dievo meilė pralaužia kiečiausias širdis. Dievo šviesa vis dar prasiskverbia pro tamsą.

Dievui nėra nieko per sunkaus. Filipinų nacionaliniame kalėjime mačiau, kaip Dievo malonė visiškai pakeitė užkietėjusius nusikaltėlius. Tai buvo jau kiti žmonės. Jų gyvenimai buvo visiškai kitokie. Kalėjime jie buvo laisvesni negu laisvėje. Jie nebebuvo įkalinti narkotikų, alkoholio, rūkalų ir nelegalaus sekso. Jie nebebuvo savo įgeidžių vergai. Jie nebebuvo savo nesuvaldomų aistrų aukos. Jie buvo visiškai laisvi Kristuje.

Kai atsidarė rakinami kalėjimo vartai, grupelė kalinių septintosios dienos adventistų apsupo mane, kad apsaugotų. Mes apsikabinome kaip broliai. Dievo akyse jie buvo tokie pat teisūs per Jėzų Kristų, kaip ir aš. Aš nebuvau labiau išgelbėtas už juos.

Atlydėtas į kuklią kalėjimo bažnytelę, buvau sujaudintas, nes išgirdau kalinių kvartetą giedant:

Giedokime linksmą giesmę,
Giedokime apie Jėzų.
Su šypsena veide
Tu gali pakeisti žmoniją.
Giedokime linksmą giesmę,
Giedokime apie Jėzų.

Visi keturi giesmininkai buvo mirties bausmė nuteisti žmogžudžiai. Tačiau iš jų spinduliavo stulbinanti Kristaus meilė. Jo nuostabioji malonė jiems atleido ir juos pakeitė.

Tą dieną turėjau malonumą pakrikštyti 46 kalinius. Dvidešimt du iš jų laukė jiems skirtosios mirties bausmės.

Dievas vis dar apreiškia Savo jėgą. Dievas vis dar demonstruoja Savo ranką. Dievas vis dar daro stebuklus žmonių širdyse. Kad ir kokie sunkumai jus ištiktų šiandien, Jo jėga skirta jums.

GYVENTI GYVENIMĄ

Nepailskime daryti gera; jei neaptingtume, atėjus metui pjausime derlių!
(Laiškas galatams 6, 9)

Vėlų vakarą vienas tėvas sulaukė telefono skambučio, kurio labiausiai bijo visi tėvai – mes visi meldžiame, kad tokių skambučių niekada nesulauktume.

Skambino greitkelio patrulis. Automobilis su keturiais paaugliais lėkė didžiulių greičiu, tapo nevaldomas ir trenkėsi į užtvartą. Visi keleiviai žuvo. Pareigūnas pridūrė: „Atrodo, kad viena iš aukų yra jūsų dukra“.

Mirtinai išbalęs tėvas nuvažiavo į ligoninę atpažinti savo gražuolės mergaitės, pirma laiko išplėštos iš gyvenimo. Sėdėdamas greitosios pagalbos laukiamajame rankomis susiėmęs už galvos, sukrėstas ir susikrimtęs, jis išgirdo vieną policininką sakant, kad šios tragedijos priežastis tikriausia bus alkoholis. Tarp sumaitotų kūnų buvo rasti keli sudužę viskio buteliai.

Dabar tėvas jau turėjo į ką išlieti savo siaubingą sielvartą. Jis įtūžęs atsistojo ir pagrasino nužudyti tą, kas davė šiems keturiems jaunuoliams alkoholio. Jis suras kaltą, kad ir kiek tai kainuotų!

Grįžęs namo, apkvaitęs nuo širdgėlos ir niršto, jis įpuolė į virtuvę ir atidarė spintelę, kur laikė savo alkoholinius gėrimus. Ten rado dukters ranka rašytą raštelį: „Tėte, mes pasiimam kelis tavo butelius – žinau, kad neprieštarausi.“

Mūsų gyvenimo būdas daug labiau veikia aplinkinius, nei galime suprasti. Mūsų gyvensena jiems daro didesnę įtaką nei mūsų žodžiai. Mūsų darbai jiems palieka ryškesnį įspūdį nei mūsų kalbos. Kai mūsų gyvenimas atitinka mūsų žodžius, tai keičia ir kitų gyvenimus.

Jėzaus žodžiai darė tokią didžiulę įtaką, kadangi Jo mokymas atitiko Jo gyvenimą. Jo gyvenimas atitiko Jo žodžius. Minios galėjo ištarti: „Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!“ (Evangelija pagal Joną 7, 46), kadangi joks žmogus nebuvo gyvenęs taip, kaip Jis. Tarp to, ką Jėzus kalbėjo, ir to, kaip Jis gyveno, nebuvo jokios properšos.

Skeptikai gali ginčyti šią idėją, tačiau jie nepaneigs Dievo jėgos pagarbią baimę keliančiame pakeisto gyvenimo liudijime. Kai mums artimiausi žmonės mato mūsų elgesy Kristaus meilę, jie taip pat su nuostaba išvys, koks Jis didis.

ATSIVERTIMAS VISKĄ PAKEIČIA!

Ir apsilvilkę naują, kuris atnaujinamas tobulam pažinimui pagal savo Kūrėjo paveikslą. (Laiškas kolosiečiams 3, 10)

Viena dieną Peto, „Rubiais“ vadinamos gaujos nario, namuose pasirodė aukštas, raumeningas vaikinys, vardu Čakas. Petas buvo vienas, ir Čakas greitai paklausė: „Pasiruošęs?“

„Kam pasiruošęs?“

„Apiplėšti kepyklą“, – šypsodamasis atsakė Čakas.

Prieš kelias savaites jie planavo „išjudinti sąnarį“, vos tik Petas galės atsisoti ant savo nesveikos kojos. Vieno apiplėšimo metu jis buvo pašautas. Petas neryžtingai ėmė aiškinti.

„Čakai, prieš kelias dienas man kai kas nutiko.“

„Kas nutiko?“

„Aš buvau išgelbėtas.“

„Nuo ko išgelbėtas?“

„Aš priėmiau Kristų kaip savo Gelbėtoją.“ Petas papasakojo, kaip nuėjo į bažnyčią, buvo pakviestas išeiti į priekį, išpažino nuodėmes ir gavo atleidimą bei naują Dievo vaiko ramybę.

Čakas minutėlę žiūrėjo per langą, paskui atsigręžė į savo draugą. „Gerai, tai tu dabar išgelbėtas. Didelis čia daiktas! Nagi, eime, apiplėšim tą kepyklą!“

„Tai tu dabar išgelbėtas. Didelis čia daiktas!“ Čako atsakymas visiškai teisingas daugelio žmonių atveju. Ką pakeičia atsivertimas? Atsivertimas – didelis dalykas!

Tvirtinimas, kad esate atgimę iš aukšto, labai mažai turi ką bendra su tikru atsivertimu. Nuoširdus atsidavimas Kristui veda į autentišką krikščionybę, kuri viską radikalčiai pakeičia. Nebelieka senų, blogų įpročių. Pasikeičia buvusios pažiūros. Atnaujinamas mąstymas.

Tikėjimu mes priimame tą tiesą, kad senasis žmogus buvo prikaltas prie kryžiaus kartu su Kristumi. Senasis žmogus mirė. Mes tikime, kad, kai prisikėlė Kristus, kartu su Juo atgijome ir mes. Per prisikėlusio Kristaus jėgą dabar mes gyvename naują gyvenimą. „O dabar, išvaduoti iš nuodėmės ir tapę Dievo tarnais, jūs turite kaip vaisių šventumą ir kaip baigtį – amžinąjį gyvenimą“ (Laiškas romiečiams 6, 22).

Tikras atsivertimas iš tiesų viską pakeičia. Jei nėra pasikeitimų, vadinasi, nėra ir atsivertimo. Jei nėra pasikeitimų, mes galime sakyti, kad esame atgimę, tačiau tik apgaudinėsime save. Kristus siūlo daug daugiau negu paviršutiniška mūsų senų įpročių bei elgesio modelių modifikacija; Jis siūlo visišką pasikeitimą. Ir Jis siūlo jums tai dabar pat.

DIEVAS KANALIZACIJOS VAMZDŽIUOSE

Todėl ir nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai, jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos atsinaujina. (Antras laiškas korintiečiams 4, 16)

Norėčiau papasakoti jums apie vieną savo draugą, vardu Miltonas Šustekas (Milton Schustek). Sovietų dominavimo ir religinės priespaudos metais jis pastoriavo Čekoslovakijoje. Kai jo šalį užvaldė komunistai, Šustekas norėjo laisvai tarnauti savajai savaitę švenčiančiai bendruomenei Prahoje. Tačiau komunistai turėjo kitų idėjų. Jie nusprendė visus dvasininkus išsiųsti į darbo stovyklas.

Miltonas žinojo, kad jie nori ištremti jį kuo toliau nuo jo bendruomenės – į anglies kasyklas šiaurėje. Tačiau jis sugalvojo, kaip pasilikti mieste ir toliau dirbti savo darbą. Buvo vienas darbas, kurio niekas nenorėjo imtis, – kanalizacijos vamzdžių valymas. Niekas nenorėjo lįsti į tuos siaurus nešvarius vamzdžius, keliasdešimt metrų po miesto gatvėmis.

Miltonas nusprendė susitikti su komunistų lyderiais ir pakalbėti dėl šito darbo. Tačiau pirmiausia jis atsiklaupė ir pasimeldė. „Jėzau, – kreipėsi jis, – aš noriu Tave garbinti kiekvieną savaitę. Prašau, padėk man laikytis Tavo Įstatymo ir būti Tau ištikimam.“

Po to Miltonas nuėjo pas vietinį valdininką. „Suprantu, jūs norite mane išsiųsti į kasyklas, – kalbėjo jis. – Tačiau norėčiau kai ką pasakyti. Mano sėnelis dirbo kasyklose, mano tėvas dirbo kasyklose, ir aš mielai dirbčiau bet kurioje kasykloje, į kurią mane išsiųstumėte. Betgi turiu pasiūlymą. Jums reikia žmogaus, kuris atliktų vieną jūsų turimą patį nemaloniausią darbą. Aš žinau apie jį. Tai nusileisti į kanalizacijos vamzdžius. Norėčiau imtis šito darbo. Kodėl jums nepaskirti manęs valyti Prahos nuotekų vamzdžius? Mielai tai daryčiau.“ Komunistas sutiko duoti jam šitą darbą.

Niekada neužmiršiu Miltono veido išraiškos, kai jis pasakojo man šią istoriją. Jis pripažino, kad tai buvo labai sunkus darbas, labai niūrus ir reikalaujantis vienatvės. „Tačiau kiekviena diena buvo verta to, – sakė jis, – nes kas savaitę galėjau su savo bendruomene šlovinti Dievą.“

Dievas visais laikais turi Sau ištikimų žmonių. Jie kaip žiburiai tamsoje. Miltonas Šustekas troško bet kuria kaina tarnauti Dievui. Dievas juo pasirūpino, Jis pasirūpins ir jumis. Tiems, kurie Juo pasitiki, Dievas daro stebuklus. Kai per tikėjimą mes laikomės Jo jėgos, atsiveria stebuklingos durys. Jis atvėrė jas Miltonui Šustekui, atvers ir jums.

Mes niekada nematysime Dievo stebuklų savo gyvenime, jei gyvensime nerūpestingą, kompromisų kupiną gyvenimą. Kompromisai paneigia Dievo privilegiją daryti stebuklus, kurie išlaisvina mus iš mūsų dilemos. Laikykitės tvirtai, nepraraskite vilties ir pamatysite, kaip Dievas atvers duris.

MŪSŲ LAIKŲ SVAJONĖS

Paskui išliesiu Savo Dvasią ant visos žmonijos; jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus. (Joelio pranašystė 3, 1)

Neseniai keturių adventistų grupelė keliavo džiunglių takais ir patvinusiomis Filipinų vidurio upėmis. Jie pasiekė visiškai nuošalią vietovę, nepasiekiamą jokia motorine transporto priemone. Po aštuonių valandų kelionės per džiungles, jie priėjo kaimelį. Tai, ką ten pamatė, apstulbino juos. Jie rado jau pastatytą pastatą, skirtą Dievo šlovinimui. Vienas to kaimelio gyventojas susapnavo žmogų, vilkintį baltos drobės drabužiais, avintį spindinčiais batais. Tas žmogus pasakė: „Pastatyk didelį namą Dievui ir šlovink Jį“. Be to, tas žmogus sapne perspėjo, kad ateis žmonės, kurie pamokys „biblinių tiesų“. Kita kaimelio gyventoja susapnavo vyrą, kuris jai pasakė, kad tie ateisiantys lankytojai bus geri žmonės.

Keturi adventistai pradėjo mokytis apie Jėzų Kristų ir Jo Evangeliją. Kaimiečiai mielai priėmė šį mokymą. Veikiai buvo pakrikštyti 24 asmenys, kurie užpildė „didžiuosius Dievo namus“. Giliai Mindoro salos džiunglėse olangano gentis buvo neprieinama. Tačiau šiandien jie priima Evangeliją.

Dievas parengė kelią. Iš visatos sosto menės į tankias Filipinų džiungles nusileido angelai. Dvasia atvėrė kietas širdis.

Ten, kur vyksta stebuklai, skepticizmui nėra vietos. Cinizmas eliminuoja dieviškumą. Tačiau atmesti stebuklus dėl to, kad jų negali paaiškinti mokslas, vadinasi, neigti Šventojo Rašto autentiškumą.

Pamąstykite apie tai, kaip Dievas išnaudoja regėjimus bei sapnus. Per sapnus Dievas reguliariai kalbėjo Senojo Testamento pranašams. Juozapas ir Danielius, Izaijas ir Jeremijas, Jokūbas ir Ezechielis – kiekvienas iš jų gavo ypatingas žinias nuo Dievo per sapnus. Visa Apreiškimo Jonui knyga yra Dievo duotojo regėjimo rezultatas.

Savo kartoje mes ir vėl galime tikėtis, kad Dievas apreikš Savo valią per regėjimus ir sapnus. Kaip per sapną Jis nuvedė apaštalą Petrą pas Kornelijų, taip šiandien per sapnus Jis ves nuoširdžius ieškotojus prie Savo tiesos. Sapnai, žinoma, nėra biblinės tiesos pakaitalas. Bet kokia neva Dievo siųsta žinia, kuri prieštarauja Šventajam Raštui, yra įžūliai melaginga. Tačiau kartais Dievas panaudoja sapnus. Jis turi neįprastų būdų, kaip užbaigti Savo darbą, ir tie metodai gali mus nustebinti. Jis padarys viską, ką gali, kad pasiektų Savo prarastus vaikus.

NAKTIES GIESMĖS

Bet nė vienas nesako: „Kur Dievas, mano Kūrėjas, kuris duoda jėgų naktyje“.
(Jobo knyga 35, 10)

Jo vardas buvo Julekas. Nobelio taikos premijos gavėjas, rašytojas Elis Veselis (Elie Wiesel) sutiko jį pakeliui į nacistinę mirties stovyklą. Gleivico mieste jis su šimtais kitų žydų trims dienoms buvo suvaryti į barakus. Susispaudę ankštose patalpose daugelis duso ir mirė. Didžiulei žmonių kūnų masei paprasčiausiai trūko oro.

Tarp šių persikreipusių kūnų Elis pastebėjo išsekusį Juleką, spaudžiantį prie krūtinės savo smuikėlį. Mirties žygyje į Gleivicą, kilometras po kilometro per žvarbias pūgas, vaikiną kažkaip sugebėjo išsaugoti šį instrumentą.

Dabar jis stengėsi atpalaiduoti rankas. Suspaustas šimtų mirusiųjų ir merdėjančių, jis iš lėto perbraukė stryku per stygas. Julekas pradėjo groti Bethoveno koncerto ištrauką. Pasklido graži melodija, tokia tyra ir nereali toje siaubingoje patalpoje.

Tamsoje Elis girdėjo tik tuos smuiko garsus. Eliui atrodė, kad tame stryke – visa Juleko siela, visa jo gyvybė tose stygose. Elis visada atmins išblyškusį, liūdną vaikinuko veidą ir tai, kaip jis švelniai, grakščiai atsisveikino su savąja mirštančių žmonių auditorija.

Tą naktį Elis užmigo klausydamasis Bethoveno koncerto. Ryte jis pamatė Juleką sukniubusį netoliese – nebegyvą. Šalia gulėjo jo smuikelis, sutryptas ir sulaužytas.

Tačiau jo giesmė išliko. Paskutinioji Juleko melodija vis dar kilo virš to mirties žygio siaubų. Jos švelnaus žavesio negalėjo užgniaužti net nacistų žiaurumas. Juleko giesmė atkartoją kito pasaulio grožį. Ji iškalbingai liudijo: „Yra kai kas daugiau, nei ši kančia ir nežmoniškumas“.

Egzistuoja giesmė, kuri kyla nuo žemės į dangų, giesmė apie geresnį pasaulį. Tarp kančių, liūdesio ir negalių skamba giesmė. Giesmė apie namus, giesmė apie dangų, giesmė apie amžinybę. Dievas duoda mums giesmes naktį, švelnias melodijas, kurios pakylėja mūsų širdis nuo to, kas yra, prie to, kas bus.

Tegul šiandien mintis apie dangų suteikia jums pagrindą giedoti. Tegul kito pasaulio muzika džiugina jūsų širdį. Te amžinybės melodija įkvepia jūsų dvasią. Dangaus choras gieda apie šalį, kur nebėra ašarų, skausmo, ligų, kančių, karo ir mirties. Prisijunkite prie viso dangaus jau šiandien ir tedžiūgauja jūsų širdis.

DIEVO ATSAKYMAS GALI SKIRTIS NUO MŪSŲ

Viešpatie, išgirsk mano maldą! Klausykis mano maldavimo, nes esi teišus, išklausyk manęs, nes esi ištikimas! (Psalmynas 143, 1)

Haris Habermas (Gary Habermas), Liberti universiteto Filosofijos katedros vedėjas, yra mąstantis žmogus. Jis dar ir besimeldžiantis žmogus. Per visą XX amžiaus devintąjį dešimtmetį jis vedė užrašus apie tai, ko prašė savo maldose. Savo akimis išvydęs ištisą seriją Dievo apvaizdos pasireiškimų ir išgydymų, jis priėjo prie išvados, kad asmeninės maldos veikia.

Kai mirtina liga susirgo jo 87 metų senelė, jis pradėjo prie jos lovos karštai melstis. Dideliam jo džiaugsmui, senelė pasveiko.

Vėliau jo 23 metų žmonai Debei buvo diagnozuotas skrandžio vėžys. Jis vėl meldėsi, ir dar uoliau. Tačiau Debė mirė, ir atrodė, kad Hario malda liko neatsakyta. Tačiau prieš mirtį Debė sušnibždėjo savo vyrui: „Dievas pasakė man tris žodžius: Aš tave myliu“.

Debė visą savo gyvenimą abejojo Dievo meile. Tačiau dabar Haris suprato, kad ji yra tikra Dievo meile lygiai taip pat, kaip ir jo meile. Haris išgyveno didžiulį sielvartą ir... begalinį dėkingumą. Jis kai ką suprato apie kitokį gydymą, emocinį gydymą. Štai jo žodžiai: „Aš tikiu, kad Dievas turi reikiamą atsakymą į mano maldas. Tai ne tas pat, kas žinoti, koks yra tas atsakymas“.

Haris Habermas nebuvo nepaslankus. Jis nereikalavo Dievo atsakyti į jo maldą tik vienu kuriuo nors būdu. Jis nekaupė kartėlio, kai sulaukdavo ne tokio atsakymo, kokio tikėjosi. Dėl tos priežasties jis išvydo kai ką gražaus dieviškosios meilės paguodoje.

Kai stengiamės savo malda įvartyti Dievą į kampa, ji tampa pavojinga. Kai reikalaujame tik tokio, o ne kitokio atsakymo, tik taip, o ne kitaip, tik tada, o ne kitu metu, – mes patys dedamės Dievu. Tas, kuris myli mus labiau už viską, geriausiai žino, kaip atsakyti į mūsų maldas. Į kiekvieną nuoširdžią maldą bus atsakyta, tačiau tai gali būti ne toks atsakymas, kokio mes laukiame. Brandūs krikščionys pasitiki, kad Dievas atsakys į jų maldas taip, kaip Jam, išmintingiausiajam, atrodo geriausia.

Dievo sprendimas gali dramatiškai skirtis nuo mūsų sprendimo. „Juk Mano mintys – ne jūsų mintys, o Mano keliai – ne jūsų keliai, – tai VIEŠPATIES žodis“ (Izaijo pranašystė 55, 8).

Dievo meilė begalinė. Jo išmintis beribė, Jo jėga neprilygstama. Mes galime būti tikri, kad Jo begalinė meilė paskatins Jo beribę išmintį ir neprilygstamą jėgą atsakyti į mūsų maldas taip, kaip Jam atrodo geriausia.

TAS, Į KURĮ GALIMA ĮSIKIBTI

Kai brisi per gilius vandenį, Aš būsiu su tavimi, ir upėse tu nepaskęsi.
(Izaijo pranašystė 43, 2)

1993 metų vasarą Filipinuose prasidėjo kasmetinis kryžiaus prie upės festivalis. Į mažą miestelį, esantį į šiaurę nuo Manilos, devynioms švenčių dienoms suplūdo minios žmonių. Tačiau tai, kas prasidėjo kaip spalvingas religinis spektaklis, baigėsi kaip tragedija.

Į tris šventyklą imituojančias baržas, kurios turėjo plaukti upe, susėdo daugiau kaip 300 šlovintojų. Šventykloje ant vandens buvo trijų aukštų altorius ir medinis kryžius. Deja, kai šventykla pradėjo dreifuoti pasroviui, žmonės plaukė paskui ją ir mėgino įlipti į jau sausakimšas baržas. Maršalai kaip įmanydami stūmė žmones atgal į vandenį, tačiau jų vis daugiau ir daugiau išsiropšdavo, kol perkrauta šventykla pradėjo skęsti. Žmonės puolė į paniką. Srovė sustiprėjo, ir baržos apvirto. Nuskendo daugiau kaip 300 žmonių.

Koks ryškus pavyzdys, kas nutinka tada, kai mes kabinamės į neteisingą dalyką! Šių žmonių religinis laivas nuskendo. Krizės metu jis negalėjo jų palaikyti. Prisidengdami religija, jie paprasčiausiai kabinosi į neteisingą dalyką. Jiems reikėjo kokio nors daikto ar žmogaus, kuris nebūtų leidęs jiems nuskęsti.

Ar gali taip būti, kad ir mes esame panašūs į juos? Kai laikomės įsitvėrę ne Dievo Žodžio, o savo nuomonės, anksčiau ar vėliau mes nuskėsime drumzlinuose pagundų vandenyse. Jei manome, kad Dievas kažkaip mostels burtų lazdele ir išgelbės mus net tuo atveju, kai esame atvirai nepaklusnūs, mums teks skaudžiai nusivilti. Mes apsigauiname manydami, kad nesvarbu, kaip elgiamės su savo kūnu, nes Dievas stebuklingai išsaugos mūsų sveikatą. Mes manome, kad Dievas pasirūpins mūsų poreikiais, bet iššvaistome uždirbtus pinigus ir kabinamės į emocijas kaip į gelbėjimo valtį, kuri, deja, mūsų neišlaikys.

Mus išlaikyti gali tik vienas dalykas – bendravimas su Dievu. Asmeniškai, artimas ryšys su visatos Kūrėju. Tas, kuris vaikščiojo vandeniui ir ištraukė Petrą iš galingų bangų, išvaduos ir mus, kai išbandymų vandenys atrodys grėsmingi. Jo glėbyje mes esame saugūs. Jis niekada mūsų nepaliks.

NETIKĖTUMŲ DIEVAS

Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios. (Evangeliija pagal Joną 3, 8)

Jaunas teisininkas, vardu Čarlzas, pradėjęs studijuoti Bibliją, nesitikėjo sutikti šį Asmenį. Jis tiesiog norėjo daugiau sužinoti apie Jėzų Kristų. Po savo atsivertimo jis valandų valandas praleisdavo savo biure melddamasis ir skaitydamas Šventąjį Raštą. Jis pradėjo asmeniškai pažinti Dievą, ir tai buvo jaudinantis patyrimas. Anksčiau jis net neįsivaizdavo, kad tai įmanoma.

Vieną vakarą jis taip nuostabiai leido laiką skaitydamas Žodį, kad atrodė, jog akis į akį bendrauja su Kristumi. Čarlzas jautėsi giliai sujaudintas. Tada tai ir įvyko. Štai paties Čarlzo žodžiai: „Nė kiek to nesitikėjau, neturėjau net minties, kad man gali taip nutikti. Šventojo Dvasia nužengė ant manęs taip, kad, atrodė, perėjo kiaurai kūną ir sielą. [...] Tai priminė Paties Dievo alsavimą.“

Būna atvejų, kai Dvasia mus nustebina. Dievas ne visada praneša, kada Jis apsireišk. Jis dažnai panaudoja įvairiausius būdus, kad giliai mus sujaudintų. Aš kartą buvau labai sujaudintas giedodamas vieną paprastą giesmę. Malda, Šventojo Rašto skaitymas, pastoriaus pamokslas – visa tai skirtingais atvejais mane buvo sujaudinę.

Tačiau mažai kas mane sujaudina taip giliai, kaip ramus Šventojo Rašto apmąstymas. Dievas dažnai kalba mūsų sielai per Savo Žodį. Kai skaitau Jo Žodį, Jo balsas toks aiškus. Būnu įkvėptas, padrąsintas ir pakylėtas. Pasijuntu apkaltintas dėl savo nuodėmių ir priverstas atnaujinti savo pasišventimą Dievui.

Jo Žodis suteikia mano sielai energijos. Jis padrąsina mano širdį ir dovanoja man naują viltį bei džiaugsmą.

Būna dienų, kai skaitau Dievo Žodį abejingai. Atrodo, kad niekas nevyksta. Žodžiai, atrodo, nedaro jokios įtakos. Tačiau paskui neišvengiamai kažkas pasikeičia. Žodžiai tarsi šokteli iš puslapių. Mano širdis ima smarkiau plakti. Mano siela suvirpa. Mano gyvenimas būna palytėtas neįprasčiausiais būdais. Prabyla Dievas. Jis turi žinią, kurios tuo momentu man labiausiai reikia. Aš esu persmelkiamas Jo meilės, apgaubiamas Jo Artumo ir nenoriu, kad ta akimirka baigtųsi.

Te Dievas nustebina jus šiandien, kai leidžiate laiką su Juo ir Jo Žodžiu. Tegul Žodis tampa begalinių dangaus palaiminimų kanalu.

APSTULBINTI DIEVO MEILĖS

Pagarbią baimę kelia Savo šventovėje Dievas, Izraelio Dievas; Jis teikia galybę ir jėgą tautai. (Psalmynas 68, 36)

Vieną dieną vaikštinėdamas judriomis Niujorko gatvėmis, Dveitas L. Mudis (Dwight L. Moody) užmezgė nuostabų pokalbį su Dievu. Jis paprašė Dievo pripildyti jį Šventosios Dvasios.

Mudžiui buvo sunku rasti žodžių apibūdinti tam, kas nutiko paskui. Tačiau štai ką jis parašė: „Galiu pasakyti tik tiek, kad man apsieiškė Pats Dievas, ir aš patyriau tokią Jo meilę, kad paprašiau Jo neatitraukti Savosios rankos“.

Mudį apstulbino ši kokybė, šis Dievo meilės išgyvenimas. Jis atrado didžiulę jėgą. Grįžęs į darbą, jis sakė tuos pačius pamokslus, kaip ir visada, tačiau buvo skirtumas. Dabar „atsivertė šimtai“.

Mudis rašė: „Aš nesutikčiau grįžti ten, kur buvau iki to palaimintojo patyrimo, net jeigu jūs man atiduotumėte visą pasaulį“.

Dievas trokšta padaryti dėl mūsų daug daugiau, nei galime įsivaizduoti. Dažnai mes neišnaudojame savo privilegijų. Užtuot puotavę prie Jo meilės stalo, mes rankiojame dvasinio peno trupinius. Psalmistas taikliai pasakė: „Tu atveri Savo ranką ir patenkini kiekvienos gyvos būtybės troškimą“ (Psalmynas 145, 16). Dievo ranka atvira. Jis siūlo neįsivaizduojamus dvasinius palaiminimus. Jis trokšta, kad mes būtume kupini Jo meilės, Jo Šventosios Dvasios, Jo jėgos. Kai ieškome Jo iš visos širdies, Jis gausiai išlies ant mūsų Savosios Dvasios. „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo“ (Evangelija pagal Luką 11, 13).

Šventoji Dvasia yra asmeninis Kristaus Artumas, suteikiantis sielai energijos. Šventoji Dvasia yra trečiasis Trejybės Asmuo, kuris atneša į mūsų gyvenimus gyvybės teikiančios jėgos. Ji yra asmeninis mūsų Viešpaties atstovas, gaivinantis mūsų krikščioniškąją patirtį. Šventoji Dvasia apkaltina mus dėl nuodėmių, apreiškia Dievo tiesą ir veda į tarnystę.

Ieškokite Jos Artumo šiandien ir, kaip Dveitas L. Mudis, išgyvenkite Jos Artumo pilnatvę. Pasitenkinkite tik tada, kai Šventoji Dvasia užpildys jūsų gyvenimą. Prašykite šito Dievo. Prašykite per tikėjimą šios dovanos ir atverkite širdį, kad ją priimtumėte.

RAMYBĖ YRA DOVANA

Aš jums palieku ramybę, duodu jums Savo ramybę. (Evangelija pagal Joną 14, 27)

Lorencas Dau (Lorenzo Dow) išgyveno sielos ieškojimų laikotarpį. Jis norėjo užmegzti ryšį su Dievu. Jis troško būti pripildytas Dvasios. Ir pagaliau Dievas jį įkvėpė: „Tikėk šiuo palaiminimu dabar pat“. Tai yra: „Tikėk, kad tu jį gavai“.

Lorencui tai buvo prasilaužimas. Jis pasakė: „Per mano sielą švelniai sruveno ramybė“.

Anksčiau Lorencas dažnai blaškydavosi tarp ekstazės ir melancholijos. Jis neretai sutrikdavo. Tačiau dabar Lorencas pradėjo jausti tai, ką jis pavadino „paprasta, malonia ramybe, kuri liejasi iš vienos dienos į kitą, taigi sėkmės ir nesėkmės nebesukelia pakylėjimų ir nuosmukių kaip anksčiau; mano siela labiau primena vandenyną, nors jos dugnas ramus“. Lorencas Dau buvo pripildytas Dvasios. Jis tapo kupinas ramybės. Jis pasidarė galingas Dievo vyras.

Ramybė nėra charakterio savybė, kurią mes siekiame išsiugdyti. Tai nėra proto būseną, kurią mes geidžiame patirti mąstydami. Ramybė – tai Dievo dovana. Mes priimame ją tikėjimu. Kai atveriamė širdis Dvasiai, Dvasia suteikia ramybę.

Biblijoje Šventoji Dvasia vadinama Guodėja. Naujajame Testamente naudojamas žodis „parakletos“. Jis reiškia „esantis šalia“. Ji yra Ta, kuri palaiko mus, drąsina, stiprina ir suteikia mums ramybę.

Ramybė – tai šaltakraujiško užtikrintumo būseną. Tai pasitikėjimo ir žinojimo, kad viskas yra kažko, daug didesnio už mus, rankose, rezultatas. Ramybė yra priešprieša nerimui.

Nerimas mūsų proto ekranuose sukuria patį blogiausią scenarijų. Ramybė pasitiki, kad Dievas darbuosis, ir kiekvienoje situacijoje viskas išeis į gera. Apaštalas Paulius pasakė: „Jis [Jėzus] yra mūsų sutaukinimas“ (Laiškas efeziečiams 2, 14). Jėzus yra „Ramybės Kunigaikštis“ (Izaijo pranašystė 9, 5). Priėmę Jį, mes priimame ramybę. O kai gyvename ramybėje su Dievu, mes „negalime jaustis nelaimingi“ („Liudijimai“, t. 5, p. 488).

Senoje giesmėje taikliai pasakyta: „Ramybė! Ramybė! Nuostabioji ramybė, nužengusi nuo aukštybių Tėvo; amžiams užliek mano dvasią, meldžiu, neišmatuojamomis meilės bangomis“. Jau šiandien atverkite savo širdis ir priimkite Ramybės Balandį. Priimkite Jo dovanojamą ramybę. Jūs galite jos prašyti.

PATIRKITE DIEVO RAMYBĘ

Tai Uola! Jo darbai tobuli. (Pakartoto Įstatymo knyga 32, 4)

Pasakojama tokia istorija apie vieną jaunuolį, kuris keliavo pėsčiomis per vaizdingas Anglijos vietas. Jis pradėjo kopti į kalvą ir atsigręžęs apžvelgė ramų kraštovaizdį, tarsi nutapytą Didžiojo Dailininko.

Bet staiga pakilo vėjas, virš galvos susitelkė debesys, dangų perskrodė žaidas ir prapliupo lietus. Jaunuolis dairėsi kur prisiglausti, tačiau ant kalvos teaugo keli pavieniai medžiai, kurie buvo menka užuovėja. Jis permirko iki paskutinio siūlelio. O žaibai blykčiojo jau, atrodė, visai arti.

Pagaliau netoli kalvos viršūnės jaunuolis aptiko uolienų atodangą. Jis nubėgo po ja ir ten rado properšą uoloje, plyši. Jis buvo pakankamai didelis, kad vaikinai galėtų įlįsti. Virš jo išsikišusi uola visiškai uždengė jį nuo lietaus.

Džiovindamasis drabužius ir laukdamas, kol praeis audra, jaunuolis prisiminė vaikystėje išmoktas pamokas apie Dievą, pamokas apie tai, kaip dangiškasis Tėvas pridengia mus Savo delnais.

Grįžęs namo jis ėmė kurti eilėrašį. „Amžių Uola, properša man, leisk man slėptis Vavyje.“ „Amžių Uola“ tapo viena iš mėgstamiausių visų laikų giesmių.

Gyvenimo audrose Tvirtoji Uola teikia ramybę. Jame yra tikras poilsis. Ramus užtikrintumas užlieja mūsų sielas. Saugios Jame, mūsų rūpesčių slegiamos širdys atranda ramybę ir atlėgsta mūsų nepaliaujami troškimai.

Per visą Šventąjį Raštą Kristus yra tvirta Uola, kuria galime pasitikėti. Jis – nepajudinamas Akmuo, į kurį galime remtis, neįveikiama Tvirtovė, sauganti mus nuo priešo. Jis – mūsų tvirtas pamatas gyvenimo audrose.

Šie uolos įvaizdžiai itin gausūs Psalmėse. 31 psalmėje, 3 eilutėje, pasakyta: „Būk užuovėjos Uola, mano tvirtovė“. 94 psalmėje, 22 eilutėje, priduriama: „Bet VIEŠPATS – mano tvirtovė, ir mano Dievas – mano užuovėjos Uola“. 61 psalmėje, 3 eilutėje, psalmistas sušunka: „Mano širdžiai alpstant, Tu užkeli mane ant uolos, aukštesnės už mane“.

Jis – mūsų pastogė. Mūsų apsauga. Mūsų gynyba. Jis – mūsų ramybė. „Amžių Uola, properša man, leisk man slėptis Vavyje.“

JĖZAUS DŽIAUGSMAS

Aš jums tai kalbėjau, kad jūmyse būtų Manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų. (Evangelija pagal Joną 15, 11)

Jokūbas Knapas (Jacob Knapp) pradėjo intensyviai ieškoti Dievo. Jis kurį laiką grūmėsi su kaltės jausmu. Tačiau vieną dieną jis suprato, kad Jėzus Kristus iš tikrųjų paėmė jo kaltės našlą. Knapas pakilo nuo kelių ir dėkingai pakėlė akis į dangų.

Tada kai kas įvyko. Atrodė, tarsi Pats Jėzus žengia į jį išskleistomis, kviečiančiomis rankomis. Štai kaip šį išgyvenimą apibūdino Jokūbas: „Mano siela šokčiojo manyje, ir aš pratrūkau [...] giedoti šlovinimo giesmės palaimintajam Gelbėtojiui. Linksmos paukščių giesmelės, atrodė, atkartoja mano melodijas. Saulė švietė neįprastai skaisčiai. Regėjos, kad nuolankiai lenkiasi ir didingi medžiai. Visa gamta šypsojos, ir viskas, kas gyva ir negyva, šlovino Dievą pernelyg garsiu ir aiškiu balsu (nors anksčiau negirdėtu), kad galėtum jo nesuprasti.“

Šis išgyvenimas davė toną Jokūbo tarnystei. Tai buvo lemtinga jo gyvenimo akimirka. Jis suprato, kad krikščionybė – tai ne tik kažkas, kuo reikia tikėti, bet ir kažkas, ką reikia mylėti. Krikščionybė – tai daug daugiau negu įsitikinimų sistema. Tai Dievo patyrimas širdimi. Ir šis patyrimas keičia viską.

Santuoka be meilės yra vergija. Pora gali gyventi kartu, tačiau emociniu požiūriu būti per šimtus kilometrų vienas nuo kito. Formali santuoka, gyvenimas drauge dėl vaikų kiekvienam iš jų virsta kalėjimu.

Labai panaši gali būti ir mūsų religinė patirtis. Mus gali supančioti griežtos taisyklės. Religija gali degeneruoti ir virsti pareiga, gausybe „reikia“ bei „privalu“. Tačiau meilė viską pakeičia. Ryšys su Dievu pripildo mūsų širdis šilumos, meilės ir šlovinimo. Kristuje mūsų širdys gieda. Per Jį pareiga tampa malonumu. Auka tampa pasimėgavimu. Jo įsakymai tampa keliu į laimę.

Jokūbo Knapo tarnavimas laimėjo Kristui daugiau kaip 100 000 žmonių. Galbūt jūsų atsivertimas nebuvo toks dramatiškas kaip Jokūbo. Gal jūs to net nesitikėjote. Tačiau jūs galite artimai bendrauti su Jėzumi, ir tai pripildys jūsų gyvenimą Jo meilės. Kupini šios meilės, jūs galėsite eiti ir keisti pasaulį kaip Jokūbas.

MĄSTYTI APIE DANGIŠKUS DALYKUS

Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje. (Laiškas kolosiečiams 3, 2)

Yra toks pasakojimas apie šeimą, kuri gyveno dykvietėje, nykioje Naujosios Anglijos pakrantėje. Savo namą jie statėsi patys, baldus gamino savo rankomis. Jie turėjo du suaugusius vaikus. Sūnus, jaunas gydytojas, jau retai tebūdavo namuose – jis lankydavo mažus miestelius bei atokias, palei visą pakrantę išsibarsčiusias gyvenvietes. Maždaug dvidešimtmetė duktė dar buvo netekėjusi.

Kiekvieną vakarą ji slapčia, namiškiams nežinant, išeidavo į netoliese esantį tykų miškelį ir gamtos prieglobstyje viena melsdavosi. Ji visada giedodavo:

Kai tyliai išmuša sutemų valanda,
Ant viržynės ir kalnų, laukų ir vandenių,
Kaip gera apleisti šį rūpesčių pasaulį
Ir pakilti į dangų su savo malda.

Vieną vakarą jai mėgaujantis apmąstymais, kai ji jau buvo baigusi dvi pirmąsias savo giesmelės eilutes, iš už nugaros prislinko kažkoks žmogus, smogė jai per galvą ir pabėgo. Praradusi sąmonę, mergina krito ant žemės. Namuose ant stalo jau laukė vakarienė, tačiau duktė vis negrįžo. Namiškiai ir draugai ėmė desperatiškai jos ieškoti. Pagaliau rado ją gulinčią apalpusią. Ji neatgavo sąmonės kelias dienas. Buvo pakviestas jos brolis gydytojas ir numatyta operacija – reikėjo nuleisti jai nuo smegenų kraują.

Kai mergina pagaliau atsipeikėjo, jos lūpos ėmė judėti, ir ji užbaigė prieš kelias dienas taip netikėtai nutrauktą giesmę: „... kaip gera apleisti šį rūpesčių pasaulį ir pakilti į dangų su savo malda“.

Kai Jėzaus šlovingo sugrįžimo metu iš kapų kelsis Dievo žmonės, jų mintys toliau tekės ta linkme, kuria tekėjo jiems gyvenant žemėje. Apaštalas Paulius kalba apie tuos, kurie „rūpinasi kūno reikalais“ ir tuos, kurie „gyvena pagal dvasią“ (Laiškas romiečiams 8, 5). Paulius rašo: „Kūno rūpesčiai veda į mirtį, o Dvasios rūpesčiai – į gyvenimą ir ramybę“ (6 eilutė).

Jei mes puoselėjame dvasingas mintis čia, mūsų protai bus kupini dvasingų minčių ir amžinybėje. Čia prasidėjęs procesas tęsis tenai. Mes negalime tikėtis, kad mąstysime dvasingai danguje, jeigu čia, žemėje, mūsų mintys yra kūniškos. Pasišventusiam krikščioniui mąstymas apie dangiškus dalykus prasideda jau dabar.

NAUJŲ PRADŽIŲ DIEVAS

Daugiau nebesiremkitė tuo, kas buvo, nebemąstykitė apie tai, kas seniai praėjo. Štai Aš kuriu naują dalyką! Jis dabar jau reiškiasi. (Izaijo pranašystė 43, 18–19)

Franką Defordą (Frank Deford) visiškai sugniuždė jo dukters Aleksandros mirtis. Nors mergaitė tebuvo aštuoneri, jos gyvybės pareikalavo cistinę fibrozę.

Kelis mėnesius po laidotuvių vis sukosi mintis apie įvaikinimą. Galbūt Defordams vertėtų įvaikinti kitą mergaitę? Jų sūnui Krisui tai atrodė puiki idėja. Tačiau Frankas didelio užsidegimo nejautė. Suteikti pastogę apleistam vaikui – tai, žinoma, gerai, tačiau Frankas negalėjo susitaikyti su mintimi, kad kažkoks nepažįstamasis užims Aleksandros vietą. Tai atrodė siaubingai neteisinga. Juk šiuose namuose jos niekas negali pakeisti.

Tačiau vieną vakarą Franko žmona pasakė: „Žinai, jei norėtume įvaikinti kūdikį, Jungtinėse Valstijose tai padaryti turbūt būtų neįmanoma. Turėtume keliauti į kokią nors tolimą šalį.“

Taip, Frankas tai suprato. Paskui jo žmona paklausė: „Prisimeni Aleksandros maldą? Prisimeni, ką ji kalbėdavo kiekvieną vakarą?“ Taip, Frankas prisiminė. Jo dukra visada meldavosi: „Ir Dieve, prašau, pasirūpink mūsų šalimi, ir atvesk į mūsų šalį daugiau vargšų žmonių“.

Ašaros susitvenkė Franko akyse. Dabar jis viską suprato. Įvaikinta mergaitė nepakeistų Aleksandros, tačiau tai būtų atsakymas į jos maldą.

Po kelių mėnesių Defordų namuose jau buvo miela mergaitė iš Filipinų. Dabar jie jau galėjo žengti į priekį, atstatyti savo gyvenimą. Vaiko idealizmas paskatino juos imtis veiksmų. Vėliau Frankas rašė: „Mums tiesiog reikėjo viską pradėti iš naujo ir judėti į priekį iš ten, kur buvome. Tačiau labai tau ačiū, Aleksandra, nes nuo tada, kai atsiradai mūsų gyvenime, mes turime daug darbo.“

Mes galime arba užsidaryti praeities širdgėloje, arba žengti į naują pradžią. Nauja pradžia neignoruoja ir neištrina praeities, tačiau ji padeda peržengti alinantį sielvartą. Ji veda mus iš mūsų destruktivios vergijos. Praeitis yra mokytoja, tačiau ji nėra mūsų šeimnininkė. Kažkas yra vaizdingai pasakęs: „Jūs negalite bėgti į priekį, žiūrėdami atgal“.

Kiekvieną rytą Dievas kviečia mus į naują pradžią. „Ištikimoji Viešpaties meilė niekada neišsenka, gailestingumo Jam niekada nepristinga. Kas rytą jie nauji; didelė Tavo ištikimybė!“ (Raudų knyga 3, 22–23).

Frankas Defordas ir jo žmona žengė naują žingsnį. Jų įvaikintoji dukra nepakeitė Aleksandros, tačiau suteikė jiems neįtikėtino džiaugsmo. Jie suprato, kad Dievo „užuojauta niekada nenuvilia“, o Jo gailestingumas „kiekvieną rytą vis naujas“. Jie galėjo sušukti: „Didi Tavo ištikimybė!“

Ši naujų pradžių Dievą mes galime atrasti ir savo gyvenime. Mes galime palikti savo praeities klaidas ir judėti į priekį. Mes galime vėl viską pradėti iš naujo. Tegul šiandien būna jūsiškė naujos pradžios diena.

NEABEJOTINA MEILĖ

Meilė niekada nesibaigia. (Pirmas laiškas korintiečiams 13, 8)

Kartą laikraščio apžvalgininkas paprašė skaitytojų atsiųsti jam gražiausią meilės laišką Valentino dienos skilčiai. Viena moteris, vardu Glorija, atsiuntė laišką, kurį 1944 metais ji buvo gavusi iš Ralfo Iliono (Ralph Illion), kuris tuo metu tarnavo jūreiviu Ramiojo vandenyno laivyne. Jis rašė:

„Brangi Glorija,

Atėjo metas prisistatyti. Mes dar niekada nebuvome susitikę, tačiau aš apie tave daug girdėjau. Turiu prisipažinti – pamilau tave. Šis prisipažinimas gali tave sukrėsti, kadangi nieko apie mane nežinai, išskyrus tai, ką pasakojo kiti žmonės. Nepriimk tų kalbų pernelyg rimtai. Kai pradėsi mane pažinti, suprasi, kad aš tikrai nesu toks blogas. O mano jausmai tau, kol esu gyvas, niekada nepasikeis.

Tikiuosi, šis mano laiškas paliks tau gerą įspūdį, ir nepalaikysi manęs pernelyg įžūliu. Atsiųsk man savo nuotrauką. Prašau, laikyk mano meilę užrakintą savo širdyje ir atidaryk tik tada, kai pats pasibelsiu.“

Ką gi, Ralfas sugrįžo iš tarnavimo ir galėjo pamatyti Gloriją – sveiką, guvų kūdikėlį, savo brangiąją dukrytę. Ir taip, jiedu pamilo vienas kitą.

Dabar Glorija jau suaugusi moteris. Tačiau ji vis dar brangina tą meilės laišką, kurį gavo iš savo tėčio, kai jai buvo vos trys mėnesiai. Tai tėviška meilės, ilgalaikės ištikimybės dovana, žodžiai, kurie vis dar dega jos širdyje.

Mus neįtikėtinai myli kitas Tėvas, kurio taip pat niekada nesame matę. Pranašas Izaijas užtikrintai sako: „Tu, Viešpatie, mūsų Tėvas, mūsų Atpirkėju amžiams esi pavadintas“ (Izaijo pranašystė 63, 16).

Jo Žodis – tai meilės laiškas. Jis nuolatos mums primena apie Jo rūpini-
mąsi. Jis atskleidžia Tėvo meilės esmę.

Kaip Ralfas Ilionas troško būti su savo dukrele, taip begalinio Dievo širdis trokšta būti su mumis. Jis ilgisi mūsų meilės. Jis niekada nebus patenkintas, jei mes nebūsime kartu su Juo per visą amžinybę. Jo širdyje yra vieta, skirta tik mums. Jis kasdien mums primena apie Savo meilę. Vieną dieną Jis iš naujo užtikrins mus Savo pagarbią baimę keliančiu, begaliniu rūpesčiu, kai šiltai apglėbęs ir šypsodamasis pasakys: „Metas. Metas grįžti į namus.“

GERUMO KOEFICIENTAS

Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems. (Laiškas efeziečiams 4, 32)

Šimtai akademikų profesionalų susirinko pagerbti žmogaus, laimėjusio Nobelio premiją mokslo srityje. Preliminarių ceremonijų metu jo žmona laukė užkulisuose kartu su kitų vyrų, kurie taip pat turėjo būti pagerbti, žmonomis. Nobelio premijos laimėtojo žmona neatrodė ypatingai susijaudinusi. Kitos moterys pasidomėjo, kodėl ji tokia abejinga.

„Kaip aš galiu džiaugtis tokiu vyru?“ – klausimu į klausimą atsakė ji ir apibūdino gana graudžią situaciją jos namuose.

Kaipmat įsiterpė kita moteris. „Mano istorija lygiai tokia pati.“ Visos jos buvo patyrusios savo vyrų abejingumą ir smurtą.

Kol į apšviestą sceną buvo nukreiptos kameros ir sakomos didingos kalbos, užkulisuose atsiskleidė visiškai kitokia istorija. Artimiausi apdovanojamų vyrų žmonės tegalėjo kalbėti apie juos siejančią kančią.

Viena yra būti teisingiems. Kas kita – būti geriems. Galima turėti didelį intelekto koeficientą, bet mažą gerumo koeficientą. Gerumo koeficientas susijęs su mūsų tarpusavio santykiais. Sėkmę gyvenime lemia ne tik mūsų išmintis, bet ir tai, kaip mes elgiamės su kitais žmonėmis. Gerumo faktorius viską pakeičia.

Gerumas yra viena iš nuostabių Dievo savybių. Jis yra „gausaus atlaidumo Dievas, maloningas ir gailestingas, lėtas pykti, gausus ištikimosios meilės“ (Nehemijo knyga 9, 17). Psalmistas patvirtina: „Tikrai didis mums Jo gerumas“ (Psalmynas 117, 2).

Gerumas ieško progų padaryti ką nors gera kitiems. Jis mėgaujasi pradžiugindamas kitus. Gerumas nėra reikalavimas; tai davimas. Pagalvokite, kokia atmosfera būtų mūsų namuose, jei mes visi būtume truputį geresni. Pagalvokite, kokia būtų mūsų darbovietė, jei mes visi būtume truputį geresni. Pagalvokite, kokios būtų mūsų mokyklos, bažnyčios, bendruomenės, jei mes visi būtume truputį geresni.

Gerumas gimdo gerumą. Aplinkiniai žmonės dažnai atspindi tą elgesį, kokį mes projektuojame į juos. Jie tarsi veidrodis, parodantis, kokie esame mes.

Vieną vakarą maža mergaitė meldėsi: „Viešpatie, padėk visiems blogiems žmonėms tapti gerais, o visiems geriems žmonėms tapti maloniais“.

Kodėl neprisiminus žmogaus, kuriam šiandien galite padaryti ką nors gera?

TAS, KURIUO BE GALO ŽAVIMĖS

Kai Jis ateis, kad pasirodytų tą dieną garbingas Savo šventuosiuose ir nuostabus visuose, kurie įtikėjo. (Antras laiškas tesalonikiečiams 1, 10)

1968 metais Kolumbijos universiteto psichologai atrado kai ką reikšminga. Kurį laiką tyrėjų komanda įvairiose žemutinio Manheteno gatvėse vis numesdavo specialiai pažymėtas pinigines. Paskui jie stebėjo, kiek piniginių buvo sugrąžintos savininkams. Po kelias savaites trukusio tyrimo paaiškėjo, kad per dvi dienas jiems sugrįžo 45 procentai rastų piniginių.

Tačiau tada įvyko kai kas neįprasta. Nė viena iš piniginių, kurios buvo „pamestos“ birželio 5 dieną, nesugrįžo. Tą dieną jaunuolis, vardu Sirhanas, paleido kulka į Robertą F. Kenedį (Robert. F. Kennedy). Po kelių valandų visa tauta sužinojo, kad jis mirė.

Tyrėjai suprato, jog ši tragiška naujiena kažkaip pažeidė visuomenės ryšius, kurie paskatindavo žmones grąžinti tas pinigines. Tolimesni tyrimai parodė, kad sužinojus blogą naujieną gerokai sumažėja žmonių noras padėti kitiems. Ir priešingai – gera žinia apie kokį nors uolų padėti pilietį arba didvyrišką poelgį paskatina žmones labiau kooperuotis geriems darbams.

Žmonės motyvuoja daryti gera teigiami idealai. Didvyriški kitų žmonių poelgiai išryškina ir mūsų geriausias charakterio savybes. Kai matome gerumą, labiau tikėtina, kad būsime geri ir patys.

Žvelgdami į Jėzų, mes atrandame viską, kuo trokštame tapti. Visas maloningumas, užuojauta ir gerumas, kurio mes trokštame, slypi Kristuje. Keliaudami su Juo grįstomis Jeruzalės gatvėmis, mes matome, kaip Jis atleidžia moteriai, sugautai svetimaui. Mes klausomės Jo žodžių: „Nė Aš tavęs nepasmerkiau. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk“ (Evangelijs pagal Joną 8, 11).

Mes liekame apstulbinti, kai Jis paliečia aklojo akis ir grąžina klausą kurčiamam. Jo jautrumas kitiems mus be galo stebina. Jis sodinasi ant kelių vaikų, maitina alkanas minias, išvaro demonus iš apsėstųjų.

Susijaudinęs dėl nepatogių padėty atsidūrusio šeimnininko Galilėjos vestuvėse, Jis padaro stebuklą. Atkreipdamas dėmesį į mažus, tačiau gyvybiškai svarbius dalykus gyvenime, Jis ruošia Petrui pusryčius, o paskui jam aiškina apie amžinybę. Koks Pavyzdys, koks Didvyris, koks Idealas! Žvelgdami į pozityvų Jėzaus pavyzdį, mes keičiamės, transformuojamės, atsinaujiname. Mes tampame panašūs į Tą, kuriuo labiausiai žavimės.

VADOVAVIMAS PAVYZDŽIU

Broliai, visi būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį. (Laiškas filipiečiams 3, 17)

Katerina Maršal (Catherine Marshall) prisimena savo tėvą, pastorių Džoną Vudą (John Wood), kaip žmogų, kuris atvedė ją pas Kristų. Dangiškasis Tėvas, kuris valdo žemę, Katerinai ankstyvoje jaunystėje atrodė gana grėsmingas. Ji buvo daug girdėjusi apie tai, kad žmonės atiduoda šiam Dievui savo gyvenimą, tačiau mintis apie tai, kad reikės visą laiką melstis, skaityti Bibliją ir kalbėtis su Dievu, jos anaipol neviliojo.

Tačiau ji mylėjo savo žemiškąjį tėvą ir buvo tikra, kad jis taip pat ją myli. Kai ji pakankamai išmoko skambinti pianinu ir galėjo sugroti paprastas giesmių melodijas, tėvas kartais leisdavo jai patarnauti pianiste bažnyčioje.

Katerina Maršal rašė: „Taip aš anksti pajutau savo vertę, pripažinau savo individualumą. [...] Šias garantijas tėvai gali suteikti savo vaikams tik per savo pačių poelgius“.

Taigi būtent savo elgesiu pastorius Džonas Vudas pademonstravo, koks prieinamas ir maloningas gali būti dangiškasis Tėvas. Lankydamas savo parapijiečius, jis dažnai vesdavosi ir Kateriną. Viena iš jos mėgstamiausių istorijų buvo apie tai, kaip tėvas lankė geležinkelininkus netoli jų namų Keiseryje, Vakarų Virdžinijoje. Jis norėjo pasikalbėti su nauju savo bendruomenės nariu.

Pastorius Vudas rado šį žmogų sunkiai dirbantį didelėje geležinkelio stotyje. Pastorius ištiesė ranką, norėdamas jį pasveikinti, tačiau žmogus atsiprašydamas atsakė: „Negaliu paduoti jums rankos, pastoriau. Mano rankos per daug nešvarios.“

Džonas Vudas nedvejodamas pasilenkė prie žemės ir patrynė savo delnus į suodžius. „O dabar?“ Šypsodamasis jis ištiesė lygiai tokią pat nešvarią ranką.

Džonas Vudas ne tik pasakojo savo dukrai apie Dievą, jis ir parodė jai Jį. Ji rašė: „Dievo meilė mano žemiškajam tėvui reiškė tai, kad jis turi sekti mano dangiškojo Tėvo pavyzdžiu ir parodyti man, kaip užmegzti su Juo ryšį“.

Jėzus atėjo į žemę, kad atskleistų Tėvo meilę. Kai kurių dalykų neįmanoma apibūdinti žodžiais; juos reikia parodyti. Geriausias liudijimas apie mūsų mylintį Tėvą yra tos meilės, kuria Jo pasekėjai gyvena kiekvieną dieną, pavyzdys. Galingiausias krikščionybės nuoširdumo pavyzdys yra tai, kaip mes gyvename.

Katerinos Maršal tėvas, kaip ir daugybė kitų mamų bei tėčių, perdavė liepsnojantį krikščionybės tiesos fakelą tolimesnei kartai. Per jų pamaldaus gyvenimo pavyzdį šiandien Dievas kviečia mus į tą pačią patirtį.

SUSKAIČIUOKITE DIEVO PALAIMINIMUS

I DALIS

Viešpaties palaiminimas praturtina, ir triūsas negali jo padidinti. (Patarlių knyga 10, 22)

Pilgrimai šventė pirmąją Amerikoje Padėkos dieną. Tai buvo antroji žiema, kurią jie leido naujajame pasaulyje. Iš tikrųjų tai buvo keista Padėkos diena, nes nedaug už ką buvo dėkoti. Ta pirma siaubinga žiema pražudė kone pusę Plimuto kolonijos narių. Beveik nebuvo šeimos, kuri nebūtų praradusi artimo žmogaus.

Tačiau 1621 metų vasarą išsižiebė nauja viltis. Gausus kukurūzų derlius sukėlė džiaugsmo proveržį. Gubernatorius Viljamas Bredfordas (William Bradford) paskelbė, jog bus skirta diena šventėms bei maldoms, siekiant parodyti kolonistų dėkingumą, kad jie dar gyvi.

Kolonijos moterys kiauras dienas rengėsi šventei – virė, kepė, troškino. Net vaikai turėjo ką veikti – sukiojo ant iešmo pamautus kepsnius virš atviros ugnies. Nacionalinės tragedijos metu kolonistai žiūrėjo į tai, ką turi, o ne į tai, ką prarado. Nors mirus artimiesiems, jie raudėjo, jų tikėjimas padėjo jiems džiaugtis stulbinančiu Dievo gerumu.

Padėkos diena nukreipia mūsų dėmesį į tuos gerus dalykus, kuriuos turime. Ji pakylėja mus aukščiau praradimo. Ji kalba mums apie Dievą, kuris tenkina mūsų reikmes. Ji džiaugiasi Dievo duotaisiais palaiminimais. Padėkos diena – tai ne šiaip diena; tai proto būseną. Padėkos diena nėra vienkartinis metų įvykis; tai kasdieninė nuostata.

Paprasčiausias dėkojimas per visą dieną daug ką keičia. Dėkingumas ir padėka sveikatą griauančią stresą pakeičia gyvenimą transformuojančiu džiaugsmu.

Rašytoja Melodi Biti (Melody Beattie) teigia: „Dėkingumas atskleidžia gyvenimo pilnatvę. Tai, ką mes turime, jis paverčia pakankamu kiekiu ir net pertekliumi. Neigimą ji paverčia priėmimu, chaosą – tvarka, sumaištį – aiškumu. Maistą ji gali paversti vaisių stalu, namą – namais, nepažįstamąjį – draugu. Dėkingumas įprasmina praeitį, suteikia ramybės šiandienai ir sukuria regėjimą rytdienai“.

Dėkinga širdis mato gyvenimą naujomis akimis. Užuoat skundusis dėl to, ko jai trūksta, dėkinga širdis džiaugiasi tuo, kas yra.

Kodėl nesudarius Dievo palaiminimų, kuriuos gavote, sąrašo? Užrašykite 10 dalykų, už kuriuos šiandien galite dėkoti. Skaitydami šį sąrašą darysitės dėkingesni nei anksčiau.

SUSKAIČIUOKITE DIEVO PALAIMINIMUS

II DALIS

Artinkimės prie Jo su padėka. (Psalmynas 95, 2)

Ar jūs kada nors pagalvojote, kaip kai kurie žmonės išsiugdo tokią vidinę stiprybę? Jie, atrodo, turi neįtikėtiną sugebėjimą įveikti sunkumus.

Kas padėjo Nobelio premijos laureatui rusui Aleksandrui Solženicinui atrasti tokią laisvę net siaubingomis Rusijos kalėjimo sąlygomis? Kas padėjo Viktorui Franklui (Victor Frankl) išgyventi trejus metus koncentracijos stovykloje, kurioje paprastai žmonės teisgyvena apie 90 dienų? Kaip Kori ten Bum (Corrie ten Boom) išėjo iš Ravensbruko kalėjimo nesugniuždyta? Atsakymas slypi vieninteliame žodyje: „Dėkingumas“. Solženicinas, Franklas ir ten Bum – visi jie puoselėjo dėkingumo už tai, ką turi, dvasią. Jie dėkojo Dievui už kiekvieną įkvėptą oro gurkšnį, už kiekvieną pragyventą dieną, už kameros draugo šypseną, už kiekvieną vandens puodelį, už kiekvieną duonos kąsnelį. Ši dėkingumo nuostata pakylėjo juos virš gniuždančių aplinkybių. Ji padėjo jiems užlipti ant aukštesnės pakopos. Kaip išsiugdyti šią nuostatą dėkoti? Viena yra stebėti kitus, kurie tai daro, ir visai kas kita būti dėkingiems patiems.

Grižkime 2000 metų atgal – į Romos kalėjimą. Čia randame belaisvį, vardu Paulius, kuris ne tik išgyveno jį supančiose kančiose, bet ir jautėsi labai gerai. Atskleiskime paslaptį, kaip jis įveikė tą milžinišką savo gyvenimo stresą.

Skaitydami Laišką filipiečiams, parašytą tamsiame, drėgname Romos kalėjimo požemyje, liekame apstulbinti. Apaštalas nejautė jokie priešiškojo; jis buvo dėkingas. Jis nesiskundė; jis džiaugėsi. Tarp gyvenimo sunkumų jis atrado džiaugsmą. Pačiomis nepalankiausiomis aplinkybėmis jis buvo dėkingas.

Paulius rašė: „Štai kuo džiaugiuosi! Bet aš ir toliau džiaugsiuosi“ (Laiškas filipiečiams 1, 18); „Džiaugiuosi ir esu linksmas kartu su jumis visais“ (Laiškas filipiečiams 2, 17); „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!“ (Laiškas filipiečiams 4, 4); „Aš labai apsidžiaugiau Viešpatyje“ (10 eilutė).

Tai visiškai nepanašu į kalėjime sėdintį žmogų. Šie žodžiai skamba, tarsi būtų pasakyti žmogaus, kuris džiaugiasi gyvenimo pilnatve. Jie neliudija, jog juos ištara žmogus yra atskirtas nuo savo šeimos bei draugų; veikiau atrodo, kad tas žmogus apsuptas meilės. Ir nepanašu, kad šitaip kalbėtų kažkas, kas išgyveno vieną iš didžiausių gyvenimo tragedijų; tai triumfuojančio žmogaus žodžiai.

Apaštalas Paulius buvo paniręs į daug didesnę dvasinės jėgos šaltinį nei jis pats. Jis sugebėjo džiaugtis, nes atrado visokeriopo džiaugsmo Šaltinį. Jis buvo ramus, nes atrado ramybės Šaltinį. Jis buvo dėkingas, nes atrado Tą, kuris yra visokeriopos padėkos Šaltinis. Kristuje mes galime būti dėkingi šiandien, rytoj ir per amžius.

KOMPLIMENTAI VISKĄ PAKEIČIA

Mintis, šmaikščiai laiku išreikšta, kaip sidabru inkrustuoti aukso obuoliai.
(Patarlių knyga 25, 11)

Pas savo pastorių atėjo neseniai ištekėjusi moteris, vardu Sandra. Jis pradėjo pasakoti ilgą, skausmingą istoriją apie savo vyrą. Jis demonstruoja jai panieką – paaiškino Sandra. Kad ir ką ji darytų, niekaip jam neįtinka. Kiekvieną dieną ji bijo tos akimirkos, kai jis grįš iš darbo namo.

Sandra buvo graži jauna moteris, tačiau jausmas, kad yra atstumta, pavertė ją sugniuždyta, isitempusia, frigidiska žmona. Ir kuo labiau ji jautė vyro panieką, tuo mažiau jai norėjosi stengtis jam įtikti. Sandra atsidūrė užburtame rate. Pastorius nusprendė aplankyti Sandros vyrą Džo. Šis žmogus, sužinojęs, kad yra žmonos depresijos priežastis, apstulbo. Kaip daugelis vyrų, jis nesuprato, kad jo žmona puikiausiai jaučia jo požiūrį į ją.

Pastorius pateikė vieną konkretų pasiūlymą: „Išsirink 10 teigiamų savo žmonos savybių ir dėkok Dievui už jas. Dėkok du kartus per dieną – ryte ir pakeliui iš darbo.“

Tai neatrodė labai sudėtinga, taigi Džo sutiko. Vyras pradėjo dėkoti Dievui už tai, kas jam patiko Sandroje. Neilgai trukus Sandra jo akyse ėmė keistis. Ji tapo linksmesnė, pozityvesnė ir patrauklesnė. Džo dėkojo ir toliau, ir Sandros savigarba bei motyvacija augo.

Po kurio laiko pastorius paklausė Džo, ar jis išmoko mintinai dešimties teigiamų savybių sąrašą. Laimingas vyras atsakė: „Ne tik išmokau mintinai, bet ir randu joje naujų dalykų, už kuriuos galiu dėkoti kiekvieną dieną“.

Geri žodžiai inspiruoja gerus poelgius. Neigiami žodžiai lemia neigiamus poelgius. Pozityvi nuostata pažadina mumyse tai, kas geriausia, o kritika užtraukia blogiausia.

Išminčius pasakė: „Nerimas apsunkina žmogaus širdį, o geras žodis pralinksmina“ (Patarlių knyga 12, 25); „Žmogui malonu duoti deramą atsakymą, o kaip smagu girdėti tinkamą žodį!“ (Patarlių knyga 15, 23).

Komplimentai turi neįprastą jėgą pakeisti visą namų, klasės, darbovietės atmosferą. Jėzus mokėjo meistriškai sakyti komplimentus. Žmonės stebėjosi „maloningais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų“ (Evangelija pagal Luką 4, 22). Klausiančiam Rašto aiškintojui Jis atsakė: „Juk Dievo karalystė jau yra tarp jūsų“. Moterį, sugautą svetimaujančią, Jis padarė: „Niekas tavęs nepasmerkė?“, „Nė Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk“. Šimtininkui Gelbėtojas pasakė: „Niekur Izraelyje neradau tokio tikėjimo“.

Už kurias savo vyro ar žmonos savybes esate dėkingi? Savo sūnaus ar dukters? Savo bičiulių, klasės draugų ar bendradarbių? Pasakykite jiems apie jas. Nebijokite sakyti komplimentus aplinkiniams ir stebėkite, kaip viskas keisis.

PRARASTI VOS GIMĘ

Taigi, broliai, dėl Jėzaus kraujo įgavę pasitikėjimo įžengti į šventovę. (Laiškas hebrajams 10, 19)

Tai buvo 1979 metai. Pakeliui į Meksiką, trylikametis Efrenas de Loa susirgo. Buvo gydytas vietinėje ligoninėje, tačiau jam nepagerėjo. Sunerimusi berniuko šeima grįžo namo, į Jungtines Valstijas. Ouklendo vaikų ligoninės gydytojai diagnozavo Efrenui aplasinę anemiją, retą ir galimai mirtiną ligą. Vienintelė berniuko viltis buvo jam tinkamas donoras, geriausia – artimas šeimos narys. Jo tėvams bei septyniems broliams ir seserims buvo atlikti tyrimai, siekiant išsiaiškinti, ar kuris nors būtų tinkamas donoras.

Ir čia visų laukė siurprizas. Jų kraujas ne tik kad netiko – tyrimai aiškiai parodė, kad Efrenas net nėra biologinis tos šeimos narys!

Jo motina iš karto suprato, kas įvyko. Tą dieną, kai ji parsivežė Efreną iš Meksikos ligoninės, ryte ji stovėjo eilėje ir laukė, kol bus išrašyta. Kūdikis tuo metu gulėjo pintame vežimėlyje šalia jos. Kol motina buvo nukreipusi dėmesį į registratūros stalą, pro šalį eidama seselė paskubom paguldė į vežimėlį dar vieną kūdikį.

Nusisukusi nuo stalo madam de Loa sutriko. Du kūdikiai. Abu berniukai, gimę tą pačią dieną. Nėra jokių užrašų su pavardėmis. Abu suvystyti į vienodus ligoninės vystyklius. Kuris vaikas jos?

Tada priėjo kita mama. Jos abi stovėjo ir tylėdamos žvelgė į vežimėlį. „Man atrodo, šitas – manasis“, – pagaliau pareiškė madam de Loa. Kita moteris sutiko, jos išsiskyrė ir daugiau niekada nebesimatė. Ar bent jau taip joms atrodė. Ir štai dabar, po 13 metų, tapo be galo svarbu surasti tą kitą šeimą. Nuo to priklausė Efreno gyvybė.

Šią istoriją aprašė pagrindinis Meksikos laikraštis, pateikdamas kelias detales, kurias Madam de Loa įstengė prisiminti. Po penkių dienų Efreno biologinė šeima atsirado. Abi moterys apsikabino, ir kiekviena iš jų sutiko savo tikruosius sūnus, kurių nebuvo mačiusios tiek metų. Efreno biologinės šeimos kraujo dėka jis sugrįžo į gyvenimą.

Jie buvo prarasti vos gimę. Tik per jų kraują buvo nustatytas jų tikrasis identitetas, ir jie užėmė teisėtą vietą savo šeimose.

Koks palyginimas apie žmogaus prigimtį! Mes taip pat buvome prarasti vos gimę. Gimę į nuodėmingą pasaulį, mes buvome pasmerkti mirčiai, ne teisiam, nešventam gyvenimui, atskyrimui nuo Dievo.

Mūsų tikrasis identitetas atsiskleidžia per praliėtą Kristaus kraują. Šventajame Rašte kraujas simbolizuoja gyvybę (Kunigų knyga 17, 10–14). Per praliėtą Kristaus kraują Dievas įtvirtina naują Sandorą (Evangelija pagal Matą 26, 27–28). Mes nebesame svetimi, o priimti į Dievo šeimą (Laiškas efeziečiams 2, 13). Pralietas Kristaus kraujas suteikia teisėtą pagrindą vadinti mus Dievo

vaikais (19 eilutė). Per kraują mes esame atpirkti, mums atleista, esame išlaisvinti ir vieną dieną stosime Dievo akivaizdon (Apaštalų darbai 20, 28; Laiškas romiečiams 5, 9; Apreiškimas Jonui 12, 10–11; Laiškas kolosiečiams 1, 19–20).

Apvalyti Kristaus krauju, brangiausia dangaus dovana, mes galime būti visiškai tikri, kad esame Dievo vaikai. Be jokių abejonių, tuo tikrai galima džiaugtis.

DRĄSA PRIE KRYŽIAUS

Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: „Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio“. (Laiškas galatams 3, 13)

1946 metų gegužės 21 dieną Los Alame, Naujajame Meksike, drąsus jaunas kanadiečių mokslininkas Luisas Slotinas (Louis Slotin) atlikinėjo subtilius eksperimentus su uranu. Jis dalyvavo ruošiant antrąjį atominės bombos bandymą, kuris turėjo būti atliktas Ramiajame vandenyne. Slotinui reikėjo nustatyti tikslų U-235 kiekį, reikalingą grandininei reakcijai. Mokslininkai tai vadina „kritine mase“.

Jis iš lėto suspaudė du urano pusrutulius. Kai medžiaga pasiekė kritinį tašką, jis atskyrė juos paprastu atsuktuvu, iš karto sustabdydamas grandininę reakciją. Tai jis kartojė daug kartų. Tačiau tą dieną, kai masė tapo kritinė, Slotino atsuktuvą nuslydo į šalį! Patalpą akimoiu nutvieskė akinamai skausmi liepsna. Kiti šalia buvę mokslininkai iš siaubo atšoko. Tačiau Slotinas užuot sprukęs ir galbūt išsigelbėjęs, atplėšė pusrutulius vieną nuo kito plikomis rankomis. Grandininė reakcija buvo sustabdyta.

Šiuo drąsiu, pasiaukojančiu ir žaibišku poelgiu Slotinas išgelbėjo septynių kitų patalpoje buvusių žmonių gyvybes. Jis suprato, kad gavo mirtiną radiacijos dozę, tačiau neprarado nuovokos. Šio nelaimingo atsitikimo metu Slotinas šūktelėjo kolegoms, kad nejudėtų iš vietos. Tada jis lentoje pažymėjo kiekvieno reliatyvią padėtį. Vėliau tai turėjo padėti gydytojams nustatyti radiacijos kiekį, kurį gavo kiekvienas žmogus.

Po kelių akimirksnių Slotinas jau stovėjo šalikelėje kartu su dar vienu mokslininku ir laukė automobilio, kuris turėjo tučtuojau nugabenti juos į ligoninę. Slotinas tyliai užtikrino savo bendradarbi: „Jūs tikrai tai išgyvensite, bet aš neturiu nė menkiausios vilties“. Deja, tai pasitvirtino. Po devynių dienų Luisas Slotinas didžiulėse kančiose numirė.

Vienas Asmuo prisiėmė už mus visą destruktivios nuodėmės jėgos radiaciją. Jis plikomis rankomis perplėšė „nuodėmės pusrutulius“. Jis išgyveno milžinišką nuodėmės prakeikimą.

Ciniškai nusiteikę kunigai šaipėsi: „Kitus gelbėdavo, o Pats negali išsigelbėti“ (Evangelija pagal Matą 27, 42), ir, patys to nesuprasdami, pasakė amžiną tiesą. Jėzus buvo sąmoningai apsisprendęs išgyventi siaubingą skausmą ir destruktivią nuodėmės jėgą, kad mus išgelbėtų. Visa, ką daro nuodėmė, ji padarė Jėzui ant kryžiaus. Viskas, kas yra nuodėmė, tas buvo Jėzus ant kryžiaus. Viskas, ką reiškia nuodėmė, tą reiškė Jėzus ant kryžiaus. Jis Savo noru priėmė visas jos pasekmes, didžiausią bausmę už ją ir jos galutinius rezultatus.

Mes niekada visiškai nesuprasime, ką tai reiškia, tačiau galime įvertinti Jėzaus drąsą ir pasiaukojantį poelgį. Kaip Luisas Slotinas užtikrino savo bendražygius, taip Jėzus užtikrina mus: „Jūs tikrai tai išgyvensite“.

DIEVAS, KURIS APSIREIŠKIA

Išgydysiu juos ir apreikšiu jiems tikros gerovės perteklių. (Jeremijo pranašystė 33, 6)

Sundaras Singas (Sundar Singh) visada buvo jautrus ir linkęs į dvasinius dalykus. Tačiau kai mirė šio indo paauglio mama, jis tapo kupinas kartėlio. Sundaras pradėjo kelti rūpesčių misionierių mokykloje, kurią jis lankė, tyčiojosi ir erzindavo tuos, kurie išpažino krikščionybę. Jis buvo pilnas pykčio, tačiau vis dar jautė poreikį kažkaip surasti Dievą. Vieną vakarą jo vidinė sumaištis virto neviltim, ir jis sušuko: „O Dieve, jeigu Tu esi, apsireikšk man prieš tai, kai numirsiu“. Sundaras ketino nusižudyti, jei nesulauks atsakymo.

Šis atkaklus jaunuolis visą naktį meldėsi ir laukė. Anksti ryte, kalbant paskutinę maldą, staiga kambarį pripildė skaisčios šviesos debesis. Iš jo išnirio Jėzaus veidas ir figūra. Sundaras nesitikėjo išvysti Jėzų – galbūt Krišną, bet ne Jėzų.

Jaunuolis išgirdo savo Lankytoją klausiant: „Kaip ilgai tu Mane persekiosi? Atėjau išgelbėti tave... Aš esu Kelias.“

Sundaras puolė figūrai po kojomis, bet regėjimas išnyko. Tačiau vaikiną jau turėjo atsakymą. Tą sekmadienį Sundaras tapo pasišventusiu tikinčiuoju, o vėliau – garsiausiu Indijoje krikščionių evangelistu. Ryškusis regėjimas paskatino galingai liudyti Kristų.

Sundaro patirtis stulbinamai panaši į apaštalo Pauliaus, kai Jėzus susistabdė jį pakeliui į Damaską. Dievas gali ne visada apsireikšti mums taip dramatiškai kaip Pauliui ar Sundarui Singui. Jis retai apsireiškia taip išpūdingai. Tačiau Jis visada mums apsireikš, jei nuoširdžiai Jo ieškosime.

Dievas nežaidžia su mumis slėpynių. Kad ir kaip mes trokštume Jį pažinti, Jis dar labiau trokšta mums apsireikšti. Dievas kalba įvairiausiais būdais. Jis pasirodo netikėčiausiose vietose.

Vieniškas ir prislėgtas Mozė sutiko Dievą Midiano dykumos liepsnojančiame krūme. Bėgdamas, kad išgelbėtų savo gyvybę, Elijas rado Dievą nuošaliame urve. Danieliaus bičiuliai Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas sutiko Jį liepsnojančios krosnies pragare. Dovydas išvelgė Dievo rankų darbą kalnų didybėje, ir visa gamta šiam kerdžiui–karaliui kalbėjo apie visagalią mylintį Kūrėją. Matas sutiko Jėzų rinkdamas mokesčius. Žvejys Petras pamatė Jį traukdamas tinklus. Nikodemus sutiko Jį naktį, o samarietė – vidurdienį.

Tebūna jūsų akys plačiai atmerktos. Būkite pasirengę išgirsti Jo balsą. Atverkite širdį Jo meilei. Būkite pasirengę. Jūs taip pat sutikssite Jį kurią nors dieną pačioje netikėčiausioje vietoje. Jis apsireikš jums tokiais būdais, kokių negalėjote net įsivaizduoti.

NIEKADA NEBEIŠSISKIRKITE

*Jie drauge su savo palikuonimis yra VIEŠPATIES palaimintųjų giminė.
(Izaijo pranašystė 65, 23)*

Tina sėdėjo ligoninėje trečią valandą nakties ir klausėsi, kaip skausmingai gauda orą jos tėvas. Tai buvo žmogus, kuris keitė jos vystyklius ir mokė ją važiuoti dviračiu. Didžiąją dalį gyvenimo jis buvo doko darbininkas, bet štai dabar vėžys paliko tik trapų, bejėgį žmogų.

Tėtė merdėjo. Jis nebeturėjo jėgų kovoti.

Tina manė, kad po laidotuvių jos gyvenimas tekės įprastine vaga. Tačiau viskas pasikeitė. Ją visur persekiojo tėvas, kurio nebebuvo šalia. Pažįstamas vyriško odekolono po skutimosi kvapas ar tėvo mėgta Sinatros daina sukel-davo verksmo protrūkius. Tina pasakojo: „Žinau, kad esu suaugusi, ir turbūt turiu būti stipri, tačiau būna dienų, kai jaučiuosi ketverių metų mergaitė, ir noriu, kad šalia būtų mano tėtis“.

Netekus mylimo žmogaus, lieka siaubinga tuštuma. Tą vienatvės jausmą gali palengvinti tik mūsų artimieji.

Brangiausio žmogaus mirtis – didžiulis smūgis. Motinos ir tėvai, patyrę tragišką savo vaikų mirtį, trokšta juos pamatyti vėl. Našlės ir našliai trokšta dar kartą apkabinti savo sutuoktinį. Paklauskite paauglio, kurio tėvas mirė nuo vėžio, arba pakalbinkite koledžo studentą, kurio geriausias draugas žuvo dėl girtu vairuotojo kaltės, ir jie pasakys jums, kaip jie ilgisi to, kurį mylėjo.

Šventasis Raštas žada tuos malonius susitikimus. Mūsų Viešpats turi ka-po ir mirties raktus (Apreiškimas Jonui 1, 18). Jis sako: „Štai Aš visa darau nauja!“ (Apreiškimas Jonui 21, 5). Išauš malonaus susitikimo diena!

Mūsų artimieji neišėjo amžinai. Kapo duobė jų neprarijo. Mes jų nepraradome. Jie ilsisi Jėzuje, kur niekada nepražus. Jie laukia šlovingo prisikėlimo, kai kartu su mumis galės pasitikti Jį danguje.

Mirtis atneša siaubingą vienatvę. Ji sukuria maudžiančią tuštumą. Tačiau prisikėlimo pažadas palengvina širdgėlą ir atnaujina viltį. Jis rodo į tą metą, kai mes niekada nebeišsiskirsime.

AMŽINOJI LAIMĖ

Dieve, Tu pažįsti mano kvailybę, mano nuodėmės Tau ne paslaptis. (Psalmynas 69, 6)

Prieš keletą metų viename iš tankiausiai gyvenamų Indijos miestų greitai lėkusi taksi partrenkė gatvės berniukštį. Nelaimingą atsitikimą matęs valdininkas nuvežė sunkiai sužeistą berniuką į netoliese esančią ligoninę, kur jis pamažu pasveiko.

Valdininkas su žmona kiekvieną dieną lankė savo jaunąjį draugą ir labai jį pamilo. Kadangi berniukas neturėjo savo šeimos, jie nusprendė jį įsivaikinti. Kai jį išrašė iš ligoninės, jie su džiaugsmu atsivežė jį į savo dvarą kaip tikrą šeimos narį. Mama kiekvieną dieną vežiojo sūnų į ligoninę, kad ten jam pakeistų tvarščius. Vieną rytą ji buvo labai užsiėmusi ir paklausė, ar jis nenuvažiuotų vienas. „Žinoma, – išdidžiai atsakė berniukas, – aš žinau šį miestą kaip savo penkis pirštus.“ Mama davė jam dolerį ir dvidešimt penkis centus, kad sumokėtų gydytojui, ir, pabučiavusi bei nusišypsėjusi, palinkėjo gero kelio.

Berniukas išėjo į ligoninę. Vos užsukus už kampo, jam kilo pagunda. Jis sustojo, išskleidė delną ir įsistebeilijo į spindinčias monetas. Jis dar niekada nebuvo turėjęs tiek daug pinigų. Kam juos atiduoti gydytojui?

Minutėlę berniukas stovėjo ir svarstė. Paskui apsisprendė. Pažvanginęs monetomis, vaikas nubėgo gatve, ir niekas daugiau jo nebematė.

Tėvas, kurį jis paliko, buvo pakankamai turtingas. Visi kiti jo vaikai baigė universitetus ir ilgainiui užėmė aukštus postus vyriausybėje bei versle. Jis ketino atverti savo naujam sūnui visas galimybes, net padaryti jį šeimos turto paveldėtoju. Tačiau mažasis neklaužada į viską numojo ranka dėl 1 dolerio 25 centų.

Būna atvejų, kai ir mes dėl menko trupinio apleidžiame tokią gausybę. Mes suspaudžiame rankoje nepaklusnumo monetas ir nubėgame juslinių malonumų gatve. Dėl kelių žemiškų blizgučių mes paliekame amžiną laimę. Mes pasirenkame tai, kas žemiška, vietoj to, kas dangiška, čia vietoj anapus, dabartį vietoj amžinybės. Ir visą laiką mūsų dangiškasis Tėvas skaudama širdimi laukia, kol galės duoti mums daug daugiau.

Mes esame šeimos turto paveldėtojai. Niekada to neužmirškime.

PASIKEITĖS MĄSTYMAS PAKEIČIA ELGESĮ

Juk jis kaip plaukas gerklėje! (Patarlių knyga 23, 7)

Du psichologai 16 metų tyrė nepakaltinamus nusikaltėlius, ir jų atradimai nustebino daugelį žmonių. Samuelis Jochelsonas (Samuel Yochelson) pirmiausia stengėsi išsiaiškinti, koks yra skirtumas tarp tų nusikaltėlių, kurie serga psichine liga, ir tų, kurie neserga. Po ketverių metų jam norom nenorom teko pripažinti, kad nėra jokio skirtumo.

Svarbiausia, ką jis ir jo kolegos atrado, buvo bendras, visiems nusikaltėlių tipams būdingas mąstymo modelis. Baltaodžiai ir juodaodžiai, turtingi ir skurdžiai, baigusieji koledžus ir išmesti iš pradinių mokyklų, geto gyventojai ir priemiesčio namų savininkai – visi paprastai mąstė vienodai. Išryškėjo intensyvi baimė, protą aptemdantis pyktis, prasta savigarba, valdžios troškulys ir nuolatinis melas.

Psichologai sukūrė unikalią šių žmonių gydymo programą. Jie nekreipė dėmesio į nelaimingą nusikaltėlio praeitį ir visą dėmesį sutelkė į esamus destruktivius mąstymo įpročius. Tiriama žmonės buvo kruopščiai supažindinti su moraliniais standartais, bei repeticijų ir drausminimo keliu lavinama nauja jų mąstysena. Jie kasdien užsirašinėjo savo mintis ir reguliariai vykstančiuose susirinkimuose aptarinėjo daromą pažangą.

Rezultatai ekspertus apstulbino. Ilgametę kriminalinę patirtį turintys žmonės iš tikrųjų išmoko būti sąžiningi bei atsakingi – ne dėl kažkokios išorinės prievartos, o todėl, kad pasikeitė jų mąstymas.

Atsivertimas taip pat implikuoja mūsų mąstymo pasikeitimą. Mūsų prigintis yra sugedusi. Giliai savo viduje mes iš prigimties esame blogi. Mūsų širdys ištvirkusios. Tai gali atrodyti pernelyg griežtas žmogaus prigimties įvertinimas, tačiau jis yra biblinis. Ši kebli žmogaus padėtis Jeremijo pranašystėje 17, 9 apibūdinama tokiais žodžiais: „Širdis už viską vylingesnė ir nepataisomai pasiligojusi“. Paulius priduria: „Nėra kas darytų gera, nėra nė vieno!“ (Laiškas romiečiams 3, 12). Kai pavedame savo gyvenimą Kristui, Savo Šventosios Dvasios jėga Jis stebuklingai pakeičia mūsų vidų. Vienas iš Dievo taikomų metodų yra mūsų mąstymo pakeitimas. Tai, kas kitados mums patiko, dabar kelia pasibjaurėjimą. Tai, kas anksčiau mums kėlė pasibjaurėjimą, dabar patinka.

Dievas keičia mūsų mąstymą per Savo Žodį.

Mąstydami apie Jo Žodį, mes keičiame blogį gėriu. Apmąstydami Šventojo Rašto vietas, mes keičiame savo mąstymą. Sutelkę dėmesį į Jėzų, mes daromės panašūs į Tą, kuriuo taip žavimės. Mes nekeičiam savo mąstymo, mėgindami apvalyti protus nuo blogų minčių. Mes keičiame savo mąstymą, pakeisdami blogį gėriu. Šiandien pripildykite savo protą tyrų, dangiškų minčių.

KAI ĮSIKIŠA DIEVAS

Juk Tu mano apsauga, stiprus bokštas gintis nuo priešo. (Psalmynas 61, 4)

Vieną vakarą Los Andželo žurnalistė nusprendė grįžti namo trumpesniu keliu. Ji pasuko stačiu neapšviestu taku. Neilgai trukus sau už nugaros išgirdo žingsnius, kurie vis greitėjo ir greitėjo. Staiga ant jos šoko nepažįstamas vyras ir ėmė ją smaugti jos pačios šaliku.

Tą akimirksnį už daugybės kilometrų iš gilaus miego prabuvo žurnalistės motina. Ją apėmė baimė, kad vyriausiajai dukrai tuoj nutiks kažkas siaubinga. Motina tučtuojau atsiklaupė prie lovos ir ėmė melstis. Ji nuoširdžiai kalbėjosi su Dievu 15 minučių, prašydama Jo apsaugos savo dukrai. Pajutusi užtikrintumą, kad į jos maldą atsakyta, moteris vėl atsigulė ir ramiai užmigo.

Ant akmeningojo tako užpuolikas staiga sustingo. Moteris pastebėjo, kad jis akimirksniui ištempė kaklą, tarsi kažko klausytųsi. Paskui jis paleido ją ir spruko nuo kalvos.

Ši moteris ir jos motina yra tikros, kad dėl tos maldos Pats Dievas apsirėiškė, kaip ištikimas Gelbėtojas. Labai svarbu suprasti, kad pamaldžioji motina nesikreipė į kažkokį tolimą Dievą. Ji pažinojo Jo balsą. Ji pažinojo Jį taip gerai, kad suprato, kada Jis atsakė į jos maldą. Ji pažinojo Jį taip gerai, kad pasitikėjo Jo apsauga. Kai ta geroji moteris atsiklaupė prie lovos, ta galingoji jėga iš tiesų buvo labai arti.

Mūšyje tarp gėrio ir blogio malda yra galingas ginklas tikinčiojo rankose. Per maldą pragaro jėgos gauna atkirtį. Elena Vait rašė, ką Dievas padarys atsakydamas į tikinčiojo maldą, ir ko Jis nepadarys, jeigu mes Jo neprašysime (žr. „Didžioji kova“, p. 491).

Kai ši ištikimoji motina meldėsi, mūsų Viešpats pasiuntė galingus angelus, kad nuvarytų šalin jos dukters užpuoliką. Galingas Šventosios Dvasios veikimas privertė jį bėgti. Tačiau... kaip paaiškinti tą skaudų faktą, kad kai kurie krikščionys vis dar yra apiplėšiami, apvagiami ir nužudomi? Gal dėl tikėjimo stokos? Nejaugi niekas už juos nesimeldžia?

Šioje maišto kupinoje planetoje ir geriems žmonėms nutinka blogų dalykų. Mums nesuvokiamais būdais Dievas panaudoja širdgėlą, nelaimes ir kančias, kad pritrauktų mus prie Savęs. Jis net panaudoja blogį, dėl kurio Pats jokių būdu nėra atsakingas, kad pasiektų Savo tolimos ateities tikslus. Be to, Dievas gerbia pasirinkimo teisę tų, kurie mus skriaudžia, ir ne visada įsikiša. Kartais, žvelgiant stambesniu mastu, Jis leidžia blogiui tekėti savo vaga.

Ar tai sunku suprasti? Žinoma! Tačiau mes vis tiek galime pasitikėti Dievu. Mes vis tiek galime tikėti. Mes vis tiek galime siekti Jo. Mes vis tiek galime melstis, žinodami, kad Jis įsikiš. Jis išlaisvina. Jis atsako. Jis neleis mums pražūti. Ir tai, ko mes dar nesuprantame, vieną dieną, amžinybėje, Jis mums paaiškins.

VALGYK SLYVAS!

Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir Aš jus mylėjau. (Evangelija pagal Joną 15, 9)

Mažas berniukas Aberdine, Škotijoje, nelabai mėgo džiovintų slyvų, tačiau jo mama dažnai ragindavo jas valgyti, nes esą sveika. Kai vieną vakarą ji vėl patiekė desertui slyvas, berniukas užsispyrė. Mama prašė. Mama maldavo. Tačiau berniukas sėdėjo tvirtai suspaudęs lūpas ir sunėręs ant krūtinės rankas. Pagaliau, išvesta iš kantrybės, mama pasakė: „Jei nevalgysi šių slyvų, Dievas supyks!“ Tačiau berniukas vis tiek atsisakė valgyti, taigi buvo paguldintas miegoti.

Kiek suraukusi kaktą, mama jį apklostė ir nulipo laiptais žemyn. Staiga kilo įnirtinga audra. Už langų blykčiojo žaibai, per dangų grėsmingai nudundėjo griaustinis, namo stogą pliekė lietus. Mama tylutėliai užlipo laiptais ir pažvelgė į savo mažo berniuko miegamąjį, tikėdamasi pamatyti jį lovoje. Tačiau jis stovėjo prie lango. Spoksodamas į siaučiančią audrą, vaikas murmėjo: „Šitiek triukšmo dėl tų šlykščių slyvų“.

Tokie vaiko žodžiai mums gali sukelti šypseną ir tik liudyti, kiek jis mažai težinojo apie Dievą. Tačiau dažnai ir mes elgiamės labai panašiai. Net pasišventę krikščionys gali laikytis klaidingos nuomonės, kad jų nuodėmės pykdo Dievą.

Šis požiūris į Dievą remiasi ne meile, o baime. Kai mūsų krikščioniška partitis pagrįsta baime, krikščioniškame gyvenime mažai telieka tikro džiaugsmo ir dinamiškos dvasinės jėgos.

Kitoks požiūris į krikščionišką gyvenimą viską pakeičia. Šventasis Raštas moko: „Dievas yra meilė“ (Jono pirmas laiškas 4, 8); „Amžina meile Aš pamilau tave“ (Jeremijo pranašystė 31, 3); „Kiekvienas geras davinys ir tobula dovana ateina iš aukštybių“ (Jokūbo laiškas 1, 17).

Dievas yra geras, daro gera ir linki mums tik gera. Mūsų nuodėmės Dievo nesupykdo. Jos tik skaudžiai Jį žeidžia. Jis neįsiunta ant mūsų, kai nusidedame. Jo širdis būna sužeista, nes nuodėmė yra savaime destruktivi. Mes naikiname patys save. Mes nepatiriame gyvenimo apstybės, kurią Jis siūlo (Evangelija pagal Joną 10, 10).

Didžiausia motyvacija gyventi maldingai yra suvokimas, kad nusigręždami nuo Jo meilės į kokius nors pigius, nuodėmingus malonumus, mes skaudiname mylintį Dievą, kuris atidavė už mus Savo gyvybę. Jam, kaip mylinčiam Tėvui, labai skaudu, kai mes per savo nepaklusnumą užsitraukiame negandas. Jis tetrokšta mums amžinos, tikros laimės.

Jeigu Jo meilė neišlaikys mūsų ištikimų, niekas negalės išlaikyti.

KAI PLŪSTA MEILĖ

*Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus.
(Jono pirmas laiškas 4, 11)*

Neįmanoma nuoširdžiai mylėti Dievo, nemylint žmonių, kuriuos Dievas atveda į mūsų kasdieninį gyvenimą. Kai Dievas įdėda į mūsų širdis Savo meilę, ji plūsta, užliedama aplinkinius.

Krikščionė rašytoja Korė ten Bum (Corrie ten Boom) apibūdino, kaip ši meilė plūdo iš jos motinos gyvenimo. Madam ten Bum buvo toks žmogus, kuris gyveno tam, kad tarnautų. Jos rankos visada ką nors mezgė našlaičiams, ji kepė duoną benamiams ar darė gimtadienio dovanėles. Šią moterį pažinojo ir mylėjo visi Haarlemo, Olandijos miestelio, žmonės.

Bet štai madam ten Bum ištiko stiprus insultas, ir ji liko paralyžiuota. Ji tegalėjo ištarti tris žodžius: „Taip“, „ne“ ir „Korė“. Atrodė, kad jos meilės darbai baigti.

Tačiau ši, atrodytų, bejėgė moteris rado būdą kaip bendrauti. Kiekvieną rytą ten Bum dukterys sodindavo savo motiną į patogų krėslą prie lango, kad ji galėtų stebėti judrią gatvę. Ir ji pradėjo bendrauti. Jos susikūrė sistema iš 20 klausimų.

Pamačiusi ką nors ypatingą, madam ten Bum sušukdavo: „Korė!“

„Kas yra, mama? Ar galvoji apie ką nors?“

Motina entuziastingai atsakydavo: „Taip“. Tada dukra klausinėdavo toliau. Gal artinasi to žmogaus gimtadienis? Ar tas žmogus turi kokį nors ypatingą poreikį? Ar jis atrodo sutrikęs? Supratusi savo motinos ketinimus, Korė parašydavo padėsinimo bei vilties kupiną laiškėlį mamos nurodytam žmogui. Paskui ji paimdavo sustingusią motinos ranką ir išvedžiodavo jos vardą.

Tris paskutinius savo gyvenimo metus ši moteris sėdėjo prie lango ir tarnavo anapus jo matomiems žmonėms. Jos meilės tarnystei negalėjo užkirsti kelio net paralyžius.

Tokia meilės tarnystė gali viską pakeisti mūsų kaimynystėje bei bendruomenėse. Ji gali viską pakeisti mūsų bažnyčiose. Meilė, pasireiškianti gailestingumu darbais, maloniais žodžiais bei nesavanaudiškais poelgiais, viską keičia.

Iš Jėzaus gyvenimo plūdo dangiška meilė, ir Jis pakeitė pasaulį. Kai dangiška meilė tekės iš mūsų gyvenimo, mes taip pat keisime savo pasaulį.

DEŠIMTINĖ SIMBOLIZUOJA VISIŠKĄ ATSIDAVIMĄ

Atsimink, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, yra Tas, kuris tau duoda galybę būti turtingam. (Pakartoto Įstatymo knyga 8, 18)

Vienas žmogus užjūrio šalyje studijavo Bibliją su tokiu entuziazmu, kad sukėlė savo draugams nerimą.

„Nejaugi nežinai, – perspėjo jie, – kad, jeigu pradėsi lankyti tą bažnyčią, jie paims 10 procentų tavo pajamų?“

Tai nuskambėjo gana rimtai. Tačiau žmogus pasielgė išmintingai – jis nuėjo tiesiai pas bažnyčios pastorį, norėdamas sužinoti tiesą. Jis tiesiai uždavė jam rūpimą klausimą. Ar bažnyčia tikrai pretenduoja į 10 procentų jo pajamų?

Pastorius atsakė neįprastai – jo atsakymas buvo šiek tiek panašus į prievartą, kurios Dievas, žinoma, niekada nenaudoja. Tačiau, manau, jūs su juo sutiksite. Štai ką jis pasakė:

„Taip, bažnyčia iš tikrųjų paprašys jūsų būti ištikimu Dievui dešimtinės mokėjimo požiūriu. Bet tai dar ne viskas. Be dešimtinės jūs būsite raginamas aukoti. Ir tai dar ne viskas. Jūs turite vaikų. Bažnyčia ragins jus leisti juos į krikščionišką mokyklą. O tai kainuoja pinigus. Paskui bažnyčia skatins siųsti juos į krikščionišką koledžą. O tai kainuoja dar daugiau. Ir netgi tai dar ne viskas. Ateis diena, kai bažnyčia paprašys išsiųsti savo berniuką ar mergaitę į Afriką ar dar kur nors. Gali būti, kad jūs daugiau savo vaiko nebepamatsite. Viešpatys prašo ne tik 10 procentų. Viešpatys prašo visko, ką jūs turite!

Taip, Dievas prašo visko, ką mes turime. Tačiau turint galvoje tai, ką Jis dėl mūsų padarė, turint galvoje, kiek Jam kainavo Golgota, argi Jis prašo per daug? Ir kaip mes galime pasiūlyti Jam mažiau?

Dešimtinė – tai daug daugiau negu pinigai. Ištikimybė mokant dešimtinę atskleidžia mūsų lojalumą Dievui. Viena iš priežasčių, kodėl Dievas siunčia mums specialius išbandymus mūsų krikščioniškame gyvenime, yra siekis sustiprinti mūsų tikėjimą. Mūsų tikėjimas auga priklausomai nuo išbandymo. Kai nėra išbandymo, nėra ir augimo.

Abraomo tikėjimas gerokai paaugo, kai Dievas paprašė jo paaukoti Izaoką. Danieliaus tikėjimas paaugo Nebukadnecaro puotos menėje. Juozapo tikėjimas paaugo faraono kalėjime. Kai Dovydas, atskirtas bei vienišas ganė savo avis ir grūmėsi su lokiais, jo tikėjimas taip pat augo. Elijo tikėjimas atsiskleidė ant Karmelio kalno, priešais 450 Baalo pranašų. Per šimtmečius didiesiems tikėjimo didvyriams buvo metamas iššūkis išbandymo metu sustiprėti dvasiškai.

Jei jūs dar nesate ištikimas Dievo jums patikėtųjų finansų prižiūrėtojas, kodėl nepavedus Jam savo finansų šiandien? Susidūrus su šiuo finansiniu išbandymu, jūsų tikėjimas augs.

ŽENKLŲ ATPAŽINIMAS

Taigi jūs mokate aiškinti dangaus veidą, o laiko ženklų – ne. (Evangelija pagal Matą 16, 3)

Istorinėse knygose rašoma, kad Antrasis pasaulinis karas prasidėjo 1939 metų rugsėjo 1 dieną. Tačiau iš tikrųjų pirmieji šūviai nuaidėjo šešiomis dienomis anksčiau. Iš pradžių Hitleris planavo užpulti Lenkiją rugpjūčio 26 dieną. Išvakarėse keli daliniai jau buvo pasirengę atakai. Tačiau politiniai įvykiai paskutinę minutę privertė Hitlerį atidėti invaziją. Su kiekvienu kariniu daliniu turėjo būti susisiekta radijo ryšiu ir jis atšauktas namo. Tačiau su vienu daliniu susisiekti nepavyko.

Paskirtąją dieną, rugpjūčio 26-ąją, 12 valandą, vadovaujamas leitenanto Hercnerio (Herzner), tas dalinys užėmė geležinkelio stotį Mosty mieste ir paėmė į nelaisvę kelis lenkus. Telefonu atraportavęs apie savo veiksmus, Hercneris sužinojo, kad puolimą pradėjo per anksti. Įsakytas jis paleido belaisvius ir grįžo į Vokietiją.

Šis incidentas turėjo atskleisti Hitlerio ketinimus. Tačiau, kad ir kaip tai būtų neįtikėtina, lenkų vyriausybė neatkreipė dėmesio į šį ženklą. Jie pažiūrėjo į šį įvykį pro pirštus. Ir, kai rugsėjo pirmąją nacistai įsiveržė į šalį, lenkai vėl buvo užklupti netikėtai.

Mes neturėtume pražiūrėti Dievo paskutiniosios invazijos į žmonijos istoriją ženklų. Mes neturėtume būti nustebinti Kristaus antrojo atėjimo. Nors į akis krinta daugybė ženklų, apie vieną iš jų Jėzus kalba kaip apie paskutinįjį: „Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas“ (Evangelija pagal Matą 24, 14).

Esu įsitikinęs, kad Jėzus pildo Savo pažadą. Ši pranašystė išsipildė. Dabar Evangelija pasiekė ir neprieinamiausius regionus. Tūkstančiai Globalinės misijos pionierių neša Evangeliją į dar niekieno neįžengtas teritorijas. Didelę įtaką daro masinė žiniasklaida. Kas savaitę milijonus žmonių šviečia adventistų radijo ir televizijos laidos. Laida „Parašyta“ dabar transliuojama devyniomis kalbomis 130 pasaulio šalių, įskaitant 12 Viduriniųjų Rytų šalių, kur ją mato 200 milijonų arabiškai kalbančių žmonių. 1994 metų kovą iš dviejų 250 kilovatų siųstuvų, esančių Slovakijos Respublikoje, adventistų pasaulinis radijas pradėjo transliuoti galingą naujų laidų seriją, nešančią gerąją naujieną apie Jėzų Kristų į visą Centrinę bei Rytų Afriką, Indiją ir Viduriniuosius Rytus.

Kitas galingas siųstuvų Guamo saloje transliuoja radijo programas visoje Azijoje, įskaitant ir didelę dalį Kinijos. Adventistų žiniasklaidos centras Tuloje, Rusijoje, kasdien transliuoja programas 16 skirtingų kalbų. Tai tik keli iš būdų, kuriuos Dievas panaudoja, kad užbaigtų Savo darbą. Iš tiesų, ši karalystės Evangelija skelbiama visame pasaulyje.

Aišku tik viena. Dievas veda prie pabaigos, ir mes neturėtume to pražiūrėti.

NAMAS, KURĮ PASTATĖ DIEVAS

Ant tos uolos Aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės.
(Evangelija pagal Matą 16, 18)

1850 metais architektas seras Jozefas Pakstonas (Joseph Paxton) suprojektavo pastatą, kuriame 1851 metais turėjo įvykti didžioji Londono paroda. Pakstono sukurtas gigantiškas statinys anaipol neturėjo būti nei sunkus, nei gremėzdiškas. Architektas įsivaizdavo struktūrą, kuri sukurtų lengvumo, net nesvarumo iliuziją.

Visa problema buvo ta, kad tuo metu nebuvo galimybės sukonstruoti tokio pastato. Didelėms struktūroms reikėjo masyvių jas prilaikančių sienų. Atrodė, jog bus neįmanoma sukurti lengvą, gracingą statinį, kokį įsivaizduoja Pakstonas.

Bet štai tada jis prisiminė vieną augalą, kurį matė dirbdamas sodininku. Tai buvo karališkoji vandens lelija. Plūduriuojantys šios lelijos lapai yra milžiniški, siekia iki 180 cm, ir labai plonyčiai, o kartu gana tvirti. Šio tvirtumo jiems suteikia sudėtingas rezginyt apatinėje pusėje. Nuo lapo centro į šalis eina pagrindinės atšakos, kurios susiskaido į dar smulkesnes šakeles.

Karališkoji vandens lelija davė Pakstonui idėją, kaip įgyvendinti savo architektūrinę svajonę. Savo projekte jis panaudojo kelis pagrindinius statramsčius, sujungtus daugelio mažų atšakų. Ir štai rezultatas: Kristaliniai rūmai, milžiniškas pasisėkimas. Tai buvo esminis posūkis architektūroje. Drąsus plieno ir stiklo dangoraiziai, kuriuos visur šiandien matome, savo ištakomis siekia tuos grakščius, permatomus Kristalinius rūmus ir, taip, išskirtinį karališkosios vandens lelijos dizainą.

Viešpats sukūrė dar vieną didingą pastatą – Savo Bažnyčią. „Išmintis pasistatė namus, ji išsikirto septynis stulpus“ (Patarlių knyga 9, 1). Dieviškoji išmintis pastatė Dievo Bažnyčią ant septynių pagrindinių mokymų. Šios Šventojo Rašto doktrinos yra tie statramsčiai, kurie prilaiko Dievo įtvirtintą tiesos struktūrą. Tai dieviškosios, amžinosios tiesos. Nors su šiais pagrindiniais statramsčiais (doktrinomis) susijungia daugelis atšakų, tie septyni yra atraminiai „stulpai“. Jie visi orientuoti į Kristų, ir apie juos sukasi visas Šventasis Raštas.

Šios septynios amžinosios tiesos yra Dievo apreiškimo per visą istoriją pagrindas. Tai Dievo paskutiniųjų laikų Bažnyčios skiriamieji ženklai.

1. Šventasis Raštas (Evangelija pagal Joną 17, 17)
2. Išgelbėjimas (Evangelija pagal Joną 3, 16)
3. Antrasis atėjimas (Evangelija pagal Joną 14, 1–3)
4. Sabata (Evangelija pagal Joną 14, 15)
5. Mirusiųjų būseną (Evangelija pagal Joną 11, 11–26)

6. Šventykla (Evangelija pagal Joną 17, 4. 11. 24)

7. Šventoji Dvasia ir Pranašystės Dvasia (Evangelija pagal Joną 14, 15–17)

Kristus Savo Žodyje; Kristaus malonė, plūstanti iš Golgotos kryžiaus; Kristaus sugrįžimas; Kristus – viso tikrojo poilsio ir ramybės šaltinis; Kristus – prisikėlimas ir gyvenimas; gyvasis Kristus, suteikiantis jėgą iš dangiškosios šventyklos; Kristus, dalijantis Dvasios dovanas, kad įgalintų Savo Bažnyčią žemėje užbaigti darbą. Tai amžinosios dangaus tiesos, ir viso pragaro jėgos negali jų sunaikinti.

MŪSŲ NUSIVYLIMAI – TAI NE DIEVO

Tuomet man buvo pasakyta: „Reikia, kad tu ir vėl pranašautum apie daugelį žmonių, tautų, kalbų ir karalių“. (Apreiškimas Jonui 10, 11)

Ar jums kada nors teko išgyventi didžiulio nusivylimo, asmeninio pralaimėjimo laikotarpį? Tačiau į tai, kas mus liūdina, Dievas gali žiūrėti kitaip. Iš kažko siaubingo Jis gali padaryti kažką nuostabaus. Jis – naujų pradžių Dievas, kuris tragediją paverčia triumfu.

Kristaus mokiniams per savo gyvenimą ne kartą teko skaudžiai nusivilti. Argi ir jūs nepultumėte į neviltį, jeigu Tas, į kurį dėjote visas savo viltis, būtų nukankintas ant kryžiaus; jeigu Tas, kurį jūs laikėte pasaulio Mesiju, numirtų?

Ar Senojo Testamento mesijinės pranašystės nekalbėjo apie Jėzaus mirtį? Nejaugi mokiniai to nežinojo? Nejaugi jie negalėjo tam pasiruošti? Žinoma, kad taip! Jie tiesiog nesuprato Senojo Testamento pranašysčių. Jie manė, kad Mesijas nuves juos į šlovės karalystę. Jie nelaukė malonės karalystės.

Iš 31-jų metų po Kristaus nusivylimo Dievas pakėlė krikščioniškąją Bažnyčią. Šventosios Dvasios išsiliejimas Sekminių dieną įgalino Bažnyčią nešti Evangeliją į tolimiausius pasaulio kampelius.

Sparčiai artėjo XIX amžius. Nedidelė grupelė tikinčiųjų studijavo Danieliaus pranašystę ir Apreiškimo Jonui knygą. Jie priėjo prie išvados, kad Jėzus sugrįš ir sugrįš gana greitai. Jų skaičius išaugo iki dešimčių tūkstančių. Tikrų atsivertimų mastas liudijo, kad jų mokymą lydėjo Dvasios jėga.

Studijuodami Danieliaus pranašystes ir remdamiesi Danieliaus knygos 8, 14 pranašyste apie 2300 metus, jie padarė išvadą, kad Kristus sugrįš 1844 metų spalio 22 dieną. Šie pirmieji adventistai su didžiausiu užsidegimu laukė Jo sugrįžimo. Kai Kristus nepasirodė, jie pasijuto sugniuždyti. Jonas apreiskėjas apibūdino jų patirtį, pranašaudamas, kad jie paims mažąją knygelę (Danieliaus knygą) iš angelo rankų ir ją suvalgys (studijuos), ir ji bus „karti viduriuose, bet burnoje bus saldi kaip medus“ (žr. Apreiškimas Jonui 10, 9–11).

Šios pranašystės, kitados tokios saldžios jų patirtį, pasirodė siaubingai karčios jų viduriuose. Atradimo saldumo nebeliko. Iškilo pavojus, kad sudužusių iliuzijų kartėlis užgoš jų tikėjimą. Jų nusivylimo valanda buvo Dievo paskirtoji valanda. Kaip ir jų pirmojo amžiaus bendražygiai, šie tikintieji nesuprato pranašystės prigimties. Dangiškoje šventykloje Jėzus pasirodė pačiu laiku, Savo paskutiniajame tarnavimo etape, kad užbaigtų Savąjį darbą žemėje. Iš dangiškos šventyklos Jis vėl išliejo Savo Dvasios, kad pažadintų adventistų judėjimą, kuris turės užbaigti Jo amžinosios Evangelijos skelbimo užduotį.

Ir Naujojo Testamento Bažnyčia, ir adventistų judėjimas kilo iš nusivylimo. Kas nutiko tiems žmonėms, kurie buvo taip skaudžiai nusivylę? Iš jų išaugo galingas misionieriškas judėjimas, skelbiantis paskutinąją Dievo žinią.

Mūsų Viešpačiui patinka tragediją paversti triumfu. Tepaverčia Jis šiandien jūsų nusivylimus į kažką nuostabaus.

DU TŪKSTANČIAI METŲ IR DAR DAUGIAU

Juk dar trumpa, trumpa valandėlė, ir ateis laukiamasis, ir neužtruks. (Laiškas hebrajams 10, 37)

Vieno jauno pastoriaus klausimai mane nustebino. Jie atspindėjo abejonę, atskleidė vidinį netikrumo jausmą. Tai buvo nuoširdūs klausimai, ne ciniški, bet vis dėlto tai buvo abejonės. Jis pasiteiravo: „Ar jūs vis dar tikite, kad Jėzus greitai sugrįš? Argi adventistai neskelbia Jėzaus sugrįžimo jau daugiau kaip 150 metų? Ar jums neatrodo, kad Jis gali sugrįžti po 500, 750 ar 1000 metų? Ir apskritai – argi tai svarbu?“

Šie klausimai reikalauja apgalvotų atsakymų. Taip, septintosios dienos adventistai iš tiesų laukia Jėzaus sugrįžimo jau daugiau kaip 150 metų. Tačiau tiesa ir tai, kad ne mums kilo idėja apie Antrąjį atėjimą. Mes – ne pirmoji karta, kuri laukia greito mūsų Viešpaties sugrįžimo.

Kai Jėzus įžengė į dangų, jau Jo mokiniai laukė, kad Jis greitai sugrįš. Jie tikrai nemanė, kad Viešpats uždels 2000 metų. Po apaštalo Pauliaus pirmojo laiško Tesalonikų Bažnyčiai ankstyvieji krikščionys buvo įsitikinę, kad Kristus sugrįš jiems dar gyviems esant. Juos taip jaudino mintis apie greitą mūsų Viešpaties sugrįžimą. Antrajame laiške tesalonikiečiams apaštalas stengėsi parodyti Kristaus sugrįžimą laiko perspektyvoje. Jis perspėjo juos apie prieš tai būsiančius įvykius. Garsiųjų pranašysčių eilutėse visada atsispindėdavo kulminaciniai įvykiai prieš pat Jėzaus atėjimą. Taigi pagrindinis klausimas lieka apie laiko liniją pranašystėje. Kokia mūsų padėtis Danieliaus ir Apreiškimo knygos pranašysčių šviesoje?

Danieliaus knygos antrame skyriuje aukso, sidabro, žalvario ir geležies karalystės virsta istorijos dulkių krūvomis. Babilono, Medijos–Persijos, Graikijos ir Romos jau nebėra. Romos imperija buvo padalyta. Kitas įvykis – tai nuo kalno atkirsto akmens trenkimasis į statulą. Nebėra ir keturių žvėrių, apie kuriuos kalbama Danieliaus knygos 7 skyriuje, ir kurie reprezentuoja tas pačias pasaulyje dominavusias jėgas. Liūtas, meška, leopardas ir slibinas sunaikinti. Dešimt ragų, simbolizuojančių pasidalijusią Romos karalystę, leido išdygti mažajam ragui – religinei politinei popiežiaus valdžiai. Danieliaus knygoje minimi 2300 vakarų ir rytmečių, arba metų, išsipildė 1844 metais, kai prasidėjo paskutinis Jėzaus tarnavimo dangiškoje šventykloje etapas.

Septynios Apreiškimo knygos Bažnyčios, simbolizuojančios septynias Bažnyčios istorijos epochas, iš tiesų buvo, ir jų kulminacija – drungnoji Laodikėjos Bažnyčia. Septyni antspaudai buvo sulaužyti, ir septyni trimitai skambėjo per šimtmečius. Išsipildė viskas, kas pranašystėje pasakyta apie didžiąsias epochas. Mes nežinome, kada sugrįš Kristus. Mes negalime nustatyti, kaip arti yra arti ar kaip greitai yra greitai, tačiau su absoliučiu pasitikėjimu galime sušukti, kad išsipildžiusi pranašystė skelbia, jog Jo atėjimas jau arti.

BENDRYSTĖ DIEVO DVASINĖJE ŠEIMOJE

Dėl to aš klaupiuosi prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą. (Laiškas efeziečiams 3, 14–15)

Aš žaviuosi, kaip viena Virdžinijos valstijos moteris, vardu Dorotėja Redford (Dorothy Redford) iš labai mažai žadėjusios praeities sukūrė šeimos šventę. Tyrinėdama genealogiją, savo grafystės dvare ji rado apmokėjimo kvitą, liudijantį, jog jos seniausias žinomas protėvis, Elis Litldžonas (Elay Littlejohn) su aštuoniais vaikais buvo parduotas į vergiją Somerseto plantacijos Šiaurės Karolinoje savininkui. Dorotėja pradėjo raustis Somerseto dokumentuose ir pirmą kartą aptiko ištisą tinklą vardų, kurie praplėtė jos žinias apie savo šeimą. Moteris nusprendė atnaujinti giminystės ryšius.

1986 metų rugsėji Somerseto vietovės plantacijoje, dabartinėje valstybės istorinėje vietoje, įvyko Amerikos istorijoje unikalūs giminės susitikimas. Ieškodami savo šaknų, čia suvažiavo šioje Šiaurės Karolinos plantacijoje dirbusių vergų palikuonys. Įvyko spiričiuelių koncertas, buvo atliekami afrikietiški šokiai, vyko inscenuotos vergų vestuvės. Tačiau to vakaro akcentas buvo paprasčiausias abipusio atradimo malonumas, žinia, kad visi šie žmonės kilo iš bendros praeities.

Somerseto susitikimas buvo neužmirštamas įvykis. Dorotėja Redford pasistengė įamžinti jo atminimą. Iš tikrųjų ji nepagailėjo laiko visiškai naujos šeimos sukūrimui. Mes visi taip pat esame vergai pilna to žodžio prasme. Nuodėmė – itin žiaurus vergvaldys. Ji laiko mus sukaustytus, žlugdo mūsų potencialą. Išlaivinti Kristuje, mes įsiliejame į naują šeimą. Mūsų kilmė skiriasi, tačiau mus apjungia bendra praeitis ir bendras išlaisvinimas, atvedant į naują dvasinę bendruomenę – Bažnyčią.

Ši amžinoji tiesa gražiai suformuluota vienoje evangelinėje Bilio ir Glorijos Gaiter (Bill ir Gloria Gaither) giesmėje: „Jūs galite pastebėti, kad mes visiems aplinkui sakome: „broli“ ir „sese“, nes esame šeima, ir šie žmonės mums tokie brangūs. Kai vienam gelia širdį, visi braukiam ašarą...“

Mes visi trokštame kam nors priklausyti, turėti šeimą, namus. Bažnyčia yra Dievo šeima. Gal ji ir netobula šeima, tačiau Jo šeima. Ji užtikrina globą, saugumą ir bendrumo jausmą mūsų suskilusiame pasaulyje. Ji sudaro mums galimybę priklausyti bendruomenei – o juk mes to labai norime. Bažnyčia – tai vieta, kur žmonės supranta vieni kitus, nešioja vieni kitų naštas, išklauso vieni kitų džiaugsmus ir rūpesčius bei tenkina vieni kitų reikmes.

Kaip kiekviena kūno dalis yra visumos dalis, taip kiekvienas Bažnyčios narys yra sujungtas su Kristumi. Vienoje Bažnyčioje Dievas sukūrė visiškai naują šeimą. Džiaukitės šiandien, kad esate Dievo šeimos narys.

BŪKITE PASIRENGĘ

Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite.
(Evangelija pagal Matą 24, 44)

Viename aštuonioliktojo amžiaus anglų romane pasakojama apie mažą Velso miestelį, kurio visi gyventojai 500 metų Kalėdų išvakarėse rinkdavosi vietinėje bažnyčioje melstis ir giedoti. Prieš pat vidurnaktį jie uždegdavo žvakes žvakidėse bei žibintuose ir giedodavo džiaugsmingas giesmes.

Tai didinga scena. Ta proga bažnyčia šventiškai papuošiama. Ore sklando „Tylios nakties, šventos nakties“ ir „O ateik, Ištikimasis“ melodijos. Kai laikrodinis išmuša 12 valandą, iš bažnyčios išeina procesija. Ji juda kaimo keliuku keletą kilometrų iki senos kaimiškos trobelės.

Ten įrengtas prakartėlis. Nuoširdžiai pasišventę žmonės suklaupia ir meldžiasi. Jų giesmės sušildo atšiaurią gruodžio naktį. Čia gali ateiti kiekvienas miestelio gyventojas. Jauni ir seni, išsilavinę ir bemoksliai, turtingi ir vargšai – visi čia.

Jie darė tai per šimtus metų, ir susikūrė žavingas mitas – esą jeigu visi miestelio gyventojai melsis absoliučiai tikėdami, tiesiog tada, Kalėdų išvakarėse, įvyks Kristaus antrasis atėjimas.

Toje istorijoje vienas iš pagrindinių veikėjų klausiamas: „Ar tiki, kad Jis ateis šių Kalėdų išvakarėse?“ „Ne, – atsako jis, ryžtingai purtydamas galvą. – Ne, netikiu.“ „Tai kodėl ten kasmet eini?“ „Ach, – šypsodamasis atsako jis. – O kas, jeigu aš būsiu vienintelis ten nedalyvavęs, kai tai įvyks?“

Koks atsakymas! Šis senas žmogus ištare stulbinančiai išmintingus žodžius. Iš esmės jis pasakė: „Nežinau, kada sugrįš Jėzus, bet žinau tik tai, kad, kai Jis sugrįš, aš noriu būti pasirengęs. Aš nenoriu praleisti to įvykio. Nenoriu tą naktį būti namie ir miegoti. Aš trokštu būti apstulbintas, kad Jis jau atėjo.“

Vienas iš pirmųjų adventistų pamokslininkų pagarsėjo savo posakiu: „Vienintelis būdas būti pasirengusiam, kai Jėzus ateis, yra rengtis ir pasilikti pasirengusiam“. Ruošimasis Jėzaus atėjimui nėra kažkas, ko mes siekiame savo krikščioniškojo gyvenimo pabaigoje. Tai kažkas, ką mes išgyvename Kristuje šiandien.

Ar jūsų gyvenime yra kas nors, kas trukdo jums ruoštis Viešpaties atėjimui? Ar yra jūsų gyvenime pažiūrų bei įpročių, kurie skiria jus nuo Jo? Ar visiškai pavedėte savo gyvenimą Kristui? Ar laukiate Jo greito sugrįžimo su neįtikėtiniu džiugesiu? Ar yra kas nors jūsų gyvenime, ką jums reiktų dabar pat sutvarkyti, kažkas, ko jūs negalite atidėlioti?

Jėzus ir senasis velsietis kalba. Abu sako: „Būkite pasirengę“.

KODĖL VILIOJA KULTAI?

Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. (Evangelija pagal Matą 24, 24)

1997 metų kovą kulto „Dangaus vartai“ 39 nariai įrašė į vaizdajuostę savo atsisveikinimą, o paskui nusižudė. Jie buvo įsitikinę, kad Hale-Bopp kometa – tai erdvėlaivis, kuris atskrido pasiimti jų ir perkelti į „aukštesnį lygį“. Rastųjų aukų galvos ir pečiai buvo aprišti purpuriniu audiniu.

Mėgindama identifikuoti 39 kūnus, policija paskelbė nemokamą numerį, kuriuo galėjo paskambinti giminaičiai. Per 24 valandas jie sulaukė daugiau kaip 1500 skambučių. Skambinę sielvartaujantys giminaičiai, deja, nebuvo bendravę su savo artimaisiais jau kelis mėnesius ar net metus.

Kultų yra visur. Jie skelbia, kad turi žinią nuo Dievo, mėgina kontroliuoti žmonių protus, apgaudinėja patikliuosius. Esama Bibliją besiremiančių kultų, ufonautus garbinančių kultų, satanistiškų kultų, „New Age“ kultų bei rytietišκών kultų.

Kodėl šie kultai klesti? Kas gi pritraukia žmones? Kuo žmonės suvilioja jų dažnai keistos idėjos? Atsakyti sudėtinga, tačiau viena aišku. Kultai pritraukia žmones, kurie ieško kažko, kas būtų užtikrinta. Abejonių kupiname pasaulyje kultai suteikia apibrėžtumo. Jie beveik nepalieka vietos abejonėms. Viskas yra balta arba juoda, gerai arba blogai. Tarpinės teritorijos nėra. Kultų lyderiai gali klysti, tačiau jie jaučiasi užtikrinti. Jie gali mokyti visišκών nesąmonių, tačiau jie yra tikri dėl to, ką kalba.

Dievo atsakymas į kultų mestą iššūkį yra Šventuoju Raštu pagrįstas užtikrintumas. Lukas rašė Teofilui: „kad įsitikintum tikrumu mokslo, kurio esi išmokytas“ (Evangelija pagal Luką 1, 4). Jėzus akcentavo: „Tavo žodis yra tiesa“ (Evangelija pagal Joną 17, 17). Apaštalas Paulius tvirtino: „Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti“ (Antras laiškas Timotiejui 3, 16).

Biblija nėra mitų ar alegorijų rinkinys. Ji kupina absoliutaus, dieviško autoriteto. Šventojo Rašto autoritetas kiekvieno tikinčiojo gyvenime yra pats svarbiausias. Šventasis Raštas yra mūsų gyvenimui vadovaujanti jėga. Kai atmetame Šventojo Rašto autoritetą, atsiveriame apgaulėi.

Nežinomybės ir skepticizmo kupinas dvidešimt pirmojo amžiaus protas yra pribrendęs tam tvirtumui ir apibrėžtumui, kurį siūlo kultai. Dievas siūlo mums kai ką daug geriau – absoliučią Savo Žodžio tiesą. Neigti dvasinę tiesą – tai ruošti savo protus apgaulingo kulto iliuzijoms.

PASIRINKIMAS – JŪSŲ

Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens. (Apreiškimas Jonui 22, 17)

Kultų lyderiai paprastai būna charizmatiški individai, sutelkę dėmesį į save pačius. Jie tampa didesniu tiesos šaltiniu negu Dievo Žodis, ir kulto nariams tampa sunku atskirti tai, ką sako jie, nuo to, ką kalba Dievas.

Kulto „Dangaus vartai“ lyderis Maršalas Eplvaitas (Marshall Applewhite) buvo įsitikinęs, kad jis ir jo kolega Bonis Lu Netlas (Bonnie Lu Nettles) yra kilę iš „evoliuciškai aukštesnio lygio nei žmogaus kūnas“. Eplvaitas tikėjo, jog yra laikinai patalpintas į žmogaus kūną, kad parodytų žmonėms, kaip pereiti į „aukštesnį evoliucijos lygį“.

Eplvaitas žengė dar toliau. 1995 metų rugsėjį jis išleido pareiškimą, pavadintą „Slaptasis „Jėzus“ prieš išvykstant iškyla į paviršių“. Eplvaitas pradėjo kalbėti apie save kaip apie Jėzų. Jis tvirtino esąs Dievo siųstasis, kaip ir Jėzus, viename lygyje su Jėzumi.

Lygiai taip pat elgėsi ir kulto „Saulės šventykla“ lyderis. Lukas Joretas (Luc Joret) neabejojo, kad jis yra Kristaus apsireiškimas. Jam pavyko įtikinti žmones, kad per mirtį jie gali nukeliauti į naująjį gyvenimą žvaigždėje „Sirijus“. Per kelis pastaruosius metus nusižudė beveik 100 šio kulto narių, kad leistųsi į vadinamąją kelionę.

Džimas Džonsas (Jim Jones) ir Deividas Korešas (David Koresh) savo pasekėjų akyse dėjosį turį tokių pat savybių, kaip Mesijas.

Kultai klesti tada, kai žmonės aukoja savo individualumą bei teisę priiminėti moralinius sprendimus. Krikščionybės esmė yra gebėjimas rinktis. Kartais mes priimame gerus sprendimus. Kitais atvejais suklystame, tačiau bet kokie mūsų sprendimai mus ugdo. Kai moralinį sprendimų priėmimo procesą perleidžiame kam nors kitam, nukenčia mūsų dvasinis augimas.

Dvasinis augimas reikalauja pasirinkimų. Reikšminga dalis to, kad esame sukurti pagal Dievo atvaizdą, yra mūsų individuali atsakomybė prieš Dievą. Bibliją prasideda nuo to, kad Dievas prie medžio Edeno sode suteikia mūsų pirmiesiems tėvams neįtikėtiną pasirinkimą. O baigiasi ji tuo, kad Dievas suteikia visai žmonijai pasirinkimo teisę stulbinančiais žodžiais: „Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: „Ateik!“ Ir kas girdi, teatsiliepia: „Ateik!“ Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens“ (Apreiškimas Jonui 22, 17). Frazė „kas trokšta“ dar verčiama „kas pasirenka“. Apreiškimo knyga baigiasi Dievui raginant mus rinktis. Mes esame atsakingi už savo sprendimus.

Nebrangindami savo galimybės rinktis, mes rizikuojame amžinai pražūti. Šiandien Dievas ragina mus statyti savo valią tiesos pusėje.

PO JO SPARNAIS

Savo sparnų plunksnomis Jis uždengs tave, – po Jo sparnais rasi prieglaudą.
(Psalmynas 91, 4)

Mejerli Sančes (Mayerly Sanchez) yra Kolumbijos vaikų judėjimo už taiką lyderė. Ji užaugo bendruomenėje, pagarsėjusioje nusikaltimais bei smurtu, – netoli Bogotos, Kolumbijoje. Konfliktų draskomame regione Mejerli tapo pozityvia už taiką kovojančia jėga. Ji žino, kad už savo darbą taikos labui labai greitai gali būti nužudyta narkotikų verslo vadeivų ar savo bendruomenės nusikaltėlių gaujos lyderių. Tačiau ji be baimės toliau darbuojasi dėl taikos.

Neseniai ji pasakė: „Dievas yra Tas, kuris mumis rūpinasi. Dirbti taikos labai ir kalbėti apie taiką čia nėra labai saugu, tačiau Jis visada su mumis. [...] Mes randame prieglobstį Jame.“

Baimė paralyžiuoja. Ji mus luošina. Dievas kviečia mus nukreipti žvilgsnį nuo savo būgštavimų į Jo galingus pažadus. Jis yra mūsų apsauga. Jis – mūsų prieglobstis.

Gražiausia ir prasmingiausia Šventojo Rašto kalba Dievas apibūdina, ką Jis trokšta padaryti dėl kiekvieno Savo vaiko žemėje, kai ištinka negandos. „Savo sparnų plunksnomis Jis uždengs tave, – po Jo sparnais rasi prieglaudą“ (Psalmynas 91, 4).

Tik amžinybėje mes iš tikrųjų suvoksime Dievo apsaugančią jėgą. Esu įsitikinęs, kad, jeigu ne Dievo apsauga, mano paties gyvybė galėjo užgesti ne vieną kartą. Dievas saugo mus tokiais būdais, kurių nesužinosime, kol vieną dieną nesutiksime Jo akis į akį.

Elena Vait rašė: „Visagalė Šventosios Dvasios jėga yra kiekvienos atgailaujančios sielos apsauga. Kristus neatiduos priešui nė vieno, kuris su atgaila ir tikėjimu prašė Jo apsaugos“ („Amžių ilgesys“, p. 490).

Šis pažadas mums. Kristuje mes esame saugūs. Kristuje mes apsaugoti. Kristuje nebėra jokios baimės. „Gelbėtojas yra šalia Savo gundomųjų ir bandomųjų. Su Juo negali būti tokių dalykų, kaip nesėkmė, praradimas, negalimybė ar pralaimėjimas; mes viską galime per Tą, kuris mus stiprina“ (ten pat).

Kai jus apgula priešas, nukreipkite mintis į savo visagalį Išvaduotoją. Jis dar niekada neapvylė nė vienos nuo Jam priklausančios ir Juo pasitikinčios sielos, taigi tikrai neapvils ir jūsų. Jis – mūsų prieglobstis, mūsų ramybė, mūsų dieviškasis Gynėjas. Jame mes esame saugūs šiandien, rytoj ir per amžius.

MES SUSITIKSIME DANGUJE

Bet jei turime viltį nematydami, tada laukiame išvermingai. (Laiškas romiečiams 8, 25)

Šarlotė Koler (Charlotte Collyer) turėjo viltį, kurios galėjo laikytis net tada, kai gedėjo „Titanike“ nuskendusio savo vyro. Anytai ji rašė: „Kartais man atrodo, kad mes per daug gyvenome vienas dėl kito, štai kodėl aš jį praradau. Bet, mama, mes juk sutiksime jį danguje. Kai tas orkestras ant denio grojo „Dieve, arčiau Tavęs, arčiau Tavęs“, aš žinau, jis galvojo apie jus ir mane, nes mes abi mėgomė tą giesmę“.

Šarlotė prisiminė drąsius „Titaniko“ orkestro muzikantus, kurie grojo tą giesmę net tada, kai laivas pasviro ir ėmė grimzti į Atlanto gelmes. Panikos, sumaišties, nevilties šūksnių verpete jų instrumentai ant to denio teikė vilties, daug vilties, kad žmonės nukeliaus pas Dievą. Būtent tai Šarlotę ir palaikė tamsiausią jos gyvenimo valandą. Ją guodė mintis, kad ji pamatys savo mylimą žmogų danguje, sutiks jį akis į akį.

Melodi Homer (Melody Homer) irgi laikosi tos pačios vilties. Jos vyras Lerojus (Leroy) žuvo 2001 metų rugsėjo 11 dieną lėktuvo „United Flight“ Nr. 93 katastrofoje netoli Šanksvilio, Pensilvanijos valstijoje. Užuoat kaupusi neapykantą savo vyro žudikams, Melodi puoselėja Jėzaus antrojo atėjimo viltį. Kai ėmiau iš jos interviu jos namuose Niudžersyje, ji su ramiu pasitikėjimu pasakė: „Aš žinau, kad mačiau Lerojų ne paskutinį kartą. Vieną dieną mes drauge pasitiksime Jėzų danguje.“

To interviu metu Melodi tikėjimas jaudino mano širdį. Jos drąsa padrąsino ir mane. Ji labai realistiškai kalbėjo apie tą širdgėlą, kurią jai sukėlė jos vyro žūtis. Lygiai taip pat realistiškai ji kalbėjo apie Jėzaus sugrįžimo viltį, kuri plakė jos širdyje.

Mirtis nėra paskutinis atsisveikinimas. Tai tik trumpa pauzė. Tai Dievo preliudas į amžinybę. Be prisikėlimo vilties, mirtis taptų tragiška pabaiga. Su ja mes laukiame naujos pradžios.

Viltis, kuri dega mūsų širdyse, – tai šlovinga viltis, kad atėjus Kristui, mes vėl susitiksime su savo mylimaisiais. Ši viltis suteikia mums drąsos pasitikėti šiandieną ir tūkstančius rytojų. Jis nušluosto mums ašaras ir liudija apie kitą laiką bei vietą, kur mūsų karščiausius lūkesčius pakeis Dievo šlovingoji tikrovė.

STULBINAMAS PRABUDIMAS

O aš, būdamas doras, matysiu Tavo veidą, ir pabudęs būsiu laimingas dėl Tavo Artumo. (Psalmynas 17, 15)

Magda gimė XIX amžiaus pradžioje ir buvo laimingas vaikas. Jai gerai sekėsi vidurinėje mokykloje, ne kartą buvo apdovanota už pasiekimus ir moksle, ir sporte. Tačiau 1918 metais dirbdama sekretore, Magda užsikrėtė letarginiu encefalitu. Po kelių mėnesių ji pasveiko, tačiau 1923 metais pasirodė Parkinsono ligos simptomai, ir moteris nugrimzdo į užmaršties būseną, kuri tęsėsi 45 metus. Magda leido savo dienas įvairiose įstaigose, sėdėjo invalido vežimelyje – nejudėdama, bereikšme veido išraiška, akivaizdžiai nesuvokianti nieko, kas vyko aplink ją. Tie, kas ją slaugė, laikė Magdą beviltiška ligone.

1969 metų birželį daktaras Oliveris Sakas (Oliver Sack) keliems išgyvenusiems po letarginio encefalito pradėjo duoti naujai sukurtus vaistus L-Dopa. Magda po truputį prabudo. Pirmiausia ji „atrado“ savo balsą, paskui pradėjo užrašinėti po kelis trumpus sakinius. Veikiai ji jau sugebėjo pati pavalgyti ir šiek tiek pavaikščioti. Ir štai pagaliau pražydo visa jos asmenybė, nors buvo telikęs kiautas. Daktaras Sakas rašė, kad Magda „demonstruoja išmonę, žavesį bei humorą, kuriuos beveik visiškai buvo užgožusi jos liga“.

Magda su pasitenkinimu prisiminė savo vaikystę Vienoje ir su nostalgija pasakojo apie mokyklinės ekskursijas bei šeimos atostogas. Tačiau ji neliko įsipainiojusi praeity. Ši drąsi moteris atrado jėgų užpildyti 45 metų properšą savo gyvenimą. Ji atnaujino emocinius ryšius su savo dukterimis ir žentais. Ji susipažino su vaikaičiais ir džiaugėsi, kai apsilankydavo daugelis kitų giminių, kurie plūdo pažiūrėti į gyvenimą sugrįžusios Magdos kaip stebuklo. Koks neįtikėtinas prabudimas! Šią viltį kiekvienam iš mūsų Dievas siūlo netgi dabar – nesvarbu, koks ilgas ar gilus būtų buvęs mūsų miegas nuodėmėje.

Kai Dievo karalystė apšvies šią planetą, prasidės dar vienas prabudimas. Mes pakelsime akis į dangų su džiaugsmu ir įžengsime į jį su Kristumi. Mums nereikia įklimpti į šio nuodėmingo pasaulio gyvenimiškas tragedijas, nes tuomet nesugebėsime nutiesti tilto per neįsivaizduojamą prarają tarp mums pažįstamo gyvenimo ir to gyvenimo, kurį Dievas nori mums suteikti šiandien. Jobas pasakė: „Taip žmogus atgula ir daugiau nebesikelia. Jis pabus tik kai dangaus nebebus; tik tada jis bus pažadintas iš miego“ (Jobo knyga 14, 12).

Visai kitaip, nei prabudusieji iš letarginio encefalito, mes prabudę stauga neaptiksime esą jau seni. Mes prabusime ir pamatysime, kad vėl esame jauni, su naujais kūnais, atkurtais kaip prisikėlusiojo Kristaus kūnas. „Mūsų vargingą kūną“ Dievas padarys panašų į „Savo garbingąjį kūną“ (Laiškas filipiečiams 3, 21).

Atiduokite savo gyvenimą į Jo rankas ir būkite visiškai užtikrinti, kad, jeigu mirsite iki Jo sugrįžimo, prisikelsite ir pamatysite Jo atėjimo didybę.

KAI DŽIAUGSMAS YRA PILNAVERTIS

Tavo Artume – džiaugsmo pilnatvė. (Psalmynas 16, 11)

Kai garsusis rusų rašytojas Maksimas Gorkis lankėsi Jungtinėse Valstijose, vieną savaitgalį jis buvo nuplukdytas į Koni salą. Jo šeimininkai stengėsi suorganizuoti jam įvairiausias jaudinančias ekskursijas. Braudamiesi per įsiaudrinusias, švenčiančias minias, jie rodė Gorkiui keistenybių muziejus, fokusininkų rūmus bei šokančių merginų teatrus. Jie manė, kad šis garsus rašytojas pasisems išpūdžių visam likusiam gyvenimui. Baigiantis, atrodytų, turiningai dienai, jie paklausė Gorkio, kaip jam visa tai patiko.

Rašytojas minutėlę tylėjo. Paskui atsakė: „Kokie jūs liūdni žmonės!“

Gorkis buvo teisus. Kiekviena visuomenė, kuri grindžia savo egzistenciją pigiomis akimirkos „sensacijomis“, iš tiesų yra liūdna visuomenė.

Jėzus siūlo kai ką daug geriau. Jis pasakė: „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apščiai jo turėtų“ (Evangelija pagal Joną 10, 10). Jėzus siūlo gyvenimo apstybę ir gausybę.

Psalmistas priduria: „Viešpats nešykšti nieko tiems, kurie gyvena, dorai elgdamiesi“ (Psalmynas 84, 12). Malonumai labai greitai išseks. Tačiau Dievo apstybė niekada nesibaigia. „Jūs esate pripildyti Jame“ (Laiškas kolasiečiams 2, 10). Jis siūlo mums „džiaugsmo pilnatvę“ (Psalmynas 16, 11). Jis patenkiną „kiekvienos gyvos būtybės troškimą“ (Psalmynas 145, 16). Laimė kyla iš Dievo valios pažinimo ir vykdymo (žr. Evangelija pagal Joną 13, 17).

Nėra didesnio džiaugsmo, kaip žinoti, kad mes esame Dievo valios centre. Nėra didesnės laimės, kaip žinoti, kad mes patinkame Dievui. Nėra didesnio pasitenkinimo, kaip tas tikrasis, kuris kyla dalijantis Jo meile su kitu žmogumi.

Laimė, kurią teikia Jėzus, yra ilgalaikė. Tai ne muilo burbulai, kurie vos papūtus vėjeliui sproginėja. Džiaugsmas, kurį dovanoja Jėzus, yra tikras. Tai ne kokia nors pigi, bet brangiai parduodama imitacija.

Tebūna Jėzus jūsų šiandieninio džiaugsmo centre. Jis suteiks jums vidinės pilnatvės jausmą, kuris išliks lig pat tos dienos, kai Jis ateis parsivesti jus į namus.

JO BALSO KLAUSYMASIS

Manosios avys klauso Mano balso; Aš jas pažįstu, ir jos seka paskui Mane.
(Evangelija pagal Joną 10, 27)

Tomas Edisonas (Thomas Edison) buvo ką tik užbaigęs savo naujausią išradimą, fonografą, ir garsus žurnalistas Henris Stenlis (Henry Stanley) užėjo į jo laboratoriją pažiūrėti, kaip prietaisas veikia. Išgirdęs iš mažos dėžutės sklindantį žmogaus balsą, Stenlis apstulbo. Be galo nustebintas fonografo galimybių, jis paklausė: „Misteri Edisonai, jei galėtumėte išgirsti kokio nors pasaulio istorijoje garsaus žmogaus balsą, ką jūs pasirinktumėte?“

„Napoleoną“, – nedvejodamas atsakė Edisonas.

Tačiau Stenlis turėjo galvoje kažką kita. Jis pareiškė: „O aš norėčiau išgirsti mūsų Gelbėtojo balsą“.

Mūsų Viešpats, aišku, nekalba mums per Tomo Edisono fonografą. Tad kaipgi mums kalba Jėzus? Yra keturi pagrindiniai būdai, kaip Jis perteikia mums Savąją valią.

Pirma, Jėzus kalba mums per Savo Žodį. Vos tik atsiverčiame Šventojo Rašto puslapius, Viešpats mums prabyla. Per Biblijos mokymus Jis daro mums įspūdį. Per Šventąjį Raštą Jis apreiškia Savąją valią. Neskaityti Jo Žodžio ar skaityti jį tik kartkartėmis – tai praleisti nuostabią galimybę girdėti Jo balsą. Tas pats Dievas, kuris įkvėpė Bibliją, vis dar įkvepia jos puslapius skaitančius žmones. Tas pats Dievas, kuris kalbėjo pranašams, vis dar kalba per pranašus.

Antra, Jėzus kalba mums per Savo Šventąją Dvasią. Jis apkaltina mūsų širdis dėl nuodėmės. Jis kokio nors padaršinančia mintimi pakelia mūsų dvasią. Jis įkvepia mūsų protams kūrybingų idėjų. Ramiai mąstyme mes girdime Jį kalbantį per Dvasią. Kai nesusimąstome, netenkame galimybės išgirsti Jį kalbant.

Trečia, Jėzus kalba mums per gyvenimo apvaizdas. Jei būsime pastabūs, bus atvejų, kai Dievas atvers ir uždarys duris. Bus atvejų, kai Dievas paveiks mus per kokį nors įvykį ar atsakytą maldą. Jei turime ausis klausytis, mes išgirsime Jį kalbantį mums asmeniškai per visus mūsų gyvenimo patyrimus.

Ketvirta, Jėzus kalba mums per kitus žmones. Dažnai gyvenime Dievas paskatina mūsų šeimos narius bei draugus suteikti mums išminties, kurios galbūt stokojame patys. Jei esame jautrūs Jo balsui, mes išgirsime Jį kalbant per mūsų dievobaimingų draugų patarimus.

Šiandien klausykite Jo balso Jo Žodyje. Atverkite ausis, kad suvoktumėte Jo apvaizdos prasmę. Ir klausykite tikinčių žmonių išmintingų patarimų.

PALIKTI ŠALTYJE

*Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą edžiose.
(Evangelija pagal Luką 2, 12)*

Spigino šaltis, iki kaulų smegenų prasismelkiantis šaltis. Švilpė vėjas, gausiai snigo. Tai buvo 1962 metų Kalėdos nuošaliame Korėjos miestelyje. Gatvėse tik vienas kitas žmogus dar baiginėjo paskutiniuosius pasirengimo darbus prieš Kalėdas. Sunkiai vilkdama kojas gatvė iš lėto pėdino vienišą į trečiąją dešimtį įžengusi moteris. Jai buvo sunku eiti prieš galingą vėją. Moteris buvo devintame mėnesyje nėščia, ir jau tą naktį turėjo gimti kūdikis. Šeimos ji neturėjo. Ši jauna moteris pastojo nuo amerikiečio kareivio. Dabar ji buvo viena, visiškai viena ir neturėjo kur gimdyti kūdikio. Ji prisiminė, kad kitame miestelio gale įsikūrę kažkokie misionieriai. Staiga jai kilo viena mintis: „Jei tik laiku pasiekčiau misionierių namus, galėčiau gimdyti ten“.

Eidama per tiltą į kitą miestelio pusę, ji pajuto iš pasakojimų žinomus požymius, kad tuoj gims kūdikis. Nulipusi nuo kalvos prie upės, ji rado pastogę po tiltu. Čia, spaudžiant speigui, ši jauna korėjietė pagimdė gražų berniuką. Per visą naktį ji laikė jį suvyniojusi į savo drabužius, kad nesusaltų.

Ankstų Kalėdų rytą, eidamas per tiltą, misionierių pastorius išgirdo verčiantį naujagimį. Jis tučtuojau atbėgo padėti. Savo nuostabai, motiną jis rado mirtinai sušalusią, bet naujagimis, suvystytas į jos rūbus, jautėsi gana gerai.

Misionierius nedelsdamas pranešė apie įvykį pareigūnams. Kadangi berniukas neturėjo tėvo, ilgainiui pastorius jį išvaikino. Bėgant metams, tėvas ir sūnus tapo neatskiriamais draugais. Po dešimties metų, 1972 metų Kalėdų išvakarėse, tėvas papasakojo savo išūniui apie neįtikėtiną jo mylinčios motinos auką. Berniukas buvo giliai sujaudintas.

Kalėdų rytą, kai tėtis tylutėliai įžengė į berniuko kambarį, norėdamas jį pažadinti, rado vaiko lovelę tuščią. Jis apieškojo visą namą, tačiau berniuko nebuvo. Pažvelgęs per langą, jis pamatė sniege vaiko pėdsakus. Tėvas nedelsdamas nusekė jais iki tilto, kur prieš 10 metų gimė berniukas. Ten, po tiltu, savo didžiulei nuostabai, jis rado sūnų – basą, įsibridusį iki juosmens į sniegą, visą virpantį ir verkiantį. Tėvas puolė prie berniuko ir apsikabino jį. Berniukas pakėlė užvertas akis ir pasakė: „Tėti, aš norėjau sužinoti, ką mama jautė tą šaltą naktį seniai seniai, kai numirė už mane“.

Jėzus taip pat norėjo sužinoti, ką reiškia būti vienišam, pavargusiam, stumtam, nuliūdusiam, sužeistam ir sumuštam, taigi Jis atėjo į šį šaltą, žiaurų, įdiržusį pasaulį. Jis priėmė visos šėtono pagiežos smūgį. Jėzus patyrė tokį fizinį skausmą, emocinę traumą, psichologinį stresą bei dvasinę agoniją, kurią mes net negalime įsivaizduoti. Kaip reikšmingai skamba pranašo Izaijo žodžiai: „Kūdikis mums gimė“. Viskas, ką išgyveno Jėzus, buvo dėl mūsų. Jis žino. Jis supranta. Jis užjaučia. Jam rūpi. Jis artinasi. Jis drebėjo šaltame pasaulyje kartu su mumis. Ateikite pas Jį su visa savo širdgėla, ašaromis ir liūdesiu. Jis žino, per ką jūs dabar pat einate, ir yra šalia jūsų, kad padėtų.

GIMINĖS – IŠDAVIKAI

Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes Jis išgelbės Savo tautą iš nuodėmių. (Evangelija pagal Matą 1, 21)

Kai žvelgiate į savo genealoginį medį, ar nėra ant jo šakų, kurios jus nuviltų? Ar neturite kokių nors išdavikiškų giminių, kurie būtų užtraukę šeimai blogą vardą? Jėzus tokių turėjo. Žvelgdami į Evangelijoje pagal Matą, pirmame skyriuje, pateiktą Jėzus genealogiją nuo Juozapo, galite pastebėti keletą stulbinančių dalykų. Čia paminėtas apgavikas Jokūbas. Paminėta Tamarą, Judo marti. Ji apsimetė prostitute, apgavo savo uošvį, nuo jo pastojo ir pagimdė dvynukus. Jėzus genealogijos dalis yra Dovydas – žmogžudys bei svetimautojas, ir paleistuvė Rahaba. Koks sąrašas! Koks giminės medis! Kodėl, jūsų nuomone, Matas išvardijo šiuos žmones? Ar tik dėl to, kad genealoginiai medžiai turi būti kuo didesni?

Manau, yra kita svari priežastis. Jėzus yra visų žmonių Gelbėtojas. Jo malonė pasiekia visus. Jo gailestingumas – visiems. Jo išgelbėjimas beribis. Jo jėga neturi ribų.

Jėzus genealogija aiškiai kalba apie Kristų, kuris yra galingas, kad išgelbėtų. Mąstant apie neįprastą Jėzus genealogiją, isižiebia viltis kiekvienam iš mūsų. „Kiekvienas Adomo sūnus ir duktė gali suprasti, kad mūsų Kūrėjas yra nusidėjėlių Draugas. Mat kiekvienoje malonės doktrinoje, kiekviename džiaugsmo pažade, kiekviename meilės darbe, kiekviename dieviškajame žavesy, kuris atsispindi Gelbėtojo žemiškame gyvenime, mes matome, kad „Dievas yra su mumis“ („Amžių ilgesys“, p. 24).

Gal jūs turite kokių nors giminių, kurie dar nepažįsta Jėzaus? Gal sielvartaujaite dėl sūnaus ar dukters, kurie išklydo iš savo vaikystės tikėjimo kelio? Būkite drąsūs! Teatsinaujina jūsų širdyje viltis. Mūsų Viešpats žada: „Jie sugrįš iš priešų krašto! Viltina tavo ateitis, – tai VIEŠPATIES žodis, – tavo vaikai sugrįš į savo tėvynę!“ (Jeremijo pranašystė 31, 16–17). Mūsų Viešpats gali pasiekti tuos, kurie, mūsų nuomone, yra beviltiškiausi. Jam nėra nepasiekiamos net kiečiausios širdys. Jei jums kyla abejonių, perskaitykite Jo genealogiją dar kartą. Jeigu Jis pasiekė kai kuriuos iš tų niekingų žmonių, Jis gali pasiekti ir jūsų netikusius giminaičius.

GINKITE SAVO ĮSITIKINIMUS

Pagaliau būkite tvirti Viešpatyje ir Jo galybės jėga. (Laiškas efeziečiams 6, 10)

Martynas Liuteris užaugo religingame pasaulyje, kuris iš esmės labai bijojo Dievo. Krikščionys ypač bijojo skaistyklos – buvo manoma, kad sielos ten turinčios praleisti daug metų, kol apsisvalo nuo kiekvienos nuodėmės, ir tik tada gali įžengti į dangų.

Liuteris buvo mokomas, jog galima nusipirkti indulgenciją, kuri neva užtikrina trumpesnę laiką skaistykloje. Indulgencijų pirkimas ir pardavimas virto tikru verslu.

Tačiau Martynas Liuteris pats pradėjo studijuoti Bibliją. Jam didžiulį išpūdį padarė Pauliaus laiškas romiečiams. Jis sužinojo apie nemokamai dalijamą Dievo malonę, kuri išteisina nusidėjėlius. Taigi Liuteris priėjo prie išvados, kad Dievo malonės neįmanoma nei parduoti, nei nusipirkti. Jis džiaugėsi, kad, nors „visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės“, mes esame „nuteisina mi dovanai Jo malone dėl Kristaus Jėzaus atpirkimo“ (Laiškas romiečiams 3, 23 – 24).

Liuteris galėjo eiti kartu su minia ir nugyventi tylų ramų vienuolio gyvenimą. Tačiau sąžinė neleido jam sėdėti ir žiūrėti, kaip iškraipoma Dievo malonė. Jis turėjo užimti ryžtingą poziciją.

Taip ir padarė. Jis stojo priešais Karolį, šventosios Romos imperatorių, prieš kunigaikščius bei lordus, prieš galingus bažnyčios pareigūnus šventosios Romos kongrese. Šie žmonės reikalavo, kad jis viešai išsižadėtų savo mokymo.

Tačiau Liuteris drąsiai atsakė: „Jei esu įtikintas Šventojo Rašto ir sveiko proto, [...] nepriimsiu popiežių ir tarybų valdžios. [...] Mano sąžinė yra Dievo Žodžio belaisvė. Aš negaliu sakyti ir nesakysiu nieko, nes nusižengti sąžinei nėra nei teisinga, nei saugu. Štai mano pozicija. Kitaip pasielgti negaliu. Tepadeda man Dievas. Amen.“

Šie žodžiai užtikrino Reformacijos sėkmę. Vienas žmogus panoro pasisakyti prieš religines praktikas, kurios iškraipė Evangeliją. Atrodė, jog visi krikščionys priima indulgencijas, bet štai atsistojo vienas Liuteris ir pasakė „ne“. Kodėl? Kadangi jo sąžinė buvo Dievo Žodžio belaisvė.

Vienas žmogus, tvirtai gynęs savo įsitikinimus, sudrebino pasaulį. Per jo drąsą Dievas išjudino visą kartą. Dievas gali pakeisti jūsų pasaulį, jei panorėsite tvirtai laikytis Jo Žodžio principų. Dievas kviečia principingus bei drąsius vyrus ir moteris, kurie nepranyksta daugumos opozicijos fone. Pasaulį keičiantys Dievo žmonės žino, kuo jie tiki, gina tai, kuo tiki, ir dalijasi tuo, kuo tiki, dėl savo meilės Tam, kurį įtikėjo.

RAMYBĖ ŽEMĖJE! GERA VALIA VISIEMS!

Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms! (Evan-gelija pagal Luką 2, 14)

Abiejose pusėse buvo daug aukų. Artilerijos ugnis nenurimo. Visą dieną sproginėjo bombos. Nuo nacistų lėktuvų nepaliaujamo bombardavimo drebėjo žemė. Sąjungininkų pajėgos atsakė tuo pačiu. Priešininkų armijos susirėmė apkasuose.

Džo, aštuoniolikmetis amerikietis pėstininkas, pervargęs atsišliejo į savo ką tik iškasto apkaso sieną. Leidosi saulė. Praėjo dar viena diena, ir jis liko gyvas. Tai buvo 1943 metų Kalėdų išvakarės. Jį užplūdo mintys apie namus. Mama, tėtis... brolis Tomas... sesuo Alisa... šviežiai iškeptas obuolių pyragas... naminiai sausainėliai su razinomis... keptas kalakutas... kalėdinė eg-lutė... šypsenos... apkabinimai... spalvingai įpakuotos dovanėlės... daugybė degančių žvakučių... karštas šokoladas... taika ir ramybė.

Bet čia jam į akis žiūrėjo šis košmaras, vadinamas karu ir mirtimi. Ramybė ir gera valia tebuvo jo vaizduotės vaisiai.

Dabar mūsų lauke buvo ramu. Oras giedras kaip krištolas ir šaltas. Mėnesienos užlietame dangaus skliaute suspindo žvaigždės. Staiga jis kai ką išgirdo. Nejaugi tai tikrai giesmė? Gal ausys jį apgaudinėja per šias Kalėdų išvakares? O gal tai kokie subtilūs spąstai?

Nakties ore suskardeno kalėdinių giesmių garsai. Nors žodžiai buvo vo-kiški, melodija atpažįstama. „Tyli naktis, šventa naktis. Visur ramu, visur skaistu. Tik motina–mergelė ir Kūdikis!“

Vos už kelių šimtų metrų visu ūgiu išsitiesę vokiečiai giedojo kalėdines giesmes. Džo iš lėto ir iš pradžių atsargiai išlindo iš savo slėptuvės. Jo širdis buvo sujaudinta. Jo emocijos sukilo. Jis staiga pajuto, kad nebegali susilaikyti. Spontaniškai jis irgi pradėjo giedoti.

„Tyli naktis, šventa naktis. Visur ramu, visur skaistu.“ Prie giesmės prisi-jungė jo kolegos amerikiečiai. Veikiai balsai, kurie vos prieš kelias valandas šaukė karo praeiksmus, jau aidėjo šlovinimo chore. Dvi kariaujančios pusės prisiartinavo viena prie kitos. Jie paspaudė vieni kitiems rankas ir apsikabino. Jie juokėsi, jie giedojo. Vienai nakčiai jie tapo broliais. Juos apjungė bendras žmogiškumas.

Mūšis liovėsi. Nebesproginėjo bombos. Per tas Kalėdų išvakares tylėjo minosvaidžiai. Trumpam akimirksniui priešai tapo draugais. Kalėdų ramy-bė apjungė, nors tik kelioms trumpoms akimirkoms, dvi priešiškas armijas.

Jei Dievas tai padarė tada, kodėl Jis negalėtų to padaryti dabar? Jei Dievas tai padarė ten, Jis tikrai gali tai padaryti ir čia. Kalėdos gali būti susitaiky-mo metas. Geros valios metas, visų vienybės metas. Tegul per šias Kalėdas Ramybės Kunigaikštis pripildo jūsų širdis, ir šiandien tapkite Jo ramybės įrankiu visiems aplinkiniams.

UŽRAŠYTA DANGUJE

Angelas jiems tarė: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums gerąją naujieną, kuri bus visai tautai“. (Evangelija pagal Luką 2, 10)

Benjaminas Franklinas (Benjamin Franklin) kadaise susidūrė su problema, kažkuo panašia į tą, kuri iškyla daugeliui šiandieninių tėvų. Jis mėgino pamokyti savo kaimynus ūkininkus, kaip geriau auginti javus, bet jie neklausė. Jie turbūt pamanė, kad šis užkietėjęs eksperimentatorius išsikraustė iš proto. Franklinas atrado, kad laukuose išbarstytas tinkas padeda augti kultūroms. Tačiau, kai jis tai pasakė ūkininkams, šie tik pasišaipė. Taigi Franklinas šia tema daugiau nebekalbėjo.

Tačiau kitą pavasarį netoli gerai suminto kelio jis pasėjo plotelį javų. Iš pradžių jis pirštu išvadžiojo dirvoje raides, paskui pribėrė į jas tinko. Tada visą plotą užsėjo. Kai po kelių savaičių sėkla sudygo, praeiviai pradėjo išvelgti žolėje vis labiau ir labiau ryškėjantį raštą. Pagaliau aukščiau, žaliausi stiebeliai aiškiai suformavo lauke užrašą, kuris galutinai įtikino užsispyrusius Franklino kaimynus, koks naudingas yra paprasčiausias tinkas.

Kai Dievas panoro įtikinti Savo užsispyrusius vaikus Savo stulbinančia meile, Jis užrašė danguje žinią. Angelai aplankė nuolankius Betliejaus pieemenis su žinia, kuri buvo tokia paprasta, kad ją galėjo suprasti kiekvienas. Jie giedojo apie „gerąją naujieną“, kuri bus „visai tautai“. Šiandien mes taip pat giedame: „Paklausyk! Angelai pasiuntiniai gieda: „Šlovė gimusiam Karaliui“. Per šimtus metų Dievo skelbėjai pranašai buvo pašiepiami, pajuokiami, šmeižiami ir persekiojami. Kai Dievo tauta neklausė tų, kuriuos Jis siuntė, Dievas ėmėsi kai ko radikalaus. Jis atsiuntė Savo Sūnų.

Egzistuoja keletas dalykų, kurių neįmanoma paaiškinti, nes juos reikia pademonstruoti. Vienas iš tokių yra Dievo meilė. Ji niekada negali būti paaiškinta, tačiau ji gali būti apreikšta. Dievo meilę apreiskia tai, kad Jėzus paliko šlovingą dangaus didybę, kad gimtų mėslo pilname tvartelyje tarp asilų ir karvių žvarbią Betliejaus naktį. Dievo meilę apreiskia tai, kad Jėzus paliko angelų šlovinimą bei garbinimą, kad patirtų Erodo įsiūtį. Jo meilė buvo apreikšta, kai Jis kentė religinių lyderių patyčias, kukliųjų galilėjiečių skurdą, Savo, kaip eilinio nusikaltėlio, pasmerkimą, Savo šeimos nesupratimą ir tai, kad Jo išsižadėjo Jo Paties mokiniai. Ant krauju aptaškytojo kryžiaus Dievas užrašė Savo meilės žinią per visą pražuvusią planetą. Jis parodė, kokią atstumą yra pasirengęs nueiti, kad mus išgelbėtų. Nėra aukos, kuriai Jis nesiryžtų. Nėra kainos, kurios Jis nesumokėtų. Nėra nieko, ko Jis neduotų, kad mus atpirktų.

Dangus atidavė viską. Dangus atidavė geriausią. Dangus atidavė viską, ką turėjo. Štai kodėl angelai gieda: „Šlovė Dievui aukštybėse“, ir kartu su jais per visą amžinybę giedosime ir mes.

DOVANA DAVĖJUI

Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros. (Evangelija pagal Matą 2, 11)

Kai gimė Jėzus, tų laikų žmonės į tą įvykį reagavo trejopai. Rašto aiškintojai ir fariziejai buvo abejingi. Jie net nežinojo, kas vyksta. Kokia tragedija būti abejingiems pasaulio Gelbėtojui!

Deja, esama religingų žmonių, kurie yra abejingi Kristui ir per šias Kalėdas. Kristus vis dar kažkur pradingsta prieššventiniame įkarštyje. Jį užstoja kalėdinė eglutė ir gražiai suvyniotos dovanėlės. Jis pasislepia visame tame lėkime ir skubėjime. Jis pranyksta šventiniuose vakarėliuose bei pietuose ir daugelyje kitų krikščioniškų renginių.

Buvo tokių, kurie priešinosi Jam tada, ir yra tokių, kurie priešinasi Jam dabar. Erodiui ir romėnų kareiviams šis ką tik gimęs Karalius kėlė grėsmę. Jie išsigando potencialaus iššūkio savo valdžiai. Erodas išleido įsakymą, kad kiekvienas žydų berniukas, jaunesnis kaip dvejų metų, turi būti nužudytas. Jie nenorėjo rizikuoti savo sostu.

Ir šiandien, per šias Kalėdas, yra žmonių, kurie geidžia išsaugoti savo širdžių sostą. Jie kovoja ir grumiasi, kad išlaikytų valdžią savo rankose.

Buvo ir trečia reakcija į Jėzų. Trys Rytų išminčiai atnešė Jam dovanų. Išminčiai puolė Jam po kojomis ir pagarbino. Išmintingi vyrai ir moterys vis dar garbina Jį šiandien. Evangelijoje pagal Matą tai pasakyta taip: „Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros“ (Evangelija pagal Matą 2, 11).

Auksas – tai dovana karaliui. Jis simbolizuoja visą mūsų materialią nuosavybę. Mes ateiname pas Jėzų šlovindami ir nieko nesitikėdami mainais už tai. Viskas, ką turime, yra dovana nuo Jėzaus. Per Kalėdas mes išpažįstame: „Viešpatie, visa mano nuosavybė yra Tavo. Tu – mano karalių Karalius.“

Smilkalai – tai dovana kunigui. Juos naudojo kunigai senovės šventyklose. Per Kalėdas mes atsiklaupiame ir sakome: „Jėzau, Tu esi mano Kunigas. Tu mane užtari. Tu – mano Užtarėjas. Vietoj mano visiškos nesėkmės, prieš visą dangų Tu rodai Savo tobulą teisumą. Viešpatie, visas mano šlovinimas – Tau.“

Mira – tai dovana tam, kuris yra pasirengęs mirti. Šis tepalas buvo naudojamas senovės laidotuvių apeigose. Per Kalėdas mes išpažįstame: „Jėzau, Tu – mano mirštantis Gelbėtojas. Tu – nekaltasis Kūdikis, kuris gimė, ir mano teisusis Atpirkėjas, kuris mirei už mane“.

Šiandien džiaukitės! Tai metas džiaugtis!

Priimkite Jį kaip savo Gelbėtoją. Artinkitės prie Jo kaip prie savo Kunigo. Pri pažinkite Jį savo Karaliumi.

GIMIMAS, KURĮ REIKIA ŠVĘSTI

Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi! (Evangelija pagal Luką 1, 28)

Nėra džiugesnio įvykio susituokusios poros gyvenime, kaip pirmojo vaiko gimimas. Mano žmonai ir man buvo 25 metai, kai gimė mūsų dukra Debė. Aš buvau toks įsitikinęs, jog gims mergaitė, kad nupirkau mažą gražią ryškiai raudoną suknytę. Galite tik įsivaizduoti mūsų naujagimę dukrytę rausvais kūdikio skruosteliais ir ryškiai raudona suknyte. Atrodė, jog nušvito visoje ligoninėje.

Neužtenka pasakyti, kad mudu su Tene buvome be galo sujaudinti mūsų pirmagimės gimimo. Neužtenka pasakyti, kad mes rengėmės tam įvykiui. Mes perskaitėme visas knygas apie vaiko priežiūrą, kokias tik galėjome gauti. Mes kartu lankėme kursus apie natūralų gimdymą. Mes derinome spalvas naujagimio kambariui. Mes nudažėme kambarį rausvai. Mes supirkome lovytę, drabužėlius ir žaislus. Kai Debė gimė, mes jau buvome tam pasirengę.

Dievas taip pat džiaugėsi Savo Sūnaus gimimu. Apie tai paskelbė angelų choras. Jo gimimą pagerbė piemenys ir išminčiai. Šimtmečių senumo pranaščių balsai skelbė apie Mesijo gimimą.

Pranašas Izaijas numatė, kad mergelė pagimdys Kristų (Izaijo pranašystė 7, 14). Jokūbas pasakė, kad Jis priklausys Judo giminei (Pradžios knyga 49, 10). Pranašas Michėjas skelbė, kad Mesijas gims Betliejuje (Michėjo pranašystė 5, 1). Dangus padarė viską, ką galėjo, kad parengtų pasaulį Gelbėtojo gimimui.

Tai nebuvo eilinis gimimas. Marijos iščiose Jėzų antgamtiškai pradėjo Šventoji Dvasia. Tai nebuvo eilinis vaikas. Jėzus buvo dieviškasis Dievo Sūnus, gyvenęs žmogaus kūne, dieviškai-žmogiškas Kristus.

Angelas paskelbė Juozapui apie Jėzaus misiją. „Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes Jis išgelbės Savo tautą iš nuodėmių“ (Evangelija pagal Matą 1, 21). Dangus aiškiai apibūdino Jo misiją – gelbėti Jo tautą iš nuodėmių.

Betliejaus ėdžiose gimęs Kūdikis yra jūsų ir mano Gelbėtojas. Kalėdų sezonas yra šventinis, džiaugsmingas metas. Tai metas šlovinti. Mes nepalikti vieni savo nuodėmės gelmėse. Mūsų sumaišties tamsoje spindi šviesa. Įkalintiesiems nuodėmės vergijoje yra vilties.

Mes galime džiaugtis. Kūdikio gimimu Betliejaus ėdžiose Dievas atsiuntė mums nepaneigiamą Savosios meilės žinią. Jis pripildys jūsų gyvenimą džiaugsmo bei linksmybės jau per šias Kalėdas.

KALĖDŲ RAMYBĖ

Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms! (Evan-gelija pagal Luką 2, 14)

Vietnamo karo metais senatorius Džonas Makainas (John McCain) penke-rius su puse metų praleido kaip karo belaisvis Hanojuje. Jis ir daugelis kitų pilotų ištverė siaubingas kančias. Bet štai išaušo diena, kurią gerai prisimena Makainas, kai jie galėjo pakilti virš smurto ir izoliacijos. Tai buvo 1971 me-tų Kalėdų išvakarės. Prieš kelias dienas Makainas kelioms minutėms buvo gavęs paskaityti Bibliją. Jis su entuziazmu skubėjo persirašyti kuo daugiau kalėdinės istorijos eilučių, kol neatėjo sargyba ir neatėmė knygos.

Tą ypatingą naktį belaisviai nusprendė surengti savo kalėdines apeigas. Jie pradėjo nuo Viešpaties maldos, paskui giedojo kalėdines giesmes. Po kiek-vienos giesmės Makainas perskaitydavo ištrauką iš Evangelijos pagal Luką.

Iš pradžių žmonės nervinosi ir jautėsi sukaustyti. Jie prisiminė, kaip maž-daug prieš metus sargyba įsiveržė į jų slaptas pamaldas ir pradėjo pliekti tris joms vadovavusius vyrus. Jie buvo nutempti į izoliatorių. Likusieji buvo uždaryti ankštose vienutėse 11 mėnesių.

Tačiau belaisviai vis tiek norėjo šią naktį giedoti. Taigi jie pradėjo: „O atekite, visi ištikimieji, džiaugsmingieji ir triumfuojantieji“. Jie giedojo ko-ne pašnibždomis, o akys neramiai žvelgė į grotuotus langus. Pamaldoms įsibėgėjant, kaliniai ėgavo drąsos. Jų balsai pakilo kiek aukščiau, kol visoje kameroje skambėjo giesmės „Paklausyk! Angelai pasiuntiniai gieda“ ir „Tai įvyko šviesų vidurnaktį“.

Kai kurie belaisviai buvo per silpni, kad pakiltų ant kojų, tačiau kiti padė-jo jiems atsisėsti ant gultų ir apgaubė jų virpančius pečius antklodėmis. Visi norėjo prisijungti prie giesmių, kurios dabar, atrodo, juos iš tiesų pradžiugino ir padėjo pasijusti triumfuojančiais.

Kai jie užgiedojo „Tyli naktis“, per neskustus veidus ritosi ašaros. Vėliau Džonas Makainas rašė: „Staiga mes nusikėlėme 2000 metų atgal į praeitį ir atsidūrėme kitoje pasaulio vietoje, mažame miestelyje, vadinamame Betlie-jumi. Ir nei karas, nei kančia, nei kalėjimas neužtemdė vilties, kuri išsižiebė taip seniai, tą tylią naktį.“

Mes užmiršome savo žaizdas, alkį, skausmą. Pakilo mūsų padėkos mal-dos už Kūdikėlį Kristų, už mūsų šeimas bei namus. Visus apėmė absoliučiai nepakartojamas jausmas, tarsi nuo mūsų pečių būtų nuimta sunki našta.“

Jei atversime Jam širdis, Kūdikėlis Kristus suteiks ramybės ir mums. Jis paims mūsų naštas. Jo šlovingos meilės šviesoje visos gyvenimiškos problemos nublanks ir taps nereikšmingos. Kristus, kuris gimė Betliejuje prieš 2000 metų, šiandien trokšta atgimti ir mūsų širdyse. Lygiai taip, kaip Jis užliejo meile Šiaurės Vietnamo kalėjimą, šiandien Jis trokšta pripildyti meile ir Jūsų namus.

AUTENTIŠKA KRIKŠČIONYBĖ TURI ĮTAKOS

Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos. (Evangelija pagal Joną 1, 14)

XX amžiaus šeštojo dešimtmečio pradžioje Rumunijos kalėjime vienas prieš kitą sėdėjo du vyrai. Vienas buvo savimi pasitikintis, inteligentiškas, ryžtingas jaunas leitenantas, vardu Grecu. Jis buvo pasišventęs komunistas, įsitikinęs, jog stato geresnį pasaulį. Kitas buvo jaunas liuteronų pastorius, vardu Richardas Vurbrendas (Richard Wurmbrand). Jis buvo silpnas ir išblyškęs. Jo veidas buvo pajuodęs, kaip daug iškentusio žmogaus.

Grecu jau kelias dienas apklausinėjo pastorių. Paskui privertė raštu išpažinti savo tariamus nusikaltimus prieš valstybę. Pastorius Vurbrendas turėjo atlikti išpažintį, taigi jis prisipažino, kad belsdamas į kalėjimo sienas tam tikrą kodą skelbė gerąją naujieną apie Jėzų Kristų. Be to, Vurbrendas prisipažino: „Aš esu Kristaus, kuris suteikė mums meilės savo priešams, mokinys. Suprantu juos ir meldžiuosi už jų atsivertimą, kad jie taptų mano tikėjimo broliai.“

Po pusvalandžio Grecu grįžo, mojuodamas lazda. Jis buvo įpratęs mušti belaisvius. Paėmęs popieriaus lapą, Grecu pradėjo skaityti. Po kurio laiko jis padėjo lazda į šoną. Pagaliau Grecu nukreipė į pastorių sunerimusį žvilgsnį ir pasakė: „Misteri Vurbrendai, kodėl jūs teigiate, kad mane mylite? Tai vienas iš jūsų krikščioniškų įsakymų, kurio niekas negali įvykdyti. Aš negalėčiau mylėti žmogaus, kuris uždarytų mane ilgiems metams į kalėjimą, marintų mane badu ir muštų.“

Vurbrendas daugiau papasakojo apie tai, ką buvo matęs bei girdėjęs apie Jėzų. Leitenantas buvo nusprendęs visada likti ateistu, tačiau šiam kaliniui pasakojant apie savo patirtį, Dievas jam pasirodė toks realus. Grecu pamatė Kristų Richardo Vurbrendo gyvenime ir negalėjo atsispirti dieviškos meilės jėgai. Jis taip pat tapo tikinčiuoju.

Kalėdų laikotarpis liudija apie Dievą, kuris per Kristų gyveno žmogaus kūne. Dievas tapo žmogumi, kad mes galėtume bent akies krašteliu pamatyti, koks Jis yra iš tikrųjų. Dievas ne tik atsiuntė mums meilės laišką, kad papasakotų apie Save; Jis Pats atėjo, kad pasirodytų, koks yra.

Jėzus trokšta per mus vėl apsireikšti pasauliui. Jis trokšta vėl gyventi silpname, trapiame žmogaus kūne. Per Savo pasekėjus Jis nori parodyti užkietėjusiam pasauliui Savosios malonės šlovę. Per nuolankų liuteronų pastorių Richardą Vurbrendą Jis palytėjo leitenantą Grecu, ateistą ir komunistą.

Per šias Kalėdas Dievas trokšta iš naujo atgimti jūsų širdyje. Jis trokšta mylėti per jus. Ar leisite per šias Kalėdas Jam atgimti jūsų širdžių ėdžiose?

DIEVO ALSAVIMAS

Kaipgi gali mano viešpaties tarnas kalbėtis su tavimi, mano viešpatie? Juk aš visas drebu, neturiu jėgų, negaliu net alsuoti. (Danieliaus pranašystė 10, 17)

Daktaras Drumondas (Drummond) buvo gydytojas, gana skeptiškai žiūrėjęs į tai, ką girdėjo pasakojant apie Elena Vait. Vienu metu jis net skelbėsi pats galįs ją užhipnotizuoti ir suteikti jai regėjimą. Vieną dieną Elena Vait patyrė regėjimą Drumondo akivaizdoje. Jis priėjo ir patikrino jos fizinę būklę. Po kurio laiko jis išblyško. „Ji nekvėpuoja!“ – sušuko gydytojas. Šis patikrinimas įtikino Drumondą, kad tie regėjimai buvo nuo Dievo. Kartais Elenos Vait regėjimai tęsdavosi valandų valandas, o kartais – vos kelias minutes. Tačiau jos regėjimus lydintys fiziologiniai reiškiniai liudijo, kad jie yra antgamtiški.

Tikros „pranašystės dovanos“ pasireikimą gali lydėti fiziologiniai tyrimai, kurie patvirtina jos autentiškumą. Vienas iš jų – „kvėpavimo patikrinimas“. Žodis „įkvėpimas“ reiškia „Dievas įkvėpė“. Kadangi perteikdamas Savo valią, Dievas alsuoja per pranašą, pats pranašas, kol patiria regėjimą, nekvėpuoja kaip žmogus. Danielius savo patirtį regėjimo metu apibūdina taip: „Kaipgi gali mano viešpaties tarnas kalbėtis su tavimi, mano viešpatie? Juk aš visas drebu, neturiu jėgų, negaliu net alsuoti“ (Danieliaus pranašystė 10, 17).

Šventajame Rašte randame kai ką svarbaus apie tai, kaip Dievas bendrauja su Savo pranašais. Jis jiems kalba tiesiogiai, kaip kad kalbėjo Mozei. Dar Jis kalba per regėjimus ir per sapnus.

Tik trys būdai. Tarp jų nėra mėgstamų metodų, naudojamų psichologijos menuose – astrologijos, būrimo iš delno, žiūrėjimo į kristalą, kontaktavimo su tariamomis mirusiųjų dvasiomis, raganavimo. Dievo Žodyje aiškiai pasakyta: „Jei tarp jūsų būtų pranašas, Aš apsireikščiau jam regėjime, Aš kalbėčiau jam sapne“ (Skaičių knyga 12, 6).

Tikras pranašas kalba vietoje Dievo. Jo ar jos žinia yra „Dievo įkvėpta“, nes jie patys yra siųsti Dievo. Tikras pranašas liudija Jėzų, atskleidžia tai, ką regėjime jam parodė Jėzus.

Ignoruoti įkvėptąją žinią, kurią Dievas duoda per pranašystės dovaną, vadinasi, atmesti Paties Jėzaus liudijimą. Mes galime šlovinti Dievą, kad Jis išmokė daugelį iš mūsų atnaujinti šiuolaikinės pranašystės dovaną Jo paskutiniųjų laikų Bažnyčioje. Ši pranašystės dovana per Elenos Vait raštus įkvėpia ir vadovauja mūsų šiandieniniam gyvenimui. Kodėl nepradėjus naujų metų kiekvieną dieną perskaitant po kelis puslapius iš tos klasikinės knygos „Amžių ilgesys“? Tikrai nepasigailėsite.

DVASIOS VAISIAI

Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių. (Evangelija pagal Matą 7, 20)

Pažvelkite, kokią įtaką pasauliui daro Septintosios dienos adventistų bažnyčia. Pakalbėkime tik apie vieną sritį – sveikatos priežiūrą. Per Eleną Vait Dievo siųstosios žinios dėka bažnyčia atidarė daugiau kaip 500 ligoninių, dispanserių ir klinikų visame pasaulyje. Prieš keletą metų vienoje iš tų ligoninių buvo gydomas milijonierius, vardu Čarlzas Kateringas (Charles Kattering). Priežiūra ir slauga jam paliko tokį įspūdį, kad jis paaukojo 10 milijonų dolerių, kad būtų pradėta statyti nauja adventistų ligoninė netoli jo namų Ohajyje.

Visame pasaulyje garsus gydymo centras Loma Lindos universitete buvo įsteigtas kaip tiesioginis Elenos Vait regėjimų rezultatas. Iš pradžių medicininio švietimo taryba mėgino įtikinti naują medicinos kolegiją nesikreipti dėl akreditavimo. Mat iš tikrųjų nebuvo tinkamo personalo. Tačiau mokykla neatlyžo, ir jai buvo suteikta žemiausia „C“ kategorija. Tačiau netrukus mokykla gavo pilną akreditaciją ir jos absolventai buvo mielai priimami visose „A“ kategorijos gydymo įstaigose.

Pastaraisiais metais Jungtinių Valstijų vyriausybė siunčia Loma Lindos kardiologų komandą į įvairias šalis kaip geros valios pasiuntinius. Šis medicinos centras tapo viena iš toliausiai pažengusių širdies persodinimo įstaigų pasaulyje. Visame pasaulyje žinomas ir čia atliekamas vėžio gydymas protono spinduliu. Loma Lindos universiteto medicinos centras savo veikla priartėja prie mokslinių medicininių tyrimų.

Disnėjaus korporacija kreipėsi į septintosios dienos adventistus, kad įkurtų ateities ligoninę jų itin modernioje aukštų technologijų bendruomenėje Selebrišn mieste, Floridoje.

Nors adventistų holistinis požiūris į sveikatą yra bibliškai pagrįstas, Elena Vait ragino bažnyčios lyderius steigti ligonines visame pasaulyje bei patarnauti ir sveikam žmogui. Jos sveiko žmogaus sveikatos priežiūros vizija tapo šios pramonės standartu, nors jos laikais tai buvo naujovė.

Vienas iš Elenos Vait regėjimų vaisių yra pasaulinė sveikatos priežiūros sistema, patarnaujanti šimtams tūkstančių žmonių. Egzistuoja milijonai žmonių, kurių gyvybės buvo išgelbėtos, ir šiandien jie yra sveiki tik septintosios dienos adventistų ligoninių dėka. Prieš tūkstančius metų Juozapas ragino Judą: „Pasitikėkite Jo pranašais, ir sėkmė jus lydės!“ (Metraščių antra knyga 20, 20). Jo žodžiai ataidi per amžių amžius. Jie kalba mums ir šiandien. Kai bažnyčia vadovaujasi Dievo Žodžiu per pranašystės dovaną, ji klesti. Kai mes klausomės Dievo balso, kuris mums kalba per pranašystės dovaną, mes klestime. Ignoruodami pranašystės dovaną, mes keliame pavojų patys sau.

GALIA PADĖTI

Verčiau žygiuok vienas ir susidorok! Būk ryžtingas kovoje, antraip Dievas paguldys tave prieš akivaizdoje, nes Dievas turi galybę padėti ar paguldėti. (Metraščių antra knyga 25, 8)

Edas buvo krikščionis, tačiau turėjo didžiulę problemą – rūkymą. Jis buvo taip įnikęs į šį blogą įprotį, kad jau 20 metų kasdien surūkydavo beveik po du pakelius cigarečių. Kartą Edas paprašė manęs padėti jam mesti rūkyti. Aš praleidau su juo kurį laiką, aiškindamas, kaip Jėzus per visą Naująjį Testamentą daro stebuklus. Mes kalbėjomės apie žmones, kurių atvejai atrode beviltiški, bet kurie buvo stebuklingai išgydyti.

Pagaliau paprašiau Edo atnešti visas savo cigaretes ir padėti ant grindų. Mes drauge suklaupėme, ir aš padrašinai jį pasimelsti paprasta tikėjimo malda, pasitikint, kad Dievas jį išlaisvins. Jo malda buvo viena iš silpniausių, kokias aš kada nors girdėjau, ir skambėjo maždaug šitaip: „O, brangus Jėzau, aš neįstengiu mesti rūkyti. Tu žinai, kad aš neįstengiu. Aš toks silpnas, Viešpatie. Tabakas mane užvaldė, ir aš negaliu to atsikratyti.“

Ilgiau tokios maldos pakęsti negalėjau. Suėmiau jį per pečius ir krestelėjęs pasakiau: „Liaukis taip melstis!“ Jis nustebejęs pažvelgė į mane ir paklausė: „Ką jūs pasakėte, pastoriau?“ Aš pakartočiau: „Užteks šitaip melstis. Po tokios maldos tu jausiesi dar blogiau negu prieš ją.“ Edas dar nebuvo girdėjęs, kad pamokslininkas su juo taip kalbėtų. Aš tęsiau: „Klausyk, tu kaltini save, kad neįstengi mesti rūkyti, tačiau Jėzus pasakė: „Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma“ (Evangelija pagal Matą 7, 7–8).“

Paskui aš pridūriau: „Klaupkis ir sakyk Dievui: „Žinau, kad esu silpnas, bet Tu esi stiprus, Dieve. Tu – visagalis. Tu palieti aklujų akis, ir jie praregi. Tu palieti kurčiųjų ausis, ir jos atsiveria. Viešpatie, Tavo jėga didesnė už tabaką.“

„Edai, visa tavo problema yra ta, kad rūkymas tau atrodo galingesnis už Jėzų. Tu privalai pasakyti Jėzui, jog tiki, kad Jo galia didesnė. Prašau, pasiimk dabar dar kartą.“

Jis nulenkę galvą ir pradėjo melstis: „Brangus Jėzau, aš toks silpnas, bet Tu galingas. Tu – visagalis. Tu gali mane išlaisvinti, Viešpatie. Man gali kilti noras rūkyti, bet Tu galingesnis už tą norą. Aš galiu užsigeisti bėgti nusipirkti cigarečių, bet Tu už tai galingesnis, Viešpatie. Prašau, išlaisvink mane.“

Dievo malonė išlaisvino Edą! Jūs taip pat galite būti išlaisvinti.

Gal jūs vergaujate kokiam nors įpročiui? Gal esate kokios nors nuodėmės nelaisvėje? Tikėjimu priimkite Dievo pažadus. Tikėkite, kad Jis turi galią jus išlaisvinti. Paveskite tą konkrečią nuodėmę Jėzui. Prašykite pergalės prieš ją visagalio Jėzaus vardu ir tikėkitės stebuklo.

Šiais naujaisiais metais jūs galite tapti nauju žmogumi, nes Dievas ras būdą, kaip išlaisvinti jus iš jus pavergusių įpročių.

VISUOMET DŽIAUKITĖS

Visuomet džiaukitės [...]. Visomis aplinkybėmis dėkokite. (Pirmas laiškas tesalonikiečiams 5, 16–17)

Dėkinga širdis sukelia teigiamas emocijas. Šios teigiamos emocijos paskatina organizme sveikatai naudingų cheminių medžiagų gaminimąsi. Net kalėjime apaštalas Paulius spinduliavo dėkingumo dvasią. Jis žinojo, kad Dievas, kuris visada viską kontroliuoja, sustiprins jį viltimi.

Štai amžinoji tiesa, kuria apaštalas dalijasi su mumis iš Romos kalėjimo: „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina“ (Laiškas filipiečiams 4, 13).

Kaip romėnų belaisvis, Paulius buvo praradęs savo reputaciją. Priešai juo dino jo charakterį. Jis nebebuvo laisvas. Jis buvo prirakinintas Romos kalėjimo kameroje, arba jam buvo skirtas namų areštas. Jo sveikata pašlijo.

Per visą savo tarnavimą Paulius ne kartą buvo užmėtytas akmenimis. Buvo žiauriai sumuštas. Beveik nevalgęs sukardavo daugybę kilometrų. Patyrė laivo katastrofą. Tris dienas dėl savo išlikimo grūmėsi siaučiančioje audroje. Jis dažnai atsidurdavo per plauką nuo mirties. Ir vis dėlto per visą gyvenimą apaštalo tikėjimas liko tvirtas. Ištikus sunkumams, jo tikėjimas tik augo. Jį stiprino visagalis gyvojo Dievo jėga.

Dievo jėgos daugiau nei pakanka visose gyvenimo tragedijose. Už ją turime būti be galo dėkingi. Su visagaliu Dievu Sūnaus, kuris mus stiprina, suteikia mums jėgų ir išlaisvina mus, jėga mes galime atsilaikyti prieš visus šėtono išpuolius, atakas bei pagundas. Kai žmonės stiprina Dievo Dvasia, jų širdys būna dėkingos net sunkiausiu metu.

Apaštalas Paulius gyveno pagal tris esminius principus. Pirmas: Viskas Dievo rankose. Antras: Dievas mane sustiprins kovoje. Trečias: Dievas patenkins visus mano poreikius.

Kokie rūpesčiai slegia jus šiandien? Gal jums reikia meilės ir švelnumo? Gal jaučiatės vieniši? Gal turite finansinių problemų? Gal sušlubavo jūsų sveikata? Gal kovojate su kokia nors galinga pagunda? Gal savo širdyje vis nerandate gyvenimo tikslo? O gal ieškote į ką atsiremti?

Kodėl jau šiandien visų šių poreikių nepavedus visatos Kūrėjui? Kodėl neprisiminus Jo nuostabaus pažado: „O mano Dievas iš Savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes“ (Laiškas filipiečiams 4, 19)?

Šiandien jūs galite džiaugtis. Jūsų širdis gali būti kupina padėkos. Jūs turite, už ką dėkoti. Mylintis Dievas žino jūsų poreikius. Jis panaudos visus dangaus išteklius, kad juos patenkintų. Už ką jūs dėkojote per šiuos praėjusius metus? Kodėl nepasiryžus gyventi dėkingai ir ateinančiais metais?

Mark Finley
TVIRTAS PAMATAS
Kasdieniniai skaitiniai suaugusiems

Vertė Jonlanta Kriūnienė
Redagavo Raimonda Adamonytė-Kavaliauskienė
Dailininkė Daiva Šulgaitė

Tiražas 600 egz.
Išleido Septintosios dienos adventistų bažnyčia,
Pašilės g. 122, 51302 Kaunas
Tel. 8 37 798619, el.paštas office@adventistai.lt
Spausdino PRINT GROUP Sp. z o.o.
ul. Ks. Witolda 7-9, 71-063 Szczecin, tel./faks. 91812-43-49
Kaina sutartinė